

D 201

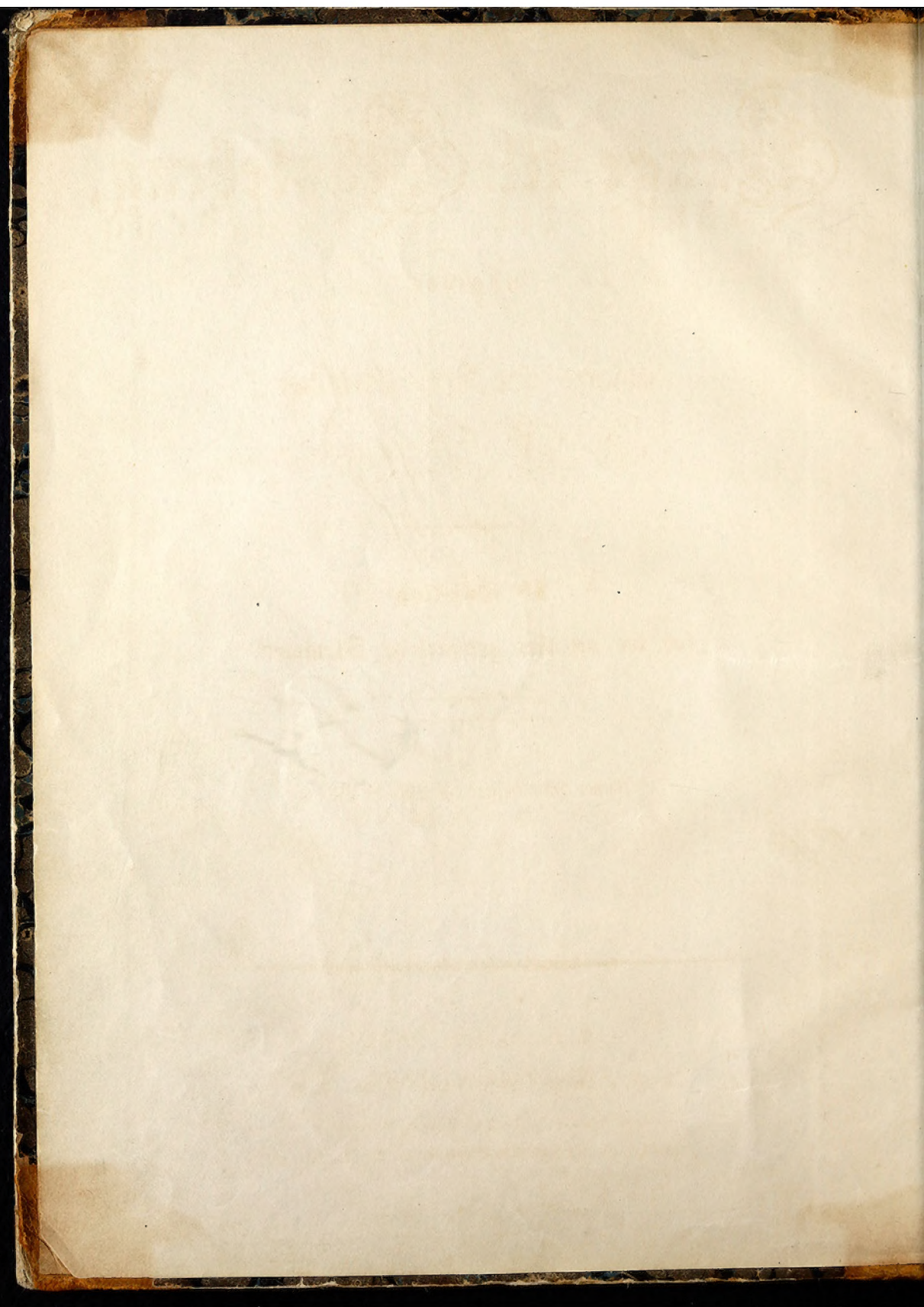
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313355

Sange til Skolebrug,

udsatte for tre Stemmer

af

A. P. Berggreen.

Koster heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn, 1834.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. N. Reigel.

Trykt hos J. D. Løvi, Bog- og Kobetrykker,

Nørsgade Nr. 53.

Handwritten title in a large, decorative script, likely a Latin or German title, possibly "Handwritten title" or "Handwritten title".

Handwritten text in a smaller script, possibly a subtitle or a line of text, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text in a smaller script, possibly a subtitle or a line of text, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text in a smaller script, possibly a subtitle or a line of text, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text in a smaller script, possibly a subtitle or a line of text, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text in a smaller script, possibly a subtitle or a line of text, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text in a smaller script, possibly a subtitle or a line of text, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Handwritten text in a smaller script, possibly a subtitle or a line of text, possibly "Handwritten text" or "Handwritten text".

Bestyrerne af det v. Vestenske Institut

Dhrr. V. A. Borgen og K. C. Nielsen

tilegnes denne Samling

venstabeligt

af

A. P. Berggreen.

Forerindring.

Som Syngelærer i flere Skoler har jeg allerede længe følt Savnet af en trykt Samling passende Skolesange; thi Uffkrivningen af Sange er for Eleverne forbunden med store Vanskeligheder. Saaledes f. Ex. have mange af de Børn, der deeltage i Sangunderviisningen, endnu ingen Færdighed i at skrive, og selv for de Eldre fordrer det uvante Arbejde, at skrive Noder, mere Tid, end Forberedelsen paa deres øvrige Skolediscipliner kan levne dem. Som en Folge heraf skrive de i en Skynding nogle Noder op i deres Bøger, som ere aldeles ulæselige, og hvorved altsaa Hensigten, at lære Børnene at synge efter Noder, ikke kan opnaaes. Skulle nu, hvilket dog bør skee, alle Versene til Sangene tillige affskrives, bliver Arbejdet saa meget vidtløftigere og vanskeligere.*

Heraf er det indlysende, hvor meget Fremgangen i denne Deel af Skoleunderviisningen maa standses af Mangel paa en hensigtsmæssig Skolesangbog; hensigtsmæssig saavel ved Valget af Texterne, som Melodierne; thi det er ikke nok, at man vælger Melodier, der passe sig for Børnenes Stemmer; men Texterne til disse Melodier bør have et Indhold, der enten fremkalder en religiøs Stemning hos Børnene, indgyder dem Kjærlighed til Fædrelandet, eller overhovedet vækker og nærer høie, ædle Følelser hos dem. Hvor dybt Indtryk slige Sange gjøre paa de unge Hjerter, kunne vi slutte os til af den Glæde, hvormed vi i ældre Dage høre Sange fra vor Ungdom, og man maa derfor erkende den i Skolerne indførte Sangunderviisning for et kraftigt Middel til at virke paa Børnenes Gemyt.** Men er dette saa, desto vigtigere bliver ogsaa

* Deels har Pladsen, deels denne Samlings særegne Bestemmelse, nødt mig til at udelade nogle Vers af enkelte Sange, hvilken Frihed jeg haaber man efter noiere Undersøgelse vil billige. De Sange, hvori saadan Udeladelse finder Sted, staae under Nr. 3, 4, 6, 12, 25, 33.

** Den, for et Par Aar siden afdøde, værdige Diding, Professor Zink, har gjort sig meget fortjent ved at arbejde for Skolesangens Fremme. For mere end 30 Aar siden begyndte han at bringe denne Gjenstands Vigtighed paa Bane, og maa anses for Den, der i Forening med Capelmester Schuff, gav den første Anledning til at Regjeringens Opmærksomhed hendroges derpaa, og at Sangunderviisningen blev indført i Skolerne.

Valget af de Sange, man lærer dem; og vil man indrømme Rigtigheden af de ovenfor gjorte Fordringer til Sangenes Indhold, desto mere indskrænket bliver Læreren i Valget, og desto vanskeligere bliver det for ham at tilveiebringe de fornødne Sange. Jeg troer derfor — tildeels veed jeg det — at være kommen flere Skolebestyreres og Syngelæreres Ønske imøde ved Udgivelsen af denne Samling.

Dette Hefte er udsat for Sopran, Alt og Bas*, i den Forudsætning, at Sangene, saaledes arrangerede, vare brugeligst i de fleste Skoler. Skulde den 3die Stemme ikke findes mellem Eleverne, da kunne vel de fleste Lærere selv udføre den. I følgende Hefter skulle komme to- og fjerdestemmige Sange. Desuden agter jeg at udgive en Haandbog til Brug ved Sangunderviisningen i Skoler, og er da dette, saavel som de følgende Hefter Sange, der maatte udkomme, at ansee som den practiske Deel af denne Haandbog.

Hvad Prisen paa et saadant Hefte angaaer, da er den, for at lette Anskaffelsen, og befordre den tilsigtede Nytte, sat saa lav, at man kan have disse Sange omtrent for det samme som Papiret vilde koste til at afskrive dem paa, uden at regne den Tid der i flere Henseender er vunden, og den Fordeel, der er forbunden med at enhver Elev saaledes kan have sine Sange i Orden, hvorpaa man ellers ikke, som ovenfor er bemærket, kan gjøre Regning.

Marts 1834.

-
- * Jeg har ikke taget i Betænkning at skrive den 3die Stemme i Bas-Nøglen; thi det kan ikke være meget vanskeligt for de ældre Disciple — og kun disse synge jo denne Stemme — at lære en halv Sners Rober at kende efter denne Nøgle. Derimod har det, med Hensyn til Robernes Trykning, sin store Fordeel at bruge Basnøglen, da man derved undgaar en Mængde Bilinier, der vilde fordrø meget mere Plads, og gjøre det umuligt at levere saa mange Sange, som her, paa det samme Arketal. Endelig har jeg tænkt mig det som en Behagelighed for mange Elever, at disse Sange tillige kunde spilles paa Pianoforte.

R e t t e l s e r .

Pag. 1, 4de System, 1ste Note skal være g.

- 5, 2det Vers, 3die Linie: vandreð forandres til ilte.
 - 6, Det sidste Ord i 1ste Vers læs: fiin.
 - 8, 5te Takt fra Enden: det sidste f i 2den Stemme skal være en Sættendebeel.
 - 29, 2det Vers, 4de Linie, læs: Forbelinet.
 - 37, 13de Takt, 2den Stemme: det første *is* skal være en Fjerdebeel med Punkt.
-

Nº 1.

H y m n e .

Largo maestoso.

J. A. P. Schult.

Soprano
ed Alto.

Basso.

Gud Je = ho = vah, vi pri = se dig! Til dig vort

p cresc. f

Hjer = te hæ = ver sig. O du, som er, som var, som bliz

mf cresc. f

ver! Lyf = sa = lig = hedens run = de Gi = ver! Hvo er som

p cresc. pf

du, o Je = ho = vah! Du er vor Gud! Hal = le = lu = ja!

f

Th. Thaarup.

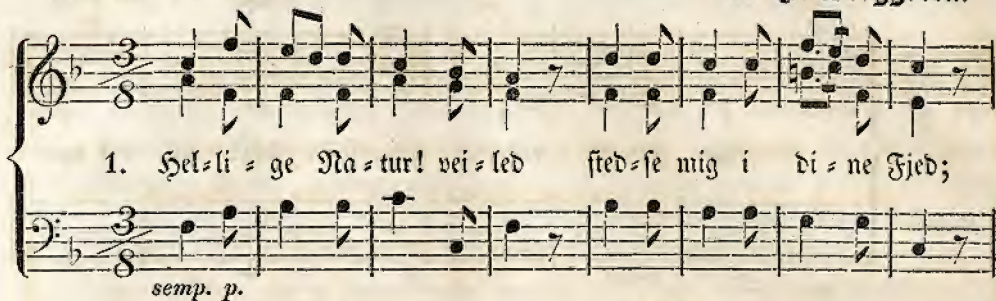

N° 2.

Til Naturen.

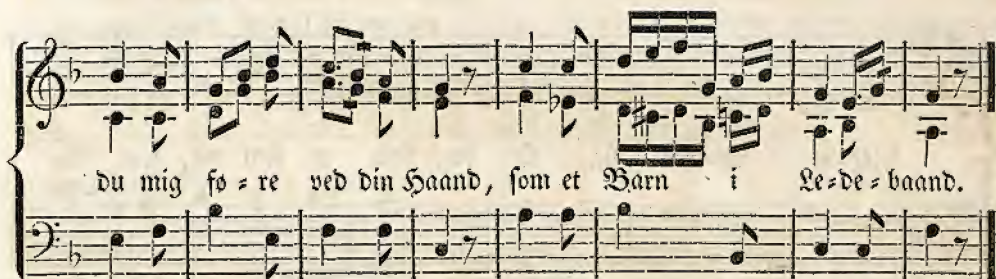
Andantino.

A. P. Berggreen.

1. Hel = li = ge Na = tur! vei = led fted = se mig i di = ne Fjed;

semp. p.

du mig fø = re ved din Haand, som et Barn i Le = de = baand.

2.

Naar jeg træet da synker ned,
 Ved din Varm jeg finder Fred,
 Og indaander Himmelslyst
 Ved dit omme Moderbryst.

3.

Kenest Fryd du stænker mig,
 Fremfor Alt jeg elsker dig.
 Lad mig vandre paa din Wei,
 O Natur! forlad mig ei!

Efter S. L. Stolberg.

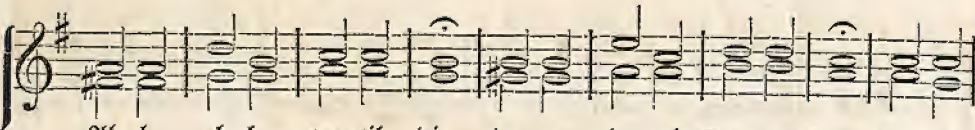
N° 3.Efter Davids 65de Psalme.

Choral.

A. P. Berggreen.

1. Du, o Gud, vort Haab skal væ = re, dig vor Stemme pri = se skal;
 skyl = dig Tak vi dig frem = bæ = re i din hoi = e Tem = pel = hal.

Al = le, al = le tye til dig, du er jo mi = skun = de = lig, du vor

spa = re Synd til = gi = ver, naar for tung vor Byrde bli = ver.

2.

Du grundfæstet' hoie Fjelde
 Ved din stærke Guddomsarm,
 Du betvinger Volgens Vælde,
 Og de vilde Kjømpers Larm.

Gjerne Zoner studse ved
 Dine Unders Herlighed;
 Og ved Dag og Aftenrøde
 Jubler mig din Priis imøde.

C. J. Bøye.

Fædrenelandskjerlighed.

Andantino.

1. Du Plet af Jord, hvor Livets Stemme steg for = ste Gang fra spæde
hvor Himlen gav mig at for = nem = me det for = ste Glimt af Li = vets

f *mf*

Bryst, der, hvor jeg lær = te Mo = der stamme, og for = ste Fjed ved
Lyft,

p

hen = des Haand; der tændtes Gnisten til den Flamme, som brænder

semp. cresc.

2.

Og naar i Barndoms blide Dage
 Til fremmed Egn vi vandred' hen,
 Med Længsel vandred' vi tilbage
 Til moderlige Hjem igjen.
 Hver Hoi, hver Dal, som gav os Glæder,
 Den blev vort Minde dyrebare,
 Og henrykt Manden seer de Steder,
 Hvor han som Barn lykkelig var.

3.

Fra Øst, fra Vest, mod Polers Ende,
 Hvor en fornuftig Stemme lod,
 De samme Luer varig brændes,
 Som Himlen, som Fornuften bød.
 Ei Grønlands arme Søn vil bytte
 Sit gylde Fjeld med kornrigt Land,
 Et Marmorslot er ham hans Hytte,
 Og Fjeldet er hans Canaan.

4.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
 Du Fødelandets Kjerlighed!
 Gjør Manden hjæk i Slagets Torden,
 Og nyttig i den gylde Fred!
 Vor Attraa Wiisdoms Børn skal ære,
 Alfader give Bisfalde Smil!
 Den gode Borgers Navn at bære,
 Et Maalet, som vi sigte til.

Th. Thaarup.

Fædrenelandskjarlighed.

Andantino.

1. Du Vlet af Jord, hvor Livets Stemme steg for = ste Gang fra spæde
hvor Himlen gav mig at for = nem = me det for = ste Glimt af Li = vets

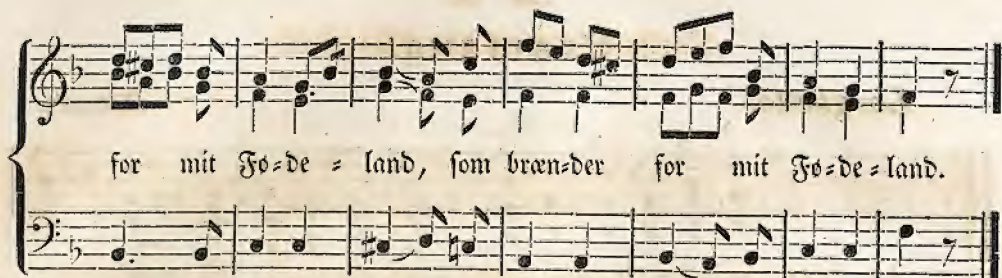
f *mf*

Drøst, der, hvor jeg lær = te Mo = der stamme, og for = ste Fjed ved
Lyst,

p

hen = des Haand; der tændtes Gnisten til den Flamme, som brænder

semp. cresc.

2.

Og naar i Barndoms blide Dage
 Til fremmed Egn vi vandred' hen,
 Med Længsel vandred' vi tilbage
 Til moderlige Hjem igjen.
 Hver Hoi, hver Dal, som gav os Glæder,
 Den blev vort Minde dyrebare,
 Og henrykt Manden seer de Steder,
 Hvor han som Barn lykkelig var.

3.

Fra Øst, fra Vest, mod Polers Ende,
 Hvor en fornuftig Stemme lod,
 De samme Luer varig brænde,
 Som Himlen, som Fornuften bød.
 Ei Grønlands arme Søn vil bytte
 Sit golde Fjeld med kornrigt Land,
 Et Marmorflot er ham hans Hytte,
 Og Fjeldet er hans Canaan.

4.

Brænd høit, brænd varigt i vort Norden,
 Du Fødelandets Kjerlighed!
 Gjør Manden hæf i Slagets Torden,
 Og nyttig i den gyldne Fred!
 Vor Attraa Wiisdoms Børn skal ære,
 Alfader give Bisfalts Smil!
 Den gode Borgers Navn at bære,
 Et Maalet, som vi sigte til.

Th. Thaarup.

N° 5.
Vaarsang.

Larghetto.

Mozart.

1. Na = tu = ren sig for = syn = ger, den vaag = ner af sin Død, og

Fug = len Psal = mer syn = ger i Lun = dens grøn = ne Skjød. Hvor

Sne = ens hvi = de Klæ = de laae som et Dødning = liin, der

spi = rer frem med Glæ = de Smaa = blom = sten, faur og sin.

2.

Paa Træet Knoppen foulmer,
 Den søger Lysets Hjem;
 Og hvor en Gnist kun ulmer,
 Slaaer Luen snarlig frem.
 Hvor som et Kors paa Graven,
 Den nøgne Stamme stod,
 Bekrandsat staaer i Haven
 Den nu fra Top til Fod.

3.

Lovsyng Naturens Fader,
 Lovsyng ham, glade Sjæl!
 Alverden fro sig bader
 I Foraarsluftens Væld.
 Alverden sig forynger
 Kun ved hans Godheds Bud;
 Min Sjæl ham henrykt synger,
 Ham, min og Vaarens Gud.

C. S. Visby.

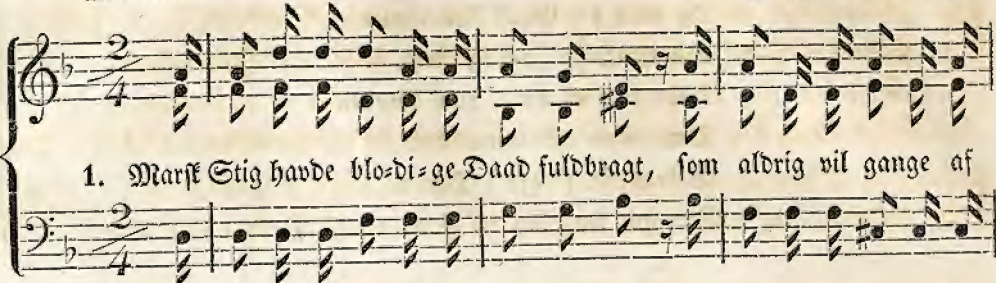
N° 6.

Marck Stigs Döttre.

(Efter Visen hos Peter Ehn.)

Andante.

P. C. Krossing.

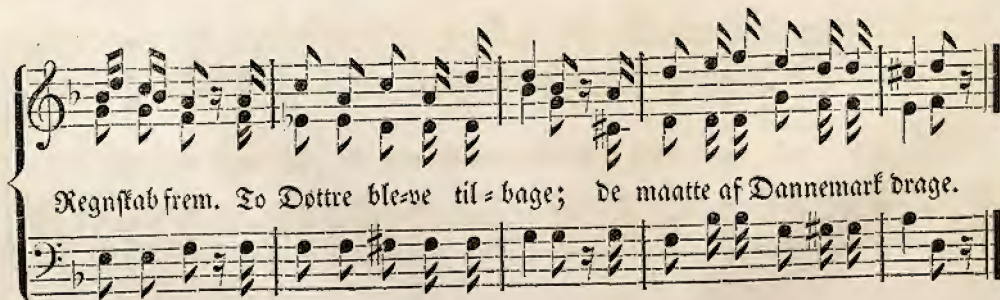
1. Marck Stig havde blodige Daad fuldbragt, som aldrig vil gange af

Minde, han havde sin Herre og Koning undsagt, og dræbt sin Lyksaligheds

Fjende. Nu var han vandret til Fædres Hjem, for Gud at lægge sit

Regnskab frem. To Døttre bleve tilbage; de maatte af Danmark drage.

2.

Som Maager* flye over vildbene Strand,
 Og hvile paa skaldede Stene,
 Saa gif de Piger til Klippernes Land,
 Den Normannakonning at tjene.
 Og Kongen seer paa de Piger smaae:
 „So vænere Piger jeg aldrig saae.
 I kan dog ei brygge og bage,
 Med Hænder, saa hvide, saa svage?“

3.

„Nei væve vi kunne i Rør og i Lad,
 Og spinde dig Guldet hin røde;
 Men aldrig bliver vort Hjerte glad,
 Siden Fader og Moder døde:
 I Dannemark er vi baaren og fød,
 Marst Stig, vor Fader, er bleg i Død,
 Men vi sælde Taarer stride
 Og gaae udi Verden den vide.“

4.

Taus sad de Piger ved Bæverløst,
 Og vov med Guldet hint røde,
 Først Jomfrue Maria og Jesum Christ,
 Og Fader og Moder, som døde;
 Saa vov de Hjort, saa vov de Hind,
 Saa vov de dem selv med hviden Kind,
 Saa vov de med Fingre snare
 Guds hellige Engleskare.

5.

Og der de havde det Bærf fuldbragt,
 Da var deres Sorrig forbunden;
 Men Piet tindred' saa blegt, saa svagt,
 Som Lampen mod Morgensstunden.
 Den Ældste trykte den Yngste i Haand,
 Og ginge de til hint bedre Land,
 Hvor Ustylds Taarer, de stride,
 Afsterres af Engle blide.

B. S. Ingemann.

* Det er oftere Tilfældet i denne Sang, at to Noder maae trækkes sammen til een, eller een Node deles i to.

N° 7.
Vaarsang.

Allegretto.

A. P. Berggreen.

1. Op, syng og glæd dig, Danmarks Søn! vor Sø er blank, vor

Skov er grøn, og blomster-rig vor Dall Med Mai-lev-frandsen

i sit Haar, hun kommen er, den unge Vaar, hun pyntet har sin Sal.

2.

Den Sal er høi og lys og stor;
 Ei paa den hele vide Jord
 Er Mark og Eng saa grøn;
 Ei paa den hele Verdens D
 Er Dal og Høi og Skov og Sø,
 Og Luft og Sky saa stjon.

3.

See, Himlens Fugle det forstaae:
 De Sydens Herlighed forsmaae,
 Og reise glad mod Nord;
 Her hæver sig det frie Bryst,
 Her søge de med freidig Lyst
 De gamle Glæders Spor.

4.

Her luster det fra dybe Hav,
 Her toner det fra Oldtids Grav
 Om store Kjempers Tid;
 Her sjunger end den danske Mand
 Om Skjolds og Frodes Fødeland,
 Og om den gamle Tid.

5.

Her sjunger end den mindste Dreng
 Om Danmark, deiligst Bang og Eng,
 Om Skjoldungættens bold;
 Her sjunger end den mindste Mo
 Om Vrens Bei paa stolte Sø,
 Om Juul og Tordenskjold.

6.

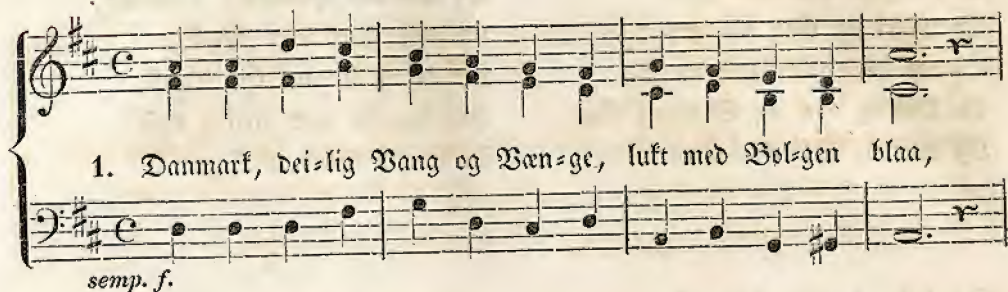
Her bruser Verdens store Væld;
 I Skyen flyver Bjerg og Fjeld,
 Og Sjælen over Jord.
 Op, sjung og glæd dig Danmarks Søn!
 Din Bugge og din Grav er stjon,
 Din Himmel høi og stor.

B. S. Ingemann.

Thyre Dannebods Vise.

Andante maestoso.

(Gammel dansk Melodie.)

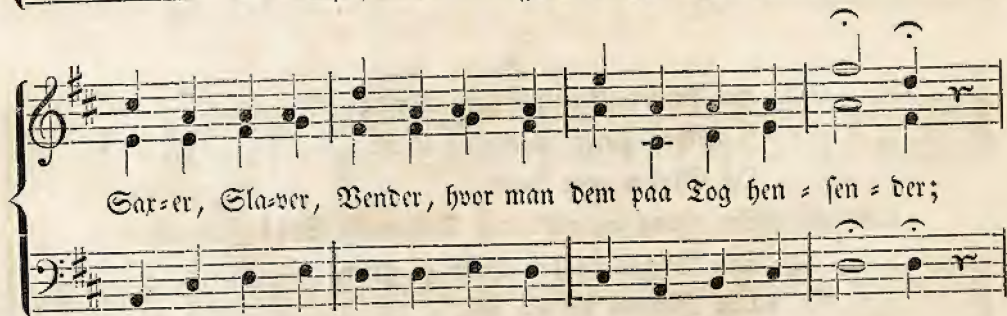

1. Danmark, dei=lig Vang og Væn=ge, luft med Vol=gen blaa,

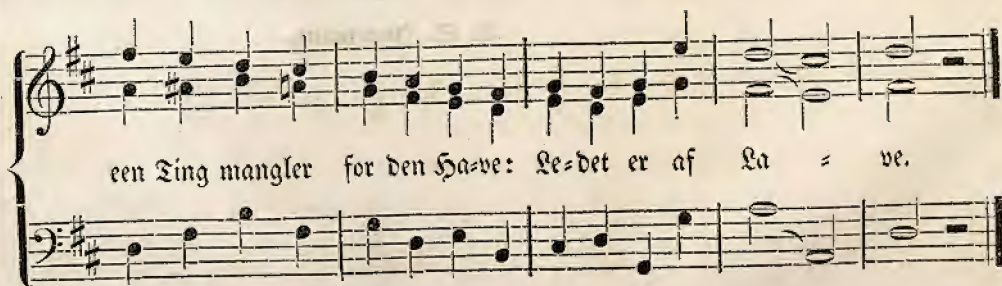
semp. f.

hvor de vor=ne dan=ste Dren=ge kan i Le=ding gaae mod de

Sax=er, Sla=ver, Vender, hvor man dem paa Tog hen = sen = der;

een Ting mangler for den Ha=ve: Le=det er af La = ve.

2.

At dissnarer færdes kunde
 Værket med Behor,
 Dronning Thyre lod fra Grunde
 Reise, hvor man fjør
 Gjennem Bolden, sig en Bure,
 Paa det Værk at holde Kure.
 Slet sig noget kun vil soie
 Under fremmed Die.

3.

Efter Snisse vorte Bolden,
 Dannevirke kaldt,
 Som har mangen Torning holden
 Før den slet forfaldt.
 Ledet, sagde Dronning Thyre,
 Har vi hangt; Gud Vangen hyre,
 At den ingen Fremmed bryder,
 Eller Hofbud byder!

4.

Dannemark vi nu kan ligne
 Med en frugtbar Wang,
 Hegnet trindt omkring; Gud signe
 Det i Nød og Trang!
 Lad som Korn opvoxe Knægte,
 Der kan frist mod Fjenden sægte,
 Og om Dannebød end tale
 Naar hun er i Dvale.

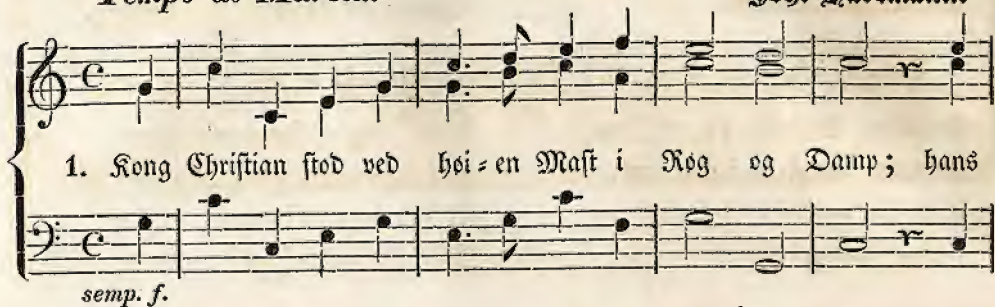
Efter C. O. Roß
 af Dehlenschläger.

N° 9.

Folkesang.

Tempo di Marcia.

Joh. Hartmann.

1. Kong Christian stod ved høi = en Mast i Røg og Damp; hans

semp. f.

Vær = ge ham = re = de saa fast, at Go = thens Hjelm og

Hjer = ne brast; da sank hver fjendtlig Speil og Mast i Røg og

Damp. Fly, skreg de, hver som flyg = te kan, hvo staaer mod Danmarks

2.

Niels Juel gav Agt paa Stormens Brag, O Nordhav! Glimt af Vessel brød
 Nu er det Tid! Din tykke Sky;
 Han heisede det røde Flag, Da tredje Kjemper til dit Skjød,
 Og slog paa Fjenden Slag i Slag; Thi med ham lynte Skræk og Død,
 Da freg de høit blandt Stormens Brag: Fra Valen høstes Braal, som brød
 Nu er det Tid! Den tykke Sky.
 Fly, freg de, hver som veed et Skjul, Fra Danmark lyner Tordenskjold,
 Hvo kan bestaae mod Danmarks Juel Hver give sig i Himlens Vold
 i Strid? Og fly!

3.

4.

Du Danstes Vei til Roes og Magt,
 Sortladne Hav!
 Modtag din Ven, som uforsagt
 For møde Faren med Foragt,
 Og kjæk som du mod Stormens Magt
 Sortladne Hav!
 Og raft igjennem Sang og Spil
 Og Kamp og Seier før mig til
 Min Grav!

Joh. Ewald.

N° 10.

Bøn om Selverkjendelse.

(Efter det Nyttse.)

Adagio.

C. M. v. Weber.

Gud! — lad Sandheds Lys os fied = se le = de, naar vi spei = de
 1ste St. lad det da = ges, lad det
 dolce.
 Hjer = tets dun = kle Vraa; 2den St. lad det da = ges, lad det da = ges
 3die St. lad det
 da = ges for vort
 for vort Blik her = ne = de, at vor Skyld vi klart er =
 da = ges for vort
 fjen = de maae, at vor Skyld vi klart er = fjen = de maae.

N° 11.

Siciliansk Folkehymne.

Andante.

* O sanc - tis - si - ma, o pi - is - si - ma, dul - cis vir - go Ma -

p *poco cresc.*

ri - a. Ma - ter a - ma - ta, in - te - me -

p *pf*

ra - ta, o - ra, o - ra pro no - bis!

dolce.

* Til Forstaaelse af Texten, og ikke, som let sees, til Brug ved Udførelsen af Sangen, tilføies denne Oversættelse:

„O du helligste, o du frommeste, søde Jomfru Maria. Giffede, rene Moder, beed, beed for os.“

N° 12.

Den frie Mand.

Allegro moderato.

C. C. F. Meyse.

1. Hvo er den frie Mand? Den Mand, hviseget Tyf=ke, og ei Ty-rannens
 Nykke, hans Daad bestemme kan; han er den frie Mand.
 han er den fri = e Mand.

2.

Hvo er den frie Mand?
 Hvo Loven gjerne lyder,
 Ei gjør hvad den forbyder,
 Og vil kun hvad han kan;
 Han er den frie Mand.

4.

Hvo er den frie Mand?
 Hvo selv ved Hednings Dyder,
 Som Menneſte ſig fryder,
 Og høit dem ſtatte kan;
 Han er den frie Mand.

6.

Hvo er den frie Mand?
 Hvo Borgerdhd udover,
 Saa ingen kronet Røver
 Ham Hæder ſkænke kan;
 Han er den frie Mand!

3.

Hvo er den frie Mand?
 Den Mand, hvis Tro kan prøves,
 Af Spotter ham ei røves,
 Af Præſt ei dables kan;
 Han er den frie Mand.

5.

Hvo er den frie Mand?
 Den, ſom trods Byrd og Titel,
 I Floiels Dragt og Kittel
 Sin Broder finde kan;
 Han er den frie Mand.

7.

Hvo er den frie Mand?
 Hvo til ſit Levnets Dage,
 Paa Gravens Bred tilbage
 Med Kjæthed ſtue kan;
 Han er den frie Mand!

Efter Pfeffel af Riber.

N° 13.

Høstfang.

Allegro.

C. C. F. Weyse.

1. Vipper springe o-ver Klinge un-der Le-ers Lyd.

Bru-ne Piger dandse, spø-ge, flet-te Krands, o-ver-alt er Fryd.

2.

Alt sig glæder,
Munter quæder
Hver saa godt han kan;
Læt om Fistedammen
Spise Dæren sammen
Dreng og Bondemand.

4.

Hans og Lyge
Leen stryge,
Meie Skaar paa Skaar.
Pigerne begynde
Sæden op at binde,
Alt saa lystig gaar.

3.

Froe i Klinge
Piger synge
Under Leers Klang.
Ja, til Dagen viger,
Og til Maanen stiger,
Lyder munter Sang.

5.

Hver nu spøger,
Hjertet søger
Den, som gav det Haab;
Og naar Maanen smiler,
Parviis hjem man iler
Under Jubelraab.

Efter Høfty af Frankenan.

N° 14. Julevise.

Allegretto.

A. P. Berggreen.

1. Velkommen igjen, Guds Engle smaae, fra høi = e Him = mel = sa = le, med

dei = li = ge Sol = stins = klæder paa, i Jordens Skygge = da = le: trods

klingren = de Frost, godt Nar I spaae for Jugl og Sæd i Dva = le!

2.

Vel mødt, under Sky, paa Kirkesii,
 Paa Sne, ved Midnatside,
 Udbære vor Juul ei nærder I,
 Derpaa tør vi vel lide;
 O, ganger dog ei vor Dør forbi,
 Os volder ei den Dvide.

3.

Vor Hytte er lav, og saa vor Dør,
 Kun Armod er derinde,
 Men gjæstet I har en Hytte for,
 Det drages vi til Minde;
 Er Kruset af Leer, og Kagen tør,
 Deri sig Engle finde!

4.

Med venlige Dine himmelblaae,
 I Bugger og i Senge
 Vi Puslinger har i hver en Braa,
 Som Blomster groe i Enge;
 O synger for dem som Lærker flaae,
 Som hørt de har ei længe!

5.

Saa drømme de sødt om Bethlehem,
 Og er det end forblummet,
 De drømme dog sandt om Barnets Hjem,
 Som laae i Krybberummet;
 De drømme: de lege Juul med dem,
 Hvis Sang de har fornummet!

6.

Da vaagne de mildt i Morgengry,
 Og tælle meer ei Timer,
 Da høre vi Psalmer, som paany
 Sig ret med Hjertet rimer,
 Da klinger det sødt i høien Sky,
 Naar Jule = Kloffen kimer!

7.

Da vandre Guds Engle op og ned,
 Paa Psalmers Tonestige;
 Da byder vor Herre selv Guds Fred
 Til dem den efterhige;
 Da aabner sig Himlens Borgeled,
 Da kommer ret Guds Rige!

8.

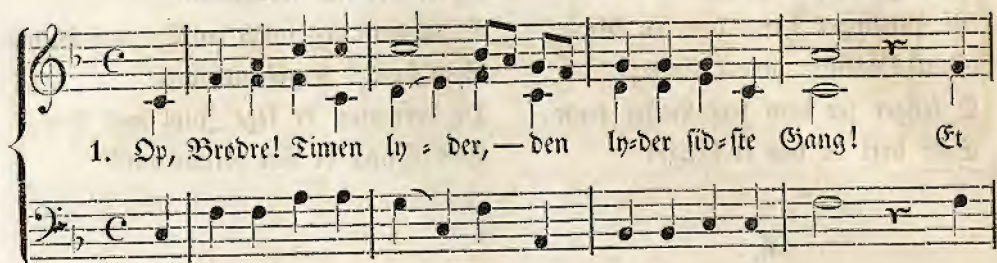
O, maatte vi kun den Glæde see,
 For vore Dine luffes,
 Da skal som en Barnemoders Vee,
 Vor Smerte sødt bortvugges!
 Vor Fader i Himlen! lad det stee!
 Lad Jule = Sorgen sluffes!

N. S. S. Grundtvig.

Sang paa Pytaars = Aften.

Andante con moto.

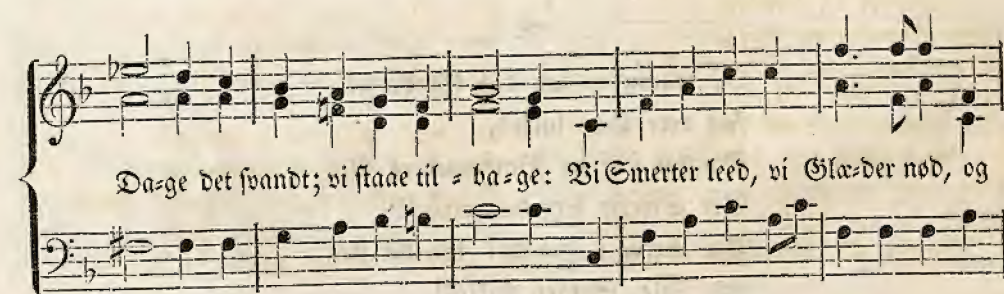
J. A. P. Schult.

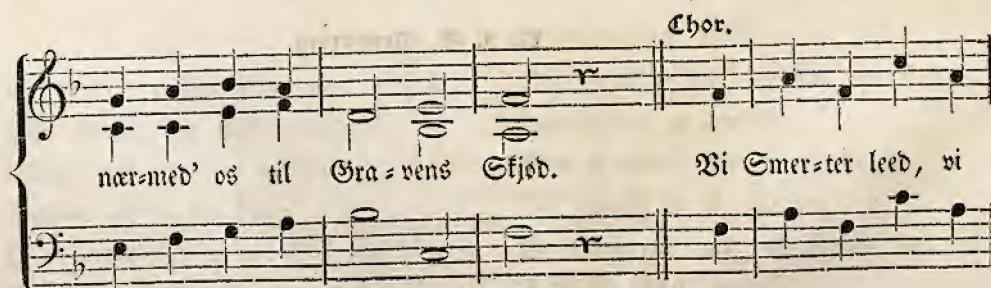
1. Op, Brodre! Timen ly = der, — den ly = der sid = ste Gang! Et

Nar forsvandt, ud = bry = der i fest = lig Afstedssang! Blandt fjerne Oldtids

Dage det svandt; vi staae til = ba = ge: Vi Smerter leed, vi Glæ = der nød, og

nær = med' os til Gra = vens Skjød. Chor. Vi Smer = ter leed, vi

2.

Bevinget Tiden iler;
 Hvo har den Grændse sat?
 Den blomstrer, aldes, hviler
 I evig Glemsels Nat. —
 Knap stamme dunkle Skrifter
 Om Fædrenes Bedrifter.
 Og Skjønhed, Rigdom, Magt med den
 I Mulm og Taushed synke hen.
 Chor: Ja Skjønhed o. s. v.

3.

Her hilste vi med Glæde
 Det Aar, som nys forsvandt;
 Af! løsnet er den Kjæde,
 Som da os sammenbandt!
 Vi Venner saae bortile,
 De gik — de gik til Hvile,
 De var blandt os — de er ei meer:
 Fred hvile over deres Leer!
 Chor: De var blandt os o. s. v.

4.

Maaskee vi og forlade
 Vor Bane dette Aar;
 Dit visne Træets Blade
 Endog i favre Baar;
 Dit Døden os bortkalder
 I fyrig Ungdoms Alder;
 Og den, som vandrer her igjen,
 Med Taarer tænker paa sin Ven.
 Chor: Og den, som o. s. v.

5.

Kun ædel Daad betrygger
 Mod Dødens Bitterhed;
 I Gravens tause Skjygger
 Algedhed vinker Fred.
 Vi nyde, frie for Kummer
 En let og salig Slummer;
 Snart vækkes vi ved Almagts Bud
 Til evig Salighed hos Gud.
 Chor: Snart vækkes vi o. s. v.

6.

Lad Afstedstaaren rinde!
 Er vi kun Dyden troe,
 I Livet Fryd vi finde,
 Og end i Døden No.
 Her maae vi adstilt vandre:
 Hift møde vi hverandre.
 Afster din Graad, min Ven! vær glad!
 For evig vi ei stilles ad.
 Chor: Afster din Graad o. s. v.

Efter J. S. Voss af Pavels.

Gaaderne.

Lento.

P. C. Krossing.

1. Naar engang min Tjeme slaaer, naar det brustne Blik ei Vennen kjender:
naar ved Leis et Eng-len slaaer, og til Jorden ned sin Fakkell vender:

p

da skal jo mit Støv afmægtigt seg-ne mod det Støv, hvoraf det rei = ste sig,

p

og, min Aand! du vandre til de Eg-ne, ingen Haand har skildret dig.

2.

Al! mon der, hvor du gaaer hen,
 Kunde grønnes, Blomsterenge dufte?
 Mon du føler der igjen
 Aftenvind om klare Kilder luste?
 Lyde Chore der af Nattergale?
 Hilser Lærken Morgenrødens Bud?
 Spredes over Bølge, Skove, Dale
 Der og Maanens Solglands ud?

4.

Hvor er Stedet du skal boe?
 Er det hist en klar, en venlig Stjerne?
 Skimtes det i Nattens Ro?
 Er det skjult i det ufete Fjerne?
 Vorder Stedet dig et evigt Fængsel?
 Naar du strax dit fordumkjære Hjem?
 Mon du martres meer af hellig Længsel?
 Mon du stunder længer frem?

3.

Sender aldrig Slag i Slag
 Lynildrige Sky den hule Jorden?
 Skrækker ei Vulkaners Brag?
 Styrter ingen Jling over Jorden?
 Buldrer ingen Vinter, og forhoier
 Vaarens Gjenkomst, Vaarens fage Tid?
 Raser ingen Storm, og Træet boier,
 Alt det rettes kan af Flid?

5.

Luffet er det tatte Slør:
 Ingen løser mig de mørke Gaader.
 Dog med roligt Haab jeg døer,
 Fader er den Gud, som ene raader.
 Han, min Fader, hvor han vil mig kalde,
 Det min faste Tro, min Tryghed er:
 Hist jeg savner ingen af dem alle,
 Som han saae mig elske her!

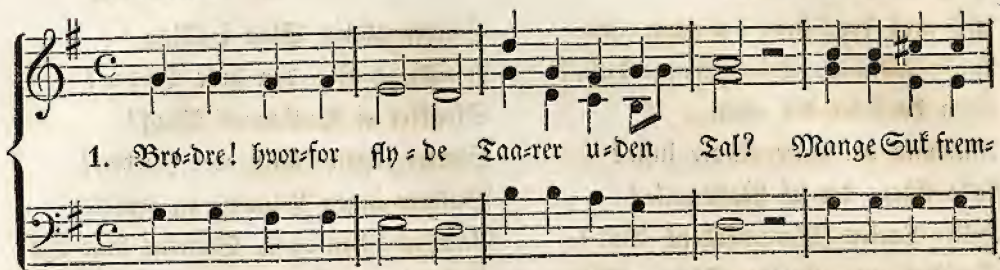
S. S. Guldberg.

N° 17.

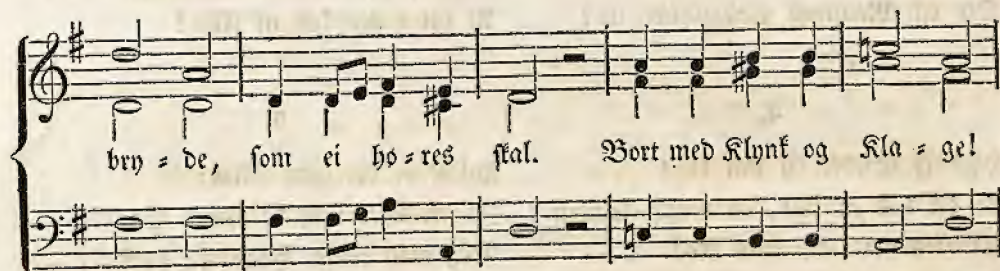
Tröst mod mange Slags Taarer.

Andante.

J. A. P. Schulz.

1. Brødre! hvor-for fly = de Taar = rer u = den Tal? Mange Suk frem =

bry = de, som ei hø = res skal. Vort med Klynk og Kla = ge!

hvor er E = ders Mod? Ef = ter bit = tre Da = ge bli = ver En = den god.

2.

Mindes Eders Fader,
 Og hvor god han er:
 Aldrig han forlader
 Sine Skabninger.

Han i Nød os sender
 Tidt uventet Trøst;
 Tidt han kjærligt vender
 Smerten om til Lyst.

3.

Al! vi Blinde, Svage
 Kjende ei vort Vel:
 Det, hvorfor vi klage,
 Ofte er vort Held.
 Meget her i Live
 Ei vort Sind anstaaer:
 Lad os bedre blive,
 Alt da bedre gaaer.

5.

Er en evig Slummer
 Da os falder paa?
 Livet og dets Kummer
 Som en Drøm forgaar.
 Matten snart henfvinder,
 Drømmen flyr med den,
 Og en Dag oprinder
 Skjøn som Himmelen.

4.

Hvem vor Gud har givet
 Sand Fortrøst til sig,
 Gjennemvandrers Livet
 Tryk og lykkelig.
 Jorden og dens Brimmel
 Agter han ei meer,
 Naar til Herrens Himmel
 Han med Tillid seer.

6.

Hvo kun denne Morgen
 Bente vil med Taal,
 Agte ei paa Sorgen,
 Snart han naaer sit Maal.
 Der al Sorg vi glemme,
 Held os, Held os da!
 Der vi frede istemme
 Et Halleluja!

Efter Overbeck af Rahbek.

Tröst ved Graven.

Largo.

P. C. Krossing.

1. Vi sam = les til det Be = dre. Græd ei for den

tab = te Ven! han gif til si = ne Fæ = dre, der vi sees i = gjen.

Klag ei for den tab = te Ven! Græd ei! han slum = rer i Fred.

p *f* *mf* *pp*

2.

Gud gav os Morgenrøde.
 Liv* han har af Intet kaldt.
 Men selve Livet døde,
 Jordelivet faldt.
 Klag ei, Diet alt luft!
 Græd ei! Hans Villie fæe.

3.

Vor Aftensol maa vige,
 Nedgangstimen skal jo flaae;
 Vor Morgensol skal stige,
 Dag af Nat fremstaae.
 Klag ei, Solen kom og gik!
 Græd ei! Han styrer sit Alt.

4.

Paa Vinter Vaar skal følge.
 Frugtbarhed af Skyen randt.
 Paa Graven Græsstraee følge,
 Liv, hvor Livet spandt.
 Klag ei, for han gav og tog!
 Græd ei! I Graven er Fred.

5.

Hendoe skal Alt, der fødes.
 Grandsties kan ei Herrens Raad.
 Hift over Sky vi mødes:
 Broder! stands din Graad.
 Klag ei! for den tabte Ven!
 Græd ei! Han vandred' til Gud.

17. Krossing.

* Ligesom i Nr. 6 maa ogsaa paa flere Steder i denne Sang een Note deles i to, eller to trækkes sammen til een.

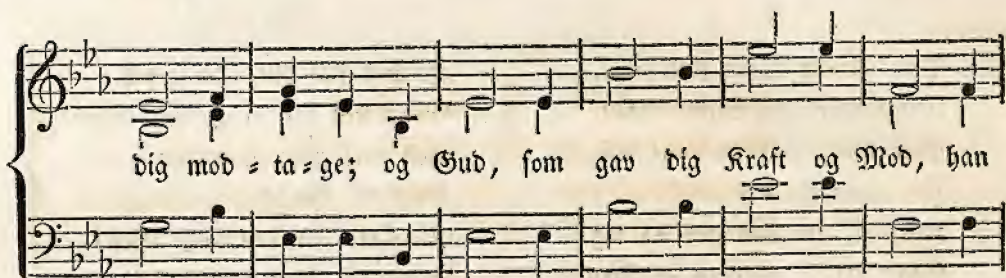
N° 19.
Festsang.
 (Ved Kongens Ankomst.)

Poco vivace.

J. A. P. Schulz.

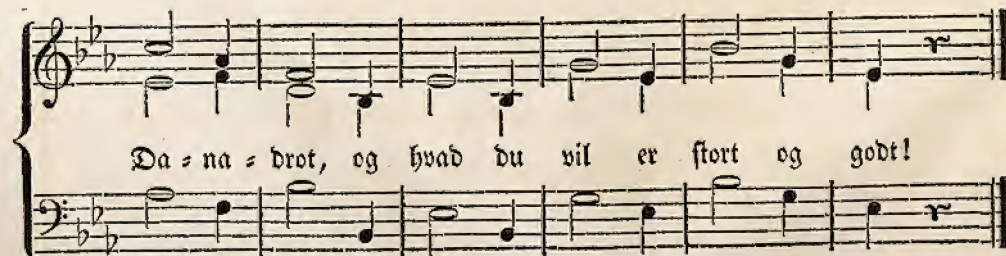
1. Hil væ = re dig, du Kon = ge god! med Høi = tids = færd vi

dig mod = ta = ge; og Gud, som gav dig Kraft og Mod, han

læg = ge Har til di = ne Dage. Thi du est fred = sæl

Da = na = drot, og hvad du vil er stort og godt!

2.

Det er for Folkets Døie skjult,
 Hvad Kongens høire Haand maa stride;
 Vær Kronens Guld end nok saa guult,
 Det lønner svagt, hvad han maa lide;
 Men Kjærlighed er meer end Guld,
 Og Danmarks Søn er Kongen huld.

3.

Rigsæblets Saft er ikke sød,
 Og blødt ei Thronens Purpurklæde;
 Thi Kongen deler Folkets Nød,
 Men deler sjelden Folkets Glæde;
 Thi deel med Naade og Behag,
 Dit Danmarks Glædesfest i Dag!

4.

Vær hilset Skjolds og Frodes Søn!
 Vær hilset ved din Thyrsas Side!
 Vær Kjærlighed er al din Løn,
 Den gjøre dine Dage blide!
 Saa beder Danmark for sin Drot!
 Thi hvad han vil er stort og godt!

J. Thiele.

Christian den Fjerdes Minde.

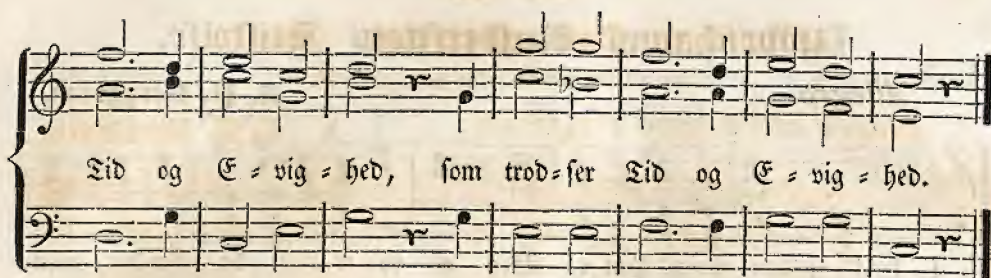
(Sang ved Regentsens anden Jubelfest 1823.)

Allegro non troppo e marcato.

A. P. Berggreen.

1. Kong Christian lægger ned sit Sværd, med Helte-smil paa Laur-bær-
 frand-sen; glad i = ler han fra Baa-ben = dand-sen til Bor-ger-
 daad i Fre = dens Færd. I Fre-dens mil = de Pal = me-
 flug-ge et Ler-doms = tem = pel vil han byg-ge, som trod = ser

f *p* *f* *mf*

2.

Hæng Lauren paa mit Rosenborg
 Ved Siden af mit Blod paa Klædet;
 Thi ogsaa den med Blod er vædet,
 Den vandt jeg gennem Hjertesorg.
 En Krands af Egen vil jeg flætte,
 Den kan man paa mit Hoved sætte,
 Naar Sceptret lægges paa min Grav.

4.

Saa reiste sig den kjære Gaard,
 Som gier os Ly i Ungdomstiden,
 Og som vi aldrig glemme siden,
 Mens vi i Danmarks Have saaer.
 Der Musen kjærlig os besøger,
 Og aabner for vort Blik de Bøger,
 Der glemte Seclers Sandhedskorn.

Derfor i Aftens Høitidsstund
 Vi end Kong Christians Gravøl feire;
 Begeistret mindes vi hans Seire,
 Hans Kamp, og Daad i Fredens Lund.

3.

Den Yngling, som sin Foraarstid
 Til Høst paa Aandens Ager øver,
 Som stadig grunder, klogtig prøver,
 Og gier os Frugten af sin Flid; —
 Skal kummerligt om Ly han lede?
 Nei! jeg vil bygge ham en Rede,
 Vil lette Aandens raske Flugt.

5.

Og kraftig Marv i Muren groer:
 Som Christian selv den stod i Kampen,
 Og ingen Bombe slukte Lampen,
 Der skinner paa Studentens Bord.
 Mens meget Nytt i Gruus er fundet,
 Staaer fast, hvad Christians Kraft har
 grundet,
 Hans Børs, hans Taarn, hans Rosenborg.

6.

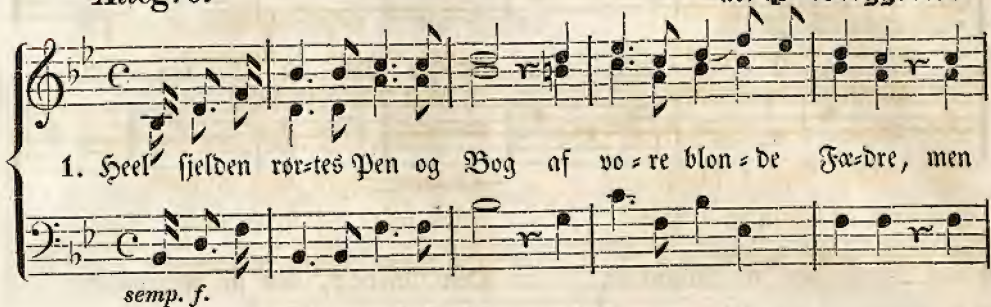
To Hundred' Aar hans Navn beundred';
 Men svandt end Millioner Hundred,
 Sang Danmark dog sin Christian!

Sophus Zahle.

Kjöbenhavns Universitets Stiftelse.

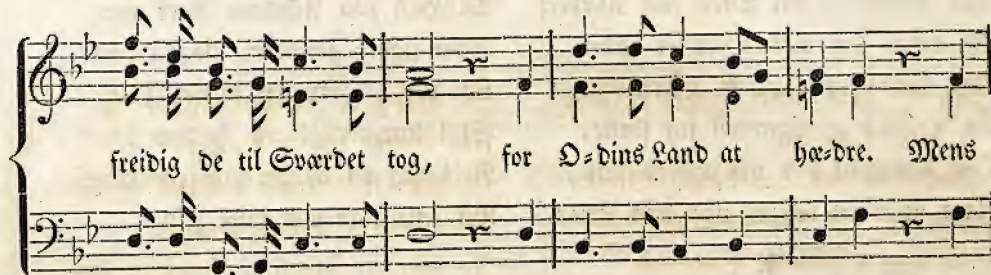
Allegro.

A. P. Berggreen.

1. Heel hielden rør-tes Pen og Bog af vo=re blon=de Fæ=dre, men

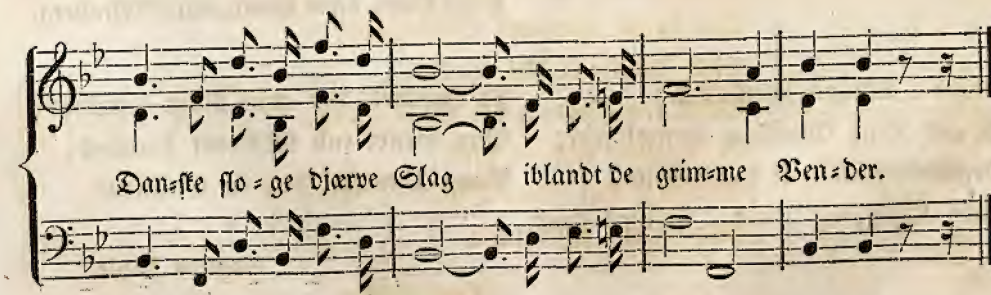
semp. f.

freidig de til Sværdet tog, for D=dins Land at hæ=dre. Mens

Franken læ=ste Nat og Dag med Plas=tes Bog i Hæn=der, de

Dan=ste flo=ge djærve Slag iblandt de grim=me Ven=der.

2.

Den maatte kjøbe Reisesko,
 Hvis Hu stod til Latinen;
 Thi her var ingen Læsero
 For Buestrengens Hvinen.
 Selv Saxo, som Bersærkers Priis
 Med vældig Røst basuner,
 Har lært af Munken i Paris
 At skrive velste Runer.

3.

Kong Christian kom, og han paa Stand
 Sit ædle Hoved ryster:
 „Mon os paa hjemmefødt Forstand
 I vore Dale brøster?
 Er Aandens Armod her saa stor?
 Ei mine Børn med Kummer
 Skal snige sig til fremmed Bord
 Og trygle franske Krummer.“

4.

Nu ved den brave Konges Skjænt
 I stolte Høresale,
 Studenten paa den danske Bænk
 Gav Agt paa Landsmænds Tale.
 Nu lode Hjemmets Ålvorsord
 Fra danske Talerstole,
 Og aldrig mere Mænd af Nord
 Skal gaar i fremmed Skole.

5.

Da klang de soundne Liders Lov
 Fra djærve danske Lunger,
 Og hver en Blomst i Mark og Skov
 Blev døbt af danske Lunger.
 Ja hver en Flugt af Himlens Hær
 Fra Christians Taarn blev regnet,
 Og for al Verdens Folkeskærd
 Med klare Træt betegnet.

6.

Saalange derfor Gnist af Aand
 I Christians Skole findes,
 Den danske Lærdoms Skaberhaand
 Med Jubelsang skal mindes.
 Mens een Student ved Arels Havn
 Et Bogstav veed at skrive,
 Saalange skal Kong Christians Navn
 Med Hurra hilset blive.

Poul Møller.

Morgensang.

(Efter det Lybste.)

*Allegro moderato.***F. X. Eisenhofer.**

1. Den skønne Morgen = ro = de sig hæ = ver i sin Glæde; de

p

mun = tre Smaalam sprin = ge, og Fug = le = ne sig spin = ge med

p

1ste St. luf = tig Dands, med Sang i luf = tig

Sang i luf = tig Dands, i luf = tig Dands, med Sang, med Sang i luf = tig

p

Dands. Og henrykt Hyrden gri = ber det Kør med lif = lig Klang, og

p

un=der Træ=ets Skyg = ge han tol = ker nu sin Lyk = ke i

1ste St. Sang,

i fry

de = ful = de

fry = de = ful = de Sang, han tol = ker nu sin Lyk = ke i fry = de = ful = de

Sang. Skal jeg da e = ne ti = e? Ei hæ = ve glad min Koft? Maa =

*p**cresc.**p*

ste alt den = ne Mor = gen til Fryd for = vander Sor = gen, der tryk = ker

p.f

1ste St. Bryst!

der tryk

ker det = te Bryst.

det = te Bryst! til Fryd for = vander Sorgen, der tryk = ker det = te Bryst.

N° 23. Reisesang.

Andante con moto.

P. C. Krossing.

1. Op! Solens Straaler vin = ke dig ud i Guds fri = e Hall Gaae
gjen = nem Lan = det ly = ste = lig! Stig o = ver Bjerg og Dal.

2.

See Strømmen jo ei stille staaer,
Den bruser lystig fort,
Hør! Vinden muntre Binger staaer
Dg sufer, flygter bort.

4.

Der sidder du, o Menneſke!
Dg længes i dit Hjem;
Friſt op! ſee glad det Fremmede,
Dg vandre munter frem!

6.

Lad fare Sorg og Vengſtilighed!
Er Himlen dog jo blaa?
Fryd vexler med Sorgmodighed,
Fæst kun til Lykken Tro!

3.

Dg Maanen reiser hiſt og her,
Dg trættes ei derved,
Dg Solen over Bjerget ſeer
Dg gaaer i Havet ned.

5.

Hvo veed, hvor Lykken blomſtrer dig?
Saa gaae og ſøg den kun!
Jil fort! thi Morgnen ſkjuler ſig,
Snart kommer Aftenſtund.

7.

Din Kjaerlighed bær Frugt ſaa vidt
En Himmel favner dig,
Dg hvert et Hjerter faaer viſt Sit,
Søg kun utrættelig!

Efter Tieck af Ingemann.

N° 24.

Skobbeien.

Larghetto.

P. C. Krossing.

1ste St. Iø = ber en Vei saa huul;

1. Bag Kjempe=hoi= en i Lei=re= skov Iø=ber en Vei saa huul;

der ly=der of = te Gan = gerens Hov og det rum=len=de Hjul.

2.

Paa Bauta=stenen i Matten staaer
Kjæmpens herlige Aand,
Stormen sufer i Heltens Haar,
Sværdet er i hans Haand.

4.

Jeg har vandret hvor du nu gaaer,
Jeg har fuldendt min Strid,
Reist mig en Bauta=steen, som staaer
Fast i rullende Tid.

6.

Nu har jeg slumret i Hundred Aar
Under den store Steen,
Andre Menneskeslagter gaaer
Over de Gamles Been.

8.

Dig kun eensomme Vandringsmand
Seer jeg ved Midnatstid,
Hilser dig fra et fremmed Land,
Gak! og fuldend din Strid!

3.

Og han stirrer paa Veien hen,
Seer paa Menneskets Gang,
Mindes sin Levetid igjen,
Sjunger en underlig Sang:

5.

Seel! jeg tumled saa rasløs der
Henad den vildene Sti,
Søgte min Glæde fjern og nær,
Nu er det Alt forbi.

7.

Endnu stander den gamle Skov,
Kjæmpen ligger i Muld,
Hører hverken Gangerens Hov,
Eller det rumlende Hjul.

9.

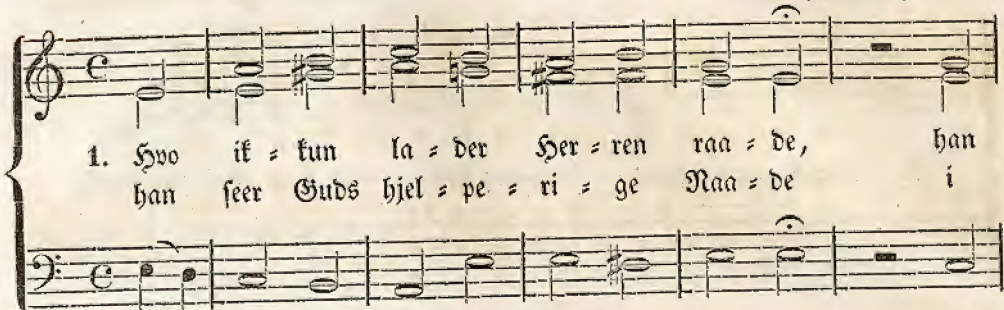
Hvorfor mon du saa sorgfuld gaaer
Over den vildene Sti?
Gak! og tænk: om Hundrede Aar
Er alt dette forbi."

* 3 flere Vers mangler Optakten.

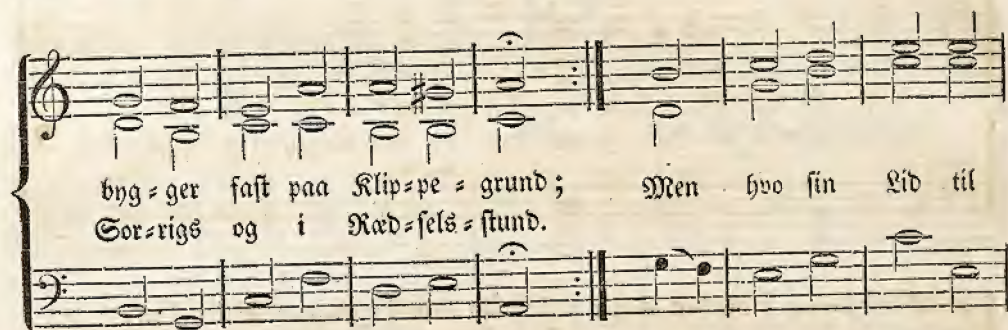
B. S. Ingemann.

N° 25.
Psalme.

Georg Neumark.
(Aar 1660.)

1. Hvo it = kun la = der Her = ren raa = de, han
han seer Guds hjel = pe = ri = ge Naa = de i

byg = ger fast paa Klip = pe = grund; Men hvo sin Lid til
Gor = rigs og i Ræd = sels = stund.

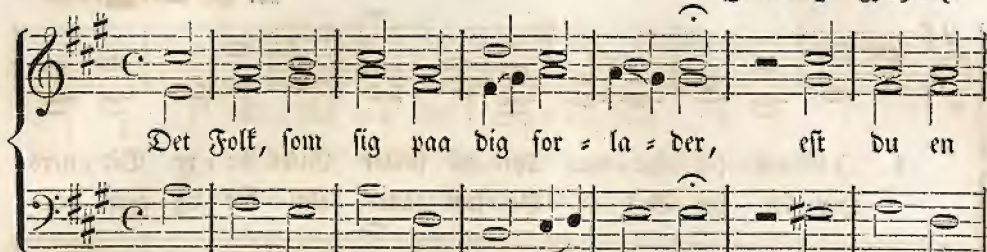
Ver = den staaer, paa tro = løs Sand hans Byg = ning staaer.

2.

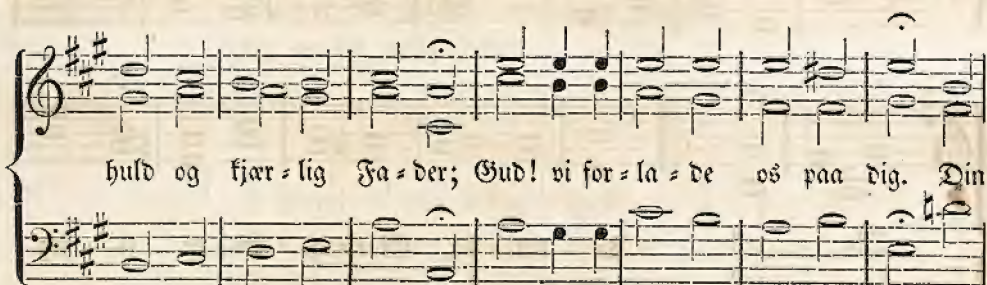
Min Gud! saa vil jeg troe og bede,
Og ærlig rogte Pligt og Kald;
Og lide paa, at du er rede,
At hjælpe, naar jeg hjælpes skal.
Da er mit Sind, mit Hjerte trygt,
Paa Klippegrund mit Haab er bygt.

Choral af Storms Hymne.

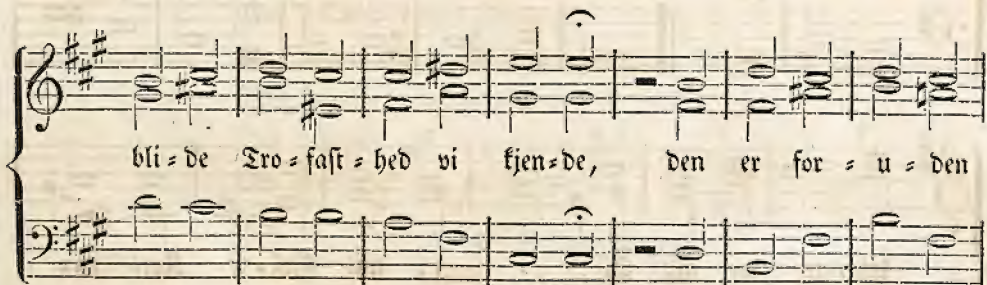
J. A. P. Schultz.

Det Folk, som sig paa dig for = la = der, est du en

huld og kjær = lig Ja = der; Gud! vi for = la = de os paa dig. Din

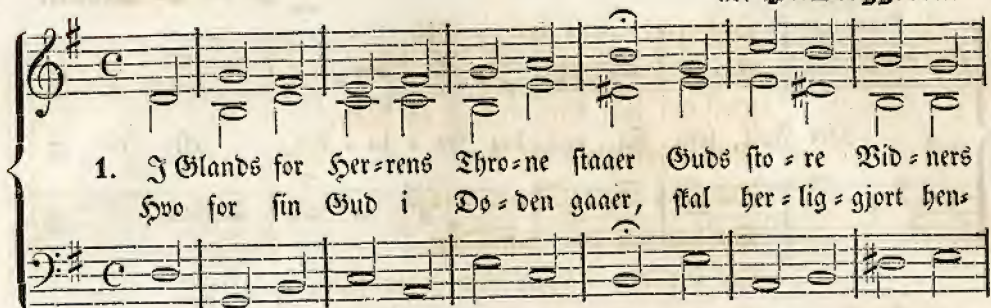
bli = de Tro = fast = hed vi kjen = de, den er for = u = den

Maal og En = de; den va = rer ved e = vin = de = lig.

Psalm paa St. Stephans = Dag.

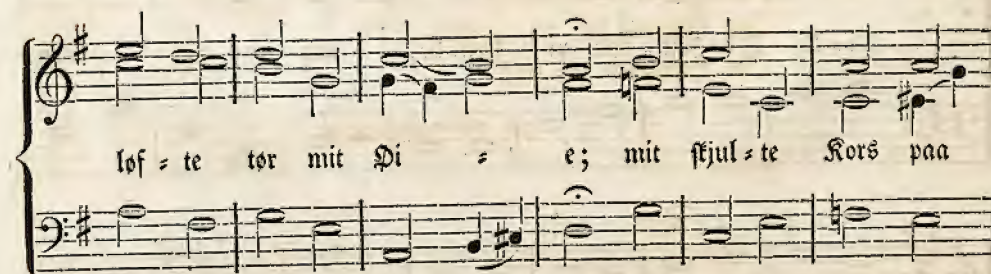
A. P. Berggreen.

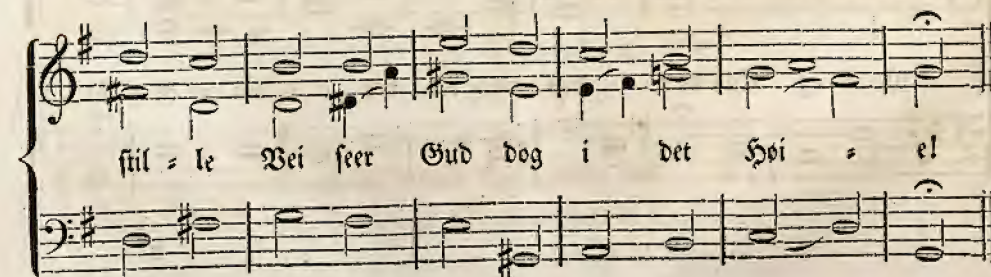
1. J Glands for Her = rens Thro = ne staaer Guds sto = re Vid = ners
Hvo for sin Gud i Do = den gaar, skal her = lig = gjort hen =

Sta = re! Til hel = lig Mar = tyr = kro = ne ei jeg
fa = re!

lof = te tør mit Di = e; mit skjul = te Kors paa

stil = le Vei seer Gud dog i det Høi = el

2.

O Herre! om i Liv og Død
 Jeg vidner om dit Rige,
 Det skal min Tro i Sorg og Nød,
 Min Kjærlighed dig sige.
 Du veier mine Sorger smaae,
 Du seer om fromt jeg lider;
 Du seer den Kamp, som ingen saae,
 Og om jeg ærlig strider.

3.

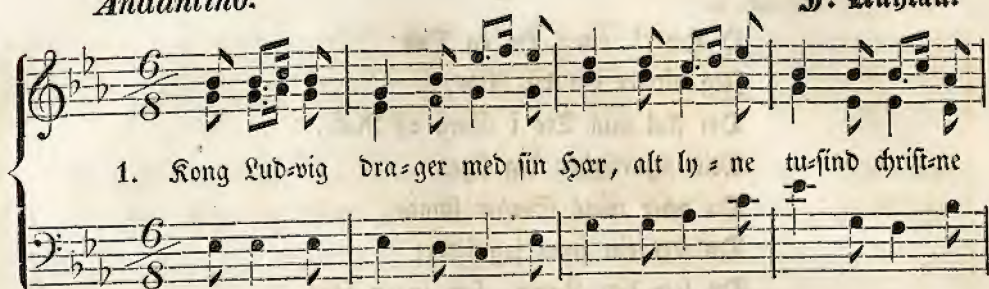
O Herre! er mig Kampen svar,
 Og er min Sorg ei liden;
 Om her slet ingen Ven jeg har, —
 Vær du mig nær i Striden!
 Seer ingen Sjæl min bittre Vee,
 Men brænder Hadets Lue —
 Din Himmel lad mig aaben see!
 Din Herlighed jeg stue!

B. S. Ingemann.

Romance.

Andantino.

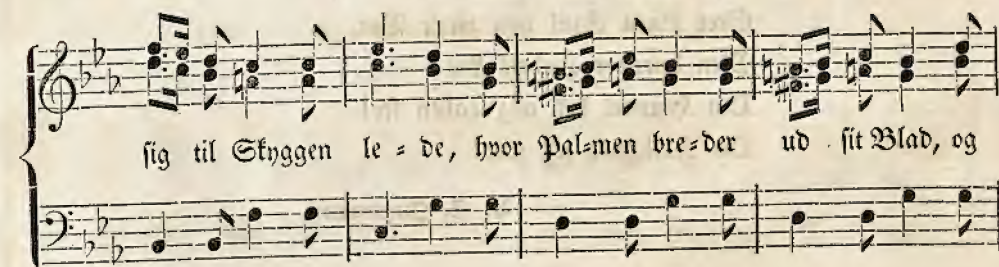
F. Kuhlau.

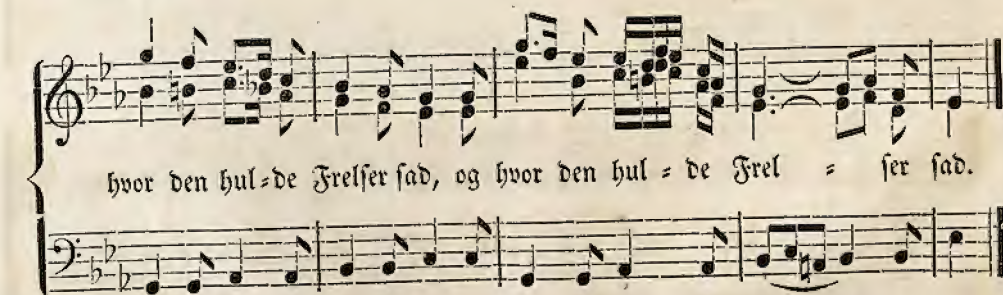
1. Kong Lud-vig dra=ger med sin Hær, alt ly = ne tu-sind christ-ne

Sværd; men Mun-ken flyer for Kampens Bre = de; og la = der

sig til Skyggen le = de, hvor Pal-men bre = der ud sit Blad, og

hvor den hul = de Frelser sad, og hvor den hul = de Frel = ser sad.

2.

Og hvor velsignet var de Smaae,
Der Gubben seer om Træet staae,
Kamunklerne med røde Kinder;
Men paa den Bleges Taaren rinder.
Tre Planter tager han med sig,
Og bragte dem til Frankerig.

3.

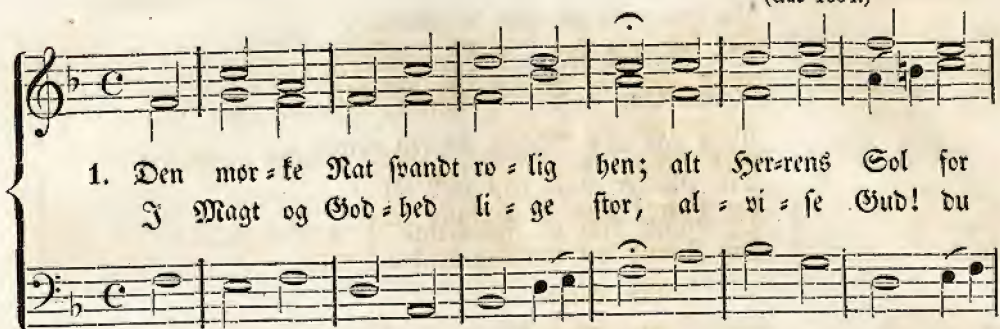
Og nu i alle Blomsterbed
De smile barnlig Kjerlighed
Med Fromheds og med Ustylds Blikke.
Men blinde Ridder seer dem ikke;
Han iler vild til Jordans Flod,
Og treer at glæde Gud med Blod.

Oehlenschläger.

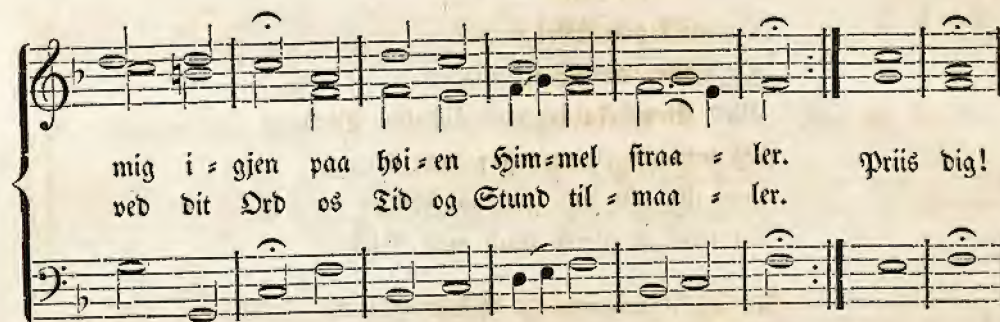
Morgen = Psalme.

Heinrich Scheidemann.

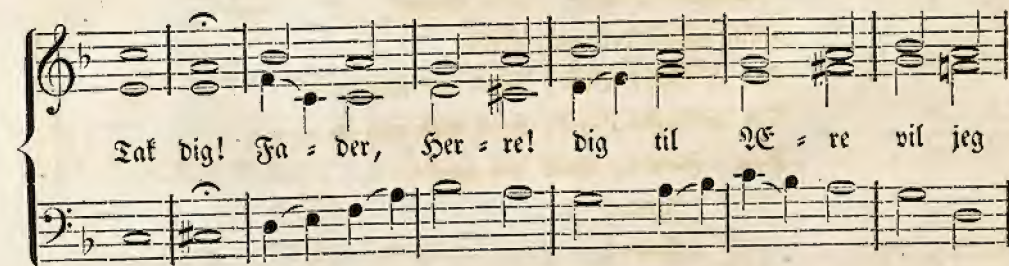
(Aar 1604.)

1. Den mør = ke Nat skandt ro = lig hen; alt Her = rens Sol for
 I Magt og God = hed li = ge stor, al = vi = se Gud! du

mig i = gjen paa høi = en Him = mel staa = ler. Priis dig!
 ved dit Ord os Tid og Stund til = maa = ler.

Tak dig! Fa = der, Her = re! dig til Æ = re vil jeg

le = ve, vil jeg hør min Dag hen = le = ve.

2.

Der laae jeg nys i Søvn og Nat,
 Af Sands, af Tanken selv forladt;
 Ei Farerne jeg kjendte.

Mod Alting, hvad mig truet har,
 Du Herre! min Beskærmer var;
 Din Haand det fra mig vendte.

Ny Kraft!

Nyt Mod

Mig opliver!

Det du giver,

Gode Fader!

Jeg mig trygt paa dig forlader.

3.

Nu jeg i Jesu Christi Navn
 Begynder Dagen, og til Gavn
 Skal ogsaa den mig vorde.

Det er Guds Bærk, hvad om mig stær;

Det er Guds Bærk, hvad med mig stær;

Han, Herren, Gud det gjorde.

Amen!

Amen!

Herren raade!

Herrens Naade

Med os være.

Hem for Alt stee Priis og Ære!

N° 30.
Maisang.

Allegro.

C. C. F. Weyse.

1. Dandser Mai-en skjon i Mo=de! Fulgt af Glæ=der u=den Tal,

p

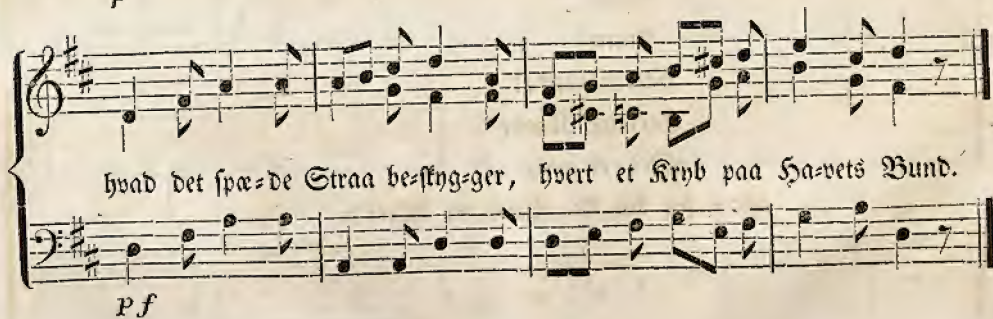
hæ=ver sig dens Mor=gen=ro=de at=ter o=ver Bjerg og Dal.

pf

El=skovs hjæ=re Ke=de byg=ger Alt, hvad nys ud=sprungen Lund,

p

hvad det spæ=de Straa be=styg=ger, hvert et Kryb paa Ha=vets Bund.

pf

2.

Dands, o Yngling! dands, o Pige!
 Medens Vaaren straal'er blid,
 For dens hulde Smil bortvige,
 Mens det end er Glædens Tid.
 Bland din Sang med Lovets Hvislen,
 Og med Nattergalens Slag;
 Med den klare Kildes Risen
 Syng den skønne Foraarsdag!

3.

Pryder nu med blaae Syringer
 Eder's Hat og Eder's Barm;
 Tumles, og hverandre svinger,
 Hopper glade, Arm i Arm!
 Bien Blomst med Bien skifter,
 Vestenvinden aander mat;
 Luster atter op, og vifter
 Mangen Blomst paa Eder's Hat.

Efter Høltz af Frankenu.

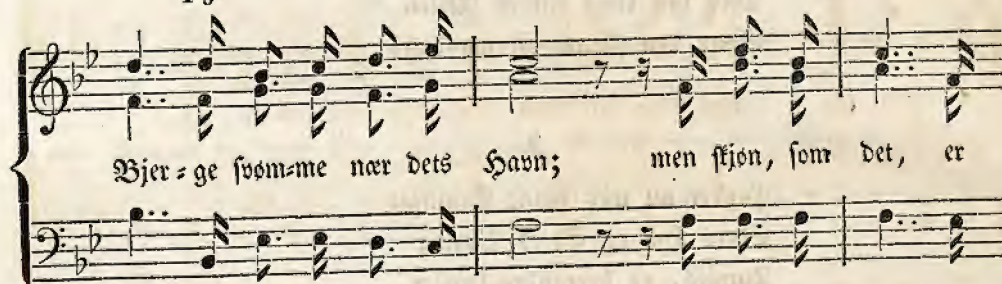
Sang for Danske.

Moderato.

C. C. F. Weyse.

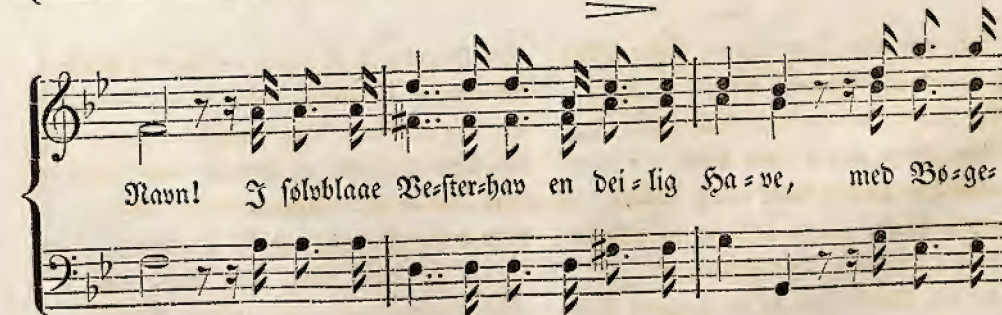
1. Der er et Land, dets Sted er høit mod Nor=den, og Po= lens

pf

Bjer= ge søm= me nær dets Havn; men skjon, som det, er

in= gen Plet af Jor= den, og Danmark næv= ner man dets fav= re

Navn! I solvblaae Vest= ter= hav en dei= lig Ha= ve, med Bø= ge=

f

hegn, hvor Nat-ter-ga-le boel Og hver en Deel gav Him-me-len sin

P f

Ga-ve; paa hver en Plet Vel-sig-nel-ser-ne groe!

2.

Fra Tid'rens Strøm til Skagens hvide Banker
Den jyd'ske Halvø krummer sig mod Nord.
Et herligt Land! dets Folk sig Velstand sanker;
Paa fremmed Strand det henter Guld ombord.
Den muntre Stridshingst over Engen vanter;
Og Stimer myldre i den dybe Fjord;
Til Stavn og Roer har Skoven Egeplanker,
Dets Sonner Kraft, og Snildhed deres Dreb!

3.

Mod Vst for denne tvende Have stribe
Med Sjølund's Bred og Odins gamle D;
Nær Lolland, Falster, staaer i Alæder hvide,
Med Lov om Haaret, Vølvens ranke Mø.
Det raske Folk kan ingen Mangel lide,
Thi Agren følger her sig som en Sø;
Om fagre Blomstereng staae Lunde blide;
Her er det smukt at leve, tungt at døe!

4.

Og dybt mod Syd, hvor Elbens Volge gynger
Vel Tusind Snekker langs den grønne Kyst;
I fede Marf, imellem gyldne Dyrger,
De røde Hjørde hvile sig med Lyst.
I østlig Sø, hvor vrede Storfugl synger,
Bornholm staaer, kraftig, med sit Klippebyst;
Og dybt i Stenen er Raafunkelsynger;
Og det har Mænd, som lee ad Kampens Dyst!

5.

Saa lille Strøm og Sunde — Marf og Stæder;
Men eet er Danmark, trofast er dets Magt;
En Bro af Malm Samdrægtigheden smeder
Fra Bred til Bred; og Velighed staaer Vagt.
Vort Hæd er eet, og fellebs er vor Hæder;
(Den vogter Sværdet med sin Varetægt!)
Og een den danske Don, hvert Hjerte beder:
„Gud skjærme Kongen og hans hele Slægt!“

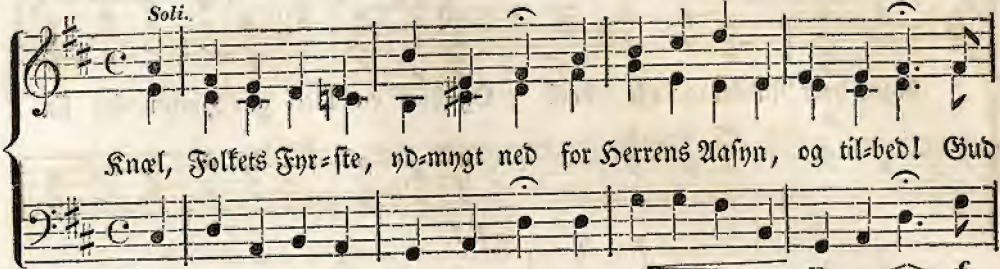
C. J. Bøye.

Af Thaarups Hymne.

Lento.

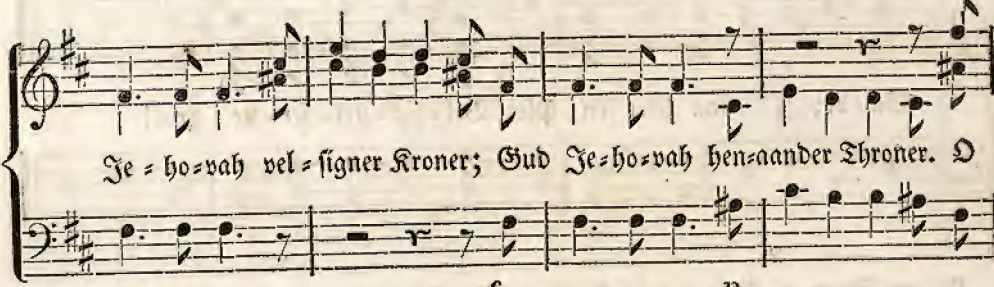
J. A. P. Schultz.

Soli.

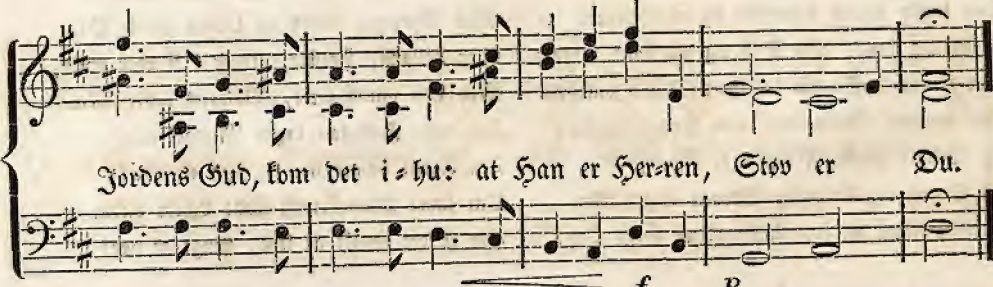
Knæl, Folkets Fyr = ste, yd = mygt ned for Herrens Na = syn, og til = bed! Gud

dolce. *p* *f*

Je = ho = vah vel = signer Kroner; Gud Je = ho = vah hen = aander Throner. O

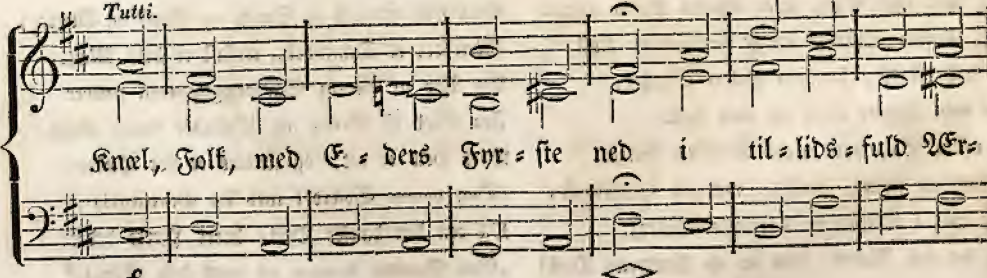
f *p*

Jordens Gud, kom det i = hu: at Han er Her = ren, Stov er Du.

f *p*

Tutti.

Knæl, Folk, med E = ders Fyr = ste ned i til = lids = fuld Væ =

f

bo = dig = hed! Gud Je = ho = vah, du er vor Fa = der;

p *cresc.*

felse naar du rev = ser, er du Fa = der; men hvo som

f *p* *p*

ly = der di = ne Bud, den, Fa = der! lön = ner du som Gud.

f >

N° 33. M a i s a n g .

*Allegretto.**F. Kuhlau.*

1. O den sjon = ne, sjon = ne Mai! O den sjon = ne,

p *f*

sjon = ne Mai! Rundt paa Mark og Hoi = e staae med aab=net

p *p*

Di = e Blomster smaae paa hver en Wei. O den sjonne, sjonne Mai!

p

O den sjonne, sjonne Mai! Her=lig, her=lig er den sjon = ne Mai!

f *p* *mf* *f* *p*

2.

O Natur! hvor skøn er du!
 Træets Knopper spulmer,
 Livet stille ulmer
 I hvert lille Frokorn nu.
 O Natur! hvor skøn er du!
 Herlig, o Natur, er du!

3.

O den friske Morgenluft!
 Blomster, Græs og Blade
 Duggens Perler bade,
 Rundt sig spreder søde Duft.
 O den friske Morgenluft!
 Herlig præger Morgenluft!

4.

Overalt er Jubelklang!
 Fuglen munter triller,
 Og mens Hyrden spiller
 Lyder Pigens glade Sang!
 Overalt er Jubelklang!
 Herlig toner Glædens Sang!

Efter J. S. Voss.

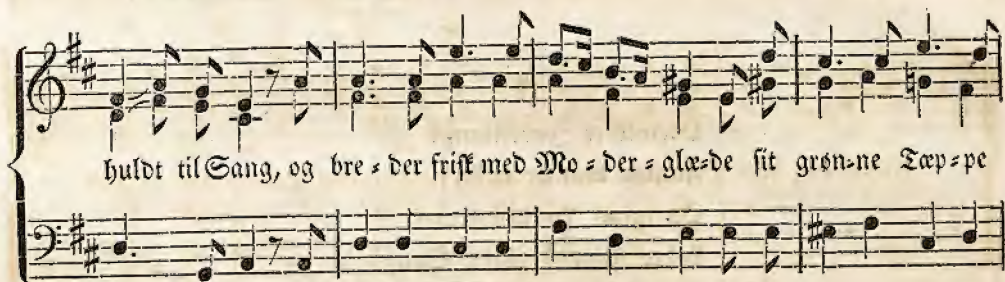
Moderato.

C. C. F. Weyse.

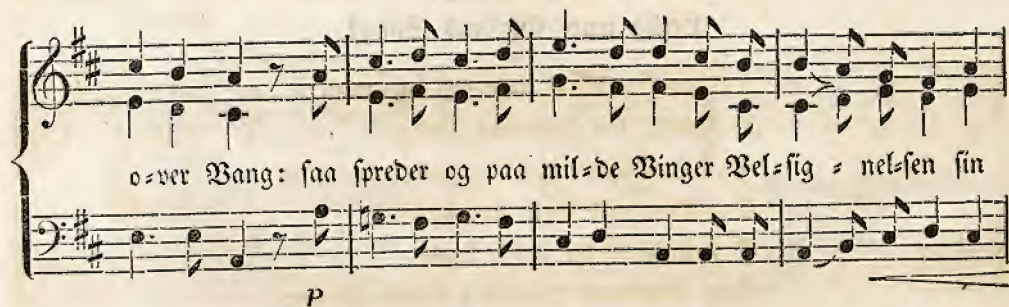

1. Som Flo = ra med sin Blom = ster = hæ = de Na = tu = ren væk = ker

dolce.

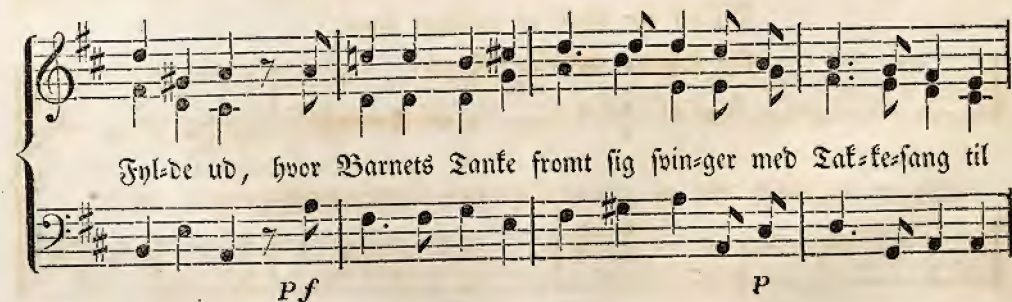

huldt til Sang, og bre = der frist med Mo = der = glæ = de sit grøn-ne Læg = pe

o = ver Bång: saa spreder og paa mil = de Vinger Vel = sig = nels = sen sin

p

Fyl = de ud, hvor Barnets Lante frømt sig svin = ger med Tak = kes = sang til

pf *p*

Chor.

Gud; saa spre-der og paa mil-de Vinger Vel-sig = nel-sen sin

Fyl-de ud, hvor Barnets Tanke fromt sig svinger med Tak-ke-sang til Gud.

pf *f*

2.

Et barnligt Sind har du forjættet,
 O Gud! din dyrebare Fred;
 Paa Krandsen, Ustylds Haand har flættet,
 Du skuer ned med Kjærlighed.
 O maatte vi da stedse ligne
 Hiin Markens Blomst i simple Dragt;
 Da vil vor Gud os naadigt signe,
 Og skjærme med sin Magt.

B. Vorgen.

N° 35.

B ö n .

(Af Operaen: Røverborgen.)

Andante.

Fr. Kuhlau.

Himlens høi = se Ska = re! Skjærm os i vor Fa = re

med en Eng = le = her, skjærm os med en Eng = le = her.

Svær = det du ind = vi = e, hel = li = ge Ma = ri = e,

til Che = ru = bens Sværd, til Che = ru = bens Sværd.

Vehleischläger.

Til de Døde.

Adagio.

A. P. Berggreen.

1. Sovet sødt i hel=lig Fred! — Blomsten sig om Gra=ven

syn=ger; li=den Fugl i Træ=et syn=ger, Maanen seer saa ven=lig

(Efter det sidste Vers.)

ned. Sovet sødt i hel=lig Fred! Sovet sødt i hel=lig Fred!

2.

3.

Sovet sødt i hellig Fred!
 Blomsten visner, Støvet falder,
 Høstens Storm Naturen kalder
 Til den dybe Hvile ned.
 Sovet sødt i hellig Fred!

Sovet sødt i hellig Fred!
 Alt hvad over Eder følger
 Tidlig eller sildig følger
 Til den dybe Hvile ned!
 Sovet sødt i hellig Fred!

Schack Staffeldt.

Død — Grav — Salighed.

Poco Adagio.

A. P. Berggreen.

1. Hul = de Død! Du, som en = der Kum = mer, Nød —

blødt du re = der Al = les Lei = e; naar vi van = dred' Her = rens

Veie, ræk = ker os en Haand saa blod hul = de Død! —

2.

Stille Grav!

Du modta'er hvad Jorden gav —
 Linet, som vor Aand maa bære,
 I din Arm skal henlagt være;
 Thi du fordrer kun dit Krav
 Stille Grav! —

3.

Salighed!

Ord, som giver Hjertet Fred —
 Naar vi med et barnligt Die
 Skue til den Evig = Høie,
 Staaer for os alt længst bered:
 Salighed! —

J. K. Esbensen.

N° 38. A m e n !

Largo.

P. C. Krossing.

p A = men, A = men! A=men,
A = men, A = men, A = men! A=men,
p A = men, A = men, A = men! A=men,
A = men, A = men! A = men, A = men, A =
A = men, A = men! A = men, A =
A = men! A = men! A = men! A=
= men, A = men, A = men!
men, A = men, A = men!
= men, A = men, A = men!

Indhold.

Nr.

1. Gud Jehovah vi prise dig.
2. Hellige Natur.
3. Du, o Gud, vort Haab skal være.
4. Du Plet af Jord.
5. Naturen sig forynger.
6. Marf Stig havde blodige Daad fuldbragt.
7. Op, sjung og glæd dig.
8. Danmark, hellig Vang og Vænge.
9. Kong Christian stod ved høien Mast.
10. Gud! lad Sandheds Lys os stedse lede.
11. O sanctissima.
12. Hvo er den frie Mand.
13. Vipper springe over Klinge.
14. Velkommen igjen Guds Engle smaae.
15. Op, Brødre! Timen lyder.
16. Naar engang min Time slaar.
17. Brødre! hvorfor flyde.
18. Vi samles til det Bedre.
19. Hil være dig, du Konge god.

Nr.

20. Kong Christian lægger ned sit Sværd.
21. Heel Hjellden røres Pen og Bog.
22. Den skjønne Morgenrøde.
23. Op! Solens Straaler vinke Dig.
24. Bag Kjempehoien i Leireflov.
25. Hvo ikkun lader Herren raade.
26. Det Folk, som sig paa dig forlader.
27. I Glæde for Herrens Throne staaer.
28. Kong Ludvig drager med sin Hær.
29. Den mørke Nat svandt rolig hen.
30. Dandser Maaien skjon imøde.
31. Der er et Sand, dets Sted er høit mod Norden.
32. Knæl Folkets Fyrste ydmygt ned.
33. O den skjønne, skjønne Mai.
34. Som Flora med sin Blomsterkjæde.
35. Himlens høie Skare.
36. Sover sødt i hellig Fred.
37. Hulde Død.
38. Amen.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

Andet Hefte,

for Sopran, Alt, Tenor og Bas.

Koster heftet: 3 Mk. 8 St.

Kjöbenhavn, 1836.

Forlagt af Universitets-Boghandler E. A. Reigel.

Trykt hos J. D. Løst, Bog- og Bodestrykker,

Nørregade Nr. 53.

Journal of the

...

...

...

...

...

...

...

...

...

Til

F. P. J. Dahl,

Overlærer ved Frederiksborgs lærde Skole.

Dig, som allerede i min tidligste Ungdom hædrede mig med dit Venſkab, og med hvem Muſikens ſkjønne Kunſt først forenede mig, helliger jeg denne Samling, erindrende mig hiin Tid, da vi ſaa ofte glædede os med hinanden ved Udvøvelſen af denne Kunſt, og da min Tilboielighed for den, næret ved din Opmuntring, først begyndte at udvikle ſig.

A. P. Berggreen.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET, BISHOP OF SALISBURY
AND OF ELY
IN TWO VOLUMES
THE SECOND VOLUME
LONDON, Printed by J. Streater, at the Sign of the Gun, in St. Dunstons Church-yard, 1680.

Printed by J. Streater

Forerindring.

Derfor den hurtige Afslutning paa en Bog er et Beviis for dens Brugbarhed, da tør jeg gjøre en for mig meget smigrende Slutning med Hensyn til det første Hefte af disse Skolesange. Jeg haaber derfor, at en Fortsættelse ikke vil være uvelkommen, og har udarbejdet baade et Hefte firstemmige, og et Hefte tostemmige Sange, for ved disse, og den allerede udkomne trestemmige Samling, at give de forskjellige Skoler Leilighed til at vælge i Overensstemmelse med deres Kræfter. I de Skoler, hvor man kan udføre de firstemmige Sange, kunne iøvrigt ogsaa begge de andre Hefter anvendes; thi i den trestemmige Samling kan som oftest Tenoren synge med Bassen, eller Altén*), og i den tostemmige Samling kan Tenoren synge med Sopranen, og Altén med Bassen, eller man kan dele Choret, og lade Sopranen og Altén paa den ene Side, Tenoren og Bassen paa den anden, hverviis synge et Vers. Ligeledes kan den tostemmige Samling bruges i de Skoler, hvor man kan synge de trestemmige Sange**); thi i de allerfleste af de tostemmige Sange gaaer den første Stemme ikke høiere, end at Altén og Sopranen kunne synge sammen, og Bassen synger da den anden Stemme; gaaer derimod den første Stemme for høit for Altén, maa man enten lade denne, eller Bassen pause, eller lade dem synge sammen, hvilken sidste Forbindelse af Stemmerne rigtignok ikke er den bedste, i det Altén og Bassen komme til at gaae i Octaver med hinanden; men i Skoler, hvor det kommer an paa at beskæftige alle Eleverne, saa meget som muligt, paa eensgang, og at vedligeholde deres Interesse for denne Sag ved Tilveiebringelsen af nye Sange, som Læreren just ikke altid kan faae i det for hans Elever meest passende Arrangement, — og hvor desuden Sammenfyngningen saa ofte forstyrres, dels ved Stemme-Mutationen, dels ved Disciples Udgang af Skolen, — der maa man læmpe sig efter Omstændighederne saa godt, som muligt, og jeg har derfor troet, at ovenstaaende Anviisning ikke vilde være overflødig.

Jeg vil tillade mig at gjøre et Par Bemærkninger endnu med Hensyn til Brugen af disse Samlinger:

A. Det er undertiden vanskeligt for Disciple at intonere en Sang med Bestemthed, især naar den begynder med en meget kort Note, og dertil i Optakten; de første Toner overspringes da, som oftest. Man maa derfor enten holde den Accord, som angives, for at sætte de Syngende ind i Tonearten, taktmæssig, eller anslaae den taktmæssig flere Gange efter hinanden***), og ikke udholde den paa en saadan taktløs

*) Derfor de i dette Tilfælde nødvendige Forandringer indskrænke sig f. Ex. til, at en enkelt Tone i Bassen forheies en Octav, kan jo en saadan Forandring bemærkes med Blyant i Sangbogen; maae derimod Tonerne for den medsyngende Tenor snart hentes fra Bassen, snart fra Altén, er det bedst, at Læreren udskriver Stemmen, hvilken da naturligviis ikke er at betragte som en fjerde, tilsat Stemme, men blot som en Forstærkings-Stemme, snart for Bassen, snart for Altén.

**) Ligesom jeg ovenfor har anmærket, hvorledes man kunde beskæftige fire Stemmer ved de trestemmige Sange, saaledes kan man ogsaa udføre mange af de firstemmige Sange med tre Stemmer, nemlig ved Udeladelse af Tenoren, og paa enkelte Steder maaskee en Forandring i Altén, ofte kun en Ombytning af Alténs og Tenorens, eller Tenorens og Bassens Toner. Men uden Kundskab til Harmoniens Love, vil man ved denne Fremgangsmaade dog kun tilveiebringe et meget utilfredsstillende Resultat. Naar derfor Læreren kan supplere den manglende Stemme, da undgaes derved bedst alle Vanskeligheder; og paa denne Maade kunne ogsaa, hvilket allerede er bemærket i det første Hefte, de trestemmige Sange bruges i Skoler, hvor blot de to høie Stemmer findes imellem Eleverne. — Forresten skal det være mig en Fornøjelse at velsede Enhver, der vil henvende sig til mig i Anledning af de her omtalte Forandringer.

***) See Exemplerne til Nr. 17, 20 og 21, Pag. VII.

Maade, give den en saadan vilkaarlig Varighed, som Fermaten \frown antyder, men iforveien aftale med Eleverne, hvorledes de skulle tælle, førend de falde ind efter den anslaaede Accord. Har nu Stykket en livlig Bevægelse, maa Accorden anslaaes med Raffhed, eller Bæthed, og ikke holdes for længe; har det en mere langsom Gang, anslaaer man Accorden sværere, og holder den længere, vel endogsaa fermatmæssig, især naar Sangen begynder med Medtækten, da det saa er lettest for Discipleene at falde rigtigt ind. Endnu denne lille Regel: begynder Stykket piano, bør Accorden ogsaa anslaaes piano; begynder det forte, anslaaes ogsaa Accorden forte. Det Modsatte gjør ingen god Virkning.

Men — bedre, end blot at anslaa en Accord, vil det være, naar Læreren kan give et lille Forspil foran Sangen, hvilket er mere oplivende og antydnende for Discipleene. Da Ideen til et saadant Forspil let kan tages af Sangen, og ikke forudsætter noget Compositionstalent, troer jeg, at følgende Bemærkninger, oplyste ved Exempler, ville være en tilstrækkelig Veiledning i de fleste Tilfælde.

I Almindelighed kan man til Forspil benytte de første Takter, den første Periode af en Melodie, enten:

- a. aldeles uforandret (undertiden maaſkee blot omsat i en anden Octav), som f. Ex. de første fire Takter af Nr. 4 i denne Samling; ligeledes af Nr. 5, og de første otte Takter af Nr. 10; eller
- b. ved at give den en anden Bending mod Slutningen, dels for at man ikke skal faae ganske det Samme at høre to, maaſkee tre Gange efter hinanden (naar nemlig den første Periode allerede i Sangen selv er repeteret), dels ogsaa for at afrunde Forspillet, eller give det en Slutningsform; f. Ex. saaledes som i efterfølgende, ved Numere betegnede Sange i dette Hæfte:*)

Nr. 1. Nr. 14. Nr. 15. Nr. 18. Nr. 25. Nr. 30.

- c. Man kan undertiden forbinde den hele første og den hele sidste Periode, eller ogsaa det Halve af Begge, med hinanden, uden at gjøre nogen videre Forandring i Satsen. Det Første kan ske i Nr. 9, 19, 26, 28 og 29, ved at forbinde de første og sidste to Takter; i Nr. 3 — de første og sidste fem Takter; i Nr. 27 — de første og sidste fire Takter. Det Sidste kan ske i Nr. 6, ved at springe fra den første Hjerdedeel i femte Takt til den anden Hjerdedeel i femte sidste Takt; i Nr. 12 — fra den femte Ottendedeel i anden Takt til den sjette i tredje sidste Takt; i Nr. 13 — fra tredje Hjerdedeel i anden Takt til fjerde Hjerdedeel i tredje sidste Takt; i Nr. 16 — fra tredje Hjerdedeel i tredje Takt til fjerde Hjerdedeel i næstsidste Takt; i Nr. 22 — fra den syvende Ottendedeel i anden Takt til den sidste Ottendedeel i tredje sidste Takt; i Nr. 24 — fra sidste Hjerdedeel i anden Takt til første Hjerdedeel i næstsidste Takt.
- d. Undertiden maa ved denne Forbindelse gøres en eller anden lille Forandring, f. Ex. til Forspil for Nr. 2 og Nr. 11 kunne Begyndelsen og Slutningen af disse Sange sammensættes saaledes:

Nr. 2. Nr. 11.

*) Det er ved hvert Exempel anført, hvilken Takt Forandringen finder Sted.

I Nr. 2 ere Hjerdebeflene i næstsidste Takt gjorte til Ottendebele. I Nr. 11 maatte man, ved at forbinde den første Halvdeel af sjerde Takt med den anden Halvdeel af femte sidste Takt, give Alten paa det sidste Sted a istedetfor sis, for at undgaae forbudne Octaver. Vel forudsatte Forandringer af den Natur, som i Nr. 11, mere Kjendskab til de harmoniske Regler, end man kan fordre af Alle, der bruge disse Hefter; men saadanne Forandringer ere jo ogsaa kun nødvendige for de mere Indviende.

Hvor man nu ikke kan komme ud af det paa de ovenanførte Maader, og hvor der altsaa gjøres virkelig Opfindelseevne nødvendig, som atter gjør foranstaaende Bemærkninger usødvendige, der maa man lade sig nøie med at anslaae en Accord. Dette kan i og for sig ofte være fuldkommen tilstrækkeligt, f. Ex. til Nr. 8, og i det Hele taget ved Choraler; undertiden vel endogsaa det naturligste, f. Ex. ved Sange af den Character, som Nr. 17, 20, 21. Man kan da, som allerede tidligere er bemærket, anslaae Accorden een eller flere Gange efter hinanden; til ovennævnte Sange f. Ex. saaledes:

Nr. 17.

Nr. 20 og 21.

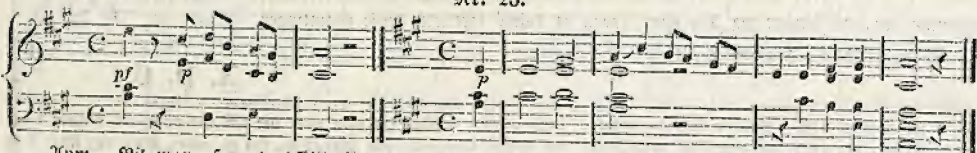

Istedetfor andet Forspil kunde man ogsaa spille en saa kort Melodie, som Nr. 20, een gang heelt igjennem.

Efterat have anvendt de givne Regler paa alle Sangene i dette Hefte, med Undtagelse af Nr. 7 og 23, vil jeg endnu tilføie Forspil til disse to Sange, for at vise, paa hvor simpel en Maade man kan hjælpe sig, omendkjøndt Satsen just ikke ligesom tillader Anvendelsen af de givne Forskrifter, og jeg vil derpaa overlade til Læseren selv, at undersøge disse Reglers Anvendelighed paa andre Sange.

Nr. 7.

Nr. 23.

Anm. Vil man, for at afstille Versene mere fra hinanden — isat der nemlig ikke findes tilstrækkelige Pauser ved Slutningen af Melodien *) — anbringe et Efter spil, kan man repetere de sidste Takter, enten uforandrede, som et Echo af Sangen, eller, for at undgaae Monotonie, med en noget forandret Slutningsform. Reglerne for at danne et Forspil lade sig let her anvende. Undertiden egner ogsaa Forspillet sig til at bruges igjen som Efter spil. Iøvrigt ligger det i Sagens Natur, at denne Sammensætning, saavel af Forspil, som Efter spil, let kan blive manieret — hvorfor man, ved snart at bruge den ene, snart den anden af de anførte Fremgangsmaader, maa søge at tilveiebringe saamegen Mangfoldighed, som muligt —; men jeg haaber, man vil indsee, at den forangaende Veiledning ikke gjør Fordring paa at anses for andet, end et Slags Huusmiddel, og at den saaledes ikke er skreven for dem, der raade over bedre Midler.

B. I Henseende til den Orden, hvori man, ved en uafbrudt Syngen (f. Ex. til en Examen), lader Sangene følge paa hinanden, maa man saavel tage deres Tonearter, som deres Character i Betragtning; i det man ligesaaletid bør lade Sange følge paa hinanden, hvis Tonearter ere meget afvigende, ikke bestaaende, som Sange, der have en aldeles forskjellig Character, udtrykke aldeles modsatte Følelser. Den første af disse Fordringer grunder sig paa den Egenskab ved Mret, at det ikke saa pludselig lader sig omstemme i en Toneart, hvis Scala kun har faa eller ingen Toner tilfældes med den foregaende Tonearts, saa at det ligesom ikke kan fatte sig, eller orientere sig i disse fremmede Toner, der

*, Man kan da ogsaa tilføie saadanne Pauser, saaledes som det f. Ex. er sket ved Slutningen af Nr. 6.

undertiden kunne klinge ganske falske for det af en anden Toneart forubindtagne, endnu beherskede Dre*). Hvad den anden Fordring angaaer, da er det besynderligt nok, at den søger sin Grund i en lignende Egenskab ved Hjertet, der, ligesaaalibet som Dret, uden tilstrækkelig Aarsag vil lade sig bringe ud af sin Stemning. En saadan tilstrækkelig Aarsag er — man kunde gjerne sige baade for Dret og Hjertet — en naturlig Modulation; for Dret nemlig en naturlig, vor musikalske Sands tilfredsstillende, Overgang fra een Toneart til en anden; for Hjertet, en naturlig, vor, man kunde sige, ethiske Sands tilfredsstillende, Overgang fra een Følelse til en anden. Man maa altsaa i denne sidste Henseende søge at ordne Sangene saaledes, at den Følelse, som en følgende Sang udtrykker, kun er en Modification af den Følelse, som den foregaaende Sang har vakt. Overspringes dette psykologiske Hensyn, da modarbejde Indtrykkene af de forskellige Sange hinanden, og ingen af dem vil frembringe nogen reen Stemning hos Tilhørerne**).

For ved et ganske almindeligt Exempel at oplyse det Foregaaende, vil jeg anføre som en passende Orden, hvori Sange kunne følge paa hinanden, denne:

- a. Hymner — Choraler — og andre Sange af religiøs Indhold.
- b. Sange til Naturens Priis — Vaarsange — Høstfange, o. s. v.
- c. Fædrelandsfange — fædrelandske Romancer, og
- d. historiske, eller folkelige Sange i Almindelighed.

Ved at gaar tilbage i den modsatte Orden vil man kunne tilvejebringe den fornødne Afveksling, og tilige ende i samme Stemning, som den, hvori man begyndte.

Anm. Man bør ogsaa ved Sangenes Ordning sørge for, at Sange i forskjelligt Tempo veksle med hinanden. Især maa man undgaar flere meget langsomme Sange efter hinanden***).

Maatte nu dette og det snart følgende tredje, tostemmige Hefte blive modtagne med den samme Velvillie, som det første Hefte, der er indført i mange større og mindre Skoler, saavel her i Byen, som i Provindserne, da haaber jeg Tid efter anden at kunne fortsætte disse Samlinger.

Kjøbenhavn, i October 1835.

A. p. B.

*) Jo mere fortrolig man er med Harmonien, desto mindre bunden vil man være ved den her opstillede Regel; i det Tonearter, der, fra een Side betragtede, ere meget afvigende fra hinanden, fra en anden Side dog staae i et saadant harmonisk Forhold, at de med særdeles god Virkning kunne følge paa hinanden; f. Ex. C- og E-Dur, A- og F-dur, D-dur og A-moll, o. s. v.

**) Disse Betragtninger føre til meget vigtige Resultater for den musikalske Composition overhovedet; men her er naturligvis ikke Stedet at forfølge dem.

***). Her i Bogen følge Sange saaledes paa hinanden, som det var beqvemst med Hensyn til Trykningen.

Trykfeil

(der bedes rettede, for Bogen bruges).

- Pag. 6, 10de Takt — er Punkten glemt efter e i Tenoren.
 — 7, 7de Takt — skal i Bassen staae *gis* istedetfor *fis*.
 — 12, Tempo-Betegningen skal være *Andante con moto*.
 — 12, 3die Tertlinie — la a e, la s: la a.
 — 17, 7de System — den sidste Note i Altten skal være a istedetfor *gis*.
 — 17, sidste System, 1ste Takt — det andet *cis* i 4de Stemme forandres til a.
 — 18, Det første Ds, v a r, imellem 5te og 6te System udslættes; ligeledes Commat efter „Zubelfang“ i samme Tertlinie.
 — 19, Et Kvadrat sættes foran den første Note i Altten.
 — 24, Det under sidste System staaende *poco ritenuto* flyttes hen under den tredje sidste Takt.
 — 26, 5te System, 1ste Takt — den første Note i Altten skal være a s.
 — 30, 6te System, 5te Takt — sættes g i Bassen istedetfor f.
 — 33, 4de System, 1ste Takt — sættes h foran den første Note i Tenoren.
 — 39, Det Vers, 1ste Linie — sættes et Comma efter „Fanger“
 — 58, i Anmærkningen, udslættes „i Almindelighed“.

N° 1. Hymne.

(Af E. Storm.)

J. A. P. Schultz.

Maestoso.Soprano
ed Alto.Tenore
e Basso.

Gud! du est stor, du est stor, din Magt og Ære for-

fyn-de al-le Himlens Hære. Hvo er dig, Gud, blandt Gu-der

liig? Men in-tet Skabt dit Bæ-sen fat-ter, for-gjæ-ves Tan-ken

dolce

*) sig ud-mat-ter, naardenvil stræ-be op til dig!

f

Din

*) Undertiden gjøres en Takt dobbelt saa kort, eller dobbelt saa lang, som den i Folge Taktarten skulde være. Det første skeer, for ikke at standse Melodiens Flugt ved altfor lange Noder, eller Pauser; det sidste, for, ved en stærk Betonning, at udhæve bethdningsfulde Steder i Sangen, eller ogsaa, hvilket oftest er Tilfældet, anvendes det ved Slutningsformen, for, ved en høiere Grad af Ro-lighed at antyde Sangens fuldkomne Slutning.

som ei Se = raphens Di = e taa = ler, som

Thro = ne sju = ler sig i Straa = = = = = ler, som

Soli

ei Se = raphens Di = e taa = ler; hvad kan da Men = nes = tets For = ei Se = raphens Di = e taa = ler;

ei Se = raphens Di = e taa = ler;

Tutti

stand? Be = un = dre, tna = le, og til = be = de, og ta = be sig i

dolce

hel = lig Glæ = de, er alt, o Skæ = ber, hvad den fan!

Con piu moto.

Je = ho = va er dit Navn, o Her = re! Du var, du est, og Du var, du est,

1ste St. du skal væ = re fra & = vig = hed til & = vig =
 2den St. du skal væ = re fra & = vig = hed til

3die St. du skal væ = re fra & = vig = hed til & = vig =
 4de St. og du skal væ = re fra & = vig = hed til & = vig =

hed, fra & = vig = hed, fra vig = hed til & = vig = hed;
 & = vig = hed, fra & = vig = hed til & = vig = hed;

hed, fra & = vig = hed til & = vig = hed;
 hed, fra & = vig = hed til & = vig = hed; al

al-mægtig, al-viis, stor og her-lig, vel-gjøs ren-

mægtig, al-viis, stor og her-lig, dolce

de, og from og kjær-lig, from og kjær-lig, fra

1ste St. fra vig hed til vig hed, fra
 2den St. fra vig hed til vig hed, fra
 3die St. fra vig hed til vig hed, fra
 4de St. fra vig hed til vig hed, fra

hed, fra vig hed til vig hed!
 hed, fra vig hed til vig hed!

Allegretto.

(To Stemmer.)

Du bødft, og Him-melen og Jor-den blev til, Him-melen og

Jor-den blev til, og Skjøn-hed, Skjøn-hed, Pragt og Dr-den blev til ved sam-me

Al = magts Bud, og Skjøn-hed, Pragt og Dr = den blev til ved sam = me

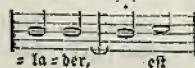
Al = magts Bud. Du bødft, og Støvet fik den Ev = ne at tæn = te,

stjøn=ne, fø = le, næv = ne og pri = se Ska = be = ren, sin
 Gud. Du bødst, og Størvet fik den Ev = ne at tæn = ke, stjøn = ne,
 fø = le, næv = ne og pri = se Ska = be = ren, sin Gud.

Choral.

Det Folk, som sig paa Dig for = la = der, est du en
 huld og kjær = lig Fa = der; Gud! vi for = la = de os paa dig. Din
 bli = de Tro = fast = hed vi kjen = de, den er for = u = den Maal og En = de;

*) Slige Pauser efter Termaterne i en Choral holdes ikke; de staae kun for at udfylde Takten, og deres Varighed lægges til den foregaaende Note; saa at man maa forestille sig, som om der ovenfor stod saaledes:

= la = der,

est

Denne Skrivemaade vilde vistnok ogsaa være den retteste, dersom den ikke kunde forlede, til at holde Tønen altfor længe.

den va · rer ved e · vin · de · lig.

Maestoso.

Gud! du est stor, du est stor, din Magt og Ø · re for ·

syn · de al · le Him · lens Hæ · re, 1ste St. Se · ra · phers Chor lov ·
2den St. Se · ra · phers Chor lov ·

3die St. Se · ra · phers Chor lov ·
4de St. Se · ra · phers

syn · ger dig, Se ·

Chor syn · lov · syn · ger dig, lov · syn · ger, lov ·

ger dig, Se = ra = phers Chor lov = syn = ger
ra = phers Chor, Se-ra-pher's Chor lov = syn-ger, lov = syn = ger

syn = ger dig, Se = ra-pher's Chor lov = syn-ger, lov = syn = ger
syn = ger dig, Se = ra-pher's Chor lov = syn = ger

dig. Men Stø = vet's Sang du og an = nam-mer, naar det sin
dig.

dig. *dolce*
dig.

f *dolce*

Fryd og Lat ud = stam = mer; hvo er dig, Gud, blandt Gu = der

f

f

liig? blandt Gu = der liig?
liig? hvo er dig, Gud, blandt Gu = der liig?

liig?

blandt Gu = der liig?

N° 2. Aftenbön.

(Af P. Foerfom.)

Andante.

P. C. Krossing.

Nu luf = ker sig mit Di = e; o Fæder i det Høi = el i

semp. p.

1ste St. Fra Synd, fra Sorg og Fa = re

Ba = re = tagt mig tag! Fra Synd og Fa = re din

En = gel mig be = va = re, som le = det har min Fod i Dag!

Bøn om Forsønlighed.

Choral.

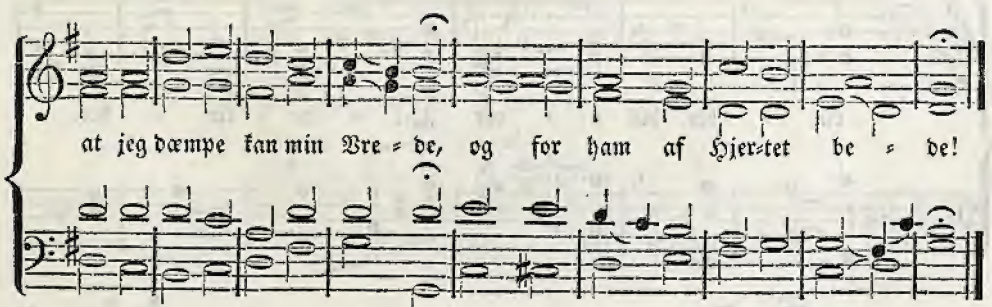
Joh. A. Miller.

Je = su! i din bit = tre Øvi = de du for di = ne Fien = der bad:
 "Hvad de giø = re, de ei vi = de; hul = de Fa = der dem for = lad!"

Giv, at jeg min Fien = de saa kjær = li = gen til = gi = ve maa;

at jeg dæmpe kan min Bre = de, og for ham af Hjer = tet be = de!

Morgensang.

Andante.

C. C. F. Weyse.

Den mør = te

1. Den mørste Nat for = svun = den er; Sty = lær = ten

flaer i Mor = gen = stjer; snart So = len høit op =

snart So = len *)

rin = der hist o = ver Hjel = de = rin = der.

straa = ler
Den straa = ler fra det hval = te Blaa paa Ron = ge = borg, paa

*) De dobbelte Noder, der hist og her findes for en Stemme, ere saaledes at forstaae, at Den, der ikke kan synge de store Noder, maa synge de smaae.

Tig - ger - vraa; og hvad laa skjult i Mør - fets

p *cresc.*

Gjem, det klart for Dag den brin - ger frem. brin - ger frem.

a) b)

p *cresc.*

2.

Priis være dig, o Herre! bragt,
 Som holdt i Nattens Øde Vagt
 Med dine Englefarer,
 Mod Nød, mod Ild og Farer.
 Al! mangt et Die er vel lukt,
 Som saae i Aftes Lyset slukt;
 Thi fryd dig, du, hvis Dine maae
 See op end i Guds Himle blaae!

Efter Fr. Schiller af P. Soersom.

a) Skulde Aften her gaae for dybt, kan Satsen forandres som ved b.

N° 5.

Det Evtige.

(Efter den persiske Digter Said.)

Andante.

A. P. Berggreen.

1. For Menne = stet til jor = dist Liv blev kaldt, for Him = len o = ver

pf *pf*

Jord og Hav blev hvalt, var Sjæl og Kjær = lig = hed og Gud = dom til; var

poco cresc. *f* *mf* *f* *p*

Sjæl og Kjær = lig = hed og Gud = dom til. Og Eje = len laae i

pf *pp*

Kjær = lig = he = dens Efsø, og pri = ste Gud! og pri = ste Gud! —

f *f*

det giennem

det gjen-nem Cha-os lød! det gjen-nem Cha-os lød! U-

Cha-os lød! det gjen-nem Cha-os lød!

fød-te Verd-ner lyt te-de der-til.

mf cresc. ff

2.

Dg medens Mennesket i Støvbragt gaaer,
 Dg Himmelsbuen over Jorden staaer,
 :| Er Sjæl og Kjærlighed og Gudsdom til; :|
 Dg Sjælen skal i Kjærlighedens Favn
 :| Lovsinge høit :| den store Gudsdoms Navn, :|
 Dg Sphærerne hans Priis istemme vil.

3.

Dg smuldrer, Menneske! din Støvbragt hen,
 Dg synker Jorden, brister Himmelen,
 :| Skal Sjæl og Kjærlighed og Gud bestaae; :|
 Dg Sjælen skal i Kjærlighedens Skjød
 :| Lovprise Gud, :| at hvad der ei blev fød, :|
 Kan heller ei i Evighed forgaae.

B. S. Ingemann.

N° 6.

Fortröstning til Gud.

Andante con moto.

J. A. P. Schultz.

1. Guds Raad er skjult, o Men = ne = ste, for Dø = de = li = ges Di =

semp. dolce

er han sty = rer Alt, hvad der skal skee; din Sorg kan ham ei bði =

e. Dog gaaer du hen, og æng = ste = lig med tu = sind Tan = ker plæ = ger

dig, hvor = dan du bedst skal væb = ne dig mod en u = kjendt Skjæb = ne!

f *p*

2.

Kast dine Sorger hen paa Gud,
 Som hidindtil regjerte,
 Og hvad der saae umuligt ud,
 Tidt wiisdomsfuldt udsorte,
 O! giv dit Liv og giv din Stand,
 Giv al din Vandel i Guds Haand,
 Han skal, den evig Fromme,
 Vist af din Larv husomme.

3.

End før din Moder fødte dig,
 Mens under hendes Hjerte
 Som Spire du udvikled dig,
 Hvo skjæmed dig mod Smerte?
 Hvo har alt da dit Vel betænkt?
 Hvo har Tilværelse dig stænkt?
 Hvo har dig Sjælen, Livet,
 Af lutter Naade givet?

4.

Hvis var den Haand, som, strax du kom
 Til Verden, dig tilmaalte
 Dit Rok, mens Tungen end var stum,
 Og du ved Graad kun talte?
 Hvo havde ved din Moders Bryst
 Den sunde Næring, stille Lyst,
 Alt forud dig beredet?
 Hvo har dig hidtil lebet?

5.

Løst op dit Die, sku omkring
 Paa Himlen og paa Jorden;
 Forkynde alle skabte Ting
 Ei Godhed, Blisdom, Orden?
 Sku, hvad han mod dig selv har gjort
 Af Raadigt, Underligt og Stort;
 Meer, end du torde vente,
 Alt! meer, end du fortjente.

6.

Og sig en Ven vil du ei troe!
 Hvad skal dig saa betrygge?
 Du, som ei tør dit Livets Ro
 Paa denne Klippe bygge.
 O! stol paa ham, ved ham hold fast!
 Og skjælv ei, om end Himlen brast,
 Om Dommens Lynild knitted,
 Og al Naturen stitted.

7.

Kast, fuld af sønlig Tillid, dig
 Udi din Faders Arme,
 Og beed ham ydmyg, at han sig
 Vil over dig forbarme.
 Da skal du hans Forjættelse
 Om herlig Frelse opfyldt see;
 Og du med opladt Die
 Veindre skal hans Veie.

Efter J. P. Uz af E. Storm.

f *P* Hen er svunden al min Kraft, Kindens Rosen-glød slukket er for-
 Hen, *cresc.* *Pf* hen er svunden al min Kraft, Kindens Rosen-gløden

længst; og Døden baner paa min Dør,
 slukket er forlængst; *P*

Døden baner paa min Dør; uforfærdet aabner jeg.

mezza voce
 Him-mel! Him-mel! Himmell'ør min Tak! En har-mo-nist Ju-bel-sang,
f *mezza voce*

en har = mo = nist Ju = bel = sang var min Li = vets Gang. En har =

mo = nist Ju = bel = sang, en har = mo = nist Ju = bel = sang var

1ste St. Himmel, hør min Lat! Himmel, hør min
var min Li = vets Gang; 2de St. } en har = mo = nist Ju = bel = sang,

Lat!
var min Li = vets Gang; har = mo = nist Gang, en har = mo = nist Ju = bel =

4de St. en har = mo = nist Ju = bel = sang, en har = mo = nist Ju = bel =

fang var min Li = vet's Gang.

fang var min Li = vet's Gang.

fang var min Gang, var min Li = vet's Gang.

fang var min Gang, var min Li = vet's Gang.

N° 8.

Choral.

(Af Operaen: Ludlams Hule.)

C. E. F. Weyse.

Jor = de vi de træt = te Veen i den stil = le Nat = te = fyg = ge!

Bag den mør = te Bø = ge = green, hift hvor Nat = ter = ga = le byg = ge.

Ovi = dre skal de Dø = des Ben ven = ligt om Op = stan = del = sen.

Oehlenschläger.

Evheds-Blomsten.

Larghetto.

F. Kuhlau.

(Enfeste Stemmer.)

1. Mel = lem Grave = nes Høi e grøn = nes en Blomst saa

p e sostenuto

stjøn, meer for Læn = te end Di e, duf = ten = de

høst i Løn. Hvo den fin = der, om Alt du bød,

(Chor)

hans blev Blom = sten i Liv og Død. Hvo den fin = der, om

3die St. Blom = sten i Liv og Død.

Alt du bød, hans blev Blomsten i Liv og Død.

3die St. hans blev Blomsten i Liv og Død.

2.

Først, tilbage i Liden,
 Stod den paa Christi Grav.
 Mangen Vandrende siden
 Bandt den om lagte Stav.
 :| Hvo sig pryder til Ratten saa,
 Dødses ind af de Stjerner smaa. :|

4.

Lad af Luer os blindes,
 Jorden i Glammer staae;
 Frit, kun Blomsten vi mindes,
 See vi til Himlens Blaa.
 :| Hvo saa vandrer, er Bei end trang,
 Hører vogtende Engles Sang. :|

3.

Naar de Lidende blegne,
 Duster den tifold sødt.
 Hvor de Mødige segne,
 Røder den Leiet blødt.
 :| Fredsfælt slumre de Blomsten nær;
 Aldrig drømmes saa blidt som der. :|

5.

Dø velsignet da være
 Evighedsblomstens Ravn!
 Al vor Kummer vi bære
 Her i dens Bennesavn!
 :| Blomst, der spired paa Christi Grav!
 Styrt hver Vandrer! befrands vor Stav! :|

S. Høgh-Guldberg.

Libets Lykke — Lys og Skygge.

Andante.

A. P. Berggreen.

1. Stolt i $\text{D} = \text{sten}$ So = len sti = ger , far = ver Ha = vet

P

med sin Glød; at = ter den mod Be = sten hi = ger ,

p *poco. cresc.*

ma = ler Sty = en pur = pur = rød . — Ha! see den Kjerlighed

pf *P* *pf*

aan-den-de Kjer-te, bort = fræmmer Mørket, og dul-mer min Smer-te! -

*) Naar denne Sang udføres af enkelte Stemmer, synges de smaa Roder med; udføres den i Chor, er det raadeligt at udelade disse, og man holder da den første Rode i Takten som en Hjerdebeel. Den tager sig vistnok bedst ud paa den første Naade.

Maa-ne! du i = ler! - Maane! du i = ler! - So-len i Ø = sten alt smi = ler! —

poc. cresc. ed accelerando *f* *ritenuto* V. S.

2.

Langsomt Grenen Knopper skyder,
Græsset pippet sagte frem;
Blomsten stille Dækket bryder,
Fuglen søger nordist Hjem. —

Da kommer Høsten, den muntre, den glade,
Kærne hæmpe med klingende Blade;

∴ Årene segne, ∴

Roserne dufte og blegne! —

Begge verle, Lys og Skygge!

∴ Saa er Livets Lykke! — ∴

3.

Sorgen sidder mørk i Krogen,

Spinder paa sit Sørgespind;

Dnster ei engang at Rogen

Lørrer Taaren af dens Kind. —

Saa ei den lette, den flygtige Glæde,

Neppe den Jorden med Jøden vil træde;

∴ Høit den sig svinger, ∴

Høit paa de spraglede Binger! —

Begge verle, Lys og Skygge!

∴ Saa er Livets Lykke! — ∴

4.

Intet Varigt her paa Jorden,

Glæden mindst er varig her!

Skal vi undres da i Norden,

Om den ikke dvæler der? —

Lad os da hurtigt den verlende fange,

Lad os den møde med lystige Sange!

∴ Alting omstifter, ∴

Liden med Bingerne vifter! —

Begge verle, Lys og Skygge!

∴ Saa er Livets Lykke! — ∴

J. W. T.

a Tempo

Beg ge ver se, Lys og Styg ge!

pf cresc. Saa er Li vets Lys fe! *pf*

4de St. Saa er Li vets Lys fe!

pf cresc. Saa er Li vets Lys fe! *sf*

4de St. Saa er Li vets Lys fe! *poco ritenuto*

N° 11.

Morgenspsalme.

C. C. F. Weyse.

1. Den sig = ne = de Dag med Fryd vi feer, af Ha = vet til

os op = kom = me; den Ly = se paa Him = len meer og meer, os

al = le til Lyst og From = me! Det kjen = des paa os, som

Ly = sets Børn, at Nat = ten hun er nu om = me!

2.

Som Guld er den aarle Morgenstund,
 Naar Dagen opstaaer af Døde,
 Dog kysfer os og, med Guld i Mund,
 Den liflige Aftenrøde,
 Saa tindre end maa det matte Blik,
 De blegnende Kinder gløde!

3.

Saa reise vi til vort Fædreland,
 Der ligger ei Dag i Dvale,
 Der stander en Borg, saa prud og grand,
 Med Gammen i gylbne Sale,
 Saa frydelig der, til evig Tid,
 Med Benner i Lys vi tale!

N. S. Grundtvig.

N° 12.

Sangerens Priis.

Moderato.

(Eil F. Kuhlau.)

C. C. F. Weyse.

1. Naar, søgt i for = te, tyk = te Tor = den = sty = er, en fiendt = lig

dolce

Skjæbne tru = en = de fremgaaer, naar Glædens Sol fra Livets Himmel

f *dim.*

fly = er, og tvivl = om = lei = ret Mandens Hjer = te slaer; naar Mis = mod

mf *f* *dolce*

El = stovs Stir = rer = blif om = taa = ger, naar Haabet døer og An = gest

mf *p*

e ne vaa ger, da har du, Sang, i di ne To ners

Røst, end for det ar me sy ge Hjer te Trøst.

mf cresc. f dim. mf

2.

Den Jis, som barst med evig Vinter truer,
 Optaarnet om Ufølsomhedens Bryst,
 Den smelter du, som Middagsolens Luer,
 Med dine Toner's rene Himmellyst;
 Og hver en Jølelse, som ømt sig rører,
 Du til Bevidsthed, Liv og Klarhed fører,
 Du aabner Livets Indgang, Lysets Port,
 For hvad paa Jord er godt og sjønt og stort.

3.

Naar salig Fryd i Modersiet tindrer,
 Da laaner Hjerter du dit Himmelford,
 Og atter du dets Sorg og Kummer lindrer,
 Naar Taareblikket stirrer ned paa Jord;
 Vil Elskovs Held sit Paradiis asmale,
 Da maa for den, o høie Sang! du tale,
 Og hvert et Øjeblik af Himlens Salighed,
 I dine Lys til Jorden daler ned.

4.

Det Haarde mildt at bøie og at bryde,
 Det Vilde blidt at tæmme, er dit Bærk,
 Men ogsaa Svaghed kan du Kraft indgyde,
 Og giøre den Forsagte modig, stærk.
 Er Fædres Hjem og Frihed stærkt i Nøden,
 Da toner du, og Manden gaaer i Døden;
 Og falder han i blodig Heltedands,
 Da er det dig, som fletter Grens Krands.

5.

O du, som Jorden Sangens Toner lærer,
 Som tolker Sorg og Glæde, Qual og Lyst;
 Hvis Melodier os til Himlen bærer
 I Hilsener fra Evighedens Ryst;
 Som til Naturen fører os tilbage,
 Naar Livets vilde Larm os ned vil drage, —
 Dig priser værdigt paa din Jordegang,
 Kun hvad du Jorden lærer, Toner's Sang.

C. G. U. David.

N° 13.

Aftenandagt.

Tranquillamente.

J. A. P. Schult.

1. Din Vil = lie fte, o Her = re! til No mit Le = gem

gaer. Maa = fte jeg al = drig me = re til So = lens Lys op =

ftaer. See mi = ne Taa = rer be = de, for = lad, hvad jeg i

Dag, i vil = de Ly = sters He = de har brudt mod dit Be = hag.

2.

Lad Sjælen ei omjages
 I Phantasiens Land,
 Af noget Syn ei plages,
 Som den vancere kan!
 Giv, Gud! at mørke Tanter
 Min Sønn ei quæle maae,
 Men at jeg Kræfter santer,
 Dg quæget kan opstaae.

3.

Stal Dødens tunge Slummer
 Mig overfalde brat,
 Dg Livets Lyst og Kummer
 Ophøre denne Nat;
 Saa styrk mig, at jeg strækkes
 Ei for den sidste Stund!
 Jeg veed, jeg skal opvækkes,
 Min Død er kun et Blund.

4.

Din Frelse saae din Tjener,
 Dg farer hen i Fred.
 Med Jesu du forener
 Min Sjæl i Evighed.
 Vel den, som Livet ender,
 Frigjort fra Syndens Baand!
 Min Gud! i dine Hænder
 Befaler jeg min Aand.

Efter J. S. Cronegk af E. Storm.

N° 14.

Aftensang.

Maestoso.

(Melodie til 1. 2. 3. 4. 6. 7. Vers.)

A. P. Berggreen.

1. Hvor sødt i Sommer af ten stunden, naar Solen

pf *f*

mat til Hvi le gaaer, i me dens dybt i Dø ge

p *pf*

lun den de from me Nat ter ga le slaer, at hø re

p *p*

Har pens dum pe Klang til en liv sa lig Af ten sang.

cresc.

2.

D grib nu i de stemte Strænge!
 Bryd, kjætte Sjæl! din snævre Muur.
 Indspær dog Fuglen ei saa længe
 I det beflemte Fangebuur!
 Lad den i Aftenrødens Guld
 Mod Himlen slagre andagtsfuld.

3.

Thi hvergang hisset Aftenrøden
 Rødsvinder under Skovens Krands,
 Da minder den vor Sjæl om Døden,
 Og Evighedens skjønne Glands.
 Svulm da, min Aand! mod Himlen her,
 Som Bølgen mod sit Rosensfjær.

4.

Grib sødt i Harpen, fromme Pige!
 Høit bære lad dens rene Klang;
 Og syng, mens disse Straaler vige,
 Den sidste, store Aftensang,
 Som rørt vi sang for mangen Ven,
 Som sjunges skal for os igjen: *)

6.

Ja dette Purpur, denne Lue,
 Ja denne Yndighedens Glød,
 Som blusser dybt i Vestens Bue,
 Som minder Støvet om sin Død,
 Og Sjælen om sin Evighed,
 Det er dit Blod, din Kjærlighed.

7.

D bad mig da i dine Flammer!
 Nedgangne Sol! husval min Barm,
 Og tryk, til Dødens Lee mig rammer,
 Mig venligt i din Kraftens Arm!
 Og i min Afstedstime god
 Styrt Hjertet med dit Purpurblod!

Oehlenschläger.

*) See det 5te Vers paa den følgende Side.

(Melodie til 5te Vers.)

Piu lento.

5. Hvo veed, hvor nær mig er min En = de? See
 Hvor let og snart kan det sig hæn = de, at

Ti = den me = get hur = tigt gaaer. O Gud! gjør da, for
 jeg her = fra at van = dre faaer.

Chri = sti Blod, min sid = ste Af = feds = ti = me god!

Anm. Vil man forfærdte denne temmelig lange Sang, da liden maaskee Sammenhængen mindst ved Udeladelsen af 2det og 3die Vers. Til Tid og Sted, under Omgivelserne af en smuk Natur, og i den rette Stemning, vil man ikke føle sig tilbøielig, til at udelade noget af dette skønne Digt.

№ 15.

Sancta Maria.

Adagio.

Joh. Maria Montu.

*) Sanc - ta, sanc - ta, sanc - ta Ma - ri - a! Sanc - ta

The first system of the musical score is written for piano. It consists of a treble and a bass staff joined by a brace. The treble staff has a key signature of one sharp (F#) and a common time signature (C). The melody begins with a half note G4, followed by quarter notes A4, B4, and C5. The bass staff provides a harmonic accompaniment with half notes and quarter notes. The lyrics are written below the treble staff.

de - i ge - ni - trix! Sanc - ta vir - go, vir - go

The second system continues the melody. The treble staff features a half note D5, followed by quarter notes E5, F#5, and G5. The bass staff continues with half notes and quarter notes. The lyrics are written below the treble staff.

vir - gi-num! O - ra, o - ra pro - no - bis!

The third system concludes the piece. The treble staff has a half note A5, followed by quarter notes B5, C6, and D6. The bass staff continues with half notes and quarter notes. The lyrics are written below the treble staff. The system ends with a double bar line.

*) „Hellige Maria! Hellige Guds Moder! Hellige Jomfru! Bed for os!”

Lobsang.

Allegro moderato.

C. Ph. C. Bach.

Der Gud er e = vig, viis og stor,

1. Der Gud er e = vig viis, og stor, og mæg = tig

Saa vid = ner Him = mel, Hav og Jord,

u = den Ri = ge! Saa vid = ner Him = mel, Hav og Jord, og

al Na = tu = rens Ri = ge! Ja! hver en Røst i

Mark og Skov, i Hav og Luft, hans Stor = heds

2.

Hist Dagens Sol saa varm og blid
 Fra Øst til Vest sig sfynder;
 Den ordner stadig Aarets Tid,
 Og Frugtbarhed forkynder;
 Den klæder sfjunt vor nøgne Jord,
 Og fryder hver, som paa den boer.
 O! stor er Solens Skaber!

4.

Til hvilket majestætist Syn
 Fremkalder os din Torden,
 Naar rædsomstjonne Lyn paa Lyn
 Forkynde dig for Jorden?
 Da tænker Støvets ædle Søn:
 Din Røst, o store Gud! er sfjøn,
 Selv naar den Skrak udbreder!

3.

Ia Matten selv, den stille Nat,
 Om Herrens Almagt minder;
 Da Maanen, paa sin Bane sat,
 Blandt Stjerners Hær oprinder.
 Hvo saae din Pragt, o Gud! hvo saae
 Det stjernesfulde Himmelblaa,
 Og folte ei din Storhed?

5.

Dig, Herre! priser Jldens Magt,
 Og Stormens høie Susen,
 Og Jordens yndefulde Pragt,
 Og Vølgen hule Brusen.
 Ia, hele Verden stemmer i
 Den samme Høitidsfang, som vi:
 'Stor er Naturens Herre!'

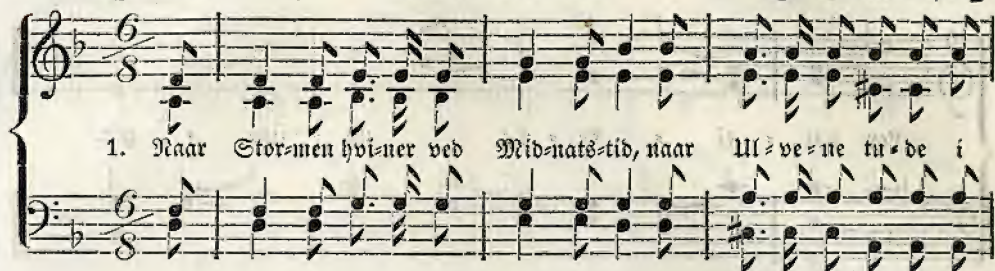
N° 17.

Næssegreven.

Agitato.

(Efter et mœnst Sagn.)

P. C. Krossing.

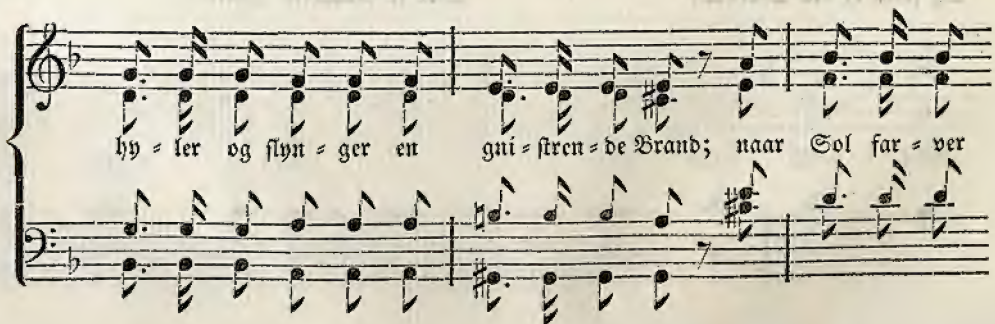
1. Naar Stor-men hvi-ner ved Mid-nats-tid, naar Ul-ve-ne tu-de i

Skø-ven, naar Bøl-gen slaer fort mod Klip-pens Krid, og Skibbrudene jam-re fra

Bo-ven; da ri-der et Eps-gels' paa Hjel-dets Rand, og

hy-ler og flyn-ger en gni-stren-de Brand; naar Sol far-ver

2.

Engang opdrev der et Brag paa Strand,
 Slet Ingen af Bølgen var sparet;
 Paa Klippen sad kun en eenlig Mand,
 Af Morgensolen opklaret.

En Pilgrim var det, saa from i Hu,
 Fra Jorsal maatte han stande nu,
 Og Herren, som for os døde,
 Han bar paa Guldkorset det røde.

3.

Han trykte den Frelsermand til sit Bryst,
 Mod Himlen stirred hans Øie;
 Paa Jorden søgte han ingen Trøst,
 Men kun hos Gud i det Høie.

Det saac den Røver fra høie Land,
 Han loe, og skødte sin Baad fra Strand:
 Han stued kun Guldet det røde,
 Ei Herren, som for os døde.

4.

Med venlig Mine, med blodigt Sind,
 Næsgreven mod Klippen henglider;
 Om Morderen sufer en Nordenvind,
 Saa rolig den Pillegrim sidder.

I Haanden glindser det røde Guld,
 Og om hans Tinding sig underfuld
 En straalende Glorie tegner:
 Det Næsgreven stuer, og blegner.

5.

Og som han hæved den Haand, saa fræk,
 At gribe det hellige Billede,
 Da isned hans Hjerte af Hjelvedes Skræk,
 Og blodige Sveddraaber trilled.

Han hylede, og styrtede mod Klippen død,
 Og Hjernen rundt om paa Havet flød.
 Den Pilgrim sig korsede og suffede,
 Og Baaden til Stranden ham vuggede.

6.

Naar Stormen hviner ved Midnatstid,
 Naar Ulvene tude i Skoven,
 Naar Havet slaar fort mod Klippens Krid,
 Og Skibbrudne jamre fra Boven:

Da rider det Spøgels paa Hjelbets Rand,
 Og hylter og slynger en guisfrende Brand,
 Naar Sol farver Klippernes Linde,
 Næsgreven i Havet mon spinde.

N° 18.

Thorvald Vidförle.

Andante con moto.

Joh. Hartmann.

1. Svend Tveskjæg hav = de sig en Mand, som Thorvald hed; i

Le=dingraft og bold var han, men blid i Fred! Hans Snæ=ter sei=led

vi = den om fra Havn til Havn, og gjor = de, hvor=som = helst de

kom, be = rømt hans Navn. Men Thorvald har red = det sin Kon=ge.

2.

Han kjøbte Fanger gav dem fri,
 Og klædte dem,
 Og sendte Mænd fra Slaveri
 Til Huns og Hjem.
 Og manges Olding fik sin Søn,
 Sin Alders Trøst,
 Og manges Mo sin Veiler stjon,
 Sin Ungdoms Lyst.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

3.

En ærlig Kamp var Thorvalds Fryd,
 Høit var hans Mod,
 Men aldrig bypped han sit Spyd
 I Svages Blod.
 Han fulgte Evend paa mangt et Tog
 Med Herrestjold,
 Og hans Kærvarelse forjog
 Al grusom Vold.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

4.

De hissed Seil i høien Aa,
 Det var Kong Evend,
 Han færdtes over Bølgen blaa
 Med sine Mænd,
 At gjæste Bretland var hans Agt,
 I Land han steeg,
 Og alting for hans Dvermagt
 Tilbageveeg.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

5.

Men Bretlands Hertug ikke soy,
 Han samlede
 En talrig Hær i mørken Skov
 Af Ryttere.
 Den danske Trog kom ilde an
 Ved denne Løst,
 De bleve fangne Mand for Mand,
 Og Evend tilfødt.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

6.

Og hør du Fangefoged fin,
 Og mærk mit Bud,
 Du skynde dig i Taarnet ind,
 Gjør Thorvald ud,
 Ei sømmer Vold og Fængsel den,
 Hvis tappre Haand
 Har løst saa manges fager Evend
 Af Trældoms Baand.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

7.

Strax kom til Taarnets Dør en Mand
 Med dette Bud.
 Men Thorvald svor en Eed paa Stand:
 Jeg gaaer ei ud!
 Jeg fri, og Kongen blive her
 I fremmed Vold!
 Nei da var Thorvald aldrig værd
 At løste Stjold.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

8.

Saa stor er ædle Sjæles Magt!
 Enhver blev fri
 Paa Thorvalds Bøn, og for den Agt,
 Han var ubi.
 Og aldrig glemte siden Evend
 At vise sig
 Imod sin Ungdoms brave Ven
 Taknemmelig.
 Men Thorvald har reddet sin Konge.

9.

Evend Tvefjærg sad hos Æl og Mjød
 Med Konger fleer,
 Og klappede paa Hynde blød:
 Sid Thorvald her!
 Din Fader styred aldrig Land
 Som een af os,
 Men den er Jarl og Edelman,
 Der naaer din Roes!
 Thi Thorvald har reddet sin Konge.

R. Storm.

Ballade.

Allegretto.

C. C. F. Weyse.

1. Svend Na = ge og In = ge = borg drog o = ver Sø, de drog o = ver

fraa = den = de Bøl = ge; den harmful = de Fa = der han sty = red fra Sø, de

flyg = ten = de Lo at for = føl = ge. Som Dr = nen han foer u = den

No el = ler Rast, med bug = nen = de Seil paa den frum = men = de Mast.

2.

Paa Bagstavnen Begge fortvivlede stod,
 Thi nær var den truende Fare.
 Rød dalede Solen bag Skyernes Blod,
 Og Maanen steg frem paa det Klare;
 Da nærmed sig Ornen med grusomme Klo,
 Alt stille de bange, de elsende To.

4.

Og alt som den Grumme sig nærmer med Hast,
 Gjennem vilde og stummende Bølger,
 Med bugnende Seil paa den trummende Mast,
 De flygtende To at forfølge;
 Da hæver sig Bølgen, og aabner sin Favn —
 De styrte sig ned fra den sprublende Stavn.

3.

Høit lyder i Stormen Forbandelsens Røst,
 De Bølger saa vildelig larme;
 Og da Faderen saae dem med Bryst imod Bryst,
 Da soulmede dobbelt hans Harne;
 Da foer han med Rasen, da foer han med Støi
 Over gabende Dyb, over Bølgen saa høi.

5.

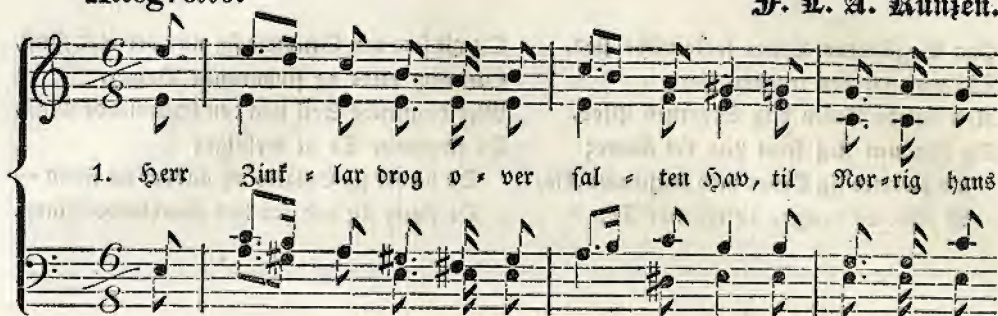
Han gyser, og seer det med stirrende Blik,
 Og vil standse sin hurtige Snekke,
 Men over dem Begge den fraadende gif;
 Da styrtede han sig paa Dække.
 Han græd og forbandte, han græd og han bad,
 Og Bølgerne fløte de Elsende ad.

J. Thiele.

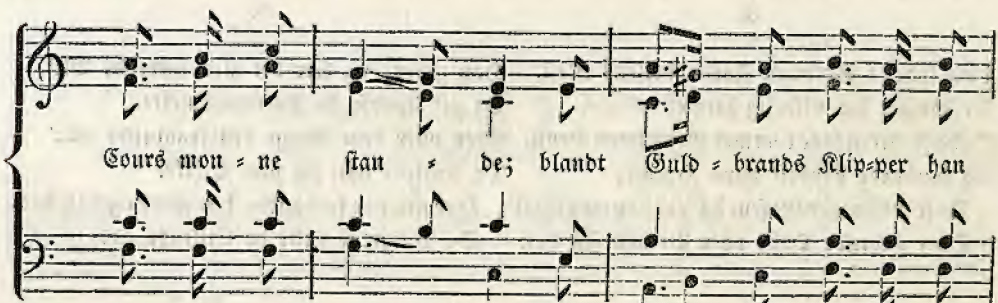
Zinklars Vise.

Allegretto.

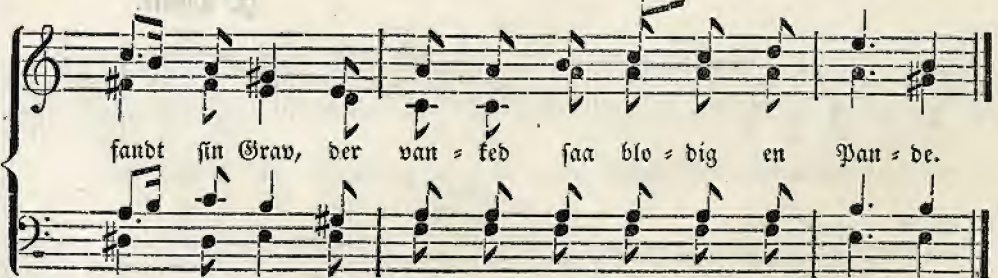
F. L. A. Kunzen.

1. Herr Zink = lar drog o = ver sal = ten Hav, til Nor = rig hans

Cours mon = ne stan = de; blandt Guld = brands Klip = per han

fandt sin Grav, der van = fed saa blo = dig en Pan = de.

2.

Herr Zinklar drog over Bølgen blaa,
 For svenske Penge at stride:
 Hjælp dig Gud! du visseelig maa
 I Græsset for Nordmanden bide.

3.

Maanen skinner om Ratten bleg,
 De Bover saa sagtelig trille:
 En Havfrue op af Bandet steg,
 Hun spaaede Herr Zinklar ilde.

4.

Vend om, vend om, du stotste Mand!
 Det gjælder dit Liv saa sage.
 Kommer du til Norrig, jeg siger for sand:
 Ret aldrig du kommer tilbage.

5.

Led er din Sang, du giftige Trold!
 Altidens du spaaer om Ulykker;
 Fanger jeg dig engang i Bøld,
 Jeg lader dig hugge i Stykker.

6.

Han seiled i Dage, han seiled i tre
 Med alt sit hyrede Følge;
 Den fjerde Morgen han Norrig mon see,
 Jeg vil det ikke forfølge.

7.

Bed Romsdals Kyster han styred til Land,
 Erklærende sig for en Fiende;
 Ham fulgte fiorten Hundrede Mand,
 Som alle havde Dødt i Sinde.

8.

De skjendte og brændte, hvor de drog frem,
 Al Folket monne de frænte;
 Didingens Almagt rørte ei dem,
 De spottet den grædende Enke.

9.

Barnet blev dræbt i Moderens Skød,
 Saa mildelig det end smilet;
 Men Rygtet om denne Jammer og Rød
 Til Kjernen af Landet ilede.

10.

Baumen lyfte, og Budstikken løb
 Fra Grande til nærmeste Grande;
 Dalens Søner i Skjul ei krøb,
 Det maatte Herr Zinklar sande.

11.

Soldaten er ude paa Kongens Tog,
 Vi maae selv Landet forsvare;
 Forbandet være det Riddings-Drog,
 Som nu sit Blod vil spare!

12.

De Bønder af Baage, Lesøe og Rom,
 Med skarpe Dyrer paa Rakke,
 I Bredebsøgd tilsammen kom,
 Med Skotten vilde de snakke.

13.

Læt under Lide der løber en Sti,
 Som man monne Kringen kalde;
 Kongen*) skynder sig der forbi:
 I den skal Fienderne falde.

14.

Riflen hænger ei meer paa Bæg,
 Hift sigter graahærde Skytte!
 Røffen**) oplefter sit vaade Skjæg,
 Og venter med Længsel sit Bytte.

15.

Det første Skud Herr Zinklar gjaldt,
 Han broled og opgav sin Plande.
 Hver Skotte raabte, da Obersten faldt:
 Gud fri os af denne Baande!

16.

Frem Bønder! frem i norske Mænd!
 Slaaer ned, slaaer ned for Føde!
 Da snæle sig Skotten hjem igjen,
 Han var ei ret lystig til Mode.

17.

Med døde Kroppe blev Kringen stød,
 De Ravne sit nok at æde;
 Det Ungdoms Blod, som her udflød,
 De støfste Piger begræde.

18.

Ei nogen levende Sjæl kom hjem,
 Som kunde sin Landsmand fortælle,
 Hvor farligt det er at besøge dem,
 Der boe blandt Norriges Fjælde.

19.

End kneiser en Støtte paa samme Sted,
 Som Norges Uvenner mon true.
 Vee hver en Nordmand, som ej bliver heed,
 Saa tidt hans Dine den flue!

*) En Elv i Gulbrandsdalen. **) Flodguden.

Æ. Storm.

Bjarkemaal.

Allegretto.

1. Naar D = dit vin = fer, naar Svær = det blin = fer, er Hel = ten glad; i

rø = de Strømme, i Liig, som svøm = me, i Vir = tings = bad, paa Ly = nets

Vin = ger han i = ler fold, naar Stø = gul svin = ger sit rø = de Skjold.

2.

Hans Vaaben gunge;
 Den blanke Lunge
 Han hæver stærk.
 Til Odin rider,
 Naar Sværdet bider
 I Pandserfært,
 De raske Kæmper,
 Hvis Mandemod
 Ei Skrækken dæmper,
 Blandt Liig og Blod.

3.

Paa Markens Klade
 I hærde Plade,
 Med Kobberhjelms;
 Som Blodgubinden
 Flur gjennem Vinden
 Han stærken Elm,
 Med Staal paa Spidsen,
 Henkaster let,
 For frem at ridse
 Den røde Tvæt.

4.

Odin med Flammer,
 Og Thor med Hammer,
 Med Rølle Tyr,
 Og Kampens Piger
 Til Jorden stiger,
 Naar Vaabnet gnyer.
 Naar Luren tuder
 Som hungrig Bjørn,
 Da loffes Guder
 Til Kampens Børn.

5.

Hvad er vel Livet?
 Et Pust i Sivert,
 Som synker ned;
 Et Spil af Kræfter,
 Som higer efter
 En Evighed.
 Til Evigheden,
 Saa morgenrød,
 Gaaer Dei herneben
 Kun gjennem Død.

6.

Fra Mjød og Piger,
 Du danske Kriger!
 Blandt Blod og Liig
 Du rast dig svinge,
 Til Rornens Binge
 Bortvister dig!
 Med Sværd fra Belte,
 Med Egefrands,
 Sig sømmer Helte
 Den sidste Dands.

Digtet og komponeret af Oehlenschläger.

Danmarks Priis.

A. P. Berggreen.

Allegretto.

1. Langt høi = re Bjer = ge saa vi = de paa Jord man har, end hvor

mf

Bjerg kun er Lak = fe; men gjer = ne med Slet = te og Grøn = høi i Nord vi

Dan = ne = mænd ta = ge til Lak = fe: vi er it = fe stab = te til

Høi = hed og Blæst, ved Jor = den at bli = ve, det tje = ner os bedst!

p *pf*

2.

Langt kjønnere Egne, vil gjerne vi troe,
 Kan Fremmede udenlands finde,
 Men Dansten har hjemme, hvor Bøgene groe
 Ved Strand med den fagre Kjærminde;
 Og deiligst vi finde, ved Bugge og Grav,
 Den blommede Mark i det bølgende Hav!

5.

Langt høiere, ædlere, finere Sprog
 Skal findes paa Fremmedes Tunge;
 Om Høihed og Deilighed Dannemænd dog
 Med Sandhed kan tale og sjunge;
 Og træffer vort Modersmaal ei paa et Haar,
 Det smelter dog mere, end Fremmedes Flaar!

3.

Langt større Bedrifter, for Vre og Sold,
 Maaskee saae man Ublænding øve,
 Omsonst dog ei Dannemænd førte i Skjold,
 Med Hjerterne, Løve ved Løve;
 Lad Vrne kun rives om Jorderigs Bold!
 Vi bytte ei Banner, vi stifte ei Skjold!

6.

Langt Mere af Malmen, saa hvid og saa rød,
 Fik Andre i Bjerg og i Bytte,
 Hos Danste dog findes det daglige Brød
 Ei mindre i Fattigmands Hytte;
 Og da har i Rigdom vi drevet det vidt,
 Naar Faar har for Meget, og Færre for Lidt.

4.

Langt klogere Folk er der sagtens om Land,
 End her mellem Belte og Sunde,
 Til Huusbehov vi dog har Vid og Forstand,
 Vi vil os til Guder ei grunde;
 Og brænder kun Hjertet for Sandhed og Ret,
 Skal Tiden nok vise: vi tænkte ei slet!

7.

Langt ædlere Konger med Landsfader-Navn
 Maaskee kan engang man opdage,
 Men Vtten i Leire og i Kjøbenhavn
 Dog spørger endnu om sin Mage;
 Thi prise vi Stammen af Skjold og af Dan!
 Sid immer den blomstre i Fædrenes Land!

8.

Langt høiere Roes over herskende Drot
 Man hørte fra Fremmedes Tunger;
 Men Spørgsmaal: om altid det meentes saa godt,
 Som her, naar hver Dannemand sjunger:
 Vor Frederik! han vorde som Duen saa hvid!
 Hans Alder høiløves som Fredegods Tid!

N. S. S. Grundtvig.

Farvel!

Andante.

G. J. Vogler.

1ste St. *p* Far = vel! Far = vel! — *f* hvor tungt et Ord, naar
 2^{den} St. Far = vel! Far = vel! — hvor tungt et Ord, naar Timen

3^{die} St. Far = vel! Far = vel! Farvel! Far = vel! - hvor tungt et Ord, naar Timen
 4de St. Far = vel! Far = vel! Far = vel! - hvor tungt et Ord,

Timen slaaer og Ben-nen bort fra Ben = nen gaaer! — End
 slaaer og Ben-nen bort fra Ben = nen gaaer! — End

slaaer, naar Ti = men slaaer, og Bennen bort fra Ben = nen
 naar Ti = men slaaer, og Bennen bort fra Ben = nen

cresc.
 eet, end eet Farvel hans D = re naaer! — Nu staae med
 eet Far = vel hans D = re naaer! — Nu staae med

gaaer! — End eet Far = vel hans D = re naaer! — Nu staae med
 gaaer! — End eet Far = vel hans D = re naaer! — Vi

Be = mod vi i = gjen, vi staae i = gjen, med
Be = mod vi i = gjen, med stil = le Dn = ste for vor

Be = mod vi i = gjen, med stil = le Dn = ste for vor
staae i = gjen, med stil = le Dn = ste for vor

stil = le Dn = ste for vor Ben: Far = vel!
Ben: Far = vel! Far = vel! Farvel! Far = vel!

Ben: Far = vel! Far = vel! Farvel! Far = vel!
Ben: Far = vel! Farvel! Far = vel!

Farvel! Farvel! —
 Hvor tungt et Ord, naar Timen slaar,
 Og Bennen bort fra Bennen gaar!
 — End eet Farvel hans Dre naaer! —
 Nu staae med Beemod vi igjen,
 Med stille Dnske for vor Ben:
 Farvel! Farvel!

*) Skulde Tenoren her gaae for hoit, kunne Alten og Tenoren, i de sidste to Fjerdedele af denne Takt, ombyttes med hinanden.

Anm. Denne Melodie er første Gang trykt i det musikalske Tidsskrift „Cecilia“ 1832, 14de Bind, og komponeret til Gøthes Digt:

„Ich denke dein, wenn mir der Sonne Schimmer
 Vom Meere strahlt;
 Ich denke dein, wenn sich des Mondes Glimmer
 In Quellen malt.“

N° 24.

Bøn for Fædrelandet.

Allegro maestoso.

P. C. Krossing.

1. Fra dig, fra dig, du G = vig = høi = e! er Lys og

f

Kraft og Sa = lig = hed; din Bæl = des Arm, din Viis = doms

p *f*

Di = e, bød So = les Kreds, og Stø = veds Fred. Kun du a =

p *f*

le = ne Maa = let kjen = der, naar Kri = gen du til For = den

2.

Du veier Livets Sorger, Glæder
 I Retfærds Staal med Blisdoms Magt;
 Og Folkehæd, og Thronehæder
 Opholdes ved din Baretægt.
 Kun du er god, kun du retfærdig;
 Gjør du vort Land sin Lykke værdig,
 Den staae til Nordens sidste Slægt!

3.

Befæst vor Kongeart, og Throne,
 Vei du til Dyder Alles Sjæl!
 Da vorder Fyrsten værd sin Krone,
 Da vorder Folket værd sit Held!
 Byd rolig Lyset her at brænde,
 O Fader! at vi maae erkjende:
 Alt, hvad du gjør, er vel!

Th. Thaarup.

Ved Graven.

Andante con moto.

A. P. Berggreen.

1. Tag det for = te Kors fra Gra-ven! Plant en

Lil = lie, hvor det stod! Ved hvert Skridt i

Død = ning = ha = ven Blom = ster spi = re for vor God!

Eng = le = vin = ger paa vor Grav, for den brud = te

Ban=drings = stav! Phø = nir = fugl for A = fte

dolce

fruk = te! Fry = de = sang for hu = le Sut = te!

pf *ff* *p* *pf*

2.

Jord, som af din Vinterdyale
 Vaagner i den milde Vaar!
 Moder-Støv, som skal afmale
 Aarlig dine Frænders Kaar!
 I din Kjortel lysgrøn,
 Birket, som vort Haab, i Løn,
 Som vor Længsels Toner klinge,
 Bred du ud din Blomstervinge!

H. J. S. Grundtvig.

Bøn under Slaget.

Andante.

F. W. Himmel.

1. Fa=der! jeg kal= der dig! Rundt om mig brø=ler Kar = to = ver = nes

Lorden, omspændt af Ildræd=ler gien = ry=ster For=den; Krigens Bes

her = ster, jeg kal = der dig! Fa=der! du sø = re mig!

p *f* *mf* *cresc.* *f* *cresc.* *ff* *p* *cresc.*

2.

Fader! du føre mig!
 Før mig til Seier, før mig til Døden!
 Herre! jeg følger dit Bud ufortrøden;
 Herre! som du vil, saa føre du mig!
 Gud! jeg tilbeder dig!

3.

Gud! jeg tilbeder dig!
 Som i de høstlige Trætoppers Susen,
 Saa i Hærskarernes voldsomme Brusen,
 Algodheds Udspring, tilbeder jeg dig!
 Fader! du signe mig!

4.

Fader! du signe mig!
 I dine Hænder lægger jeg Livet,
 Du kan det tage, thi du har det givet;
 Lever jeg, døer jeg, du signe mig!
 Fader! jeg priser dig!

5.

Fader! jeg priser dig!
 Ei har til Kamp os det Jordiske hærdet,
 Kun for det Helligste drage vi Sværdet;
 I Fald og i Seier priser jeg dig!
 Gud! dig jeg offerer mig!

6.

Gud! dig jeg offerer mig!
 Naar end mig Dødens Engel bortkalder,
 Naar end jeg blodløs blandt Liigdynger falder,
 Dig, o min Gud, dig jeg offerer mig!
 Fader! jeg kalder dig!

Efter Th. Rörner af G. S. Olsen.

N° 27.

Guds Raad.

Andante.

(Af Joh. Ewald.)

P. Winter.

Al! bræffer Storm de ran = te Vi = le, og staa = ner
 et u = nyt = tigt Rør? Hvi neg = tes Gra = vens
 El = ster Hvi = le, naar Haa = bets mun = tre Ynd = ling døer? Hvad

vil jeg da? seer ei Al = fa = der, hvad ei vort

p

sva = ge Syn kan see? Og hvad han by = der

p *cresc.*

og til = la = der, bør det ei u = paa = an = fet see?

f *p*

N° 28.

Vaaren.

Andantino.

P. C. Krossing.

1. Du straa = ler ven = ligt, bli = de Vaar! du aan = der, — Vin = ter =

ful = den svinder; nu knoppes Træ = et, Fug = len slaaer, og iis = fri

fla = re Kil = de rin = der; snart myl = re Blom = ster

u = den Tal i lov = rig Skov og græs = groet Dal.

2.

Velkommen, Vaar! fra Himlen ned,
 Du Moder til Naturens Glæde;
 Til Fryd du kalder hvert et Led
 Af Skabningens umaalte Kjæde.
 O! det er Glimt af Himlens Lyst,
 At føle dig i skyldfrit Bryst!

Th. Thaarup.

Fædrelandssang.

Allegretto*).

C. C. F. Weyse.

1. Dufsten=de En=ge og korn=ri=ge Ban=ge, selv=verblaae Bo=ver om

stovfrandste Kyst, gysen=de Sneffer og jub=sen = de San=ge, det er vort

(Chor)
Fæ=drelands Væl=de og Lyst! Det er vort Fæ=drelands Væl=de og Lyst!

2.

3.

Dansten tidt pløier de fjerneste Bølger, Her var det, Kjemper, paa Bang og i Lunde,
Stundom han færdes i fremmede Land; Bærned' om Ulfyld, og knusede Vold:
Stedse dog Mindet om Danmark ham følger, Kneisende Høie, hvor Fædrene blunde,
:| Tryller ham sødt til det's elskede Strand. :| :| Vidne om Kraftens og Frihedens Dåd! :|

*) Denne Sang synges ofte i *Andante-Tempo*, hvorved den taber meget af sin freidige Character. Gangsømhed er overhovedet en Brøst, hvoraf vor Selskabsang i Uimindelighed lider meget.

4.

Høit have Konger, ved store Bedrifter,
Helte, ved hæf og berømmelig Færd,
Skjalde, ved Sange, og Bise, ved Skrifter,
: Høvdet vort Danriges ældgamle Værd. :|

5.

Kraften end throner i Egenes Skygger,
Frihed end boer under Nordboens Tag,
Vetten af Kjemper vor Arne betrygger,
:| Retfærd omsvæver vort Banner og Flag. :|

6.

Retfærd og Frihed vort Løsen mon være:
Dem ikkun hylber den nordiske Mand.
Fred om vor Hytte, og Skjold om vor Vre!
: Himlen velsigne vor Drot og vort Land! :|

J. Jetsmark.

N° 30.

Ære være Gud!

(Chor af Dratoriet: Messias.)

Allegro moderato.

G. F. Hændel.

Æ-re væ-re Gud! Æ-re væ-re Gud i det Høi-e!

Æ-re væ-re Gud! Æ-re væ-re Gud!

Fred paa Jor-den!

Være være Gud i det Høie!

Dg Fred paa Jor = den!

p. e semp. cresc.

Fred Fred og Bro = der = sind! og Bro = der = sind!

Fred og Bro = der = sind! Al = le Fred! Fred og Bro = der = sind!

Al = le Fred! Fred! og Bro = der = sind!

Fred! Al = le! Al = le Fred og Bro = der = sind! Være være

sind! Al = le Fred! Fred Fred og Bro = der = sind! f Fred og Bro = der = sind!

Gud! Vi = re vær = re Gud i det Høi = e! Og Fred paa

Før = den! Fred og Broder = sind! Fred og Broder =
semp. cresc.

Fred! All = le Fred og Broder = sind! All = le! All = le! All = le! All = le! All = le! All = le! Fred! All = le

Fred! All = le Fred og Bro = der = sind.
Fred! All = le Fred og Bro = der = sind.
Fred! All = le Fred og Bro = der = sind.
Fred og Bro = der = sind.

Indhold.

Nr.

1. Gud! du est stor.
2. Nu lukker sig mit Dø.
3. Jesu! i din bittre Dvide.
4. Den mørke Nat forfunden er.
5. For Mennesket til jordist Liv blev kaldt.
6. Guds Raad er skjult, o Menneske.
7. Den er founen al min Kraft.
8. Forde vi de trætte Been.
9. Mellem Gravens Høie.
10. Stolt i Østen Solen stiger.
11. Den signede Dag med Fryd vi seer.
12. Naar, svøbt i sorte, tykke Tordenfyer.
13. Din Billie fæe, o Herre.
14. Hvor sødt i Sommeraftenstunden.
15. Sancta Maria.

Nr.

16. Vor Gud er evig, viis og stor.
17. Naar Stormen hviler ved Midnatstid.
18. Svend Tvefjæg havde sig en Mand.
19. Svend Aage og Ingeborg drog over Sø.
20. Herr Zinklar drog over salten Hav.
21. Naar Ødin vinker.
22. Langt høiere Bjerge saa vide paa Jord.
23. Farvel! Farvel.
24. Fra dig, fra dig, du Evighøie.
25. Tag det sorte Kors fra Graven.
26. Fader! jeg kalder dig.
27. Al! brækker Storm de ranke Pile.
28. Du straalte venligt, blide Vaar.
29. Duftende Eng og kornrige Vange.
30. Være være Gud.

I Nr. 1 findes en Choral, der allerede er trykt i det første Hefte; men da den her hjælper til at danne og afrunde et lille Heelt, haaber jeg, man ikke vil finde det upassende, at den igjen er optagen. Med Hensyn til Forkortningen af Teksten til enkelte af disse Sange, henviser jeg til, hvad jeg herom har yttret i Forerindringen til første Hefte, tilføiende, at jeg desuden har troet en og anden Forandring nødvendig, dels for den bedre Overensstemmelses Skyld imellem Text og Melodie, dels for at udplette Sporet af den ganske specielle Anledning, hvori et Par af disse Sange ere skrevne.

A. p. B.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

Tredie Hefte,

for to Stemmer.

Koster hestet: 3 Mk. 8 St.

Kjøbenhavn, 1836.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reisch.

Trykt hos J. D. Løvi, Bog- og Bodestrykker,

Østergade Nr. 53.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES

THE SECOND

1660-1685

Min kjære Ven

Fr. Chr. Olsen,

Overlærer ved Helsingørs lærde Skole,

tilegnes denne Samling

af

M. W. Berggreen.

THE NEW YORK

LIBRARY

OF THE CITY OF NEW YORK

ASTOR LENOX TILDEN FOUNDATION

17. 2. 1895

Forerindring.

Langtfra at troe, at jeg skulde kunne gjøre Forbring paa et Slags Monopol paa at udgive Skolesange, forbi jeg er den Første, der her har foranstaltet Udgivelsen af saadanne Sange! — vilde jeg endog saa ikke ønske, at man skulde vente den hidtilvarende store Mangel paa passende Skolesange afhjulpen ved mig alene, i det der da vilde paaligge mig en Forpligtelse, som det torde være meget vanskelig at opfylde; thi efter nogen Tids Forløb gjøres altid nye Skolesange nødvendige igjen, og det er ikke saa let, naar man vil anvende den behørigte Strengthed ved Valget, at faa saadanne tilveie. Noget haaber jeg dog ved mine udgivne Hester at have bidraget til at afhjælpe det lange sølte Savn. Det er derfor kun forsaavidt, at jeg med et Par Ord vil berøre nogle i senere Tid udstadte Subscriptions-Indbydelser paa lignende Samlinger af andre Forfattere, som man, efter de deri brugte Udtryk, virkelig skulde troe, at mine Sange aldeles ikke eksisterede, eller at de ikke opfyldte deres Bestemmelse, i det de ikke vare, hvad jeg har udgivet dem for at være, nemlig Skolesange*); thi ere de ikke „Børnesange“, eller „Sange for Børnestemmer“, ere de heller ikke Skolesange, efter som det kun er Børn, der gaae i Skole. Den Omstændighed, at der til det første, trestemmige Heste af mine Sange udfordres en Basstemme, og til det andet, fjerdestemmige Heste baade en Tenor- og en Bas-Stemme, gjør dem ikke mindre til Skolesange; thi man maa erindre, at der i mange Skoler, navnlig de lærde, gaae saa store Børn, at man mellem Eleverne ogsaa kan finde disse Stemmer. Derimod blive hine to- og trestemmige Sange ikke anvendelige i de Skoler, hvor man kun har de to høie Stemmer, og Læreren ikke kan supplere den manglende Bas i de trestemmige Sange, eller ikke forstaar at sammentrække de fire Stemmer i den anden Samling til tre**); men derfor har jeg heller ikke holdt Arbeidet for endt med de foregaaende to Hester, og lader her et — allerede i Fortalen til andet Heste som særdegt anmeldt — tredie, tostemmigt Heste følge, hvorved jeg især har havt Almue-Skoler og Pige-Skoler for Øie***). Det bliver da saaledes, naar man vil sammenholde det

*) I en „foreløbig Bemærkelse“ i Kjøbenhavnsposten Nr. 230 s. d. A. læses s. Gr. den Efterretning, at „der i Boghandlen ikke findes andre fjerdestemmige Sange for Børnestemmer, end de 23 af Hr. Borchorst for et Par Aar siden udgivne“. Den her omtalte Samling udkom omtrent et halvt Aar efter det første Heste af „Sange til Skolebrug“.

**) See Forerindringen til andet Heste af „Sange til Skolebrug“.

***). Et fjerde Heste, bestaaende af trestemmige Sange, er under Arbeide; og ved en forbedret Udgave af det første Heste, hvoraf et Dypag paa 1000 Expl. næsten er udsolgt, haaber jeg at kunne bevise, at jeg ikke er blind for mit Arbeides Mangler. Som forhen anmeldt, fortsattes alle disse Hester Tid efter anden.

her Anførte med hine, sikkert Enhver, der interesserer sig for denne Sag, bekendte Subscriptions-Indbydelser, et ikke vanskeligt Spørgsmaal at besvare, om de i dette Fag senere optrædende Forfattere med Rette, og i saa omfattende Udtryk, som det er fæet, kunne urgere Mangelen paa passende Skolesange, hvad enten disse nu ere bebudede under Navn af „Bornesange“, „Sange for Børnestemmer“, eller „Sange til Brug ved Skoleundervisningen“; — det skulde da være, at mine Sange ikke svarede til Hensigten, hvilket jeg imidlertid tillader mig at troe, indtil man oplyser mig om det Modsatte.

Efterat have fremsat disse Bemærkninger, som jeg troede at skulde baade min Forlægger og mig selv, har jeg endnu kun, med Hensyn til Brugen og Anvendeligheden af nærværende Hefte, at henvise til hvad derom er sagt i Forevindringen til den foregaaende Samling.

Kjøbenhavn, i November 1836.

A. P. B.

N° 1.

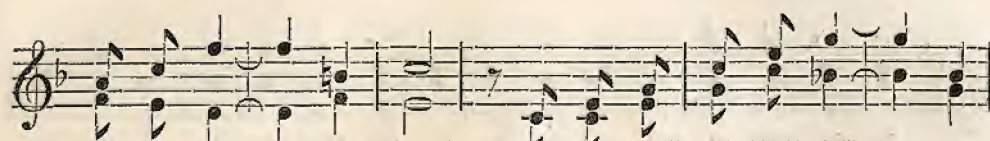
Takkefang.

Allegro maestoso.

J. A. P. Schultz.

1. Vor Gud er god! I Him = = le hø = rer, og sva = rer

lydt: Ja han er god! I = gjen = nem Sorg til Fryd han

fø = rer, og gi = ver den Be = træng = te Mod.

2.

Med mig er Gud! Hvad kan mig skade?
 Nei! jeg for Støvet's Magt ei flyer!
 Og om mig Alle grunt forlade,
 Jeg under Herrens Vinger tyer!

3.

Jeg priser dig, min Styrkes Klippe!
 Dig, Gud! min Tilflugt, Sol og Skjold!
 Af Haanden vil Du aldrig slippe
 Den, som sig giver i din Bold.

Efter J. P. U3.

*) Skulde Slutningen af denne Sang gaae for dybt for Secundoen, kan denne Stemme synge de smaa
 Noder, og ende med *f*, ligesom Primoen.

N° 2.

Gravsang.

Lento.

C. C. F. Weyse.

1. Alt for-vand=les skal til Støv, Da= lens Lil= lie Skovens Løv,

No= sen snart vi vis= net fin= de: Alt kun blom= strer, for at svin= de.

Jor= dens Her= re! selv til dig Lo= vens Døds= bud stræk= ker sig.

2.

D! men intet Skabt forgaaer:
Liv igjen af Død opstaaer.
Lillien faldt — en Ny fremtræder,
Yngre Løv snart Lunden klæder;
Og den Grav, der lukker sig,
Kun som Bugge gjemmer dig.

3.

Morgnen straalet — Barnet fro
Baagner efter natlig Ro.
Evhighedens Morgen smiler —
Graven aabnes, hvor du hviler:
Dødningklædet synker ned,
Nyftabt hæves du til Fred.

4.

Ti da, Klage! Stands da, Graad!
Blift og godt er Herrens Raad.
Snart for Evighed vi møde
Alle vore hjære Døde.
Held os! Held, at Alt forgaaer!
Held, at Liv af Død opstaaer!

S. S. Guldberg.

N° 3.

Viborgs Skjoldmærke.

Moderato.

P. C. Krossing.

1. Kong Viglet gan-ger i Lun-den saa prub, der sid=der en Brudgom alt

med sin Brud, og hø = rer de Smaa-fug = le sjun = ge.

2.

Saa vidt berømt er Hr. Esberns Navn,
Han sidder saa tryk med sin Pige i Favn,
Men sørgeligt Fuglene sjunge.

3.

Kong Viglet treen for Hr. Esbern hen:
"Du drage nu flur udi Leding igjen
Alt med mine Kæmper tilfammen!"

4.

Dg naar du kommer igjen saa tro,
Da skal jeg lade dit Bryllup boe
Med Fryd og med megen Gammen."

5.

Hr. Esbern hører det Herrebud;
"Jeg maa dig forlade, min unge Brud!
Alt for min Komning at kæmpe."

6.

Han spænder i Beltet sit gode Sværd,
Dg drager han flur udi Ledingsfærd,
De Fjender til stor Ulempe.

7.

Dg der gif Uger, der gif vel fem,
Hr. Esbern feired i alle dem
Med Kongens Svende tilfammen.

8.

Hr. Esbern er kommen fra Ledingsfærd,
Vel haver han hævdet sit gode Sværd,
De Fjender til stor Ulempe.

9.

Hr. Esbern ganger i Lunden saa prub,
Der sidder Kong Viglet alt hos hans Brud,
Dg vil hendes Corrig neddæmpe.

10.

Hr. Esbern blegner og tier qvær,
Da drager han ud sit brede Sværd;
Saa sørgeligt Fuglene sjunge.

11.

Det første Stød hans Elskede gjaldt,
Dg derpaa han selv udi Sværdet faldt;
Saa sørgeligt Fuglene sjunge.

12.

Kong Viglet staaer der og isner brat,
Mellem Brudgom og Brud i den mørke Nat
Han stirrer hemud saa vide.

13.

En Støtte han stander saa stiv, saa fast,
Dg der hans Die og Hjerte brast,
Oel Hanen ved Midnatstide.

14.

End stander i Viborgs gamle Skjold
En Marmorstøtte, saa bleg, saa kold,
Alt mellem en Mand og Kvinde.

15.

Det er Kong Viglet i Lunden prub,
En Støtte han staaer mellem Brudgom og Brud,
Ret aldrig det ganger af Minde.

B. S. Ingemann.

N° 4.

Guds Pris.

A. P. Berggreen.

*Andantino.**dolce*

1. Tid kan blot = te Fjoders Grunde, Ha = veds Svælg kan ø = ses ud;

men ei E = vig = he = der kun = ne tøm = me dig, al = go = de Gud! Stjerner

tal = tes, men dit Alt, God = hed! bli = ver al = drig talt; Stjer = ner

tal = tes, men dit Alt, God = hed! bli = ver al = drig talt.

2.

Solen hjælper spæde Bøder
Med en Faders Omhu frem.
Jorden, Blomsters hulde Moder,
Deler Liv og Kraft med dem.
∴ Men Guds Godhed og hans Ord
Skabte Blomster, Sol og Jord. ∴

3.

Da mit Intet blev, og tænkte,
Var jeg henrykt ved mit Bliv;
Men den Gud, som Livet skænkte,
Gav mig og et saligt Liv.
∴ Til vort Intet har han lagt
Blisdom, Hellighed og Magt. ∴

4.

Urandsagelige Skaber!
O, bundløse Godheds Hav!
Sjæl, og Sands, og Vid sig taber
I det Gode, som du gav.
∴ God i Gaver, god i Gud!
Evig, evig gode Gud! ∴

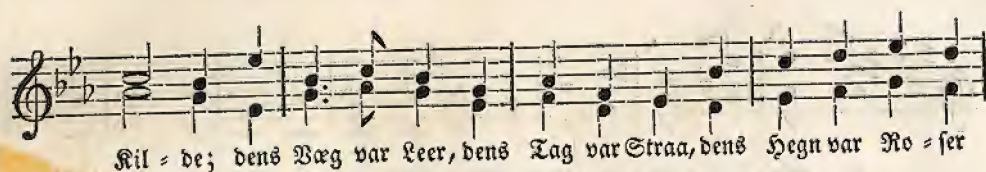
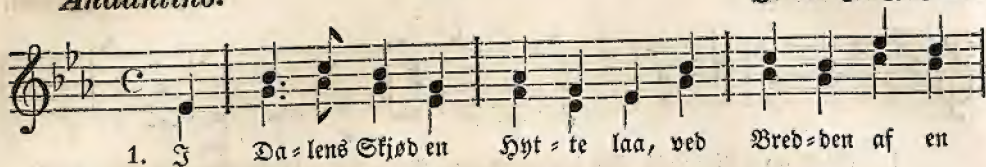
J. Ewald.

N° 5.

Godgjörenhed.

Andantino.

J. A. P. Schult.

2.

Kun ringe var hans Hjord og Land,
 Hans Brud ei aatte*) Frænde,
 Hun var saa arm, saa god som han,
 Og derfor tog han hende.
 Kun Tak til Gud, ei Klage lød
 Ved Rildvand og sparsomt Brød.

3.

En Foraasften Hyrden sad
 Ved Hytten med sin Dvinde;
 Nu, Kone! sagde han saa glad,
 Nu veed jeg Raad at finde;
 Og vi kan lindre Brødres Nød,
 Endstjondt Gud gav os sparsomt Brød.

4.

See hist den Bei i øde Sand,
 Og trindtom nogen Hebe,
 Der maa den trætte Vandringsmand
 Om Ly forgjæves lede.
 Om vi kun plante der hvert Aar
 Et gavnligt Træ hver Høst og Vaar?

5.

Knap græyer den næste Morgenstund,
 De frøe til Arbeid ile.
 Nu staaer en soal og løvrig Lund
 Til trætte Vandrer's Hvile.
 Der lagde man og deres Been,
 Men der er ingen Mindesteen.

Th. Thaarup.

*) „aatte“ et gammelt dansk Ord, der betyder „eiede“.

N° 6.

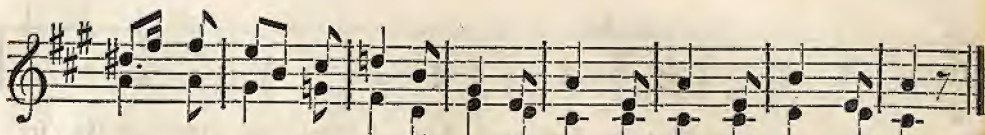
Opmuntring til Glæde.

Poco allegro.

A. P. Berggreen.

1. Glad ad Li = vets Sti jeg dand = ser, Ro = ser blom = stre for mit Fied;

ei ved Lor = ne = ne jeg stand = ser, Fryd er min Lyf = sa = lig = hed!

2.

Naar jeg hører Fuglen synge,
Banker glædefyldt mit Bryst;
Ei kan Uro, Sorg det tynge,
Intet mørkne kan min Lyst.

3.

Over Støvets Myriader
Almagts Finger strækker sig;
Glædens, Ustyhls milde Fader,
Han vil og bestjærme mig!

4.

O, hvi vilde du da klage
I din skønne Rosenvaar?
Nyd, hvad ei du faaer tilbage,
Nyd din feire Ungdoms Aar!

5.

Intet Nag dit Hjerte saare!
Sorg ei til det finde Bei!
Dæmp hver bitter Mismod's Taare!
Hyld den skyldfri Fryd, som jeg!

A. P. Liunge.

N° 7.

Goliath.

J. A. P. Schult.

Allegretto.

1. Der var en Ræm-pe Go-li-ath, det var en Ma-ta-dor; han

bar Plu-ma-se paa sin Hat, og rundt om den en Snor. Han

hav-de Garder-støv-ler paa, og dem lod han med Jern be-slaae.

2.

Hans Knebelshart var alt istand
 At kysse manges En,
 Han vilde æde alle Mand
 Med Hud og Haar og Been;
 Hans Dyrendal den var saa lang,
 Saa lang, som nogen Bæverstang.

3.

Dg selv var han saa stær og stor
 Dg ret en Grobrian,
 Var altid riig paa store Drd,
 Dg fattig paa Forstand;
 Løb Smaafolk idelig paa Arm,
 Dg gjorde stammelig Allarm.

4.

Hver Dag kom han i fuld Bevær
 Dg Israels bød trods,
 Dg raabte: er der Ingen her,
 Som der har lyst at slaes?
 Hvis En har lyst, han sig til,
 Dg han skal see et artigt Spil.

5.

En Hyrde gif med ædel Aand
 Da ud mod Praleren,
 En Stav han havde i sin Haand,
 En Slynge og en Steen;
 Han sagde: du har Spyd og Sværd,
 I Herrens Navn jeg kommer her.

6.

I Slyngen lagde han en Steen,
 Dg slog til Goliath,
 Dg traf ham paa hans Pandebeen,
 Saa lange Pralhans drat;
 Dg David nu i Mag og Fred
 Afhug den Pralers Hoved med.

7.

D lærer, lærer smukt heraf,
 At flye den Langes Spor;
 Plumasen gjør ei Sagen af,
 Ei heller store Drd.
 Men lærer heller af den Smaa,
 Hvordan man skal med Vre slaae.

Efter Claudius af Rahbek.

N° 8.

Høfletsbise.

Andante con moto.

J. A. P. Schulz.

1. J ba = re Ermer gaar vi Kar = le her og slaar; hvor vo = re

Le = er blin = ke, det høi = e Græsmaa syn = ke. Vi Kar = le gaar og slaar.

2.

D hvor det dog er godt,
 Alt Veiret er lidt graat!
 Naar Solen os ei brænder,
 Det gaar saa godt fra Hænder;
 Da slaar vi Hø med Lyst.

3.

Men ingen Regn i Dag,
 For Alt er under Tag!
 Lad Pigerne, som rive,
 Ei heller vaade blive!
 D see! hvor flink det gaar!

4.

Nu Karle, raske Drag!
 Grib fremad! lige Slag! —
 See, du ei Leen taber,
 Du der, som staar og gaber
 I Veiret efter Stæg! —

5.

See vore Piger der,
 Hvor raske de ei er!
 See kun med hvilken Iver
 Det tørre Hø de river,
 Og sætter det i Stak!

6.

Nu kun det Hjørne her!
 Og saa vi færdig er,
 Og ligge ved vor Stakke,
 Og synge, lee og snakke,
 Og faa et godt Glas M.

7.

Hvor mangen stakkels Nig
 Maa ei misunde mig!
 Den Arme veed det iffe,
 Hvor sødt det er at ligge,
 Naar man har slæbt sig trætt!

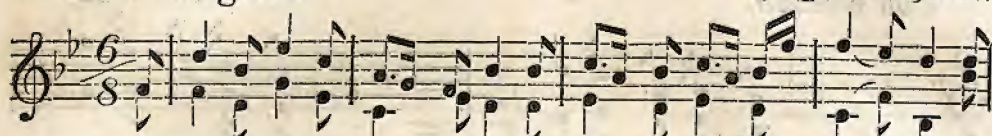
Efter Voff af Rahbek.

N° 9.

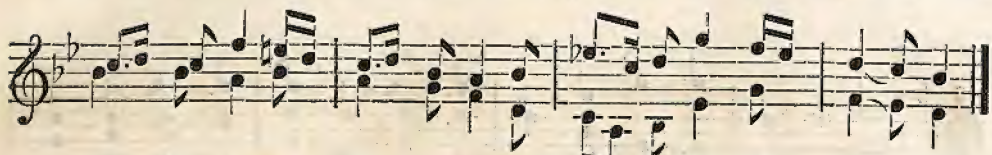
En daglig Sang.

Poco Allegretto.

J. F. Reichardt.

1. Som Barnets Hjerte glæ = der sig, og fien = der in = gen Sor = ger, jeg

taf = ter Gud og glæ = der mig, at jeg er Jor = dens Bor = ger.

2.

Dg at jeg Skov og Bjerg og Dal,
Dg Sol og Himlens Bue,
Dg klare Stjerner uden Tal,
Dg Maanens Lys kan stue.

3.

Dg at jeg da tilmode er,
Som naar vi Børn kom sammen,
Dg saae, hvad Hellig-Christ gav hver
Lil Julegave. Amen!

4.

Jeg priser Gud, fordi han ei
Gav mig et Kongerige.
Jeg smigret blev; maaskee og jeg
Fordærvet blev tillige.

5.

Dg Intet kan saa hjertelig
Min Sjæl til Fryd oplive,
Som at jeg ei er stor og rig,
Dg kan det neppe blive.

6.

Thi Stoltthed tidt forblinde kan
Den store, rige Herre;
Hvor Mangen blev en mægtig Mand,
Men ogsaa ond desværre!

7.

Dg smukke Ting til Overflod
Kan man vel faae for Penge;
Men Helbred, Sønn og freidigt Mod,
Det kjøbes ei for Penge.

8.

Dg disse tre Ting ere jo
Vor Løn, vor Fryd i Livet;
Jeg derfor nyde vil i No
Det Lidt, som mig er givet.

9.

Opfyld, o Gud! min Trang i Dag!
Giv Klæder, Mad og Drikke!
Du føder Spurven paa mit Tag!
Du glemmer mig vist ikke!

Efter Claudius af Riber.

N° 10.

Den unge Alpehyrdes Sang.

Con vivezza.

A. P. Berggreen.

1. Jeg er en Søn af Fjeldets Drot; en Hyr=de=hyt=te er mit

Slot! Mit Scep=ter er en Hyr=de=stav, og Ge=der Fol=fet

Gud mig gav! Jeg er en Søn af Klip=pen!

2.

Her straal'er Solen først hver Dag,
 Forlader sidst min Hyttes Tag!
 Af Luftens Væld jeg drikker først,
 Ved Bækkens Kilde lædskes først!
 Jeg er en Søn af Klippen!

3.

Mit Land er Bjergets stolte Ryg;
 Naar Stormen bruser, staaer det tryg;
 Dg rased den fra Syd til Nord,
 Den styrter ei min Borg til Jord!
 Jeg er en Søn af Klippen!

4.

Naar Lyn og Torden bryde sig
 Mod Bjergets Sider under mig,
 Staaer jeg foroven i det Blaa,
 Dg seer med Gammen ned derpaa.
 Jeg er en Søn af Klippen!

5.

Men brænder Baunen blodig rød,
 Da stiger jeg fra Bjergets Skjød;
 Jeg stiller mig i Landsmænds Råd,
 Dg svinger Sværd, og synger glad:
 Jeg er en Søn af Klippen!

Efter L. Uhland af C. S. Visby.

N° 11.

Berthas Rose.

Andantino.

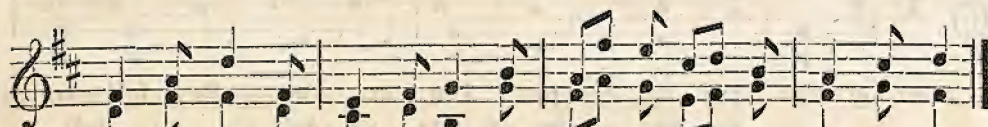
A. P. Berggreen.

1. I Af=ten=sva=sen Ber=tha il=te til Lun=dens sil=le Skjød, hvor

fra en Torn en Ro=se smil=te, som Ber=thas Kind saa rød. Af

hen=de Tor=nen plan=tet var, og nu for før=ste Gang den bar.

2.

De skyldfrie læber Rosen kyssede:
 • Min Dmhus kjære Løn,
 Du længe Bertha skal forlyste,
 Staa længe frist og stjern!
 Og hvor er Bertha lykkelig,
 At hendes Haand opelsed dig."

3.

Da løb blandt Haslers tætte Grene
 En kjærlig Moders Raab:
 • Din Fader længes, svag og ene,
 At favne dig, sit Haab.
 Og Bertha løb, af Glæden varm,
 Og sank til matte Faderbarm.

4.

Men neppe Solens Purpurhue
 I Osten atter steg,
 Før hun, sin kjære Blomst at stue,
 Sig ud i Lunden sneg;
 Alt hendes Fod er Stedet nær,
 Alt flimter hun det blide Skjær!

5.

Nu stod hun der, men af! med Smerte
 Sin Blomst hun falmet saae;
 Thi dybt i Rosens spæde Hjerte
 En Dm forborgen laa,
 Og Bertha brast i Graad; ei meer
 Sin Rosentorn hun blomstre seer.

6.

Som Berthas Rose, favre Piger!
 Er Skjønheids Purpurfrands;
 D! troer den ei! thi ofte sviger
 Dens lyse Trylleglands.
 Kun Dyden vorder evig tro;
 Thi evig Dydens Roser groe!

Frankenau.

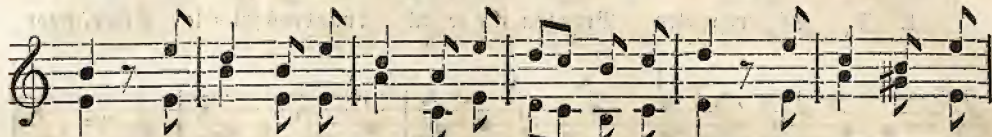
Poco Allegretto. Den arme Kukul.

J. A. P. Schulz.

Enkelte Stemmer.

1. Den ar-me Ku-kuf i Bu-sken sad, i dy-be Tan-ter saa-li-det

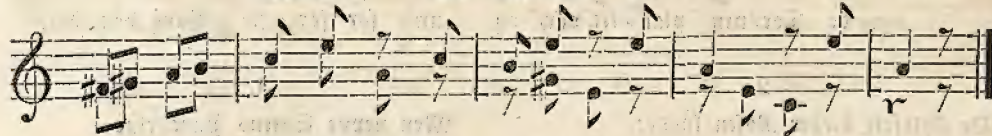
glad. Da spurg-te en Stær ham: 'hyi sør-ger du saa?' At, jeg maa vel

Chor.

sør-ge!—løb Eva-ret der-paa. Den ar-me Ku-kuf! den

Ku-kuf! Ku-ku-kuf! Ku-kuf! Ku-kuf!

ar-me Ku-ku-kuf!

Ku-kuf!

Ku-kuf!

2.

Hos Zeus er Drnen Statssecretair,
En Vaasfugl Junos Hofmarschal er;
De skønneste mellem Olympens Fruer
Til Kammerjunker har snehvide Duer.

Chor.

Den arme Kukul!

3.

Den Lærke flyver saa høit i Sky,
Dg slaaer sin Trille ved Morgengry;
Dg Guder og Menneſter daane i Lyſt,
Saaſnart Philomele opløfter sin Røst.

Chor.

Den arme Kukul!

4.

Mig Staffel ene har Ingen kjær,
Mig haane Guder og Menneſter!
Dg dersom jeg lader mig høre engang,
Da leer hele Verden jo fun af min Sang.

Chor.

Den arme Kukul!

5.

Dg Stæren smilte saa smaat ved sig:
Din arme Staffel! jeg ynter Dig.
Men finder man dig og din Stemme ei smuk,
Saa gjør af dig selv, og raab du kun Kukul!

Chor.

Den arme Kukul!

6.

Den arme Kukul, det Raab stød an,
Dg seent og tidlig saa sukker han;
Men aldrig saasnart vil han vove sig frem,
Før strar ham et Chor jager spottende hjem.

Chor.

Den arme Kukul!

Efter Stolberg af Rahbek.

N° 13.

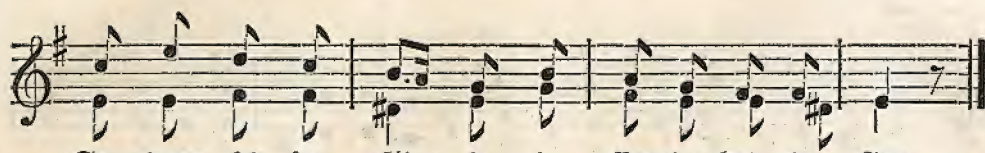
Habfruen.

Allegretto.

P. C. Krossing.

1. Det var en Af-ten stil- de, da Maa-nen stin- ned klar, den

Smaa-dreng sad saa stil- le i Baa-den hos sin Faer.

2.

Da hørte han en Stemme:
 'Kom hid, kom hid, du Smaa!
 Her har jeg i mit Gjemme
 Smaastjerner, gyldne, blaae.

3.

Dg dem jeg dig vil give,
 Naar du vil gaae til mig,
 Dg stedse hos mig blive
 Her i mit Himmerig.'

4.

Hør Fader! hvad der synger,
 Seer du den Pigelil?
 — Li stille! — Baaden gynger,
 Lad sjunge hvo der vil:

5.

Dg Stemmen sang: 'Du kjære,
 Du lille Dreng! kom hid,
 Her er saa godt at være,
 Her skinner Maanen blid.

6.

Med Maanen skal du trille,
 Dg de Smaastjerner med,
 Kom, leeg med mig, du Lille!
 Kom, ellers bli'er jeg vred.'

7.

Hør Fader! hvad hun siger,
 Nu vil hun tage mig.
 — Sid stille — Bølgen stiger —
 Varn! hold dig fast til mig!

8.

Det var ved Midnatstide,
 Da Maanen skinned klar,
 Den Smaadreng monne glide
 Af Baaden fra sin Faer.

B. S. Ingemann.

N° 14.

Tommeliden.

Poco Allegretto.

C. C. F. Weyse.

1. Tomme = li = den var sig en Mand saa spæd, i Fingerbøls Har-nist var han flød, hans

Hjelm var hvælvet og hvid og reen, det var en ud = hu = set Kir = se = bærsteen. En

Knappe = naal var hans Land = ses-tang, selv var han it = kun en Tom = me tang.

2.

Tommeliden sidder i Tommeltot,
Der morer han sig saa jevnt og godt.
Tommeliden drager paa Eventyr,
Han vog en Flue det frygtelig Dyr!
Tommeliden drager i fremmede Land,
Han svømmed sig over en Melkespaud.

3.

Der var stor Frygt over al den Gaard,
Af Landværk leed den kongelig Maard.
Evanhvide sig havde saa liden en Mund,
Den var et Kirsebær, rød og rund;
De læger komme med skarpen Tang,
Den Kirsebærmund var dem altfor trang.

4.

O, hvo som uddrager den hule Land
Skal vorde Drot i det halve Land!
Tommeliden sprang ind med Hjelm og Stang.
Hun mærked i Munden det knap engang;
Af Sadlen har kasted den frække Gjæst,
Hun mærkede neppe det Landsefæst.

5.

Der var stor Fryd over al den Gaard,
Tommeliden ægted den væne Maard.
Prindsessen ham pynted med Sindalsbaand,
Hun bar ham til Kirken paa hviden Haand.
Foragte skal man just ei de Smaa,
Tidt naae de, hvor ikke de Store naae.

Oehlenschläger.

N° 15.

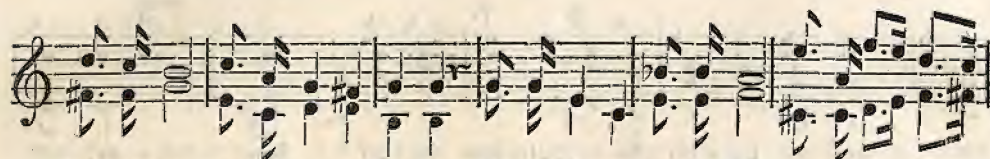
Til Danmark.

Andante con moto.

C. C. F. Weyse.

1. Dannevang med grønne Bred, ved den blan = ke Bo = ve! I dit Skjoder

Kjær = lig = hed, Fred i di = ne Eko = ve. Fug = len syn = ger høit i Sky o = ver Kam = pe =

høi = e; men i Da = len smi = ler bly Vaar = fi = o = lens Si = e.

2.

Dannevang, din Blomsterarm
 Fædrene omslynged;
 Kjærligt gløder Sønnens Barm,
 Hvor hans Bugge ghynged.
 I de danske Fædres Spor,
 Under Egteslygger,
 Der hvor Trostabsfuglen boer,
 Enigheden bygger.

3.

En er Fader for os her,
 Vi har fælleds Moder:
 Danmark er vor Moder kjær,
 Danmarks Søn vor Broder.
 Som eet Hjerte, Favn i Favn,
 Broderfolket flamme!
 Juble høit dit Fadernavn,
 Gamle Skjoldungstamme.

4.

Hil dig Drot! og hil dig Land
 Ved den blanke Bøve!
 Blomsterøer, grønne Strand!
 Lyse Bøgestove!
 Her er Trostabsfuglen graa,
 Fædres Høie grønne,
 Bommen trofast, Himlen blaa,
 Slettens Møer skønne.

5.

Her er Sang og Harpeklang,
 Her er Fryd og Gammen,
 Her vi slumre stal engang
 Broderligt tilsammen.
 Her vi leve skal og døe,
 Som de Fædre gjæve:
 Leve Konge, Ven og Mø!
 Gamle Danmark leve!

B. S. Ingemann.

N° 16.

Bjergmandssang.

Andantino.

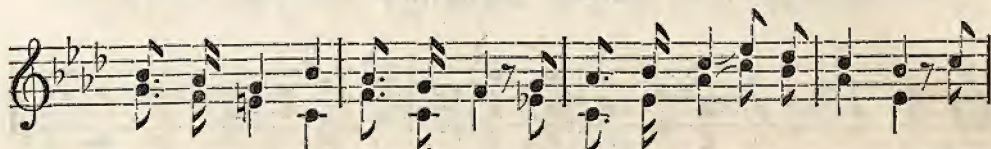
A. P. Berggreen.

1. Vi gra=ve dybt i for=ten Muld, vi Jordens Hjer=te saa=re; det

er det kla=re, ly=se Guld, som fly=der i hans Na=re; vor

Jord den er en gam=mel Mand, og me=get maa han træl=le, skøndt

stum, dog man=gen Hug=ger han mon sø=re Sagn for=tæl=le.

2.

Saa dybt, hvor Klippens Fødder staaer,
 Man hører Vandet trille,
 Der vander nu den mørke Gaard
 Den evigt folde Rilde;
 Den klinger som et Orgelspil,
 Og aldrig Stemme flister, —
 Naar Piberne man lytter til,
 Da er det Klippens Rister.

3.

Bel ingen munter Sol vi har
 I vores travle Kube,
 Fra Schachten straalet Faltlen klar
 Ned i den dunkle Grube;
 Der stuer man det frosne Glar
 I Mulmet ud sig strække,
 Hvor ingen Fist sig svinget har,
 Hvor inger Frøer kvække.

4.

Langt inde i den graa Granit
 Der boer den gamle Drage,
 Vi Bjergmænd høre hende tidt,
 At klynke huult og klage;
 Bel tusind Aar hun ruge maa
 Paa Flintens skarpe Kanter;
 Thi udaf Flinten kan hun faae
 De klare Diamanter.

5.

Vi kjende Herrens høie Magt
 Udi vor travle Hule,
 For ham, hvem Alt er underlagt,
 Man kan sig aldrig skjule;
 Ham see vi her saa godt, som I,
 Der hist har lyse Dage,
 Kun ham alene frygte vi,
 Og see os ei tilbage!

Chr. Winther.

N° 17.

Hvitfeld.

Con moto.

Gretry (?)

1. Bort Fø = de = land var al = tid rigt paa ra = ste Dr = logs = Hel = te,
som an = saae Tap = per = hed for Pligt, og skjælvei, naar det giæld = te.

Saa var vor Juel, og Al = de = ler, og Tor = denskjold, og man = ge fleer. Bort

Fø = de = land var al = tid rigt paa ra = ste Dr = logs = Hel = te.

2.

Men fremfor Alle Hvitfeld kan
Den Uforsagte hedde.
Hvo saae sin Død saa vis, som han,
Dg gif i den med Glæde?
Dg aldrig han forglemmes skal,
Thi Danmark frelstes ved hans Fald.
Bort Fødeland o. s. v.

3.

Han under Gyldeuløve stred
Imod en talrig Fjende;
I Striden havde han et Sted,
Hvor der var Roes at vinde.
Det Heltens Roes og Glæde er,
I Kamp at være Fjenden nær.
Bort Fødeland o. s. v.

4.

Nu lufkes mangt et Die til,
Han lag paa lag dem sendte,
Da pludselig hans stærke Jib
Hans eget Skib antændte.
"Kap Anker, Hvitfeld! fly til Land!
Ved Flugt du Livet frelse kan!"
Men Danmark var altid rigt
Paa raske Drlogs = helte.

5.

"Nei!" svarte han, "fly vi derhen,
Staaer Danmarks Flaade Fare;
Dg skulde Danste vove den,
For eget Liv at spare?
Dse skal vi, men vi hevnes maae!
Til sidste Vandedræt vi slaae!"
Bort Fødeland o. s. v.

6.

"Til sidste Vandedræt vi slaae!"
Hans Sømænd raft gjentoge:
De Jib og Død rundt om sig saae,
Men uforsagt de sloge;
Til Jlden ind i Krudtet brød,
Dg Alle døde Heltedød.
Bort Fødeland o. s. v.

7.

Dg aldrig uddøer Hvitfelds Roes,
Hans kjætte Sømænds Minde;
Vær de ei i hver dansk Matros
En værdig Landsmand finde?
Naar Danmarks Væge falder os,
Som de, vi hyde Døden Trods.
Bort Fødeland o. s. v.

K. L. Rahbek.

N° 18.*Andante sostenuto.*

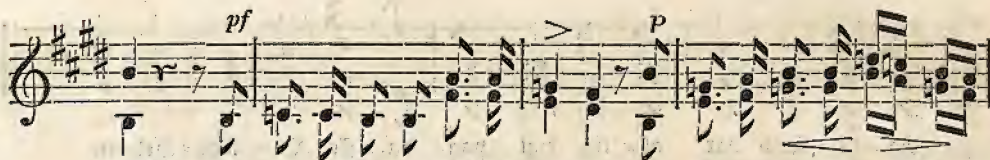
C. C. F. Weyse.

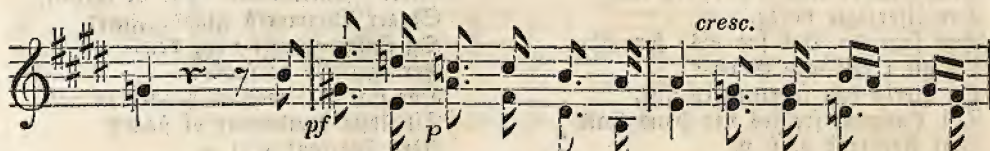
Naar Mørket sluk = ker Af = sten = rø = den, og syn = ker o = ver Dal og

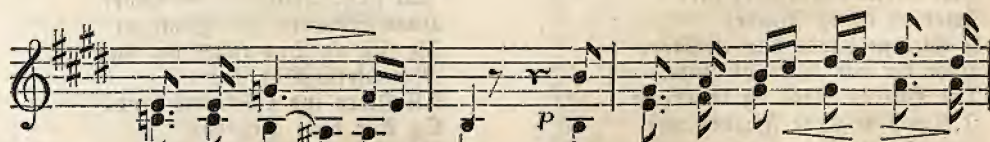
Krat, da staaer som Bil = se = de paa Dø = den den høie, stjer = ne = fla = re

Nat. En A = nel = se vi dybt for = nem = me, der le = der Sjælen vidt om =

fring, og Stor = men var = sler med sin Stemme, der aa = ben =

ba = rer skjul = te Ting. Men nep = pe flyg = ter Gra = nens

Ug = le for D = stens un = ge Pur = pur = fryd, for

poc. cresc.

mf *p*

lif = ligt al = le Him = lens Fug = le til = quid = dre Hiertet: haab og

pf

nyd! D Nat! du Vil = le = de paa Sor = gen, hvi

poc. cresc. *mf* *f*

skal jeg da din Ræd = sel fhye? Med Ro = sen aab = ner sig i

cresc. *1ste Et.* *p*

Mor = gen mit Haab for ^{den} 1ste Et. Straa = ler = ne paa = ny!

Mor = gen mit Haab for ^{den} 1ste Et. Straaler = ne paa = ny!

Oehlenschläger.

N° 19.

Afskedstimen.

J. A. P. Schulz.

Andante.

1. Naar en = gang jeg ef = ter Kamp og Møi = e seer Guds

Himmels ly = se Her = lig = hed, Fred med Taa = ren da! som kjær = ligt

Di = e ta = ber paa min Grav blandt Ro = ser ned.

2.

Fuld af Haab, som stor min Udsigt maler,
 Rolig som den solbestrålte Lund,
 Smilende som Solen, naar den daler,
 Venter jeg dit Rald, min Afskedsstund!

3.

Jil, o iil! did op min Aand at hæve,
 Hvor jeg stuer Verdner rulle hen,
 Hvor ved Livets Rilde Palmer bæve,
 Og hvor Elskende skal sees igjen!

4.

Jordens Dvaler ere Slavesjæder,
 Al! som brydes kun af Dødens Magt;
 Blomsterfrandsøe ligne vore Glæder,
 Dem en Zephyr tidt har ødelagt.

Efter Matthison af P. S. Gaste.

N° 20.

Sang for Smaapiger.

Poco allegretto.

J. W. Lorentz.

1. Lad os Krand = se bin = de for vor Leg og Spil,

vi paa En = gen fin = de Blomster nok der = til.

Kommer dem at bry = de, før de vis = ne hen,

al = drig skal vi ny = de de = res Duft i = gien.

2.

Indefulde Enge
 Abnes for vor Fod;
 Favre Blomstersenge
 Smiler os imod.
 Alt omkring os blinker,
 Svøbt i Morgenglands;
 Al Naturen vinker:
 Op til Dands, til Dands!

3.

Iler! Blomst og Glæde
 Svinde hurtigt bort,
 Og den Vei, vi træde,
 Er saa saare kort.
 Fro i Barndoms Alder
 Vi da være vil,
 Snart jo Dækket falder
 For vor Leg og Spil.

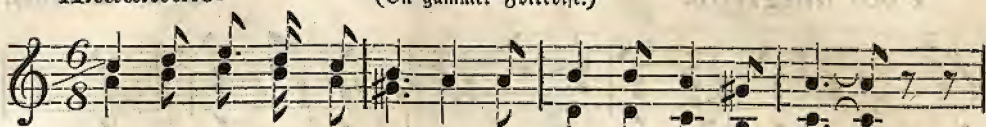
Frankenan.

N° 21.

Ridder Aage og Jomfru Elses Vise.

Andantino.

(En gammel Folkevise.)

1. Det var Rid = der Herr Aa = ge, han red sig un = der D;

fæ = sted han Jom = fru El = se, hun var saa væn en Mø;

fæ = sted han Jom = fru El = se, alt med hiin rø = den Guld;

Maa = ned = dag der = ef = ter laa han i for = ten Muld.

2.

Det var Jomfru Else,
Hun var saa forrigfuld;
Det hørte Ridder Herr Aage
Dybt under sorten Muld.
Opstod Ridder Herr Aage,
Tog Kisten paa sin Dag;
Lakked saa til hendes Bure,
Sig selv til megen Umag.

4.

"Hør du, Jomfru Else!
Dg luk du op din Dør,
Jeg kan Jesu Navn nævne
Alt som jeg kunde før."
Opstaaer stolten Elselil
Med Taarer paa sin Kind,
Saa lukker hun den døde Mand
Til sig i Buret ind.

3.

Han klapped paa Døren med Riste,
Fordi han havde ei Skind:
"Hør du, Jomfru Else!
Dg luk din Fæstemand ind."
Gjensvared Jomfru Else:
"Jeg lukker ei op min Dør,
Før du kants Jesu Navn nævne
Alt som du kunde før."

5.

Saa tog hun den Guldkam,
Saa kjæmte hun hans Haar,
Før hvert et Haar, hun redte,
Hun fælbte modig' Taar.
"Hør I Ridder Herr Aage!
Ålertjæreste min!
Hvordan er det i sorten Jord
Bel ubi Graven din?"

6.

• Hver Gang du dig fryder
Dg i din Hu er glad,
Da er min Kiste forinden
Med røde Rosenblad;
Hver Gang du er forrigfuld
Dg i din Hu er mod,
Da er min Kiste forinden
Alt med hiint levret Blod.

7.

Nu galer Hanen den røde,
Dg maa jeg da afsted;
Til Jorden skal alle Døde,
Thi maa jeg følge med.
Nu galer Hanen den sorte,
Til Graven maa jeg ned;
Nu aabnes Himmerigs Porte,
Jeg maa da flur afsted.

8.

Opstod Ridder Herr Aage,
Tog Kisten paa sin Bag;
Lakked' han hen til Kirkegaard
Alt med saa megen Umag.
Det gjorde Jomfru Elselil,
For hendes Hu var mod,
Hun fulgte med sin Fæstemand
Igjennem mørken Skov.

9.

Der hun kom gjennem Skoven
Ind paa den Kirkegaard,
Da salmed Ridder Herr Aage
Sit favre gule Haar.
Der han kom af Kirkegaard
Dg udi Kirken ind,
Der salmed Ridder Herr Aage
Sin røde Rosens Rind.

10.

• Hør Du, Jomfru Else!
Allerkjæreste min!
Aldrig du græde mere
For den Fæstemand din.
See Du op til Himlen
Dg til de Stjerner smaa!
Da skalst du see, hvor sagtelig
Alt Natten den mon gaar.

11.

Saae hun op til Himlen
Op til de Stjerner smaa,
I Graven sank den Døde,
Hun ham ei mere saa.
Hjem gif Jomfru Else,
Hun var saa forrigfuld,
Maanedsdag derefter
Saa hun i sorten Muld.

Anmærk. I den Nyerupske Samling af „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen“ staar vel Melobien til denne Vis mellem de andre der meddelte gamle Folkemelodier; men den er komponeret af Skjalben Dehlenschlager, og er det saaledes intet Under, at den agte nordiske Land, der gaar igjennem denne Melodie, har forledet Mange til at hense den til hine romantiske, længst forsvundne Læder, hvortil den ogsaa i Set og Alt hører, med Undtagelse af den tilfældige, i historisk Henseende mærkbare Omstændighed, at den er — nogle Aarhundreder yngre. — Ved denne Leilighed bemærkes, at den smukke Melodie til „Danmark, deiligt Vang og Vænge“, der ogsaa findes i den ovennævnte Nyerupske Samling, er komponeret af Hr. Auditeur P. E. Rasmussen i Farum, der har gjort sig fortjent ved Meddelelsen af flere Sange til hiin Samling. Han er en Pleiesøn af Digteren Storm. (See Storms Digte, udgivne ved A. E. Bøye, Pag. 89).

N° 22.*Con moto.*

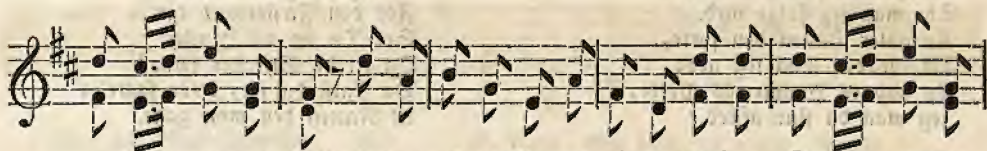
H. O. C. Zink.

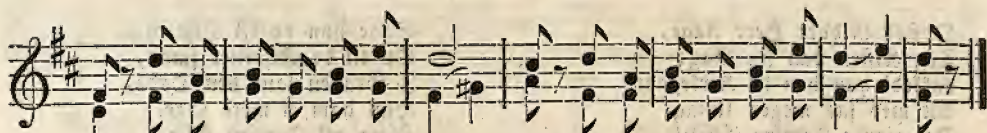
1. Bli = de Sang! misfun = de = lig, mæg = tigt kün = ge di = ne To = ner!
 Al = le Hjer = ter hyl = de dig o = ver al = le Jordens To = ner.

Lyd! og i = del Tryk = le = ri = er lof = fes frem af Dal og Fjeld; lyd! og

Kummer vor = der Held; lyd! og al vor Baande ti = er, lyd! og Kummer vor = der

Held; lyd! og al vor Baande ti = er! lyd! og al vor Baande ti = er!

2.

3.

Trindt om lave Hyttes Tag
 Du ved Plov og Lee henrykker,
 Sødt i Philomeles Slag
 Du Naturens Fryd udtrykker.
 Mellem Skovens Løv du hæver,
 Ratten er ei stummel meer,
 ∴ Frygten viger, Haabet leer,
 ∴ Dg til Gud vor Aand du hæver. ∴

Ton da Sang mod Beemods Harm,
 Du vor Glædes Udbrud være!
 Aand din Himmel i vor Barm,
 Mens vi Livets Kjæder bære!
 Dg naar Gud os Held bereder
 Efter Møiens korte Stund,
 ∴ Væk os blidt af Dødens Blund!
 ∴ Væk os op til Saligheder! ∴

P. S. Gaste.

N° 23.*Andantino.***Elverkongen.**

1. Jeg gif mig i Lun = den en sil = dig Som = mer = qvæl, og

tøm = te mig et Bæ = ger af sprud = len = de Væld. Men

vogt dig, vogt dig, o min Pi = ge, for El = ver = kon = gen seer dig!

2.

Den brusende Bølge sprang ud fra grønne Høi;
Med eet saa blev det stille, den flød uden Støi.
Nu vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

3.

Da tonede Luften af Sang og Strængespil,
Tre hvide Møer dansed' i Duggen dertil.
Nu vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

4.

Som Dunst over Engen, saa flygtig til at see,
De Trende blev til Een og den Ene til Tre.
Nu vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

5.

Han selv stod i Midten af Hines lette Sving;
Da drog han af sin Finger en kostelig Ring.
Ja vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

6.

Jeg greb efter Ringen, men han greb om min Haand,
De hvide Møer slynged omkring os et Vaand.
Ja vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

7.

Nu boer jeg i Høien som Elverkongens Brud,
Dg kun naar Duggen falder, jeg vover mig ud.
Thi vogt Dig, o min Pige, for Elverkongen seer Dig!

Efter en gammel Folkevise af J. L. Seiberg.

N° 24.

Aguete.

Poco allegretto.

1. Ag = ne = te sid=der paa den een=som = me Strand, saa sag = te = lig de

Bøl = ger slaaer op paa hvi=den Sand. Ha! ha! ha!*) saa

sag = te = lig de Bøl = ger slaaer op paa hvi = den Sand.

2. De Vandbøyer svulme med stummende Top,
En Havmand sig styder fra Havbunden op.
3. Hans Pandser var om Livet af sølvblanke Skjæl,
Derpaa skinte Solen udi Rosenqvæl.
4. Hans Spyd var en Vaadstang, dens Krog var en Korall,
Hans Skjold var en bruunhvælvet Skilpaddestal.
5. Hans Hjelm var et Sølsneglehuus, hans Haar af Tang,
Som Strandmaagens Stemme var Havmandens Sang.
6. Og sig du mig, skjon Havmand, alt fra din vaade Bo!
Naar kommer der en Veiler og fæster min Tro?
7. Og hør du, Aguete! hvad jeg vil sige dig:
Alt til din kjære Fæstemand saa skal du kaare mig.
8. Jeg eier under Havet saa lystelig en Hal,
Du Bæggen finder sleben af klareste Krystal.
9. Syv hundred unge Viger opvarte ved min Duff,
Foroven som en Dvinde, forneden som en Fisk.
10. En Slæde jeg dig stænker, som Perlemoer at see,
Den drager dig den Sølhund, som Renen paa Sne.
11. Og i min grønne Have saa høit de Blomster staae,
De høye sig i Vandet, som udi Luften blaa.
12. Og er det som du siger, skjon Havmand, for sand,
Da vil jeg dig udkaare nu til min Fæstemand.

*) Disse Udbræk gjentages i hvert Vers foran Repetitionen af den sidste Linie.

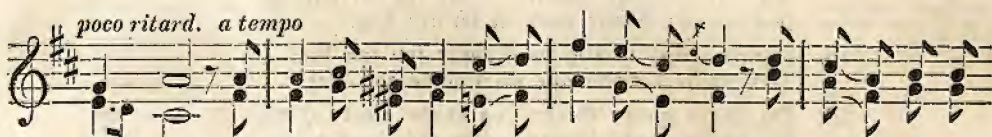
13. Agnete sprang i Havet, den hulde Benneviv,
Ved Foden hende traf han bag Havgræs og Siv.
14. Tilsammen der de leved i otte lange Aar,
Eyv Sønnen under Havet hun med Havmanden faaer.
15. Agnete sad i Buret alt under Siv og Tang,
Da hører hun paa Jorden de Kirkeklokkers Klang.
16. Agnete for sin Husbond da gaanger ind at staae:
O lad mig dog endnu engang til Gudsbord gaae!
17. Og hør du mig, Agnete, hvad jeg vil sige dig:
I tirogtive Timer maa du forlade mig.
18. Agnete kysser kjærlik de Sønnen syv saa brat,
Hun ønske dennem alle vel tusinde god Nat.
19. Og græde gjorde Store, og græde gjorde Smaa,
Og græde gjorde Barnet, som udi Buggen laa.
20. Agnete nu paa Stranden igjen i Lusten staaer,
Hun havde ei seet Solen i otte lange Aar.
21. Agnete træder høvst for sine Frænder ind.
Vi kjende dig ei mere, du fæle Troldeqvind!
22. Agnete treen i Kirken, ved Klokkernes Dingding,
Men alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.
23. Agnete sætter Kalken med Vinen for sin Mund,
Da var det som hun stirred i Havets sorte Grund.
24. Da stælvend hun saa saare, hun mæled ei et Ord.
Af Bægret spildte Vinen hun stælvende paa Jord.
25. I Aftenqvæl, da Røgen og Mørket faldt paa,
Agnete monne atter til Stranden udgaae.
26. Hun folded sine Hænder, den uselige Biv:
Gud naade mig, og tage saa brat mit unge Liv!
27. Agnete sank i Græsset, i blaa Violser ned,
Det siger jeg, de Roser de blegnede derved.
28. Bogfinkerne da quidred saa høit fra grønnet Dvist:
Nu doer du Agnete, det vide vi forvist.
29. I Tusmørkets Time, som Straalerne nedgif,
Da stælvend hendes Hjerte, da sank hendes Blik.
30. De salte Bølger stige saa susende med Af,
Saa sagtelig de liget til Havbunden traf.
31. Tre Dage var paa Bunden hun efter sin Død,
Da atter hende Bølgerne til Havsladen stød.
32. Den liden Dreng paa Fælleden saa aarle vogter Gjæs,
Da fandt han Agnete henstykket hist paa Ræs.
33. I Sandet blev hun jordet, bag tangklædte Steen,
Den stjermer nu for Bølgerne de modige Been.
34. Hver Morgen og hver Aften er Stenen salt og vaad;
Det, sige Byens Piger, er Havmandens Graad.

N° 25.

Elverhøien.

Allegretto.

1. Jeg lag = de mit Ho = ved til El = ver = høi, mi = ne Di = ne de fin = ge en

Dva = le; da kom mig i = mø = de Somfru = er to, og lok = fed mig med

Sang og med La = le. Ei = a! hvor sel = som en Dands!

2.

3.

Striden Strøm den stilles derved,
 Som førre var vant at rinde.
 Alle smaa Fiske i Floden foam,
 De legte med deres Hinde.
 Sia! hvor selsom en Dands!

De vinked mig først, og saa trued de mig;
 Jeg stod som med Lænker bunden.
 Da galede Hanen i fjerne By,
 Og Troldommen var forsoonden.
 Sia! hvor selsom en Dands!

4.

Thi raader jeg hver dannis Svend,
 Som ride vil i Skove,
 Han ride sig ikke til Elverhøi,
 Og lægge sig der at sove.
 Sia! hvor selsom en Dands!

Efter en gammel Folkevise af J. L. Heiberg.

*) Optakten mangler i andet Vers.

N° 26.

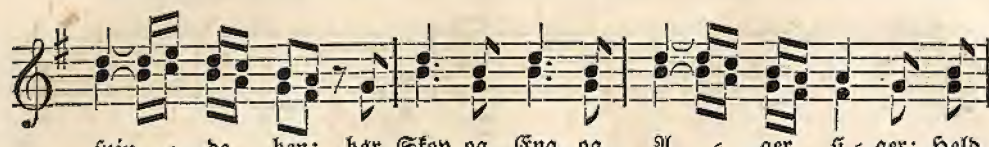
Vaarsang.

Moderato.

J. A. P. Schultz.

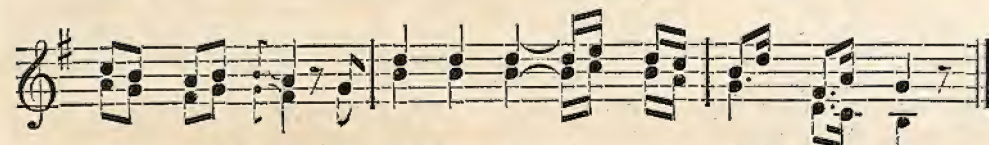
1. Fra Himlen Baa-ren stjon ned = sti = ger, see Kulb og Laa = ge

svin = de hen; høv, Skov og Eng og Al = ger si = ger: Hølv

os! o det er Vaar i = gjen! Fi = ol og Lil = lie

høi = e sig, al = mæg = tig Vaar! de hyl = de dig.

2.

Da Livets trange Fængsel bryder,
 Din Aande lokker Roser frem,
 Sølvklare Kilde sagte flyder,
 Den vander, den husvæler dem,
 Dens Lyd, lig Harpens eensom Klang,
 Samtoner blødt med Lærkens Sang.

3.

Med Skyer Himlen du bedækker,
 En lunken Regn nedslæder sig;
 De grønne Arme Træet strækker,
 Med sagte Susen signer dig.
 I Regnens Perler Ugren staaer,
 Den signer dig, almægtig Vaar!

4.

Al Livets Jubelrøst udbryder,
 Utalte Skarer prise dig,
 Alt blomstrer, elsker, Alt sig fryder!
 Med Himlen Jorden parrer sig;
 Med Haab du signer dette Aar,
 Hil dig! Hil dig, almægtig Vaar!

Th. Thaarup.

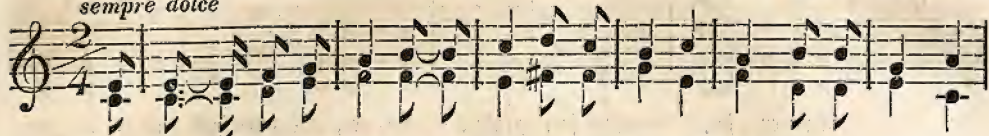
N° 28.

Om Aftenen.

*Andante.**sempre dolce*

(Efter D. Speckter.)

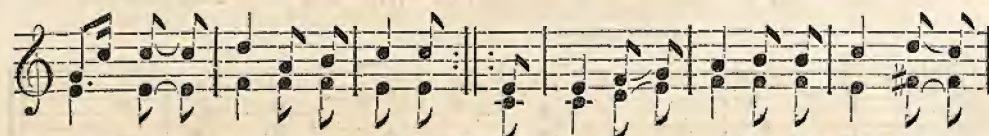
A. P. Berggreen.

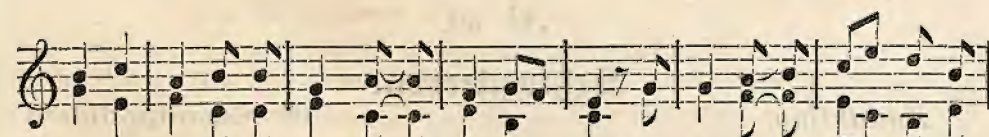
1. — Beg = ge mi = ne Di = ne bli = ve saa smaa; nu vil til min lil = le
 2. Snart kom = mer min Fa = der og Moder her = ind, da see de paa mig med

1. Seng jeg gaae. Min Mo = der mig al = tid saa ven = ligt dæk = ker; hun at = ter i
 2. kjær = ligt Sind. Saa luk = ke de og de = res Di = en = laa = ge, men Fa = de = ren

1. Mor = gen tid = lig mig væk = ker. 3. Han so = ver al = drig; han seer til vor
 2. op = pe i Himlen vil vaa = ge. 4. Gud Fa = der i Himlen! jeg be = der

3. Jord, og sør = ger for Hver, som her = ne = de boer. Han stjen = ker Al = le den
 4. dig, vil og = saa i Nat du see til mig? Min Fa = der og Mo = der du

3. sø = de Slummer, baa = de Sto = re og Smaa, som Jor = den rum = mer.
 4. huldt be = stjer = me: Lad in = gen Sorg til dem sig nær = me!

N° 29.

Om Morgenen.

Poco allegretto.

(Efter D. Speckter.)

A. P. Berggreen.

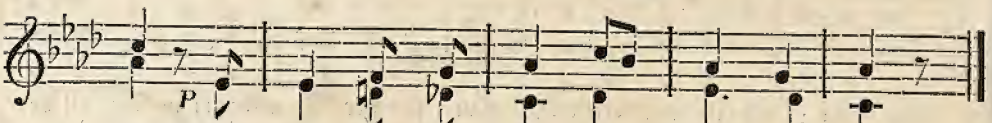
Nu er jeg vaagnet saa glad i = gien, og Nat-ten gif ro = lig og

stil = le hen. Du him = mel = ske Fa = der! jeg tak = ker dig, at

hjør = ligt i Nat du blev hos mig! O, følg mig i Dag, hvor-hen jeg

gaaer, saa veed jeg at in = tet Dndt mig naaer.

N° 30.

Schweitzeren.

Andantino.

(En Schweitzer-Melodie.)

1. Far = vel, du gam = le Dvin = de! nu gaaer jeg, mens jeg kan, til

Kon = gen ud = i Frank = rig, han ei = er et sjæl = dent Land.

2. Hans Hofmænd drifte Vinen af blinkende Pokal,
Den drifter og de Bøgtene, der stande ved hans Hal.
3. Han eier Guldfkenobier, dertil de Perler hvide,
Dem skænker han de Krigsmænd, der hjælpe ham at stride."
4. — "Åk, Hugi! hvis du reiser og vinder noget Guld,
Det er ei værdt saameget, som det sorteste Muld.
5. Som det sorteste Muld under sommergrønne Lind,
Dg som den vilde Bipshjert, der i Gaarden flyver ind."
6. — "Åk, Moder! den vilde Bipshjert den flyver ind og ud,
Den elsker sine Binger, og hader Vinterflud.
7. Dg alle de smaa Fugle, der flyve ad Marken hen,
Slet ingen lærer dem Veien, de komme dog igjen."
8. — Saa drog han til Frankrig og tjente Kongen tro,
Han mangled ikke Guldet, dog var han sjelden fro.
9. Om Vinteren han sukked, naar Isen laa paa Vand,
Da ønsked han sig Binger, at flyve til sit Land.
10. Om Sommeren han sidder med Haanden under Kind,
Saa takkefuld betragter han den sommergrønne Lind.
11. — "Dg hør du vilde Bipshjert, mig tyffes, at engang
Jeg saae dig bag Bjerget og hørte din Sang.
12. Du quiddred, som du pleier, og vendte din Hals,
Det kan jeg vel erindre, dit Ord var ei tilfals.
13. Du vendte dig hvert Dieblis og kom i Gaarden ned,
Flyver du did ad Nare, saa tag min Hilsen med.
14. — "Jeg fløi derfra og fløi dertil, og sang bag Lindeblad,
Der sad en gammel Qvinde, hun aldrig var glad.
15. Jeg fløi derfra og fløi dertil et andet Aar igjen,
Da bare de den Gamle til Kirkegaarden hen."
16. — Den næste Aar begyndte de Konger en Riv,
Det maatte mangan Ungersvend betale med sit Liv.
17. De stærke Skarer mødtes ved Alpernes Fod,
De stridvante Landske vilde lædse sig i Blod.
18. Da sank de blege Krigsmænd som Løvet i Høst,
Blandt dem den unge Schweitzer med gennemstunget Bryst.
19. Den næste Dag drev Hyrden sit Dvæg bag Bjergets Top,
Dg leged paa sit Alpehorn, da vaagned Hugi op.
20. Dg Hyrden leged anden Gang, da smilet Hugi blidt,
"Nu hørte jeg de Toner, jeg tænkte paa saa tidt."
21. Dg Hyrden leged tredie Gang, da Hugis Die brast:
"Nu føler jeg tilbøise, jeg kommer hjem i Hast."

C. Zachs.

N° 31.

Tidens Flygtighed.

Allegro moderato.

J. Plepel.

1. Faa er vo = re Da = ge, lad os bru = ge dem med Lyst, og hvergryd mod =

ta = ge med et aa = bent Bryst; snart den kol = de Al = der grum os o = ver =

fal = der, og fra Glæ = den fal = der med en Tor = den = røst.

2.

O! naar Vintren kommer,
 Være det vor Trøst i den,
 Vi ei lod vor Sommer
 Unydt svinde hen;
 Ved hvert saadant Minde
 Glade vi da finde,
 Glimt af Vaar oprinde
 I vort Bryst igjen.

B. L. Rahbek.

N° 32.

Vaarmorgenen.

Allegro non troppo.

J. A. P. Schulz.

1. Alt glim = ren = de bæ = ver det duf = ten = de Blad, og Lær = ken alt

svæ = ver mod Him = len saa glad. I Bæk = ken hen = fly = der den bro = ge = de

Eft, og Mor = gen = sang ly = der fra vaag = nen = de By.

2.

O, jeg vil forglemme
Hver kunstlede Trang,
Dg blande min Stemme
Med Fuglenes Sang.
Snart enkelt de kvæde
Med sorgløse Slag,
Dg hilse med Glæde
Den vorende Dag.

3.

Nu Solen fremstiger
Saa prægtig og klar,
Dg Rimefrosten viger,
Som Græsstraet bar.
Rundtom Millioner
Fjorenes i Chor:
Høit hvirvle de Toner:
"Vor Skaber er stor!"

P. S. Gaste.

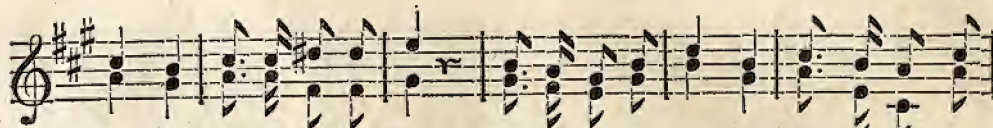
N° 33.

Et Barns Sang.

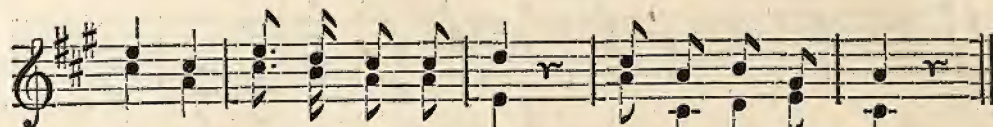
J. A. P. Schulz.

Allegretto.

1. Naar jeg ret be-tæn-ker, lyf-te-lig jeg er, al-drig man mig

fræn-ker; Al-le har mig kjær. Jeg kan hop-pe, syn-ge, mig i Træ-et

gyn-ge nok saa ly-ste-lig. Jeg er lyf-te-lig.

2.

Ikke jeg mod Riger
Bytter Faders Gaard;
Katte jeg bekriger
Dg let Eier faaer.
Uender og Kalkuner,
Kyllinger, Kapuner
Strar forsamle sig,
Naar jeg viser mig.

3.

Naar min Gud jeg lover,
Før jeg slumrer ind,
Rolig jeg hensover
Bed min Moders Kind.
Om en Drom mig strækker,
Strar en Arm udstrækker
Sig omhyggelig,
Før at favne mig.

4.

Gode Gud! min Tunge
Endnu uvant er
Dig den Lov at sjunge,
Jeg dig skylder her.
Gjør mig altid lydig,
Artig, from og dydig;
O! hvor lykkelig
Gjør du da ei mig.

N° 34.

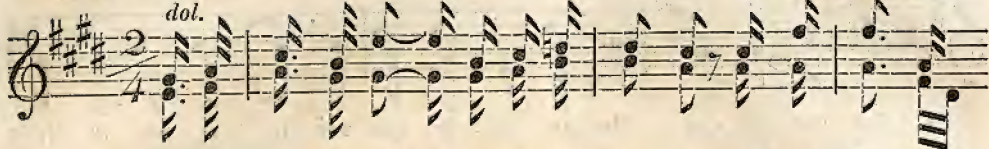
Forsoneren.

Andante.

(Af Liebenbergs Passions-Cantate.)

C. C. F. Weyse.

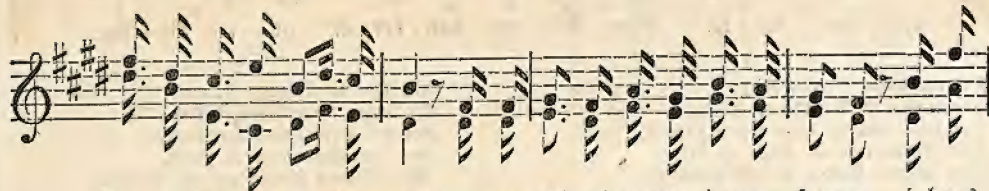
dol.

Me-dens vil = de Skrig i = mod ham lar = me, i hans Di = e

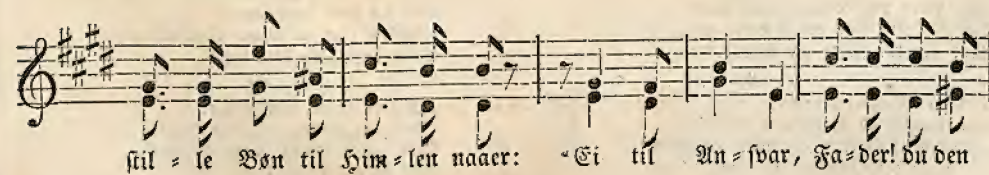
brænder in = gen Har = me, in = gen Trud = sel fra hans Læ = be gaaer, in = gen

Trudsel fra hans Læ = be gaaer! I hans Di = e bræn = der in = gen Har = me, i hans

Di = e brænder in = gen Har = me, in = gen Trudsel fra hans Læ = be gaaer, men hans

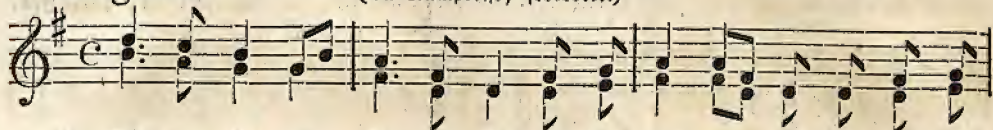
stil = le Bøn til Him = len naaer: "Ei til An = svar, Fa = der! du den

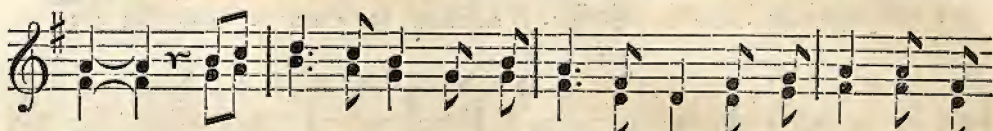
fø = re; if = fe selv de vi = de, hvad de giø = re!"

N° 35.**Berner Rise og Orm Ungerfbend.***Allegretto.*

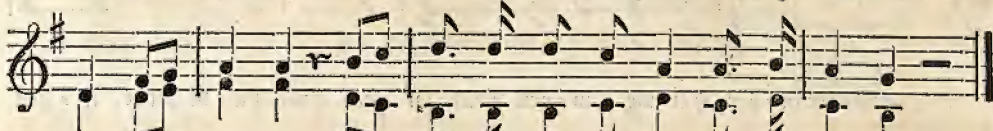
(En Kæmpevis, forkortet.)

1. Det var høi = en Ber = ner Ri = se; han vor = te o = ver al = le

Mu = re; *) han var ga = len og al = drig viis, in = gen Mand kun = de

han = nem sty = re. Men Eko = ven stan = der al ud = i Blomster.

2.

Det var høien Berner Rise,
 Han binder sit Sværd ved Side,
 Saa rider han sig til Kongens Gaard,
 Som Kæmper monne slaae og stride.
 Men Skoven stander alt udi Blomster.

3.

Det var høien Berner Rise,
 Han gaaer for Kongen at stande:
 „Du skal give mig Datter din,
 Og Brev paa halve dine Lande.“

4.

I skal mig Eders Datter give
 Og dele med mig Eders Land,
 Eller I skal flye mig af Eders Kæmper,
 Som mig tør i Kredsen bestaae.”

5.

„Ikke fanger¹⁾ du Datter min,
 Ikke Brev paa Halvten mit Land,
 Vel skal Du faae den Kæmpe god,
 Mod dig tør sætte for Haand.”

6.

Det var Dannerkoning,
 Han gaaer ad Borgstuen frem:
 „Hvilken af Eder, I danske Hofmand!
 Vil vinde den Tomfru saa ven.“

7.

Hvo tør vove den haarde Gang
 I Kredsen med Berner Rise?
 Hannem vil jeg give Hjar Datter min,
 Og han skal bære den Priis.”

8.

Alle saae de Kæmper lille,
 Og Ingen torde svare et Ord,
 Foruden Orm hiin Ungerfbend,
 Han sad allernederst til Bord.
 Men Skoven stander alt udi Blomster.

9.

Foruden Orm hiin Ungerfbend,
 Han sprang over bredden Bred;
 Det vil jeg forjanden sige,
 Han talde et Manddomsord.

10.

„Vil I mig Eders Datter give
 Og skifte med mig Eders Land,
 Da vil jeg den Kæmpe være,
 I Kredsen den Helled²⁾ bestaae.”

11.

Det var høien Berner Rise,
 Han sig over Hæl saae:
 „Hveden³⁾ er os denne Mysseling,⁴⁾
 Disse høje Ord kom fra?”

12.

„Jeg er ingen Mysseling,
 Dog⁵⁾ du monne mig saa kalde,
 Min Fader hedder Kong Sigfred,
 Han boer i Bjerget med alle.”⁶⁾

13.

„Er Kong Sigfred din Fader?
 Du er hannem ikke ulig;
 Du est vel snartlig voren
 Ikke meer end paa femten Aars Tid.”

*) Denne Optækt mangler i flere Vers.

1) Kæmper o: Kæmper.

2) Helled o: Helt.

3) Hveden o: Hveden.

4) Mysseling o: lille Muus.

5) Dog o: endelig.

6) Med alle o: aldeles.

14.

Det var sildig om Aftenen,
Der¹⁾ Solen ganger til Høile,
Da lysted hannem Drm Ungersvend
Alt til sin Fader at ride.
Men Skoven stander alt udi Blomster.

15.

Det var Drm hiin Ungersvend,
Han klapper paa Bjerget saa haardt;
Det var meget stort Under,
At Bjerget ikke faldt med Fart.

16.

Det meldte Drm Ungersvends Fader
I Bjerget, som han laa!
„Maa jeg ikke med Freden være
Udi den mørke Braa?”

17.

Hvo hjærves²⁾ paa mit Bjerget at bryde,
Dg hvo gjør mig denne Røde?³⁾
Det vil jeg forjanden sige;
Han skal for Birting døe.”

18.

„Seg er Drm Ungersvend,
Kjær Fader, din yngste Søn,
Seg kommer til dig udi min Rød,
Du vide mig gjerne min Bøn!”⁴⁾

19.

„Est du Drm Ungersvend,
En Kæmpe rast og snild?
Tjfor gav jeg dig Guld og Sølv,
Saa meget du have vilde.”

20.

„Tjfor gav du mig Guld og Sølv,
Seg agter det ikke ved Pennings Værd;
I Kar vil jeg have Birting,
Det er saa godt et Sværd.”

21.

„Du fyd mig Sværdet Birting op,
Bed mig hannem fuld vel nyde,
Eller jeg skal Bjerget over dig
I tusind Stykker bryde.”

22.

„Da ræk hermed din høire Haand
Tag Birting ved min Side;
Men bryder du Bjerget over mig,
Du fanger baade Angest og Avide.

23.

Han rakte hannem Birting af Bjerget ud,
Han bød hannem Hjalpet imod:
„Bliv Du holdig⁵⁾ og haandstærk,
At Kæmper falde for din Fod!”
Men Skoven stander alt udi Blomster.

24.

Det var Drm hiin Ungersvend,
Tog Birting paa sin Dag,
Saa lysted han ad Kongens Gaard
Udi saa fuld god Mag.

25.

Det var hoi en Berner Rife
Han blev derved saa harm:
„Det sømmer ikke nogen Kæmpe
At sættes med et Barn.”

26.

„Endog at jeg er liden,
Dog er jeg alligevel fast.
Det stærer saa tidt, en liden Tude
Den vælter saa stort et Fæs.”

27.

De sægtes i Dage, de sægtes i to,
Dg treble Dag til Ende.
Det meldte hoi en Berner Rife:
„Monne Krigen aldrig faaer Ende?”

28.

Det var Drm Ungersvend,
Dg han sit Sværd uddrog,
Det var hoi en Berner Rife
Han af i Knæene hug.

29.

Maabte hoit saa Berner Rife,
Dg han tog til at gjælde:⁶⁾
„Det var aldrig Kæmpesæl,⁷⁾
Hinanden saa nederlig at fælde!”

30.

„Seg var lav og du var hoi,
Vi vare baade⁸⁾ Kæmper stærke;
Seg hug dig af udi Knæene,
Seg kunde ikke længer række.”

31.

Det var Drm Ungersvend,
Kom ind i Kongens Gaard;
De toge mod hannem med Hæder og Væ,
Baade Kongen og alt hans Raad.

32.

Der var Glæde over al den Gaard,
Saa fævt at lyde⁹⁾ derpaa;
Dannerkongning gav sin Datter bort,
Drm Ungersvend hende tog.
Men Skoven stander alt udi Blomster.

¹⁾ Der o: da. ²⁾ Hjærves o: fordrifter sig til.
³⁾ Røde o: som holder godt fast.
⁴⁾ Bøn o: begge.

⁵⁾ Røde o: Fortæd.

⁶⁾ Hjalpe o: strige.

⁷⁾ Rife En sin Bøn o: opfylde hans Bø.
⁸⁾ Baade o: begge. ⁹⁾ Lyde o: lytte, høre.

N° 36.

Christian den Fjerdes Minde.

Moderato.

1. Hor = net gaaer rundt paa Gil = de, saa vi = de Saa = ge = ne

run = ge; Skjalden i Nat = ten sil = de end rø = rer den stær = ke

Lun = ge til Chri = stian den Fjer = des Min = de.

2.

Stille ved eensom Lampe
Tro Saga Fortiden maler:
Lauren fra bjærve Lampe
Og Fredsdaadens Seg end taler
Til Christian den Fjerdes Minde.

3.

Mæn i Lunden vanker
Ud Bøgens hvælvede Gange,
Sjunken i dybe Tanker,
Hun nynner de gamle Sange
Til Christian den Fjerdes Minde.

4.

Meget mon Tiden evne: —
I Sky dog Laarnet end kneiser;
Dankonger did end stævne,
Hvor Borgen af Sø sig reiser
Til Christian den Fjerdes Minde.

5.

Storm over Havet bruser,
Om Kjølen Boverne stumme:
Dannebrog høit end suser
Paa Strømme, hvis Bølger brumme
Til Christian den Fjerdes Minde.

6.

Lid over Jord mon gange:
De Slægter stige og dale; —
Døe skal ei Skjaldens Sange,
Forstumme ei Sagas Tale
Til Kongernes Faders Minde.

S. P. J. Dahl.

N° 37.

Sang ved Pindsefesten.

Poco allegretto.

J. A. P. Schulz.

1. Op = run = den er vor Pind = se = fest, Gud Hel = lig = Land, vær du vor Gjest, saa

Bod vi faae for al = le Savn, og jub = le høit i Je = su Navn!

2.

Kom, Fredens, Kjærlighedens Land,
 Kom kraftig, som Guds høire Haand!
 Og gjør til Et os fiern og nær,
 Som have Liv og Sandhed kjær!

3.

Med = Vidne i Guds Fader = Raad,
 Du har begyndt den store Daad!
 Fuldend du den med Velbehag,
 Med Kraft i os til Christi Dag!

4.

Kad Daners Mark, som blomstred' bold,
 Og bærer Frugter mangesold,
 Saa pindselig vor Fugleskov
 Gjenlyde maa af Herrens Lov!

H. S. Grundtvig.

N° 38.

Lützows vilde Jagt.

Allegro.

C. M. v. Weber.

P *cresc.*

1. Hvad er det, der fær-des i Efo = ven hist, og glindser i So = lens

pp

Lu = er? I mør = te Na = der, med fri = ge = rist Kald, det

cresc.

nær = mer sig un = der Hor = ne = nes Gjalb, og Sjæ = len af Ræd = sel

P

gru = er. Ha! seer I de Ewen = de i for = te Dragt?

ff

Det er — det er Lüt = zows vil = de, for = vov = ne Jagt.

2.

Hvad drager vel hist gennem mørke Skov,
Dg streifer paa Bjergenes Linde?
Nu styrter det frem som Jossens Fald,
Under Hurraraab og Bøssernes Kvald, —
Dg Frankerne Døden finde.
Ha! seer I de Jæg're i sorte Dragt? —
Det er Lützows vilde, forvovne Jagt!

3.

Hvor Druerne gløde ved brusende Rhin,
Tyrannen sig troede at redde;
Men frem det farer med Stormens Brag,
I Floben sig styrter, med stærke Tag
Det svømmer til fiendtlige Brebde.
Dg seer I de Svømmeres sorte Dragt? —
Det er Lützows vilde, forvovne Jagt!

4.

Hist bruser i Dalen det vilde Slag;
 Hvo slaar vel Sværdene sammen?
 Behjertede Ryttere slaar det Slag;
 Alt dæmrrer Frihedens herlige Dag,
 Der tændtes ved Helteslammen.
 Og seer I de Ryttr'e i sorte Dragt? —
 Det er Lüghows vilde, forvovne Jagt!

5.

Hvo segner hisset i Strømme af Bld,
 Mens Fjender sig krympe i Støvet?
 I blege Ansigt staae Dødens Træk,
 De modige Hjerter dog føle ei Stræk,
 Som seirende Bærfet udøved'.
 Ja, stuer de Faldnes sorte Dragt —
 Det var Lüghows vilde, forvovne Jagt!

6.

Den vilde Jagt, og den tydske Jagt
 Mod Tyranner og Bøddelsnægte!
 Thi græder ei, I, som har os kjær,
 Vi stued' dog Frihedens Morgenstjær,
 Om end med bristende Blikke;
 Og fra Slægt til Slægt skal det vorde sagt:
 "Det var Lüghows vilde, forvovne Jagt!"

Efter Th. Körner.

Anmærk. I den tydske Frihedskrig 1813 samlede sig under Oberst Lüghows Anførsel en Skare af Tydsklands hjækkeste Unglinger. Mellem disse Frivillige var ogsaa Digteren af ovenstaaende Sang. Han var sin Lids Lyrtæus, i det han ved sine af glødende Begeistring for Frihed og Fædreland udsprungne Krigsfange opflammede sine Kampfællers Mod. Han faldt, kun 22 Aar gammel, i en Træfning den 26de August 1813 paa Veien mellem Gadebusch og Schwerin, og blev med Krigerisf Pomp begravet i Nærheden af Landsbyen Böbbelin under et gammel Eg, der nu kaldes „die Körnersäiche." Et smukt Monument, hvorpaa en Lyra og et Sværd, betegner Stedet.

No 39.

Soldatens Afsked.

Molto andante.

(En russisk Folkesang.)

1. Hvor = for de Laa = rer, min fæ = re Søn? D

Barn! be = tro din Mo = der, hvor = for du sør = ger.

2.

3.

-At, kjære Moder! for stor en Oual
Vil det dig volde, at!
Jeg maa i Krigen.

Maa fra vor Hytte i Morgen bort,
Maa fra dig skilles, af!
Maa fra dig skilles.

4.

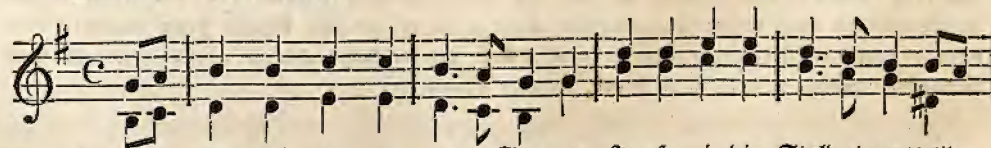
Mister jeg ogsaa min sidste Trost,
Du følge tro dit Kald
For Fædrelandet.

№ 40.

Tulevise.

Andante con moto.

J. A. P. Schulz.

1. Her kom = me di = ne ar = me Smaa, o Je = su, i din Stald at gaae; op =

lyk En = hver i Sjæl og Sind, at fin = de Bei = en til dig ind.

2.

Vi løbe dig med Sang imod,
 Og kysse Støvet for din Fod,
 O salig' Stund, o klare Nat,
 Da du blev født, vor Sjælestat!

3.

Velkommen fra din Himmelsal
 Til denne Verdens Grædebal,
 Hvor man dig intet Andet bød,
 End Stald og Krybbe, Kors og Død!

4.

Af! Jesus, af! hvor gaaer det til,
 At dog saa Faa betænke vil
 Den synderlige Kjærlighed,
 Der drog dig til vor Jammer ned!

5.

O, drag os Smaa dog til dig hen,
 Vor søde, fromme Sjæleven!
 At hver af os saa inderlig
 I Troen maa omfavne dig.

6.

Lad Verden ei med al sin Magt
 Os rokke fra vor Daabes Pagt,
 Men giv, at al vor Længsel maa
 Til dig, til dig alene staae!

7.

Saa skal det skee, at vi engang
 Med Helgensind og Frydefang,
 I Himlens søde Paradiis,
 Skal prise dig paa Engleviis!

8.

Her staae vi nu i Flok og Råd,
 Som Blomster smaa med Knop og Blad,
 O hjælp at Kreds og Ring vi maae
 I Himlen om din Throne staae! —

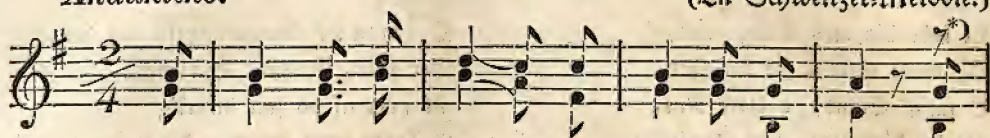
H. M. Brorson.

N° 41.

Gamle Winkelried og Dragen.

Andantino.

(En Schweitzer-Melodie.)

1. Ved Røs = loch sig hvæl = ver den Hu = le saa stor,

in = den den gif = ti = ge Dra = ge boer.

2.

10.

I flammende Svælg, paa blodige Land
Den spidde saa tidt baade Dvinde og Mand.

I Staalet stander han stor og stærk,
Som Gletscheren gindsfer hans Pandserfærd.

3.

11.

Som Hjeldblus luer dens Blik hver Nat,
I Bjerget den vogter en kostelig Skat.

Tolv Sønner sad hos den Riddersmand,
De Elleve blødte paa Dragens Land.

4.

12.

Hvo fælder, hvo fælder den Drage saa stor?
Hvo mægter at hæve den Skat fra Jord?

Hver var sig en Ridder, saa stærk, saa bold,
Den Tolvte leger paa Gulv med Skjold.

5.

13.

Uhyret kan slugte den dygtigste Mand;
Men Skatten kan frelse det ganske Land.

Og Gubben sig reiser fra Granebord:
Gaaer Helvedslangen igjen paa Jord?

6.

14.

Saa mangen stolt Ridder med lysteligt Mod
Har farvet den Hule alt med sit Blod.

Dog har han den halve Verden nu slugt,
Med gamle Winkelried faaer han ei Bugt.

7.

15.

Men Dragen sig strækker saa tryk, saa fast,
Hvor Riddersens Pandser og Brysibeen brast.

Den liben Dreng hører sin Faders Ord:
Lad ligge den Drage, til jeg bliver stor!

8.

16.

Endnu sig opreiser en Ræmpe stærk,
Ham lyfter at øve det Manddomsværk.

Saa stal jeg nok knuge ham Bugen saa,
At alle de Brødre han slippe os maa.

9.

17.

Hans Loffer er hvide som Grimselens Snee
Men Ingen stal det paa hans Gjerning see.

Den Gamle smiler i vildene Harm,
Og trykker Sønnen til Ræmpebarm:

*) I 22de og 23de Vers mangler denne Optakt.

18.

De Brødre seer du ret aldrig meer,
Dg Helved haver end Drager fleer.

19.

Naar du engang bliver stærk og stor,
Du kæmpe skal med de største paa Jord.

20.

Bed Rössloch dundrer Gangerens Hov,
Det gungrer i Fjeld, det gungrer i Skov.

21.

I Hulen sig reiser Dragen til Streid;
Derude staaer gamle Herr Winkelried.

22.

Saa har nu du iisgraa Kæmpe ei Ro,
Vil i Dragebug hos de Søner boe?

23.

Vil Skatten høve, som Ingen saae,
Som i hundred Aar under Fjeldet laa?

24.

Den Gamle svarer med bredden Sværd;
I Hulen begynder en drabelig Færd.

25.

I Meelbach ruller det Drageblod;
Sort ryger i Flammen den giftige Flod.

26.

Gaf, Kæmpe! og gjør mig ei længer Meen,
Saa giver jeg dig dine Søners Been.

27.

Dg lader du nu mig bløde i Fred,
Jeg giver dig Skatten fra Bjerget med.

28.

Uhvret mæler det sidste Ord;
I flammende Giftvælg Sværdet nedfoer.

29.

I Afgrunden vælter sig Dragen brat,
Dg Kæmpen hæver den gamle Stat.

30.

Det er ei Sølv og det er ei Guld,
En Jernlandsfe er det, saa underfuld.

31.

Med Landsen ganger den Kæmpe stærk;
Fuldendt saa har han det Manddomsværk.

32.

Dg lovet være den Riddersmand!
Nu har han befriet det ganske Land.

33.

Hvor Landsen slynges med frie Haand,
Der knuses Lænke, der brister Baand.

34.

I Arv den ganger fra Son til Son,
Dg tidt den runger i Ledingsdrøn.

35.

Den runget har gjennem fjerne Tid,
Bed Sempach svang den en Winkelried.

36.

Dg der han favned i blodig Dyst
De hundred Spyd i sit Heltebryst —

37.

I Broderhaanden end Landsen klang,
Dg Friheden over hans Lig sig svang.

38.

— I Kampen styrter den største Mand;
Men Landsen frelser det Schweizerland.

39.

Ret aldrig den brister og synker i Jord,
Mens Kraft og Frihed paa Klippen boer.

B. S. Ingemann.

N° 42.

Pigen.

Allegretto.

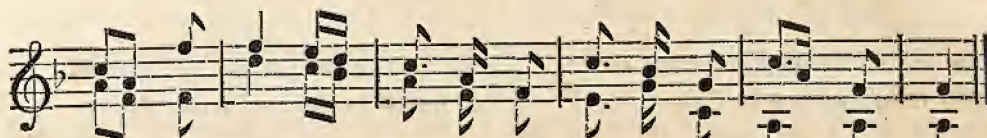
F. W. C. Pedersen.

1. Der dand-ser en Pi = ge for hver Mand's Dør, hun dand-ser i

let = te, flag = ren = de Slør; i Lof = ter = ne bær hun en

Krand's saa grøn, og Pi = gen, og Pi = gen hun er saa stjen.

2.

Der dandser en Pige, saa elskelig,
 For Konge, for Bonde, for Arm, for Riig;
 Og Konge og Bonde og Riig og Arm
 Vil gjerne trykke den Nø til sin Varm.

3.

Der sjunger en Pige for hver Mand's Dør,
 Hun sjunger og dandser i flagrende Slør;
 Hun sjunger ved Bugge, hun sjunger ved Grav,
 Hun dandser paa Jord og hun dandser paa Hav.

4.

Hun dandser og sjunger saa elskelig
 For Konge, for Bonde, for Arm, for Riig,
 Og Alle vil favne den Nø saa væn;
 Men naar hun er nærmest, hun flygter igjen.

5.

Om Morgenens sjunger hun blidt for dig,
 Og vinker og dandser saa sagtelig;
 Alt meer hun mon vinke, og sjunge og gaae,
 Som Solen mon stige paa Himmelens Blaa.

6.

Ved Middag hun sagtner den flygtige Dands,
 Og peger alvorlig paa grønne Krand's;
 Men naar man vil favne den Nø saa væn,
 Hun smiler og sjunger og flygter igjen.

7.

Saa himmelft hun nynner ved Aftenstund;
 Men fjernere, lettere, svæver da hun;
 Alt høiere Pigen mon stige og flye,
 Og spinder mod Natten bag sorten Sky.

8.

Hvo er vel den Pige i flagrende Slør,
 Som dandser og sjunger for hver Mand's Dør,
 Som vinker forgjæves og aabner sin Favn —
 Mon H a a b ikke være den Pigelits Ravn?

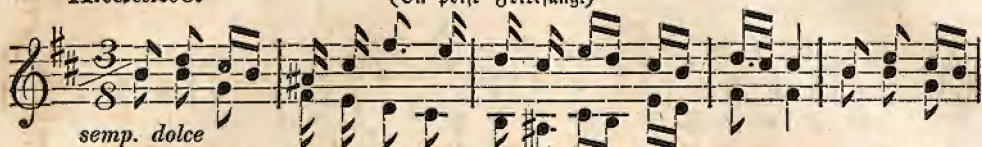
B. S. Ingemann.

N° 43.

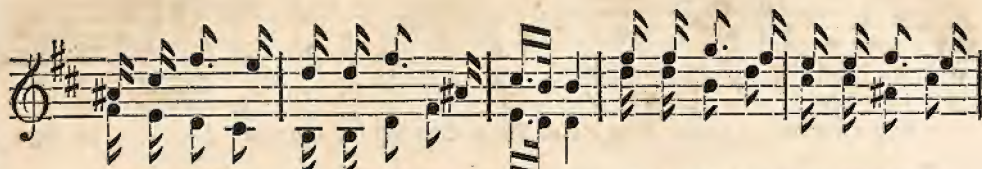
Larken.

Andante.

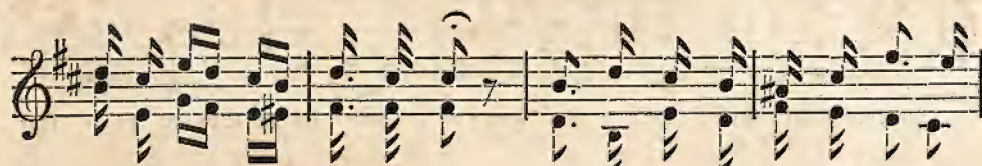
(En polst Folkesang.)

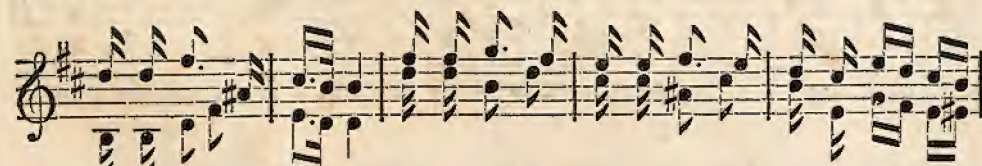
Naar du med Sang dig hæ=ver, er jeg ved mit Ar=beid; Morgnen os

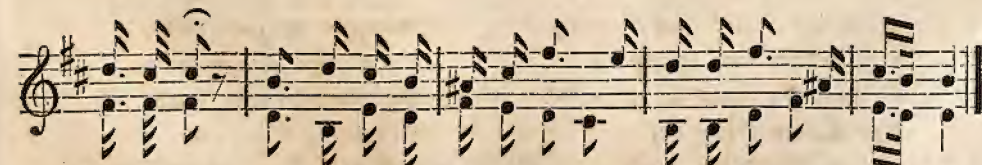
fin=der sted = se til den sam = me Li = me. D! dig Gud der=for vel=sig = ne,

at du Haa = bet stæn=ker mig; han os Beg = ge vil vel = sig = ne,

vil vor Møi = e sig = ne! D! dig Gud der = for vel = sig = ne, at du Haa = bet

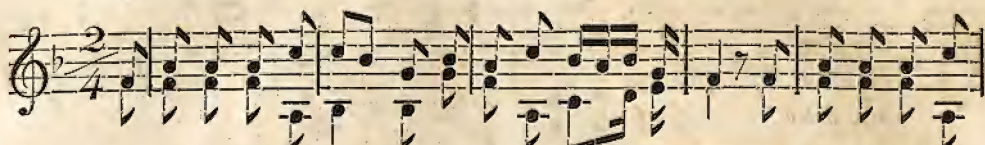
stæn=ker mig; han os Beg=ge vil vel=sig = ne, vil vor Møi = e sig = ne!

N° 44.

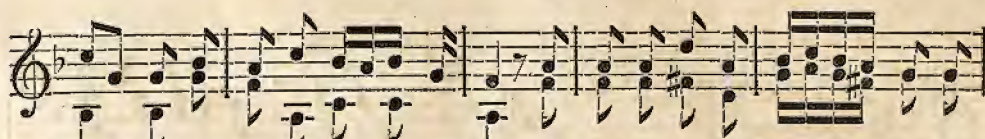
Morgensyner.

Allegretto.

F. W. C. Pedersen.

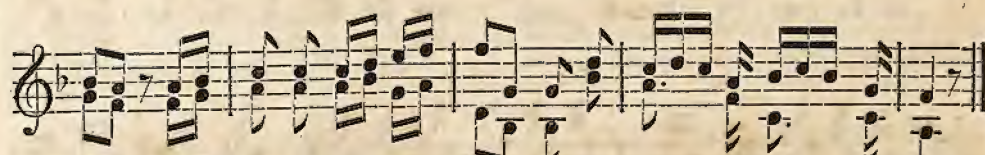
1. I Per-ler Duggen bæ = ver paa Markens Blom-ster smaa, og frydfuld Fuglen

-svæ = ver op i = mod Him = lens Blaa. Saa sag = te So = len i = ler fra

Havets blanke Skjød, og i det Hjer = ne smi = ler de Sky = er ro = sen-

rød', og i det Hjer = ne smi = ler de Sky = er ro = sen = rød'.

2.

Hvor Rattergalen synger
 Og omme Triller slaae,
 Bag Lunden frem sig flynger
 En Bæk saa sølverblaa.
 Paa Sletten Rosen hyller
 Sig ud, og Lilien, hvid'
 :: Som Sne, mit Die tryller;
 Den er saa skøn og blid. ::

3.

Fra Hjeldets høie Linde
 Nedsmiler Morgenglands,
 Og Rattens Laager svinde
 Paa Zephyrs lette Dands.
 Saa festlig er og stille
 Den blide Morgenstund,
 :: Kun Zephyretter spille
 I nysbudsprungne Lund. ::

4.

Hist Hyrden munter driver
 Sin Hjord paa grønne Bang,
 Dg Dalen Gjenlyd giver
 Af Hyrdens fromme Sang.
 Til vante Syssel iler
 Den glade Landmand ud;
 :| Saa tillidsfuld han smiler
 Dg takker fro sin Gud. :|

5.

See, frem af Hytten træder
 En Dsding ved sin Stav,
 Dg takker for de Glæder,
 Som Gud ham naadig gav.
 Saa skjælvende han blotter
 Sin Jøse sølverhvid;
 :| Thi Morgensolen gatter
 Dg varmer ham saa blid. :|

6.

Dg andagtsfuld han folder
 Den matte, hvide Haand,
 Sin Morgenbou han holder
 Dg styrkes i sin Aand.

Hist synger Fugle spæde,
 Alt vaagner op til Lyst;
 :| Naturens høie Glæde
 Dmt tolkes af hvert Bryst. :|

17. Først.

N° 45.

Vaarglæde.

(En russisk Folkesang.)

Allegretto.

1. Op! see stjon = ne Vaar! Rundt = om det blom = strer! Mar = ker,
 En = ge, Eko = ve, Lun = de, al = le staae de smyt = fed'; Mar = ker,
 En = ge, Eko = ve, Lun = de, al = le staae de smyt = fed'.

2.

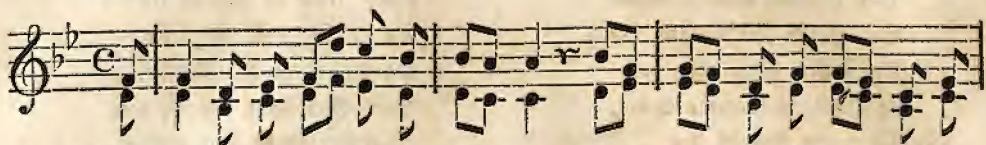
Op! den friske Lust
 Indaander glæde;
 Mænd og Qvinder, Unge, Gamle,
 Hver nu er som nyfødt.

N° 46.

Aftenen.

Andante.

F. W. Himmel.

1. Vel = kom = men liv = sa = li = ge Af = ten! Hvert Hjer = te, som ny = der dig

fro, du qvæger og styr = ker, og stjer = ner for = søn = ste = de Hvi = le og Ro.

2.

Hist Solen bag Høiene daler,
Liig salmende Rose den er;
Den vestlige Himmel den maler
Endnu med sit rødlige Stjær.

3.

See! Luna saa venligt opliver
Bort Syn med sin blegere Glæds;
En Glorie hende omgiver
Af Stjernernes evige Krands.

4.

I Skumringen huldt os omsvæver
Den himmelske Kjærligheds Aand;
Nu friere Tanken sig hæver,
Ei fængsles af jordiske Baand.

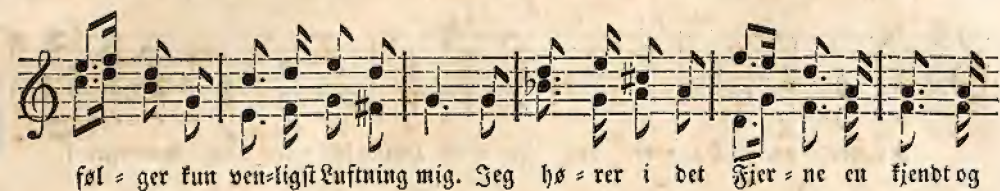
5.

Vi Haanden hinanden som Venner
Nu række saa trofaste hen;
Til Mistillids Oval vi ei kjender,
Og Vennen omarmes sin Ven.

N° 47.

Den Døende.

F. Kuhlau.

Larghetto.

2.

Saa, Fædreland, da være
Velkommen nu din Ro!
Dit ginge mine Kjære
Dg der foreente boe.
Hver Plet til Hjertet taler,
Hver Blomst har elsket Navn;
Thi mildnes mine Dvaler,
Thi glemmes alle Savn.

3.

Ei grønnes Lund og Dale,
Ei lyser Lustens Stjær,
Ei synge Rattergale
Dg noget Sted som der.
Dg Dage uden Længsel,
Dg Hjerter uden List,
Dg Love uden Fængsel,
De findes ene hist.

4.

I Bølger! lette trille
Mod Fredens hjære Strand!
Alt nærmer sig den Lille,
Der fører mig til Land.
Jeg seer hans Fakkell lyse
Dg veed, han leder trygt;
Lad kun mit Hjerte gyse,
Det gyser ei af Frygt.

5.

Jeg Rejsens Brødre siger
For sidste Gang Farvel,
Dg glad i Baaden stiger,
Dg ønsker dem mit Held.
Din Fakkell, Barn, du slukke,
Jeg blendes ved dens Stjær;
Jeg vil mit Die lufte
Dg aabne det først der!

S. Sjøegh, Guldborg.

De trende Børn.

Poco allegretto.

F. W. C. Pedersen.

1. I Kam-me-ret stoi = er den li = den Smaa-dreng, og ban-ker saa

saa = re paa Dø = re, det he = le Huus syb = ler og gan = ger i

Seng, mon = ne ei den li = den Dreng so = ve.

2.

Han banker ved Dag, og han banker ved Nat,
 Har aldrig Rast eller Hvile;
 En strøbelig Skodde for Døren er sat,
 Den sprænge saa gjerne han vilde.

3.

Paa Høienloft sidde to Piger smaa,
 Saa livlige og saa blide,
 Taalmodige stille de sidde maee,
 Dg see gjennem Ruden saa vide.

4.

Naar liden Smaadrenge i sit Kammer er fro,
 De Smaapiger smile saa saare;
 Men naar han banker saa ængstelig paa,
 Da fælde de mangan en Taare.

5.

Dg Pigerne græde ved Nat og ved Dag,
 Naar liden Smaadrenge monne sukke;
 Han banker, og bløder ved hvert et Slag;
 Men Ingen vil hannem oplukke.

10.

O! veedst du ikke den liden Drengs Ravn,
 Dg hvad de to Smaapiger hedde,
 Saa fælde du aldrig Sorg eller Savn,
 Dg aldrig monne du græde.

B. S. Ingemann.

6.

Dg dette vil jeg sige for sand:
 Han længe kan sukke og bløde;
 Men naar han paa Døren ei banke kan,
 Da haver han blødt sig til Døde.

7.

Dg dette vil jeg end sige for sand:
 De Smaapiger længe kan sidde,
 Dg smile og græde saa længe de kan,
 Dg see gjennem Ruden saa vide.

8.

Men liden Smaadrenge de have saa kjær,
 — Thi Gødsfende monne de være, —
 Dg naar han i Kammeret lever ei meer,
 Ei heller de Søstre er mere.

9.

Dg dette kan jeg end sige for sand:
 Naar livløs de Trende er vorden,
 Da styrter det hele Huus sammen paa Stand,
 Dg synker saa dybt under Jorden.

N° 49.

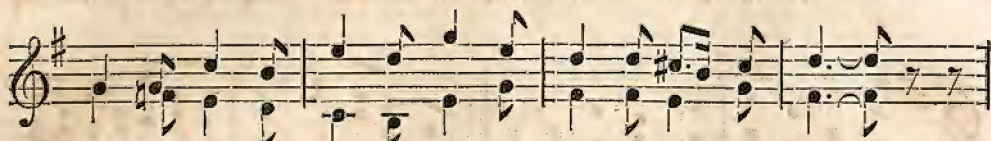
Barndommen.

Allegretto.

L. Zink.

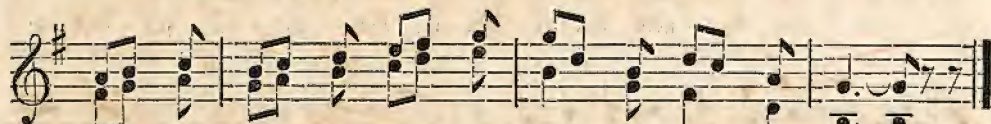
1. Glæ = de Al = der! Barndoms hul = de Baar!

Du til skyld = fri Glæ = de fal = der; Hjer = tet ro = ligt flaaer.

In = gen Rum = mer tyn = ger Bar = nets Bryst; ly = se

Drøm = me det i Slum = mer vi = se Him = lens Lyft.

2.

Rim fra Diet
 Bryder Taaren frem;
 Sjælen, sorgfri og fornøiet,
 Er hver Glædes Hjem.
 Himmelfreden
 Fylder barnlig Varm;
 Rolig er Samvittigheden,
 Uden Nag og Harm.

3.

Skjønne Alder!
 Al, du er saa kort!
 Tidens Dække for dig falder,
 Og du svinder bort.
 Derfor Glæden
 Smile til din Baar!
 Hvor du kan, slyng Rosentjæden
 I dit lyse Haar!

N° 50.

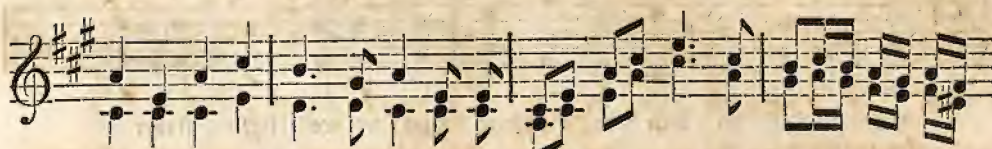
Til Danmark.

Andantino.

F. Kuhlau.

1. Land, hvor jeg ved min Moders Hjer-te først fandt, at Trøst hos Svinden boer; hvor

mig min Faders Haandtag lær-te, at hol = de, hvad min Haand be-

svor; hvor Bar = nets hjæ = re Dal og Høi = e end = nu for = tryl = le

Mandens Di = e, og Ro-sen, Yngling Plei = e gav, en = gang vil

smyk = fe Dl = dings Grav, en = gang vil smyk = fe Dl = dings Grav!

2.

Mit Danmark, skønne Plet i Norden,
 Om og kun Plet, dog lige skøn!
 Din Vinters Dvale hæder Jorden,
 Og Baaren vaagner dobbelt grøn;
 Din Sommer ei med Brand fortærer,
 Det Liv, den gav, den ogsaa nærer;
 Og Alting blomstrer fiern og nær,
 :|: Høst Træet, Pigens Kinder her. :|:

3.

Lyksalig, hvo som Søn betræder
 Sin Arv, din minderige Kyst!
 Ved helligt Sagn om Fædres Hæder
 Dig han indvier Daad og Røst.
 Og fro, naar Morgenrøden luer,
 Han Bondens Gang langs Agren stuer;
 Saa fro, naar Dag ei lyser meer,
 :|: Den Vise han ved Kampen seer. :|:

*) De i denne Sang forekommende Dobbeltslag udelæses, naar den synges i Chor.

4.
 Lad ublid Skjæbne bort ham kalde
 Selv did, hvor Edens Have laa,
 Hvor aldrig Træets Blade falde,
 Hvor altid Himlen tindrer blaa;
 Han eie Alt, hvad Blif forlyfter; —
 Dog savnes Alt hvad Hjertet trøster.
 Ved Nat i Drøm han synker hen,
 :|: Dg hører Danmarks Sprog igjen. :|:

Til Jordens sidste Dag ledsage
 Dig, Danmark, Himlens Varetægt!
 Et hædret Navn hver Søn modtage
 Dg hædret give næste Slægt!

5.
 Dig, Land, hvor først til Gud vi bade —
 End bede vi: Dig signe Gud!
 Skal tvungne vi din Bred forlade,
 Med os dit Billed drage ud!
 Det være muntre Kredsjes Tale,
 Dg Alle det i Løn husvæle,
 At naa de atter stunde hjem,
 :|: Det danske Sind end følger dem. :|:

6.
 Gid altid fromme Fyrster være,
 Som kraftfuld Borgeræt, din Vre!
 De Børn, du, Moder! Livet gav,
 :|: Dem samle i dit Skjød een Grav! :|:

S. S. Guldberg.

Nr 51.

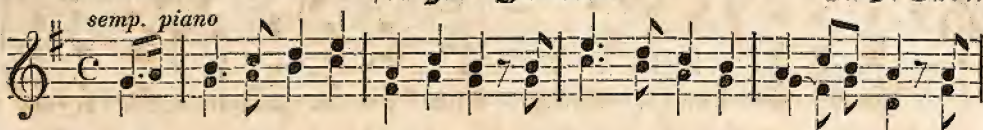
Børns Takt

for gode Forældre.

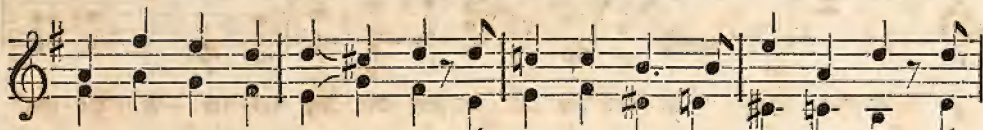
N. V. Gade.

Andante.

semp. piano

1. D go = de Gud, jeg tak = ter dig! en kjær = lig Mo = der gav du mig, en

god, en tro = fast Fa = der. Jeg kjen = der ik = ke Li = vets Bei; men

de = res Raad og Lær = dom ei paa Bei = en mig for = la = der.

2.

D Gud! lad mig betænke ret,
 Hvad fra mit første Aandedræt
 Jeg deres Omhu stylder;
 Da røres jeg saa inderlig,
 Dg Kjærlighed til dem og dig
 Min hele Sjæl opfylder.

3.

Mit rorte Hjerte bryder ud
 I Bøn til dig, algode Gud!
 — Den Svage kan du styrke: —
 Giv, jeg dem lyder redelig!
 De lære mig at kjende dig,
 Dg trofast dig at dyrke.

4.

Løn du dem selv med Miskundhed,
 Dg din Velsignelse udbred
 Til hvad de foretage!
 Dg lad dem finde Trøst hos dig,
 Naar Alderdommen nærmer sig
 Med frøbelige Dage!

5.

Lad Dydens Glæde, Haab og Ro
 I deres Hjerter altid boe!
 Du stedse hos dem være!
 Dg naa fra mig du kalder dem
 Til gode Sjæles rette hjem,
 Løn dem med evig Vre!

Gjort.

N° 52.

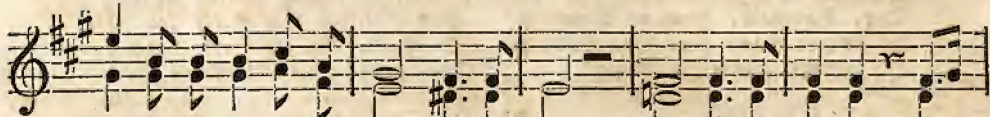
Frihedens Hjem.

Con energia.

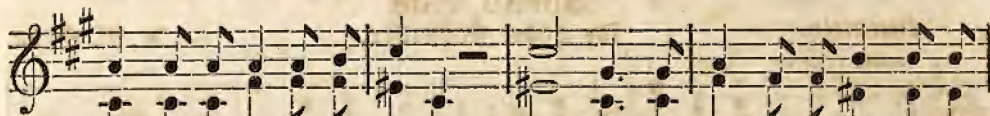
F. Kuhlau.

1. Hel = li = ge Fri = hed! for = svin = der dit Na = syn fra Tor = den?

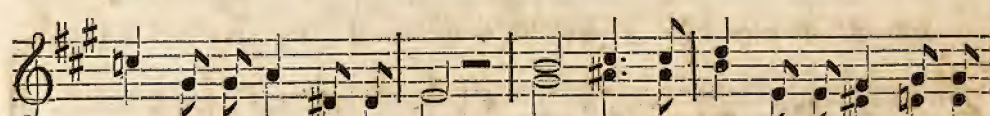
Flyg = ter du fra den for = dær = ve = de Slægt? End det gjen = ly = der af

Ram = pens for = sær = den = de Tor = den, — fin = stes dit Ban = ner af Baa = be = nes

Bægt? Fol = te = nes Ge = ni = us græ = der og suk = fer: — Her De = spo =

tis = men at jub = le i Sky! Hel = li = ge Fri = hed! dit Tem = pel sig

luk = fer; fiernt maa du sø = ge bag fraa den = de Bøl = ger et Ly!

2.

Der du opreiser i nyfødte Verden dit Sæde,
 Hæder og Lykke omstråle dets Glæde,
 Og i dets Skygge boe Bergersind, Trost og Glæde,
 Flette sig til en uvisnelig Krands.
 De, som forblindede slukke din Lue, —
 Snart vil de føle, at du dem forlod:
 Krandsen, de dybtstjunkne Slægter skal stue,
 Flettet af Skjændsel og Overmod, Trældom og Blod.

3.

Dog — er landflygtig du end, hvor man søgte dig, vorden —
 Et Sted dog er, hvor du throner endnu:
 Scandiens Riger, de Brødre i malmsfaste Norden,
 Hylde dig end med uroffelig Hu.
 Her har du boet blandt Fædrene gjæve,
 Kjerlig, som Moder, du fostrede dem;
 End mellem os dine Altre sig hæve:
 Hellige Frihed! forlad ei dit ældgamle Hjem!

G. A. Bjerregaard.

N° 53.

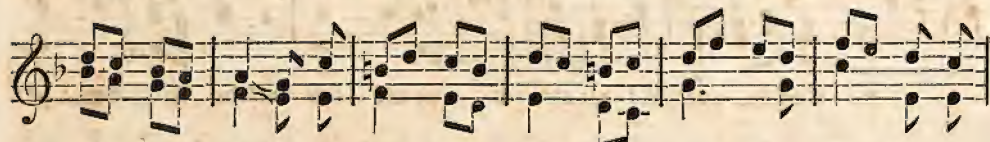
Landlivets Skjønhed.

Andantino.

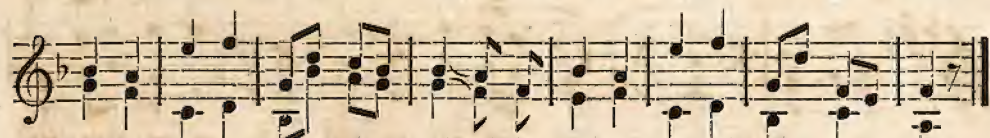
J. G. Naumann.

1. Lyf = sa = lig Den, som til det Bed-re fra Stadens Lum = mel

i = le kan, for ro = lig, som de gam = le Fæ = dre, at

pløi-e e = get A = ger = land, at pløi-e e = get A = ger = land.

2.

Ham strækker ikke Havets Graade,
 Ei Krigsbasunens vilde Larm,
 De Riges Pragt, de Stores Naade
 :| Foragter han i Floras Arm. :|

3.

Det høie Vintre bugner ene,
 Han binder det til Poplen hen,
 Og stjerer bort de vilde Grene,
 :| Og poder bedre der igjen. :|

4.

De rige Hjordes Vegen lyder,
 Mens i den frumme Dal de gaaer;
 I rene Kar han Honning gyder,
 :| Og klipper sine tamme Faar. :|

5.

Raar Aret tungt i rige Bugter
 Henfølger ad den gyldne Flod,
 Da plukker han de modne Frugter,
 :| Og perser Druens Purpurblod. :|

6.

Og takker Gud, som Glæder sender,
 Og stuer blid mod Himlens Sky,
 Og folder sine fromme Hænder
 :| I Græsset under Egens Ly. :|

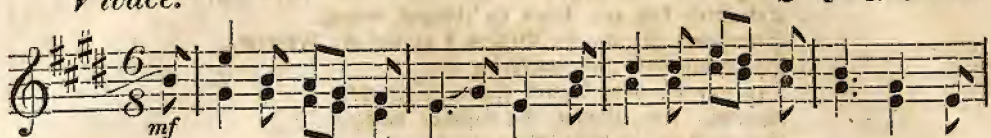
Dehlenschläger.

N° 54.

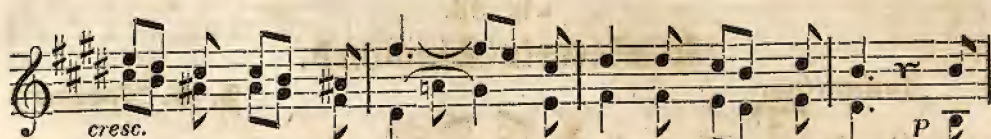
Hymne til Vaaren.

Vivace.

J. P. Schmidt.

Na = tu = ren nu for = stjen = nes, de un = ge Bir = ke grøn = nes, Fi =

o = len blom = strer smuk, Fi = o = len blom = strer smuk. Blidt

Kil = dens Bo = ver rin = de; med lu = ne Be = sten = vin = de sig Sva = ler =

ne ind = sin = de, og Gjø = gen raa = ber Kuf! Na = tu = ren sig for =

yn = ger, med barn = lig An = dagt syn = ger hver Skab = ning til dens

Priis hver Skab = ning til dens Priis! Hvor = hen jeg Di = et

mf
ven = der, All-magt! jeg dig er = fien = der, og Tak til dig op =

cresc!
sen = der, thi du er god og viis! Du er god og viis!

N° 55.

Fughetta.

Gebhardi.

Allegro.

Gud, dig stee Lov fra G = vig = hed til G = vig = hed! A =

men, A = men, A = men, A = = = = = men, A =

Gud, dig stee Lov fra G = vig = hed til G = vig = hed!

men, A men, A

A men, A men! A

men! Gud, dig stee Lov, Gud, dig stee Lov! A

men! Gud, dig stee Lov, Gud, dig stee Lov!

men, A men! Gud, dig stee Lov, Gud, dig stee Lov

A men, A men, A men

Meno allegro.

mf fra E = vig-hed til E = vig-hed! *cresc.* men, A men!

mf fra E = vig-hed til E = vig-hed! *cresc.* men, A men!

Rettelser og Trykfeil i andet Hefte.

- Pag. 1, 5te Takt. }
 — 1, 17de — } forandres *fis* i Tenoren til *h* over femte Linie.
 — 6, 10de — }
 — 7, 10de — }

- 10, 4de Modelinie — forandres Tenoren saaledes:

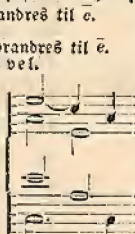
- 11, 4de og 5te Takt — forandres Satsen saaledes:

- 14, 4de og 12te Takt — skal Altten have *d̄*.
 — 14, 16de og 22de Takt — skal Altten have *ā*.
 — 26, sidste Modelinie, 1ste Takt — den sidste Note i Tenoren skal være *des*.
 — 30, sidste Modelinie, 6te Takt — det lille *g* i Bassen udrettes.
 — 36, sidste Modelinie, 2den Takt — det sidste *Gis* i Bassen rettes til *A*.

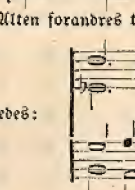
- 38, 14de Takt — forandres Satsen saaledes:

- 40, 3die Modelinie — det andet *fis* i Altten forandres til *e*.
 — 42, 2den Takt — sættes *g* foran *f* i Altten.
 — 44, 2den Takt — den første Note i Tenoren forandres til *e*.
 — 51, 3die Vers, sidste Linie — læs: er stedse vel.

- 52, 6te Takt — forandres Satsen saaledes:

- 52, 7de Modelinie, 5te Takt — det andet *es* i Altten forandres til *as*.

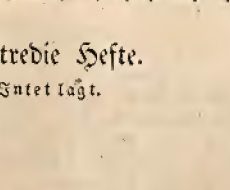
- 53, 3die til 5te Takt — forandres Satsen saaledes:

- 54, 3die Vers, 2den Linie — Trætoppers, læs: Trætoppes.

- 56, 13de og 14de Takt — forandres Satsen saaledes:

Trykfeil i tredje Hefte.

- Pag. 4, 2det Vers, 5te Linie, læs: Han har til vort Intet lagt.
 — 7, 6te Vers, 1ste Linie — en, læs: den.
 — 9, 3die Vers, 3die Linie — hver, læs: hver.
 — 10, 3die Takt sættes *h* foran *a* i anden Stemme.
 — 13, 3die Takt — det første *h* forandres til *g*.
 — 16, 3die Vers, sidste Linie — inger, læs: ingen.
 — 18, 13de Takt — sættes *h* foran *d* i anden Stemme.
 — 23, 2den Takt — den fjerde Note i begge Stemmer skal være en Fjerdedeel.
 — 31, 16de Takt — den første Note i anden Stemme skal være en Fjerdedeel.

Pag. 36, 5te Takt — efter *gis* i anden Stemme sættes en Punkt.

— 37, næstsidste Tertlinie — den, læs: *dem*.

— 37, sidste Nodelinie, 4de Takt — efter det første *gis* i anden Stemme sættes en Punkt.

— 38, 3die Tertlinie — al, læs: *alt*.

— 44, 2den Takt — sættes en Bue mellem de to første Noder i første Stemme.

— 50, 2det Vers, 1ste Linie — Rattergalen, læs: Rattergale.

— 54, 3die Tertlinie — sove, læs: *høre*.

Indhold.

Nr.

1. Vor Gud er god.
2. Alt forvandles skal til Stov.
3. Kong Viglet ganger i Lunden saa prud.
4. Tid kan blotte Floders Grunde.
5. I Dalens Skjød en Hytte laa.
6. Glad ad Livets Sti jeg bandser.
7. Der var en Kæmpe Goliath.
8. I bare Ermer gaar.
9. Som Børnets Hjerte glæder sig.
10. Jeg er en Søn af Fjeldets Drot.
11. I Aftenvalen Bertha ilte.
12. Den arme Rukuk i Busken sad.
13. Det var en Aften silde.
14. Sommeriden var sig en Mand saa spød.
15. Dannebrog med grønne Bred.
16. Vi grave dybt i fortens Muld.
17. Vort Fødeland var altid rigt.
18. Naar Mørket flukker Aftenrøden.
19. Naar engang jeg efter Kamp og Moie.
20. Lad os Krands bide.
21. Det var Ridder Hr. Hage.
22. Blide Sang! misfandelig.
23. Jeg gif mig i Lunden.
24. Agnete sidder paa den eensomme Strand.
25. Jeg lagde mit Hoved til Elverhøi.
26. Fra Himlen Vaaren skjon nedfiger.
27. Hvad spørger jeg om Guds og Gulds.
28. Begge mine Mine blive saa smaa.

Nr.

29. Nu er jeg baagnet saa glad igjen.
30. Farvel, du gamle Lvinde.
31. Saa er vore Dage.
32. Alt glimrende hæver.
33. Naar jeg ret betænker.
34. Medens vilde Skrig imod ham larme.
35. Det var høien Berner Riste.
36. Hornet gaar rundt paa Silde.
37. Oprunden er vor Pindsefest.
38. Hvad er det, der farves i Skoven hist.
39. Hvorfor de Lærere, min Hære Søn.
40. Her komme dine arme Smaa.
41. Ved Rosbach sig hvalver den Hule saa stor.
42. Der bandser en Pige for hver Mand's Dør.
43. Naar du med Sang dig hæver.
44. I Perler Duggen hæver.
45. Op! see Skjønne Vaar.
46. Velkommen livsalige Aften.
47. De sagtens alt de Belger.
48. I Kammeret stier den tiden Smaadrenge.
49. Glade Alder.
50. Land, hvor jeg ved min Moders Hjerte.
51. O gode Gud, jeg takker dig.
52. Hellige Frihed!
53. Lyksalig den, som til det Bedre.
54. Naturen nu forskjønnes.
55. Gud, dig ssee Lov.

⚡ Tilligemed den, som Prøve paa de danske Folkeviser, af Myrup, Rahbek og Abrahamson udgivne „Nage og Elses Vise“ fulgte ogsaa et Udsrøg af den her under Nr. 21 meddelte Melodie, hvortil Dehlenschlager var anført som Componist; men i Udgaven af de samlede Folkeviser er ikke hans Navn anført. Saaledes er denne Melodie da ogsaa bleven optaget i det 11te Hefte af „Praga“, en i Tydskland af D. S. B. Wolff udgiven Samling af forskellige Folkeange med deres „oprindelige“ Melodier. — Nr. 23, 24, 25, 35 og 36 ere gamle danske Folkemelodier.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

Fjerde Hefte:

for Sopran, Alt og Bas.

Koster fint hestet: 3 Mk. 8 St.

Kjøbenhavn, 1839.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt hos J. D. Dvigt, Bog- og Bogentrykker,

Næstgade Nr. 53.

George W. Johnson

August 1875

For the year ending 31st Dec 1875

Borgerdydskolens høiagtede Bestyrer,

Hr. Professor, Ridder M. Nielsen,

tilegnet.

Forerindring.

Stille sjelden har jeg maattet beklage en Miskjendelse af Hensigten med Sangunderviisningen i Skolerne; thi istedetfor at Kandens Uddannelse og Hjertets Forædling skulde være Maalet for denne Underviisning, næres Forfængeligheden og vildledes Phantasien ofte ved et aldeles upassende Valg af Sange. Hyppigst maa dette Unde vistnok tilskrives Syngelærerens Mangel paa Smag og Omhu; men undertiden komme ogsaa særdeles Hensyn til en forestaaende Examen i Strid med Lærersens bedre Overbeviisning og forlede ham til at indøve Sange af Operaer og Vaudeviller, helst de nyeste, hvorved Eleverne, som man troer, kunne vække høiere Tanter om den musikalske Dannelse, de modtage i Skolen, end ved at synge saadanne „gammelbuds“ Sange, som f. Ex. indeholdes i nærværende Hefte. Hvad Dette fører til, er let at indsee. Der tages nu intet Hensyn til Sangenes egentlige Værd eller Værdighed, blot at de ere af nye Stykker, „der have gjort Lykke“; fra denne Side opfattes ogsaa Sagen af Eleverne, hos hvem vækkes et forfængeligt Haab om derved at indhøste særdeles Bisfald ved Examen. Er Texten nu blot tom eller usforstaaelig, hvilket den saa let bliver i Sange, der ere udrevne af deres Sammenhæng, er endda ikke det værste Tilfælde indtraadt; men tit fører Indholdet den barnlige Phantasie ad Veie, hvilke helst maatte blive ubesøgte i den unge Alder. En saadan Fremgangsmaade stemmer sikkert ikke med Pædagogikens Forrifter. Disse troer jeg at mine „Sange til Skolebrug“ forsaavidt følge, som jeg deri ikke har tilladt mig at optage andre Sange, end saadanne, hvis Indhold Børnene med Gavn for deres Dannelse kunne tilegne sig og som en Skat føre med sig fra Skolen over i Livet. Af denne Grund har jeg heller ikke (maaskee paa et Par enkelte Undtagelser nær) optaget Sange, hvis Indhold udelukkende angaa Børneverdenen, da disse kun kort vilde vedligeholde Interessen, hvorimod jeg har søgt, i Følge Børnenes store Modtagelighed for Indtrykket af det Fædrelandske og Religiøse, ved bidrørende Sange at have deres Sind og Tanke. Alt af erotisk Character er undgaaet, som Noget, der ikke behøvede at kultiveres i Skolen. Gud, Naturen, Fædrelandet — er saaledes den Idekreds, indenfor hvilken Sangene fornemmelig bevæge sig. Hertil komme nogle Sange, der have historisk Markværdighed, f. Ex. Marsellianer-, Pyrenaer- og Pariser-Marschen, idet jeg holder for, at den Patriotisme, der udtaler sig i fremmede Folkesange, vækker Kjærligheden til eget Fædreland, da Fædrelandskjærlighedens Idee er den samme hos alle Nationer og begejstrer os hvor den end kraftig maatte fremtræde. Ja selv Nationalhadet

formaaer saaledes at lukke Hjertet og Dret for den fjendtlige Nations patriotiske Sange, at Marfeillians Hymnen ofte lod i de tydske Hære, medens disse laae i blodig Kamp med Frankrig. Tilfældig, og vel uden at vide det, have de Franste viist samme Upartiskhed ved Benyttelsen af en tydske Folkemelodie til Pariser-Marschen (s. Pag. 55, Anm.). Danske, svenske og tydske Fædrelandsange ere bleve frevne til Melodien af God save the King. D. s. v., o. s. v. Det Giendommelige, det Særegne ved de forskjellige Nationers Folkesange har overalt noget Følelsen saa Berigende og Udvidende, at Humaniteten fremmes, idet Nationerne vinde vort Hjerte ved deres Sange.

Alle Sangene i disse Hefter tilfredsstille vistnok ikke i lige Grad mine egne Forbringere; thi sagtens kan en mindre god Text være bleven optagen for Melodiens Skyld, vel ogsaa en mindre god Melodie for en særdeles smuk Texts Skyld; imidlertid haaber jeg, at ingen af de optagne Sange skulde føre fea det Maal, hvortil der ved Sangundervisningen bør arbeides. Til dette Haab foier jeg det Anske, at disse Samlinger maae fortrænge flettere og atter fortrænges af bedre Skolesange.

Kjøbenhavn, i Juni 1839.

A. P. B.

Anmærk. til Nr. 14. Svithiod s: Sverrig. — Fötker s: Fjeldbjerger. — Sifitloen s: Sicilien. — Difar s: Gudinder. — Norner s: Skjæbnens Gudinder.

N° 1. Hymne.

Maestoso.

J. A. P. Schulz.

Soprano
ed Alto.

1. Stor Her-ren er! og Him-le u-den Tal er Sa-le i hans

Basso.

f

Borg; og Tor-den-sky-en, Stormener hans Bogn, og Lyn hans For-spænder.

2.

Dg Morgen-, Aftenrøden Gienfskin er
Kun af hans Kjortels Søn;
Imod hans Glædes er alle Solens Lys
En Dæmring kun, saa svag.

3.

Seer han med naadigt Blik fra Himlen ned,
Da spire Glæder frem;
Men vredes han, da smuldre Bjerger hen
Bed Lyden af hans Røst.

4.

I Stjernehære, I, hans Boligs Lys,
Lovsynger Herrens Magt!
I Sole, flammer til hans Lov og Priis!
I Verdbner, priser ham!

5.

I Have, bruser til den Herres Lov!
I Floder, stemmer i!
Dg Cedrens stolte Hoved bøie sig,
Dg hver en Skov med den!

6.

I Diknens Løve, brøler ud hans Priis!
I Fugle, synger ham!
Hvert Bjerg et Alter være! Blomsters Duft
Som Virak stige op!

7.

Høit Echo Sangen skal gjentage af
Det store Verdens-Chor;
Men, Jordens Herre, du, o Menneske,
Synk stille for hans Fod!

Efter E. C. v. Kleist.

N° 2.

Kong Svends Forræderi imod Valdemar.

Maestoso.

J. Weigl.

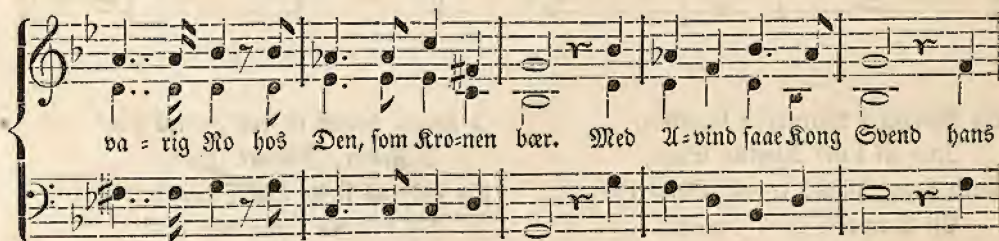
Enfælte Stemmer.

1. I Dan = ne = mark en Drot der var, han hed den go = de Val = de = mar; ham

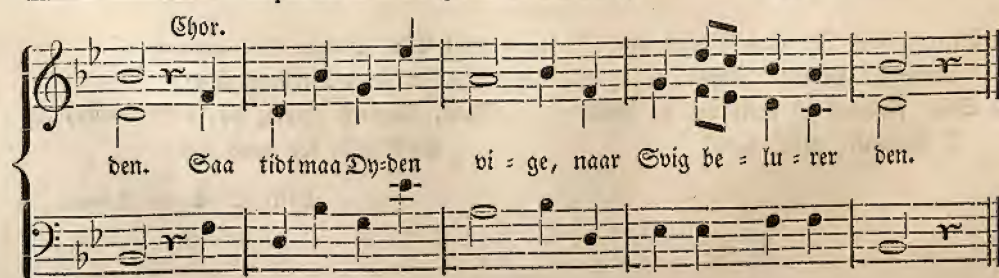
piu mosso
el = fed' Folk og Hær. Sin Kon = ge = pligt han ø = ved tro; dog fjel = den byg = ger

va = rig No hos Den, som Kro = nen bær. Med A = vind saae Kong Svend hans

Tempo 1mo
Roes og Val = de sli = ge. Saa tidt maa Dy = den vi = ge, naar Ewig be = lu = rer

Chor.
den. Saa tidt maa Dy = den vi = ge, naar Ewig be = lu = rer den.

2.

Til Fæst man indbød Baldemar; — Det gjalbt hans ædle Bryst.
 For List hans Hjerte fremmed var, Dog helbig undveg han
 Thi gif han did med Lyst. Sin Sjendes lumfle Snarer.
 Men under Gæstebudets Fryd ;: Guds stærke Haand bevarer
 Gjenløb forræderst Sværdelyd; Saa tidt den skyldfri Mand.:)

N° 3.

Den gamle Landmand

Comp. af Theodor Stein
i hans 9de Aar.*Andante con moto.*

til sin Søn.

1. Viis stedse Tro = skab, Ver = lig = hed ind = til din kjø = le Grav, og

viig ei mind = ste Fin = gers = bred fra Her = rens Wei = e af.

2.

Som over Enge blomstersmykt
 Du glad da vandre skal;
 Da kan foruden Gru og Frygt
 Du vente Dødens Kald.

3.

Da bliver Leen i din Haand
 Og Ploven dig saa let; —
 Ved Nøisomhed og munter Aand
 Kun trives Sorgen flet.

4.

Men Riddingen er Byrden svær,
 Hos ham kun Dvaler boe;
 Han færdes rastløs fjern og nær,
 Men finder aldrig Ro.

5.

Ham smiler ingen Foraarsdag,
 Ei Sædemarkens Gulb;
 Thi kun af List, kun af Bedrag
 Hans hele Sjæl er fuld.

6.

Viis derfor stedse Ærlighed
 Indtil din kjøle Grav,
 Og viig ei mindste Fingersbred
 Fra Herrens Veie af!

7.

Da skulde Lærer, elskte Søn,
 Bedugge tidt din Grav,
 Og Blomster, med en Duft saa fjon,
 Fremspire skal deraf.

Efter Høly.

N° 4.

Aftenbøn.

Adagio.

C. M. v. Weber.

1. Sko = ven's Kro = ne, løst min Do = ne sa = ligt

The first system of music is in 2/4 time, key of B-flat major. It consists of a treble and bass staff. The treble staff begins with a half note G4, followed by quarter notes A4, Bb4, and C5. The bass staff begins with a half note F3, followed by quarter notes E3, D3, and C3. Dynamics include a piano (p) marking at the start and a crescendo line towards the end.

op mod Her-rens Thro = ne! San-gen bæ = ve, San = gen

The second system continues the melody. The treble staff features eighth and sixteenth notes. The bass staff has a half note F3, followed by quarter notes E3, D3, and C3. Dynamics include a piano (p) marking and a crescendo line.

svæ = ve did, hvor Stjer = ner klart sig bæ = ve!

The third system concludes the piece. The treble staff has a half note G4, followed by quarter notes A4, Bb4, and C5. The bass staff has a half note F3, followed by quarter notes E3, D3, and C3. Dynamics include a piano (p) marking and a crescendo line.

2.

Jeg opvender
 Mine Hænder,
 Gud! til dig, som Hjertet kjender.
 Mig fra Fare
 Du bevare,
 Send til Trøst din Engleskare!

Efter F. Kind af Oehlenschläger.

N° 5*).

Fædrelandsfang.

Andante.

J. Haydn.

1. Gud be = skjærme Danmarks Ri = ge, Danmarks Kon = ge, Folk og Land!
 Lad i Bæl = de Dan = mark sti = ge, styrk til Stor = daad hver dets Mand,

at dets Fien = der rædd' maae vi = ge fra dets blom = ster = frand = ste Strand!

Gud be = skjærme Danmarks Ri = ge, Danmarks Kon = ge, Folk og Land!

2.

3.

Freden boe i Danmarks Have,
 Retfærd gaae i Glidens Spor,
 Moie krydre hver en Gave,
 Ploven løkker frem af Jord,
 Medens Kjølen over Have
 Senter Velstand til vort Nord!
 ∴ Gud beskjærme Danmarks Rige,
 Danmarks Konge, Folk og Land! ∴

Guds frygt boe i Kongens Hjerter,
 Retfærd sidde ved hans Haand,
 Wijsdom sprede med sin Kjerte
 Sandhedsdag omkring hans Aand,
 Og til Folkets Fryd og Smerte
 Lænke ham et Demantbaand!
 ∴ Gud beskjærme Danmarks Rige,
 Danmarks Konge, Folk og Land! ∴

4.

Høit paa Kraftens Egestamme
 Vaie Danmarks elskte Flag,
 Lyst i Kampens Nat det bramme,
 Seierrig som Grens Dag!

Dannebrogets Trostels-Flamme,
 Brænd til Jordens sidste Dag!
 ∴ Gud beskjærme Danmarks Rige,
 Danmarks Konge, Folk og Land! ∴

H. David.

*) Melodien til den østerrigske Nationalsang: „Gott erhalte Franz, den Kaiser“.

N° 6.

Vaarandagt.

Larghetto.

A. P. Verggreen.

Ramt af So-lens blanke Pi-le, hver en Knop som Blad maa smi-le, og for-

mf

yn = get Sko-ven staaer. Stil-le, Sjæl, be = gei-stret sil-le, tab dig

p

fromt i Fug-lens Tril-le, fik-kert den til Him-len naaer!

mf

Rch.

N° 7.

Bøn for Danmark.

Adagio.

G. J. Vogler.

1. E = vi = ge Magt! hvem Ver = de = ner ly = de! Hør fra vort lu = en = de

f *p cresc.*

Hjer = te ud = bry = de Tak for din Naa = de mod Da = ni = ens Land!

ff *p* *pp*

Hist rul = ler Kri = gens knu = sen = de Tor = den; her groer Fredsæl = men fro i vort

f

Nor = den. Gud! til dig hæ = ver sig vor fryd = ful = de Røst.

p *ff* *pp*

2.

Evige Magt! hvis Godhed omsvæver
 Funken af dig, der i Støvet sig hæver
 Høit med sin Tanke mod Evigheds Væld.
 Hør du vor Bøn for Fædrenerige!
 Hør vor Bøn for dets Drot at opstige!
 Lad din Fred
 Lyse ned
 Paa Fader og Børn!

S. P. J. Dahl.

Aftensang.

Adagio non tanto.

H. V. Gade.

1. Fred hvi = ler o = ver Land og By, ei Ver-den lar = mer meer. Fro

smi = ler Maa = nen til sin Sky, til Stjer = ne Stjer = ne feer.

2.

Dg Soen blank og rolig staaer
Med Himlen i sin Favn;
Paa Dammen fjerne Bægter gaaer
Dg lover Herrens Navn.

3.

Det er saa fredeligt, saa tyst
I Himmelen og paa Jord;
Vær ogsaa stille i mit Bryst,
Du Flygtning, som der boer!

4.

Slut Fred, o Hjerte, med hver Sjæl,
Som her dig ei forstaaer!
See, over By og Dal i Dvel
Nu Fredens Engel gaaer.

5.

Som du han er en Fremmed her,
Til Himlen staaer hans Hu;
Dog i det stille Stjernesfær
Han dvæler her som du.

6.

O, lær af ham din Aftensang:
Fred med hver Sjæl paa Jord!
Til samme Himmelen gaaer vor Gang,
Afskilles end vort Spor.

7.

Fred med hvert Hjerte, fjern og nær,
Som uden No mon slaaer!
Fred med de Faa, som mig har kjær,
Dg dem, jeg aldrig saaer.

8.

Fred med hver Aand, som hader mig;
Den skal mig elske vist,
Naar, samlet i Guds Himmerig,
Vi ham lovprise hist!

H. S. Ingemann.

N° 9.

Den udødelige Sjæl.

Andante.

J. F. Reichardt.

1. Hvor er du? at jeg kan er = kjen = de og sku = e grant mit san = de Jeg!
Hvorhen skal Tanken sig vel ven = de? Hvor skal til dig den fin = de Vei?

Er du et Pust — liig Luf = tens Bøl = ge? Er du en Ild med stil = le Glands? D,

Hvis du kan, du ei dig dø = ge, men frem du træ = de for min Sands!

2.

Det er dog underligt at vide,
At Sjælen i vort Indre boer,
At kun ved den vi tænke, lide, —
Dg kan ei finde dog dens Spor.
Vi see, at Fod og Haand sig bøie,
Vi styre, som vi vil, vort Blik;
Men skjult er Bæsnen for vort Die,
Af hvem vor Villie Kræften fik.

3.

Men det jeg veed, at Sjælens Lue
Forjætter mig et evigt Liv,
At jeg engang ved den skal skue
Ham, som mig skabte ved sit: Bliv!
Dhi Dødens Magt den ei betvinger,
Den skjules ei i sorten Jord;
Den frigjort op til Gud sig svinger
Dg blander sig i Engles Chor.

Efter Overbeck.

N° 10.

Til de danske Stænder.

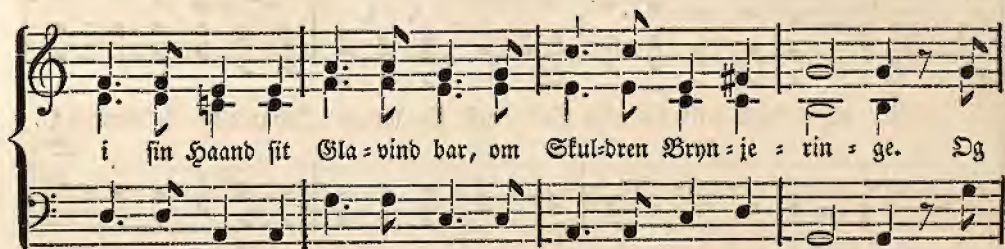
Allegro maestoso.

A. P. Berggreen.

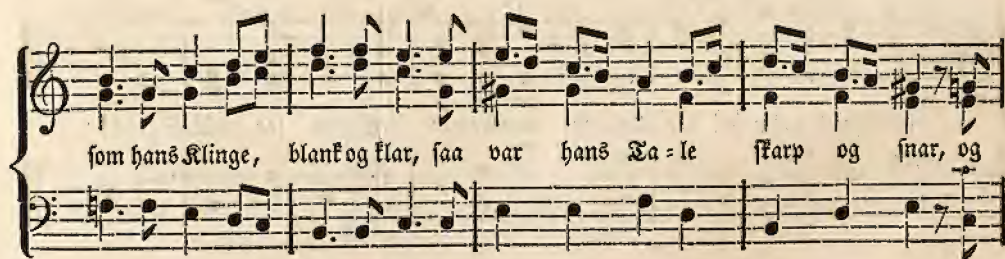

1. I gam = le Nord en Skif det var, naar Dansken gik til Tin = ge, han

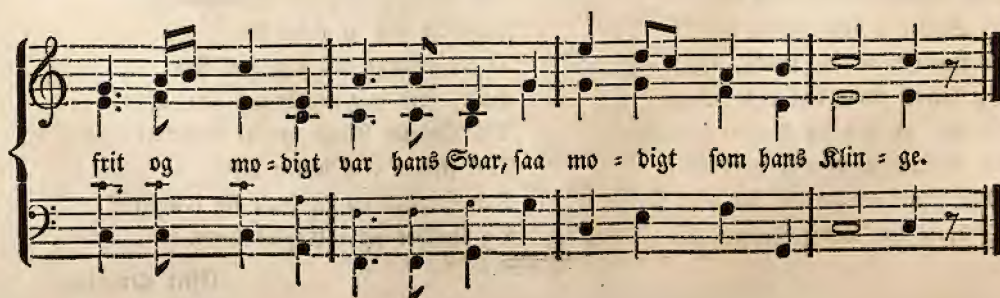
semp. f

i sin Haand sit Gla = vind bar, om Skul = dren Bryn = je = rin = ge. Og

som hans Klinge, blank og klar, saa var hans La = le skarp og snar, og

frit og mo = digt var hans Svar, saa mo = digt som hans Klin = ge.

2.

Da hørtes mange stolte Ord:
 Det ei var Brug at blune;
 Man sloges i det gamle Nord
 Udi det bedste Lune.
 Imens man leved, var man fri,
 Og døde man, var det forbi;
 Man fik en Høi at ligge i
 Med Bautasteen og Rune.

3.

Men Tiden lærte Dansken snart
 Det frie Mob at glemme,
 Og han blev vant til Slaveart
 Med altfor let et Næmme.
 I sløve Trældoms usle Kaar
 Bag fremmed Plovsfiert Bonden gaaer,
 Af Ridesfogden Vidst han faaer,
 Og skjælver for hans Stemme.

4.

Den Ridder kommer høi tilhest,
 Den Borger ydmygt bukker;
 Han veed, det er en farlig Gæst,
 For hvem ei Laasen lukker.
 Forknyt bag fine Ruder smaa,
 Med Bly i Bindvet, Taget Straa,
 Og Armods Tegn i hver en Braa,
 Han skjuler sig og sukker.

8.

Men gamle Dan med styrket Mob
 De Braves Røst fornemmer.
 Forynget rullede hans Blod
 Ved deres hjærve Stemmer.
 Thi Held hver god og retviis Mand,
 Som fri og blid og med Forstand
 Staaer fast paa Tinge for sit Land,
 Ham aldrig Danmark glemmer.

5.

I vore Tider nærmes vi
 Paany de gamle Baner;
 Vor Tanke, modig, stolt og fri,
 Forsøger nye Baner.
 Vi ruste os med Landens Sværd,
 Vi kjende grant vort Borgerværd,
 Vi rede staae til kraftig Færd
 Bag Rets og Sandheds Faner.

6.

Og Fredrik skjønnere Tidens Tegn:
 Han veed, det er en Tre
 I frie Tankers Fødeegn
 En elsket Drot at være.
 Og derfor lod hans Kongebud:
 Drag nu, mit Folk, til Tinge ud,
 Til frie Raad, og give Gud,
 Mit Ord maa Frugter bære!

7.

Da saaes en udvalgt Hob affted
 Til Danneking at drage;
 Men bedre Raaben tog den med
 End Skjold og Landsfestage.
 Thi klar Forstand og sikre Meed,
 Og Kraft, til Maadehold bered,
 Og trofast Hu i Kjerlighed,
 Naar du, hvor Sværd er svage.

N° 11.

Ved de Danske Kæmpers Begravelse,
Andante maestoso. der faldt den 2^{den} April 1801. H. O. C. Bink.

1. Væ = re Fred med E = der Al = le, som vi saae i Kam = pen
 fal = de; Hver, som u = for = sagt og glad stred for Kon = ge, Land og Stad! I det
 ræd = sels = ful = de Mø = de hjæft I stre = de, faldt og dø = de.

2.
 Østerhavets Bølger bare
 Overmægtig Fiendeskare.
 Myndig os vor Uven bød
 Bølge mellem Haan og Død.
 Da, da gik I ham imøde,
 Støde, strebe, faldt og døde.

3.
 Tusinde Kartover brølte,
 Ikke Skræk og Frygt I sølte,
 Men kun hørte Grens Bud,
 Raff ham sorte Skud for Skud.
 Hver stod fast og ufortøden,
 Stod og stred og savnte Døden.

4.
 Kampens Ild blev ved at brænde,
 Rundt omkring faldt Ven og Frænde;
 Skarer styrtede for Fod,
 Strømme flød af Hælsblod.
 Hver saae sig og Broder bløde,
 Men stod fast og stred og døde.

5.
 Være Fred med Eder Alle!
 Vi Jer ei tilbagekalde,
 Græde ei ved Eders Grav,
 Hvor den er i Jord og Hav;
 Men med Tak og Priis og Hæder
 Broderligt vi mindes Eder.

6.
 Ja, med Takkesang vi møde;
 Thi det var for os I døde.
 Tak for Eders Heltedød!
 Tak for hver en Draabe Blod!
 Tak, I dyrebare Sjæle!
 Evgit er Jert Eftermæle!

J. S. W. Abrahamson.

N° 12.

Høstmorgen.

Con moto.

J. A. P. Schulz.

1. D Mor-gen-sol! vi hil-se dig ved fæ-re Dont saa gla-de = lig, be-
un-dren-de din Glands. Hver Skabning om os fry-der sig: hvor Hø-sten er paa
Gla-der rig! D flet-ter den en Krands! D flet-ter den en Krands!

2.

Elsk græsklædt Dal, elsk kornrig Bang;

O Brodre, offerer den en Sang,

Den offerer os langt meer.

Som Larkens, stige høit vor Priis;

Thi Jorden er et Paradiis

:: For Hver, som Glæden seer. ::

3.

Vi see, vi føle, nyde den;

I rige Maal Betsignelsen

Udstræde Himlens Gud!

Han skabte Sommer, Høst og Vaar,

Ham takke vi for frugtbar Aar;

:: Thi bryder Lovsang ud. ::

4.

Ham prise vi, ham — evig, stor;

Hans Navn forkynnder viden Jord;

Hvert Straa hans Bidne er.

Han signe os, vor Jord, vor Høst,

Hver Skabning fylde han med Lyst,

:: Som er hans Godhed værd! ::

J. Møller.

N° 13.

De græske Pigers Sang

til Harald Haarderaade *).

F. Flemming.

Andantino.

1. G = vig Na = tu = ren Sjen = fer si = ne Ga = ver; Gis ø = de =

læg = ger ei de græ = ske Ha = ver; Baa = ren med Sang = fugl,

Ze = phyr og Au = ro = ra kom = mer med Flo = ra.

2.

Paurbærret grønnes deilig end tilviise:
 Ak! men det pryder meer ei Heltens Tøse.
 Hjernt nu fra Thule, fra det kolde Belte
 Drage kun Helte.

3.

Jorden er venlig alle Skabtes Moder,
 Skjønhed er Søster, Tapperhed er Broder;
 Ei da forsmaa, du Helt fra fjerne Kyster!
 Tak af din Søster.

4.

Tjenden, som fræk sig Brændsen havde nærmet,
 Beg for dit Glavind; du har os befjærmet.
 Modtag da Krandsen! Haabet har den bundet;
 Du har den vundet.

Oehlenschläger.

*) Af Tragoedien »Væingerne i Miklagard« det er: Krigerne i den store (prægtige) Gaard, eller Stad s: Constantinopel, I Middeltalveren drog mange nordiske Hætte til denne Stad, for i Tjeneste hos de græske Kæiser, hvis Livdågt de udgjorde, at indlægge sig Verommelse ved Krigsbedrifter.

N° 14.

Væringernes Drapa*).

Allegro moderato e marcato.

C. Frøier.

1. Stær = fe vi stan = de, fri = den = de gan = ge, gjer = ne det

gni = stren = de Gla = vind svin = = ge. Brø = dre fra

Bel = tet, Bret = lands Hird = mænd, Drenge fra Dof-res Da = le vor = ne!

2.
 Svithiods Sønner
 Fra Skaanes Marker,
 Helte fra Heklas
 Hal og Jøtler,
 Hylde vi Harald
 Haarderaade:
 Rædsel for rædde
 Riser alle.

3.
 Sværdet du svang paa
 Sikiloen,
 Kæmped med Kraft for
 Krist hin hvide.
 Liig da i Lynget
 Laae for Høgen;
 Blødhjertet Barm sit
 Banner svigter.

4.
 Før os i Faren,
 Favre Konge!
 Det er som Viin med
 Ven at drikke,
 Det er som Kvinders
 Kys at smage.
 Leende lader
 Livet Helten.

5.
 Daner ei daare
 Disar falske!
 Rattens Rørner ei
 Normænd blinde.
 Kristne for Korset
 Knæle vi lydigt.
 Dlaf Dre
 Du os Modet.

Oehlenschläger.

*) Af samme Tragedie. — Drapa 3: Heltesang, Sang til en Helts Priis.

N° 15.

Nordbo-Sang.

Andante con moto.

H. O. C. Bink.

1. Bed-re at le-ve blandt iis-flød-te Bjer-ge, hær-det ved Ar-beid og Kuld,
 end at hen-smægte med Bel-ly-sters Døerge, midt i-blandt Ro-ser og Guld!
 Styr-ke og Kjæbhed, hiin Fæ-dre-nes Lyf-fe, tyer til den hær-de-be Barm;
 Styr-ke og Kjæbhed, hiint Fæ-dre-nes Smyk-fe, flyer fra den mat-te-de Arm.

2.

Siger, I Vise! som grandske og domme
 Eiders og Menneffers Løv,
 Var det ved Daad, eller var det ved Drømme
 Slægter fik Riger til Arv?
 Var det Sirener, der kaldte til Hæder?
 Sylpher, der værgebe den?
 Nei det var rene og mandige Sæder,
 Stærke og hærbede Mænd.

3.

Liberens Dronning blev Dronning paa Jorden,
 Mens hun opelskede Mod.
 Selv de tyfskjæggede Helte fra Norden
 Standsede da ved hendes Fod. —
 Bellyst indsneg sig, og Kjøbhed og Orden
 Tabtes i Lædshed og Pragt.
 Nu kunde mindre end Helte fra Norden
 Spotte med Dronningens Magt.

4.

Saa skal og daane hvert Folk, som indbyder
Blødhedens Fryd til sin Barm!
Saa skal og spottes hvert Land, som adlyder
Bellystens smykkede Arm.
Smigrende lokker hun Sværmen, der stræber
Hen til de glimrende Baand.
Sik hun den fangen, hun martrer, hun dræber
Alle med skuffende Haand.

5.

Viger da bort, I forkjalede Skikke!
Langt fra vort Tempel, vort Land.
Flagre som Sylpher, det ville vi ikke:
Hædres vil Hver i sin Stand.
Bedre at boe iblandt iisklædte Bjerge,
Hærdet ved Arbeid og Kuld,
End at hensmægte med Bellysters Dværge,
Midt iblandt Roser og Guld.

O. Malling.

N° 16.

Hellig, hellig, hellig!

Adagio.

(Af Oratoriet: "Die letzten Dinge").

F. Spohr.

Hel = lig, hel = lig, hel = lig er du vor Gud! Du Al-

mæg-ti = ge, du, som er, som bli = ver, som e = vig var! Hel = lig,

hel = lig er du, vor Gud, du Al = mæg = ti = ge!

N° 17.

Livsnøydelse.

Moderato.

H. G. Nægeli.

Chor.

Fryd dig ved Ei = vet; — hvo veed, naar Ei = men slaar! Ro = sen du

Enkelte Stemmer.

pluk = ke; snart den for = gaaer. 1. Man ska = ber sig saa gjer = ne Dval, og

feer kun Tor = ne u = den Tal, men la'er Vi = o = len u = bemærkt, der blom = strer

Chor.

paa vor Dei. Fryd dig ved Ei = vet; — hvo veed, naar Ei = men

2.

Om Skyer mørkne Haabets Dag,
 Dg Lørdnen ruller med sit Brag,
 Snart straalet atter Solen skøn
 Dog gjennem brudte Sky.

Fryd dig ved Livet o. s. v.

3.

Hvo Rid og Had med Uffky flyer,
 Dg fro til noisom Bolig tyer,
 Ham skænker moderlige Jord
 Sin gyldne, sunde Frugt.

Fryd dig ved Livet o. s. v.

4.

Et trofast, hjærligt Sindelag
 Med arme Broder deler glad,
 Dg strax Tilfredshed flytter ind,
 Hvor Hjertet aabent staaer.

Fryd dig ved Livet; —

Hvo veed, naar Timen staaer!

Rosen du plukke;

Snart den forgaaer.

5.

Dg bliver Veien ogsaa trang,
 Dg Uheld standse vil vor Gang,
 Saa rækker Venstak broderlig
 Den Vidende sin Haand.

Fryd dig ved Livet o. s. v.

6.

Dg Venstak tørrer Taaren af,
 Stræer hjærlig Blomster paa vor Grav,
 Dg spreder venlig Sorgens Nat
 Med Trostens milde Ord.

Fryd dig ved Livet o. s. v.

7.

Ja, Venstak er det skønne Baand,
 Der fast forener Haand i Haand;
 Ved det vi vandre let og fro
 Til bedre Fædreland.

Fryd dig ved Livet; —

Hvo veed, naar Timen staaer!

Rosen du plukke;

Snart den forgaaer.

Efter Martin Aftori.

Con moto.

Opmuntring til Glæde.

J. F. Reichardt.

1. Hvo vil med Gril-ler sig vel pla = ge, i = mens i Ung = doms =

vaar vi staae? Hvo vil i si = ne Blom = ster = da = ge i

mør = fe Sol = der Pan = den staae? See Glæ = den vin = ker al = le =

veg = ne, hvor = hen vi ven = de vo = re Fjed; den smi = ler selv i =

mens vi bleg = ne, og syn = ger blidt om Gra = vens Fred.

2.
 End risler Bakkens klare Kilde;
 End Lunden grøn og kjølrig er;
 End skinne Maanens Straaler milde,
 Som forðum gjennem Adams Trær;
 End styrker Saft af Purpurdruer
 Vor syge Sjæl, og gjør den sund;
 Og Aftenrødens skjønne Luer
 Endnu forgylde tause Lund.

3.
 End Nattergalens Sang jo lyder
 Fra Busken i den stille Dvald,
 Og Unglingshjertet Trøst indgyder,
 Og læger sønderrevne Sjæl.
 Ja! værd det er at boe og bygge
 Her paa Guds Jord, saa yndelig;
 Thi vil jeg nyde Livets Lykke
 Til Dødens Engel vinker mig.

Efter Holty.

N° 19.

Sorgløshed.

Allegretto.

J. A. P. Schulz.

1. Der = som du vil fri og let gjen = nem = van = dre Li = vet,
 Fug = le = ne dig læ = re det, dem det Lod er gi = vet.

Ei = den dem ei bli = ver lang, Sor = gen de ei fjen = de,

Da = gen hil = se de med Sang og med Sang den en = de.

2.
 Hver en Dag for Fuglene
 Har sin egen Plage;
 Ingen tid man dem skal see
 For i Morgen klage.
 Saa i Gammen spinde hen
 Naar og Høst og Sommer;
 Hver forglemmer Vinteren
 Lige til den kommer.

3.
 Dersom du vil fri og let
 Gjennemvandre Livet,
 Fuglene dig lære det,
 Dem det Lod er givet.
 Og med Fuglene vi har
 Hift en kjærlig Fader;
 Han i Varetægt os ta'er,
 Aldrig os forlader.

Efter Jacobi.

N° 20.

Fædrelandsfang.

Andante con moto.

A. P. Berggreen.

1. Hvor Barndommens Maiblomst om-slyn-ged vort Haar, hvor Ungdommens Ro-ser vi

p *mf*

brø = de, hvor Manddommens Seg-mel-lem Stor-me-ne staaer, hvor Glemmig-ei

f *mf*

blomstrer for Dø = de: kun der, ik = kun der fin = der Hjer-tet sit Hjem, thi

p

der kun fandt Min = det sit E = den. Chor. Kun der, ik = kun der fin = der

f

2.

I Danmark paa Blomster vor Bugge den stod,
 Der først vi bandt Kjærlighed Krands,
 Der Kjæmpehøi = Egen quod Fædrenes Mod,
 Kjærminder paa Grav der os standse:
 ∴ Kun der, ikkun der fandt vort Hjerte sit Hjem,
 Thi der kun fandt Mindet sit Eden. ∴

3.

Gødttonende Danamaals yndige Land,
 Du Skovvang bag himmelblaa Bølge!
 Held signe i Freden din blomstrende Strand!
 I Drøg Held Dannebrog følge! —
 ∴ I Dan, kun i Dan fandt vort Hjerte sit Hjem,
 Thi der fandt vort Minde sit Eden. ∴

4.

Paa Sjølund han throner vor Konning saa prud,
 Dog mild som den rolige Bove;
 Han styrer sit Danmark med faderligt Bud,
 Han lyder, skjøndt Hersker, dets Love.
 ∴ I Dan, kun i Dan fandt hans Hjerte sit Hjem;
 Held Kongen! Held Skjoldungens Rige! ∴

Blof, Tøren.

Længsel efter Graven.

Adagio.

C. G. Tag.

1. No = lig, dyb er Dø = dens Slum-mer, tryk i Jor = dens
 Slum = mer,
 No = der = skjød; der sig stil = ler al vor Kum = mer,
 Kum = mer,
 Slut = tes Li = den = ska = bers Glød. No = re
 Sor = ger, sto = re, smaa, der med os til Hvi = le gaae.

2.
 Der de stride Taarestømme
 Standse i det døde Leer;
 Vore Dnster, vore Drømme
 Wngste os da ikke meer.
 Hjertet, før foruden Trøst,
 Finder No i kolde Bryst.

3.
 Snart man vil den Hoi forglemme,
 Hvor vi sank ved brudte Stav;
 Dgsaa Dødeslygens Stemme
 Vil da tie ved vor Grav.
 Hvad vi virked', — Skade, Gavn, —
 Alt vil glemmes med vort Navn.

4.
 Laa mit sorrigfulde Hjerte
 Snart dog skjult i Jordens Skjød;
 For de Saar, som nu mig smerte,
 Døden Lægedom da bød.
 Kjole Grav! naar vil din Gavn
 Nabne mig den trygge Havn!

Efter Ae. v. Berlepsch.

N° 22.

Morgenlovsang.

Andante.

J. H. Rolle.

1. Lo = ver Gud! Lo = ver Gud! See

p *semp. cresc.* *f* *p*

Mor = gen = so = len hæ = = = ver sig af

p *f*

Ha = vet's Skjød; og den he = le Skab-ning

p *f*

syn = ker hen i An-dagt for dens Glød.

f

2.
 :|: Lover Gud! :|: Med friske Duft ham
 Priser Blomsters skønne Flor;
 Dybt i Skoven, høit i Luften
 Ham lovsynger Fugles Chor.

3.
 :|: Lover Gud! :|: Nu fra sin Hule
 Bildtet springer frem med Lyst;
 Hæv, min Sjæl! med Tak din Vinge!
 Stig, min Sang! fra fulde Bryst!

Efter Pagte.

N° 23.

Den norske Hyrdedrengs Sang.

Allegretto.

En svensk Folkemelodie.

1. Hør mig, Skov og Mark og Fjeld! mig, som her sid = der een = lig og
end = nu, Lam! I trip = pe maae, end = nu lidt maae I Rid = lin = ger

syn = ger paa Du = en; end = nu er det ik = ke Døld, end = nu
dand = se og sprin = ge; ind i mør = ke, nu = ret Braa var det

varm skin = ner So = len som Du = en; Dving = sel gjør jo
Synd E = der tid = lig at tvin = ge.

u = glad og tung; jeg, som selv end = nu fun er ung,

2.

3.

Du, som hist af mærken Uur¹⁾
 Riger frem, skuer ned fra de høieste Bjerge,
 Sig der længe nok paa Luur,
 Naagen her seer du Den, som skal værge;
 List kun, kom kun, om du tør!
 Jeg skal skrige, saa Folket skal høre mig hjemme;
 Risten hænger over Dør,
 Den og Trommen dig, Bamse!²⁾ skal skræmme.
 Jaget over Bjerg, over Dal,
 Nødig Tungen hænge du skal,
 Ingen Boigd dig give Ly,
 Hen ad Hekkenfjeld til skal du flye.

Du, som under Skyen vidt
 Flyver om for at finde til Ungerne Føde,
 For din sorte Klo saa tidt
 Maatte Lammene meenløse bløde;
 Hid du stirrer kun omsonst,
 Her kun Harm maa du høre, hvor Bjelderne klinge.
 Her forgjæves er din Kunst,
 Sæt kun andensteds hen med din Vinge!
 Nævens Unger — hold dig til dem!
 Den har mange — fire til fem —
 Lad dem døe, det lumste Pak!
 Og med dem til din Fjeld = Rebe gik!

4.

Saa skal jeg og mine Jaar
 Kunne vandre omkring her i Dalene trygge;
 Naar i Middag Solen staaer,
 Under Buskene finde vi Skygge.
 Græsset voxer som en Skov
 Der i Skyggen, hvor Draaben af Lovet det fæder;
 Markens Skaber være Lov,
 Over Alt han sin Gødhed udbreder!
 Brænder Tørsten, Elven er der,
 Hisset vore saftige Bær,
 Myren³⁾ staaer af Multer⁴⁾ rød,
 Tuen fortner med Blaabær bestrøet.

Claus Frimann.

¹⁾ Uur 3: Steenhob; her: Klippehule. ²⁾ Bamse 3: Bjørn. ³⁾ Myren 3: Mosen. ⁴⁾ Multer 3: Muldebær.

N° 24.

Fiskeren.

Andantino.

J. F. Reichardt.

1. Dybt Bølgen sank, høit Bølgen foer; men paa den nøg-ne Kyst en Fi-sker sad med

Me-de=snor, saa kold, med blot=tet Bryst. Og som han stir-red, som han saae, da

soul-med Bo=vens Top; en Hav=fru gjennem Bølgen blaa sig skjød paa Stranden op.

cresc.

2.
 Hun saae paa ham, hun til ham sang:
 Du haarde Fisker, tael!
 Hvi ioffer du fra dybe Tang
 Min Et til Dødens Dval?
 At vidste du, hvor vever hist
 Min Fisk er i sin Flod,
 Da fulgte du mig strax forvist,
 At dele Skjæbnen god.

3.
 Gaaer ikke Sol's og Maanes Dei
 Dybt under saltens Hav?
 Forfrister deres Skjønhed ei
 Kjøstaandende deraf?
 Seer du ei Himlen i min Bæk?
 Den blaaligklare Strand?
 Dit eget Ansigts lige Træk
 Fra Glæden af mit Vand?

4.
 Dybt Bølgen fuser, Bølgen gif,
 Ham vædes nøgne Fod.
 Saa sært som ved den Elstes Blif
 Det soulmed i hans Blod!
 Hun saae paa ham, hun til ham sang;
 Bag Havet Døden leer!
 Halv trak hun ham, halv selv han sprang —
 Man saae ham aldrig meer!

Efter Gøthe af Oehlenschläger.

N° 25.

Mit Haab, min Trøst.

Moderato.

C. C. F. Weyse.

1. Jeg gaaer saa tryg og ro = lig i = gien-nem Li = vets Dal; thi
fra min snæv = re Bo = lig jeg feer en be = dre Sal. De
fla = re Stjer-ner tin = dre saa mildt paa Him = lens Blaa, de
ef = ter Li = vets Vin = tre et e = vigt For = aar spaae.

2.

Paa deres blanke Side
Har Tiden Ruft ei sat,
Med herlig Glands de glide
Paa Hvælvingen hver Nat.
For Solens Ild de vige
Med taus Bæfedenhed;
Men smilende de stige,
Naar Solen daler ned.

3.

O store, lyse Billed
Paa Haabet i mit Bryst!
Du tidt min Kummer stilled,
Gav tidt mig salig Trøst.
Naar Livets Sol maa dale,
Og jeg i Graven gaae,
Skal hine lyse Sale
For Sjælen aabne staae.

4.

Saa, vist der er en Stjerne,
Som vil modtage mig;
O Jord! jeg gaaer da gjerne,
Naar du forskyder mig.

Med Himmelen fortrolig,
Jeg gaaer i Jordens Dal;
Jeg veed, en bedre Bolig,
Min Aand modtage skal.

Sophus Zahle.

4*

N° 26.

Jægersang.

Presto.

A. P. Berggreen.

1. Tra = rah! Tra = rah! Tra = rah! Tra-rah! Tra = rah! 1. Kraf-tig Sæ-ger-

hor = net klin-ger gjennem Sko-ven til vor Sang. Hor hvor Fiel = dets E = cho

brin = ger os de soundne Do = ners Klang: Tra-rah! Tra-rah! Tra = rah! Tra-

rah! Tra = rah! Al = le Fug = le frygt-somt hvi = ske, Hundene i = ler frem paa

Kov i den fri-ske, den fri-ske, i den fri-ske, grøn-ne Skov. Tra-rah! Tra-rah! Tra-rah! Tra-rah! Tra-rah! Tra-rah!

2.

Vil du vinde Mod og Tre,
Fra det flade Land du fly;
Skal Diana huld dig være,
Søg i Skovens Tempel Ly.
Trarah! Trarah! Trarah!
Der, mens Lunas Straaler funkle,
Synger Alt Gubindens Lov,
I den dunkle —
I den dunkle, grønne Skov.
Trarah! Trarah! Trarah!

3.

Kald din Hund og grib dit Børge!
Dagens sidste Straaler flye,
Fremad mod de høie Bjerger,
Kransed' af den røde Sky.
Trarah! Trarah! Trarah!
Op til Klipperne, de skønne!
Op hvor Ornen har sit Kov
Fra den grønne —
Fra den grønne, friske Skov.
Trarah! Trarah! Trarah!

4.

Dagens Glands er nu forsvunden,
Solens Pile flyve hjem,
Mens fra dunkle Træer i Lunden
Lange Skygger skride frem.
Trarah! Trarah! Trarah!
Snart dog Maanen atter fylde
Skal med Straaler Skov og Krat
I den stille —
I den stille, kjole Nat.

Trarah! Trarah! Trarah!

Fr. Paludan-Møller.

Daarsang.

C. C. F. Weyse.

Allegretto vivace.

1. En = de = lig rev = ned de hæn = gen = de Skyer, de for = svandt i en Kant,
 Kul = den med Taa = ger = ne flyer. Him = me = len skîn = ner saa klar og saa puur,
 som en De = mant, som en fle = ben A = zur, Var = men op = li = ver den
 død = kol = de Jord; ei = a see, Her = re = je! Alt staaer Wi = o = len i Flor.

2. 3.

Finken er kommen, den var ikke seen:

Tirrelit, Dvirrelit!

Lviddrer paa gyngende Green.

Græsset alt speiler sig spædt i vor Sø,

Tsen og Sneen paa Bjerget maa tse;

Løvene flette det maigrønne Tag,

Vifter hid, vifter did,

Høit i den venlige Dag.

Hvad er saa herligt som Rosen i Vaar?

Hvad saa rødt, hvad saa sødt?

End den ei blomstrende staaer;

Endnu den slutter paa torneede Stub

Grønt i sit Løv den tilsluttede Knop;

Men kun en Dag i den varmende Lust —

Giver Aft, hvilken Pragt!

Mærker i Purpurets Duft?

4.

Blusser alt Rosen, da kommer og snart

Trilleree, Filomee

Hurtig paa Vingernes Fart.

Liflige Nattegal bygger i Træ

Hurtig sin Rede bag Grenenes Læ,

Holder sit Bryllup og synger sin Sang:

"Søde Lyst i mit Bryst!"

O, du lifsalige Klang. Døhlenschläger.

N° 28.

Sommeren.

Allegretto.

J. A. P. Schulz.

1. See den sol = fla = re Him = mel og den tal = læ = se Brim = mel

Blom = ster, gu = le og blaae. Alt i = gien = to = ner Glæ = de, og paa

Dvi = ste = ne spæ = de hop = pe qvid = dren = de Fug = le smaa.

2.

Mellem Marker og Bænge,
 Gjenmen blomstrende Enge
 Risler Kildens Krystal.
 Rattergalene synge,
 Blomsterbussene gynge,
 Med gaaer Solen i grønne Dal.

3.

Ar alt Agrene klæde,
 Alting danser af Glæde
 Rundt paa Høi og i Dal;
 Lammet springer paa Marken,
 Fisken leger i Parken,
 Myg hist surre i Tusindtal.

4.

Kommer, Piger! og frandsfer
 Ser med Roser, og danser
 Rask til Strængenes Lyd!
 Op og ned vi først træde,
 Siden Rundfreds og Klæde;
 Barnlig munter er vores Fryd.

Efter Voks af O. D. Lütken.

N° 29.

Julehymne.

Allegro.

J. A. P. Schulz.

1. *f* den = ne sø = de *mf* Ju = le = tid tør man sig ret for =

f nøi = e, og bru = ge al sin Kunst og Flid, Guds Na = de at op = *mf*

høi = e; ved ham, som er i Kryb = ben lagt, vi hjer = te =

lig af al vor Magts glæ = de vil og fry = de: Din Lov skal hø = res, *f*

Frel = ser = mand, saa vidt og bredt i Ver = dens Land, at Bjerg og Dal gjen =

ly = de, at Bjerg og Dal gjen = ly = de!

mf

2.

Gud er nu ikke længer vred,
 Det kan vi deraf vide,
 At han har sendt sin Søn herved,
 For Verdens Synd at lide;
 Det vorde vidt og bredt bekendt,
 At Gud for os sin Søn har sendt
 Til Jammer, Vee og Naade;
 Hvo vilde nu ei være fro,
 Og lade al sin Sorg berøve
 : Paa Jesu søde Naade! : :

3.

Som Natten aldrig er saa sort,
 Den jo for Solen svinder,
 Saa farer al min Kummer bort,
 Naar jeg mig ret besinder,
 At Gud saa hjertens = inderlig
 Af Evighed har elsket mig,
 Og er min Broder vorden;
 Jeg aldrig glemmer disse Ord,
 Som klinge i Englechor:
 : Nu er der Fred paa Jorden! : :

4.

Halleluja, vor Strid er endt,
 Hvo vilde mere klage!
 Hvo vilde mere gaae bespændt
 I disse Frydedage!
 Syng høit i Sky, Guds Kirkeslok:
 Halleluja, nu har jeg nok,
 Den Lyst er uden Lige!
 Halleluja! Halleluja!
 Guds Søn er min; jeg gaaer herfra
 : Med ham til Himmerige! :
 S. A. Brorson.

N° 30.

Hjemmet.

Andante. (Efter den engelske Sang: Home! sweet home!) H. R. Bishop.

1. Om Glæ=der end be = teg=ned' hvert Fjed, vi van=dred' frem, dog Længsel Sjæ=len

fyld=der ved Tan=ken om vort Hjem. Og al=drig du i Ver=den vil fin=de no=get

Sted, hvor, som i Barndoms=Eg=ne, dit Hjer=te sø=ler Fred. Hjem! Hjem! mit

hjæ=re Hjem! Nei! in=gen, in=gen Plet er skjon som du mit Hjem.

2.

Landsflygtig jeg mod Hjemmet
 Tgiennem Aaarer seer:
 Al! skal min elskte Hytte
 Jeg aldrig skue meer?
 Gødt Fuglene der synge
 Med den mig kjendte Røst;

Der atter Fred neddaled'
 I sorgopfyldte Bryst!
 Hjem! Hjem! mit kjære Hjem!
 Nei ingen, ingen Plet
 Er skjon som du, mit Hjem!

No 31.

Lovsang.

Allegro maestoso.

(Af: Athalia.)

J. A. P. Schulz.

Lydt gjennem Verdens Rum Je = ho = va's Navn gjen = to = ner; i = gjennem Verdens

Rum Je = ho = va's sto = re Navn gjen = to = ner! 1ste St. Han lov =

3^{die} St. Je = ho = va's sto = re Navn gjen = to = ner! Han lov =

1ste St. pri = ses af Stø = vet, af Eng = le = nes Chor!

2^{den} St. Han lov = pri = ses af Stø = vet; og af Eng = le = nes Chor! Før = end

3^{die} St. pri = ses af Stø = vet; af Eng = le = nes Chor! Før = end

Torden blev dan = net og Him = len blev hvæl = vet, var Gud! var Gud! Bringer

Før = den blev dan = net og Him = len blev hvæl = vet, var Gud! var Gud! Bringer

Tak ham og Priis! Vær Gud! Vær Gud! Bringer Tak ham og Priis!

Tak ham og Priis! Vær Gud! Vær Gud! Bringer Tak ham og Priis!

N° 32.

Bjergmanden i Dovre.

Andante.

(Gammel nordisk Melodie.)

1. Dybt in = de ud = i Dov = re = fjeld, — Veien den er trang — der
boer en Bjergmand flem og fæl. Den Sorg gjør Ti = den lang.

2.

Han var heel underlig at see,
— Veien den er trang —
Hans Ryg den gif i Bugter tre.
Den Sorg gjør Tiden lang*).

3.

Hans Haar var rødt, hans Dine graae,
Hans Mund var skjæv, hans Tænder blaae.

4.

Gul var hans Hud og tør hans Haand,
Snart spored' man hans fule Aand'.

5.

Han roved mangen Pige skjøn,
Dg siden dræbte dem i Vøn.

6.

Ei skaaned' han den Vandringsmand,
Han overfaldt og plyndred' ham.

7.

Dg hver den Aften tænkte man,
I Nat han sætter vort Huus i Brand.

8.

Skjøn Anna hun var paa Rosenbovd.
— Veien den er trang —
Gud frels hende fra den lede Trold.
Den Sorg gjør Tiden lang.

9.

Hendes Hjerter var saa reent som Guld;
Hun var Hr. Haagen tro og huld.

10.

Dg naar hun vanked i Urtebed,
Da havde hun sin Terne med.

11.

Den Lumste listed' sig paa Taa,
Med eet han monne for dem staae.

12.

Skjønn Anna tabte alt sit Mod,
Hun faldt i Afsmagt for hans Fod.

13.

„Hør, Terne! hvis du ei tier qvær,
Saa veed min Kniv, hvor dit Hjerter er.

*) Anden og fjerde Linie gjentages til hvert Vers som Omkvæd.

14.

Haha! Skjøn Anna, nu er du min!
Saa hvined den Trold i vilde Vind.

15.

Nu slæbte han hende bort med sig;
Hun vaagned og freg saa jammerlig.

16.

Den Terne sig skyndte ad Døren ind:
„Den Bjergmand har ranet Skjøn Jomfru min.“

17.

Nu fik Hr. Haagen det Sørgebud;
„Christi hjælpe mig! jeg har mistet min Brud.

18.

Frem Kæmper! frem I raske Mænd,
I skaffe mig skjøn Anna igjen!“

19.

De søgte i Dage, de søgte i tre,
Ei kunde de Troldens Indgang see.

20.

Den fjerde Aften fandt man den,
Nu skynder sig Skjøn Annas Ven.

21.

Alt havde den Bjergmand Kniv i Arm
Og søgte efter den Jomfru: Varm.

22.

De Kæmper toge Trolden fat:
Og hør! det bliver din sidste Nat.

23.

Nu bandte han, rasede, græd og loe,
Indtil de hans Hoved fra Kroppen slog.

24.

I Stykker hug de hans lede Krop,
Og Ravne og Krager aade den op.

25.

Tak skee dig derfor Hr. Haagen saa bold!
Du frelst din Brud fra Bjergmandens Vold.

Anmærk. I Nverup's „Hertha“ (1817) findes denne Sang meddeelt af den nu afdøde Professor Steenbloch i Christiania, og kaldes der: „En Folkesang med sin gamle Melodie“. Grunder denne Betegning, i Folge hvilken baade Text og Melodie maatte være gamle, sig ikke paa en meget ubestemt Bidsfarelse hos Herthas Udgiver, men paa en Angivelse af Indsenderen, da maa den blot betragtes som en Masse; thi Digtet er forfattet af den samme Dame, som under Mærket B. M. nævnes af Steenbloch i hans i Fortalen til femte Bome af „Udvalgte danske Viser fra Middelalderen“ meddelte Brev. Melodien hører, efter hvad Steenbloch selv har fortalt mig (og jeg troer ikke heri at huske feil), til en Vise om Harald Haarfager, som jeg forresten ikke kender.

N° 33.

Sang for Danske.

Moderato.

C. E. F. Weyse.

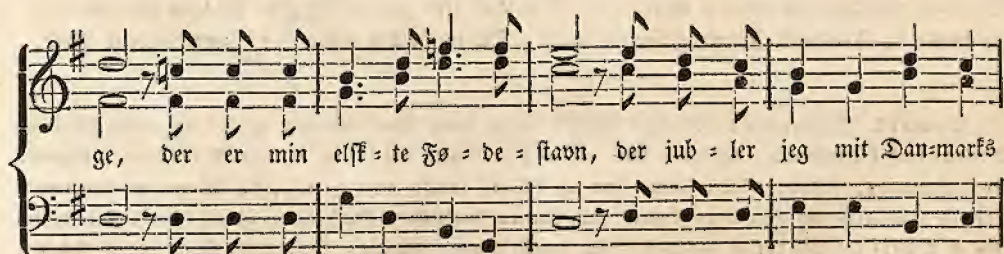
1. Hvor Bøl-gen lar-mer høit fra Sø om Dan-marks gam-le

mf

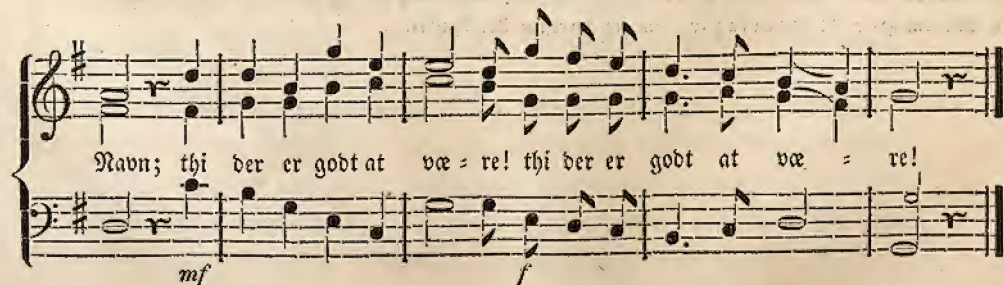

Ni-ge, hvor Bøl-gen krands-fer Land og D, som U-skyld Slet-ten's Vi-

p

ge, der er min elst-te Sø-de-stavn, der jub-ler jeg mit Dan-marks

Ravn; thi der er godt at væ-re! thi der er godt at væ-re!

mf *f*

2.

I Danmark kneiser intet Fjeld,
 Ei gjemme stolte Bjerger
 Det røde Guld til Ladheds Træl,
 Ei Jern til vældigt Bærge;
 Men Guldet rigt paa Marken groer,
 Og Jernets Kraft i Armen boer,
 Uvæbnet har den Bærge.

3.

O straal fra Diet usorragt,
 Du Præg af Nordens Stempel!
 Et Ord, et Haandslag være Pagt,
 Og Barmen Troskabs Tempel!
 Ja, Troskab! du est Danmarks Bærn,
 Du est et Skjold af hærdet Jern,
 Du est vort Dannevirke!

4.

O Dannebrog! vort Himmelslag!
 Tilaaend os Mod og Styrke!
 Vist høit mod Sky i blodigt Slag,
 Spred Lys i Kampens Mørke!
 Fraoven har en Stemme talt,
 Du ned til os fra Himlen faldt,
 Og skal til Himlen høves.

5.

Ogkret som i dit Purpurflag
 Det hvide Kors staaer tegnet,
 At tyde christent Sindelag,
 Af Kjærlighed omhegnet:
 Saa styrke Retfind Krigens Aand,
 Og knytte Fredens Broderbaand,
 Og skjærme Land og Konge!

Chr. Wilster.

N° 34—36. Morgensange.

Andante.

N° 34.

C. C. F. Weyse.

1. Ly = sets En = gel gaaer med Glands gjennem Himmel = por = te. For Guds En = gels

Straa = le = frands flygter al = le Nat = tens Skygger for = te.

2.

Sol gaaer over Verden ud
Med Guds Lys i Die:
See! Vor Herres Sendebud
Gaaer paa gyldne Skyer i det Høie.

3.

Englen spreder over Jord
Glandsen fra Guds Himmel;
I sin Raabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Brimmel.

4.

Sol seer ind i Slot og Braa,
Seer paa Drot og Digger,
Seer til Store, seer til Smaa,
Kysker Barnet, som i Buggen ligger.

5.

Ds han ogsaa favne vil
Englen i det Høie;
Ds han ogsaa smiler til
Englen med Guds Himmelglands i Die.

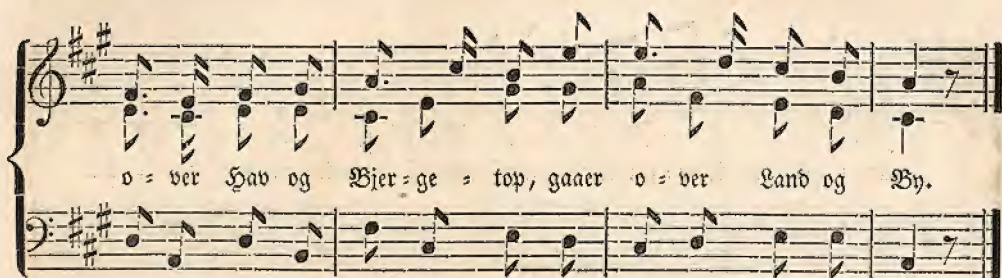
6.

Ds har og Vor Herre kjær:
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Dg vor glade Morgensang fornemmer.

B. S. Ingemann.

N° 35.*Andante.*

C. C. F. Weyse.

2.

Den kommer fra den fævre Kyst,
 Hvor Paradiset laa;
 Den bringer Lys og Liv og Lyst
 Til Store og til Smaa.

3.

Den hilser os endnu saa smukt
 Fra Edens Morgenrød,
 Hvor Træet stod med evig Frugt,
 Hvor Livets Bæld udfød.

4.

Den hilser os fra Livets Hjem,
 Hvor størst Guds Lys oprandt
 Med Stjernen over Bethlehem,
 Som Ostens Bise fandt.

5.

Dg med Guds Sol udgaaer fra Ost
 En himmelsk Glæde paa Jord,
 Et Glimt fra Paradisets Kyst,
 Hvor Livets Abild groer.

6.

Dg alle Stjerner neie sig,
 Hvor Ostens Sol gaaer frem:
 Den synes dem hiin Stjerne lig,
 Der stod ved Bethlehem.

7.

Du Soles Sol fra Bethlehem!
 Hav Tak og Lov og Priis
 For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
 Dg fra dit Paradiis!

B. S. Ingemann.

N° 36.*Moderato.*

C. C. f. Weyse.

1. Morgenstund har Guld i Mund: Mor-gen = sol Guds Rigdoms Bæld op-luf = fer;

glad i gylb = ne Mor = genstund fat-tigst Fugl i Straale = ha = vet duk = fer.

2.

Morgenglød gjør Kinden rød;
 Morgenluft Guds Sundhedsbrønd omsuser:
 Livets Bæld i Morgenglød
 Strømmer ud igiennem Himmelsluser.

3.

Op i friske Morgenstund!
 Fryd dig, Sjæl, som Fuglen i det Høie!
 Fattigst Sjæl er riig og sund
 Med Guds rige Herlighed for Die.

B. S. Ingemann.

N° 37—39. Tre Aftensange.

N° 37.

Andantino quasi Allegretto.

C. C. F. Weyse.

1. Der staaer et Slot i Ve = ster = led, tæk = ket med guld = ne Skjol = de; did
dolce
 gaar hver Af = ten So = len ned bag Ro = sen = sky = er = nes Bol = de. Det
 Slot blev ei med Hæn = der gjort: ma = ge = løst staaer det smyk = ket; fra
 Jord til Him = mel naaer det's Port; vor Her = re selv det har byg = get.

2.

Fra tusind Taarne funkler Guld;
 Porten skinner som Røvet;
 Med Straalestøtter underfuld
 Sig Borgen speiler i Havet.
 Guds Sol gaar i sit Guldstot ind,
 Skinner i Purpurklæder.
 I Rosensky paa Borgens Lind
 Staaer Lysets Banner med Hæder.

3.

Solenglen svinger Lysets Flag,
 Vandrer til fjerne Lande;
 Ham følger Liv og Lys og Dag
 Bag Nattens brusende Bølge.
 Liig Solen farer Livet hen,
 Gaaer til Forklaringskysten:
 Med Glands opdukker Sol igjen
 Fra Paradiset i Østen.

B. S. Ingemann.

No. 38.

Andante.

C. E. F. Weyse.

1. Da = gen gaaer med ra = ste Fjed: Da = gens Børn maae i = le.

dolce Da = gens

Af = ten = rø = den brin = ger Fred, Nat = tens Stjer = ner Hvi = le.

2.

Lykken gjækker Store, Smaa,
 Leger med Guldtærning.
 Lykkeligt at hvile paa
 Et fuldendte Gjærning.

3.

Lidt dog Store, Mindre Smaa
 Kan tilgavns fuldbringe;
 Villien seer vor Herre paa,
 Giver Kraften Vinge.

4.

Lykkens lunefulde Spil
 Leger ei med Sjæle:
 Alting søies som Gud vil —
 Her er trygt at dvæle.

5.

Blomst skal bære Frugt engang,
 Høst skal følge Sommer.
 Dag er ei saa travl og lang,
 Aftenstund dog kommer.

6.

Lad ved Dag kun op og ned
 Lykkens Tærning rulle!
 Sandt ved Dvæld kun Sjælen Fred,
 Gik det som det skulde.

B. S. Ingemann.

N° 39.*Andante.*„Bliv hos os! thi det er mod Aften
og Dagen helder“*).

C. E. F. Weyse.

1. Bliv hos os, naar Da = gen hel = der, du kjæ = re Fa = der og Gud! Bliv

dolce

hos os, naar Mør = ket væl = der af Nat = tens Slu = ser ud!

2.

Henspred over Dal og Høie
Dit Stjerneklædebons Flig!
Saa lukke vi trygt vort Dø
Dg slumre sødt hos dig.

3.

Bliv hos os, og vi vil drømme
Om Englebørnernes Fred;
Din Aand gennem Himmelfrømme
Vil fuse til os ned.

4.

Og Kongen i Livets Rige
Vil favne alle de Smaa;
Paa Englenes Himmelfrige
Skal Barne sjæle gaae.

5.

Bliv hos os, naar Dagen helder,
Du kjære Fader og Gud!
Og Paradiislystet vælber
Af Nattens Sluser ud.

B. S. Ingemann.

*) Evang. Luc. 24 C. 29 B.

N° 40.

Ungdomstiden.

Moderato.

C. Dupuy.

1. Hvor Blomster-ne groe i ro = li = ge Da = le, i Lun = de = nes Sa = le, saa

fri = ske og froe, — Smaaover = ne rul = le mod Stranden og lul = le hver Tummel til No.

2.

Fra hjemlige Favn
 En Snekke sig skyder
 Og Boverne bryder
 Med skummende Stavn.
 Hvor Bølgerne stige,
 Did ud den mon hige
 Mod vinkende Havn.

3.

Om vaiende Mast
 I frydfulde Skarer
 Mod lokkende Farer
 Vi klynge os fast.
 Hvor Bølgerne gynge,
 Mod Stormen vi synge
 I jublende Høst.

4.

Et dæmrende Skjær
 I Rimingen*) glimter,
 Og Diet alt skimter
 Sit Maal sig saa nær.
 See! hist fra det Fjerne
 Nedfunkler den Stjerne,
 Som leder os her.

5.

Den Kraften os gav,
 At taale og lide,
 At kæmpe og stride
 Paa frædende Hav.
 Hist Arnen os savne!
 Og Mindet ei savne
 Sin Blomst paa vor Grav!

S. P. J. Dahl.

*) Rimingen = Synskrebsen; Horisonten.

N° 41.

Nytaarsfang.

Andantino.

H. O. C. Bink.

1. Den go = de Gud os kjær = lig skænkte det ny = e Aar, som nu op =
randt; paa fi = ne Menne = sker han tænkt = te i man = ge Hundred
Aar, som soand. Hans. Om-hu al = drig træet = tet bli = ver: fra Vi = vets før = ste
Mor-gen-stund han dag = lig os saa = me = get gi = ver, og styr = ker os ved natligt Blund.

2. *p*
I Dag han seer fra Himlen atter
Til mig og alle andre Smaa,
Enhver, som nu det Forsæt fatter
At blive god, hans Hjælp vil faae.
Du, kjære Gud! kan Altting gjøre,
O, gjør mig from og god og tro!
Din Haand i Aar mig kjærligt føre,
At intet Ondt i mig skal boe.
Efter O. Speckter.

(Af Molbech's "Julegave for Børn," 1835.)

N° 42.

Marseillianer-Marschen.

Maestoso.

J. Rouget de Lisle.

1. Op, I bra = ve Marseil = li = a = ner! op at fæm = pe hver Gal = li = ens

Mand! Ly = ran = ni = ets det blo = di = ge Ban = ner vai = er o = ver vort

Fæ = dre = ne = land, ff vai = er o = ver vort Fæ = dre = ne = land. mf Hø = rer I

By = den af Fjendens Ka = no = ner? Hø = rer I ei, hvor han brø = ler Harm; snart p

myr = der han i E = ders Arm E = ders Børn, E = ders Fæ = dre og

Ko = ner. Til Baa = ben! I Ge = vær! Til Baa = ben, Gen og

Hør! Af = sted! Af = sted! De Volds = mænds Blod maa strøm = me for Jer

Chor.

Fod. Af = sted! Af = sted! De Voldsmands Blod skal strøm = me for vor Fod!

2.
 Hvad vil disse Horder af Slaver?
 Disse Bander af kronede Mand?
 Sig, for hvem man vel tænken tillaver,
 Til hvis Hænder man smedde den? :|
 Frankse! heimodige Frankse! for Eder;
 Atter I skal udi Aaget gaar!
 Os, Frankse! tør man tænke paa,
 At paaliste de forrige Kjæder!
 Til Vaaben! I Gæver! o. f. v.

3.
 Skal da disse fremmede Hæder
 Stride Love i Lovernes Hjem?
 Skulle vel hine leide Skarer
 Gaa med Seier i Gallien frem? :|
 Skulle vi bære paa taalige Rakke
 Bænker, paalagte af Slavehaand?
 Og tvinges, for de tunge Baand
 Endnu hine Despoter at taale?
 Til Vaaben! I Gæver! o. f. v.

4.
 Skjalver, I, vort Fødelands Fjender!
 Skjalv og frygt nu, her fremmed Tyran!
 Vores Mod I dog ei overvinde;
 Snart skal strande Jer bjævelske Plan! :|
 Hver er Soldat, naar det Friheden gjælder;
 Fælder endog vores unge Mand,
 Af Jorden vore nye igen,
 Som med Kjæthed Tyrannerne fælder.
 Til Vaaben! I Gæver! o. f. v.

5.
 Saa til Fjeldts mod Kristokrater!
 Franke Helte! nu gjælder det paa!
 Skaaner dog hine usle Soldater,
 Som man pryglar til mod Jer at staa! :|
 Men mod de blodige, grumme Kæroner,
 Mod de Uhyrer som en Bouillé,
 Der kold sit Fødeland kan see
 Lænde i Brand af Despoters Roner, —
 Til Vaaben! I Gæver! o. f. v.

6.
 Fødelandets Kjærlighed lære
 Vore Krigere Kjæthed i Krig!
 Frihed! elskede Frihed! du være
 Deres Hjelper, som sægte for dig! :|
 Frihed! din mandige Stemme fremkalde
 Seierens Sværd over Fjenderne!
 Og gid de rasende maae see
 Din Triumph og vor Vre, og falde!
 Til Vaaben! I Gæver!
 Til Vaaben! Gen og Hver!
 Afsted! Afsted! De Voldsmands Blod
 Maa strømme for Jer Fod!

Chor.
 Afsted! Afsted! De Voldsmands Blod
 Skal strømme for vor Fod!

Efter J. Rouget de Lisle af P. A. Heiberg.

N° 43.

Pyrenæer - Marschen.

Maestoso.

1. Hvi so = ve Frankrigs Hel = te hen? Vil de ei fle = re Laurbærpluk = ke? Saa e = re

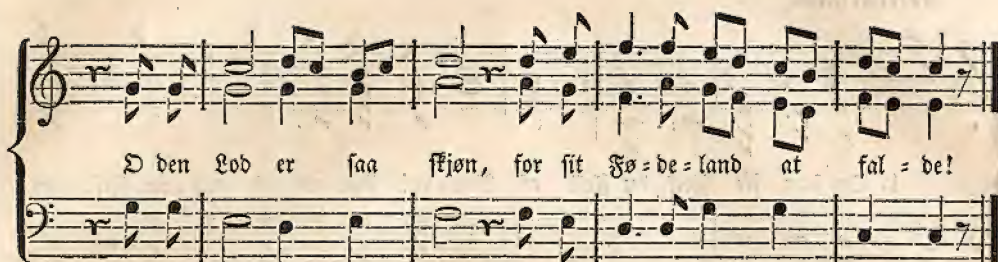
f

vi ei læn = ger Mænd? Saa vandt vi os kun Baand i = gjen, kun Her = rer,

kun den Ret at suk = ke? For skal vi døe! langt hel = le = re døe! D

mf

Død, vi dig paa = kal = de! D Død, vi dig paa = kal = de!

2.

Skal denne Horde da saa fræk,
De feige Slaver af Barbarer,
D3 fra vor Hæder drive væk?
Indgyde Friheds Helte Skræk?
Dg jage Løverne som Harer?

Før skal vi døe! Langt hellere døe!

∴ D Død, vi dig paakalbe! ∴

D den Lod er saa skjon, for sit Fødeland at falbe!

4.

Hør Helten hisset seierrig,
Hvis sidste Blod for Frihed flyder:
„D kjære Land! grød ei for mig!
Jeg svoret har at hævne dig;
Dg før den dyre Eed jeg bryder,

Før skal jeg døe! Langt hellere døe!

∴ D Død, jeg dig paakalder! ∴

D min Lod er saa skjon! for mit Fødeland
jeg falder!”

3.

Forsamles Alle som een Mand!
Vi sværge høit at Seier vinde,
At rense vores frie Land
Fra Despotismens Mord og Brand,
Dg os ei meer at lade binde!

Før skal vi døe! Langt hellere døe!

∴ D Død, vi dig paakalbe! ∴

D den Lod er saa skjon for sit Fødeland at falbe!

5.

Dg høit opflamme du vort Mod,
Du ædle Frihed! Frankrigs Vre!
Dig offre vi hver Draabe Blod!
Dg før vi ved Tyranners Fod
Maany skal Slavelænker bære,

Før skal vi døe! Langt hellere døe!

∴ D Død, vi dig paakalbe! ∴

D den Lod er saa skjon, for sit Fødeland
at falbe!

6.

Jeg seer den skjonne Dag imod,
Da, Lighed! du skal triumphere!
Da Den er ædel, som er god,
Da Ende blier paa Mord og Blod,
Dg Despotismen er ei mere!

Da skal vor Fryd til Skyerne naae!

∴ Da Lyst det blier at leve! ∴

D den Lod er saa skjon, for sit Fødeland
at leve!

Oversat af P. A. Heiberg.

N° 44.

Pariser - Marschen.

Maestoso.

1. Op, fran = ske Folk, du Folk af Bra = ve! Paa = ny os aab = nes Fri = heds

Favn. Man Frankrig bød at væ = re Sla = ve; men Fran = rig glem = te ei sit

Navn. Pa = ris blandt For = tids skøn = ne Min = der sit gam = le Hæ = ders = raab gjen =

fin = der: Frem med modigt Bryst, frem til Hæ = dersbyst! Gjennem Ild og Staal til

U = ren's skøn = ne Maal os Sei = ers = pal = men vin = fer, os Sei = ers = pal = men vin = fer!

2.

Med faste Skridt, i tætte Rækker
 Fremad, hver Borger i Paris!
 Dit Navn, o Fædeland! opvækker
 Til Kappelyst paa Fædres Viis.
 D evig mindesværdige Dage!
 Hiint Hædersraab er vendt tilbage!
 Frem med modigt Bryst! o. s. v.

3.

Omsonst hør Fiendens Torden lyde:
 Den avler Helte, hvor den slaar;
 Af Kugleregnet raft fremskyde
 Hærsførere paa tyve Aar.
 D evig mindesværdige Dage!
 Hiint Hædersraab er vendt tilbage!
 Frem med modigt Bryst! o. s. v.

4.

Hvo vil sig i vor Spids sætte
 I Kampens Stund, naar Frankrig slaar?
 To Verdners Frihed, Lafayette,
 Med hæderkronte Solverhaar.
 D evig mindesværdige Dage!
 Hiint Hædersraab er vendt tilbage!
 Frem med modigt Bryst,
 Frem til Hædersdyt!
 Gjennem Ild og Staal
 Til Vrens skjønne Maal
 :|: Ds Seierspalmen vinker! :|:

5.

De trende Farver atter fryder
 Paa Hædens Dag hver Frankrigs Son,
 Og gjennem Skyens Mørke bryder
 Hiin Friheds Himmelbue skjon.
 D evig mindesværdige Dage!
 Hiint Hædersraab er vendt tilbage!
 Frem med modigt Bryst! o. s. v.

6.

De trende Farvers tro Forsvarer,
 Du, Orleans! som selv dem bar,
 Dit Blod for dem blandt vore Skarer
 Du end at offe villig var.
 Paa Fædrelandets skjønne Dage
 Du vilde end vort Raab gjentage:
 Frem med modigt Bryst! o. s. v.

7.

Hvirvl, Frommer, til de Faldnes Gre,
 Den sidste, sorgelige Lyd;
 Mens Laurbærkrandsen vi frembære,
 Som Frankrig skylder deres Dyd.
 Du Sorgens, men og Vrens Bolig,
 Vort Pantheon, gjem Mindet trolig!
 Lad os bære dem
 Til det sidste Hjem:
 Evig Hæders Glands
 Og Frankrigs Sørgekrands
 :|: Skal Eders Minde smykke! :|:

Efter Casimir Delavigne
 af S. A. Hjerregaard.

Anmærk. Dønskaende Sang blev forfattet til Minde om de Faldne i den sidste franske Revolution (Juli, 1830). Melodien horer oprindelig til en tydsk Soldatervise, og findes i A. Kreschmers „Deutsche Volkslieder mit ihren Original-Weisen“. Berlin, 1838. (Pag. 144.)

N° 45.

Fædrelands - Hymne.

Larghetto.

J. B. Lully.

1. Gud! skjærm vor Kon = ges Huus! Fjend = den med Væl = de knuus! Stjænt os din

Fred! Kraft læg i Kon = gens Arm, Mod i hver Bor = gers Barm,

at han i Kri = gens Arm fjæf staaer be = red!

2.
 Lad over Bølgen blaa
 Snekker med Rigdom gaae
 Trygt til vor Kyst!
 Hver i sit Hverv, sin Stand
 Virke som Hædersmand,
 At vi i Fædres Land
 Leve med Lyst!

3.
 Løn Bondens Sved og Flid,
 Loden i Hostens Tid
 Bugne af Korn!
 Lad fattig Fiskers Net
 Bringe ham rige Dræt,
 At Landet vorder et
 Overskøds horn!

4.
 Borgerind, Enighed,
 Trofasthed, Flid og Fred
 Værne vort Land.
 Længe vi stemme i:
 Konge! dig signe vi!
 Styr Landet, at vi frie
 Prise dig kan!

Th. Overkou.

Anmærk. Engländeren Henry Carey er længe bleven anset som Digter og Componist til den bekendte engelske Nationalsang: God save great George our King, hvis Melodie her er aftrykt; men efter Marquis de Crequy's Memoirer (udkomne i Paris 1834—35, og omfattende Tidsrummet fra 1710 til 1800) skal denne Sang være af fransk Oprindelse, komponeret af den berømte Lully til et Digt af Mad. de Brinon, og bestemt for Eleverne i Opdragelsesinstituttet i St. Cyr, der sang den for Ludvig den 14de saa ofte han kom dertil. Det hele skete rimeligviis paa Mad. de Maintenons Foranstaltning, efter hvis Tilskyndelse Kongen havde ladet hiint Institut oprette. Efter Mad. de Crequy's Fortælling skulde nu en Lydskifer, ved Navn Händel (!), der under sit Ophold i Paris havde bemægtiget sig denne Melodie, have overrakt Georg d. 1ste den som en Composition af sig (!). I en Anmærkning af hine Memoirers Udgiver bekræftes dette „Sagn i St. Cyr“ ved en Henviisning til nogle engelske og franske Tidskrifter, hvor ogsaa „denne Fræthed (insigne effronterie) af den tydske Componist“ omtales, men hvor dog Händel siges, smukt „at have bedt om og erholdt Tilladelse til at afskrive Melodien og Ordene“ til denne Sang. Det Usandsynlige i hiint „Sagn“, der, først kommet tillive, lettelig ved at gaar fra Mund til Mund mere og mere har fjernet sig fra den Sandhed, som muligviis ligger til Grund derved, og saaledes er langtfra at have vundet i Troværdighed ved den paaberaabte Hjertagelse, maa være paafaldende for Enhver, der har det mindste Kendskab til Händel. Ikke at tale om, at hans rige Genie maa have gjort det unødvendigt for ham at prale med laante Fjebred, maae hans Høimodighed og Stoltthed have gjort det umuligt for ham at begaae et saadant Bedragerie. Men hertil kommer endnu den mærkelige Omstændighed, at Händel rimeligviis aldrig har været i Paris; i det mindste vække de forskellige Biographier af ham ingen Formodning herom. Den i sidste Bind af Mad. de Crequy's Memoirer aftrykte, af tre gamle Kloster-Damer fra St. Cyr udstædte Attest, hvis Rigtighed lovsformelig er bekræftet af Mairen i Versailles under 22de September 1819, nævner heller ikke Händel eller hans Ophold i Paris, men beridder kun at den omhandlede Melodie er komponeret af Lully til ovennævnte Text af Mad. de Brinon, der var Priorinde i St. Cyr; og hævder Mad. de Crequy eller de andre Referenter i hine engelske og franske Blade have, hvad man vel kan tænke sig, goetgjort, at Händel nogenstunde har udgivet denne Melodie for sit Arbejde. Man maa derfor billigviis forundre sig over den „insigne effronterie“, hvorefter med Beskyldningen imod ham er fremført. I 1ste Aargang af „Allgemeine musikalische Zeitung“ (Leipzig 1798—99), dengang redigeret af den for sine grundige musikalske Undersøgelser bekendte Fr. Rochlig, findes en Notice om God save the King, hvorefter bringes noget Lys i dette Mørke. Her meddeles nemlig nogle Efterretninger, „for hvis Rigtighed den ærværdige Hr. John Smith (en engelsk Componist), der nu (1798) lever i Bath, og i mange Aar var Händels Ven og Medhjælper, indestaaer. Dette Vidne fortæller, at Carey engang var kommen til ham med Texten og Musikken til den ovennævnte Folkesang, og havde bedet ham om at forbedre Basstemmen, som efter Smiths Dom ikke var passende. Smith nedskrev nu en mere correct Harmonie. Det var Careys Plan at benytte denne Sang som en Fødselsdags-Ode.“ Dette sidste stemmer overens med den Udttring af Andre (s. Schilling's „Universal-Lexicon der Tonkunst“, Art. Carey), at Sangen var bestemt til en Høitidelighedsfest af Georg d. 2dens Fødselsdag. Maafee kunde nu knuden løses saaledes: Melodien er af Lully, og fra Aar 1686 eller fra Aar Begyndelsen af 1687; thi 1686 stiftedes Instituttet i St. Cyr, og d. 22de Marts 1687 døde Lully. Da Melodien, saavel efter Mad. de Crequy's Fortælling, som efter de tre omtalte Damer's Attest, i St. Cyr blev sunget eenstemmig („à l'unisson“), henvendte Carey, der havde (hvordan, vides ikke) erholdt den i denne Form, og ikke var nogen stor Contrapunktist, sig til Smith for at faae den forsynet med Harmonier. At Händels Navn er bleven nævnt i Forbindelse med denne Composition, kan være foraarsaget derved, at hans nære Forhold til Smith har givet Anledning til en Forveksling, hvorefter den Hjælp, som Smith har ydet Carey, af Nogle er bleven tillagt Händel; ligesom det, at have udfat Melodien, omsider i Folkemunde kan være blevet til: at have komponeret den, en Bilsfarelse, hvori Händel maa ansees aldeles uskyldig, og som desuden neppe kan have været meget almindelig, da ellers Smith, der levede 40 Aar efter sin Ven Händel, vist tidligere vilde have søgt sig opfordret til hiin Meddelelse. Hvad Carey angaaer, da skildres han (s. Sch.'s Lex.) som en ædel Mand, og det kan da heller ikke have været hans Hensigt at tilvende sig Gien for denne Composition; men da han i Almindelighed skrev sine „originale“, behagelige og ofte dybt gripende Melodier til egne Digtninger, har man ogsaa i dette Tilfælde troet at maatte see Digter og Componist i een Person. Saaledes er han ogsaa af Nogle bleven betragtet som Componist til Operaerne „Amalia“ og „Teraminta“, endskjøndt han kun har leveret Texterne dertil, og den første er sat i Musik af J. Fr. Campe, den sidste af den ovennævnte J. Chr. Smith (s. Sch.'s Lex.). Det første Vers af God save the King er saa temmelig en Overfattelse af Mad. de Brinons Text, der kun synes at have bestaaet af eet Vers; men de andre Vers ere af Carey, hvem denne Melodie dog tilfældig skulder en saa stor Berømmethed, at den nu kan betragtes som en europæisk Folketmelodie. Til Sammenligning følge her den franske og det første Vers af den engelske Text. Det lader til, efter den Gaade af Mad. de Crequy og hine tre Damer meddelte Text, at Sangen i det Franske har endt med en Hjertagelse af de første 6 Takter.

Grand Dieu, sauvez le Roi!

Grand Dieu, vengez le Roi!

Vive le Roi!

Que toujours glorieux

Louis victorieux

Voye ses ennemis

Toujours soumis.

Grand Dieu, sauvez le Roi!

Grand Dieu, vengez le Roi!

Vive le Roi!

God save great George our King!

Long live our noble King!

God save the King!

Send him victorious

Happy and glorious,

Long to reign over us!

God save the King!

N° 46.

Børnepsalme.

Moderato.

M. V. Gade.

1. Lo = ver Gud! — I Barndoms si = le Ur = te = gaard han ført os her,

le = det til sin Kundskabs-sil = de, hvor den strøm = mer reen og klar.

2.

Lover Gud! — Hvorhen vi træde,
 Hver en Blomst, hver Fuglerøst,
 Gav han Magt til os at glæde,
 Saa vi aldrig savne Lyst.

4.

Lover Gud! — Naar Marken blegner,
 Naar Naturen har sin Høst,
 Naar alt Lov fra Træet segner,
 Dræber Baaren i vort Bryst.

3.

Lover Gud! — Han har givet
 Nøisomhedens ædle Skat;
 Hvo som gemmer den i Livet,
 Lykken aldrig har forladt.

5.

Lover Gud! — Vi vanke roligt
 Ved hans Haand i Verden ud;
 Alt omkring os er fortroligt,
 Alt er skjont — vi gaae med Gud!

E. Mønsttrup.

N° 47.

Halleluja!

A. P. Berggreen.

Allegro.

Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! Vor Gud er
 stor! Ham pri = ser Him = mel, Hav og Jord, ham pri = ser
 Him = mel, Hav og Jord! Hal = le = lu = ja! Hal =
 le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! Vor Gud er stor! Ham pri = ser
 1ste St. Hal = le = lu = ja! Vor Gud er stor! Ham
 2^{den} St. Him = mel, Hav og Jord! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu =

pri = ser Him = mel, Hav og Tord! Hal = le = lu = ja! Hal =

ja, Hal = le = lu = ja! vor Gud er stor! Ham pri = ser Him-mel

le = lu = ja! Vor Gud er stor! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu =

Hav og Tord! Hal = le = lu = ja, Hal = le = lu = ja, Hal = le = lu = ja, Hal =

Hal = le = lu = ja! Vor Gud er

ja! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu = ja! Vor Gud er

le = lu = ja! Hal = le = lu = ja, Hal = le = lu = ja! Vor Gud er

stor! Ham pri = ser Him = mel, Hav og

stor! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu =

stor! Hal = le = lu = ja! Hal = le = lu =

Tord! Hal = le = lu = ja! Ham pri = ser Him = mel, Hav og Tord! Hal = le = lu =

ja!

ja! Ham pri = ser Him = mel, Hav og Jord! Ham pri = ser

ja!

Him = mel, Hav og Jord! Hal = le = lu = ja!

Hal = le = lu = ja!

le = lu = ja! Hal = le = lu = ja!

le = lu = ja!

ff

Anmærk. til Nr. 42. Joseph Rouget de Lisle, Digteren og Componisten til „Marseillaner-Marschen“, blev født d. 10de Mai 1760 i Cons-le-Saulnier i Jura-departementet, og døde i Aaret 1836. Ved Udbuddet af den franske Revolution var han Ingenieur-officier i Straßburg. Her, greben af Begeistring for Friheden, skal han i een Nat have skrevet Text og Musik til denne verdensberømte Sang, der fik Navn af Marseillaner-Marschen eller Hymnen, da den blev bekendt i Paris ved de Fødererede fra Marseille (1792). Dens Magt til at opflamme Krigernes Mod var saa stor, at Klopstock, da han traf sammen med Forfatteren i Hamborg, sagde til ham: „Bed Deres Sang ere flere end 50,000 brave Tydskere faldne“. Imidlertid undgik R. de L. kun ved Robespierres Fald at blive et Offer for hine Uhyrers Blodtørst. I Slaget ved Quiberon (1795) blev han saaret. Efter den Tid levede han indtaget og — forglemmt; digtede og komponerede dog forskellige Sange. Paa Titelen af en „Hymne til Fornuften“, hvor han har nævnet sig som „Forfatter og Componist til Marseillaner-Sangen“, har han anført som Motto de første Ord af Virgils Æneide: „Alles ego qui quondam...“ s: „Seg er Den, der forstum“ opflammede Ederes Mod ved min Sang. Juli-revolutionen 1830 bragte ham atter i Grindring, i det man greb til de Vaaben, han havde smedet. De Deputeredes Kammer udsatte en Pension for ham; men han modtog den ikke.

Anmærk. til Nr. 43. Det har hidtil ikke villet lykkes for mig at opdage Forfatteren og Componisten til „Pyrenæer-Marschen“. Den er noget yngre end Marseillaise, omtrent fra Aaret 1794 eller 95. Original-Texten findes i den af National-Conventet i Paris 1795 udgivne „Calendrier republicain“; men uden Angivelse af Forfatteren. Sit Navn har den formodentlig faaet ved at være brugt af den saakaldte Pyrenæer-Armee, der i Republikens Tid streb mod Spanierne.

Forbedringer i tredje Hefte.

S Forerindringen, 16de Lin., læs: tre- og fiirstemmige istedetfor to- og trestemmige.

Pag. 4, 23de Takt: \bar{a} i 2den St. forandres til \bar{f} .

—, 29de —: det andet \bar{es} forandres til \bar{es} .

— 6, 7de —: \bar{a} i 2den Stemme forandres til \bar{a} .

— 7, næstsidsste Takt: istedetfor det første \bar{a} faaer 1ste St. \bar{f} , ligesom 2den St.

— 10, næstsidsste —: \bar{f} i 2den St. forandres til \bar{d} .

— 12, 2den og 6te Takt: den sidsste Note i 2den St. skal være \bar{e} .

— 16, 7de Takt: de to første Noder i 2den St. forandres til \bar{as} .

—, 10de —: \bar{e} i 2den St. forandres til \bar{e} .

— 18, 8de og 12te Takt: den første Note i begge Stemmer gjøres til en halv Note, og den følgende Fjerdedelspause udslettes.

—, 16de Takt: Ottendedelspausen skal staae efter Fjerdedelspausen.

— 19, 4de og 8de Takt: den første Note i begge Stemmer gjøres til en halv Note, og den følgende Fjerdedelspause udslettes.

— 22, 2den og 9de —: paa den sidsste Ottendedel skal 2den St. have \bar{c} istedetfor \bar{a} .

—, 6te Takt: den første Note i 2den St. forandres til \bar{h} .

— 24, 6te —: paa den tredje Ottendedel skal 2den St. falde sammen med 1ste St. i \bar{a} .

— 25, 1ste —: den sidsste Note i 2den St. skal være \bar{d} .

—, næstsidsste Takt: \bar{cis} i 2den St. forandres til \bar{d} .

— 34, 4de Takt: rettes til

— 38, 2den og 6te Takt: den første Note i 2den St. forandres til \bar{d} .

—, 3die og 7de —: den anden Note i 2den St. forandres til \bar{d} .

— 46: Texten staaer urigtigt under den første Nodelinie, og en Stavelse er glemt. Ordene maae fordeles saaledes i Takterne:

Ved | Røstlosh sig | hvælver den | Hule saa | stor, for- |

— 50, 2den Takt: den anden Note i 1ste St. skal være \bar{g} ligesom i 6te Takt.

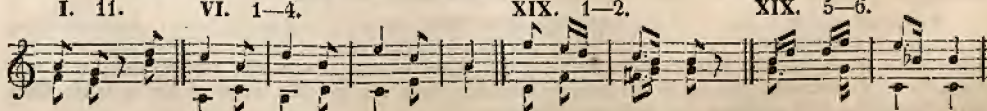
— 51, 9de —: 2den St. rettes efter 5te Takt.

— 54, 12te —: de sidsste to Noder i 2den St. forandres til \bar{f} .

— 58, 3die —: de sidsste tre Noder i 2den St. forandres til \bar{f} .

(I det følgende henvises ved det romerske Tal til Sangens Nummer, ved det arabiske Tal til Takten, hvori Rettelserne skulle foretages.)

I. 11. VI. 1—4. XIX. 1—2. XIX. 5—6.

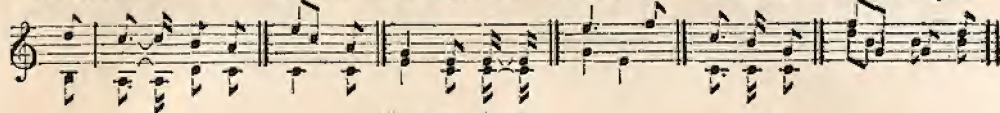
XXIV. 4—5.

XXVII. 1. HXXX. 28.

IXXX. 14.

XLII. 14.

VII. 14 og 18.

Stum-mer baa-de

IVL. 1—2.

IVL. 6—8.

LIII. 14—15.

Trykfeil i fjerde Hefte.

Pag. 3, 2det Vers: foran den 9de og efter den 10de Linie er glemt Gjentagelsestegnet ::

- 7, 3die Textlinie: efter Gud sættes et Udraabstegn.
- 9, 8de Takt: foran den 5te Note i Alten er glemt \sharp .
- 10: den første Note i Basen har en Stilk formeget.
- 13, 3die Vers: frugtbar l. frugtbart.
- 16, 11te Takt: foran den 5te Note i Alten er glemt \sharp .
- 32, 8de Takt: det 3die *ais* i Alten rettes til *h*.
- —, 9de —: den 2den og 3die Note i Basen rettes til *d*.
- 35, 4de Vers: foran og efter den sidste Linie er glemt Gjentagelsestegnet ::
- 37, 2den Takt: Punkten efter den 1ste Note i Basen udslettes.
- —, 12te —: Takten udfyldes med en halv Taktspause.
- —, 9de og 10de Textlinie: Var overalt: Vor.
- 42, næstsidste Takt: Buen over Basnoberne udslettes.
- 50, sidste Takt: det første *d* i Basen rettes til *es*.
- 53, 2den Nodelinie: den 4de Note i Basen skal være *e* istedetfor *d*.
- 55, 2det Vers: modigst l. modigt.

Indhold.

Nr.

1. Stor Herren er.
2. I Danmark en Drot der var.
3. Viis stedse Trofæd, Ærlighed.
4. Skovens Krone.
5. Gud beskyerme Danmarks Rige.
6. Ramt af Solens blanke Pile.
7. Evige Magt! hvem Verdener lyde.
8. Fred hviler over Land og By.
9. Hvor er du? at jeg kan erkjende.
10. I gamle Nord en Skib det var.
11. Være Fred med Eder Alle.
12. O Morgensol! vi hilse dig.
13. Evig Naturen skænker sine Gaver.
14. Stærke vi stande.
15. Bedre at leve blandt isklædte Bjerge.
16. Hellig, hellig, hellig.
17. Fryd dig ved Livet.
18. Hvo vil med Griller sig vel plage.
19. Dersom du vil fri og let.
20. Hvor Barndommens Maiblomst.
21. Rolig, dyb er Dødens Slummer.
22. Løver Gud.
23. Hør mig, Skov og Mark og Fjeld.
24. Dybt Bølgen sank, høit Bølgen foer.

Nr.

25. Jeg gaaer saa tryk og rolig.
26. Kraftig Jægerhornet klinger.
27. Endelig revned de hængende Skyer.
28. See den solklare Himmel.
29. I denne søde Juletid.
30. Om Glæder end betegned.
31. Lydt gennem Verdens Rum.
32. Dybt inde udi Dørefjeld.
33. Hvor Bølgen larmer høit fra Sø.
34. Lysets Engel gaaer med Glæde.
35. I Østen stiger Solen op.
36. Morgenstund har Guld i Mund.
37. Der staar et Slot i Vesterled.
38. Dagen gaaer med raske Tred.
39. Bliv hos os, naar Dagen helber.
40. Hvor Blomsterne groe.
41. Den gode Gud os hjertelig skænkte.
42. Op, I brave Marsellianer.
43. Hvi sove Frankrigs Helte hen.
44. Op, franske Folk, du Folk af Brave.
45. Gud! Hjærm vor Konges Huus.
46. Løver Gud! i Barndoms stille.
47. Halleluja! vor Gud er stor.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. B. Berggreen.

5te Hefte.

Kjøbenhavn, 1844.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt hos J. D. Qvist.

Diſſe Sange ere vel nærmest beſtemte for
to Sopran- og een eller to Alt-Stemmer;

men kunne ogsaa udføres af:

- 1) to Tenor- og een eller to Baſſtemmer,
- 2) een eller to Sopranſtemmer, een Alt- og een Baſſtemme,
- 3) Sopran, Alt, Tenor og Baſ.

See herom det Nærmere i Forerindringen.

Hr. B. Borgen,

Rector ved Metropolitanskolen,

med Høiagtelse og Hengivenhed

tilegnet.

Dr. J. J. J. J. J.

Director des Reichsarchivs

Berlin

Forerindring.

Da den første Række af mine Stolesange ved Udgivelsen af dette Hefte er afsluttet, maa det være mig tilladt, her at henlede Opmærksomheden paa den hele Samlings Indhold:

1ste Hefte, hvoraf den første Udgave er fra 1831, udfom 1811 i en „anden, forøget og forbedret Udgave“ og indeholder 50 Sange for Sopran, Alt og Bas.

2det Hefte (1836) indeholder 30 Sange for Sopran, Alt, Tenor og Bas;

3die Hefte (1836) — 55 Sange for to Stemmer;

4de Hefte (1839) — 47 Sange for Sopran, Alt og Bas, er altsaa „2den Samling“ af Sange for disse Stemmer, og danner saaledes Begyndelsen til en ny Række.

Det nærværende 5te Hefte, der indeholder 47 tre- og firstemmige Sange for eensartede (lige) Stemmer (d. e. for Kvindestemmer alene eller for Mandstemmer alene) kan ogsaa benyttes for blandede Stemmer — de trestemmige Sange nemlig for Sopran, Alt og Bas, de firstemmige for to Sopraner, Alt og Bas*. De firstemmige Sange kunne ogsaa med god Virkning udføres af Sopran, Alt, Tenor og Bas, hvorved Alten synger den tredje Stemme, Tenoren den anden. Med nogle af dem (s. Gr. Nr. 1, 10, 20 og 29) kan dette ske uden videre Forandringer i Satsen; i de øvrige er een og anden Forandring i Mellemstemmerne nødvendig, der, med lidt Kundskab i Harmonien, er let at foretage**. Ved efterfølgende, almindelige, Bemærkninger og de dertil knyttede Exempler, hentydede fra denne Samling, har jeg søgt at vise Fremgangsmaaden hermed:

1) Tenorens og Bassens Noder, skrevne i G-Møglen, synges og spilles een Octav dybere, saa at nebenstaaende Accord ved a), sat for fire eensartede Stemmer, vil, sjungen af Sopran, Alt, Tenor og Bas — idet Alten overtager tredje Stemme, og Tenoren anden — klinge som ved b):

1ste Stemme.	a)	Sopran.	b)
2den —		Alt.	
3die Stemme.		Tenor.	
4de —		Bas.	

2) De Qvarter, som Mellemstemmerne danne i en Sats for 4 eensartede Stemmer, blive — ved den Omvending, der opstaaer, idet Alten synger den tredje, og Tenoren den anden Stemme — til Qvinter, der i de fleste Tilfælde maa søges undgaade ved en Forandring i Satsen. Paa nogle Steder kunne Anstod imod Besklangen forebygges derved, at Alten tildeles den anden og Tenoren den tredje Stemmes Noder, saa at Mellemstemmernes Forhold til hinanden bliver det samme, som før; saaledes er det skeet nedenunder i: Nr. 3, 1ste—2den og 12te—14de Takt***; Nr. 5, 8de—10de Takt; Nr. 12, 5te—8de og 18de—20de Takt. Paa andre Steder maa andre Midler anvendes, der for det Meste ligge temmelig nær for Haanden; s. nedf. Nr. 4, 5te—6te Takt, og Nr. 30, 4de Takt.

3) I Compositioner for eensartede Stemmer lader man ofte, paa Grund af det lidet Toneomfang, hvori disse bevæge sig, to Stemmer gaar i Unifonso med hinanden, hvorved der ved Omfattningen for blandede Stemmer opstaaer forbudne Octaver (eller i alt Fald en Tomhed i Satsen), som undgaars ved Tilfattningen af en Tone, der for det Meste vil blive den af Accorden udeladte; s. nedenfor: Nr. 3, 2den og 6te Takt; Nr. 4, 3die—5te Takt (Tomheden undgaar); Nr. 12, 16de—17de Takt og 28de—30te Takt; Nr. 13, 7de—9de Takt; Nr. 30, 7de—8de Takt.

4) Undertiden kan denne Omfattning ogsaa medføre, at Stemmerne komme til at ligge for vidt fra hinanden, hvorved Samvirkningen hindres. Dette er i Almindelighed det Letteste at raade Bod paa; see nedf. Nr. 14, 3die—4de Takt.

*) De tidligere Hefsters Benyttelse paa en fra den nærmest bestemte afvigende Maade har jeg omtalt i Forerindringen til 2det Hefte.

**) Det vilde være bedst at udskrive de forandrede Alt- og Tenor-Stemmer. Gjøres Rettelserne i Bogen, bør det ske med Altvant, for at de igjen kunne udskrives.

***) Med Hensyn til Satsens Form i dette Hefte, ere Sopran og Tenor satte i den øverste Nodelinie, Alt og Bas i den underste. Disse Exempler maa nu sammenholdes med de tilsvarende Steder i Sangene, og ved at prøve dem paa Clavert, maa man, som ovenfor bemærket, spille Tenorens og Bassens Noder een Octav dybere. De tilsvarende Qvinter mellem Tenoren og Alten i flere af de anførte Exempler blive da i Virkeligheden til Qvarter.

II

Nr. 3.

Sopran.
Tenor.

1ste til 2den Takt.

5te til 6te Takt.

Alt.
Bas.

Nr. 4.

12te—14de Takt.

3die—7de Takt.

Nr. 5.

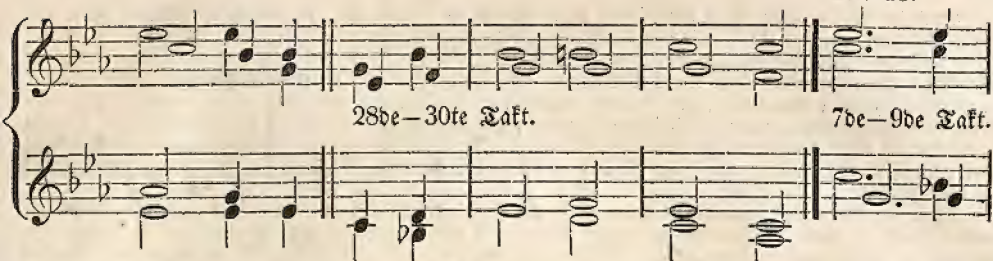
8de—10de Takt.

Nr. 12.

5te—8de Takt.

16de—20de Takt.

Nr. 13.

Nr. 14.

Nr. 30.

Det er ikke fjeldent, at en Sang for eensartede Stemmer, omfat for blandede, vinder i harmonisk Fylde og Skjønhed^{*)}; men undertiden medfører Omsætningen ogsaa Ufuldstommenheder, der ikke kunne have uden ved en mere gennemgribende Omarbejdelse, og som derfor maae finde deres Udfyldning i de i Fortællingen til 2det Hefte udhævede Omstændigheder ved Sangunderviisningen i Skoler.

Uf den Veiledning, jeg her, ligesom i tidligere Hefter, har givet til Anvendelsen af mine Skolesange, vil det være tydeligt, hvor meget jeg onsker at gjøre disse Arbejder saa nyttige, som muligt, og hvor hjært det altsaa maa være mig at see dem benyttede. Men — man kan dog gaae for vidt i sin Iver for at anvende dem. Saaledes har Hr. Skolelærer Erslev i Frederiksborg besørget en Deel af mine Skolesange udgivne i to Hefter „tostemmige Sange til Skolebrug“, der bestaae af 24 Sange, af hvilke i det Mindste to Trediedele ere tagne af mine Samlinger! I et Par „Forord“ — af hvilke jeg herved vil tillade mig at besørge en ny Udgave — siger Forfatteren: „Det har været min Hensigt ved Udgivelsen af disse Sange at bidrage til Sangens Fremme i Borger- og Almueskoler (!). Skal denne Lykke i Skoler, hvor der i Reglen kun kan anvendes saa Limer til Sangunderviisningen, for at ikke vigtigere Gjenstande derved skulle tabe, da maae Børnene efter min (!) Formening tilstrækkelig forsynes med Sangbøger. Uf denne Grund sælges disse Sange til en saa billig Pris, at selv mindre Formuende maae kunne anskaffe dem. — Seer jeg mig stadesløs (!), ville nogle flere Hefter tostemmige Sange følge.“ Hvor aldeles enige Hr. E. og jeg ere om Hensigten med Skolesangenes Udgivelse, vil man kunne overbevise sig om ved at eftersee Forerindringen til 1te og 2die Hefte af mine Skolesange; men med Hensyn til Skolefets Tilveiebringelse og dets Behandling hylde vi ikke de samme Grundsætninger.

^{*)} Jeg vil dog ikke lade ubemærket, at det stemmer bedst med Charakteren i Nr. 33—37 og 40—42, at disse Sange udføres af Qvindestemmer alene. — Nr. 43 og 45—47 ere kun at bruge for eensartede Stemmer.

Hvad der nemlig giver flige Samlinger deres Ryhed og Værd, er: 1) Uafhængigheden af andre lignende Arbejder; 2) den kunstfrigtige Behandling, og 3) det Væsende i Valget af Melodier og Texter. Disse Førdringer har jeg gjort til mine egne Samlinger; hvorvidt de ere opfyldte, maae Andre bedømme. Men kaster jeg et prøvende Blik paa Hr. Erslevs „tostemmige Sange“, da viser Udgiverens Selvvirktheds sig ei alene 1) ikke i Samlerstid, men 2) ikke engang i en kunstfrigtig Behandling af det Laante. Hvad den tredie Førdring angaaer, vilde det smigre mig meget, om den sandtes opfyldt af Hr. Erslev, der i denne Henseende ikke blot har hentet de fleste Melodier fra mine Samlinger, men tillige optaget Texterne i den Form, hvori jeg har leveret dem²⁾, og det med en saadan Samvittighedsfuldhed, at endogaa nogle Trykfeil ere medtagne!

Hvorledes det altsaa forholder sig med Hr. Erslevs Sange i Henseende til ovennævnte første og tredie Punkt, er klart. Angaaende det andet Punkt, vil man bemærke, at de Sange, der ere hentede fra mit 3die — tostemmige — Hefte, have ikke givet Hr. E. saa rigelig Anledning til at lægge den Mangel paa harmonisk Rundskab for Dagen, som forraader sig i Omsætningen af de fra 1ste og 4de Hefte tagne trestemmige Sange til tostemmige; endskiødt Hr. E. ogsaa i de af mig tostemmigt udsatte har foretaget nogle Rettelser, der ere karakteristiske nok. Men den Maade, hvorpaa Hr. E. af en trestemmig Sats danner en tostemmig ved at fære en Stemme bort, fortjener at blive mere bekendt, hvorfor jeg her vil anføre et Par Exempler, der kunde foregås med mange flere:³⁾

Nr. 2 (I. Nr. 4).

Nr. 4 (I. Nr. 23).

Nr. 7 (IV. Nr. 28).

Nr. 9 (IV. Nr. 37).

Nr. 12 (I. Nr. 8).

Nr. 14 (IV. 24).

Nr. 15 (IV. Nr. 40). Nr. 21 (I. 2den Udg., Nr. 10).

For Musikkyndige og for Enhver, der er begabet med Sands for Harmonie, er al videre Commenteren over de anførte Exempler unødvendig; og for Andre vilde det være for vidtloftigt her at udvikle de overtraadte Regeler. At Hr. E. let maa kunne see sig „Radesløs“ for den paa det omtalte Arbejde anvendte Tid og Flid, er ikke at betvivle; men at saadanne Arbejder, der ikke bringe andet Nytt, end hvad der ikke er Godt, ikke kunne bidrage til Skolefængens „Fremme“, er endnu visere.

Kjøbenhavn, i April 1841.

N. P. B.

De bag i Bogen anførte Rettelser bedes bemærkede, førend den bruges.

¹⁾ — nemlig med de af mig foretagne Udeladelser, Sammentrækninger, Omsætninger af Vers, Ordforandringer o. s. v., som Sangenes Bestemmelse og andre Hensyn have foranlediget. Undertiden har jeg til ældre Melodier benyttet flere Texter. I Ex. 3des „Seg gaaer saa tryk og rolig“ til en Melodie af Weste; hvilket ogsaa har fundet Hr. E.'s Bifald.

²⁾ Det første Tal svarer til Hr. E.'s Hefter, der have fortløbende Nummere; i Parenthesen er henvis til mine Samlinger. At Nr. 2 er taget fra 1ste Udg. af mit 1ste Hefte, kan blandt Andet sees af Trykfeilene i det Vers.

N° 1.

Guddommens Priis.

Allegro maestoso.

J. A. P. Schulz.

1. Du-sind Stjerne-hæ-res Chor min Skabers Pragt og Styr-fe pri = se, al = le

semp. f

Himmel-fred-se lo = ve ham, den Go-de, ham, den Vi = se; Ha-ve, Bjer-ge, Sko-ve,

Kloster har hans blotte Vink frembragt, om hans Kjærlighed de vidne, som de vidne om hans Magt.

2.
Skulde jeg kun da forstumme? og ham ingen Lovsang bringe?
Nei! paa Aandens Vinger vil jeg mig op til hans
Throne svinge;
Og om end min Tunge stammer, meer, end al dybsindig
Kloft,
Skal mit Dies milde Række vidne om min Værsfrygt.

3.
Ja, den stammer; men, o Skaber! du mit Hjertes Offer
Fuer!
Kunde jeg min Pensel dyppe selv i Morgensolens Luer,
Ei et Billede af dit Væsen bragte derved jeg ifland;
Selv de rene Aanders Hymner ikkun svagt dig prise kan.

4.
Altting er ved dig: uhyre Klobers aldrig talte Skarer
Ved det Ord, som fra din Mund gik ud, igjennem
Rummet farer.
Du med Skabninger opfyldte Havets Dyb og Jord
og Luft;
I dit Billede Mennesket du bannet' og gav det Fornuft.

5.
Bjerger reiste du til Værn mod Stormens Magt og
Havets Bølger,
Og med deres Høje Rulder Sundhed ned til Dalen følger.
Du forfrejler tørre Jord med Regnens Flod og Duggens Bad,
Naar for Solens Brand hensygner Træets Krone,
Blomstens Blad.

6.
Du gav Mennesket den Gave at udforske Stjerners Bane,
Ved forbundne Tids Betragtning Fremtids Skjulte
Lod at aue;
Dog — hvo nævne kan hvert Under, som fremkalbtes
ved dit: Bliv!
Men jeg til din Priis, Algødheds Gud! vil hellige mit Liv.

7.
Naar jeg efter fuldent Strid har vundet Evighedens
Palmer,
Da jeg for din Throne skal lovsynge dig med bedre Palmer.
O, I Eder, Skynder Eder! rinder hastig mig forbi!
At min Aand sig bid kan soigne, sig af Støvetts Baand
befrie!

Efter E. Th. v. Kleist.

Nr 2. Kjærlighedens Bæsen.

(Af L. S. Visby.)

Fr. Kuhlau.

Andantino.

Vi = vet's Land fra Gud ud = sen = des; — Kjærlig-
dolce *cresc.*
 hed er Aan = dens Navn. So = le ved dens Kraft an-
dim.
 hed er Aan = dens Navn.
 ten = des, Stjer = ner hol = des i dens Favn. Lydt den
mf
 jub-ler, taus den bæ = ver, *f* fyl = der hver en Skab = nings Bryst;
dolce
 op mod Him = len Sjø = len bæ = ver, ad = ler Sor = gen

selv til Lyst, ad = ler Sor = gen selv til Lyst.
 Lyst den jub = ler, taus den bæ = ver, fyl = der hver en Skab = nings
 Bryst, op mod Him = len Sjæ = len hæ = ver, ad = ler
 Sor = gen selv til Lyst, ad = ler Sor = gen selv til
 Lyst, selv Sorg til Lyst, selv Sorg til Lyst.

mf *f* *dim.* *dolce* *f* *dim.* *f*

N° 3.

Lillid til Forsynet.

Andante con moto.

J. A. W. Schulz.

1. Som Gud mig fø- rer, vil jeg gaae, han e = ne veed at raa = de; om Alt, hvad
han mig la = der faae, jeg si = ger: det er Naa = de. Han le = der mig med e = gen
Haand; hans Aand er dog en Wiis-doms Aand, han e = ne veed at raa = de.

2.

Som Gud mig fører, gaaer jeg glad,
Om Veien end besværer;
Om jeg og Sorg skal følges ad,
Hans Villie dog jeg ærer.
Slet Intet kan mig stille ved
Min Guds og Faders Kjærlighed;
Den Trost mig Kristus lærer!

3.

Som Gud mig fører, gaaer jeg trygt
De underlige Veie;
Mit faste Haab paa ham er bygt,
Som Magten har i Cie.
Om Verden staaer mig haardt imod,
Han styrker nok det svage Mod,
Min Kraft han veed at veie.

4.

Som Gud mig fører, gaaer jeg ud,
Mod Fristeren at stride;
Jeg veed, han er en trofast Gud,
Som hjælper mig itide.
Jeg veed, at Kristus er min Ven,
Som kjærligt reiser mig igen,
Naar Foden kunde glide!

5.

Som Gud mig fører, vil jeg gaae
Min Gang til Livets Ende!
Om Meget kan jeg ei forstaae,
Hvorfor det skulde hænde;
Til Himlen fører hver min Sti;
Naar Vandringstiden er forbi,
Jeg hvert hans Raad skal kjende.

Efter L. Gedicke af C. J. Boye.

N° 4.

Takkefang efter Maaltidet.

Andante maestoso.

J. A. P. Schulz.

1. Med Sundhed vel = til = mo = de vi no = de her det Go = de, vi

af den sto = re Fa = der fik. D, pri = ser, Al = le, pri = ser den
cresc. *f* *semp. f*

Gud, som os be = spi = ser og gi = ver os vor Lød = ske = drif!

2.

Hans Kraft velsigner Jorden,
 Dg efter Wiisdoms Orden
 Fremspirer Alting ved hans Bud.
 Dg Alt er Liv paa Landet,
 I Luften og i Vandet,
 Dg Mælk og Honning strømmer ud.

3.

Dg Gud fra høien Himmel
 Seer denne glade Brimmel
 Fra Ost til Vest, fra Syd til Nord.
 Hans Godhed Alle fryder,
 Dg ham til Ære lyder
 I tusind Sprog et Jubelchor.

4.

Lød os hans Navn velsigne
 Dg stræbe ham at ligne,
 Hvis Godhed vi ei maale kan;
 Hvis Sol opliver, glæder,
 Hvis Regn saa vægsum væder
 Den Godes og den Dudes Land!

5.

Bort Hjerte sig forbarne!
 Vi hjælpe fro den Arme,
 Hvordan hans Folk, hans Tro end er.
 Guds Børn vi Alle ere;
 Lad det vor Bræt være,
 At vi som Brødre frydes her.

Efter Voss.

(f. Psalmebogen Nr. 518).

N° 5.

Lovsang.

Andante con moto.

A. P. Verggreen.

pf *p*

2den og 4de St. I din 1ste og 3die St. I din Her = lig = hed, du G = vig =
Her = = = = = lig = hed, du G = vig =

pf *cresc.*

sf *p*

høi = e! *pf* al = drig seet af
høi = e! al = drig seet af Do = de =

sf *p* *cresc.*

Do = de = li = ges Di = = = = e,
li = = = ges Di = = = = e, der din Thro = ne

e = = = vig staaer, der din Thro = ne e = vig staaer.

cresc.

Ti = dens Børn, u = tal = te Stjer=ners Hæ = re ly = se,

pp

vid = ne om din Magt, din G = re; he = le Ti = dens Un = derværk for:

ten.

pp poco cresc. p

gaaer, he = le Ti = dens Un = der = værk for = gaaer.

2.

Her paa denne urofulde Klode,
 Hvor du satte os, du Eviggode!
 Skimte vi din Viisdoms Spor.
 Jordens Magter sig til Bold forbinde;
 De, som Duggen, for din Kande svinde.
 Du er ene viis og god og stor.

Th. Thaarup.

N° 6-8. Morgensange.

N° 6.

Andantino.

C. E. F. Wense.

1. Nu vaag = ne al = le Guds Fug = le smaa, de fly = ve fra Re = den og

sjun = ge; de pri = se Vor Her = re saa godt de for = maae: de

taf = te for Vi = vet og Ly = set med fløi = ten = de Lun = ge.

2.

Nu quiddrer Evalen paa Kirketag
Og Spurven ved Menneffers Huse;
De synge: Godmorgen! de synge: Goddag!
De synge: Gudsfred! Gud ske Lov! og i Lusten
hensuse.

3.

Smaafuglens Sang Vor Herre forstaaer;
Han kjender hver Sjæl i sit Rige;
De Fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
Han seer, hvad de maallose Skabninger alle vil sige.

4.

Ds seer du ogsaa, du kjære Gud!
Du horer vor Røst i din Himmel;
Naar Fuglene slagre af Reberne ud,
Du horer Smaabørnernes Priis i din jublende Drimmel.

B. S. Ingemann.

N° 7*).

Andante.

C. C. F. Wense.

1. Gud skee Tak og Lov! Vi saa dei = ligt sov: Barnet laa med

var-me Kind paa Du = den. Nu som Fug = len frist!

Rast som Ha-vets Fisk! Morgen-so = len tit = ter gjen-nem Nu = den.

2.

Med hiin Glands fra Sky
 Kom der Lys i By,
 Kom der Glimt af Sol i alle Sjæle.
 Alle Hæner goel,
 Hilsed glad Guds Sol,
 Alle vævre Tunger smaa sit Mæle.

3.

Fattig Mand fuldstærk
 Gaaer nu til sit Værk;
 Rast hver Haand sig rører nu med Glæde,
 Fattig Kone maa
 Til sin Dont udgaar,
 At de Små skal ei for Brødet græde.

6.

Lystig Hæner goel,
 Hilsed glad Guds Sol;
 For hver Sjæl er Lys og Lyst oprundet. Vi har Kjærligheds-Ashlet fundet.

4.

Fader gif sin Dei;
 Moder see vi ei;
 Dog i Nød vi sidde ei tilbage,
 Arnenes Id er slukt;
 Hjemmets Dør er lukket;
 Gud dog sørger for os alle Dage.

5.

Ei den mindste Muus
 Savner Dag og Huus;
 Fattigst Spurveunge har sin Rede,
 Ei den mindste Fugl
 Savner Ly og Skjul;
 Vi skal heller ei om Fristed lede.

*) Med særeget Betsyn til Børnene i Asylterne.

B. S. Ingemann.

N° 8.*Moderato.*

C. E. F. Wense.

1. Nu tit = te til hin = an = den de fav = re Blomster smaa; de mun = tre

Fug = le fal = de paa hver = an = dre; nu al = le For = dens Børn de = res

Di = ne op = slaee; nu Sneg-len med Huus paa Ryg vil van = dre.

2.

Den kjære Gud og Skaber den mindste Dm er nær:
 Han føder Fugl og Markens Lillie klæder;
 Dog Menneffenes Børn har han allermest kjær:
 Gud aander paa Diet, naar det græder.

4.

Guds Søn har os saa kjær; han er Børnevennen
 stor;
 Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
 Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa
 Jord;
 Men Børnene leged ham ved Barmen.

3.

Guds Søn var selv et Barn, og paa Krybbeſtraa
 han laa;
 Hans Bugge ſtod paa Jord foruden Gænge.
 Guds Himmeriges Fryd har han lovet de Smaa
 Og Blomſter fra Paradisets Enge.

5.

Du, ſom os velſigned og tog i Favn de Smaa,
 En Morgen ſee vi dig i Paradiset!
 Du lærte os til Gud vore Dine opſlaae —
 Evindeligen være du lovpriset!

B. S. Ingemann.

N° 9—11. Aftensange.N° 9.

Andantino.

C. C. J. Weyse.

1. Til vor lil = le Gjer = ning ud gif vi Smaa fuld = gla = de;

dolce

Vil = lien faae den Kja = re Gud, hjælp os som vi ba = de.

Nu er Da = gens Lys ud = slukt, lukt er snart vort Li = e;

giv vor lil = le Gjerning Frugt, Fa = der i det Høi = e!

2.

Du, som viser Dag og Nat
Sol og Stjerner Veie!
Livets underfulde Skat
Gav du os i Eie.
I hver Barmesjæl paa Jord
Har du lagt en Kjerne
Til en Blomst med himmelsk Flor,
Herlig som en Stjerne.

3.

Lad den Kjerne underfuld
Bore i vort Indre,
Naar der skinner Sol paa Muld,
Og naar Stjerner tindre!
Lad det Frø opvore smukt
Med din Børnevrimmel,
Til at bære evig Frugt
I din høie Himmel!

B. S. Ingemann.

2*

Andantino.

C. C. F. Weyse.

1. 3 fjer = ne Kir = ke = taar = ne hist nu Af = ten = flok = fer = ne
 2den, 3die og 4de St. de Af = ten = flok = fer

p

rin = ge. Snart so = ver li = den Fugl paa Qvist med Ho = ve = det un = der sin
 rin = ge. med Hov'det un = der *poc. cresc.*

Vin = ge. Nu sam = les Fræn = der kjent i = gien, som Fug = le = un = ger paa
 Vin = ge. som Fug = le smaa paa *p*

Gre = ne; men Den, som har flet in = gen Den, han sid = der ved Qvæld al = e = ve.
 Gre = ne; han sidder saa al = e = ne. *poc. cresc.* *p*

2.

Snart ruller ud den stille Nat
 { Sit Skyggeslor over Himlen,
 { Sit Hjør hen over Himlen, *)
 Og Den, som sidder meest forladt,
 { Seer op imod Stjernebrimlen.
 { Seer op mod Stjernebrimten.
 Og gjennem Himmelsløret ud
 { Der skinne Dine fuldklare:
 { Der skinne Dine klare:
 Mildt seer den fjære, store Gud
 { Herned med sin Stjerneklare.
 { Ned med sin Stjerneklare.

3.

Han seer til sine Børn da vist,
 { Han seer til Høie og Ringe,
 { Han seer til Høie, Ringe,
 Selv til den lille Fugl paa Dvæst.
 { Med Hovedet under sin Vinge.
 { Med Hov'det under Vinge.
 Til dem, som sove, seer han hen;
 { Han vugger Fuglenes Grene;
 { Han vugger Fugl paa Grene;
 Og Den, som har slet ingen Ven
 { Han lader ei sidde ene.
 { Han lader ei sidde ene.

4.

Det Barn, der synes meest forladt,
 { Gud Fader selv vil bevare:
 { Gud Fader vil bevare:
 Han sender i den stille Nat
 { Til Jorden sin Engleklare.
 { Til Jord sin Engleklare.
 De sprede deres Vinger ud,
 { Naar alle Dine sig lufte.
 { Naar vi vort Die lufte.
 Selv vaager hele Verdens Gud
 { Ved Skabningens store Bugge.
 { Ved Alnaturens Bugge.

B. S. Ingemann.

*) De med smaa Bogstaver trykte Linier synges af de tre dybeste Stemmer.

N° 11.*Andante.*

Fr. Kuhlau.

1. Sød^t to = ner Nat = ter = ga = lens Slag i Lun-den, og

dolce e sostenuto

1ste St. Hver Blom = ster =

o = ver En = gen svæ = ver hvi = de Daa = ge = flør. Hver Blomster =

cresc. f. dim.

Falk

Falk er luft til Mor = gen = stund = den, og Svanen blund = der mel = lem Sø = ens

f. dim.

høi = e Rør. Wyg = gen fur = rer, Du = en fur = rer,

mf

fig i Flug = ten Eva = ler kryd = se, ned fra Lin = den Blom = ster

f *dolce*

f

f

2.

Alt meer og meer nu Vestens Rødme svinder;
 Thi dybere mod Midnat synker Solen ned.

I Østen Maanens blege Lys oprinder,
 Og Stjerners store Hær indtager taus sit Sted.

I det Dunkle

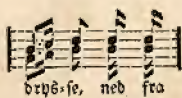
Mildt de funkle,

Og i deres klare Dø

l: Straaler Haabet i det Høie. :|

C. S. Visby.

*) Naar Sangen udføres i Chør, udelades Dobbeltslaget og synges blot:

N° 12.*Andante.*

Ved en Unglings Grav.

M. W. Berggreen.

1. Før Gra: ven Ben: nens Stov skal gjem = me, end: nu en = gang et

tungt Far: vel! Men af! han hø = rer ej vor Stemme; vor Sjæl ei

nær = mer sig hans Sjæl. Han hvi = ler stil = le ef = ter

Kam: pen; hans Hjer = te stand = set har sit Slag, og foldt er Le = ret,

slutt er. Kam: pen: nu sraa = ler ham en e = vig Dag,

2.

Du var saa god. Et ærligt Hjerte
 I Sandhed boede i dit Bryst.
 Du solte varmt ved Andres Smerte
 Og deelte venligt deres Lyst.
 Saa var du Ven, saa var du Broder;
 Men, hvem du skænkte Omheds Lon,
 Det var din Fader og din Moder,
 Thi du var dem den gode Søn.

3.

Og derfor ei for dig vi græde,
 Du drog jo bort til Salighed;
 Men naar vi skue dem, hvis Glæde
 Her jordes, da vi græde med.
 Dals Tro og Haab, som Fredens Due,
 Mildt trostende i Kummers Sjel,
 Og lær os Naadens Himmel skue,
 Idet vi sulke vort Farvel!

J. Fabricius.

N° 13.

Fred! Fred!

Andante.

M. P. Berggreen.

First system of the musical score. It consists of two staves. The top staff is in treble clef with a common time signature (C). The bottom staff is in bass clef with a common time signature (C). The music is written in a simple, homophonic style. The lyrics are written below the staves: "Fred! Fred! Fred med din A = fte, tab = te Ven! Vi sees i =". The first staff has a fermata over the first measure. The second staff has a *pp* (pianissimo) marking at the beginning and a *f* (forte) marking at the end.

Second system of the musical score. It consists of two staves. The top staff is in treble clef with a common time signature (C). The bottom staff is in bass clef with a common time signature (C). The music continues from the first system. The lyrics are written below the staves: "gjen, naar Ti = me = glas = set er ud = run = det! Fred! Fred! tab = te Ven!". The first staff has a fermata over the last measure. The second staff has a *pp* (pianissimo) marking at the beginning.

N° 13.

Gjenfødselen.

Andante maestoso.

J. A. P. Schulz.

1. Den Sø = de = mand ud = saa = er Sø = den; af For = dens Skjød, ef = ter

stak = ket Tid, af Støv = Dæk = ket Blomsten staaer frem.

2.

Hvi rinder din Taare ved Graven?
 Hvi fæster Blikket du kun med Gru
 Paa Døds og Forgængligheds Lod?

3.

Som Græsset paa Marken henvisner,
 Som Blade falme og falde, saa brat
 Vort Jordeliv smuldrer til Støv.

4.

Dg Drnen besøger vel Jorden,
 Men snart af Vingerne ryfter den Støvet,
 Stiger mod Solen igjen.

Efter Claudius.

N° 14.

Hiinsides Graven.

Poco allegretto.

A. P. Berggreen.

„For = stum = met, for = stum = met er ful = ken = de Kla = ge! Hvert Savn blev paa

Jor-den til = ba = ge; hvad der vi leed, er en *Drøm.* Her Li = vet hen =

gli = der — en an = dagts = fuld Sku-en — i u-maal = te Li = der, sa =

ligt, stil = le, blandt e = vi = ge No = ser en rin = den = de Strøm. Her

Li = vet hen = gli = der — en an = dagts = fuld Sku = en — i u-maal = te Li =

1ste Sr. blandt e = = = = vi = ge

der, 2den Sr. blandt e = = = vi = ge No = ser en rin = den = de Strøm."

3die og 4de Sr. blandt e = vi = ge No = ser en rin = den = de Strøm."

N° 16.

Længsel efter Foraaret.

Allegretto.

W. A. Mozart.

1. Kom, Mai, du sø = de, mil = de! gjør Skoven at = ter grøn, og lad ved Bæk og

p

Kil = de Vi = o = len blom = stre skøn. Hvor vil = de jeg dog gjer = ne, at

jeg i = gjen den saae! Alt, hjæ = re Mai! hvor gjer = ne i = gjen i Mar = ken gaae!

2.

Om Vintren kan man have
 Vel mangt et Lidsfordriv;
 Man kan i Sneen trave —
 Na ja, et lystigt Liv;
 Har Leeg af mange Arter,
 Hær ved Juletid;
 Vel ogsaa Kanefarter
 Paa Landet hid og did.

3.

Dog naar sig Lærker svinge
 Mod Sky med listligt Slag,
 Paa Engen om at springe —
 Det er en anden Sag!
 Men nu min Kjøphest rolig
 I Krogen hist maa staae;
 Thi udenfor vor Bolig
 Man kan for Sol ei gaae.

4.

Du derfor smukt dig skynde;
 Kom, kjære Mai, o kom!
 At snart vi kan begynde
 Paa Marken vor Springom.
 Men fremfor Alt du mange
 Violer tage med,
 Og Rattergalesange,
 Og Kufferen tag med.

Efter det Lydske.

N° 17.

Føraarsfang.

Andantino.

C. E. F. Wense.

1. Stor - ken sid - der paa Bon - dens Tag; han seer o - ver Mark og

En - ge. Det bli - ver saa dei - lig en Fø - aars - dag; nu

kom - mer den fav - re Tid, jeg ven - ted saa - læn - ge.

2.

Storken klapper paa Bondens Tag,
 Og Gjengen kutter i Skoven.
 Med Mailøv nu kommer skøn Valborgs Dag;*)
 Nu stiger der Vindseglands med Sol over Boven.

3.

Storken flyver fra Bondens Tag,
 Han spanker i grønne Enge.
 Han kommer som Gæst til skøn Valborgs Dag;
 Han bringer den favre Tid, jeg ventede saa længe.

4.

Storken flyver til Høsten bort;
 Han kommer igjen ad Aare.
 Du Sommerens Gæst! dvæl ikke for kort!
 Velkommen, du favre Tid, jeg elsker saa saare!

B. S. Ingemann.

*) den 1ste Mai.

Poco andante.

Den 28de Mai.

Mel. Den al. danske Folkevise
om Hr. Nibjorn Svane.

1. Hjer-ter og Lø-ver i sit Skjold — Skoven staaer deilig og grøn — Dan-mark har
ført fra He-den-ald. Den Som-mer og den Eng saa godt kun-ne sam-men.

2.
Hjertelighed er det danske Guld,
— Skoven staaer deilig og grøn —
Moder af det har Favnens fuld.
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen.*)

3.
Guldhjerter ni for hver en Lyst,
Wdel og dyb i Danmarks Bryst.

4.
Kiærlighed til vort Fædreland:
Yndigheds D i Mildheds Strand.

5.
Kiærlighed til vort Modersmaal:
Wblet af Guld i Sølvskaal.

6.
Kiærlighed til vor Arvedrot:
Faderlighed for Stort og Smaat.

7.
Kiærlighed til det Liv saa frit,
Som lader Hver beholde Sit.

8.
Kiærlighed til den søde Fred,
Levende Folk kan frydes ved.

9.
Kiærlighed til det Grens Træ,
Som giver Born og Qvinder Læ.

10.
Kiærlighed til hver Glædens Urt,
Som ei gjør Andre Livet suurt.

11.
Kiærlighed til hvad ret er smukt,
Wgte som Guld og Gjemmebrugt.

*) 2den og 4de Linie gjentages i hvert Vers.

12.
Kiærlighed til den klare Dag,
— Skoven staaer deilig og grøn —
Fuglene see med Velbehag.
Den Sommer og den Eng saa godt kunne sammen.

13.
Løverne tre er Lyffens Tegn.
Tregange stor i Hjertets Egn.

14.
Fredegod og Kong Baldemar,
Det var et ægte Løvepar.

15.
Nu er den tredie Love: Stund,
Lyffen hun smiler til Tresund.

16.
Fredegods Son af Modre ni,
Folkeraad! staae nu Danmark bi!

17.
Stod du som Heimdals i din Luur!
Staae du for Gladhjem som en Muur!

18.
Lyde som Brøl fra Løvebryst
Alle de ni Guldhjerter's Røst!

19.
Høre det nu hvert Folk paa Jord,
Hvad der i Danmarks Hjerte boer!

20.
Skingrende Lyd fra Himmelbjerg
Gjøre til Steen hver Troid og Dværg!

21.
Kiærligheds Sol i Lysets Dd
Kaste nu Glands paa Danmarks Skjold!

U. S. Grundtvig.

N° 19.

Sommerdagen*).

Andantino.

Gl. dansk Folkemelodie.

1. Jeg gik mig ud en Som-mer-dag at hø = re Fug = le = sang, som

Hier = tet kun = de rø = re, i de dy = be Da = le, mel = lem Nat = ter =

ga = le og de an = dre Fug = le smaa, som ta = le.

2.

Der sad paa Øst en lille Fugl i Lunden,
 Sødt den sang i Sommer-Morgenstunden
 I de grønne Sale,
 Mellem Rattergale,
 Sang saa klart som Nogen kunde tale.

3.

Paa Straale-Krandsen og paa Engle-Røsten
 Kjendte jeg den søde Fugl fra Østen,
 Paradiset's Svale,
 Som af Vinter-Dvale
 Vaagned op til Sang i grønne Sale.

4.

I Graadens Dal var Glædens Røst begravet,
 Sangens Sol gik ned i Tønde-Havet,
 Vost var Styrkens Belte,
 Blege alle Helte,
 Hjertet maatte i et Suk hensmelte.

5.

Dog leved op Høisangen efter Døden,
 Tønde-Havet fødte Morgenrøden,
 Og i Sole-Glandsen,
 Under Straale-Krandsen,
 Let gik over Bølge Havfrue-Dandsen.

6.

Et Gyldeaar oprandt i Dannebangen!
 Daglig her nu vorer Phønix-Sangen,
 Fugl og Sang tillige;
 Og alt som de stige,
 Blomstrer op som Rosen Danmarks Rige.

7.

Omton da nu det danske Konge-Sæde,
 Fuglesang, som røre kan og glæde:
 Phønix-Sang, oprunden
 Sært i Bøge-Lunden,
 Morgenrøde-Sang med Gulb i Munden.

*) Sang i Anledning af Kroningsfesten den 28de Juni 1840.

Dronning Amalias Vise.

Allegretto.

Mel. Den gl. danske Folkevise om Tove Lille.

1. Skøn Ro-se mellem Blomster i Ur-te: gaard, hun sid-der som en Dronning, mens

Ver-den staar. D-ver Dannemænds Hjer-te sø-rer Dron-nin-gen Spi-ret!

2. Dg Bøgen med sin Krone i grønne Lund,
Hun stander som en Dronning ved Belte og Sund.
Over Dannemænds Hjer-te fører Dronningen
Spiret!

3. Den lille Uger-Lærke med Kaabe graa,
Hun stiger som en Dronning til Himmelen's Blaa.

4. Dg Solen i det Høie, naar hun faaer Magt,
Hun skrider som en Dronning i Kronings-Dragt.

5. Men Solen i det Dybe er Kjærlighed,
Hun daled som en Dronning herovenne.

6. Dg i sit lille Kammer i Danstensk Barm
Hun sidder som en Dronning saa sommervarm.

7. Imellem Danneqvinder, alt som en Sol,
Amalia hun sidder paa Dronninge-Stol.

8. Dg over alle Roser, med Dusten sød,
Er yndig Majestæten i Kaabe rød.

9. Hun bærer og sin Krone, vor Dronning skøn,
Saa blidelig som Bøgen i Livsfjortel grøn.

10. Dg høiere end Lærken med Kaabe graa,
Hun stiger under Sangen til Himmelen's Blaa.
Over Dannemænds Hjer-te fører Dronningen
Spiret!

11. Den omme Folkemoder med Kjærlighed,
Hun daler ogsaa gjerne til Smaafolk ned.

12. Det Danske, som er Mange for lavt og smaat,
Det kalder hun dog kært og det kender hun godt.

13. Hun beder for de Ringe, hun kjæler for de Smaa,
Hun lærer dem at smile som Himmelen blaa.

14. Der findes ingen Dronning paa noget Slot,
Som Børn af de Fattigste kender saa godt.

15. Saa qvægende hun styrker som Dug i Dal,
Dg straalende hun throner i Høieløfts-Sal.

16. Belsignet være derfor den Sommerdag,
Hun fødtes til at skinne i Dronninge-Lag!

17. Belsignet være Dagen i Gylde-Aar,
Som kronet Caroline i Christians Gaard!

18. Belsignet være Dronningen moderlig!
Bed danske Hjerters Hylbring forynge hun sig!
Over Dannemænds Hjer-te fører Dronningen Spiret!

17. S. S. Grundtvig.

N° 21.

De Danske og deres Konge*.)

Andantino.

M. B. Berggreen.

1. Alt rei = ser Vintren sit hvi = de Telt; alt rei = ser Vintren sit hvi = de

Telt; med Is lig = ger til = le og sto = re Telt. Men Danmark sto = ler paa Herren.

2.

See, Svensken ligger for Kjøbenhavn, :|
 Han stoler saa trygt paa sin Magt, sit Navn.
 Men Danmark stoler paa Herren.

3.

I Byen hersker den bitter Nød; :|
 Saa haardt den alt trues med Hungersnød.
 Men Danmark stoler paa Herren.

4.

Den hele Forstad er lagt i Gruus, :|
 Hoit Flammerne hvirvle fra Herrens Huus.
 Men Danmark stoler paa Herren.

5.

Den danske Konge paa Bølden staaer, :|
 De gloende Kugler omkring ham staaer.
 Men Danmark stoler paa Herren.

6.

Alt eier Gjenden den hele D; :|
 Men Frederik svor, i sin Rede at døe.
 Dg Danmark stoler paa Herren.

7.

Enhver vil stride, trods Kjon og Stand; :|
 Hver Mand er en Helt, hver Kvinde en Mand.
 Dg Danmark stoler paa Herren.

8.

Sin Eligskjorte drager nu Svensken paa, :|
 Som Dødningskarer i Sneen de gaee.
 Men Danmark stoler paa Herren.

9.

De levende Sneemænd storme paa Stand, :|
 Men Kvinden dem smelter med syvende Vand.
 Trygt Danmark stoler paa Herren.

10.

De Svenske storme med Larm og Skrig, :|
 Men synke i Sneen som blodige Elig.
 Thi Danmark stoler paa Herren.

11.

Snart toner Te Deum som Hjertets Folk, :|
 Dg Kongen knæler med alt sit Folk.
 For Seiren takke de Herren.

S. C. Andersen.

*) — under Kjøbenhavns Belæiring af Carl Gustav, 1658—59.

N° 22—25. Sange i Anledning af den 2. April 1801*).

N° 22.

O p r a b.

Tempo di Marcia.

F. R. W. Kunzen.

1. Til Baaben! see Hien=der=ne kom = me, til Daa=ben, I nor=di=ste
 Alt ro=res den lar=men=de Trom = me, til Kam=pen Hverføi=e sig

Mænd!
 hen! Gist fraa=der co = da = ni = ste Bol = ge af Harm mod Ty=ran=ner=nes

Føl = ge; op, Dan=nemænd! kæmper i Fæ = dre=nes Spor for Kon=ge, for

Ar = ne, for Fri=hed i Nord! for Kon=ge, for Ar = ne, for Fri=hed i Nord!

*) See 1ste Hefte (2den Udgave) Nr. 36: „Vi Alle dig elste, livsalige Fred,” og 4de Hefte Nr 11: „Være Fred med Eder Alle”.

2.

Selv Oldingen seer jeg fremtræde,
 Han glatter det snehvide Haar;
 Med Tak for hver fredelig Glæde,
 Han modig mod Fjenderne gaaer.
 Gift blussende Yngslinger ile,
 De Britterne skue og smile,
 Og hjærvellig kæmpe i Mændenes Spor
 |: For Konge, for Mødre, for Frihed i Nord! :|

3.

I Aag af Brittaniens Love
 Skal Cimbrernes Sonner ei gaae;
 Dem Tordenstjold lærte at vove,
 Af Juuler de lærte at slaae.
 Vloi Bølgen med ildsvangre Taarne;
 Vi ere som Havet fribaarne,
 Og doe eller seire i Juulernes Spor
 |: For Dannebrog's Vre, for Frihed i Nord! :|

4.

De seieromstraalede Navne
 Opflamme hver Dannemands Bryst;
 Dans Helte fra Gernerfke Stavne
 Med Nelson skal vove en Dyst.
 Alt raver paa flibrige Bane
 Hans hidindtil seirende Fane;
 Thi Dannebrog værner fra Daniens Strand
 |: Om arvede Hæder og Fædreland. :|

5.

Evæv hædret fra kneisende Master,
 Du Danmarks uplettede Flag!
 Mens Landbævn til Baunerne haster,
 At møde i standende Slag.
 Almægtige Hærenes Herre,
 Giv Danien Seier og Vre!
 For Freden at vinde, i Kampen vi gaae,
 |: For Konge og Arne vi stride og slaae! :|

E. Salsen.

Anm. Da Melodien til et andet bekendt, i samme Anledning forfattet, Digt findes i denne Samling under Nr. 1, benytter jeg den mig her lærrede Plads til at meddele nogle Vers af denne Sang:

Skjærtorsdags-Slaget.

1.

Eving dig, glade Sang, fra Jorden
 Høit mod Himlens hvalte Buer!
 Tolk den Fryd, som hæver Norden,
 Som hvert Hjerte gjennemluer!
 Lad vor Glædes Samklang ligne,
 Fulgt af tusind Harpers Lyd,
 Seraph-Chorene, som signe
 Himlens Salighed og Fryd!

2.

Unge Piger, unge Qvinder,
 Iler til de Dødes Have!
 Plukker Glemmigei, og vinder
 Krandsen om de store Grave!
 Taber Lovet, Eggeskove!
 Spred det, Storm, paa Danmarks Hav!
 Pryd, Natur, den stolte Bøve,
 Som blev Danner-Heltes Grav!

3.

Oldtids Kjempehoie sunke;
 Danmarks Daad blev glemt paa Jorden;
 Dag, som en electrist Funke,
 Rystede du atter Norden! —
 Oldtids Kraft og Oldtids Vre
 Skjænktes atter os ved dig;
 Derfor, store Dag! du være
 Ewig uforglemmelig.

Vehleischläger.

4*

N° 23.

Til de hjemkomne Krigere.

Andante.

F. V. M. Kunzen.

1. Velkommen Et af dan-ske Hel-te! D Jer det var, som stred for os;
 stred for Danmark, da det gjæld-te, og vandt selv Hel-tens stol-te Roes; den
 Laur-bærfrands en Fjen-de gav, den vis-ner ei paa Hel-tens Grav.

2.

3.

„Nu lader Dødens Tordner skralde!“
 Bød Fredrik, Folkets første Ven.
 Med Taarer saae han Helte falde,
 Med Glæde saae han Jer igjen.
 : Den Laurbærfrands, vor Fredrik gav,
 Den visner ei paa Heltens Grav. :|

Vi saae — og skjalv og bad for Eder
 Paa Kongestadens trygge Vold.
 Nu Eders Frelse Fryd udbreder,
 Som Eders Mod var Landets Skjold.
 : Den Laurbærfrands, som Folket gav,
 Den visner ei paa Heltens Grav. :|

4.

En evig Laurbærfrands I vinde
 Ved Hædersdagens Evighed;
 Thi Kongedybet er et Minde
 Til Efterslægtens sidste Led.
 : Til Efterslægtens sidste Mand -
 Vær evig hædret, Fædreland! :|

L. C. Sander.

N° 24.

De Faldnes Minde.

Con moto.

F. L. W. Kunzen.

2.

De svore: „Bort Fædreland ville vi frie
Fra Havets blodstænkte Tyranner,
Dg Jordklodens Slægter skal lære, som vi
At heise Selvstændigheds Banner.“

3.

End svore de: „Bølgernes Frihed vi skal
Med Fjostbrodres Kjæthed gjenkræve!
Gud raader for Seier, Gud raader for Fald,
Dog skulle de Volds mænd vel bæve!“

4.

Saa skjon er den Kamp for sit Fædreland,
Det Haab er saa frydfuldt vi nære!“
De svore — det gjengjaldt fra Nor og til Dan —
„Vi værge, vi døe for vor Vre!“

5.

Alt vaiede Kampens det festlige Slag,
Alt tordned de trosfaste Blokke;
De Helte, de sloge med Indfødtets Slag,
Dg trodsed de fjendtlige Flokke.

6.

Saa hvinede Død og unævnelig Gru
Uf tusind ildsprudende Munde;
Hver Døende styrked Stridsbroderens Hu,
Hver Blødende signed sin Bunde.

7.

Vel Tusinde døde nu Heltenes Død
For Fædreland, Frihed og Vre;
Dog end fra hver „Prøve steen s“ blodige Skjød
Forbaused de Fjendernes Høre.

8.

D hellige Skygger! modtager Jert Krav,
En Borgerdaads Krands, som ei falmer;
Thi Frihed skal groe, som en Teg, paa Jer Grav,
Dg Freden skal slætte Jer Palmer.

G. S. Olsen.

Medborgeres Taknemmelighed.

Larghetto.

S. D. C. Zink.

1. En Hel = te = stot mod Brit = ten stot, — de Bøl = ger blev saa
 gru = somt rø = de, — dyrt folg = te den sit fjæl = ke Blod, og tu = sind
 stol = te Fien = der dø = = = de. Da hei = sed Brit = ten hvi =
 de Flag, og bad om No paa Kam = pens Dag.

2.

Den danske Helt gav Britten No,
 — De Bølger var saa grusomt røde —;
 Thi Gud og Land og Konge tro,
 Saa mangan ædel Kriger døde.
 Af Fjenden æret Danstæn stød,
 Men, af! den Hæd kosted Blod.

3.

Til Landet stød de Heltes Liig,
 — De Bølger var saa grusomt røde, —
 Og Faderløses Jammerkrig
 Blandt Enkers høie Veeraab lode:
 "O Gud! min Mand, min Fader faldt,
 O Gud! o Gud! jeg misted' Alt."

4.

"O Gud! min Søn, min Støtte faldt,"
 — De Bølger var saa grusomt røde —
 "Han offred Blod og Liv og Alt,
 Jeg Arme hungrer nu tildøde!"
 Saa klager Diding, hvid af Haar,
 Og vrider matte Haand og gaaer.

5.

Frem treen da en Belgjørerflof,
 Og Danffen værdig var dens Tale:
 "Hvad Gud har skænket meer end Nof,
 Dermed jeg Armod skal husvæle;"
 Med kjærteg Haand den standfæd Graad,
 Og Gud gjengjælde vil dens Daad!
 P. S. Hæste.

N° 26.

Bed en landlig Fæst.

Vivace.

F. L. W. Kunzen.

Chor.

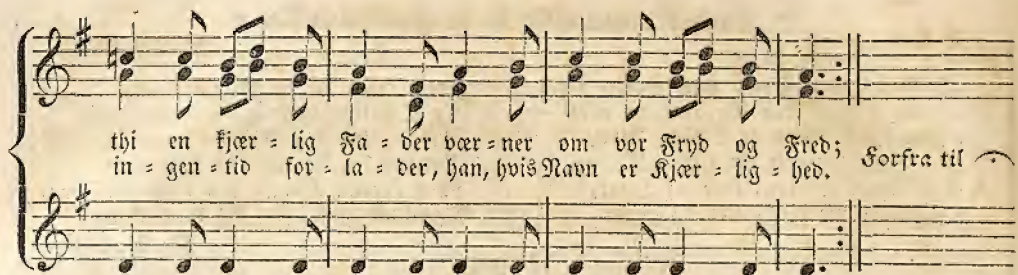
Søgever hen i lette Dandse, tumler lyflig Par med Par! Flætter

Enkelte.

Glædens frieste Krands, synger Hver, som Stemme har! Held os!

thi en kærlig Fæder værner om vor Fryd og Fred; han os

ingen Tid forlader, han, hvis Navn er Kærlighed! Held os! han os

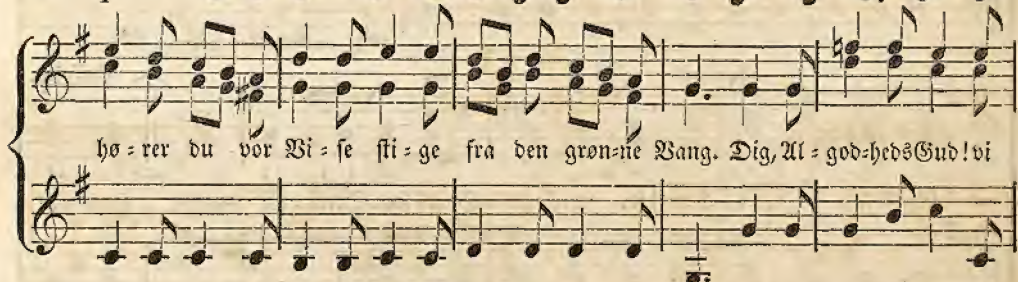

thi en kjær = lig Fa = der vær = ner om vor Fryd og Fred; Forfra til
in = gen = tid for = la = der, han, hvis Navn er Kjær = lig = hed.

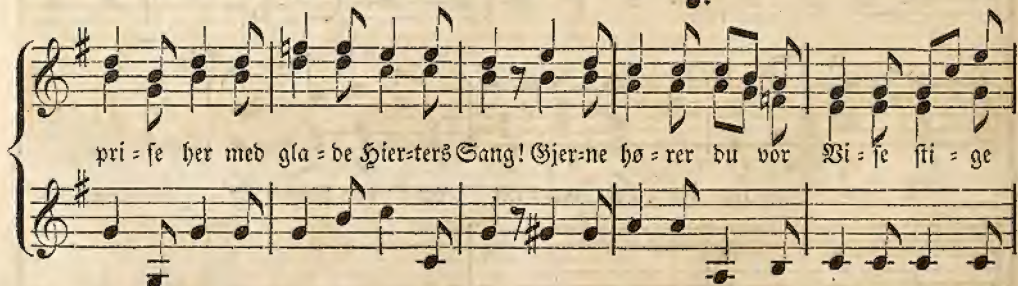
Enkelte.

Dig, Al = god = hed's Gud! vi pri = se her med gla = de Hjer = ters Sang! Gjer = ne

hø = rer du vor Wi = se sti = ge fra den grøn = ne Bang. Dig, Al = god = hed's Gud! vi

pri = se her med gla = de Hjer = ters Sang! Gjer = ne hø = rer du vor Wi = se sti = ge

Chor.

fra den grøn = ne Bang. Svø = ver hen i let = te Dand = se, tum = ler

ly = stig Par med Par! Flæt = ter Glædens fri = ske Krand = se, syn = ger, Hver, som
Stem = me har, syn = ger, Hver, som Stemme har, syn = ger, Hver, som Stemme har!

N° 27.

Guds Fred.

A. W. Berggreen.

Andantino.

1. Lyk = sa = lig, lyk = sa = lig hver Sjæl, som har Fred! dog Ingen kjender Dagen, før So = len gaaer ned.

2.

Gudmorgen! Gudmorgen! sang Fuglen paa Løvt;
Tidt saae den Aften solen bag Fængslets Rist.

3.

Tidt dufted, tidt nikked Smaa blomsten ved Gry;
Før Aften laa den knuust under Pagloirets Sky.

4.

Tidt leged Smaabarnet i Morgensol rød;
Ved Døvd det laa paa Leiet saa stille og død.

5.

Paa Jorden ei lever saa salig en Sjæl,
So Lykken kan omklistes fra Morgen til Døvd.

6.

Lykkelig dog Sjælen, som kjender Guds Fred,
Stjondt Ingen kjender Dagen, før Solen gaaer ned!

7.

Gudmorgen! vi sjunge med Fuglen heelt fro,
Skal selv i mørke Fængsel til Natten vi boe.

8.

Guds Børn kan sig glæde som Blomster ved Gry,
Skal selv de ligge knuust under Aftenens Sky.

9.

Som Barn kan jeg frydes i Morgensol rød,
Om ogsaa jeg før Aften er stille og død.

10.

Gudsfred og Godaften! vi sjunge ved Døvd:
Vorherre selv bevarer hver flygtende Sjæl.

11.

Lykkelig, lykkelig hver Sjæl, som har Fred!
Guds Fred er Sjælesolen, som aldrig gaaer ned.

B. S. Ingemann.

De hellige tre Kongers Sang.

Allegretto.

1. D Stjer-ne, hav Tak, vor le-den-de Ven i mel-lem de vild-som-me
 Alt Hyt-ten vi see, nu kjen-de vi den, Lyf = sa = lig-hed mon = ne vi

Bei-e! ei-e! Med Glæ-de vi træ-de her ind i det fat-ti-ge

Huus! Med Glæ-de vi træ-de her ind i det fat-ti-ge Huus!

2.
 Vi komme saa fjernt, vi Konger tre,
 Alt fra de østlige Lande.
 Men aldrig saasnart vi Stjernen sit see
 Paa Nattens Himmel at stande,
 Vi glade
 Forlade
 Vor skinnende Kongeborg.

3.
 Thi Perler og Guld har Østerland,
 Klenodier have vi hjemme.
 Men Perler og Guld ei lignes kan
 Ved det, som Hytten mon gjemme.
 Af alle
 Vi kalde
 Dog denne den herligste Skat.

4.
 Og denne Skat, som I vel forstaaer,
 Det er Barn Jesus den lille.
 Han fødtes endnu hvert evige Aar
 For dem, som elske ham ville,
 Som troelig
 Sin Bolig
 Indvie den hellige Juul.

5.
 Saa er det da ei den første Gang
 Vi komme hid fra det Fjerne.
 Vi komme, som før, med Epil og Sang,
 Og ved den levende Stjerne.
 Vi prise
 Den Bise,
 Vor Frelser vi prise, som før.

6.
 Han er, som vi, en herskende Drot,
 Dg Seiren hans monne være;
 En Hytte er hans prægtige Slot,
 Dg Fuglene sjunge hans Vre.
 Det lyder,
 Det bryder
 Saa høit gennem Skjernes Mulm.

7.
 Ei ære vi dig, som en Konge paa Jord,
 Med Guld og kostbare Ringe,
 Men Myrrha vi stree i dit hellige Spor,
 Dg duftende Virak vi bringe.
 Du have
 Vor Gave,
 Som Givernes Ydmyghed, kjær.

8.
 Saa sig vi Eder nu Farvel.
 Vor Frelser ville vi prise.
 See, Stjernen skinner saa klart i Dvald,
 Dg Veien vil den os vise.

Hil være
 I Vre
 Den Konge for Himmel og Jord!
 J. L. Heiberg.

No 29.

Sagtlyst.

(Af C. J. Boye.)

Allegro.

Fr. Kuhlau.

Naar Vandse - ret hæn - ger i fre - de - lig Hal, og Skjol - de - nes Klang ei
p cresc.
 væl - di - gen to - ner paa blo - di - ge Val til Kri - gerens Sang, 1. st. da griber den
cresc.
 gri - ber den strids - van - te Rid - der sit Spyd, mens
 strids - van - te Rid - der sit Spyd, mens Gan - ge - ren
 3die og 4de St. da gri - ber den strids - van - te Rid - der sit Spyd,

Gan-ge = ren fny-ser ved Tagt = hör = nets Lyd,

fny = = = = = ser ved Tagthor-nets Lyd, ved Tagthor-nets Lyd, ved
mens Gan-ge = ren fny-ser ved Tagthor-nets Lyd, *p*

Tagt-hornets Lyd, og brat i Eko-ve=nes Nat, og brat i Eko-ve=nes
f 3de St. og brat i Eko-ve=nes
1de St. og brat i Eko-ve=nes Nat, og brat i Eko-ve=nes

Nat *mf* han styr-ter af = sted o = ver
cresc.
3. og 4. St. Nat han styr-ter af = sted o = ver Flod, o = ver Krat,

Flod, o = ver Krat, han styr-ter af = sted o = ver Flod, o = ver Krat. Da *p*

mø = der ham Bjørnen, der sø = ger om Rov, der sø = ger om Rov; høit
cresc
 han = fer hans Bryst i blo = di = ge Dyst, høit han = fer hans Bryst i
 blo = di = ge Dyst; og Bald = hor = net to = ner i lyt = ten = de Skov om
p
 Tæ = ge = ren's Lyst, om Tæ = ge = ren's Lyst, og Bald = hor = net to = ner i lyt = ten = de Skov om
f
 Tæ = ge = ren's Lyst, om Tæ = ge = ren's Lyst, om Tæ = ge = ren's Lyst, om Tæ = ge = ren's Lyst!

N° 30.

Til Kamp!

(Af C. J. Boye.)

Allegro.

Fr. Kuhlau.

Til Kamp! til Kamp! til Kamp! til Kamp! Mod Skjoldet to = ne væl = digt

Spær, og væf = te Kæmpers ra = ske Hær. Til Kamp, til Kamp, til Kamp, til Kamp!

Den Kri = ger føl = ger Lyk = ken blid,
Den Kri = ger føl = ger Lyk = ken blid, der dra = ger i ret =

der dra = ger i ret = fær = dig Strid! Af = sted, af = sted, af = sted, af =
fær = dig Strid! Af = sted, af = sted, af = sted, af = sted,

sted, af = sted, af = sted! Den Kri-ger føl=ger Lyk=ken blid, der dra=ger
 af = sted, af = sted, af = sted, af = sted!

i ret=sær=big Strid! *ff* Til Kamp! af = sted, af = sted!
ff Til Kamp! Til Kamp!

Til Kamp! af = sted, af = sted! Af = sted! til Kamp!

N° 31.

Søren Kanne.

Con moto.

Mel. Den gl. danske Folkevise om Svend Selving.

1. Det blå = steen Storm udi Kat = te = gat, de Bøl = ger de gin = ge saa høi = e. Saa

mangen stolt Sømand den sam = me Nat for sid = ste Gang luk = fed sit Vi = e.

2.

En liden Skude var og deriblandt,
Fra Hornbæk monne den komme.
Ret aldrig mere til Havnen den vandt,
Fordi at dens Tid var omme.

3.

Den Skude blev ført af en Sømand god,
Uf dem, der ei pleie at ryste —
Thi først sig beviser det danske Mod,
Naar Døden begynder at kryste.

4.

Han kæmped, indtil han omsider drev,
For Stormen et værgeløst Bytte.
Mod Dagningen stødte han paa et Rev
Med dets faldefærdige Hytte.

5.

Han haver kun med sig en liden Dreng;
I stærken Arm han ham griber:
„Her bliver nok redt os saa kold en Seng;
Det hjælper slet inte, du piber.“

6.

De Bølger de bryde med stor Allarm,
Og Skibet det krænger og knager:
Dag holder han Drengen med venstre Arm;
Med høire i Bantet han tager.

7.

Han seer sig saa langsig ind mod Land —
Imellem var dybe Rende —
„Vi kan ikke naae den velsignede Strand,
Hvis Hjælp os ei Himlen vil sende.“

8.

Da kom en Bonde til samme Sted —
Han hedde saamand Søren Kanne —
Han siger til Fa'eren, som og var med:
„Det Skib er nok nær ved at strande.“

9.

Saa springer han til sine Heste to —
De stode just tøired' paa Brinken —
Han giver sig ikke ret længe Ro,
For han bliver færdig med Rinken.

10.

Den Gamle ham huer det ikke ret vel;
 Han hvøvter med Haanden: „Hei Søren!
 Du drukner jo Dgene og dig selv;
 Det Skib er desuden forloren.“

11.

Men Søren sprang op paa den nærmere Hest,
 Dg kaster et Die til Fa'eren:
 „Ifald jeg derude skal faae min Rest,
 Lad see, at I sørger for Karen!“

12.

Saa hug han sit Hørs med sin Træskohæl,
 Dg lod hende springe i Vandet.
 Den anden han dasked med Løirepæl:
 Saa maatte de begge fra Landet.

13.

Men da han sig havde i Dybet sænkt,
 Alt udi de fraadende Strømme,
 Ei skulde da noget Menneſke tænkt,
 Han kunde til Braget svømme.

14.

Jo, jo! — See! der sidder han nok saa rank,
 Han synes paa Bølgen at ride —
 Men der kommer Dren — og Hoved — og Mant —
 Dg nu er han ved Seilerens Side.

15.

„Hei Landsmand! sid op nu, hvis du vil med,
 Dg hold saa din Dreng ved hans Trøie!“
 Han sidder der alt — og igjen nu afsted —
 Det var noget andet end pløie.

16.

De Bølger de brusede over dem brat;
 De tvende holdt fast ved hinanden —
 Men see kun! nu har de jo Landet fat,
 Dg frelst de springe paa Stranden.

17.

Da kaste sig alle Trende paa Knæ
 Dg takke vor Herre for Livet.
 „Men kom!“ siger Søren, „med mig nu i Læ —
 See hisset, nu splintres jo Skibet!“

18.

Men Drengen han skald, som i Blæſien et Siv;
 Dg Skipperen slang sine Arme:
 „Hvad skal vi nu give dig for vort Liv?“
 — „Følg med mig og faae lidt Varme.“

19.

Han pleied den Somand med samt hans Pog;
 Det baade af Potte og Pande!
 Dg det var al den Betaling, han tog,
 Den fattige Mand, Søren Kanne.

20.

Saa skulde dog alle I danſke Mænd
 Af Hjertet elske hinanden!
 I Faren og Døden sig give hen
 Den Ene med Lyſt for den Anden!

21.

Saa skulde I fast ſtaaе hverandre bi —
 I pløie nu Jord eller Bølge —
 Men mindſt dog paa Kampens den blodige Sti
 Skal Een bag en Anden ſig følge!

22.

Dg Fynbo og Lyde og Sjællandsfar —
 Til eet Huus vi Alle jo høre.
 Gud Fader os Alle i Troſkab bevar!
 Dg alle til Enighed føre!

St. St. Blicher.

N° 32.

Den lille Kulsfyerdreng.

Poco allegretto.

1. *p* *3* Esko = ven ved Mi = len sid = der Faer, Moer sid = der hjem-me og

spin = der. Bi! jeg blir og Karl, mig en Fæ = ste = mø taer, naar En, som mig

mf

hu = er, jeg fin = der. Det er saa mørkt langt bort, langt bort i

p *sf*

Esko = ven, det er saa mørkt langt, langt bort i Esko = ven.

p *mf*

2.

Tidlig med Solen jeg hjemmefra gik;
 Frist Mod dens Straaler indgyde.
 Til Faer skal jeg bære Mad og Drif.
 Nu Dvældens Timer frembrøde.

||: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

3.

Liden Sti gennem Skoven slynger sig,
 Jeg ene den gaaer, er ei bange.
 Men Fyrrene see saa mørkt paa mig,
 Og Bjerget kaster Skygger saa lange.

||: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

4.

Tra la la! — Munter som Fuglen i Sky!
 Nu vil jeg springe og slynge — —
 Hu! slygt fra Bjerget det svarer med Gny,
 Og Ordene komme saa tunge.

||: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

5.

Alt! var jeg blot vel hos min gamle Faer!
 Jeg Bjørnen hør brumme og slynge,
 Og Bjørnen han tolv Mænds Styrke har
 Og skaaner hverken Gamle eller Unge.

||: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

6.

Alt mere sig nærmer den sorte Nat,
 Med et Slør den Alting beklæder.
 Det pusler og rasler i Bust og Krat,
 Frem af Skjuleet nu Trolldene træder.

||: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

7.

Alt Gud! der er een! der er to! — Om i Garn
 De mig taer — see hvor nær de sig svinge!
 De vinke! — Gud trøste mig fattige Barn!
 Her det gjælder for Livet at springe."

||: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

8.

Og Natten den nedsteg, og Timen blev seen,
 Sig Stierne slynge saa vilde;
 Det knager og brager over Stok og Steen —
 Paa Heden springer den Lille.

||: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven. :|

9.

Han Milen naaer — med angestfuldt Sind
 Han synker ved Faderens Side.
 "Velkommen, velkommen, kjær Sønnen min!"
 "Jeg saae Trollden, om ei meer — Gud maa vide!"

||: Det er saa mørkt langt, langt bort i Skoven!" :|

10.

"Min Søn! jeg sad her i saa mangt et Aar

Dg er end med Guds Hjælp vel beholden;

Hvo ret kan læse sit Fader-Vor,

Han frygter hverken Fanden eller Trollden,

||: Skjøndt det er mørkt langt, langt bort i Skoven." :|

Digtet og componeret af E. G. Geijer.

N° 33—37. Scener af Alfelivet.

N° 33.

Alferne ved Kilden.

Allegretto grazioso.

C. C. F. Wense.

Enfalte.

1. Nis = ler, al = le Bøl = ger smaa, de = mant = fla = re, per = le = graae!

Si = der af den for = te Fjerd, som et gien = nem = sig = tigt Flør. Som et

gien = nem = sig = tigt Elør, strøm = mer af det bre = de Rør! Reg = ner

gien = nem Blom = ster = hæf = fen i det re = ne Mar = mor = bæf = fen!

Gladsker med me = lo = diste Fald, som et fly = den = de Chry-stal! Bob = le,

bob = le, Kil = den gaaer; Bob = le, bob = le, Lær = fen flaaer.

2.

Lille Draabe, træng dig kun,
 Demantklar og perlerund,
 Gjennem Høiens hvide Sand
 Hen til Kildens Blomsterrand.
 Intet mørkne skal din Pragt,
 Skovens Alfer holde Vagt.
 Ingen Dviste, ingen Blade
 Tør sig i dit Bækken bade,
 Intet Mos og ingen Myg;
 Lille Bølge, flyd kun tryg!
 : Boble, boble, Kilden gaaer,
 Boble, boble, Lærken flaaer. :|

Oehlenschläger.

N° 34—36.

Baabensmedningen.

(Af C. J. Boye.)

N° 34. Alferne ile til Arbeide.*Allegretto vivace.*

C. G. F. Wenhj.

Chor.

1. Til Bær = ket af = sted med vin = ge = de Fjed, ei snoer Jer om = fring paa

En = gen i Ring. U = skyl = dig = hed haa = ber, og Hæd = nen os raa = ber. Den

fog = len = de Maa = ne sit Lys skal os laa = ne. Af = sted, af = sted! Af =

sted, af = sted, af = sted, nu af = sted med vin = ge = de Fjed, af = sted med

4de St. affted, affted, affted, af = sted

vin = ge = de Fjed! med vin = ge = de Fjed, af = sted med vin = ge = de Fjed.

b)

Hist Balmuens Flor
Bag Hakkerne groer,
Dens sølle Duft
Vi sprede i Lust.

2.
Til Slummer den høie
Det trodsige Die!
Ufrydigheds Blikke
Betroinge den ikke!

: Afsted, afsted! :
Afsted, nu : afsted
Til brogede Bed! :

Nr 35. Alferne smede Vaaben.

Allegretto.

C. C. F. Wense.

Chor.

Knittrer, Flammer, høit med Brag! Løst dig, Hammer, Slag i Slag! Knittrer, Flammer,

f

høit med Brag! Løst dig, Hammer, Slag i Slag! Hjel-men er fær-dig! See hvil-let Værk!

mf *f*

Hel-te = ne vær = dig, hvæl-vet og stærk, Hel-te = ne vær = dig, hvæl-vet og stærk! Fra

p *f* *p*

fla = re Væld i hu = le Fjeld bring Kjs = le = vand hid! Ei dvæ = ler, ei hvi = ler! med

mf

Andre.

Bæk = fe = ne i = ler den vin = den = de Tid! Op! pu = ster rød den matte Glød, løf

Vin = den hid! Ei dvæ = ler, ei hvi = ler! med Storme = ne i = ler den vin = ge = de Tid!

Chor.

Knittrer, Flammer, høit med Brag! Løft dig, Hammer, Slag i Slag! Knittrer, Flammer,

Høgle.

høit med Brag! Løft dig, Hammer, Slag i Slag! Hæv dig, Skjold, i gyl = den Bu = e,

p

let, men fast! Mægtig skal din Hælvind tru = e Riddingsvold og Ræn = te = hast!

mf *f*

Andre.

Deel din Hær = je = kraft med Sværdet, Lu = e = baal! Syv fold hjo = let, syv = fold hær = det,

mf

Chor.

Spal = te dybt det skar = pe Staal! Knitter, Flamme, høit med Brag! Løst dig, Hammer,

f

Slag i Slag! Knitter, Flamme, høit med Brag! Løst dig, Hammer, Slag i Slag!

f

Vagle.

p *f*

Blodru = binen dun = tel = rød ty = der Død! Straal i Fjendens Hjer = te ind! bleg hans Kind!

7

Andre.

p
 Foraarsgrøn Smaragden bær Haabets Skjær! smil fra Hel-tens Sværde-Kast! styrk hans Kraft!

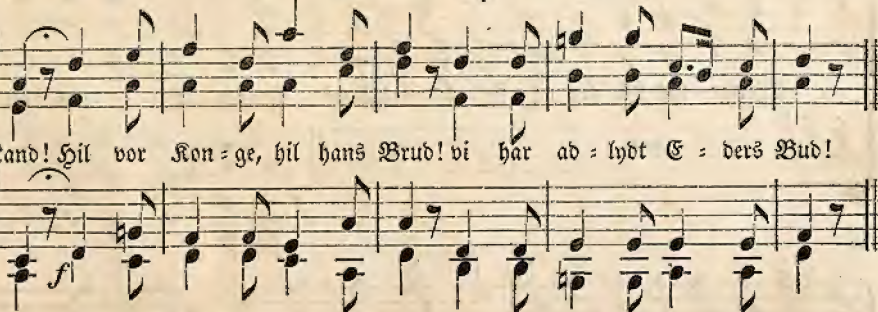
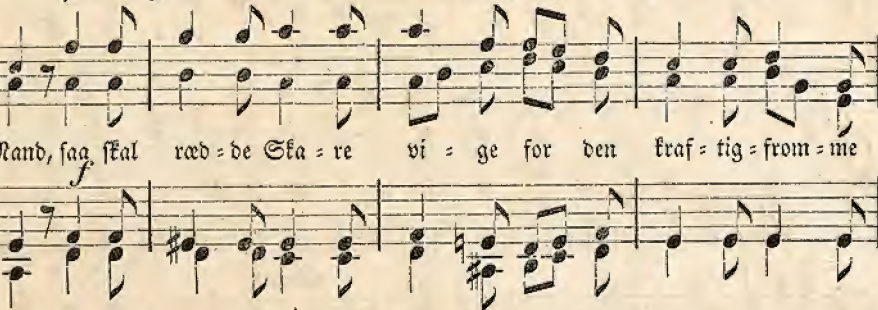
p
 De-mant med din E-therglands, slæt du her din Straa-le-frands; reen af Hjer-te,

p
 Flere.
 u = den Svig væ = re Den, som bæ = rer Dig! Dæm = per, Flam-mer, E = ders

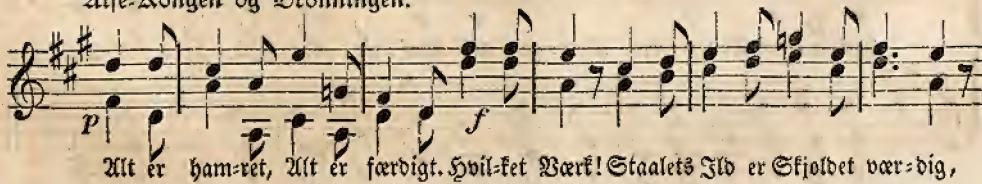
p
 Chor.
 Brag! Træt-te Hammer, stand's dit Slag! Sølv-blank o = ver Skjol-dets Grund

pf
 vo = rer Maanens Bu = e rund; dybt mod Skjol-dets krum = me Rand ble = ge

p *cresc.*
 vo = rer Maanens Bu = e rund; dybt mod Skjol-dets krum = me Rand ble = ge

Alse-Kongen og Dronningen.

mf
Hjel-men let og stært! Skul-de Mag-ten nu dem sælde? Lumskhed saa-re dæl = ket

Bryst? Staalet styr = ke Ar = mens Bæl-de! Sei-er kro = ne man = dig Dyst!

Chor.

Alf. Kg. og Dr.

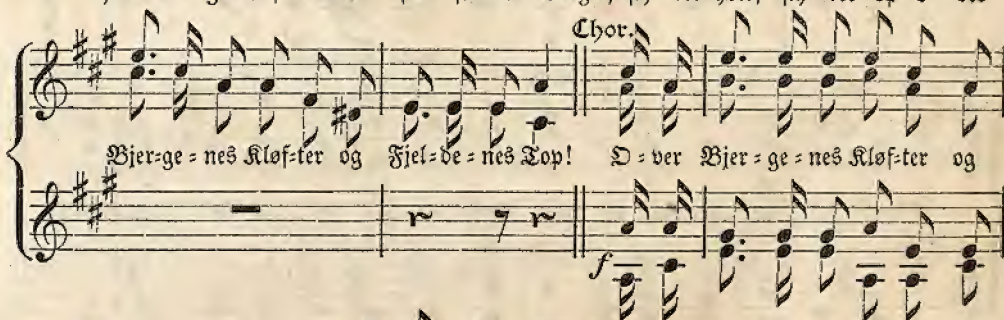

Staa = let styr = ke Ar-mens Bæl-de! Sei-er kro = ne man-dig Dyst! *mf* Nu

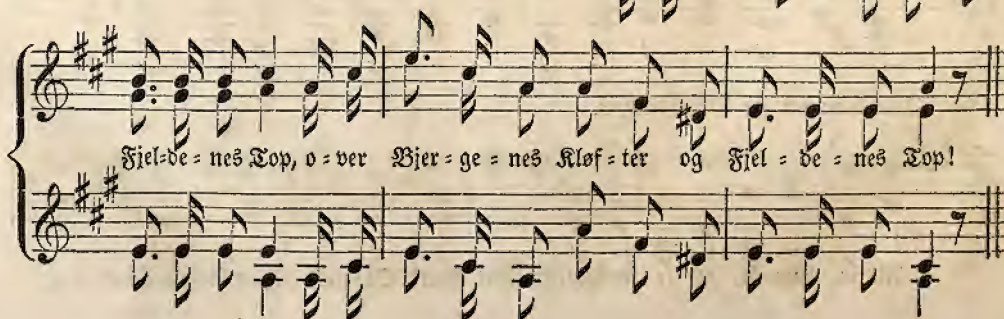

hur = ti = gen løf = ter de su = sen = de Binger, fly = ver høit, fly = ver op o = ver

Chor.

Bjer-ge = nes Kløf-ter og Hjel-de = nes Top! D = ver Bjer-ge = nes Kløf-ter og

Hjel-de = nes Top, o = ver Bjer-ge = nes Kløf-ter og Hjel = de = nes Top!

Alf. Kg. og Dr.

mf

Dræ-ben-de Gla-vind, Skjold i-mod U-vind brin-ge vi med til Hjælp; af-sted!

Chor.

p *cresc.* *mf* *cresc.*

Dræ-ben-de Gla-vind, Skjold i-mod U-vind brin-ge vi med til

Hjælp; af-sted! Af-sted! Af-sted! Af-sted! Af-sted!

f

N° 36. Alferne bringe deres Gaver.

C. C. F. Wense.

Andante.

Chor.

Til UfkyldsBærn, til Kamp mod Vold vi brin = ge Skjold, som in = tet Hug kan

flø = ve! Bær Al = fens høi = e Ga = ve værd; i ær = lig Færd det

skal be = staae sin Prø = ve! Med kunstig Haand ved Lu = ers Baal vi hamred Staal, som

Drol = dom ei skal dø = ve; men blin = fer det til Vassens Bærn, lig flø = vet Jern sin

Ei = er det be = drø = ve! Med spi = let Sab og rø = den Tand fra Hjelmen

Rand sig krummer gu = le Lø = ve. Vær hjæf, som den, med U = del-mod, og

Hjelmen god skal fjendt-ligt Sla = vind slø = ve. Til Kamp! Til Kamp! Til

Kam = pen stævn for U = skylds Fred, for man = dig Hævn!

Anmærk. I Mangel af tilstrækkelig dybe Stemmer synges paa de betegnede Steder som nedenfor.

vi ham = red Staal, som Trøf-dom ei skal dø = ve; liig slø = vet Jern sin rø = den Tand fra

N° 37. Alfernes Sang

medens de jorde den hellige Fatime').

A. B. Berggreen.

Adagio.

p *sf* *p*

Sov sødt, vor Mo-der! un-der Træ-ets Rod. Hift løn-ner Her-ren dig, at

p *sf*

du var god! 1. og 2. St. Sov sødt, vor Mo-der! Sov sødt, vor Mo-der! un-der

3de St. Sov sødt, vor Mo-der! sov sødt un-der

p

4de St. Sov sødt, vor Mo-der! un-der

Træ-ets Rod. Hift løn-ner Her-ren dig, at du var god! Sov sødt, sov

sf *p* *cresc* *p*

sødt! Sov sødt, sov sødt! un-der Træ-ets Rod. Sov sødt, sov sødt!

pp *p* *pp*

*) Af Dehlenschlägers "Aladdin".

N° 38.*Andante con moto.* Cort Adeler.

A. P. Berggreen.

1. Cort A = de = ler var sig en Helt saa stærk, hans Ry foer saa vi = de om Lande; han

ff

ø = ved saa man-gent et Manddoms-værk alt ved de frem-me-de Stran-de.

2.
I Myklegaard hørtes hans Navn med Skraal,
De Tyrker kun lidet ham hued,
Han slog saamange med Sværdet kjæl,
Fem Tusind med Lænker han kued.

3.
Ved Tenedos toned hans Seierssang,
Mens eenlige Snekke han boded;
Da kom Herr Ibrahim, stærk og lang,
Af Harne den Muselman gløbed.

4.
Med tusinde Mand han mod Helten foer,
Ham tyktes Seiren alt vunden;
Paa søndrede Snekke de sprang ombord,
Dg raabte paa Christenhunden.

5.
Paa Dækket der øves saa haard en Færd,
Saamangen Christenhelt bløder.
Cort Adeler slynger sit gode Sværd,
Han slur den Muselman møder.

6.
Herr Ibrahim efter hans Hoved slog;
Men det vilde Helten ei slippe:
Med høire Arm han det Hug modtog,
Men nu vilde Styirken ham glippe.

7.
Med venstre Haand tog han Sværdet fat,
Dg nu foer han ikke med Lempe:
Paa Dækket der faldt et Hoved saa brat,
Det tabte den tyrkiske Kæmpe.

8.
Nu faldt hver Muselmans Sværd og Mod
Som Dyr de lode sig binde;
Fra Tenedos seiled den Kæmpe god
Med Seier for flyvende Vinde.

9.
Cort Adeler frem for sin Konge stod,
Ei Heltens Hæder var ringe;
Et Banner han lagde for Kongens Fod
Dg Ibrahims vældige Klinge.

10.
Nu ligger Helten i sorten Muld,
Han kløver ei flere Pander;
Men Dannemark gemmer end, tro som Guld,
Hans Navn, hans Sværd og hans Banner.

B. S. Ingemann.

N° 39.

Strandveien.

Vivace.

N. B. Gade.

1. Fra qvalmsful-de Mu-re! Til Mar-ken saa huld! Der ploi-e-de Fu-re har
 y-det sit Guld. Saa fri-ste, saa sun-de de Bon-der vi see, ved
 sig-li-ge Lun-de de hvæs-se den blin-ken-de See.

2.
 See Blomsterne virke
 Et Tæppe, som gaaer
 Om gothiske Kirke,
 Hvor Korsene staaer.
 Saa bruun den sig reiser
 I lysgrønne Dag.
 See hvor Storken kneiser
 Paa det gamle, mosgroede Tag.

3.
 Huulveien mod Havet
 Redluder saa brat,
 Med Skygge begavet,
 Med Træer besat.
 Her risle saa milde
 De Bølger fra Land,
 Fra venlige Kilde
 Langt ud i den himmelblaa Strand.

4.
 Saa langsomt i Sandet
 Vi glide affted;
 Imens ruller Vandet
 Ved Hestenes Fjed.
 Den slagrende Maage
 Flyer hen over Sø.
 Hift see vi i Taage
 Thycho Brahes kneisende D.

5.
 Her Bøgenes Kroner
 Sig om os har hvalet.
 De spøgende Toner
 Vi høre jo alt.
 See Teltene hvide!
 See hvirvlende Røg!
 Vi høre, vi ride,
 Vi ile til Batter og Spøg.

Oehlenschläger.

N° 40—42. Livs-Betragtninger.

(Af C. S. Visby.)

N° 40.

Livets Kamp.

Larghetto.

W. A. Mozart.

Chor.

Den Vei, som Støvet's Son skal gaae, har selv be-stemt den E = vig = hoi = e; og

dolce *f*

In-gen Sei-rens Maal kan naae, u = prø = vet, daad-løs, u = den Moi-e.

Enkelte.

Thi veed du, Ungling! hvor paa Jord vel Lyk-kens Pal-me skønnest groer? —

Chor.

Den vox = er ei som kraftløst Siv paa En = gen, smi = dig, let at hoi = e; dens

cresc. *f* *p*

stol = te Lov, Pryd for dit Liv, fin = der du kun paa stei = le

3die og 4de St. fin = der du kun paa stei = le

Hoi = e! fin = der du kun paa stei = le Hoi = e!

Hoi = e! fin = der du kun paa stei = le Hoi = e!

N° 41.

Førgængeligheden.

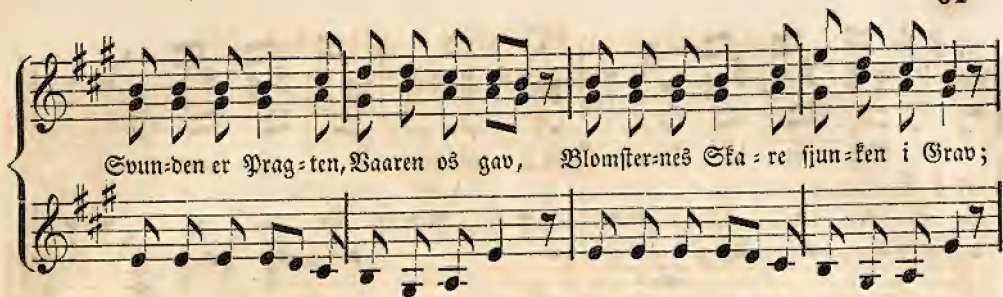
Allegretto.

W. A. Mozart.

Alf, hjæ = re Brø = dre! Alt flyer bort, Før = aa = ret va = rer kun saa fort.

semp. p

Alf, hjæ = re Sø = stre! In = tet be = staaer, Vi = li = en við = ner, No = sen for = gaaer.

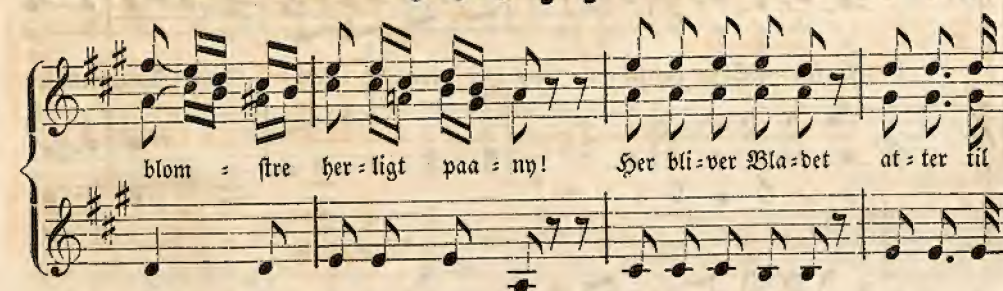
Svun-den er Prag-ten, Vaaren os gav, Blomster-nes Ska-re sjun-ken i Grav;

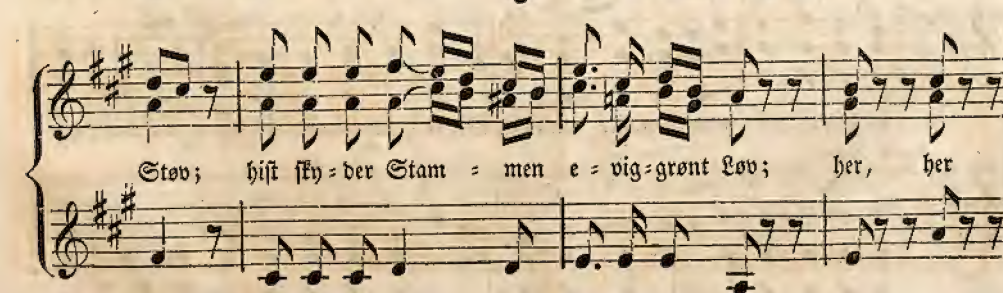
Alt er et Rov for Vin-tren ble-vet, Stormen har Sfo-vens

Rov af-re-vet. Dog-ef-ter Nat-ten Da-gen skal grye, For-aa-ret

blom-stre her-ligt paa-ny! Her bli-ver Bla-det at-ter til

Støv; hist sty-der Stam-men e-vig-grønt Lov; her, her

Bla = det blie Støv, hift, hift — e = vig = grønt Løv.

N° 42.

Ewighedens Morgen.

Andante.

W. A. Mozart.

1. Nat syn=ker So=len dybt bag Sky=er i Ve = stens dunk = le Hav; snart

p *mf*

sid = ste so = ge Skyer bortfly = er, Nat dæk = ker Ly = sets Grav. Dog, mens for

p

og den er for = svun = den, for an = den Ver = densdeel den er op = run = den; og

poco cresc. *p*

Af-ten-ro-dens Straale her — hist næv-nes lif-ligt Mor-gen-skær, hist
 næv-nes lif-ligt Mor-gen-skær. hist næv-nes lif-ligt Mor-gen-skær,

2.

Hvi sørge for den tabte Glæde?
 Kan Solen slukkes ud?
 See giennem Nattens dunkle Klæde
 En evig Glands hos Gud!
 Mens her om Død og Tab vi tale,
 Er Liv og Binding hist i lyse Sale.
 Og Fortgang her for prøvet Dyd
 Er Indgang hist til evig Fryd! :|

N° 43.

Canon.

Allegretto.

J. Sandn.

Jeg dig mis-un-de? Nei, o nei, o nei, o nei! En Daare, som
 du, der ru-ger o-ver gylbne Skat; men dog, men dog, men dog fik
 Jeg dig mis-un-de? Nei, o nei, o nei, o nei! En

al = drig Lyf = fen fat, fii al = drig Lyf = fen fat, fii

Daa = re, som du, der ru = ger o = ver gyld = ne Skat;

Jeg dig miß = un = de? Nei, o,

al = drig Lyf = fen fat, fii al = drig Lyf = fen fat. ³ Slutning. Nei!

men dog, men dog, men dog fii al = drig Lyf = fen fat.

nei, o nei, o nei! En Daa = re, som du!

N° 44.

Paa St. Johannes Evangelistens Dag.

(Joh. Ev. 1, 1—5.)

A. P. Berggreen.

Andante con moto.

1. Før No = get blev i Ver = den til, før Stjernens Glands, før So = lens

Jib, før For = den bred = te ud sig grøn, før Liv ind = blæ = stes Sto = vets Søn, før

Chor.

Dr = det løb med Ska-ber-Bud, var Dr = det selv, og var hos Gud. Var

Dr = det selv, og var hos Gud. var hos Gud. var hos Gud.

2.

I Ordet var det sande Liv;
 Det løb med et almægtigt Bliv;
 Da tændtes Lysen i dets Glans,
 Da flætted Ageren sin Krands,
 Da opslug Menneſket ſit Blik
 |: Dg frem til Liv og Tanke gif. :|

3.

Det ſkinne i Mørket ud;
 Det bragte Vidneſbyrd om Gud;
 Det ſom en mægtig Straale foer
 Igjennem Himmel, Hav og Jord.
 Men Mørket fattede det ei,
 |: Dg Taager ſkjulte Lyſets Ve. :|

4.

Da kom et Menneſke fra Gud;
 — Af Herren ſelv han ſendtes ud. —
 Ei ſelv Johannes Lyſet var,
 Men Vidneſbyrd han om det bar.
 Han forud kom, ſom Solens Bud,
 |: En Morgenſtjerne, ſendt af Gud. :|

5.

Da Morgenſtjernen ſluktes ud,
 En ny Johannes kom fra Gud.
 Han hviled ved ſin Meſters Bryſt,
 Han ſtod ved Korſet til hans Trøſt,
 Dg da bag Skyer Solen veeg,
 |: Som Aftenſtjerne frem han ſteeg. :|

6.

Til Trøſt udover Tid og Grav
 Et Evangelium han gav.
 Det Guddomsord, ſom flygted hen,
 Hans Tale bragte os igjen.
 Vær lovet her af Brødreſ Chor,
 |: O St. Johannes! for dit Ord! :|

C. S. Viſby.

N° 45.
Canon.

Allegro.

J. Sandn.

Gri-ber, gri-ber, gri-ber Glæ-den, for den flyer; hur-tig, hur-tig, ja

hur-tig er dens Vin-ge! Gri-ber, gri-ber, gri-ber Glæ-den, for den

Gri-ber, gri-ber, gri-ber Glæ-den, for den flyer;

flyer, hur-tig, ja hur-tig, hur-tig er dens Vin-ge; thi

hur-tig, hur-tig, ja hur-tig er dens Vin-ge. Gri-ber,

Gri-ber,

gri-ber, thi gri-ber, gri-ber da Glæ-den, hur-tig er dens

gri-ber, gri-ber Glæ-den, for den

gri-ber, gri-ber Glæ-den, for den flyer,

3 Slutning.

Vin = ge; gri = ber Glæden, hur = tig er dens Vin = ge.
 Vin = = ge.

flyer; hur = tig, ja hur = tig, hur = tig er dens Vin = ge.

hur = tig, hur = tig, ja hur = tig er dens Vin = ge.
 Vin = = ge.

N° 46.

Canon.

Andante.

J. Sandn.

Tidt Gud den Sorg, som han os sen = der, til Glæ = de naa = de = riig om =

Tidt Gud den Sorg, som han os

ven = der, til Glæ = = de ven = der, til

sen = der, til Glæ = de naa = de = riig om = ven = der, til

Tidt Gud den Sorg, som han os sen = der, til

Tidt Gud den

† † Slutning.

Glæ = de ven = der. Tidt Gud den ven = der.

Glæ = de ven = der, til ven = der.

Glæ = de naa = de - riig om = ven = der, til ven = der.

Sorg, som han os sen = der, til ven = der.
til Glæ = de

N° 47.

Canon.

Adagio.

J. Sandn.

Død er den lan = ge Sovn, Sovn er den for = te, for = te

Død er den lan = = = = ge

Død; hiin stand = ser e = vig, den = ne lin = drer Li = vets

Sovn, Sovn er den for = te, for = te

Død er den lan = = = = = = ge.

Slutning.

Nød, den lin = drer Li = = vet's Nød.
 ja Søvn = nen lin = = drer Li = = vet's Nød.

Død; hiin stand = ser e = vig, den = ne lin = drer Li = vet's Nød.

Søvn, Søvn er den for = te, for = te Død.

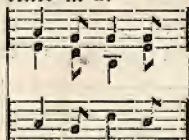
Død er den lan = = = = ge Søvn.

Anm. I Nr. 43, 45, 46 og 47 viser det over Gjentagelsestegnet staaende Tal enhver Stemmes Gang. Naar f. Ex. i Nr. 43 den 1ste Stemme er kommen til $\frac{3}{4}$, gaaer den tilbage til det tilsvarende Tegn i tredje Nodelinie paa samme Side, synger indtil $\frac{3}{4}$, gaaer derfra til samme Tegn i anden Nodelinie, synger til $\frac{1}{4}$ og stiger derfra op til det tilsvarende Tegn i 1ste Nodelinie. Saaledes vedblives, indtil den sidst tiltraadte Stemme har gennemfjunget Melodien, hvorefter Canonen — hvis ikke en længere Fortsættelse iforveien er aftalt — endes, idet den vedkommende Stemme synger den underste Textlinie, der i Nr. 45, 46 og 47 er tilsat, for ikke at afbryde paa en meningsløs Maade; og alle Stemmer standse da med den Takt, hvorover staaer „Slutning“.

Rettelser i første Hefte (2den Udg.).

- Pag. 13, 8de Takt: over den første Note sættes \smile
 — 26, 2den Anm.: det andet e i Bassen (ikke, som feilagtig er angivet, det første) rettes til g.
 — 45, 10de Takt: \bar{a} i første Stemme rettes til \bar{a} .

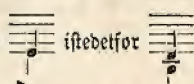
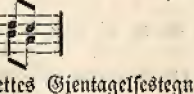

- 58: 6te Takt forandres saaledes:
 — 61, 6te Vers, 2den Lin.: her indtil l. herind til.
 — 61, 3die Takt: det andet \bar{f} s i Altten rettes til \bar{a} .

Rettelser i 4de Hefte.

- Pag. 44, 6te Takt: det sidste \bar{a} i Altten rettes til \bar{e} .

Rettelser i 5te Hefte.

- Pag. 4, 10de Takt: tredie og fjerde Stemme synge istedetfor

- 4, 13de Takt: Altten forandres saaledes:
 — 7, 2det Vers: foran og efter 3die og 6te Linie sættes Gjentagelsestegnet.
 — 15, 2det — : i l. frå.
 — 17. Forfatterens Fornavn rettes til S.
 — 18, 3die Vers: Jordeviv l. Jordevin.

- 23: 2den Takt forandres saaledes:
 — 24, 17de Vers: Fronet l. Froned.
 — 28, 1ste — : "O! Jer det var, som stred for os" rettes til den rigtigere Læsemaade "I
 stod som Mænd og stred for os"; — og "Seltens" til "Nelsons".
 — 40, 9de — : efter 2den Lin. sættes en Taktstreg.
 — 58, 4de — : Thycho l. Tycho.
 — 68, 3die Nobelinie: den sidste Note i 2den Takt rettes til \bar{a} .

Indhold.

M	M
1. Tusind Stjernehærs Chor	fjirst.
2. Livets Aand fra Gud udsendes	treft.
3. Som Gud mig fører, vil jeg gaar	fjirst.
4. Med Sundhed veltilmode	fjirst.
5. I din Herlighed, du Evighede	fjirst.
6. Nu vaagne alle Guds Fugle smaa	treft.
7. Gud ske Tak og Lov	treft.
8. Nu titte til hinanden	treft.
9. Til vor lille Gjerning ud	treft.
10. I jerne Kirketaarne hist	fjirst.
11. Sødt toner Nattergalens Slag	treft.
12. For Graven Vennens Stov skal glemme	fjirst.
13. Fred med din Aste	fjirst.
14. Den Sædemand udsaaer Sæden	fjirst.
15. Forstummet er sukkende Klage	fjirst.
16. Kom, Mai, du søde, milde	treft.
17. Storken sidder paa Bondens Tag	treft.
18. Hjertet og Løber i sit Skjold	treft.
19. Jeg gif mig ud en Sommerdag	fjirst.
20. Skjøn Rose mellem Blomster	fjirst.
21. Alt reiser Vintren sit hvide Telt	treft.
22. Til Vaaben! See Hjenderne komme	treft.
— Sving dig, glade Sang, fra Jorden.	—
23. Velkommen Et af danske Helte	treft.
24. Saa kæmped de Helte af anden April	treft.
25. En Helteslot mod Britten stod	treft.
26. Svæver hen i lette Dandse	treft.
27. Lyksalig, lyksalig hver Sjæl	treft.
28. O Stjerne, hav Tak, vor ledende Ven	treft.
29. Naar Pandseret hænger i fredelig Dal	fjirst.
30. Til Kamp! Til Kamp	fjirst.
31. Det blæste en Storm udi Kattegat	treft.
32. I Skoven ved Milen sidder Jaer	treft.
33. Risler, alle Bølger smaa	treft.
34. Til Barket affed	fjirst.
35. Knitter, Flammer, høit med Brag	fjirst.
36. Til Ustylds Børn, til Kamp mod Bøds	fjirst.
37. Sov sødt, vor Moder, under Træets Rod	fjirst.
38. Kort Adeler var sig en Felt saa stærk	fjirst.
39. Fra qvalmsfulde Mure	treft.
40. Den Vei, som Stovets Søn skal gaar	fjirst.
41. Alt, kjære Brødre! Alt flyer bort	treft.
42. Nat synker Solen dybt bag Skyer	fjirst.
43. Jeg dig misunde	treft.
44. For Noget blev i Verden til	fjirst.
45. Griber Glæden, før den flyer	treft.
46. Tidt Gud den Sorg, som han os sender	fjirst.
47. Død er den lange Søvn	fjirst.

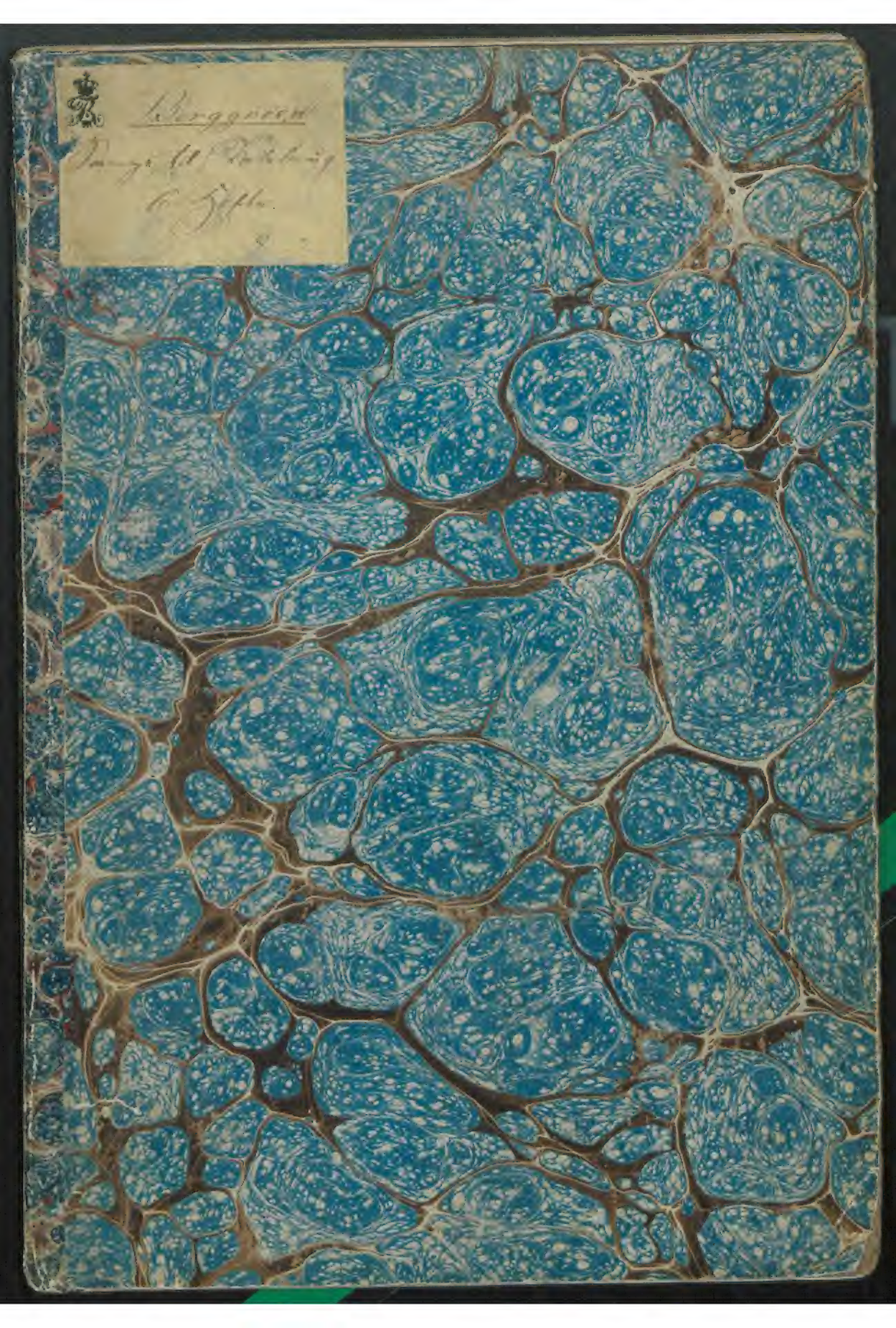
INDEX

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	57	58	59	60	61	62	63	64	65	66	67	68	69	70	71	72	73	74	75	76	77	78	79	80	81	82	83	84	85	86	87	88	89	90	91	92	93	94	95	96	97	98	99	100
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	----	-----

Berggren
Dag. H. Rindberg
6. 5/10

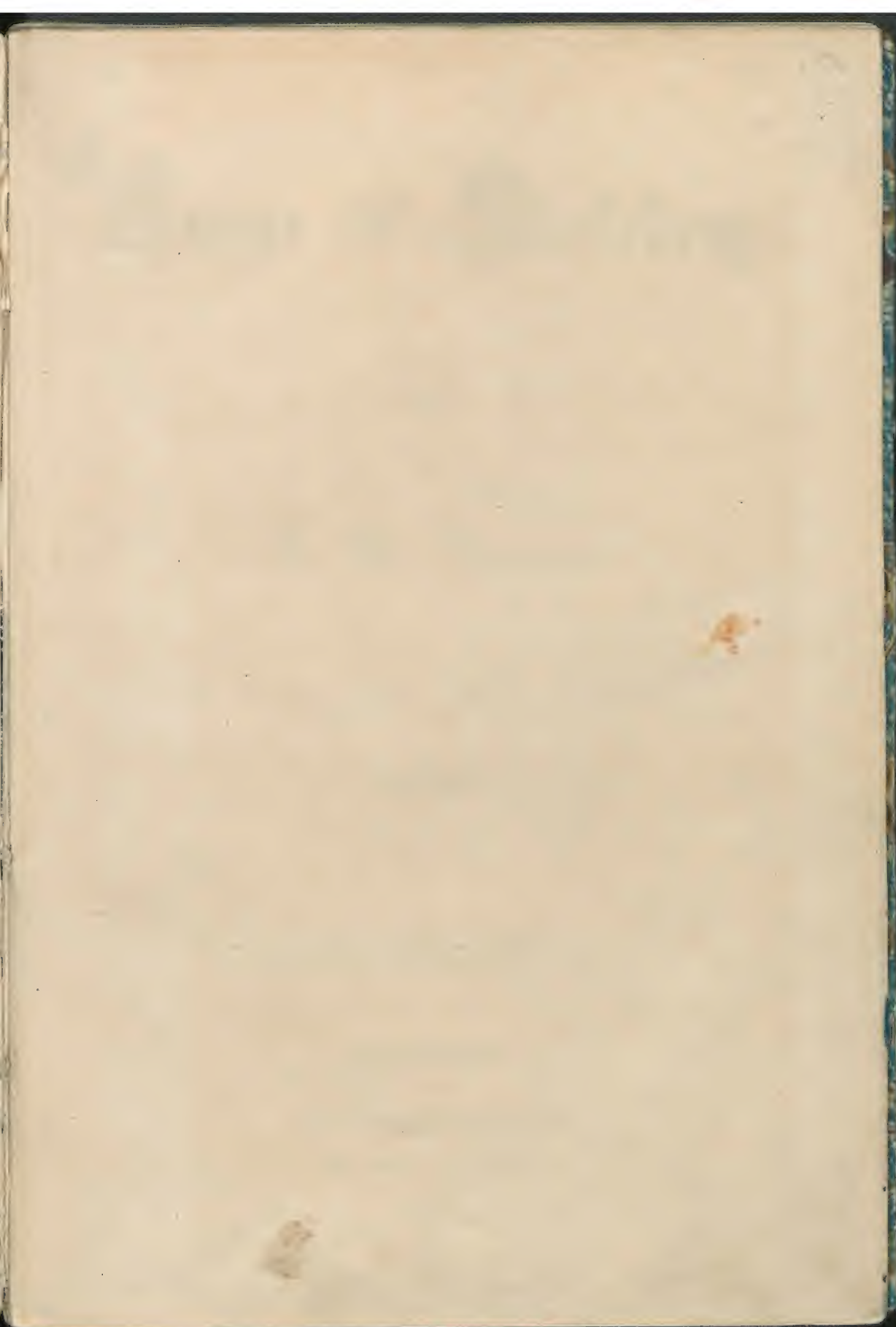
D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313347

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. B. Berggreen.

6te Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reitzels Bo og Arvinger.

Erykt hos J. D. Oviist & Comp.

1857.

George W. Johnson

1870

10

George W. Johnson

1870

George W. Johnson

George W. Johnson

George W. Johnson

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

2den Samling

for Sopran, Alt, Tenor og Bas.

Koster stibt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn.

C. A. Reihels So og Arvinger.

Trykt hos J. D. Oviist & Comp.

1857.

Wm. H. & Co. Stationers

1850

to

Wm. H. & Co. Stationers

Printed and Published

for the Proprietors, J. H. & Co. Stationers

under the name of J. H. & Co.

Stationers

Wm. H. & Co. Stationers

Wm. H. & Co. Stationers

1850

Hr. Professor H. H. Blache,

Rector ved Aarhuus Cathedralskole,

Ridder af Dannebrog,

med Høflagtelse og Hengivenhed

tilegnet.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING

CHARLES THE FIRST

BY JOHN BURNET

LONDON

N° 1.

Morgen-Lovsang.

Moderato.

J. A. p. Schulz.

Sopran
og Alt.Tenor
og Bas.

1. Du Verdens Konge, stol = te Sol, Som har op-reist din

gyld-ne Stol I Lys og Her = lig = hed! Du Un = der af en e = vig Magt, Som

al = le Him = le har udstrakt Med Stjer = ners Tal = løs = hed.

2.
Endnu i Dag jeg seer din Glæds;
Naturen med sin Blomsterfrands
End venlig til mig leer;
Hvo veed? — maastee for sidste
Gang;
Maastee jeg horer Fuglens Sang
I Dag og aldrig meer!

Udødelighed! o hvilket Ord!
Bed denne Tanke Tid og Jord
For Sjælen taber sig.

3.
Men Gud han har betænk't min
Larv
Og lovet mig til evig Arv
Sit lyse Himmerig!
Mit Liv heniler som en Strøm;
Den langste Vyffe er en Drom;
Men jeg — udødelig!

4.
Reis dig med Valde i mit Bryst,
Naar Kristeren med Løkkerøst
Vil lumst fordærve mig!
Efter J. P. M.

Hymne til Glæden.

Allegro ma non troppo.

Enfælte Stemmer.

C. C. F. Weyse.

1. Glæ = de, Straa = le fra den Høi = el! En = gel, som fra Him = len

f p

kom! Kraft op = flam = mer Sto = vets Di = e, Sa = ligt i din Høi = lig =

dom. Din Samdræg = lig = hed for = bin = der Alt, hvad Fjendom son = der =

led; Hyr = den Ben i Hyr = sten sin = der, Naar fra Gud du smi = ler

Chor.

ned. Favn mod Favn, I Mil = li = ø = ner! Bro=der=ligt hvert Hjer=te

flaae! O=ver Stjerners Himmel = blaa Vijs en kjær = lig Ja = der thro = ner.

2.
 Glæden er den kjær, som spænder
 Evigheds Natur;
 Glæde, Glæde Hjulet vender
 I det store Verdenshjul.
 Blomstret den af Knoppen byller;
 Sole paa det hvalte Blaa,
 Kloder den i Rummet tryller,
 Som ei Stovets Døie faae.

Chor.

Fro, som Almagts Sole vandrer
 Gjennem Himlens Hvalving feir,
 Viig en freidig Helt til Seir,
 Her Banen med hverandre!

3.
 Støv kan Guder ei giengjælde;
 Stort at ligne dem i Dyd!
 Armod, Kummer, Smerter's Bølge
 Svækkes mellem Glædes Fryd.
 Evig Nag og Havn forsvinde
 Fra vor Broderfreds med Skam;
 Fred selv med vor værste Hjende,
 Ingen Anger martre ham!

Chor.

Ja, vort Regnebræt det blive
 Evig, evig stættet ud.
 Høiet jo tilgiver Gud,
 Brødre, som vi her tilgive.

4.

Mod naar Kummer overvalder,
 Evighed for hvad du for,
 Hjælv, hvor Uskyld Taaren fælder,
 Sandhed mod den hele Jord!
 Mandig Stoltbed, selv for Throner,
 Lad den ogsaa fælde dig!
 Dyd, Forædling sine Kroner,
 Undergang for Last og Evig!

Chor.

Taaler modigt, Støvet's Sonner!
 For et Liv af bedre Vard;
 Høiet, over Stjerners Hær,
 En retfærdig Gud belønner.

Efter Schiller af Oehlenschläger.

N° 4.

Majsang.

Allegro.

(Efter Gölty.)

F. Mendelssohn-Bartholdy.

Gen Sne = en flod For So = lens Glod. Nu fyl = des Luf = ten Af

f *p*

Blom = ster = duf = ten, Af Fug = le = sang I Dan = ne = vang, 1ste St. Af

cresc.

Fug = le = sang I Dan = ne = vang. Nu to = ner Sang I Dan = ne =

Blom = ster = dust og Sang!

f *p*

vang. Nu to = ner Sang I Dan = ne = vang! Nu

f *p*

Dan - ne - vang, Nu to - ner Sang I Dan ne -
 to - ner Sang, nu to - ner Sang I Dan ne -
 to - ner Sang I Dan ne -

vang, *p* *ritard.*
 i Dan - ne - vang, i Dan - ne - vang! Bind dig en
 vang, *p* *ritard.* *f*

Krands Og iil til Dands! Ds vin - ker Lun - den I Af - ten -
p *cresc.*

1ste St. Dens grøn - ne Sal er
 stun - den; Dens grønne Sal Er lif - lig = sval, sval er
sf *v*

lif = lig = sval! Bind dig en Krands Dg iil til Dands

grøn = ne Sal! Bind dig en

Krands Dg iil til Dands I Run = dens Sal, I Run = dens

I Run = dens Sal,

Sal, Saa lif = lig = sval, ritard.

Sal, Saa lif = lig = sval, saa lif = lig = sval, saa lif = lig = sval!

Saa lif = lig = sval, f ritard.

Hvo veed dog, naar Bor Zi = me slaer!

Hvo veed dog, naar Bor Zi = me slaer!

pp

Hvo veed dog, naar

Bor Ti-me slaer!

Mai ad Na = re Kan see paa Baa = re! Hvo veed dog

4de St. Hvo veed

dog naar, *p*

1ste St. Hvo veed, hvo veed, naar Timen slaer,

naar Bor Ti-me slaer! Hvo veed, hvo veed, naar Ti-men

Hvo veed, hvo veed,

naar Ti-men slaer!

Hvo veed, hvo veed, naar Ti-men slaer! Thi va = rer froe! Gud vil det

naar Ti-men slaer!

jo; Han har oð Li = vet Til Glæ = de gi = vet; Thi va = rer

p

cresc.

1ste St. Thi væ = rer frøe! Gud vil det jo. D
 frøe! Gud vil det jo! Gud han vil det jo.

mil = de Bud Af God = heds Gud!
 D mil = de Bud Af God = heds

1ste St. D mil = de Bud Af God = heds Gud! D mil = de
 Gud! D mil = de Bud, o mil = de

4de St. D mil = de Bud
 Bud Af God = heds Gud!
 Bud Af God = heds Gud; D mil = de Bud Af God = heds Gud!
 Af Godheds Gud, *f ritard.*

Nr. 4.
Lobſang.

Andante.

Fr. Loeſſom.

1. Vaagn og bryd i Lov = ſang ud, Vaagn, hver Sjæl paa Jord, ſom ſo = ver!

Himlens Eng = le! tak = fer, lo = ver, Pri = ser med os Vi = bets Gud! Tak for

Da = gen, ſom op = rin = der! Tak for Him = mel = ly = set hiſt! Tak for Gra = vens

2. Sei = er = vin = der! Tak, o Gud, for Je = ſum Chriſt! Tak for Aanden, du os gav,
Som ei Rat, ei Død udflytter! Tak for Aanden, ſom op = lukker —
Ejprænger mægtig Sjælens Grav! Tak for Livet, ſom henſerer!
Tak for det, ſom varer ved! Livets Herre og Forſtærer!
Tak og Priis i Evighed!

B. S. Ingemann.

Ynglingens Udvandring*).

Con moto.

A. P. Berggreen.

1. Med si = gen = de Kraft i det soul = men = de Bryst, Med læng = sel = fuldt

Blif i det Hjer = ne, Staaer vog = en = de Vrn; til en hem = me = lig Røst Den

2den Gang sorte.

lyt = ted' saa tidt og saa gjer = ne: Og nu fol = der mo = dig sin

Bin = ge den ud Til Flugt o = ver Bjer = ge og Da = le.

*) Skrevet for Frederiksborg Skole.

2.
 End hvælver sig dristigt for Menneskets Aand
 Et Himmeldyb, Eranter berovet;
 Dens Buer grundfæstet den høiere Aand,
 Der plantede Liv udi Støvet:
 |: Det vinker, det kalder til Biden og Lys,
 Og Aanden det fylder med Flamme. :|

3.
 Og Unglingen drager fra Lærlingeal,
 Ei lenger hans Higen den fylder:
 Nye Baner ham tegner det høiere Rald,
 Og modig dets Vinken han hylder.
 |: Ham strække ei Storme, han frygter ei Kamp,
 Thi Kraft udi Barmen ham luer. :|

4.
 Og gaaer han sin Bane med Aenbed i Sjæl,
 Med Ild for det Sande og Skjønne,
 Da skænker ham Livet sit høieste Held,

4.
 Og herlig hans Id det skal lønne:
 |: Ham følge paa Vandringen signende Blik,
 Og Hjertet skal slaa ham imøde. :|

F. P. J. Dahl.

Nr 6.

Aftenfang.

C. E. F. Weyse.

Maestoso.

1. Den Skjon-ne Jordens Sol gif ned; Men Stjerne = sta = ver = ne funt = le. En stor = re

Ver = dens Her = lig = hed Ned = glim = ter nu i det Dusk = le.

dim.

2.
 Alverden som en Kirke stor
 Bag Sky sig hvælver foroven;
 I Tempel's Krog Guds grønne Jord
 Er skjult som et Blad fra Skoven.

3.
 Paa mindste Blad i største Skov
 Har glade Elskninger hjemme;
 Hvor Liv sig rører til Guds Lov,
 Det Mindste han ei vil glemme.

4.
 Gud! i din Haand alt Stort er Smaat, Den Barmhjertig er bjerget godt,
 Men hjært det Mindste tillige. Som skjuler sig i dit Rige.

B. S. Ingemann.

N° 7.

Det sidste Farvel til Frederik den 6te *).

Larghetto.

C. E. F. Wense.

Far = vel, far = vel! Vi brin = ge, Fa = der, Med Taa = rer dig et omi Far =

vel, For dis = se Bol = de du for = la = der, Hvor du har fre = det om vort

Held — Hvor du har grædt ved An = dres Smer = te, Hvor du har smiilt ved An = dres

Lyst, Hvor In = tet du for dig be = gær = te: For di = ne Børn kun slog dit

dolce

mf

dolce

*) Afsjættet fra Bølden, da Kongens Lig førtes gennem Bøkerport.

Bryst—Hør di = ne Børn, som du for = la = der! Hvorfor da stand = se Laa = renz

mf

Bæld! Far = vel, far = vel! Vi brin = ge, Fa = der, Med Laa = rer dig et ømt Far =

dolce

vel! Far = vel! Vi brin = ge, Fa = der, Med Laa = rer dig et ømt Far =

vel! D Fa = der, far = vel! D Fa = der, far = vel!

mf *p*

H. P. Holst.

N° 8.
Fædrelandsfang.

Maestoso.

G. E. Arøyer.

1. Der er et yn = digt Land, Det staaer med bre = de Bo = ge Nær
 sal = ten D = ster = strand, Nær sal = ten D = ster = strand; Det
 bug = tex sig i Bal = le, Dal, Det hed = der gam = le Dan = mark, Og
 det er Frei = as Sal, Og det er Frei = as Sal.

mf *f* *p*

2. Et venligt Syd i Nord
Er, grønne Danarige,
|: Din arbejdte Jord. :|
Og Enneften gaar sin stolte Vej,
Hvor Plov og Hjolen furer,
|: Der svigter Haabet ei. :|

3. Jeg bytter Danmark ei
For Ruslands Vinterørker,
|: For Sydens Blomstermai. :|
Ei Vest og Elanger kjende vi,
Ei Vesterlandets Tungind,
|: Ei Østens Raseri. :|

4. Hil Drot og Fædreland!
Hil hver en Danneborger,
|: Som virker hvor han kan! :|
Vort gamle Danmark skal bestaae,
Saalænge Vogen speiler
|: Sin Top i Volgen blaa! :|

Oehlenschläger.

Nº 9.

Den Forbiste.

Poco adagio.

Italiensk Folkesang.

1. Langt fra mit Fædre-land Van-drer jeg al-e-ne; Al, min
2. Fæder og Mo-der kjær Elum-re alt i Gra-ven. E-ders

Ungdoms Blomst hen-vis-ner, Savnets Drm mit Hjer-te gna-ver.
Søn for-gjæ-ves suk-ker Ef-ter Fred ved E-ders Ei-de!

cresc.

En-lig, En-lig, hvo-hvi-le fandt!

p f p pp

Guds Naade.

(Mel. af „Elisa“.)

Andante.

Fr. Auhlau.

1. Du glem = mer ei, o hul = de Sol! Paa Bandrin = gen fra Pol til Pol Den

semp. p.

mind = ste Braa, Den mind = ste Braa. Du rin = der li = ge ven = ligt

4de St. Du rin = der li = ge ven = ligt

1ste St. For Kon = ge =

op For Kon = ge = e = gens hoi = e Top Dg la = ve Straa, For

e = gens Top Dg la = ve Straa.

Kon = ge = e = gens Top Dg la = ve Straa, og la = ve Straa. 2. Du

for E = gens Top Dg la = ve Straa. *piu f*

seer, o Gud! med Kjarlig-hed Til al-le Jor-dens Slægter ned Dg sig = ner

dem, Dg sig = ner dem. Du gi = ver Riig-mand Glæ-dens

mf Du gi = ver Riig = mand Glæ-dens

Du stjen = ker

Lyft, Dg stjen = ker Haa = betts mil = de Trost Til Ar = mods Hjem, Du

dimin. *p*

1. og 2. St. til Ar = mods Hjem.

Haa = betts Trost

stjen = ker Haa = betts Trost til Ar = mods Hjem, til Ar = mods Hjem.

Du stjen = ker Trost *f* til Ar = mods Hjem.

C. H. Wisby.

N° 11.
Skovsang.

Allegro moderato.

N. W. Gade.

1. Vi van = dre sam = men, Arm i Arm, Run Ben = stab boer i

mf e semp. legato

Sind og Tan = ke; Vi dra = ge bort fra Sta = dens Larm, For

mf

i Guds frie Na = tur at van = ke; Os fal = der Jug = lens

p

mun = tre Sang, Vi lei = re os ved Ril = dens Bo = ve, Vi

jub-le hoit i Dan-ne-vang, Der i de fri-ste Bø-ge-ko-ve.

mf *f* *p* *f*

2.

Vi hilse dig, o Bøgeskov,
 Som frandsjer smukt de danske Enge,
 Der Sang udbrede skal din Lov
 Med Toner dybt fra Hjertets Strænge;
 Thi naar vi see dit løse Blad,
 Dit Farvestjær, de ranke Stammer,
 Da føler hver sig fro og glad,
 En ukjendt Fryd vort Hjerte rammer.

3.

Din Lovsal vinker os jo ud
 Fra Larmen til den Ro, du freder;
 Vi komme derfor paa dit Bud.
 Og nyde Glæden, du bereder.
 Vi leged' alt i Barndomsaar
 I Lovet under dine Kroner;
 Til Gjengjæld nu vor Tak du faaer
 Bed Lov og Priis i Sangens Toner.

Emil.

N° 12.

Bigeunerchor af „Preciosa“.

(Efter det Lybste af G. J. Boye.)

Moderato.

C. M. v. Weber.

1. Fra D-stens Væld Til Dal og Fjeld Red-straa-ler nu Mor-ge-nens
 2. Med ly-stig Sang Vi gaar vor Gang; Ei spor-ge vi hve-den og

Glands. O sva-le Lust! O Sko-vens Duft! D gold-ne Straa-le-frands!
 hvor. Snart hist, snart her! Og hvor vi er, Der Frihed og Run-ter-hed boer.

N° 13. Hymne.

Andante.

Fr. Kuhlau.

1. Bor Hym = ne ti = ger, Gud, til dig, Dig vor = de Priis og

p cresc. f f dimin.

1ste og 2den St. Al = mæg = ti = ge, hvo er dig liig! Dig

p cresc. f dim.

re! Al-mæg-ti = ge, hvo er dig liig!

lo = ve Him = lens Hæ = re, Dig lo = ve Him = lens

ff p f dim.

Dig lo = ve Him = lens Hæ = re, Dig lo = ve Him = lens

Hæ = re! Ei fat = ter Støv din Her = lig = hed;

p cresc. f cresc.

Ei fat = ter Støv din Her = lig = hed; Dit Bys, din

f *dim.*

Dit Lys, din Kraft, din Kjer=lig=hed Gi kjen=de Maal, ei

Kraft, din Kjer = lig = hed Gi kjen = de Maal, ei

dim.
cresc.

Grænd = se, Gi kjen=de Maal, ei Grænd = se!

p Grænd = se, Gi kjen = de Maal, ei Grænd = se!

2.

Et Lys gaaer fra din Throne ud,
 Der dig for os indhyller;
 Gi rumme Verdner dig, o Gud!
 |: Skjøndt du Alverden fylder. :|
 Du bliver evig, som du var,
 Usynlig, og kun aabenbar
 |: I Naaden, du nedsender! :|

Efter det Tydste af Rahbek.

Til Fædrelandet.

Moderato.

C. Kreutzer.

f > *p*

Dig vil jeg of = fre mi = ne San = ge, D, du mit elst = te Fæ = dre = land!

f > *p*

Til dig, som Bar = nets Leg har stu = et, Min Kraft jeg vi = er nu som

3die St. Min Kraft jeg

Ade St. Min Kraft jeg

Mand, Min Kraft jeg vi = er nu som Mand, vi = er al min Kraft som

vi = er nu som Mand, jeg vi = er al min Kraft, *ff*

Mand! Dog, Hel = te = blod, Hel = te = blod for dig er run = det! Af!

ff

1. St. Ung = doms = blod af kjæl = fe,
 2. St. Ung = doms-blod, af, Ung = doms-blod af kjæl = fe Bryst, af
 3die St. Af! Ung = doms-blod
 4de St. Af! Ung = doms-blod af kjæl = fe Bryst, af

kjæl = fe Bryst! Mod saa-dant Of = fer, stort og hel = ligt, Hvad gjæl-der
 pp

vel min San-ger = rost! Mod saa-dant Of = fer, stort og hel = ligt, Hvad

gjæl = der vel min San-ger = rost! Hvad gjæl-der vel min San-ger-rost!

Hvad gjæl = der vel min San = ger = roft! Mod saa = dant Of = fer, stort og
 hel = ligt, mod saa = dant Of = fer — af! min San = ger = roft!

pp *pp* *calando* *pp*

N° 15.

Fædrelandsfang.

Andante maestoso.

A. P. Berggreen.

1. Vel = sig = net er af Himlens Gud Min elst = te Fø = de = stavn; Af Ha = vet
 fry = stes den som Brud I stærk og Hær = lig Favn; Og Bru = den flyn = ger

f *mf* *f* *mf*

fig, Saa stolt og lyk-ke = lig, Med Til = lid i sin kjæk-ke Brudgoms

Ar = me, Med Til = lid i sin kjæk-ke Brud = goms Ar = me.

p *f*

2.

„Men Sydens rige Blomsterflor,
Drangen rød og fuld,
Dem skjænker ei dit kolde Nord,
Saalidt som Druens Guld:
En raa og taaget Luft
Har ingen Balsamduft,
: Din Sol er uden Lys og uden Varme.“ :|

5.

O spar din Huk, du rige Mand,
Behold din Yppighed;
Vi stabe selv vort fjære Land
Dets Rigdom i vor Sved;
Thi ei i Trælleland,
Men med den frie Haand
: Vor Flid, vort Arbeid kalder den tillive. :|

3.

Ja, lad kun Syden bryste sig
Af Frugt og Blomsterpragt;
Er ei Naturen evig rig,
Dg underfuld dens Magt?
Vor Ager og vor Eng
Er ingen Blomsterfeng,
: Blandt Kornets gule Ax dog Rosen smiler. :|

6.

Kun ringe, nanseeligt er
Dg uden Kraft dit Land;
Lad Hjenden komme med sin Hær
Dg hærje paa dets Strand —
For fremmed Herskers Vold
Det bliver da en Vold,
: Dg Danmark snart sin Undergang vil stue!“ :|

4.

„Men Orientens kjæle Drot,
Som purpurklædt kan boe
Uvirksom i sit Berleslot
I velsigfulde Ro;
I Lyffens rige Kavn
Han skjender intet Savn,
: Dg ynker kun dit Trælleliv, din Armod.“ :|

7.

Nei, for vort Danmark Liv og Blod
Vi sætte vil paa Spil;
Dø giver Kjærligheden Mod —
Lad komme hvo, som vil:
Da lyder Kongens Bud,
Dg kjæft, med Haab til Gud,
: Vil hver en ærlig Dans for Danmark stride! :|

A. A. Bang.

N° 16.

Paa en Lærers Fødselsdag.

Poco andante.

A. P. Berggreen.

1. Du, som Eje = le = ne be = re = der Vei = en til Fuld =

kom = men = he = der, Dø = de = li = ges stær = ke Ben!

Dig, o Tid, vi vil = le fyl = de Li = vets Dyst og

Li = vets Fyl = de; Gav = mild Hæn = fer du os den.

p *pf* *p cresc.* *p*

2.

Nær sin Fødsel, uvant, hidet,
Skuer Lærlingen forvildet
Verdens vide Herlighed.
Ikke moden for din Lære,
Maa den unge Sjæl sig nære
Bed de Eldres Kjærlighed.

3.

Men den alderfregne Mester
Gød i Sandhedstemplet fæster,
Hort af dig den lange Sti.
Hvad den Unge blot kan ane,
Seer han fra sin høie Bane
Og indvier ham deri.

4.

Kjærligt af hans Haand os gives
Tidens Frugt, hvorved vi trives,
Alders Frugt i Ungdoms Vaar.
Derfor hilse vi med Glæde
Dagen, som til Lustrens *) Kjæde
Knytter ham et nyfødt Aar.

*) Lustrum kaldte Romerne et Tidsrum af 5 Aar.

C. F. Olsen.

N° 17.

Chor af „Peters Bryllup“.

Andante.

dolce

J. A. P. Schulz.

E = nig = hed! E = nig = hed! Him = me = lens

1de St. E = nig-hed! E = nig-hed! f

Bil = led paa Jor = den! O hvor liv = sa = ligt du

Him = me = lens Bil = led paa Jor = den! p

fyl = der vort Bryst! Er du til = stæ = de, Ud = læs hver Glæ = de.

f 4de St. Er du til = stæ = de, Ud = læs hver Glæ = de.

dolce

Sted = se du væ = re her i vort Nor = den Ung = lin = gens Smyk = fe og

f *cresc.* *4de St. Ung = lin = gens*

og Ol = din = gens Trøst!

Ol = din = gens Trøst, Ol = din = gens Trøst! *p* G = nig = hed!

Smyk = fe og Ol = din = gens Trøst! *p* G = nig = hed!

G = nig = hed! *f* Him = me = lens Bil = led paa Jor = den!

G = nig = hed! Him = me = lens Bil = led paa Jor = den!

D hvor liv = sa = ligt du fyl = der vort Bryst! du fyl = der vort Bryst!

p

p *f*

Er du til = træ = de, Ad = les hver Glæ = de. Sted = se du væ = re

p

hør i vort Rør = den Ung = lin = gens Smyk = te og Ol =

3die og 4de St. Ung = lin = gens Smyk = te og Ol =

3 Soli.

din = gens Trost! Elyng di = ne Blomster i Sam = li = veds Rjæ = de!

din = gens Trost! *p*

Jevn for hver Bro = der den Vei, han skal træ = de! Sorg ei da bøv = e ham

*) I Mangel af saa dybe Alter kan Tenoren i disse tre Takter overtage Altens Toner og nogle af Baserne synge Tenoren.

Tutti.

fan, Sorg ei da bœi = e ham fan. *p* G = nig =

Sorg ei da bœi = e ham fan, G =

hed! G = nig = hed! Him-me-lens Bil = led paa Jor =

nig-hed! G = nig-hed! Him = me = lens Bil = led paa

den! Sign du hver Al = der og Stand! Styrk du, styrk du vort

Jor = den! *f*

Fæ-dre-ne = land! Styrk du, styrk du vort. Fæ = dre-ne = land!

mf *ff*

N° 18.

Til de Døde.

Adagio.

A. P. Berggreen.

1. So = ver sødt i hel = lig Fred! Blom = sten sig om

Gra = ven syn = ger; Li = den Fugl i Træ = et syn = ger, Maanen

seer saa ven = lig ned. So = ver sødt i hel = lig Fred!

Efter sidste Vers.

ten.

So = ver sødt i hel = lig Fred!

So = ver sødt i hel = lig Fred!

2. Sover sødt i hellig Fred!
 Blomsten visner, Stovet falder,
 Høstens Storm Naturen kalder
 Til den dybe Hvile ned.
 Sover sødt i hellig Fred!

3. Sover sødt i hellig Fred!
 Alt hvad over Gder følger
 Tidlig eller sildig følger
 Til den dybe Hvile ned.
 Sover sødt i hellig Fred!

Schach Staffeldt.

Andante.

sempre dolce

Mindets Time.

Jrft Folkemelodie.

1. Hvor kjær er mig den Tid, naar Sol gaaer ned Og far = ver Ha = vet
 2. Og mens mit Di = e o = ver stil le So Ad gylb = ne Straalers

med sin Ro = sen = glød; Da hvi = ler jeg mig træ i
 Bei da gli = der hen, Jeg snart i Tan = ken selv be =

Min = dets Skjod Og drøm = mer sødt om sound = ne Da = ges Fred! Da
 træ = der den, Alt so = ge hist Lyf = sa = lig = he = dens D! Jeg

hvi = ler jeg mig træ i Min = dets Skjod Og drømmer
 snart i Tan = ken selv be = træ = der den, Alt so = ge

født om fund = ne Da = ges Fred!
 bist Vyl = sa = lig he = dens D!

Efter Ch. Moore.

N° 20.

Rusfisk Nationalsang.

Maestoso

Aleris Loofst.

Skjærm du vor Bar, o Gud! Kan = det han raa = de Blis og med

f

Kraf = tig, med kraf = tig Arm. Fryg = te = lig er hans Harm, Her =

mf *f*

lig hans Raa = de. Skjærm du, skjærm vor Bar, o Gud!

f

N° 21.

Ungdoms-Haabet.

Andantino.

A. P. Berggreen.

1. Vort Liv er Fryd - i ful - de Drag Vi kom - me Ung - doms - glæ - dens

p

Bæ - ger, Vi fin - de Hjon Vor - her - res Dag, Dens mil - de

Sol os ven - lig fæ - ger. Naar Glædens Blomst os vinker: pluk! Vort

Di - e tin - dret, Kin - den glo - der; Vor lil - le Ber - den er saa

smuk, Thi her os Kjerlig = hed kun mø = der, Bor lil = le Ver = den er saa

smuk, Thi her os Kjer = lig = hed kun mø = der.

crese,

2.

Bort Liv er Haab — ja Haabets Skat
 Vi holde freidig vil ilive,
 Bor Ungdoms Dag har ingen Nat,
 Nei, som den er, saa skal den blive.
 Hvor end vi vende Diet hen
 Vi see en Fremtid, rig paa Glæde;
 Thi Haabet er den Unges Ven,
 Det i hans Bryst har plantet Sæde.

3.

Ds skal ei svigte Haab og Mod,
 Den Gamles Ord os ei mistroste;
 Det varme, friske Ungdomsblod
 Kan Himmels Solstien end forlyste.
 En lille Eky — nu vel, vi veed
 Den snart for Solens Glæds maa vige;
 Thi god er Gud, hans Kjerlighed
 Ds fører her og til hans Rige!

A. A. Bang.

N° 22.

Fædrelandsfang.

Andantino.

A. P. Berggreen.

1. El = ste = de Land med de blaa = nen = de Stran = de, Snef = ter, som

dolce

vi = den om = hæ = re dit Hø, Sko = ven af Bø = ge, som hæ = ver sin

f *p* *f*

Pan = de Stolt i = mod Him = me = lens flag = ren = de Sky, Guld = gu = le

pf

Ag = re og duft = ri = ge En = ge, Dei = li = ge Blom = ster ved

So - er - nes Rand, Haar - sag - re Mo - er og kraft - ful - de Dren - ge,

Dan - mark! jeg hil - ser dig, Fæ - dre - ne - land!

2.

Hertlige Land med de ædleste Minder,
 Minder om Stordaad af Hoi og af Lav,
 Fredelig Jdræt af Mænd og af Kvinder,
 Vældige Kampe paa Land og paa Hav!
 Trofast er Dansken — det Saga skal lære —
 Trofast i Kjærlighed, glemsom i Had;
 Troskab mod Danmark mit Løsen skal være,
 Da tør det's Borger jeg kalde mig glad.

3.

Venslige Land! naar din Søn maa bortdrage,
 Beile til Lykken ved fremmede Havn,
 O der er Gæt, som ham kalder tilbage,
 Mindet om dig og dit elskede Ravn.
 Her har han hvilet som Barn i sin Bugge,
 Her har han virket og kæmpet sig frem,
 Her vil som Olding sit Die han lufte,
 Herfra gaae bort til et høiere Hjem

A. A. Bang.

N° 23.

Chor af Passionscantaten „Jesu Døffrelse“.

Larghetto.

(Af M. F. Liebenberg.)

C. E. F. Weyse.

Del = ligt er dit Raad, vor Gud! In = gen Stab = ning det ud =
 grun = der; In = gen Tan = fe maa = ler ud Dy = bet af din Viisdoms Un = der,
 In = gen Tan = fe maa = ler ud Dy = bet af din Viisdoms Un = der! Han, din
 Son, den El = Re = li = ge! Han, der kom fra Ly = sets Ri = ge Og til

f *p* *mf* *pf* *cresc.* *mf* *f*

dit Be-hag fuld-end-te Bær-ter, hvor-til du ham send-te — Han skal

Of-fer-lam-met væ-re, Han skal Of-fer-lam-met væ-re, Der

al Ver-dens Synd maa væ-re, Der al Verdens Synd maa væ-re!

Hel-ligt er dit Raad, vor Gud! Hel-ligt er dit Raad, vor Gud!

Nr 24.
I Skoven.

Lento e dolce.

F. Mendelssohn-Bartholdy.

1. Du Fug = le = san = gens Tril = le = slag, Som ly = der glad fra Eko = vens

p *f*

Tag, Hvor hø = rer jeg dig gjer = ne, Hvor hø = rer jeg dig gjer = ne! Du

p

hil = ser før = ste Gry af Dag Og Aft = nens fla = re Stjer = ne, Og Aft = nens

cresc. *p* *cresc.*

1ste St. Stjer = ne, Og Aft = nens fla = re Stjer =

fla = re Stjer = ne, Og Aft = nens fla = re Stjer = ne,

3die og 4de St. Stjer = ne, Og Aft = nens fla = re Stjer =

ne!

ne, Dg Aftuens fla-re Stjer-ne!

ne! *p* *dim.*

2. I kjære Smaa af fulde Bryst
 Kan tolke Ederes søde Lyst
 [: Dg høit om Frihed kvæde. :]
 Jeg bliver glad ved Ederes Røst,
 [: Men af, dog maa jeg græde. :]

3. Mig trykker Stovets tunge Vaand,
 Mig fængsler en usynlig Daand,
 [: Dg Lystet selv mig blander; :]
 Kun svag og usri er min Aand,
 [: Ei Livets Lyst jeg kjender. :]

4. Din friske Sang i Skoven sval
 Kan bedst mig dulme Livets Kval,
 [: Laan mig, o Fugl! din Vinge, :]

Dg lær min Sjæl til Himlens Sal
 [: Med Fryd sig høit at svinge! :]

A. A. Bang.

Nº 25.

Adagio.

Ave verum corpus*).

Mozart.

A - ve, a - ve ve - rum cor - pus, na - lum

sotto voce

De Ma - ri - a vir - gi - ne, Ve - re pas - sum, im - mo -

la - tum In cru - ce pro ho - mi - ne;

2den, 3die og 4de St. In cru - ce pro ho - mi - ne;

*) Til Fortsættelse af Terten gives her en ordret Oversættelse: „Oft dig, Christ! sande Legeme, født af Jomfru Maria, som i Sandhed har lidt og blev offret paa Korset for Mennesket;

Cu - jus la - tus per - fo - ra - tum Un - da flux-

p

it et sang - vi - ne, E - sto no - bis præ - gu-

poco cresc.

sta - tum In mor - lis ex - a - mi - ne, In

decresc. *f*

mor - lis ex - a - mi - ne!

dimin.

2. 3. 4. St. In mor - tis ex - a - mi - ne!

du, hvis gjennemværede Side stod med Vand og Blod, var os i Dødskampen en Forimag (vaa Saligheben)! *and. larg. tutt. po. tutt. and. tutt. and. tutt. and. tutt.*

N° 26.

Island.

Con moto.

Gl. norsk Folkemelodie.

1. J=derst mod Norden ly = ser en D Klart gjennem Iis=slag og Taa=ge,

sempre f

Der ved en Bjergild, som al = drig kan doe, Old=ti=dens Bil=le = der vaa=ge;

Der=fra gaar Sagnet vidt o = ver So Som en Maa = ge.

2.

Dy til det fælsomme Giland drog
 Forst vore herlige Fædre;
 Med sig fra Norge de Høisædet tog,
 For at opreise det bedre.
 Norræna-Maal de i eensomme Krog
 Stulde hædre.

3.

Medens det synkende Nordens Magt
 Deftes og maatte forfage,
 Blev der paa Island bevaret og lagt
 Livsfæd for kommende Dage;
 Der nu et Tegn paa Stammernes Pagt
 Staaer tilbage.

A. Munch.

Finst Nationalsang.

Andante maestoso.

F. Pacius.

1. Vort Land, vort Land, vort Fo-ster = land, Lyd høit, o Skøn-ne Ord! Ei

naaer en Hoi mod Him-lens Rand, Ei skyl-ler Ha = vet nogen Strand, Meer

el = sket end vort Hjem i Nord, End vo = re Fæ = dres Jord.

4de St. Meer el = sket end vort Hjem, End vo = re Fæ = dres Jord.

2.

Vort Land ei fattigt finde vi,
Guld er ei vort Begjær;
En Fremmed gaaer os stolt forbi,
Men dette Land det elste vi,
For os med Moser, Bjeld og Skjær
Et Guldland dog det er,

3.

Vi elste vore Strømmes Bruns
Og vore Bækkes Klang,
De mørke Skoves triste Suus,
Vort Stjernenat, vort Sommerblus,
Alt, Alt, hvad her som Syn, som Sang
Har Hjertet vort engang.

4.

Her vore Fædres Kampes Flod,
Med Vand og Sværd de stred;
Var Tiden ond, var Tiden god,
Var Lykken med, var Lykken mod,
Her Jinnens Hjerte slog derved,
Her bar han, hvad han led.

5.

Hvem talte vel de Kampes Tal,
Som dette Folk bestod,
Da Krigen rased i hver Dal,
Da Frosten kom med Hungerskval,
Hvem maalte alt dets spilde Blod
Og alt dets Helttemod?

6.

Og det var her, hvor Blodet flød,
Ja her for os det var,
Og det var her det Glæden nød,
Og det var her dets Sukke lod,
Det Folk, som vore Byrder bar,
Alt for vi fødte var.

7.

Her fik vi Alt ved denne Strand,
Her er saa godt, saa kjært;
Hvad Skjæbnen end os bringe kan,
Her har vi faaet et Føsterland;
Hvad er paa Jorden mere værd
At holde dyrt og kjært?

8.

Og her, og her er dette Land,
Bort Die seer det her;
Vi Haanden her udstrække kan
Og pege glad paa Sø og Strand
Og sige: See, det Land, det der,
Bort Føsterland det er!

9.

Og førtes vi i Glands at hør
Bag Guldsky i det Blaa, —
Et Liv, som Stjerners Dands saa fro,
Et Graad og Suk, men Fred og Ro, —
Til dette arme Land at naae
Vor Langsel vilde staae.

10.

O Land, du tusind Søers Land,
Hvor Sang og Trostak hør,
Hvor Livets Hav os gav en Strand,
Vor Fortids Land, vor Fremtids Land,
Din fattigdom kun skammer lidt,
Vær trygt, vær glad, vær frit!

11.

I Knop din Blomstring sluttet staaer,
Skal udfries af sin Tvang;
See, af vor Kjærlighed opgaaer
Dit Lys, dit Haab, din Glædes Baar,
Og høi're klinge skal engang
Vor fædrelandske Sang.

Efter J. F. Runeberg af J. F.

Anmærkn. 4de Stemme overspringer i 1ste, 4de, 8de, 9de og 11te Vers de to sidste Stavelser af 5te Linie; i de andre Vers forfælttes den sidste Linie saaledes: 5te V. „Dets Helttemod“, 6te V. „Alt for vi var“, 7de V. „At holde kjært“, 10de V. „Vær trygt, vær frit“,

Kæmperne paa Dobressjeld.

Andantino.

Enkelte Stemmer.

Gl. dansk Folkedise.

1. Paa Dov = re = sjeld i Nor = rig laa Kæm-pe = slot-ten bold, Dronning

In = ge-borgs Brø = dre al = le Tolv. Men hvo skal fo = re vo = re

Ru = ner, naar vi det ik = ke, selv maae?

2. Den Første kunde vende flux Veiret med sin Haand, Den Anden kunde stille det rindende Vand.

3. Den Tredie under Bandet foer vever som en Rist, Den Fjerde fattes aldrig Mad paa Dill.

4. Den Femte han Guldharpen saa underlig mon slaae, At Alle maatte dandse, som horte derpaa.
5. Den Sjette kunde blæse udi forgyltde Luur, At Alle, som det horte, derved maatte gru.
6. Den Syvende han kunde sig under Jorden gaae; Den Ottende kund' dandse paa Volgen blaa.
7. Den Niende han bandt alle vilde Dyr i Skov; Den Tiende slet aldrig Sønnen sov.
8. Den Ell'vte bandt den Lindorm; i Græsset som den laa, Ja, alt det, han vild' have, det kunde han faae.
9. Den Tolvte han var sig saa viiser en Mand, Han vidste hvad der stete i fremmede Land.
10. Det vil jeg Eder sige forvist og forsand: Deres Rige findes ikke i Norriges Land.
11. Ja, jeg vil Eder sige alt med et Ord, Deres Rige findes ikke paa denne Jord.

Hafbur og Signe.

Andantino.

Enkelte Stemmer.

Gl. dansk Folkevis.

1. Kong Haf-bur og Her-re Kong Si-ward De yp-pe-de den-nem en

Riv Alt om hiin stol-ten Sig-ne-til, Hun var saa væn en Biv.

Chor.
Hvad hel-ler I vin-de mig el-ler end saa væn en Biv.

2. De toge Hafbur, Kongens Son,
Satte ham i Volter ny;
Han vred dem sonder i letten Mag,
Som de havde været af Bly.
3. Det meldte den gamle Terne,
Hun gav dem det onde Raad:
"I blinde ham med Signelils Haar,
Han rorer ei Haand eller Fod."
4. De toge en Lok af Signelils Haar,
Og bunde med dem hans Hænder;
Men hun var ham i Hjertet saa kjær,
Han rykked dem ei isonder.

5. Og der de komme ud til den Plan,
Hvor Hafbur sit Liv skulde miste,
Han bad dem holde en liden Stund;
Han vilde der Elskoven friste*)....
6. Kong Sivard ud af Binduet saae,
Han var saa bange i Hu;
Der seer han Hafbur hænge i Eg,
I Lue staaer Signelils Bunn.
7. "Og havde jeg det for vidst eller hørt,
At Elskoven var saa stærk,
Jeg skulde ei disse Voldinge flitt
For hele Danmark."

*) friste d: prøve.

N° 30.
Den Noisomme.

Moderato.

Mozart.

1. Mig løf-fer it-te Ver-dens Æ-re, Dens Glimmer kan ei blæn-de
mig; Og kun-de jeg end for-nem væ-re, Hvad Lyl-fe brag-te det med sig?
Paa Klip-pens Top, vel me-ne I, Meer end i Da-len er man fri?

2.

Men først skal Klippen man bestige,
Med Noie, Nød bestige den;
Og har man naaet Skyers Rige,
Man onsker sig vist ned igjen;
[Thi blomsterløs staaer Klippens Tind,
Omsuust af kolde, barste Vind. :]

3.

Den hele Fryd i Grens Himmel
Er den, at kunne stue ned;
Men jeg, som af Natur er svimmel,
Jeg bygger helst i Dalens Fred.
[Derfra min Tanke stiger op
Og gaaer hoit over Klippens Top. :]

Tildeels efter det Tydste.

N° 31.

Romerst Folkesang.

Andantino.

I Tro = en = de, syn = ger De so = de = ste San = ge, Ma = ri = a til

dolce.

Vi = re Dg Her = ren til Priis. *p* End laa hun i Bug = gen,

4de St. End laa *mf* hun i Bug = gen, Da

p Da Gud saae til hen = de, Dg hel = lig han gjor = de Det

Gud saae til hen = de,

Liv, som fød = te ham, Dg hel = lig han gjor = de Det Liv, som fød = te ham.

Steierst Folkevise.

Andantino.

En Stemme.

Nogle
Stemmer.

p

Hoit fra Dachsteins Top, Der, hvor Dr-nen boer, Ned til

pp

Venders Land, Hvor Sausig snoer, Der, hvor Al-pe-pi-gens gla-de Sang

Venders Land, Hvor Sausig snoer, Der, hvor Al-pe-pi-gens gla-de Sang

Gil-ser dri-stig Jæ-ger paa hans Gang; — Det-te Hjon-ne Land, det er

Gil-ser dri-stig Jæ-ger paa hans Gang; — Dette Hjon-ne Land, det er

pp *f*

Stei-er-land, Er mit hjæ = re Hjem, mit Jo = de = land! Det = te Hjon = ne

Stei-er-land, Er mit hjæ = re Hjem, mit Jo = de = land! Det = te Hjon = ne

p *pp*

poc. riten.

Land, det er Stei = er = land, Er mit *ff* hjæ = re Hjem, mit Jo = de = land.
mit hjæ = re Jo = de = land.

Land, det er Stei = er = land, Er mit hjæ = re Hjem mit Jo = de = land!

ff poc. riten. *pp*
mit hjæ = re Jo = de = land.

Nº 33.
Turneringen.

Con moto.

Enkelte Stemmer.

Gl. dansk Folkevise.

1. De va = re syv og syv = sindø = ty = ve, Der de drog

sempre f

ud fra Hald, Og da de kom = me til

Brat = tingø = borg, Der flo = ge de de = res Tjald¹⁾.

Chor.

Det don = ner un = der Røø, de dan = ste Hof = mand

¹⁾ Tjald o: Telt.

2.

Kong Nilans stander paa hoien Lind,
 Og seer han ud saa vide:
 „Hvi have de Kæmper deres Liv saa fal,¹⁾
 At dem lystet her at stride?
 Det donner o. s. v.

3.

Og hør du Sivard Snarensvend!
 Du haver vanket saa vide,
 Du friste²⁾ skal disse Kæmpers Baaben,
 Til dem under Tjalden ride.“
 Det donner o. s. v.

4.

Og det var Sivard Snarensvend,
 Han ind under Tjalden treen:
 „J ere min Herre velkommen her,
 I Dannerkongens Mænd!
 Det donner o. s. v.

5.

Er Nogen af Dannerkongens Mænd,
 Som Dysten lystet at ride,
 Han tøve ikke saalænge da,
 Han møde mig paa den Hede.“
 Det donner o. s. v.

6.

De kasted Lærning paa Tavelbord,
 Den Lærning randt saa vide;
 Og det faldt ungen Hr. Humble til,
 Han skulde med Sivard stride.
 Det donner o. s. v.

7.

Det første Rid de sammen red
 — De Hellede³⁾ baade⁴⁾ var stærke —
 Da sønder gik Humbles Sadelring,
 Hans Skjold sloi saa langt i Marke.
 Det donner o. s. v.

8.

Det andet Rid, de sammen red
 — De vare to Kæmper baade —
 Da brast begge deres Sædler i to,
 Og Humble fra Sædelbue.
 Det donner under Ros, de danske Hofmænd
 der de udride.

¹⁾ fal o: tilfals. ²⁾ friste o: prøve. ³⁾ Hellede o: Helte. ⁴⁾ baade o: begge.

Andante.

Canon af „Vinholden“*).

J. J. H. Kunzen.

Chor.

Held Den, hvis Hjer-te ro - ligt, U - kjendt med Dndskab slaaer! Held Den, hvis

Hjer-te ro - ligt, U - kjendt med Dndskab slaaer! Selv un-der Vagt af Læn -

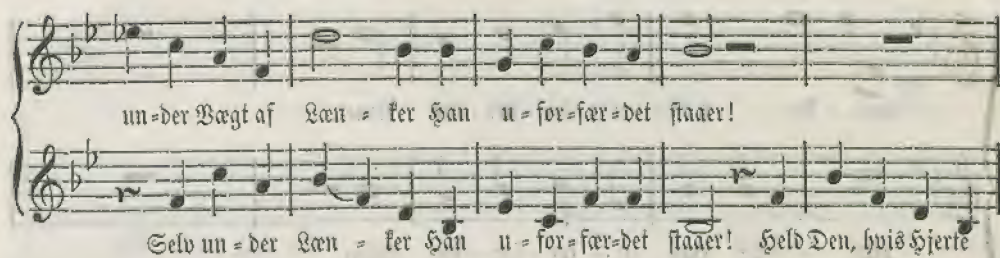
fer, Han u - for-fer-det slaaer. 1ste St. Held Den, hvis Hjer-te ro - ligt, U - kjendt med

2den St. Held Den, hvis Hjer-te

Dnd-skab slaaer! Held Den, hvis Hjer-te ro - ligt, U - kjendt med Dndskab slaaer! Selv

ro - ligt slaaer! Held Den, hvis Hjer-te ro - ligt slaaer!

*) De første 12 Takter er en simpel, stærktstemmig Udførelse af Melodien, hvorved jeg har villet gjøre den ubørlig for dem, som den følgende canoniske Behandling — Compositionens oprindelige Form — maatte være for vanskelig. Synges det hele, der 9de til 12te Takt ikke gjentages. Eigesom i mine tidligere Hefter har jeg ogsaa ved dette Slutnings-Nummer givet de med mere Sængtalent begavede Disciple en Prøvesteen for deres Dygtighed. — For nogle Forandringer i Satsen maa jeg slaae til Ansvaret.

un=der Bægt af Væn = ter Han u = for=fær=det slaaer!

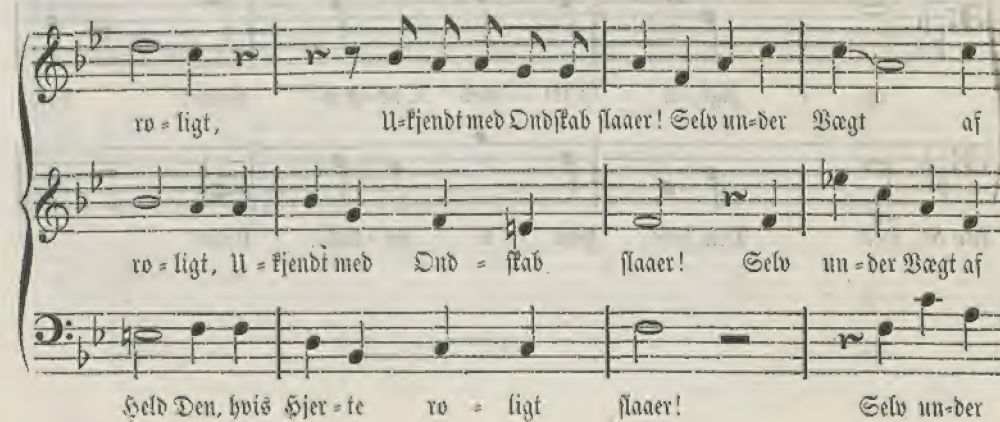
Selv un = der Væn = ter Han u = for=fær=det slaaer! Held Den, hvis Hjerte

Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt slaaer! Held Den, Held Den, hvis Hjerte

ro = ligt, U = kjendt med Dnd=skab slaaer! Held Den, hvis Hjerte

3die St. Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt slaaer!

ro = ligt, U=kjendt med Dndskab slaaer! Selv un=der Bægt af

ro = ligt, U = kjendt med Dnd = skab slaaer! Selv un = der Bægt af

Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt slaaer! Selv un=der

Den = ker Han u = for = fær = det staaer.

Den = ker Han u = for = fær = det staaer.

Den = ker Han u = for = fær = det staaer. *mf* Held Den, hvis Hjer = te

mf Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt staaer!

Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt staaer! Held Den, Held

ro = ligt, U = kjendt med Ond = skab staaer! Held

mf 4de St. Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt, staaer!

U-kjendt med Dndskab ro = ligt

Den, hvis Hjer = te ro = ligt, U = kjendt med Dnd = skab

Den, hvis Hjer = te ro = ligt, U = kjendt med Dnd = skab

Geld Den, hvis Hjer = te ro = ligt

flaer! Selv un=der Bøgt af Læn = fer Han

flaer! Selv under Bøgt af Læn = fer Han

flaer! Selv un=der Bøgt af Læn = fer Han

flaer! Selv un=der Læn = fer Han

u = for = fæ = det staaer. *f* Held Den, hvis

u = for = fæ = det staaer. *f* Held

u = for = fæ = det staaer. *f* Held Den, hvis Hjer =

u = for = fæ = det staaer. *f* Held Den, hvis Hjer = te ro = ligt, u =

Hjer = te ro = ligt staaer! *f* Held

Den, hvis Hjer = te ro = ligt staaer!

= te ro = ligt staaer! *f* Held Den, Hjer = te ro =

fjendt med Dnd = slab staaer! *f* Held Den, Hjer = te ro =

Den, hvis Hjer-te ro = ligt slaaer! Selv un = der

U-kjendt med Ondskab ro = ligt slaaer! Selv, un = der Bægt af

ligt, U-kjendt med Ondskab slaaer! Selv un = der Bægt af

ligt, U = kjendt med Ond = skab slaaer! Selv un = der Bægt af

Væn = fer Han u = for = fær = det staaer.

Væn = = = = fer Han u = for = fær = det staaer.

Væn = fer Han u = for = fær = det staaer.

Væn = fer Han u = for = fær = det staaer.

Torfra indtil ☺

Indhold.

M

1. Du Verdens Konge, stolte Sol.
2. Glæde, Straale fra den Hæie.
3. Her Sneen løb.
4. Vaagn og bryd i Lovsang ud.
5. Med stigende Kraft i det svulmende Bryll.
6. Den skønne Jordens Sol gik ned.
7. Farvel, farvel! Vi bringe, Kæder.
8. Der er et yndigt Land.
9. Langt fra mit Fædreland.
10. Du glemmer ei, o hulde Sol.
11. Vi vandre sammen, Arm i Arm.
12. Fra Østens Vælb.
13. Vor Hymne stiger, Gud, til dig.
14. Dig vil jeg offre mine Sange.
15. Velsignet er af Himlens Gud.
16. Du, som Sjælene bereder.
17. Enighed! Himmels Billed paa Jorden.

M

18. Sover sødt i hellig Fred.
19. Hver Hær er mig den Tid, naar Sol gaar ned.
20. Skjærm du vor Fær, o Gud.
21. Vort Liv er Fryd, i fulde Drag.
22. Gæstede Land med de blaaende Strande.
23. Helligt er dit Raad, vor Gud.
24. Du Fuglesangens Trilleflæg.
25. Ave verum corpus.
26. Øverst mod Norden lyser en D.
27. Vort Land, vort Land, vort Fæderland.
28. Paa Dovrefjeld i Norrig.
29. Kong Håsbør og Herre Kong Sivard.
30. Mig lokker ikke Verdens Gæ.
31. I Troende, synger.
32. Helt fra Dachsteins Top.
33. De vare fyv og fyvindstyve.
34. Helt Den, hvis Hjerte roligt.

Rettelser.

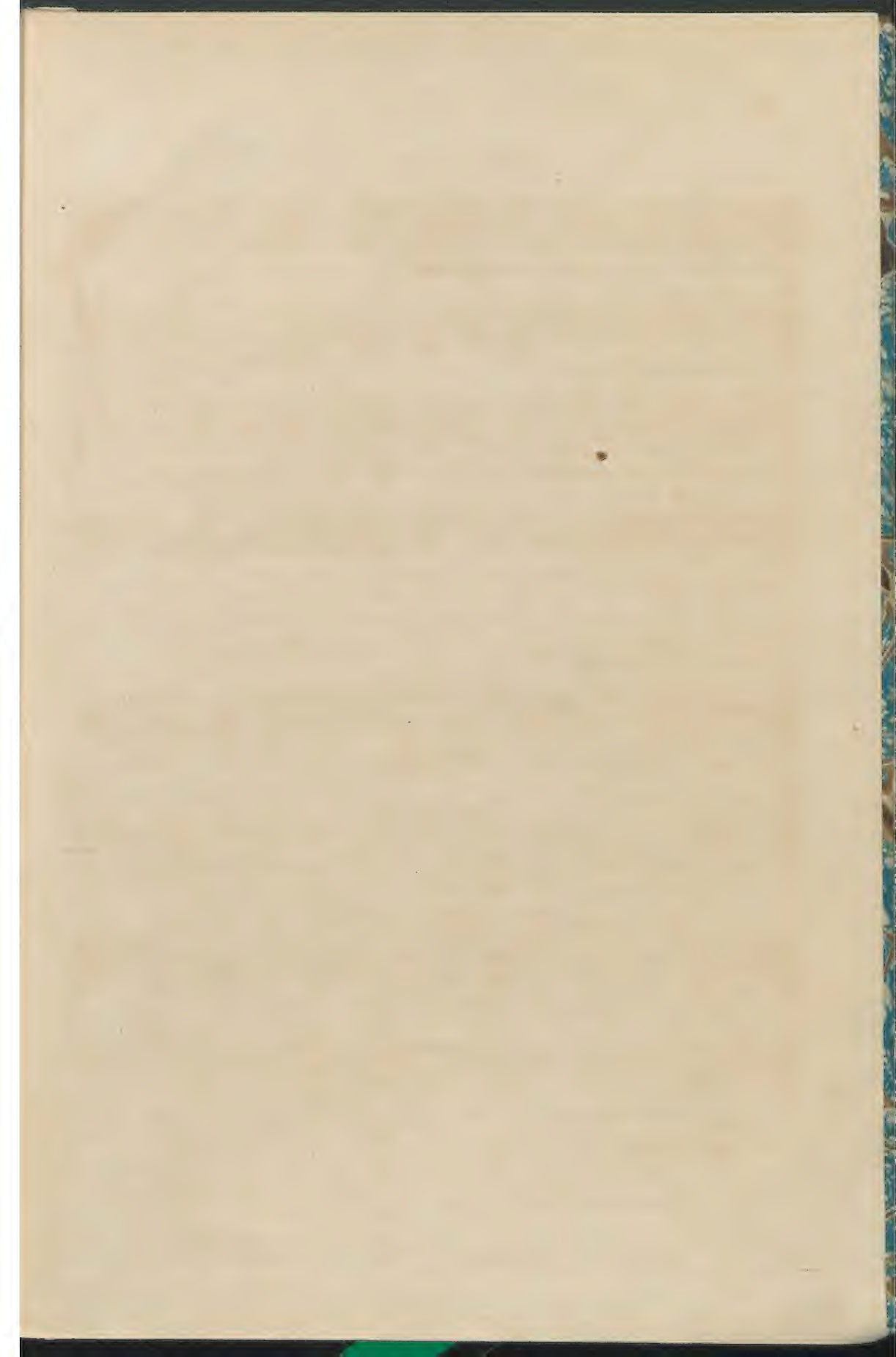
M 1. 8de Takt: *dis* i Bassen l. r.

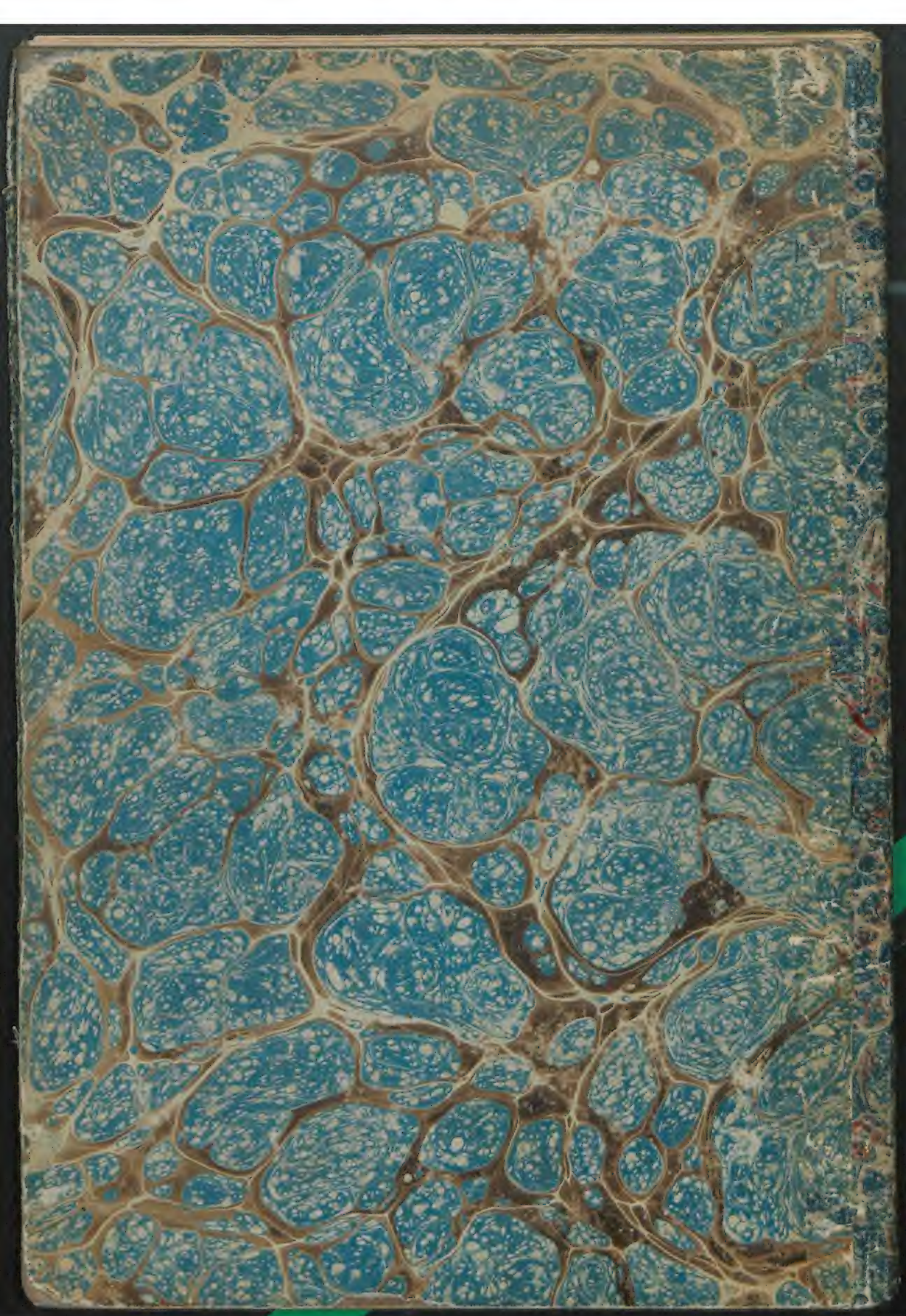
Pag. 4: **M** 4 l. **M** 3.

— Punktet efter den 8de Note i Tenoren udskæres.

M 24. 17de—19de Takt: i 2den Stemme sammenkræftes Noterne og underlægges Terten saaledes:

R

Berggreen.

Lange til

Skolebrug.

7de Hefte

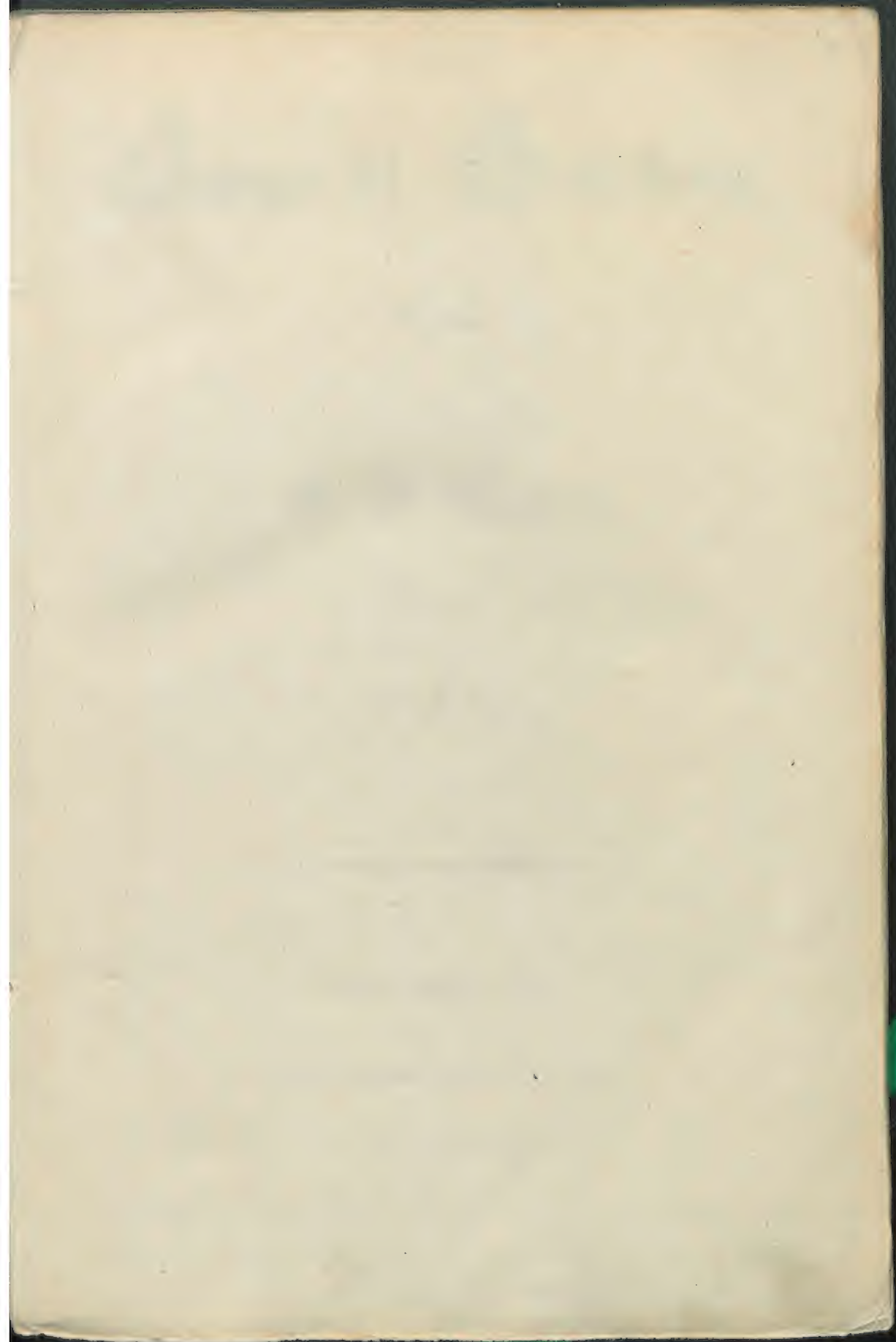
B 201

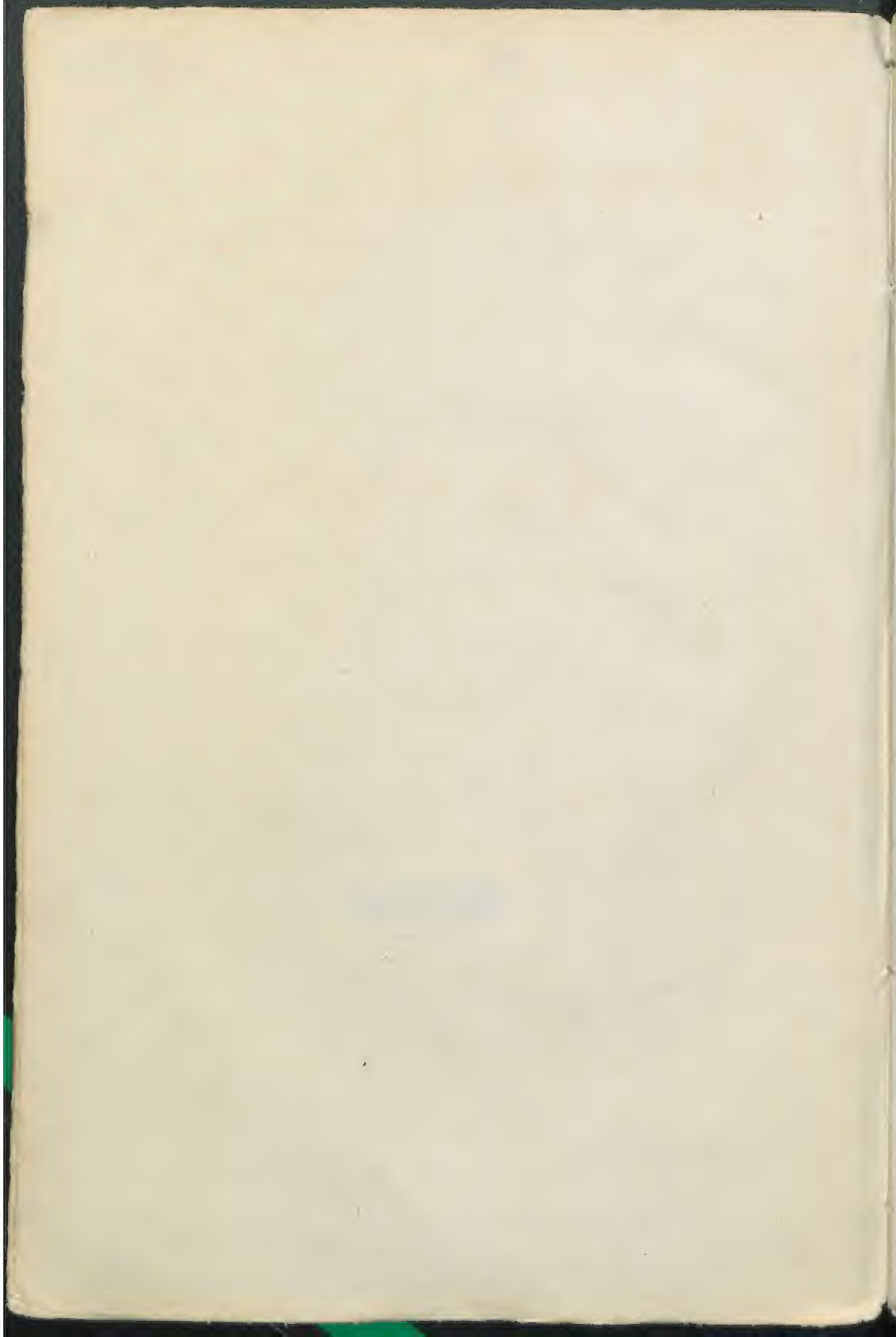
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313339

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. B. Berggreen.

7de Hefte.

Kjøbenhavn, 1849.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. A. Reigel.

Trykt hos J. D. Oviist.

 Disse Sange ere vel nærmest bestemte for
to Sopran= og 'en eller to Alt=Stemmer;
men kunne ogsaa udføres af:

- 1) to Tenor= og een eller to Bas=Stemmer,
 - 2) een eller to Sopranstemmer, een Alt= og een Bas=Stemme,
 - 3) Sopran, Alt, Tenor og Bas.
- See herom det Nærmere i Forerindringen til dette og det tilsvarende 5te Hefte.

Indhold.

Al

1. Lad Jubeltoner stige først.
2. Du, som bærer Verden i din Haand . . først.
3. Stille Nat, hellige Nat trest.
4. Et Barn er født i Betlehem først.
5. O Fader, du, som tvæger Blomstens Blad trest.
6. I ydmyg, simpel Dragt den blaa Viol . trest.
7. Hvor er dog Vaaren saa lys og skøn . . trest.
8. Den lyse, varme Sommer trest.
9. Høsten begynder trest.
10. Vinteren kommer med Regn og Slud . . trest.
11. Kom, Glutier smaa! kom I kun hid . . trest.
12. Nu lader os fremtræde trest.
13. Kong Fredrik han sidder paa Koldinghuus trest.
14. Om Dannemarks Røde der lod en Sang trest.
15. Haaskekloffen lined mildt først.
16. Længe var Nordens herlige Stamme . . først.
17. Kom, Brødre, lad os vanke trest.
18. Triff kuler Nordvinden op over Norden . først.
19. Synden er flettet trest.
20. Herlige Land først.
21. Unge Gienbyrds Liv i Norden først.
22. Nu vaagner Holger Danske trest.
23. Jeg veed et Land i høien Nord trest.
24. Det var en Fryd i gamle Dage trest.
25. Jeg kender et Land, som har Volger til Vold. trest.

Al

26. Nu ville vi begynde en Bise paany . . . trest.
27. Kongen spurgte Datter sin trest.
28. Hjelbbyggen agter paa Tiden trest.
29. Jeg veed mig saa deilig en Urtegaard . trest.
30. Ramund var sig en bedre Mand trest.
31. Da Bonden han vilde ad Skoven gaac trest.
32. Seer Sydens Fugl i Flugt mod Nord . . trest.
33. Hl dig, danske Vogelund først.
34. Regnen kommer ei trest.
35. O, hvor langt skønnere trest.
36. Naar Sorgens mørke Skyer svæve . . . trest.
37. Vor Klode sig dreier omkring uden Rast . trest.
38. Aftenens Dug i lunne Sommer trest.
39. Seer, Gud er Kjærlighed først.
40. Efter Lykken Alle gjerne femst.
41. I straalenvirket Jarvedragt trest.
42. Den Klippe, som af Storme trest.
43. Nu farvel! forglem ei mig femst.
44. Nyt Livets korie Diebliske trest.
45. Silig, hvor er Violen blaa først.
46. Deilig er den Himmel blaa først.
47. Her, al! blandes Fryd med Kummer . . trest.
48. Stille Aften! Træets Blad trest.
49. Vor Barneverden er saa skøn trest.
50. Staber! Fader! i det Høie først.

Køttelser.

- Pag. 3, 1ste Takt i Discanten. Buen sættes mellem de to første Noder.
— 3, 2det Vers. Den femte Linie forandres saaledes: Fredens Palme Bygge Land og By.
— 4, sidste Takt. En Punkt sættes efter det første e i 2den Stemme.
— 5, Folkesang, 1. Folkemelodie.
— 5, under Texten tilføies: Efter en gl. latinsk Julehymne af N. J. S. Grundtvig.
— 15, 7de Vers, vilde l. ville.
— 29, Num., men l. men i.
— 43, Nr. 34. Under Overkriften tilføies: (Efter det Tydske.)
— 49, 5te Nodelinie, a i Discanten skulde staa mere tilvenstre.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

Den Samling

for tre og fire eensartede Stemmer.

Koster fløt hestet: 3 Mk. 8 St.

Kjøbenhavn, 1849.

Forlagt af Universitets-Boghandler C. H. Reigel.

Trykt hos J. D. Oviist.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1892

1892

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1892

1892

1892

1892

1892

Til

min fjerne — dog altid nære Ven,

med hvem jeg aldrig har talt — men dog været saa mangt et Ord,

Folkefængens ivrige Dyrker,

den for mig utrættelige Samler af islandske Folkemelodier,

Herr Organist P. Gudjohnsen i Reikjavik,

med Hilsen og Vennskab

fra

A. P. Berggreen.

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

155 E. 42ND STREET, NEW YORK

1898

THE NEW YORK PUBLIC LIBRARY

ASTOR LENOX AND TILDEN FOUNDATIONS

Forerindring.

Foruden den i 5te Hefte givne Anvisning til at udføre Sange, der ere satte for fire eensartede Stemmer, med blandede (s: Sopran, Alt, Tenor og Bas), skal jeg her vise en anden Wei, som fører til samme Maal, og som i de fleste Tilfælde er at foretrække, navnlig med Hensyn til de Sange, i hvilke ved den tidligere Omsætningsmaade Tenoren kommer til at ligge høit, da egentlige Tenorstemmer saa sjelden foresindes i Skolerne, og man istedetfor disse maa bruge de dybeste Altstemmer. Naar man nemlig transponerer Melodien en Quart eller Terts dybere*), saa at f. Ex. den Melodie, der staar i C, sættes i G eller A, kunne, uden videre Forandring i Satsen, Overstemmerne synges af Sopran og Alt, Understemmerne af Tenor**) og Bas. Paa et enkelt Sted kan vel Basen herved blive for hoi; men der synges Stemmen blot en Octav dybere. Sammenligner man denne Omsætningsmaade med den tidligere, da har den ikke blot det allerede nævnte Fortrin; men ved den indtræder heller ikke de Vanskeligheder, hvorpaa jeg har gjort opmærksom i Fortalen til 5te Hefte under Nr. 2, 3 og 4. Derimod anbefaler den tidligere Omsætningsmaade sig ved den større Klarhed i Satsen, der ikke blot fremgaar af Stemmernes høiere Tonelag, men ogsaa af den ved Omvendingen opstaaede Forandring af den „sævre“ Harmonie til „spredt“. Ligeledes vedblive Noderne ved denne Omsætningsmaade at antyde Tonerens virkelige Høide***), medens de ved den anden give et falskt Billede af Tonerne, idet Noderne maae forekomme Sopranen og Alten for hoi for de Toner, der skulde synges, — Tenoren og Basen for dybe. Dog vil denne Uoverensstemmelse mellem Noder og Toner kun bemærkes af de mere Øvede, der som saadanne ogsaa let vilde lære at orientere sig i denne Henseende, da Intervalforholdene jo blive de samme. Læreren vælge nu den Omsætningsmaade, som under de givne Omstændigheder er den fordeelagtigste.

Man maa af det Ovenstaaende ikke slutte, at en Melodie for Sopran, Alt, Tenor og Bas ved den omvendte Fremgangsmaade med samme Lethed kan omsættes for eensartede Stemmer. Dette lader sig kun sjelden gjøre uden Savn af den tidligere harmoniske Gjylde; thi den fra først

*) Betragter man disse Sange som satte for 4 Mandstemmer, maa Regelen hedde: man transponerer Sangen en Quart eller Sert høiere; thi Noderne i G-Røglen læses for Mandstemmer en Octav dybere (s. Forerindr. til 5te Hefte under Nr. 1).

**) I Almindelighed holdes ved denne Fremgangsmaade 3de Stemme i saadanne Mellemtoner, som kunne frembringes enten af de høiere Basfer eller de dybeste Alter. Jeg kalder denne Stemme Tenor, fordi den i Satsen indtager Tenorens Plads; men den mangler i den unge Alder ganske Tenorens Klangfarve.

***) Opsattelsen af Tenorens og Basens Noder som en Octav dybere, end G-Røglen antyder, gjør saa altsedes ingen Vanskelighed, at man ikke behøver at bringe den i Anslag.

af for fire forskjellige Stemmer anlagte Sats er som oftest for bred til fuldstændig at kunne gjengives i det meget mindre Toneomfang for fire eensartede Stemmer. Det Mindre lader sig naturligvis udføre med større Kræfter; men det Større ikke med mindre *).

Jeg har i disse Samlinger oftere ombyttet de oprindelige, eller dog tidligere brugte Texter med andre **), ligeledes ere flere Sange hentede fra Syngestykker, uden at dette er angivet; jeg skal her indhente det Forsømte ved følgende Oplysninger:

1ste Hefte (2den Udgave).

- Nr. 18. Mel. af „Peters Bryllup“: Ung Adelssteen paa Thinge stod.
- 30. Psalmemelodien: Af Høiheden oprunden er.
- 31. Venetiansk Folkemelodie: Oh pescator dell' onda.
- 37. Denne ikke tidligere trykte Melodie er componeret til en anden Text af samme Forfatter i Aaledning af en Skolefest.
- 38. Tydsk Jæger sang: Im Wald und auf der Haide. Angivelsen af Componisten er usikker.
- 47. Mel. af „Høstgildet“: Nys fyldte skjen Sired det attende Kar.
- 49. Chor af „Høstgildet“.

2det Hefte.

- Nr. 3. Mel. til en Communionpsalme af Elise —: Herr zu deinem Mahl der Liebe (f. Killers „Religiöse Oden und Lieder“, Hamburg 1790).
- 4. Borgvægtersens Sang i Tragødien „Macbeth“.
- 16. Originaltexten af Gellert: Er ruft der Sonn' und schafft den Mond (f. G. Bachs „Geistliche Oden und Lieder“, 1ste Aufl. Berlin 1771). Den benyttede Text er af V. Th. Hjort og staaer i Psalmebogen.
- 18. Mel. af „Gorm den Gamle“: Nolf Skattefonge feig og rød.
- 27. Mel. til en Sang af S. W. S. Helgen: Im Arm der Liebe ruht sich's wohl (f. „Dyphens, Samml. auserl. mehrst. Gesänge“, 1ster B., Braunschweig).

3die Hefte.

- Nr. 5. Sang af „Peters Bryllup“.
- 14. Sang af „Ludlams Hule“.
- 15. Mel. af „Ludlams Hule“: Vil du være stærk og fri.
- 17. Den velbekjendte Mel.: Vi Somand gjør ei mange Ord.
- 18. Duet af „Ludlams Hule“.
- 23. Sang af „Elverhøi“. Mel. er den danske Kæmpevis: Paa Dovrefjeld i Norrig; — forandret af Kuhlau.
- 24. Den gl. Folkedans: Agnete stander paa Hvielofis Bro.

*) De i dette og 5te Hefte optagne Canon'er kunne blot bruges for eensartede Stemmer.

**) Hertil regner jeg dog ikke Oversættelserne. Disse ere at bedømme fra et andet Synspunkt.

- Nr. 25. Sang af „Elverhøi“.
 — 33. Sang af Overbeck: Blühe, liebes Weibchen (f. Schulz's „Lieder im Volkston“).
 — 36. Den gl. danske Folkevise: „Grimmer han gaar paa Gulvet“.
 — 37. Sang af Meander: Dich, Herr und Vater aller Welt (f. Schulz's „Religiöse Oden und Lieder“, 2ter Th., Hamburg 1786).
 — 40. Sang af Bürde: Den süßsten Schlaf erbitten wir (sammeft.).
 — 53. Sang af en mig ubekjendt Forfatter: Wie selig lebt, wer innere Frieden (f. Rautmann's „Vierzig Freymäurerlieder“, 2ter Aufl., Berlin 1784).

4de Hefte.

- Nr. 2. Af „Kong Valdemar eller De danske Fiskere“.
 — 4. Sang af „Jægerbrønden“.
 — 7. Mel. af „Hermann von Anna“.
 — 12. Sang af J. G. Voss: „Wir bringen mit Gesang und Tanz“.
 — 13. Mel. til Horaz's Ode: Integer vitae.
 — 23. Sang af J. W. Bruun: Boer jeg paa det høie Fjeld.
 — 25. Sang af C. F. Schmidt Phisfeldeck: Du, die mit Rosenschimmer, — oversat af Rahbek: Du som vor Bei omfavner (f. Weyjes „Blandede Compositioner“).
 — 29. Hymne af Eschenburg: Vollendet bist du nun vor Gott (f. Schulz's „Religiöse Oden und Lieder“, 2ter Th.).
 — 30. 3 „Sange for Borger- og Almueskoler“, Kbh. 1849, er til denne Sang øget et uægte tredje Vers, der kun hænger lidet sammen med de to første.
 — 40. Mel. til den svenske Nationalsang: Carl Johan vår Kung.
 — 44. Sang af Th. Thaarup: Vil du den sande Lykke finde. — Det første Vers af den optagne Text passer ikke godt til Melodien; i en anden Udgave haaber jeg ved en ny Text at faae denne Feil afhjulpen.

5te Hefte.

- Nr. 2. Mel. til det første Chor af Cantaten „Die Feier des Wohlwollens“.
 — 3. Originaltexten af Elise —: Ich hoff' auf Gott mit festem Muth (f. Schulz's „Religiöse Oden und Lieder“, 2ter Th.).
 — 11. Denne ikke tidligere trykte Mel. er componeret til en i en ganske speciel Anledning forfattet Text.
 — 22. Mel. af „Hjemkomsten“: Til Bærn for de Gamle og Svage.
 — 24. Mel. af „Festen i Valhal“: Og Odin han sendte Hermoder afsted.
 — 26. Chor af „Vinhuset“.
 — 29—30. Chor af „Elisa“.
 — 33. Af „Faruk“.
 — 34—36. Afscendene af „Floribella“.
 — 40—42. Melodierne til Geniernes Sange i „Tryllefloiten“.

7de Hefte.

- Nr. 5. Mel. til en Sang af Eventyret „Alf og Gulhyndy“.
- 6. Mel. af „Et Eventyr i Dyrehaven“: Den korte Souvernat. — Melodierne Nr. 5 og 6 ere aftrykte af Bøyses „Dreftemmige Sange“, Kbhvn. 1841, med Forlæggerens Tilladelse.
- 21. Mel. componeret til: Auf, ihr Brüder, laßt uns wallen.
- 25. Mel. af „Lagertha“: Saa glade vi drage det lyende Sværd.
- 35. Originaltexten begynder: O, wie schön ist es hier beisammen sitzen.
- 38. Sang af Klopstock: Wenn ich einst von jenem Schlummer (s. Schulz's „Religiöse Oden und Lieder“, 2ter Th.).
- 48. Originaltexten af S. W. v. Stamford: Wenn die Nacht mit süßer Ruh' (s. mine „Folke-Sange og Melodier“, 1ste Bind).
- 49. Sang af Frankenan: O du, som tryller hver en Sands.
- 50. En ei forhen trykt Musik, componeret for Grimmeverlogen til en tydsk Text: Richter freigeschaffner Geister.

Jeg sender nu disse Sange ud med det Viste, at dersom noget „Samfund til Sangens Fremme“, eller nogen enkelt Mand, der søger „at fremme“ Sangen, skulde ville udgive lignende Samlinger, at Aligheden da ikke maatte slet saa meget, som undertiden har været Tilfældet, opstaae ved Eftertryk af mine Hefter. Naturligviis kan ved Samlinger af denne Beskaffenhed og dette Formaal ikke være Tale om Gjenspagelsen af enkelte Sange, ja der kan endogjaa i Benyttelsen af et Par Sange fra en tidligere Samling ligge en for dennes Udgiver behagelig Opmærksomhed; men — naar af 47 Sange de 35 ere tagne fra mine Samlinger, af 38 de 24, af 67 de 24, af 20 de 9, af 16 de 8, af 52 Texter, udgivne som „Sange for Borger- og Almueffoler“, omtrent de 30, o. s. v., da troer jeg, at saadanne Udgivere levere betydelige Bidrag til Magiaternes Historie.

Kjøbenhavn, i October 1849.

A. P. B.

 Trykningen af det forlængst færdige 6te Hefte (see Forerindr. til 1ste Hefte, 2den Udg.) er hidtil, efter Overenskomst mellem Forlæggeren og mig, bleven udsat.

N° 1.
Hymne.

Allegro maestoso.

J. A. P. Schulz.

1. Lad *Zu = bel = to = ner* *sti = ge* *Fra an = dagts = fyld = te* *Bryst! Dit*
3. og 4. st. *Fra andagtsfyld = te* *Bryst!*

An = sigt du op = *fla = re,* *For = sag = te* *Fol = te =* *Skare! Syng*

Psalm = mer nu med *Byst!* *Rundt-om paa* *For = de = ri = ge* *Lad* *Zu = bel =*
Syng Psalm = mer nu med *Byst!* *Lad*

to = ner *sti = ge* *Fra an = dagts = fyld = te* *Bryst!*
Zu = bel = to = ner *sti = ge*

2. Raab høit af Fryd, du Uinge,
Fortynd Guds Miskundhed!
Oploft din Røst, du Spæde,
Som ei kan Ord udrede,
Men blot at flamme veed!
Tak alle Værnets Tunge!
Raab høit af Fryd, du Uinge!
Raab, fromme Øving, med!

3. Stor er den Herre Herre,
Og vældig i sin Daad.
Dift hæle Millioner
Og lægge deres Kroner
Erbsødig for hans Fod,
Sam være Priis og Ære!
Stor er den Herre Herre!
Ufatteligt hans Raad!

Æfter C. A. Schmid (1748).

N° 2.

G v n.

Andante.

A. P. Berggreen.

1. Du, som bæ = rer Verd = ner i din Haand! Al = magts, Wiis = doms,

p *mf*

God = hed's sto = re Aand! 1. og 2. St. Alt hvad le = ver du sin
3. og 4. St. Alt hvad le = ver

p *cresc.*

Kan = de gi = ver, Alt hvad le = ver du sin Kan = de

f

gi = ver; Stjer = ners Ba = ne maal = tes ud af dig, Paa dit

p *semp. cresc.*

Vink om = væl = te Klo = der sig, Stø = vels
decresc. pp

4. St. Vink om = væl = te Klo = der sig,

mindste Dm din Kraft op = li = ver! Stø = vels
cresc.

mind = ste Dm din Kraft op = li = ver!

2.

Tillidsfuldt vort Hjerte nærmer sig;
 Hør den Bøn, der fliger nu til dig:
 ; Skjænk vort Fædreland din Naades Gylde! ;
 Kongens Throne være Glædens Ly!
 Lykken spire i hvert Huus, hver By!
 ; Dyd og Retfærd hver dets Borger hylde! ;

On.

N° 3.

Julevise.

Andante.

Fyrolst Folkesang.

ten. ten. ten. ten.

1. Stil = le Nat, hel = li = ge Nat! — Taus er nu Li = vets Barm;

p

ten. ten. ten. ten.

Rum de from-me, de hel = li = ge To Baa-ge Hjer = ligt for Bar = nets Ro: —

Sov i Ma = ri = as Arm! Sov i Ma = ri = as Arm!

p

2.

Stille Nat, hellige Nat! —
 Hyrder's Flok lytted glad,
 Da det lod i Engles Chor:
 Eder en Frelser er født paa Jord,
 I: Hift i Davids Stad! :

3.

Stille Nat, hellige Nat! —
 Jesu Christ! Kjærlighed
 Blidt omsvæver din Barnemund;
 Ja med dig slog Frelsens Stund,
 I: Kom til Jorden Fred! :

Anm. Det i „Kortfattet Musiklære“ af S. C. Hansen staaende 1ste Vers til denne Vise er en uægte Tilfættning.

Nr 4.

Sulevise.

Andante.

Dansk Folkesang.

1. *p* Et Barn er født i Beth = le = hem, *f* Beth = le = hem; *p* Chi

glæ = de sig Se = ru = sa = lem! *f* Hal = le = lu = ja! *mf* Hal = le = lu = ja!

2.

En fattig Jomfru |: sad i Lon, :|
Dg fødte Himlens Kongesøn!
|: Halleluja! :|

3.

Han lagdes i et |: Krypberum, :|
Guds Engle sang med Fryd derom:
|: Halleluja! :|

4.

Dg Østens Vise |: offred der :|
Guld, Røgelse og Myrrha stjer!
|: Halleluja! :|

5.

Forvunden er nu |: al vor Nød; :|
Dø er idag en Frelser fød!
|: Halleluja! :|

10.

Ham være Priis til |: evig Tid :|
For Frelser bold og Broder blid!
|: Halleluja! :|

6.

Guds kjære Børn vi |: blev paany, :|
Skal holde Juul i Himmelsby!
|: Halleluja! :|

7.

Paa Stjerne-Dæpper |: lyseblaae :|
Skal glade vi til Kirke gaae!
|: Halleluja! :|

8.

Guds Engle der os |: lære brat :|
At synge, som de sang i Nat:
|: Halleluja! :|

9.

Da vorder Engle |: vi, som de; :|
Guds milde Ansigt skal vi see.
|: Halleluja! :|

N° 5.

Andantino.

Takkесang.

C. C. F. Weyse.

1. D Fa = der, du, som kvæ=ger Blomstens Blad Med Duggens Bad, Dg
la = der Bel = lugt ud = gaar fra dens Kro = ne; Den lil = le
Fugl, som fly = ver un = der Sky, Du gi = ver Ly — Du sku = er
og til Bar = net fra din Thro = ne.

poco cresc.

2.
Vi gaar saa glade til vort Lærested,
Dg du er med;
Dit Vie følger stille til vort Sæde.
Dg hver en Dag, til Bon og Arbeid brugt,
Du giver Frugt,
Vort Legem Vært og vore Sjæle Glæde.

3.
D, lad os ligne dine Blomster smaa,
Dg ydmygt staae,
Dg som en Duft skal vore Bonner stige.
Den lille Fugl, der synger til din Lov
I grønne Skov —
Som han, din Priis vi vil i Sang udfige.

N° 6.

Fortrøstning.

Poco andante.

C. C. F. Weyse.

1. I yd-myg, sim-pel Dragt den blaa Vi : ol Ved Kæl-den døe-ler hist med

Smil paa Kæl-den; Dog var : mes den af Her-rens' bli : de

Sol, Hans Kær-lig-hed be : skær-mer den mod Vin : den.

2.

Ved Kundskaabskiden man os stilled hen,
 Vi tidlig lærte Dyd og Pligt at kende,
 Vi lærte: Gud er og den Armes Ven,
 Hans Kjærlighed er uden Maal og Ende.

3.

O styrk os, Fader du! ved barnlig Tro,
 At ei paa Livets Wei vor Fod skal glide!
 Lad ydmygt Sind i Hjertet stedse boe,
 Og Ustyldsenglen vandre ved vor Side!

A. K. Bang.

Nr 7-10. Vårstiderne.

Nr 7.

Vaaren.

Allegro.

A. P. Berggreen.

1. Hvor er dog Vaa = ren saa lys og Fjøn, Naar Vaa = ren og

En = gen er ny ble-ven grøn; Naar Træ = et er hvidt af Blom = ster =

flynger, Og Fug = len mun = tert i Træ = et syn = ger.

2.

Naar frit vi kan løbe paa Marken omkring,
Dg lege Tagfat, spille Bold og Ring,
Dg alle Slags Blomster, de brogede, smukke,
De røde, de gule, de blaa vi kan plukke.

3.

Alt Elgt er for gamle Folk forbi,
De har det ei længer saa godt, som vi.
Ja, dem maa vi ret af Hjertet beklage,
De savne vist nu deres Barndoms Dage.

4.

Hvor vi kan løbe, de langsomt maae gaee,
Hvor vi kan springe, de stille maae staae.
Vi derfor de Gamle vil hjertligt lede,
Dg, hvor vi det kan, dem Glæder berede.

5.

Vist Ingen af os bliver altid ung,
Vor Gang bliver ogsaa med Alderen tung.
Hvad Godt vi har øvet i Barndomstiden,
Det bliver os sikkerlig gjengjældt siden.

Isr. S. Veyer.

Sommeren.

Andantino.

A. P. Berggreen.

1. Den ly = se, var = me Som = mer Strax ef = ter Baa = ren kom = mer Med
 Lyft og Liv og Glands. I Græs = set vi os sæt = te, Af Blom = ster
 der vi sæt = te Os Hver en yn = dig Krandz.

2.

For Een allevegne
 Det høie Græs maa segne,
 Og mangen Blomst maa døe.
 Vi kan ei flere søge,
 Men nu vi glade spøge
 I Engens friske Hø.

3.

Hist Jordbær, store, røde,
 Og Kirsebær, de søde,
 Saa smukt sig stille frem.
 Den vennefulde Sommer
 Til Afsked byder Blommer, —
 Hvo tog ei gjerne dem?

4.

Hvor meget Godt i Livet
 Har Skaberen os givet
 Med kjærlig Faderhaand!
 Med Tak vi vil det nyde,
 Og fromt hans Bud adlyde
 Med en erkjendtlig Aand.

Sfr. S. Beyer.

N° 9.

Høsten.

Allegretto.

A. P. Berggreen.

1. Hø = sten be = gyn = der, Bon = den sig sky = der, Mei = er sin

Rug og det lys = gu = le Byg; Ei er han ro = lig, Før i hans

Bo = lig Sæ = den for Regn og for U = veir er træg.

2.

Hurtig han fører,
 Hemad han fører
 Jordens Betsignelse, Agerens Guld.
 Herren han priser,
 Ham, som bispiser
 Menneskets Slægt af den frugtbare Muld.

Hr. S. Beyer.

N° 10.

Vinteren.

Andante con moto.

A. P. Berggreen.

1. — Vin = te = ren kom = mer med Regn og Slud, Nu lø = be vi
ei paa Mar = ken ud. Be = dre det er i den var = me
Stu = e; Her er saa godt ved Os = nens Lu = e.

2.

Natten er mørk og Dagen er kort;
Jordens Skjønhed er flygtet bort.
Himlen med Skyer er overtrukket,
Og Døren for Solens Straaler lukket.

3.

Frosten begynder; hvor tæt det sneer!
Alting er hvidt, hvorhen man seer.
Men Solen ei længer vil lukkes ude,
Den sender en Storm, som kan frøgteligt tude.

4.

Med Skraal flygte Skyerne bort i en Fart;
Da bliver med eet det lyst og klart.
Du deilige Sol, velkommen tilbage!
Nu vil vi ei længer paa Vinteren klage.

5.

Hvor skinner du blank paa den hvide Sne,
Og hvor er dog Træerne smukke at see!
Nu staae de ei længer saa bare og fryse;
Den mindste Kvist har en snehvid Kysse.

6.

See, Jordens Skjønhed er kommen igjen,
Ehi Solen er ogsaa Vinterens Ven.
Hvor straalet den yndigt paa Isens Kanter:
De tindre som tusinde Diamanter.

7.

Endnu er dog ikke det Bedste sagt:
Det Vinteren er, som har Julen bragt.
Fra Morgen til Aften vi skal os fornøje,
Med Tak til den kjærlige Gud i det Høie!

Hr. S. Beyer.

Juleaftensang.

Andantino.

A. B. Berggreen.

1. Kom, Glutter smaa! kom I kun hid! I den = ne sø = de Ju = le =

tid Vor gla = de Sang skal ly = de. Kom! lad os, før vi gaae til

Seng, Nu syn = ge om en lil = le Dreng: Den Sang vil Hjer = tet fry = de.

2.

Hvor I saae Solens Morgenglød
Saa deiligt farve Himlen rød,
Langt bort i Østerlide;
Der boede i en gammel By
Et lille Drengbarn, hvis Ry
Er bredt om Verden vide.

3.

En Sommermand i Nazaret,
Den jevne Joseph, flet og ret,
Sig tog en deilig Qvinde;
Maria var saa hvid og rød;
Hist I paa hendes Moderkjød
Kan Jesusbarnet finde.

4.

Dog Nazaret var ei hans Hjem,
Nei! han var født i Bethlehem;
En Krybbe var hans Bugge.
Der lyfte Nattens Stjernerdag,
Mens Konger under ringe Tag
Sig dybt for Barnet bukke.

5.

Men Jesus snart blev stærk i Aand,
Han vored under Herrens Haand.
Det var ved Paasketide,
Nys har han fyldt sit tolvte Aar,
Da til Jerusalem han gaaer
Ved Sommermandens Side.

6.

Did hans Forældre foer hvert Aar
Til Høstid i den blide Baar,
Naar Lammets Blod var rundet;
I Templets Hvalving der de sad,
Af Sind og Hu saa fromt de bad;
Saa de tilbage stunded.

7.

Da nu de skulde reise hjem,
Blev Barnet i Jerusalem;
Dog — Joseph og hans Moder
En Dag ad Veien fare hen;
Hos Reisefæller ham igjen
At finde de formoder.

8.

Dog, at! de træffe der ham ei; —
Tilbage gaaer da deres Bei;
De bli'er saa mod i Sinde.
De lede hele Dage tre,
Men intetsteds han er at see;
Hvor skal de dog ham finde?

9.

Tilfældt de vende sig didhen,
Hvor de skriftflog, vise Mænd
Udlægge Skriftens Tale.
See, lille Jesus sidder der,
Dg høit hans Wiisdom agtes her
I Templets Læresale.

10.

Dg Ingen nok sig undre kan
Paa hans utrolige Forstand;
Dog bløder Mod'rens Hjerte:
„Hvi vilde du dog handle saa?
Saa langt fra mig og Fader gaae?
Vi søgte dig med Smerte.“

11.

Da svared han Maria saa:
„Herhen det burde mig at gaae,
Dg hos min Fader være;
Den Gjerning, som ham hører til,
Den stedsse jeg udrette vil;
Men ham skee Priis og Ære!“

12.

Forfærdet' Alle paa ham saae,
Dg Ingen kan det Ord forstaae:
„Hvor mon han vel har hjemme?“
Men dog hans Tale trænger ind
Dybt i Marias Sjæl og Sind;
Der gaaer den ei ad Glemme.

13.

Med Faer og Moer han nu gaaer hjem;
Saa tro, saa from han er mod dem,
Han gjør dem Alt til Baade.
Dg som han voxer nu i Aar,
I Wiisdom videre han gaaer,
Dg fremmes i Guds Naade.

14.

Dog — selv da han var bleven stor,
Han elsked Ingen meer paa Jord
End Børn, saa smaa, saa spæde.
„Kom!“ sagde han, „til mig, I Smaa!
Run Hvo, der blier som Barn, kan naae
Til Himmeriges Glæde“. —

15.

Dg nu, god Nat! for denne Gang;
Til Ende kom vor Julefang,
Dg det er saare silde.
Gaaer derfor, Smaabørn! smukt i Seng,
Dg drømmer om den lille Dreng,
De Drømme bli'er saa milde!

H. C. Christensen.

N° 12.

Nytårsfang.

Andante.

A. P. Berggreen.

1. Nu la: der os frem: træ: de Med Luf: te: sang og Glæ: de For

Her: ren, som os Li: vet Dg me: get Godt har gi: vet!

2.

Et Aar vi saae hensvinde,
 Det kalder os til Minde
 De mange gode Gaver,
 Som Gud os givet haver.

3.

Som Mødre til de Spæde
 Henile, naar de græde,
 Dg dem i Nød og Fare
 Med største Flid bevare:

4.

Saaledes Gud beffærmer
 Sit Folk, naar Angst sig nærmer;
 Tidt, før vi Faren kjende,
 Hans Hænder den bortvende.

5.

Du, som vort Liv bevarer,
 Fra Aar til Aar os sparer,
 Af! lufte du dit Die,
 Forgjæves var vor Nøie.

6.

Du paa din Vei os føre,
 Betsigne hvad vi gjøre,
 Som Naadens Sol du glæde
 De Gamle med de Spæde!

7.

Giv os til Nytårs gave
 Hvad vi nu bedet have,
 O du vort Liv i Live,
 Vi i din Haand os give!

Efter P. Hjorts Psalmebog, Kbh. 1843.

N° 13.

Frederik den 2den i Ditmarsken.

Allegro moderato.

Gl. dansk Folkedans.

1. Kong Fred-rik han sid-der paa Kol-ling-huus, Med
 Ribb'-re og Egen-de han drik-ker godt Ruus. De dit-mer-ske
 Her-ter ha-be de-res Liv for-lo-ret.

2.

Kong Fredrik han lader sig Klæder skjære;
 Thi han vilde synes en Kjøbmand at være.
 De ditmarske Herrer have deres Liv forloret.

3.

Kong Fredrik la'er skjære sig en Kappe graa;
 Han solgte de Dren baade store og smaa.

4.

Kong Fredrik han rider til Ditmarsken ind,
 Med fristen Mod og med Rosens-Kind.

5.

Dg der var han i Dage ni,
 Baade Stæber og Byer besaae han i de.

6.

Brat kom der da Bud fra Borgmester og Raad:
 „Det er jo Kong Fredrik af Dannemarks Land“.

7.

„Dg er det Kong Fredrik af Dannemark,
 Da vilde vi hannem forraade i Nat.“
 De ditmarske Herrer have deres Liv forloret.

8.

Men sid dig om Aft'nen, der Duggen saldt paa,
 Den Vigelil ind for Kong Fredrik mon gaae.

9.

„Dg er I Kong Fredrik af Dannemark,
 Tag Eder vel vare i denne her Nat.“

10.

Kong Fredrik han sprang da til Gangeren rød;
 Han red vift langt snarer, end Fuglen den fløi.

11.

„Jeg siger de ditmarske Herrer Godnat:
 Jeg agter at komme til dennem saa brat.“

12.

Dg Fredrik han vandt sig det ditmarske Land,
 Som siden Gud Herren gav hannem i Hand.
 De ditmarske Herrer have deres Liv forloret.

N° 14.

Niels Ebbesen.

Allegro moderato.

A. P. Berggreen.

1. Om Dan-ne-marks Kvi-de der løb en Sang Saa sør-ge-lig; Der

mf *cresc.* *f*

var in-gen Kon-ning i Dan-ne-vang, Men Bor-ger-krig;

cresc. *ff*

Dan-sken var fred-løs i Skov og paa He-de, Her-ter vi hav-de af

mf

Gim-me-lens Bre-de; For Lyd-sker-ne re-ves om Dan-mark!

ff

2.

Brev Geert var en Kæmpe, en Hals fuldhaard,
 Som Staal og Jern,
 Og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard
 Fra nær og fjern;
 Alting han voved for Livet at vinde;
 Spared, som Nelsen, ei Ben eller Fjende,
 Og Tydskerne reves om Danmark!

4.

Den kullede Greve drog op i Nør,
 I Herrefærd,
 Han rykkede frem, som han pleied før,
 Med Ild og Sværd;
 Tyderne alle fra Randers til Ribe,
 Dandse han bød efter Holsternes Pibe,
 Da Tydskerne reves om Danmark!

3.

Niels Ebbesen var sig en Riddersmand
 Paa Norreris,
 Og aldrig forstummer i Hedeland
 Den Herres Priis;
 Han tog af Dage den kullede Greve,
 Fri vilde han enten døe eller leve,
 Da Tydskerne reves om Danmark!

5.

Niels Ebbesen foer da i Harniss brat,
 For Landefred,
 Han gjæstede Greven en Foraarsnat,
 Og Sværdet beed;
 Fri vilde han enten døe eller leve,
 Livet han tog af den kullede Greve,
 Da Tydskerne reves om Danmark!

6.

Forgangne er siden femhundred Aar
 I Lyft og Nød,
 End Dannebrog vaier, og Danmark staaer
 I Aften rød;
 Kappes nu, alle Smaafugle i Lunden!
 Nu er til Sang om Niels Ebbesen Stunden.
 Lad Tydskerne græde for Danmark!

H. S. Grundtvig.

N° 15.*Con moto.*

Slaget ved Slesvig.

En færdigt Folkeemelodie.

1. Paa = ste = flok = ken fi = med mildt Fra den dan = ste Kyst, Mel = te o = ver

Lan = de Dog om saa haard en Dyst. Slut = ter Kreds, og staaer fast, al = le dan = ste

Mænd! Gud han raa = der, naar vi fan = ge Seir i = gjen.

2.
 Lisset var i Mulm og Nat
 Hid den tydske Hær,
 Knap de danske Dreng
 Fik Tid at spænde Sværd.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

3.
 Nabent Bryst var Landeværn,
 Mod var Danstens Skjold;
 Tydsken maatte bygge
 Af egne Lig en Vold.

4.
 Ruglen pib og Sværdet sang
 Til Kartovers Brag;
 Tydsken maatte lære
 Det danske Sprog den Dag.

5.
 Over Thyra's brustne Led
 Blod i Strømme randt;
 Tydsken maatte høre
 Heelt dyrt hvert Fjed, han vandt.
 Sluttes Kreds og staaer fast, alle danske Mænd!
 Gud han raader, naar vi fange Seir igjen.

6.
 Regen er for Overmagt
 Liden Flok tilfjodt;
 Men af Danmarks Vre
 Den haver Intet mist.

7.
 Blegnet er nu mangen Kind,
 Færre er de Faa;
 Men for Danmarks Vre
 Vi end er nok at slaac.

C. Ploug.

N° 16.

Nordens Genhed.

Mel. af B. Grusell: "Sitter i høgen".

Tempo di marcia.

1. Læn = ge var Nor = dens Her = li = ge Stam = me Spal = tet i tren = de

Syg = nen = de Skud; Kraf = ten, som fun = de Ber = den be = her = stet,

Tyg = ge = de Sul fra Fremme = des Bord, Tyg = ge = de Sul fra Fremme = des Bord.

2.

|: Atter det Skille
 Boier sig sammen;
 Engang i Eiden
 Boder det Gæt; :|
 ||: Da skal det frie,
 Mægtige Norden
 Jøre til Seier
 Folkenes Sag. :||

C. Ploug.

N° 17.

Sjællandst Aftenlandskab.

Andante con moto.

Mel. af Beckmand: "Nilla vid denna källa".

1. Kom, Brø-dre, lad os van-ke I = mel-lem dis-se Stammer lan = ke!
 Hvor Fug-le = cho-re gyn-ge Sig un-der Loft og Hym-ner syn = ge,

Frit svær-me skal vor Tan = ke Her i Na = tu-rens ri = ge Baar,
 Mens un = ge Hjør-tes Klyn = ge I En = gens Græs til Mi = dien

2.
 flaaer; Neb So = len gaaer, Om Top-pe = ne sit blan = ke Guld-
 net den flaaer. Kom, Brø = dre, lad os

ten. ten.

van = te Her i Na = tu = ren's ri = ge Baar! Corni*).

ritard. *a tempo* Her i Na = tu = ren's Baar!

2.

See hist, hvor Skoven slipper,
 Der følge sig de gule Bipper,
 Og Faareflokken tripper
 Paa en halvt sunken Kæmpegrav;
 Hor, Aftentlokken ringer,
 Og Koens Brol i Luften klinger,
 Mens Bondens Datter bringer
 Til Hjemmet Melken, som den gav;
 Det solvblaa Hav
 Hist fjernt, hvor Synet glipper,
 Alt begnes af.
 O see, hvor Skoven slipper,
 Hvad Gylfe fordem Gesion gav!

Corni . . . Hvad Gylfe Gesion gav.

E. Ploug.

*) Klangen af Balhornet efterlignes.

N° 18.

Nordens Land.

Andante.

Mel. af Bellmann: "Klang, mine Aiekor".

*)

Frist fu = ler Nordvin-den op o = ver Nor = den, Du = ster Spindel = væ = vet og

Sit = tre = ne ned; Kræf = ter, der slum = re = de, spi = re af Tor = den,

Slæg = ten træf = ter Aan = de, til Gjer = ning be = red: Hør, gennem Grave = nes

**) Fred gaaer der Gny, Bryn = jer og Spyd = sta = ger ry = ste de Dø = de,

mf *cresc.*
 Hil = se i Drom det Op = stan-bel-sens Gry, Sonner = ne i = le i = mæ = de!

C. Ploug.

Anm. I fald Satten er for dyb, synges saaledes:

og Git = tre = ne ned; ry = ste de Dø = de,

N° 19.

Forsoningen.

Andantino.

Mel. af Bellmann: "Blåsen nu alla".

f
 Syn = den er flet = tet Og Ha = det for = gjet = tet Ved vor Magt;

f
 Sei = ren er for = jæt = tet Til Aan = dens Magt:

V. S.

Da = ge = ne svin-de, Og den, der skal for = bin = de Stammens Skud, Den skal nok op =

rin = de Paa Nor = nens Bud: Da skal vort Fæ = dre = land

Trod-se en-hver Ly = ran! Fri = hed og Hæ = der og Lyf = fe ei vi = ge

fra det's Strand! Lo = ne skal et e = vigt Chor i Nord!

f *G. Ploug.*

N° 20.

Fædrenelandet.

Andante con moto maestoso.

J. C. Nordblom.

1. Her = li = ge Land! Fri = he = dens Hjemstavn paa Tor = den;
 4. st. Fri = he = dens Hjemstavn paa

Hil dig, du Dronning i Nor = den, Fæ = dre = ne =
 Tor = den, Hil dig, du Dronning i Nor = den, Fæ = dre = ne =

land! Fæ = dre = ne = land! Fæ = dre = ne = land!

2.
 Skjøn er din Strand!
 Held dine Ræt, dine Plove,
 Held dine Sletter og Skove,
 |: Fædreneland! :|

3.
 Længe i Syd
 Rullede Krigsgudens Torden;
 Men i det fredsomme Norden
 |: Smilte kun Fryd! :|

4.
 Fædreneland!
 Tak for den Fred du har givet;
 Glade vi offrer dig Livet;
 |: Tryk er din Strand! :|

5.
 Danmark Held!
 Hvidtsfeldts og Ranzhauers Sonner
 Himlen med Seieren lønner;
 |: Danmark Held! :|

6.
 Fjeldboen Held!
 Annas og Tordenskjolds Minde
 Vi mellem Klipperne finde;
 |: Fjeldboen Held! :|

7.
 Fædreneland!
 Vil os da Krigsguden vinke,
 Danste for Faren ei blinke,
 |: Fædreneland! :|

Skandinavisk Sang.

Con moto e maestoso.

J. S. Stung.

1. Un = ge Gjenbyrds-Liv i Mor = den! Røst fra vo = re Fædres Grav! Vil du

styr = re Ver = dens Dr = den, Bry = de Aan = dens Ba = ner af? Vil du

styr = re Ver = dens Dr = den, Bry = de Aan = dens Ba = ner af? 2. Vil du
3. Vil du styr = re Ver = dens Dr = den,

bre = de Dø = tids Mor = fe D = ver Nu = tids
1. 3. og 4. St. Vil du bre = de Dø = tids Mor = fe D = ver

fla = re Dag? Vil du væk = ke vil = den Styr = ke,
Nu = tids fla = re Dag? Vil du væk = ke vil = den Styr = ke,

marcato

For = dom, Had og Baa = ben = brag? Vil du væk = ke vil = den
For = dom, Had og Baa = ben = brag? Vil du væk = ke vil = den

Styr = ke, For = dom, For = dom, Had og Baa = ben = brag?

2.
Rei, du styrer Tidens Slummer,
For at vogte paa dens Løv,
: Dg du vrager tydske Krummer,
For at løste egen Arv. :
Mens du kalder fremt tilbage,
Frem du higer uden Sky;
: Mens du mindes gamle Dage,
Herligt varsler du om nye. :|

3.
Dg du spænder Styrkebæltet,
For at bane Aandens Gang,
: For at slaae tilgavns af Fæltet
Graaner Uret, rusten Dvang. :|
Dg du vil med Aukthors Hammer
Smedde Ringen, Had har delt,
: Du vil samle Nordens Stammer
Atter til et mægtigt Heelt. :|

4.
Unge Gjenbyrds = Liv i Norden,
Fortids = Rost og Fremtids = Syn!
: Nul fra Løberne som Torden,
Rænd i Sjælens som Lyn! :|
Trost de Bange, styrk de Svage,
Flof de Stærke Mand ved Mand!
: Skab en ny, en evig Sage
Om vort skønne Fædreland! :|

E. Ploug.

N° 22.

Holger Danstkes Morgensang.

Allegro moderato.

Mel. "Kung Carl, den unga hjelte."

1. Nu vaagner Hol-ger Dan = ste Med frist og frei = dig
 2. st. Med frist og frei = dig
 3. st. Med frist og frei = dig

Haand; Til Hjen-den Rid-der = hand = ste! Til Ven = nen var = me Haand! Fuld =

karst jeg kom til Mæ = le, Med Sang jeg kom i = gjen. God =

mor = gen, dan = ste Sjø = le! God = mor = gen, dan = ste
 2. og 3. st. God = mor = gen, dan = ste Sjø = le! 2. st. God =
 3. st. Godmor = gen, dan = ste

Sjæ = le!
mor = gen!*)

mf Jeg er blandt mi = ne Mænd, Jeg er blandt mi = ne Mænd.

Sjæ = le!

f Jeg er blandt mi = ne Mænd, Jeg er blandt mi = ne Mænd.

2.

Frisk grønnes Kal min Sommer,
Trods alle Vintres Snee.
Hvor gammel Holger kommer,
I Kal dog ung ham see.
Kun Mismod til mig stotter
Med Døvl og Klageraab.
[: Afveien, Klynkepotter! :]
[: Danst Mand har modigt Haab. :]

3.

Mit gamle Folk jeg kjender,
Det er saa ung som før,
I Holgers unge Benner
Det gamle Liv ei doer.
Jeg Liv og Tro forsægter:
Gæt Folk! een Drot! een Gud!
[: Bort, bort, hvor kold Fornægter! :]
[: Him Tro kun holder ud. :]

4.

Nu rider jeg til Thinge
Dg op til Kongens Gaard;
Heel djævt Kal Drødt klinge,
Hvor gamle Holger staaer.
Djævt Drø, men høist Lone!
Kun ærlig Blad fra Mund!
[: Respect for Folk og Throne! :]
[: Ad Maanen tuder Hund. :]

5.

Paa Koffen blev jeg ofte
Af ærlig Bonde kjendt,
Dg selv i Bondekofte
Af Krigsmand og Student.
Paa Haandtag, Blik og Mæle
Jeg kjender trofast Ven.
[: Godmorgen, danske Sjæle! :]
[: Jeg er blandt mine Mænd. :]

H. S. S. Grundtvig.

*) Det første Drø i næstfølgende Linie af hvert Vers afgiver Terten til dette Sted i 2den Stemme; men 3die og 4de Vers („Bort, bort” — „Respect”) maa den 2den Note i ovenstående Takt udelades.

*Moderato.***Fædrelandsfang.****C. C. F. Wense.**

1. Jeg veed et Land i hoi = en Nord, Hvor der er godt at væ = re; Som
 Stat ei mæg = tig el = ler stor, Men høit dog holdt i U = re. Thi
 E = nig = hed er Føl = kets Skjold, Dg Aan = dens Kraft dets Bær = ge; Saa
 er det trygt mod Vogn og Bøld, Naar Tor = den rundt de hær = je.

2.

Jeg veed et Land i hoi en Nord,
 Hvor der er godt at være;
 Ei Guldet der i Bjerger groer,
 Men Mark og Eng det bære.
 Thi Flid er Velfstandskilden der,
 Som Frugtbarhed beslygger;
 Dg gylde Høst betrygget er,
 Hvor Loven Landet bygger.

3.

Jeg veed et Land i hoi en Nord,
 Hvor der er godt at være;
 Ei Skjønbed der i Templer boer,
 Men under Himlens Sphære.
 Thi Njon er tætte Vøgelund,
 Dg kornbevorte Høie,
 Dg Strandens Bred, og Dalens Grund,
 Dg Vignens lyse Die.

4.

Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være;
Ei Frihed der er tryglet Ord,
Men Kongens Daad og Væ.
Ehi lovlig Friheds bedste Ven
Er han, som bærer Kronen;
Derfor er Kjerlighed igjen
Det bedste Værn om Thronen.

5.

Jeg veed et Land i høien Nord,
Hvor der er godt at være;
Vel rinder Blod meer varmt paa Jord,
Men Trostid der man lære.
Ehi der er Ven, og der er Mo,
Hvem ingen andre ligne,
Der er jeg født, der vil jeg døe,
Og Danmarks Navn velsigne!

C. H. David.

N° 24.*Andante con moto.*

Krigerens Vise.

J. L. W. Kunzen.

1. Det var en Fryd i gam = le Da = ge, Da Nor = dens staa = be =

Kæb = te Mænd Ved Hor = net stot = te = des at dra = ge I Kam = pen

hen. De stred og slog med Mod og Væl = de, Fra Hjel = m og Di = e Flammer

foer. Naar Sei = er gjaeldt blandt Nor = ges Hjel = de, Da smil = te Thor.

2. Som flygtig Drom forsvandt de Glæder!
Af Sværd og Brynie dannes Plov,
For Bjærkemaal man Hymner kvæder
Til Fredens Lov.

Men turde nogen Fiende vove,
At ætse Dan til blodig Jærd,
Stal Jernet af de danske Plove
Snart vorde Sværd!

E. Salsen.

Andantino.

Fædrelandsfang.

Cl. Schall.

1. Jeg kjen = der et Land, som har Bol = ger til Bøld, Et blomstren = de E = den i
Nor = den; Jeg kjen = der et Land, som har Tro = skab til Skjold, Den
tryg = ge = ste Hjem = stavn paa Tor = den. Med ju = blen = de Stolt = hed, med
in = der = lig Lyst, Den Dan = ske det kal = der sin Fæ = dre = ne = lyst.

2.
Jeg kjen = der et Land, hvor Retfærdighed boer,
Hvor Borgen ei Hytten kan knuse,
Hvor Frihedens Poppel i Slotsgaarden groer
Dg trindt om de laveste Huse.
Glad træder den Danke for Billedet frem
Dg kjen = der sit Danmark, sit Fædrenejhem.

4.
Jeg kjen = der et Land, hvor den adleste Drot
Ved Kærlighed Thronen begrunder,
Hvor Ringhed, som Hoihed, til Hersterens Slot
Frimodig og tillidsfuld stunder.

3.
Jeg kjen = der et Land, hvor i ældgammel Skrift
Man Mindet om Fædrene glemmer,
Hvor Hoiens Bautaesten, Kampens Bedrift
Til Manddom og Grefvgt stemmer.
Det gamle, ærværdige, hædrede Land,
Det kalder den Danke sit Fædrenejland.

4.
Beflagnede Danmark! Din Lykke er stor.
Sid længe Kong Fredrik maa styre dit Røer!

Sophus Zahle.

N° 26.

Die Morſke.

Allegro moderato.

En færøſt Folkeſiſe.

1. Nu vil = le vi be = gyn = de en Vi = se paa = ny! Hvor = om? hvor = om? Alt

om D = le Mor = ſke og hans Ven = ne = viv, og hans Ven = ne = viv, og hans Ven = ne =

viv. Paa Sal = ten i Nor = ge faaer Daſt D = le Mor = ſke*).

7/8 *V.S.*

2. Die Morſke han ſkulde til Marked age, — Die Morſkes Kone ſit Nys derom; —
 Hvad der? hvad der? Hvad hun? hvad hun?
 At kjøbe ſin gamle |: graa Mær en Mage. :| Hun efter ſtakkels Die |: til Marked kom. :|
 Paa Salten o. ſ. v. Paa Salten o. ſ. v.

3. Die Morſke var kommen i ſaa godt et Lag Dg ſidder du her, du forſyldte Hund?
 At spille Kort; Hvad du? hvad du?
 Atten Daler tabte han |: i det forſte Slag. :| Du ſkal faae Skam |: paa dit Kallun. :|
 Paa Salten o. ſ. v. Paa Salten o. ſ. v.

4. Die Morſkes Kone, den arrige Gaſt, —
 Hvad hun? hvad hun?
 Hun ſlog ſtakkels Die, |: han ſit Skam og Daſt. :|
 Paa Salten o. ſ. v.

*) Salten, et Fogderie i Nordlandene. — Maafſee Tilnavnet Morſke er en Fortæiſe af Moſto, og tyder hen paa denne, ikke langt fra Salten's Fogderie liggende Ø, ſom Oles Hjemſtaen.

D = le Mor = ste lig = ger krum = pen paa Lof = te; San = de:

semp. cresc.

lig, han skal her = ned, om der staaer no = get Raad der = til.

ff

N° 27.

Fr. Ole.

Con moto.

En færdigt Folkevise.

1. — Kon-gen spurg-te Dat-ter sin — Ma = tro = ri, Ma = tro =

mf cresc.

ri — Hoor gammel er æld = ste Son-nen din? Dur = re = lur = re giel giel

mf *p*

2.

Saa gammel er ældste Sonnen min,
Han rider til Thinge for Fader sin.

3.

Kongen spurgte Datter sin:
Hvor gammel er ældste Datter din?

4.

Saa gammel er ældste Datter min,
Hun væver Guldvæven for Moder sin.

5.

Kongen spurgte Datter sin;
Hvor gammel er yngste Barnet dit?

6.

Saa gammel er yngste Barnet mit,
Det spiller i Buggen for Moder sin.

7.

Kongen spurgte Datter sin:
Hvem er Eiermanden din?

8.

Hr. Ole han er min Eiermand;
Og, kjære Fader, I give mig ham.

9.

Og Kongen smilte under Skarlagenkind:
I beder Hr. Ole gaae for mig ind.

10.

For halvt han havde talt det Ord,
For var Hr. Ole ind for Bord.

11.

Kongen taler til Svende tolv,
I tager Hr. Ole og lægger i Bost.

12.

Det gjør ei dine Svende tolv,
At de skulde lægge Hr. Ole i Bost.

13.

Hr. Ole han drager ud sin Kniv:
Var du ei Konge, det gjaldt dit Liv.

14.

Hr. Ole! Hr. Ole! stik ind din Kniv;
Jeg g'ør dig min Datter, den Benneviv.

15.

Hr. Ole! Hr. Ole! stik ind dit Sværd;
Jeg g'ør dig min Datter, du er hende værd.

16.

Det fik Hr. Ole, for han var ei ræd,
— Matrori, Matrori, —
Derfor kom han i kongelig St.
Turrelurre gief gief gief.

Korst Folkevise.

Andantino.

1. Fjeldbyg-gen¹⁾ ag = ter paa Li = den; Om Vin = tren, naar Da = gen er li = den,

Ta'er han Dr' paa Nak = ken; I Bak = ken Saaer i dy = ben Snee

Dp til Kan = der = ne, Fin = der sig et Træ, Kro = get til at see; Hug = ger der = af

Mei = e²⁾, Som plei = e Bru = ges un = der Glæ = der paa Mei = e.

¹⁾ Fjeldbyggen o: Fjeldboen. ²⁾ Meier o: Sjøanger.

2.
 Bonden, som boer ind i Jorde,
 Deels haver hertige Jorde,
 Eng og grønne Bølge; blandt Knolde
 Frugtbart Kornland,
 Som vel nære kan
 Rundelig sin Mand,
 Ligger for eet Spand¹⁾,
 Er dog god for tvende, ja trende,
 Føder Kvæg og Faar uden Ende . . .

3.
 Halsfri sit Smør skulde kjerne,
 Kommen²⁾ bortstjal hendes Terne,
 Var den bort til Drengen i Engen,
 Som var hendes Ven;
 Der foer Kommen hen;
 Saa gik til med den.
 Halsfri stod igjen,
 Over saadan Kræsen, Drenge-Væsen
 Stod, som hun var slagen paa Næsen.

4.
 Siden, som det blev opdaget,
 At hendes Tos den har taget,
 Blev den gode Kvinde ei ri'nde,
 Seer sig om i Bræa,
 Hænder en Kjøp der staae;
 Djævels Huus der laa,
 Banket Ryg og blaa
 Gik den Tos at bære, maatt' svære,
 Aldrig mere utro at være.

Peder Dass.
 († 1708).

Nr 29.

Urtegaarden.

Andantino.

dolce

Dansk Folkedans.

1. Jeg veed mig saa dei = lig en Ur = tegaard, en Ur = tegaard, Paa hver en

Si = de i Ro = ser hun staaer Om Somme = ren, Om Som = me = ren.

2.
 Hun er alt som |: det stolteste Kloster; :|
 Derinde vorer saamange smaa Blosker³⁾
 |: Om Sommeren. :|

3.
 Derinde vorer |: saa fager en Lind, :|
 Derinde spiller baade Hjort og Hind
 |: Om Sommeren. :|

4.
 Derinde vorer |: en Rose saa rød; :|
 Derinde synger en Rattergal sød
 |: Om Sommeren. :|

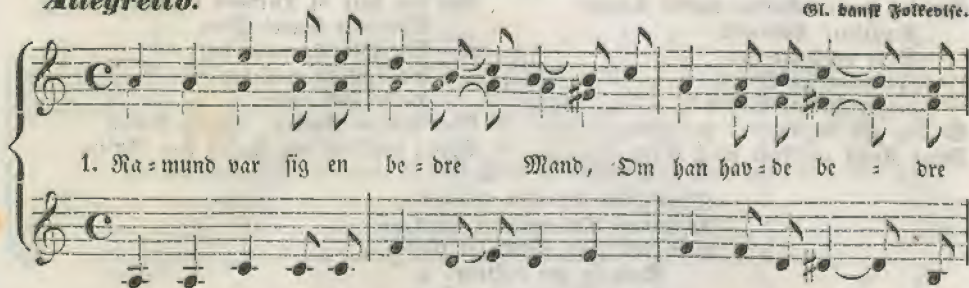
¹⁾ Eet Spand = saameget Land, som ploies med eet Spand Heste. ²⁾ Kommen = floeden. ³⁾ Blosker = Blomsterne paa Frugttræer.

N° 30.

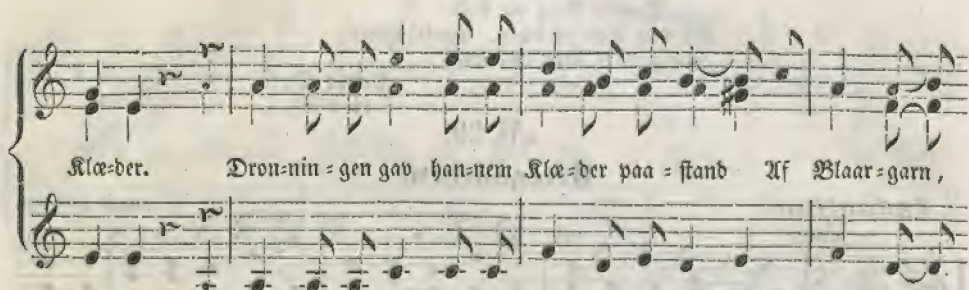
Ramund.

Allegretto.

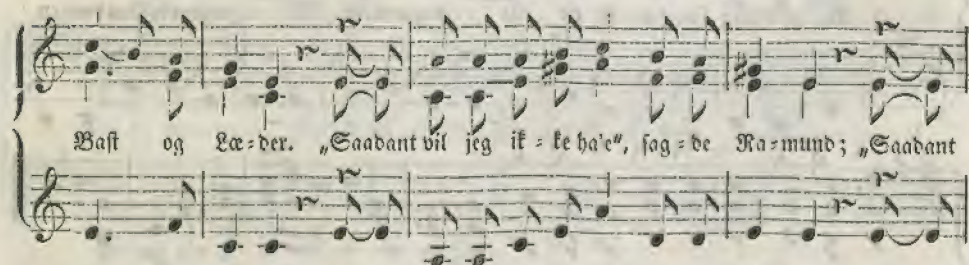
Gl. dansk Folkevise.

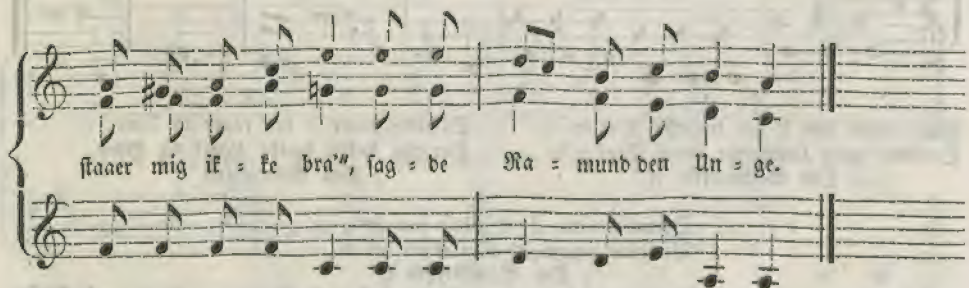
1. Ra = mund var sig en be = dre Mand, Om han hav = de be = dre

Klæ = der. Dron = nin = gen gav han = nem Klæ = der paa = stand Af Blaar = garn,

Bast og Læ = der. „Saadant vil jeg ik = ke ha'e“, sag = de Ra = mund; „Saadant

flaer mig ik = ke bra'“, sag = de Ra = mund den Un = ge.

2.

„Bast og Blaargarn er værre end Ny,¹⁾
 Det kan du give Tjenerne dine.“
 Kroenen gav hannem Klæderne nye
 Af Silke og Sammet²⁾ fine.
 „Saadant vil jeg heller ha'e“, sagde Ramund,
 „Saadant staaer mig meget bra“, sagde Ra-
 mund den Unge.

3.

Ramund takler Skibene syv
 Med udslagne Seil ved Strande;
 Saa seiled' han sig over salten Sø
 Alt ind paa Tætternes Lande.
 „Nu er vi komne her“, sagde Ramund,
 „Foruden stor Besvær“, sagde Ramund den
 Unge.

4.

Ramund gif sig ved salten Sofstrand,
 Der saae han syv Tætter stande.
 „Tager jeg Ramund paa min mindste Haand,
 Dg kaster hannem langt fra Lande.“
 „Det gjør ikke ene du“, sagde Ramund,
 „Komme maae I alle syv“, sagde Ramund
 den Unge.

5.

Ramund tog til sit dyre Sværd,
 Det han kalde Dymlingen røde;
 Han hug de syv Tætter med en Færd,
 At Blodet randt dennem tilføde.
 „Der ligg' I alle syv“, sagde Ramund,
 „Alt staaer jeg her endnu“, sagde Ramund
 den Unge.

6.

Ramund gif sig i Bjerget ind
 Til alle de Smaa-Trolde Søde;
 Saa stride randt Raarer de Trolde paa Kind,
 De monne for Ramund græde.
 „Græder du for mig?“ sagde Ramund,
 „Seg græd aldrig for dig“, sagde Ramund
 den Unge.

12.

Ramund tog til sin store Kniv,
 Den han kalde Dymlingen dyre,
 Saa skilte han Keiseren ved sit Liv,
 At Hov'det floi femten Mile.
 „Seg mente den ei bed“, sagde Ramund,
 „Dog rinder Blodet ned“, sagde Ramund den Unge.

7.

Ramund ladebe Skibene syv
 Med Guld og ædele Stene,
 Dg seiled' saa over den salte Sø
 Hen ind paa Keiserens Lande.
 „Nu er vi komne her“, sagde Ramund,
 „Nu har vi bedre lært“, sagde Ramund den
 Unge.

8.

Ramund han gif sig i Borggaarden ind,
 Der leg'de de Bøld og Guldterning.
 Alle forskrækkedes for Ramunds Skind,
 Dg for hans grumme Gebærder.
 „Bakker Leg er det“, sagde Ramund,
 „Staaer jeg lege med?“ sagde Ramund den
 Unge.

9.

Keiseren udaf Binduet saae
 Med Angest og forrigsfuld Mine;
 „Hvo er den Mand i Gaarden mon staae
 Dg der saa hætselig grine?“ —
 „Det er mig; jeg har Lyft“ — sagde Ramund,
 „Med dig at vov' en Dyft“, sagde Ramund
 den Unge.

10.

Ramund slog paa sit gode Sværd,
 At Jorden hun gunged og rysted;
 Fuglene daaned og faldt ned til Mark,
 Som sjunge tilforn paa Kviste.
 „Ret nu bli'r jeg vred“, sagde Ramund,
 „Kommer du ei ned“, sagde Ramund den
 Unge.

11.

„Kjære Ramund! du lade mig leve!
 Jeg saae end aldrig din Ege;
 Min yngste Datter vil jeg dig give
 Dg Halvparten af mit Rige.“ —
 „Det ta'er jeg, naar jeg vil“, sagde Ramund,
 „Dg saa din Datter til“, sagde Ramund den
 Unge.

¹⁾ Ny o: et Slags grovt, uldent Løi; Filt. ²⁾ Sammet o: Floiel.

Bonden og Kragen.

Con moto.

En dansk Follesøise.

1. Da Bonden han vil = de ad Skoven gaae, Tralla = le = ra fal = de = ra fal = de = ra =

ra, Han der en Kra = ge hop = pen = de saae. Tral = la = le = ra fal = de = ra tral = le = ra *).

2.
Den Bonde han gif og gjorde Omhvøb,
Dg Kragen stedsf efter ham løb.

3.
Da tænkte den hange Bonde ved sig:
Den Krage en Her er visseelig.

4.
Dg Bonden han vendte til Byen igjen:
Jeg troer den Krage vil bide En.

5.
Men Konen hun svarte ham paa stand:
Naar hørte du Krager bide en Mand.

6.
Med Bøsse han gif nu til Skoven hen,
Der saae han Kragen hoppe igjen.

7.
Dg Bonden satte Bøssen for sit Knæ,
Saa skød han Kragen ned af det Træ.

8.
Det rygtes vidt og bredt om Land,
At Bonden var en saa drabelig Mand.

9.
Dg strax kom der Bud fra Bispens Gaard:
Hvor blev den Krage, du skød i Gaar?

10.
At Hovedet gjorde jeg Kirke = Knag,
At Næbet saa gjorde jeg Bonde = Tap.

11.
Med Hjæbrene tækked' jeg alt mit Huus,
At Tællen jeg skøbte mig tolv Pund Hus.

12.
At Skindet jeg syede mig tyve Par Sko,
Foruden to Tøfler, jeg skjenkte min Mo'er.

13.
At Kjødet jeg salted mig Tønder og Kar,
Foruden en Stæg, jeg forærte min Fa'er.

14.
At Skroget jeg bygte min Husbond et Skib,
Saa stolt som i Kongens Flaade det gif.

15.
At Larmene snoede jeg Taffel og Reb;
At Fodderne gjorde jeg Møge = Greb.

16.
At Stjerten jeg gjorde de Hatte = Gevær,
Som Fruer nu bære i Solskins = Beir.

17.
Ved denne Krage blev Bonden riig,
Dg længe med Kone han gottede sig.

18.
Nu skal den Krage ei bide mig meer.
Der meget Underligt i Verden skeer.

19.
Om Nogen vil sige, at det er Lant,
Saa sværger jeg paa, at det er sandt.

*) Man kan påsænde forfærdte denne Vise ved at udslæbe Omkvædet „Trallala“ og slæbe to og to Vers sammen, hvorved dog, da der er et ulige Antal Vers, eet af de sidste 3 Vers, ligegyldigt hvilket, maa overspringes.

N° 32.
Baaren.

41

Andantino. Tohle Stemmer.

A. V. Berggreen.

1. See Sydens Fugl i Flugt mod Nord Ud = spre=der si = ne Bin = ger, Dig
 hil = ser den, o Mo = der-jord! Dg ven = lig Som = mer brin = ger.

Con più moto.
Alle.

Smukt nu grønnes Dan = marks Sko = ve, Smukt nu grøn=nes Dan = marks
 Sko = ve, Smukt nu grøn = nes vort Dan = marks Sko = ve!

2.

4.

Hver Blomst, hvert Skud, som Vintrens Tid Af Zephyrs muntre Vingeslag
 I Mark og Lund har knækket, Sig kruser sagte Bøden,
 Har atter Solen, varm og blid, Dg af hans lette Vanddrag
 Til Liv og Aande vækket. Det luster mildt i Skoven.

: Smukt nu grønnes vort Danmarks Skove. : | Smukt nu grønnes vort Danmarks Skove. : |

3.

5.

Nu Kilden gaar sin vante Gang, Kom, Broder, kom! som lette Fugl
 I Strømmen Fjsten spiller, Lad i det Frie os ile,
 Dg Droslen blander blidt sin Sang Med den opsoge os et Skjul,
 Med Nattergalens Triller. Hvor Baarens Blomster smile.

: Smukt nu grønnes vort Danmarks Skove. : | Thi nu grønnes vort Danmarks Skove. : |

Morgen: Skovsang.

Alla marcia.

F. Mendelssohn-Bartholdy.

1. Hil dig, dan=ste Bo=ge=lund, Med din hval=te, tæ=te Kro=ne! Til din

Priis skal Sangen to=ne I den aar=le Mor=gen=stund San=gen
3. og 4. St. Til din Priis skal San=gen

to=ne I den aar=le Mor=gen=stund. 1. og 2. St. Skjon=ne Lund!
3. St. Hil dig Lund! Hil dig

Lund! Skjon=ne Lund! Hil dig, dan=ste Bo=ge=lund!
Hil dig, dan=ste Bo=ge=lund!

4. St. Hil dig, dan=ste Bo=ge=lund!

lund! Hil dig, Lund! Hil dig, dan = ste Bo = ge = lund!

lund! Hil dig, Lund! Hil dig, dan = ste Bo = ge = lund!

2.
 See! med Pragt fra Østresund
 Stiger Dagens Drot, den skønne,
 Og forgylder lifligt grønne
 Lov i aarle Morgenstund.
 Hil dig, Lund, skønne Lund!
 Hil dig, danske Bogelund!

3.
 Dig, du friske Bogelund,
 Priser glad hver Fugletunge;
 Og din Lovsang heit vi hujnge
 I den aarle Morgenstund.
 Hil dig, Lund, skønne Lund!
 Hil dig, danske Bogelund!

v.

N° 34.

Længsel efter Regn.

J. A. B. Schulz.

Andante.

1. st. Reg-nen kom-mer ei; Bo = re Al = gre staae og

2. st. Bo = re Al = gre

3. st. Regnen kom = mer ei; Bo = re Al = gre staae og

før = ge, Al = le Blomster vis = ne.

før = ge, Al = le Blomster vis = ne. Reg-nen

før = ge, Al = le Blom = ster vis = ne. V. S.

kom = mer ei; Bo = re Træ = er staae og sør = ge, Lø = vet,
Bo = re Træ = er sør = ge, Lø = vet,
Reg = nen kom = mer ei; Bo = re Træ = er staae og sør = ge, Lø = vet,

af, alt fal = mer. Dg = saa Mar = kens Kvæg van = smæg = ter,
af, alt fal = mer. Mar = kens Kvæg van = smæg = ter,
af, alt fal = mer. Mar = kens Kvæg van = smæg = ter,

Støn = ner mat og seg = ner. Dr = men vaan = der sig i
og seg = ner. Dr = men vaan = der
Støn = ner mat og seg = ner. Dr = men vaan = der

Stø = vet, vaander sig, og vil døe. Lad dog Blom = ster:
fig, vaan = sig, der sig, vil døe. Lad dog
fig i Stø = vet og vil døe. Lad dog

ne ei viš = ne, It = te Lo = vet fal = me,
Blom = ster = ne ei viš = ne, It = te Lo = vet

Blom = ster = ne ei viš = ne, Lad ik = te Lo = vet

p D, lad Kvæget ik = te seg = ne, Lad Dr = men ei van-
fal = me, D, lad Kvæget ik = te seg = ne, Dg Dr = men
semp. cresc.

fal = me, Dg Kvæ = get ik = te seg = ne, Dr = men

smægte! Himmel giv os Regn! Him-mel, Him = mel,
døe! Himmel, giv os Regn! Himmel,
p semp. cresc.

døe! Himmel, giv os Regn! Himmel, giv os Regn!

giv os Regn! Himmel, Him = mel, giv os Regn!
giv os Regn! Himmel, giv os Regn!
p

giv os Regn! Himmel, Him = mel, giv os Regn!
p

I Stoven.

Andante.

W. A. Mozart.

O, hvor langt skjon = ne = re her i det Gron = ne, End hist i

foal = me By træt = te at sten = ne! 3. st. Sto = vens Sal Er saa

mf

Er saa sval, Her aan = des frit! Du = ste = ne duf = te sval, Her aan = des frit!

p p smp. cresc.

sødt, ja sødt! Græsset er blødt; Ja Bu = sten duf = ter sødt, ja Bu = sten duf = ter 3. st. Græsset er blødt,

sødt, Dg Græsset er saa blødt, Ja Bu = sten duf = ter sødt, Dg Græsset er saa blødt! sødt, Dg Græsset er saa blødt!

Græs = set er blødt! Her hvi = le vi lidt.

N° 36.

Bennesang.

Moderato.

F. E. W. Kunzen.

1. Naar Sorgens mør-ke Sky-er søe-ve Hen = o = ver Li = vets tran = ge Vel,
Hvad er det som vor Sjæl kan hæ-ve, At den til Mismod syn = fer ei?

D Ven-skab! du os ræ-fer Haand, Du e = ne styr = fer da vor Aand!

2.
Naar hoi og ædel Fryd udbreder
Sit Purpur paa den Godes Kind,
Hvad skabte disse rene Glæder,
Som trylle hans henrykte Sind?
O Ven-skab! du den Himmel er,
Hvor hans Sjæl sin Lykke seer!

3.
Naar Ringheds Søn i stille Hytte
Fro nyder umisundet Held,
Dg ei med Fyrsteglands vil-bytte —
Hvor fandt han Glædens sande Vel?
O Ven-skab, Ven-skab! det er dig,
Som gjør ham riig og lykkelig!

4.
Dig, Ven-skab, ville vi indvie
Et varigt Sæde i vort Bryst,
Dg i din Favn skal Klager tie,
Hvert Held tilsmile dobbelt Lyst.
O Ven-skab! Livets bedste Held,
Du være hellig for vor Sjæl.

5.
Selv da, naar haarde Skjæbner kalde
Os til et smerteligt Farvel,
De Taarer, som fra Diet falde,
Skal gyde Trost i Bennisens Sjæl.
O Ven-skab! Livets bedste Lyst,
Du evig throne i vort Bryst.

M. S. Liebenberg.

N° 37.

Afskedsfang.

Poco andante.

J. P. W. Kunze.

1. Vor Klo = de sig drej = er om = kring u = den Rast, Og In = tet der =

paa staaer ret va = rigt og fast; Vi val = len = de ra = ve paa rul = len = de

Muld, Og en = de = lig fal = de vi Al = le om = fuld.

2.
Vor Tid snøs i Kurrer af Haab og af Frygt,
Og Intet i Livet er varigt og trygt;
Paa Regn følger Solskin, paa Vinteren Vaar,
Og Døden paa Livets de verlende Kaar.

3.
Forspildt er vor Omfarg, vor Iver og Flid,
I Hvirvlen af Rum, og paa Hjulet af Tid;
Vi mødes omsonst paa den flidrige Bei,
Og det, som vi søge, det finde vi ei.

4.
Høit over det lavere Stov er den Lyf,
Som letter og roligere ene vort Bryst;
Og Vinger gav Himlen os naadig og hulb,
Til Flugt over Jordens omtaagede Muld.

5.
Hvor Intet forstyrer den reneeste Fryd,
Som utomt fremvælter af Blisdom og Dyd,
Til ægte Lyfsaligheds straalende Top,
Did svinge sig Tanken og Følelsen op.

6.
Der sætte vi Stævne hinanden hver Gang,
Og samler til Afsked en sørgelig Sang;
Der mødes vi stedse, trods Afstand og Aar,
Og samles for evig, naar Alting forgaaer.

J. Baggesen.

N 38.

Trøstesang.

Andantino.

J. A. P. Schulz.

1. Aft = nens Dug i lum = re Com = mer Lavt fra For = den Sti = ger
 Mor = gen = dug fra = o = ven kom = mer, Dryp = per ned fra Eng = les

p

frem; Hien i Mulm og Skyg = ge staaer; Den = ne
 Hjem.

mf

Glands fra Him = len faaer, Blank den funk = ler og for =

p cresc.

sojn = der, Me = dens So = len høit op = rin = der.

p

2.

O Saalmodigheds Taarer —
 Det er Morgendug paa Straa!
 Kristus! naar mig Smerten faaer,
 Lad mig dem i Diet staae!
 Jamrer jeg med Af og Bee,
 Faar jeg ingen Trøst at see!
 Ikkun Den, der troer og faaler,
 Hvilke Haabets Morgenstraaler!

3.

Ham beskinner Herrens Naade,
 Medens Sukket bryder ud;
 Vdmyg, søger han med Naade,
 Derfor har han Røds hos Gud.
 Verden selv, med al sin Skam,
 Rødes til at love ham.
 Taaren stilles, Bønnen lyder,
 Trøstens klare Dag frembryder!

C. J. Bøye.

Herrens Straffedomme.

Andante.

J. A. W. Schulz.

1. — See, Gud er Kjær = lig = hed og skaa=ner Men=ne = ster, Dg læn = ge,

mf

læn=ge o = ver = bær; Dog, naar sig Tor = den fræk op = sæt = ter Dg sla = viß

tje = ner Last og Skam, Da er han nid=Kjær, da ud = sæt = ter Han

Hver, som haa = ner ham.

Dg sla = viß tje = ner Last og Skam,

2.

En Hær af Plager staaer paa første Vink bered
 At tjene hans Retfærdighed.
 Blodpletter Krig med trodsig Pande
 Gaaer væbnet ud til tusind Mord,
 Dg Pesten øder hele Lande
 Ved Herrens mindste Ord.

3.

Naturen skjælver, naar den Høieste er vred;
 Dg Jorden rykker af sit Sted,
 Naar Tordenstrald hans Dom forkynder,
 Dg Gud paa Stormens Vinger gaaer;
 Dg hele Folkeslægters Synder
 For Herrens Ansigt staaer.

4.

Et Uveir drager op, fort Himlens Hvalving er
 Alt over vore Hoveder;
 Gud Zebaoth med Hævn vil komme.
 Op, Synd're, op! imod ham gaaer
 I Sæk og Aske! thi hans Domme
 Kun Ruelse modstaaer.

5.

Afbeder flux hans Harm! Hans Bue ligger
 spændt,
 Mod Eder, af! mod Eder vendt.
 Snart flyve søvvelstændte Pile
 I Eders Synders Sodoma;
 Da skulle I om Nedning hyle;
 Men hvo kan redde da?

Efter J. P. Uz af E. Storm.

N° 40. Canon*).

Allegretto.

(For fem Stemmer.)

J. Sandn.

Es = ter Lyk = ken Al = le gjer = ne Le = de i det vi = de Fjer = ne;
 Es = ter Lyk = ken Al = le gjer = ne

Men den san = de Fryd og Lyst Hvi = ler i vort e = get
 Le = de i det vi = de Fjer = ne; Men den san = de Fryd og
 Es = ter Lyk = ken Al = le gjer = ne Le = de i det vi = de Fjer = ne;
 Es = ter Lyk = ken Al = le gjer = ne

*) Om Udsørelsen af Nr. 40, 42, 43 og 47, see 5te Hefte Pag. 69, Anm. — Texten til Nr. 40 og 42, ligesom til Nr. 47 i 5te Hefte, af E. P. Bishp; til Nr. 47 i dette Hefte efter Chr. Pram.

Slutning.

Bryst, i vort e = get Bryst!

Bryst Hvi = ler i vort e = get Bryst!

Men den san = de Fryd og hvi = ler i vort Bryst!

Le = de i det vi = de Fier = ne; Fier = ne.

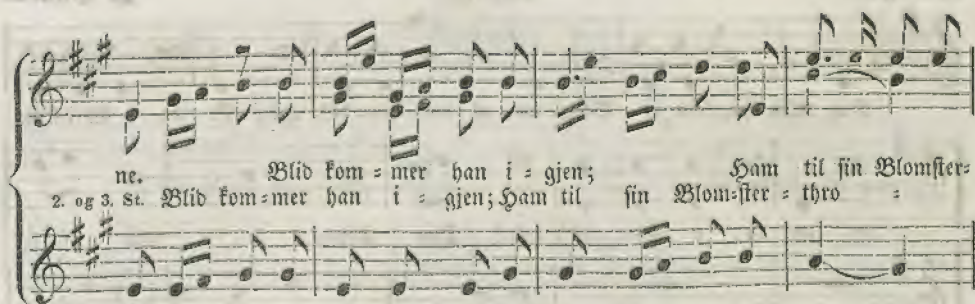
Ef = ter Bryst = fen Al = le gier = ne; Hvi = ler i vort e = get Bryst!

N° 41.*Allegretto.***Baarhymne.**

J. A. P. Schulz.

1. I staa = le = vir = ket Far = ve = dragt Har du os at = ter

Baa = ren bragt Dg flæt = tet Ro = ser til hans Kro =
3. st. Dg flæt = tet Ro = ser til hans Kro =

ne. Blid kom = mer han i = gjen; Ham til sin Blomster-
 2. og 3. St. Blid kom = mer han i = gjen; Ham til sin Blom-ster = thro =

thro = ne De gylt = ne Ti = mer fø = re hen.
 ne De gylt = ne Ti = mer fø = re hen.

2.

Han gaaer i Krat, det springer ud,
 Dg Engen grønnes ved hans Bud,
 Dg Skoven faaer igjen sin Skygge;
 Dug vifter Zephyr ned,
 Dg alle Fugle bygge
 Dg kvædde sødt om Kjærlighed.

3.

Med dine Tøners muntre Klang,
 D Fuglechor! skal og min Sang
 Sig til Naturens Fader svinge.
 Hvad føler jeg ei her!
 Gud, Herren vil jeg synge,
 Som gjorde mig til det, jeg er.

4.

See, Jorden som et Alter staaer,
 Hvorpaa det blomsterrige Aar,
 D Herre! dig sit Dffer bringer,
 Sin søde Virakdust;
 Mens Fugle = Hymnen klinger
 Saa liflig i den varme Luft.

5.

Saa undersødt en Skjønheids-Pragt
 Er i Naturens Ansigt lagt
 Af dig, al Skjønheids rige Kilde!
 Dig selv er Ingen liig.
 Min hele Sjæl opfyldte
 Skal Kjærlighed og Tak til dig!

Efter J. P. Uz af E. Storm.

Den Klip = pe, som af Stor = me al = drig bry = des ned, Er du, o Chri = sten =

tro, og du, o Hjer = te = fred! Den Klip = pe, som af

Den Klip = pe, som af Stor = me

Stor = me al = drig bry = des ned, Er du, o Chri = sten = tro, og

al = drig bry = des ned, Er du, o Chri = sten = tro, og du, o Hjer = te =

du, o Hjer = te = fred! Er du, o Chri = sten =

fred! Den Klip = pe, som af Stor = me al = drig

Den Klip = pe, som af Stor = me al = drig bry = des ned, Er

tro, og du, o Hjer = te = fred! Den
Hjer = te = fred!

bry = des ned, Er du, o Chri = sten = tro, og du, o
og Hjer = te = fred!

du, o Chri = sten = tro, og du, o Hjer = te = fred! Den
og du, o Hjer = te = fred!

3 Slutning.

N° 43.

Canon.

Adagio.

(For fem Stemmer.)

J. Sandn.

Nu far = vel! for = glem ei mig! Tid vil Sav = net næv =

Nu far = vel! for = glem

ne dig, vil næv = ne dig! Nu far = vel! for =

ei mig! Tid vil Sav = net næv = ne dig, vil næv =

Nu far = vel! for = glem ei mig! Tid vil Sav = net næv =

Nu far = vel! for = glem

Slutning.

glem ei mig, glem ei mig! Nu far = vel!

ne dig! Nu far = vel, for = glem ei mig!

ne dig, vil næv = ne dig!

ei mig! Tid vil Sav = net næv = ne dig!

Nu far = vel! for = glem ei mig!

N° 44.
Brug Tiden.

Andante.

Fred. Foersom.

1. Nyt Li = vets for = te Di = e = blif = fe! De saa = re ha = stig
soin = de hen; Men Li = men, som du brug = te if = fe, Hoor = le = des
vil du min = des den? Hvis du vil ny = de Li = vet
ret, Til gavn = lig Daad du bru = ge det.

2.
Sog ei din Fryd blandt Sværm af Daarer!
Saa snart hen vinder Letsinds Drom;
Dg vil du spare Væmøds Taarer,
Aun langsomt Glædens Væger tom.
Behersk dig selv! lod Blisdoms Bud,
Din Fryd da varer Livet ud.

3.
Brug Livets Skjonne Morgenrode!
Din Manddoms Lod da vorder Fryd,
Dg end som Vdving skal du møde
Saa mangel Væn for øvet Dyd.
Vor Leeg knap mindes fra igaar;
Men Manddoms Bærl til Sæfker naar.

P. W. Lütten.

N° 45.

Forgængelighed.

Andantino.

J. A. P. Schulz.

1. Siig, hvor er Vi = o = len blaa, I hviß mil = de Vi = e Af = glands
af en Himmel laa Og af stil = le Noi = e? Ungling! af, med
Baa = ren fort, Svandt Vi = o = len og = saa bort!

2.
 Ei jeg Blomsters Dronning seer
 I sit Purpur rødme;
 Tryller Rosen ikke meer
 Med sin Bellugts Sødme?
 Pige! Somn'ren soinder hen —
 Rosen, af, forsvandt med den!

3.
 For mig da til Bækken ned,
 Som i Dalen flyder,
 Paa hvis friske, grønne Bred
 Glemmigei fremskyder.
 Al, for Solens stærke Brand
 Bækken svandt i tørre Sand!

4.
 Hytten med sit Lov, saa sval,
 Hvor vi sad fortrolig?
 Skovens høitidsfulde Sal,
 Nattergales Bolig?
 Uveirsgenglen stormed frem —
 Du forgjæves søger dem!

5.
 Siig, hvor er da Skjalden vel,
 Der ved Harpens Tone
 Hæved andagtsfuld min Sjæl
 Op mod Herrens Throne?
 Harpens Strænge brustne er —
 Skjalden, af, er ikke meer!

Lildeels efter Jacobi.

Julestjernen*).

Andantino.

C. C. F. Weyse.

1. Deilig er den Him-mel blaa, Lyft det er at see der = paa, Hvor de
 gylt = ne Stjerner blin = ke, Hvor de smi = le, hvor de vin = ke Ds fra
 Tor = den op til sig, Ds fra Tor = den op til sig!

2.
 Det var midt i Jule-Nat,
 Hver en Stjerne glimted nat,
 Men med Et der blev at stue
 En saa klar paa Himlens Bue,
 | Som en lille Stjerne = Sol. |

3.
 Langt herfra i Østerland
 Stod en gammel Stjerne = Mand,
 Saa fra Taarnet vift paa Himlen,
 Saa det Lys i Stjerne = Brimlen,
 | Blev i Sind saa barneglad. |

4.
 Naar den Stjerne, lys og blid,
 Sig lod see ved Midnats = Tid,
 Var det Sagn fra gamle Dage,
 At en Konge uden Mage
 | Skulde fødes paa vor Jord. |

5.
 Derfor blev i Østerland
 Nu saa glad den gamle Mand;
 Thi han vilde dog saa gjerne
 See den lyse Konge = Stjerne,
 | For han lagdes i sin Grav. |

*) I "Kortfattet Musiklære" af H. C. Hansen, Pag. 36, findes Weyse urigtigt anført som Componist af en anden Melodie til dette Digt.

6.

Han gik til sin Konges Slot,
Kongen kjendte ham saa godt,
Horte og med Hjertens = Glæde,
At det Lys var nu tilstæde,
|: Hvorom gamle Spaadom lød. :|

7.

Han med Søn og Stjernemand
Flux uddrog af Ofterland,
For den Konge at oplede,
For den Konge at tilbede,
|: Som var født i samme Stund. :|

8.

Klare Stjerne basted frem,
Ledte dem til Bethlehem,
Over Hytten lav og lille
Stod saa pludselig den stille,
|: Straalede saa lyst og mildt. :|

9.

Glæde ubi Sjæl og Sind
Ginge de i Hytten ind,
Der var ingen Konge = Throne,
Der kun sad en fattig Kone,
|: Bugged Barnet i sit Skjød. :|

10.

Ofterlands de vise Mænd
Kandt dog Stjernen der igjen,
Som de stued i det Høie;
Thi i Barnets milde Die
|: Funklende og klar den sad! :|

11.

Den var dem et Tegn saa vist,
At de saae den sande Christ,
Derfor neied de sig glæde,
Offrede paa gyltne Fæde
|: Kogelse med søden Lugt! :|

12.

Og det Barn, som var paa Jord,
Blevet er en Konge stor;
Thi han sidder nu deroppe,
Over alle Stjerne = Toppe,
|: Ved Gud = Faders høire Haand! :|

13.

Stjernen ledte vise Mænd
Til nyfødte Konge hen;
I har og en saadan Stjerne,
Og naar I den følge gierne,
|: Komme I til Jesum vist! :|

14.

Denne Stjerne, lys og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er hans Guddoms = Ord, det klare,
Som han lød os aabenbare
|: Til at lyse for vor Fod! :|

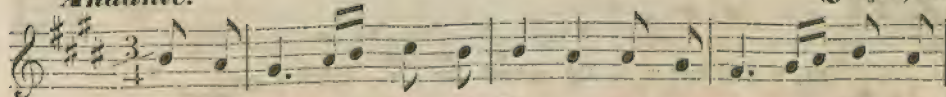
H. F. S. Grundtvig.

N° 47.

Canon.

Andante.

J. Sæmdu.

Her, at! blan = des Fryd med Rum = mer, Her bort = ri = ves Ven fra

Ven! Ef = ter Dø = dens for = te Stum = mer, Trost dig, trost dig! —

da vi sees i = gjen! Her, af! blan = des Fryd med Kummer,
Her, af! blan = des Fryd med Kummer, Her bort =

Her bort = ri = ves Ben fra Ben! Ef = ter Do = dens
ri = ves Ben fra Ben! Ef = ter Do = dens for = te

for = te Slum = mer, Trost dig, trost dig! - da vi sees i = gjen!
Slum = mer, Trost dig, trost dig! - da vi sees i = gjen!

Trost dig, trost dig! da vi sees i = gjen! D

Her, af! blan = des Fryd med Kummer, Her bort = ri = ves
Her, af! blan = des Fryd med Kummer, Her bort = ri = ves Ben fra

da, naar endt er Do = dens for = te Slum = mer,
Ben fra Ben! Ef = ter Do = dens for = te Slum = mer,

Ben! Ef = ter Do = dens for = te Slum = mer,

Trøst dig, trøst dig! — da vi sees i = gjen!

Trøst dig, trøst dig! — da vi sees i = gjen!

Trøst dig, trøst dig! — da vi sees i = gjen!

N° 48.

Aften sang.

Andante.

Lydt Folkemelodie.

1. Stil = le Af = ten! Trø = ets Blad, Af din Løftning mildt be = væ = get,
Sag = te sit = ter; Blomsten glad Fø = ler sig ved Duggen kvæ = get,

dolce

Duf = ter o = ver Mark og Eng, D = ver Lær = lens lil = le Sang.

2.

Solens gyldne Straalefjær
 Svandt bag Horizontens Høie,
 Blied Maane, Stjerner's Hær
 Benligt tindre for voert Die,
 Over Himlens Hvælving blaa
 Rolig deres Bei de gaar.

3.

Gjerne Tanken dvæle vil,
 Stille Aften! i din Skygge
 Efter Livets travle Spil:
 Her ei Sorger Hjertet trykke;
 Alt er Hvile, Ro og Fred,
 Salig, himmelft Kjærlighed!

A. K. Bang.

Barnets Lykfsalighed.

Andante con moto.

C. C. F. Wense.

1. Vor Bar-ne: ver-den er saa skøn, Med Glædens Sol skin al = le = veg = ne, En
yn = dig Vaar saa frisk og grøn Kan kun dens Bæ-sen ret be = teg = ne. Som
Vaar-ren tryk = ler hver en Sand's Dg kan den be = le Jord for = yn = ge, Saa
er vort Liv en e = vig Dands, Dg kun til Glædens Priis vi syn = ge.

2.
Paa Banen let vi flyve hen;
Og bære Haabets sære Binger;
Vor Næste er os kun en Ven,
Der i sin Haand os Lykken bringer.
Vor Fremtid smiler venlig smukt,
Den har os Drømmen lært at kjende
Som Have, fuld af deilig Frugt,
Dg rig paa Glæder uden Ende.

3.
De Store sige rigtignok,
At Livet har sin mørke Side,
At tidt det bringer Sorgers Flok,
At Mange græde her og lide.
Men Haabet, i vort Hjerte tændt,
Det gjør i Ungdoms-aar os trygge;
Thi Drømmen har jo Gud os sendt,
Dg kun paa den og ham vi bygge!

A. K. Bang.

N° 50.

Lovsang.

Andante.

(A. K. Vang.)

C. C. F. Weyse.

f Sta-ber! Fa-der! i det Hoi = e, For din Al-magt vi os hoi = e, *dol.* Kna-le

f dybt i Sto = vet ned, *dim.* Kna-le dybt *dol.* i Sto = vet ned.

f Til vor Gjer-ning giv du Lyf = te! *mf* Lad i Fred os sted = se byg =
2. 3. og 4. St. byg = ge,

mf ge, Lad i Fred os sted = se byg = ge, *p* See til os i Kjaer = lig hed!
V. S.

dolce

Til vor Gjerning giv du Lyf = fe, Lad i Fred os sted = se byg =

ge, Lad i Fred os sted = se byg = ge, See til os i Kjær = lig = hed!

Andante con moto.

dolce

I Him = len, hoor hift du thro = ner, Jub = le Eng = le =

sta = reris To = ner Hoit din Priis i sa = ligt Chor. *pf* Den

dolce
barn=li=ge Lov = sangs Stem=me Og=saa kjær = lig du for=

cresc.
nem=me, Sto = re Ja = = der, fra din
2. 3. og 4. St. Sto = re Ja = = der, fra din

Jord! Hør vor Lov = = = sang fra din Jord!

V. S.

Larghetto.

dolce

Alt hvad aan = der, Jord og Him-mel, Rin = ge Blomst og

pf *cresc.* *f*

Stjer = ners Grim = mel, Vin = ted' frem din Eka = ber = haand.

pf *cresc.* *mf*

Du for Ret lob Hjer = tet han = ke, Vak = te Sjæ = lens Gud = doms = tan = ke,

p *mf* *p* *dim.*

Tænd = te Ly = set for vor Aand! Tænd = te Ly = set for vor Aand.

Allegro moderato.

67

Der = for e = vig Tak og H = re Vi, o Ga = der! dig frem =

bæ = re, Pri = se dig med sa = lig Tro! Der = for e = vig Tak og

H = re Vi, o Ga = der! dig frem = bæ = re, Pri = se dig med

sa = = = = lig Tro! Du, vort stærke Skjold, os stær-me,

H = re Vi, o Ga = der! dig frem = bæ = re, Pri = se dig med sa = lig Tro!

v.s.

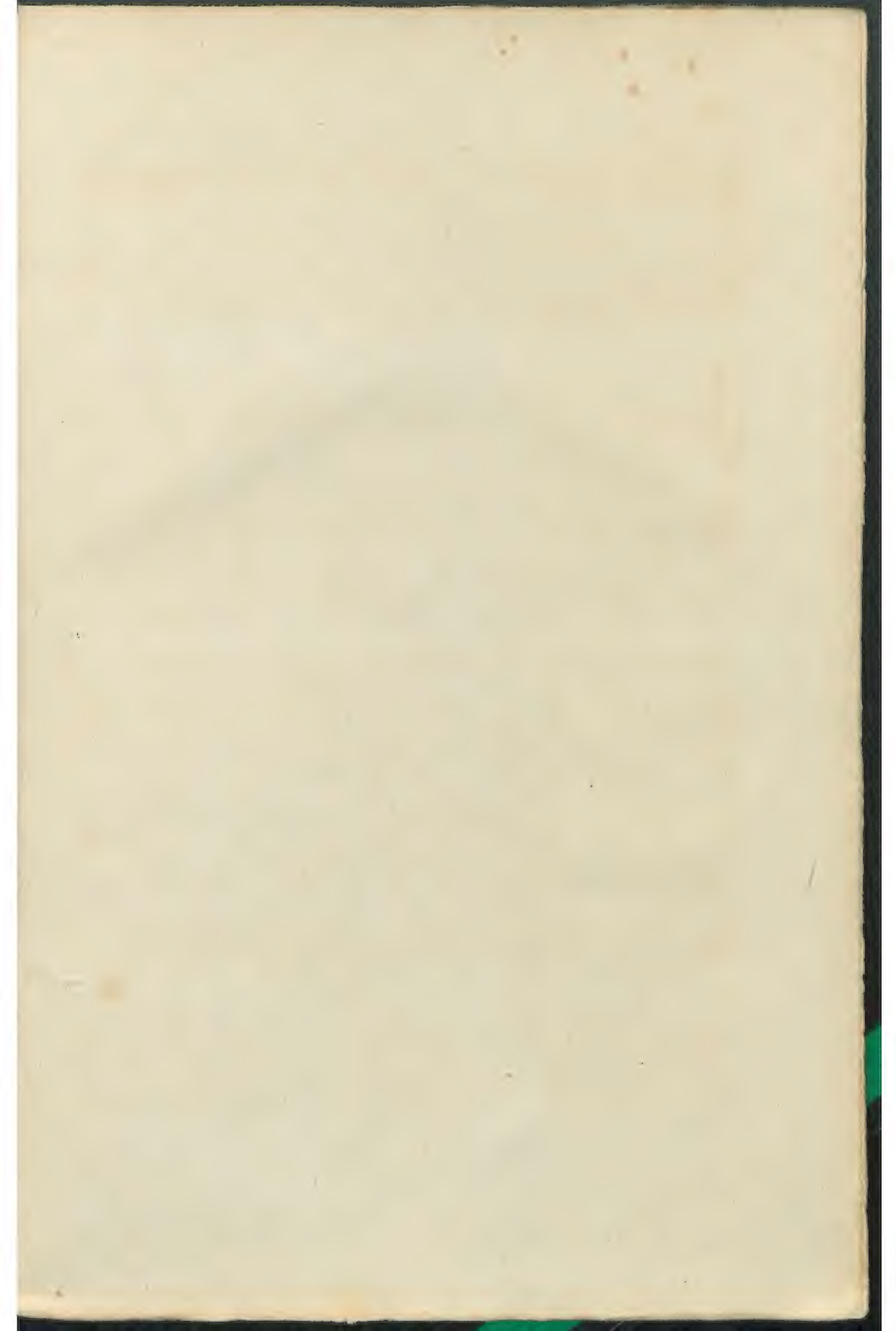
Naar sig Trængsler, Fa-rer nær-me, Du, vort stær-ke Skjold, os skær-me, Naar sig

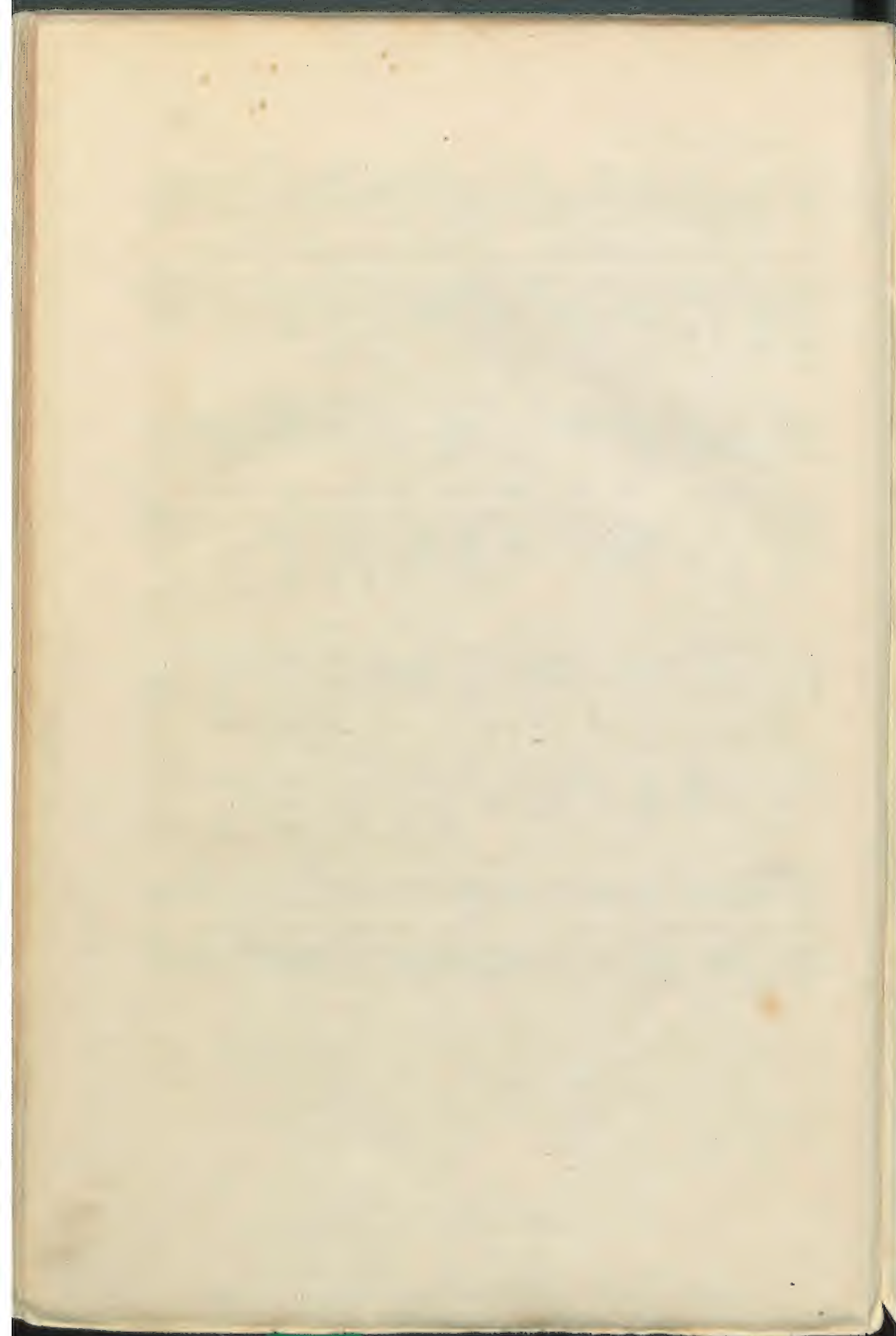
Trængsler, Fa-rer nær-me Paa vor Bei til Gra-vens Bo, til

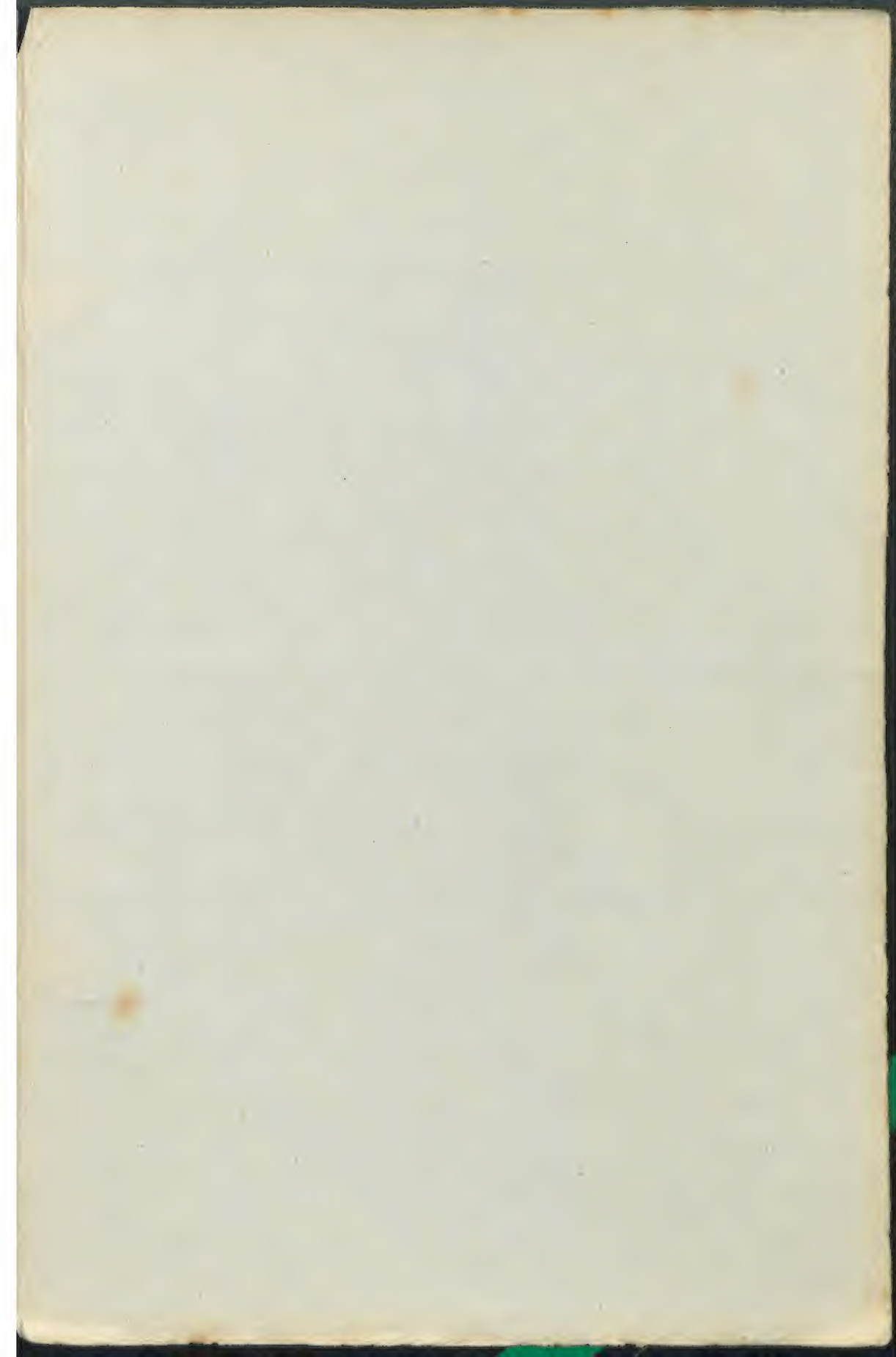
dim. Gra-vens tau = se Bo, *p* til Gra-vens tau = se Bo! *pp*

mf Fa-rer nær-me, til Gra-vens tau = se Bo, *dim.* til Gra-vens tau-se Bo! *p* *pp*

Berggreen

Saga til Rikshögsk.

8.º j.

1364.

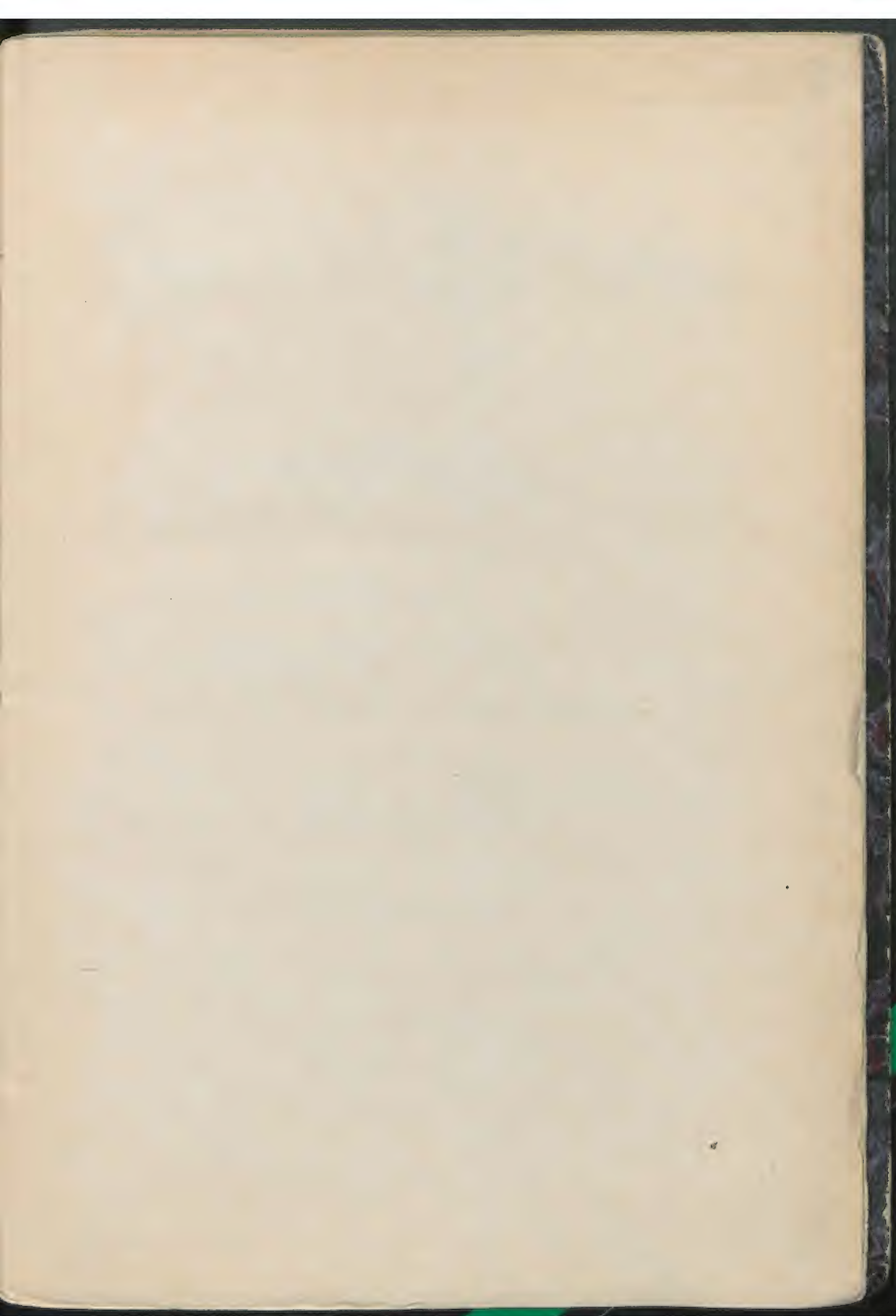
D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313320

D 201

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

3die Samling

for tre og fire eensartede Stemmer,

indeholdende 61 Melodier af Udgiverens Psalmeværk.

Koster stift heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn.

C. A. Reijels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1864.

Disse Sange ere vel nærmest bestemte for
to Sopran- og een eller to Alt-Stemmer;

men kunne ogsaa udføres af:

- 1) to Tenor- og een eller to Bas-Stemmer;
- 2) een eller to Sopran-Stemmer, en Alt- og en Bas-Stemme;
- 3) Sopran, Alt, Tenor og Bas.

Om den sidste Udførelsesmaade see det Nærmere i Forerindringen til 5te Hefte, 2den Udg.

Nr. 1.

Giv mig, Gud, en Psalmetunge.

A. P. Berggreen
(1863).

♩ = 66 3: 31".

1. Giv mig, Gud, en Psal = me = tun = ge, Saa jeg ret for
 2. Him = le = ne din Glands for = kyn = de; Lad hver Mor = gen

1. dig kan sijn = ge, Hoit og ly = de = lig; Saa jeg
 2. mig be = gyn = de Da = gen med din Priis; Og naar

1. sø = le kan med Glæ = de, Sødt det er for dig at
 2. Af = ten flok = fen rin = ger, Lad min Sang paa Lær = te =

1. hvæ = de Og lov = pri = se Dig!
 2. vin = ger Sti = ge li = ger = viis! N. J. S. Grundtvig.

Nr. 2.

Mel. „Lover den Herre, den mægtige Konge med Ære.“

♩ = 50 3/4 : 55."

(1660.)

1. { Lov = syn = ger Her = ren, den e = vi = ge Kon = ge med
 { Lov ham, min Sjæl og stem i med de him = mel = ste

Æ = re, } Lad nu din Sang, Baa-ren af Hæ-per-nes
 Hæ = re! }

Klang, Sub = len = de Priis ham frem = bær = re!

2. Lovsinger Herren, som bærer den evige Krone!
 Vorderig er kun hans Skammel, men Himlen hans Throne;
 Hans er al Magt,
 Ære og Priis være bragt
 Ham, om hvem Himlene tone!

3. Lovsng da Herren, min Sjæl, med de himmelske Hære!
 Hvad, som har Ande, ophøje hans Navn og hans Ære!
 Han er dig god;
 Alt, gjør ham aldrig imod!
 Amen, hans Aand dig det lære!

Efter Joach. Neander (d. 1680.)

Nr. 3.

Nu takker Alle Gud.

♩ = 66 3: 31".

Joh. Crüger (d. 1662).

1. { Nu tak = ker Al = le Gud, Og pri = ser høit hans Na =
 { Han sty = rer Alt, hvad steer, Til Gavn og e = vig Baa =

de! } Han fra vor Fæd = sels = stund Har ført os fa = der =
 de! }

lig, Og os vor Lærd og Trang Til = deelt saa vi = se = lig.

2.

Den eviggode Gud,
 Han give os herefter,
 Til Regem og til Sjæl,
 Fred, Sundhed, Held og Kræfter!
 Men fremfor dette Alt
 Han give, at vi maae
 Ved Tro og Christendyd
 I Naade hos ham staae!

3.

Dig, Fader, evig fæe
 Lov, Tak og Pries og Ære!
 Din Søn, din Helligaand
 Høilovet evig være!
 Du Kraftens, Naadens Gud,
 Som altid var og er,
 Velsign al Jordens Slægt,
 Og hver af os især!

Efter det Tydske af H. Kampmann (f. 1750, d. 1828).

Nr. 4.

Christne, synger høit i Chor.

A. P. Berggreen
(1852).

♩ = 72 3: 26".

Christ-ne, syn-ger høit i Chor: Gud, vor Gud er e-vig

stor! Hel-lig, mæg-tig, god og viis! Sam-til-hø-er

Lov og Prais! Vi med Fryd i-stem-me da: Han er

stor, Hal-le-lu-jah! All-e Him-le sva-re: Ja!

Fru Bøge (f. 1742, d. 1824).

Nr. 5.

Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud.

J. P. E. Hartmann
(1852).

♩ = 66 : 31".

1. Til Him = le = ne ræk = ter din Mi = skundhed, Gud, Din Tro = fast = hed

mf

naaer di = ne Sty = er; Din Ret = færds = haand o = ver Bjer = ge = ne

ud Er strakt, o = ver Da = le og By = er.

2.

3.

Som Himlenes Favn er din Kjærlighed, Gud, Hvor dyrebær er dog din Miskundhed, Gud,
 Som Havenes Dyb dine Domme; Hvor Menneskebornene bygge!
 Til Frelsen fører du Sjælene ud, I Mulin er Kjærlighedsvingen bredt ud,
 Vil Skabningens Suf ihukomme. Vi skjule os under dens Stygge.

4.

Du kvæger i Ørken den tørstende Sjæl,
 Du hjerger den bævende Due;
 Hos dig er Livets det evige Væld,
 Og Lys i dit Lys skal vi stue.

B. S. Ingemann (f. 1789, d. 1862).

Nr. 6.

Ak, som en Drom er Manges Liv.

J. P. E. Hartmann
(1852).

♩ = 60 o: 38".

1. Ak, som en Drom er Manges Liv, Og tomt som Vølgenes Skum blandt Siv, Et

Daarstabs Spil, der ei bestaaer, Men snart forgaaer Som let-te Sky i stormfuld Vaar.

2. Kun du, min Gud, den sam-me er, Trods al Om-stif-ten fjern og nær; Om

Bjer-ge sank og Da-le steg, Du al-drig veg Fra Den, som ei sin Frel-ser søg.

G. A. Timm.

Nr. 7.

Op, al den Ting, som Gud har gjort.

a. P. Berggreen
(1844).

♩ = 72 3: 26".

1. Op, al den Ting, som Gud har gjort, Hans Her = lig =

hed at pri = se! Det Mind = ste, han har skabt, er

stort Og kan hans Magt be = vi = se.

2.

Gif alle Konger frem i Nød,
I deres Magt og Valde,
De mægted ei det mindste Blod
At sætte paa en Nælde.

3.

Det mindste Græs jeg indrer paa
I Stove og i Dale,
Hvor skulde jeg den Viisdom faae,
Om det kun ret at tale?

4.

Op, stemmer alle Folk paa Jord
Med Frydetoner sammen:
Halleluja, vor Gud er stor!
Og Himlen svare: Amen!

H. A. Brorson (f. 1694, d. 1764).

Nr. 8.

Mel. „O, glade Budskab for mit Hjerte.“

♩ = 72 o: 26".

G. D. C. Zinck
(f. 1746, d. 1832).

1. { Vor Sjæl er der = til født og baa = ren, 3 Gud at
 { Ånd der = til af ham selv ud = kaa = ren, At vor = de

vor = de Høn og riig, } Hvo kan den G = re nok = som
 ham, sin Sta = ber liig. }

pri = se, Som Gud har vil = let os be = vi = se!

2.

Den drak af samme Kildes Floder,
 Hvoraf den selv var kommen frem,
 Og Wiisdom var dens Selstabsbroder,
 Og Paradiset var dens Hjem;
 Den havde meer end Rigdom funden,
 Thi den var ret med Gud forbunden.

3.

Nu er den ganske jordist bleven,
 Og Intet mere ret forstaaer,
 Beed ei, hvorsken den er fordreven,
 Og vild i denne Verden gaar;
 Den kan sig ei til Gud opsvinge,
 Men elsker Det, som er saa ringe.

4.

O store Gud, hvor skal jeg finde
 Den Lue, Hjertet onsker sig?
 O lad dig, lad dig overvinde,
 Og drag mig selv igjen til dig!
 Thi bliver du med mig forbunden,
 Jeg da min Sjæl igjen har funden.

Efter det Tydste af G. A. Brorson.

Nr. 9.

Mel. „Hvad kan os komme til for Nød.“

♩ = 66 ∴ 31".

(1535.)

1. { Giv, jeg, o Her = re, fol = ger dig, Og Haa = bet til dig
 { Jeg veed, du vel for = før = ger mig Og saa min Lærv ind-

jæt = ter! } At jeg i mi = ne for = te Har Min Deel med
 ret = ter, }

Gud og E = ren faaer; Det Haab min Dyr = de let = ter.

2.

Skal jeg og intet Andet faae
 End Levninger, der falde
 Fra Andres Bord, og skal jeg gaae
 Til dem om Hjælp at kalde,
 Dog sidder Herren ved mit Bord,
 Han kræger mig med Livsens Ord
 Og sødgyer Armøds Galde.

3.

Deel derfor til mig, hvad du seer,
 Der mig kan gavnligt være,
 Jeg takker og vil Intet meer
 I Verden her begjære!
 Du rammer selv min bedste Lærv,
 Og giver Himmelen til Arv
 Med evig Fjend og Vre.

Th. Kingo (f. 1634, d. 1703).

Nr. 10.

Sorrig og Glæde de vandre tilhobe.

♩ = 50 = 55".

(1675.)

1. { Sor-rig og Glæ-de de van-dre til-ho-be, Lyt-te, U-lyt-te de
Medgang og Medgang hin-an-den til-vaa-be, Sol-stin og Skj-er de

*)
gan-ge paa Rad, } Sor-de-rigs Guld Er præ-gigt Muld,
fol-ges og ad;

*) Til 2det og 3die Vers:
Him-len er e-ne af Sa-lig-hed fuld. doe, Sa-lig-heds Fro

2.

Alle Ting har sin foranderlig Lykke,
Alle kan finde sin Sorrig i Varm,
Tid er et Bryst under dyrebart Smykke
Fuldt af Bekymring og hemmelig Harm;
Hvermand har Sit,
Stort eller Lidt,
Himmerig ene for Sorgen er frit.

3.

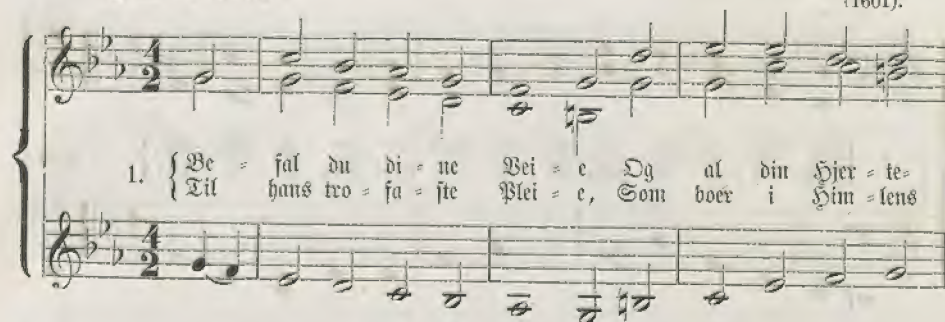
Lad da min Rod og min Lykke kun falde,
Hvordan min Gud og min Herre han vil,
Lad ikkun Avind udøse sin Galde,
Lad og kun Verden fulddrive sit Spil;
Sorrig skal doe,
Saligheds Fro
Blomstre paa Himmerigs deilige Ø!

Th. Kingo.

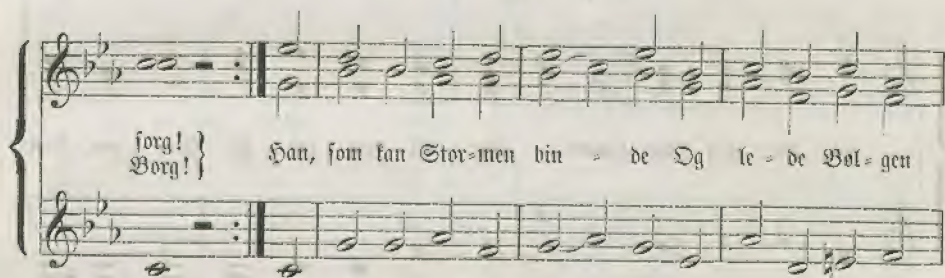
Nr. 11.

Mel. „Alig hjertelig nu længes.“

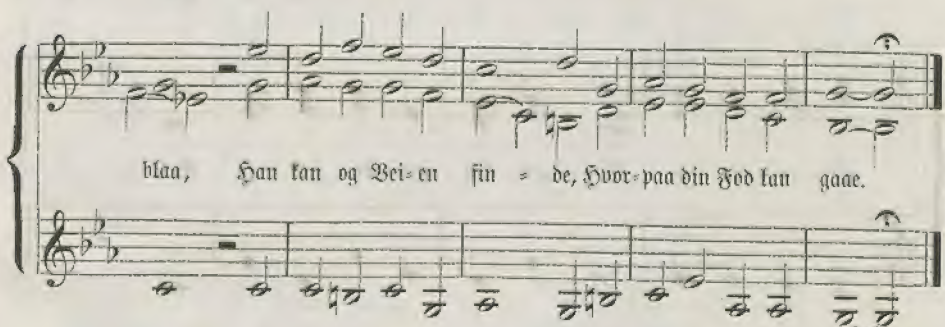
♩ = 66 3: 31".

G. L. Haffner
(1601).

1. { Be = fal du di = ne Bei = e Og al din Hjer = te =
Til hans tro = fa = ste Plei = e, Som boer i Him = lens

sorg! } Han, som kan Stor = men bin = de Og le = de Vøl = gen
Borg! }

blaa, Han kan og Bei = en sin = de, Hvor = paa din Fod kan gaae.

2.

Paa Herren maa du agte,
Hvis det dig vel skal gaae,
Hans Gjerning du betragte,
Hvis din skal vel bestaae!
Bed Sorg og fælskabts Plage
Du Intet retter ud;
Ihi Intet kan du tage,
Alt kan du faae af Gud.

3.

Saa kært da al din Smerte
Paa Herrens stærke Magt;
Og haab, o haab, mit Hjerte,
Vær trostigt, usorragt!
Du er dog ei den Herre,
Som Alting raade bør,
Gud monne Sceptret bære,
Og Alting vel han gjør.

Efter P. Gerhard (f. 1606, d. 1676)
af St. J. Stenersen (f. 1789, d. 1835).

Nr. 12.

Mel. „Guds Godhed vil vi prise.“

♩ = 50 o: 55".

(1571.)

1. { Fra Gud vil jeg ei vi = ge, Han vi = ger ei fra mig, } Han
 { Hans Lof = ter al = drig svi = ge, Jeg troer ham sta = de = lig; }

mf

væ = ler mig sin Haand Fra Af = ten ind = til Mor = gen, Han

fri = er mig fra Sor = gen Og styr = ker selv min Aand.

2.

Som Vind og Strøm sig vender,
 Forandrer Verden sig;
 Min Gud, i dine Hænder
 Jeg overgiver mig;
 Thi du forandres ei,
 Du altid er vor Fader,
 Du aldrig os forlader
 Paa Livets trange Vei.

3.

Gud Fader priset være,
 Han kjærlig til os faae;
 Ved Jesum Christ, vor Herre,
 Vi Balde Naade faae;
 Sin Aand han sender ud,
 Os trofast at vejlede
 Til Himmeriges Glæde;
 Høiløvet være Gud!

Dyr. Lydst; — Hæfhest
 (f. 1760, d. 1830).

Nr. 13.

Mel. „Jesus er mit Haab, min Trost.“

♩ = 66 3/4 : 31".

Joh. Crüger
(1658).

1. { So = len i sin Kla = re Glands, Der paa Him = mel =
 { Nat = ten med sin Stjer = ne = frands, Der om G = vig =

mf

du = en svøm = mer, } Gaac som Børn i Re = de =
 he = den drøm = mer, }

haand For den stær = te Her = rens Haand.

2.
 Lynets Sky paa Himlen mørk,
 Naar den vildt i Natten prøver,
 Stormens Fugl i Luftens Drk,
 Naar den grum sin Vinge hæver,
 Vølgen med det stolte Bryst
 Skælver dog for Herrens Røst.

3.
 Er din Sjæl af Kummer mat,
 Viser Verden dig sin Brede,
 Staaer du eensom og forladt,
 Som en Ravn paa vilden Hede:
 Hæv dit Blik kun mod det Blaa,
 Saa skal al din Sorg forgaae!

4.
 Han, som hører Hjortens Skrig,
 Naar den langt fra Kilden vanter,
 Han skal ogsaa høre dig;
 Rast da bort de feige Tanter,
 Knæl og bed og dæmp din Graad,
 Da har Smerten tabt sin Braad!

Joh. C. Hauch.

Nr. 14.

Hvo ikkun lader Herren raade.

♩ = 66 3: 31".

Georg Neumark
(1657).

1. { Hvo ik = kun la = der Her = ren raa = de, Han
 { Han seer Guds hjæl = pe = ri = ge Raa = de 3

mf

byg = ger fast paa Klip = pe = grund, } Men hvo sin Tid til
 Sor = rigs og i Næd = sets Stund;

Ver = den slaer, Paa tro = løs Sand hans Byg = ning staaer.

2.

Med Blisdom du, o Gud! afmaal
 Den Tid, naar Hjælpen nyttigst er,
 Og naar vort Hjerter det kun taal,
 Da er din Haand til Redning nær;
 Ja tidt, før vi det ventede,
 Kom ned fra dig Forbarmelse.

3.

Min Gud, saa vil jeg troe og bede,
 Og ærlig vogte Blikt og Rald,
 Og lide paa, at du er rede
 At hjælpe, naar jeg hjælpes skal;
 Da er mit Sind, mit Hjerter trygt,
 Paa Klippegrund mit Haab er bygt.

Efter Georg Neumark
 (f. 1621, d. 1681).

Nr. 15.

Mel. „Guds Menighed, syng for vor Skaber iløn.“

♩ = 60 3/4 : 38".

A. P. Berggreen
(1852).

1. Guds Eng = le i Flok! syn = ger lif = lig i Chor,

p

Som den før = ste Aarl, Om Bar = net, Guds = bar = net, som fød = tes paa

Jord, Om Je = sus, vor Helt og vor Her = re!

2.

Guds-Folket paa Jord! tager Barnet i Favn,
Som den første Aarl!
Med Fred kom vor Frelser i Faderens Navn,
Vor Jesus, vor Helt og vor Herre!

3.

Al Æren er Guds over høieste Sky
For den glade Aarl,
I Vildele sit har han stabt os paan
Med Jesus, vor Helt og vor Herre!

A. J. S. Grundtoig.

Nr. 16.

Nu kom der Bud fra Englechor.

♩ = 50 3/4 : 55".

Mel. efter Zincks Chbg. (1801).

1. { Nu kom der Bud fra Eng = le = chor, At Gud her = ned vil
 { Hans Søn, som i det Høi = e boer Og ei = er U = rens

mf

Hi = ge; } Vil vor Na = tur sig ta = ge paa Og
 Hi = ge; }

blandt os gaae; Det Nyt er u = den Vi = ge.

2.

Til Nazareth det Budskab gaaer,
 Som Gud sin Engel hyder;
 En Jomfru der en Hilsen faaer,
 Vidunderlig den hyder;
 Som Hyn indtræder Gabriel
 Med et Hilsæl,
 Som strækker, skøndt det fryder.

3.

O Herre Jesu, lad din Aand
 Mig kraftig overflyde,
 Bered mit Hjerte ved din Haand,
 At du deri kan bygge,
 At ogsaa jeg kan aandelig
 Undsfange Dig
 Og aldrig fra dig rygge!

Th. Kingo.

Nr. 17.

Lovet være du, Jesu Christ.

♩ = 72 3/4 : 26".

Mel. fra den forlutherske Tid.

1. Lo = vet væ = re du, Je = su Christ! At du Men = ne = ste

vor = den est, Født af en Jom = fru, reen og kjær,

Gla = de = lig hilst af Him = lens Hær! O, Gud stee Lov!

2.

Fattig kom du til Jorden ned,
 Adled' Armod og Uselhed,
 Fattig du gjorde dig med Flid,
 Rige blev vi til evig Tid.
 O, Gud stee Lov!

3.

Konning er du blandt Konger bedst,
 Anders Konge blev Støvets Gjest,
 Fører os op fra Stiggedal,
 Hjem til sin lyse Kongesal.
 O, Gud stee Lov!

Efter Luther af N. F. S. Grundtvig.

Nr. 18.

Det kimer nu til Julefest.

♩ = 50 o: 55".

C. Balle
(1850).

1. Det fi = mer nu til Ju = le = fest, Det fi = mer

for den høi = e Gæst, Som steg til la = ve Hyt = ter

ned Med Nyt = aars = Ga = ver: Fryd og Fred.

2.

O, kommer med til Davids By,
 Hvor Engle sjunge under Sky;
 O, ganger med paa Marken ud,
 Hvor Hyrder høre Nyt fra Gud!

3.

Og lad os gaae med stille Sind
 Som Hyrderne til Barnet ind,
 Med Glædestaarer takke Gud
 For Mistundhed og Naadebud!

Efter Luther (f. 1483, d. 1546) af N. S. Grundtvig.

Nr. 19.

Et Barn er født i Bethlehem.

♩ = 50 3: 55".

A. P. Berggreen
(1857).

1. Et Barn er født i Beth = le = hem, Thi glæ = der

fig Se = ru = sa = lem. Hal = le = lu = ja, Hal = le =

lu = ja, Hal = le = lu = ja!

2.

En fattig Samfru sad i Kon
Dg fødte Himlens Kongesøn.
[: Halleluja! :]

3.

Han lagdes i et Kribberum,
Guds Engle sang med Fryd derom.
[: Halleluja! :]

4.

Dg Østens Viise offred der
Guld, Røgelse og Myrrha stjer.
[: Halleluja! :]

5.

Forvunden er nu al vor Rød,
Dø er idag en Frelser fød.
[: Halleluja! :]

Opr. Latinsk; — N. S. S. Grundtoig.

Nr. 20.

Fra Himlen høit kom Budskab her.

♩ = 72 3: 26".

(1543.)

1. Fra Him = len høit kom Bud = skab her, Med Ngt til

Al = le, fjern og nær; Godt Bud = skab os nu fo = res

til, Der = om vi e = vig sjun = ge vil.

2.

I Dag et lidet Barn er fød
Til Dod for Verdens Synd og Nød;
Det er den Herre Jesus Christ,
Som Frelse bringer os forvist.

3.

Paa Ho og Straa du ligger der,
I Klude svøbt, o Herre Hær!
Dog straalers ingen Throne saa,
Som her din Armod's ringe Straa.

4.

Var Verden nok saa vid og lang,
Dig var den dog en Bugge trang,
Dg dig ei værd, var den end fuld
Af Perler, Edelsteen og Guld.

5.

Min kjære Herre Jesu Christ!
Gjør dig en Bugge i mit Bryst,
Tag Herberg i mit Hjerte der,
At jeg dig aldrig glemmer meer!

Efter Luther af J. L. A. Kolderup-Rosenvinge
(f. 1792, d. 1850).

Nr. 21.

Glade Juhl, deilige Juhl.

A. P. Berggreen
(1857).

♩ = 50 3/4 : 55".

1. Glade Juhl, deilige Juhl, Engle daale ned i

Sjæl; Høi de flyve med Pa-ra-diis-Grønt, Hvor de see, hvad for

Ond er fjont, Løn = ligt, Løn = ligt i = blandt os de gaar.

2.
 Bulefend, evige Fryd,
 Hellig Sang med himmelsk Ryd!
 Det er Englene, Hyrderne saae,
 Dengang Herren i Kribben laa,
 |: Evig :| er Englenes Sang.

3.
 Fred paa Jord, Fryd paa Jord,
 Jesusbarnet blandt os boer!
 Engle sjanget om Barnet saa smukt,
 Han har Himmerigs Dor oplukket,
 |: Salig :| er Englenes Sang.

4.
 Salig Fred, himmelsk Fred,
 Toner Bulefend herved;
 Engle bringe til Store og Små
 Gud om ham, som i Kribben laa;
 |: Fryd dig, :| hver Sjæl, han har frelst!

B. S. Ingemann.

Nr. 22.

Mel. „Jeg raaber fast, o Herre.“

♩ = 50 ½ 55".

Efter Kingos Gradual
(1699).

1. Mit Hjer-te al-tid van-ker I Je-su Ho-de-rum, Did sam-les
 mi-ne Tan-ker I de-res Ho-ved-sum; Der har min Længsel hjem-me, Der
 har min Tro sin Skat, Jeg kan dig al-drig glem-me, Du so-de Su-le-nat.

2. Men af, hvad skal jeg sige,
 Naar jeg vil tænke paa,
 At Gud af Himmerige
 I Stalden ligge maa;
 At Himlens Fjend og Vre,
 Det levende Guds Ord,
 Skal saa foragtet være
 Paa denne onde Jord!
3. Han, som med Guddoms Bælde
 Al Verden domme vil,
 Ei har det, han kan hælde
 Sit arme Hoved til;
 Det var og ei hans eget,
 Det Ho, hvori han laa,
 Han havde ei saameget,
 Han kunde ligge paa.

4. En Spurv dog har sin Nede
 Og sikkre Hvilebo,
 En Svale maa ei lede
 Om Nattely og Ro,
 En Love veed sin Hule,
 Hvor han sin Ro kan faae;
 Skal sig min Frelser skjule
 I fremmed Stald, paa Straa?
5. At kom, jeg vil oplukke
 Mit Hjerter, Sjæl og Sind,
 Med tusind Længselsfulke,
 Kom, Jesu, kom herind!
 Det er ei fremmed Bolig,
 Du har den dyrefjendt,
 Her skal du blive trolig
 I Kjærligheden svøbt!

G. A. Brorson.

Nr. 23.

Deilig er den Himmel blaa.

A. P. Berggreen
(1858).

♩ = 66 31".

1. Dei = lig er den Him = mel blaa, Ryt det er at see der =
paa, Hvor de gyld = ne Stjer = ner blin = ke, Hvor de smi = le,
hvor de vin = ke Os fra Sor = den op til fig.

2.

Det var midt i Jule-Nat,
Hvor en Stjerne glimted nat,
Men med Gæt der blev at stue
En saa klar paa Himlens Bue,
Som en lille Stjerne-Sol.

3.

Stjernen ledte vise Mænd
Til vor Herre Kristus hen;
Vi har og en Lebe-Stjerne,
Og naar vi den følge gjerne,
Komme vi til Jesus Christ.

4.

Denne Stjerne lys og mild,
Som kan aldrig lede vild,
Er hans Gudsdomsord det klare,
Som han os lod aabenbare
Til at lyse for vor Fod.

N. J. S. Grundtoig.

Nr. 24.

Den yndigste Rose er funden.

♩ = 72 o: 26".

(1542).

1. Den yndigste Rose er funden, Blandt stiveste Torne opvunden;

Min Jesus, den deiligste Bønde, Blandt syndige Mennesker groende.

The musical score is written for piano in G major (one sharp) and 2/4 time. It consists of two systems of staves. The first system has a treble and bass staff with a piano (p) dynamic marking. The second system also has a treble and bass staff. The lyrics are written below the staves.

2. Alt siden vi tabte den Tre,
Guds Villedes Frugter at bære,
Var Verden forvildet og øde,
Vi Alle i Synden bortdøde.
3. Da lod Gud en Rose opstige
Og Sæden omsider frembryde,
At rense og ganske forjøde
Vor Slægts den fordærvede Grøde.

4. Alt Verden nu burde sig fryde,
Med Psalmer mangfoldig udbryde!
Men Mangen har aldrig fornåmmen,
At Rosen i Verden er kommen.
5. Alt, søger de ydmyge Steder,
I Støvet for Frelseren græder,
Saa faae I vor Jesus i Tale;
Thi Roserne voxe i Dale!

J. A. Brorson.

Nr. 25.

Julen har Englelyd.

♩ = 60 o: 38".

A. P. Berggreen
(1852).

1. Ju-len har Eng-le-lyd, Vi med Fryd Os barn-lig paa Gud Fa-der For-

The musical score is written for piano in C major and common time (C). It consists of two systems of staves. The first system has a treble and bass staff with a mezzo-forte (mf) dynamic marking. The second system also has a treble and bass staff. The lyrics are written below the staves.

la = der. Vi var i Nød saa læn = ge, Dog hør = te han vor Bøn, Han

veed, hvortil vi tran = ge, Vor Frelser blev Guds Søn; Thi vil vi Al = le fjun = ge Med

Hjer = te og med Tun = ge Et E = re væ = re Gud For sit Ju = le = bud!

2.

Ket i en salig Tid
 Kom han hid;
 Til Levende og Døde
 Gjenløde
 De Ord, der før saa vide
 Til alle Tider hen
 Om ham, som tog vor Kvide
 Og gav os Frød igjen;
 Gik ned for os i Døden,
 Som Sol i Aftenrøden,
 Og stod i Morgengry
 Op for os paany!

3.

Sorg er til Glæde vendt,
 Klagen endt,
 Vor Glæde skal hver Tunge
 Udsjunge.
 Syng med Guds Englefare
 Paa Jesu Fødselsdag
 Om Fred i Sjælesfare,
 Gud Faders Velbehag,
 Som vil al Sorgen vende
 Til Glæde uden Ende,
 Vær os paa Børnevils
 Ind i Paradiis!

Danst-catholst; — N. S. Grundtvig.

Nr. 26.

I Jesu Navn.

♩ = 72 o: 26".

(Dansk Melodie; rimeligvis ældre end 1632.)

1. I Je = su Navn Vor al vor Gjer = ning skee, Om

den skal vor = de os til Held og Gavn Og ei

til For = dær = vel = se. Al den I = dræt, Som be =

gyn = des i det, Frem til det Go = de gaaer, Ind =

til den Maa=let naaer, At for Le=gem og for Sjæl Der=ved

frem=mes kan vort Vel, Og Gud der=af H= re faaer.

2.

I Jesu Navn,
 Paa Jesu eget Bud,
 Paakalde vi med Tillid Herrens Navn,
 Priise vi med Tak vor Gud.
 Mægtig han er,
 Hvad han byder, det skeer,
 Al Godhed er hos Gud,
 Al Viisdom er hos Gud;
 Stadig vi da haabe maae,
 At naar ham vi lide paa,
 Alting heldigt falder ud!

3.

I Jesu Navn
 Vi leve og vi døe;
 I Livet han os holder i sin Favn,
 Han os favner, naar vi døe.
 Engang han skal,
 Ved sit mægtige Kald,
 Os vække vældelig
 Og føre os til sig.
 Jesu, som os har forløst,
 Dig vi da med Englerøst
 Synge Priis evindeligt!

Ukjendt Forfatter (1645).

Nr. 27.

Mel. „O Gud, du fromme Gud.“

♩ = 60 ∴ 38".

(1648.)

1. { Min Je = sus han er mig De = giv = del = se og
 I al den Deel, jeg gjør, I = hvor jeg mig mon

mf

En = de, } Han er mit Vi = e = med, Hvor jeg end gaar paa
 ven = de; }

Jord, O, In = tet u = den han Ud = i mit Hjer = te boer.

2.

Med Jesu vaager jeg,
 Med Jesu vil jeg sove,
 Med Jesu gaar jeg glad
 Og Alting frist tør vove;
 Med Jesu jeg engang
 Gaar til mit Hvilested;
 Det er jo ei at døe,
 Naar Livet følger med.

3.

Min Jesu, før mig selv
 I alle mine Dage,
 Ei uden dig et Trin
 Paa denne Jord at tage!
 Stal jeg mig føre selv,
 Forsøres jeg saa let,
 Men fører du mig, da
 Er al min Vandring ret.

Efter det Tydste af J. A. Brorson.

Nr. 28.

Du, Herre Christ.

♩ = 50 o: 55".

A. P. Berggreen
(1852).

1. Du, Her = re, Christ, Min Frel = ser est, Til dig jeg haa = ber

e = ne; Seg troer paa dig, O bliv hos mig E = vin = de = lig Alt

med dit Ord det re = ne!

2.

Seg være vil,
O Jesu mild,
Hvor du mig helst vil have;
Seg lutfer ind
I Sjel og Sind
Dig, Herre min,
Med al din Naadegave.

3.

Giv os, o Gud,
Vi paa dit Bud
Maae leve saa tilfammen,
At vi hos dig
Evindeligt
I Himmerig
Kan faae din Glæde, Amen!

J. Chr. Sthen
(levede i det 16de Aarh.).

Med sin Alabasterkrukke.

A. P. Berggreen
(1852).

$\text{♩} = 60 \text{ } \therefore 38''$

1. { Med sin A = la = ba = ster = trut = te, Fuld af Sal = ve
 Hun, som maat = te skam = fuld sul = te: Her = re, yn = kes,

dy = re = bar, } Kom, med Hjer = tet son = der = knu = set, Ind i
 Her = re, spar! }

Pha = ri = sæ = er = hu = set, Hvor til = bords den Ne = ne sad.

2. Synderinden kom med Rødme,
 Krukken brat hun sonderbrød,
 Salven dyrebær med Sodme
 Over Herren hun udgjød,
 Lod og sine Taarestrømme
 Herrens Fodder overspomme,
 Tørred med sit Hovedhaar.

3. I min Varm, som denne Kvinde,
 Hjertet føler Vanghed stor,
 Sniger, som den Synderinde
 Sig til dig ved Raadens Bord,
 Rødmer, blegner, føler Vaanden,
 Eftergjør det alt i Aanden,
 Sukter: Herre, ynktes, spar!

4. Som min Gud jeg vil dig dyrke,
 Som en Sol for mig oprind!
 I min Sjæl er Malm og Mørke,
 Midnat uden Maanestjær,
 See dog til mig! fra det Høie
 Speile sig dit Solovie
 I min stille Taareflod!

N. F. S. Grundtoig.

Nr. 30.

Jesus græder, Verden leer.

A. P. Berggreen
(1852).

♩ = 60 o: 38".

1. { Je = sus græ = der; — Ver = den leer, Van vid sin = ger
{ Syn = dens Træl ei Dy = bet seer, Os = den band = ser

mel = lem Gra = ve; } Sja = len sig i Kan = ker glæ = der;
med sin Sla = ve; }

Ver = den leer, men Je = sus græ = der.

2.

Enden kommer; Vee, o Vee,
Fangne Sjæl, afryst din Kænke!
Kan du Jesu Graad ei see?
Kan du paa din Fred ei tænke?
Græd forgjæves, Verdens Dommer,
Vee da, Vee, naar Enden kommer!

3.

Jesús græder; smelt hvert Bryst,
Baagn hver syndig Sjæl, som sover,
Væd, o Verden, i din Løst,
Dig det er, han græder over!
Brister, brister, Mørkets Ræder,
Smelt hvert Hjerte, Jesus græder!

B. S. Ingemann.

Nr. 31.

Christ stod op af Døde.

♩ = 50 o: 55".

A. P. Berggreen
(1852).

1. Christ stod op af Dø = de I Paa = ste = mor = gen =

ro = de! Thi syn = ger lydt og sjæ = le = glad Hans Me = nig = hed i

al = len Stad: Væ = re væ = re Gud i det Høi = e!

2.

Christ stod op af Døde,
 Afsonet er vor Brøde!
 Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Være være Gud i det Høie!

3.

Christ stod op af Døde,
 I Himlen vi ham møde!
 Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Være være Gud i det Høie!

Oprindelig Latinist; — R. F. S. Grundtoig.

Nr. 32.

Mel. „Jeg vil din Preis ndsfunge.“

♩ = 50 o: 55".

Nic. Herrmann
(† 1561).

1. { 3 Do = den Se = fus blun = ded, 3 Gra = ven lag = des
 { Har nu dog o = ver = vun = det Al Dø = dens Vit = ter =

p

ned, } Nu rin = der op saa klar Den Sol med Lys og
 hed; }

Glø = de, Som i sit For = de = klæ = de Saa plat for = mør = ket var.

2.

I Gry ved Englestyrke
 Blev Stenen væltet hen,
 Af Gravens Sted hiint mørke
 Opstod vor Sjæleven;
 Du Morkets frække Magt,
 Som Jesum nys ombragte,
 Som ham paa Korset strakte,
 See ham til Liv opvakt!

3.

O mægtig Seierherre,
 Som Hjendens hele Magt,
 Dit store Navn til Vre,
 Har under Fodder lagt;
 Hjælp os at kæmpe saa,
 At, naar vor Strid har Ende,
 Vi Palmen kan ihænde
 Og Seierskronen faae!

Efter Nic. Herrmann; — Ev. hr. Psbg.

Nr. 33.

Mel. „Sode Jesu, vi er her.“

♩ = 66 3: 31".

Joh. Rud. Ahle
(f. 1625, d. 1673).

1. { Je = sus le = ver, Gra = ven brast, Han stod op med
Tro = sten staaer som Klip = pen fast, At hans Kors og

Gud = doms = væl = de; } En = net blin = fer, Vor = den
Død skal gjæl = de. }

bæ = ver, Gra = ven brast, og Je = sus le' = ver!

2.

Jeg har vundet, Jesus vandt,
Døden veg for Livets Seier,
Jesus Dødkets Fyrste bandt,
Fri er den, som Jesus eier;
Haven har jeg Himlen fundet,
Jesus vandt, og jeg har vundet!

Nordahl Brun (f. 1745, d. 1816).

Nr. 34.

Fryd dig, du Christi Brud.

♩ = 60 3/4: 38".

Jacob Regnart
(levede i det 16de Aarh.)

1. Fryd dig, du Chri = sti Brud, Og mod din Her = re Gud! For =

mf

haan = den er hans Naa = de, Som dig Pro = phe = ten spaae = de. Ho =

jian = na! Priis og Æ = re Skal ham, vor Kon = ning, væ = re!

2.

Lad op din Port saa vid!
Nu kommer Naadens Tid,
Nu kommer dig at gjæste
Den Største og den Bedste.
Hosianna! Priis og Ære
Skal ham, vor Konning være!

3.

Strø Grene paa hans Bei,
Spar dine Klæder ei!
Alt Folket bære Palmer
Og sjuenge Høitidspsalmer!
Hosianna! Priis og Ære
Skal ham, vor Konning være!

(Allerede 1611 en gl. Psalme.)

Nr. 35.

Vor Gud han er saa fast en Borg.

♩ = 66 3: 31".

Luther
(1529).

1. Vor Gud han er saa fast en Borg, Han kan os

vel be = va = re; Han var vor Hjælp i al vor

Sorg, Vort Bærn i al vor Fa = re; Den gam = le

Fjen = de led Er nu for Al = vor vred, Stor Magt og

Her = ge = lif! Han sam = ler mod os vist, Ei For: den

har hans Li = ge. mod os vist

2.

Vor egen Magt den er kun svag,
 Et kan os Hjenden fælde;
 Men En antager sig vor Sag,
 Omgjordet med Guds Bælde:
 Det er den Herre Christ,
 Og Seier faaer han vist;
 Der er ei anden Gud,
 Han drager med os ud,
 Han Marken skal beholde.

3.

Og myldred Djaevle frem paa Jord
 Og os opsluge vilde,
 Vi frygte dog ei Fare stor,
 De deres Trudsler spilte;
 Lad rase Morkets Drot
 Med Vogn og Mord og Spot,
 Han har dog faaet sin Dom,
 Da Christ til Jorden kom,
 Et Ord ham nu kan fælde.

4.

Det Ord de vel skal lade staae,
 Og dertil Tak ei have,
 Thi Herren selv vil med os gaae
 Alt med sin Aand og Gave;
 Og tage de vort Liv,
 Gode, Vre, Varn og Biv,
 Lad fare i Guds Navn!
 Dem bringer det ei Gavn,
 Guds Rige vi beholde.

Efter Luther; — Ev. hr. Psal.

Nr. 36.

Vær velkommen, Herrens Aar.

A. P. Berggreen
(1852).

♩ = 66 3: 31".

1. Vær vel = kom = men, Her = rens Aar, Og vel = kom = men her = hid!

mf

Iu = le = nat, da vor Her = re blev fød, Da tænd = te sig Ly = set i

Nor = kets Skjød! Vel = kom = men, Nyt-aar, og vel = kom = men her!

2.

Vær velkommen, Herrens Aar,
Og velkommen herhid!
Paaskemorgen, da Herren opstod,
Da Livstræet fasted i Graven Rod!
Velkommen, Nyt-aar, og velkommen her!

3.

Vær velkommen, Herrens Aar,
Og velkommen herhid!
Pintsedag, da Guds Aand kom herved,
Da nedsteg Guds Kraft til vor Skrobelighed!
Velkommen, Nyt-aar, og velkommen her!

4.

Vær velkommen, Herrens Aar,
Og velkommen herhid!
Herrens Aar, med vor Guds Velbehag,
Nu bringer os Glæde hver Herrens Dag!
Velkommen, Nyt-aar, og velkommen her!

Efter en gl. Ps. af M. F. S. Grundtoig.

Nr. 37.

Mel. „Herre, jeg har handlet ilde.“

♩ = 60 3: 38".

Joh. Crüger
(f. 1598, d. 1662).

1. { Dy = be, stil = le, Stær = ke, mil = de Gud = doms = ord fra
Blidt de fal = de Hjer = ter al = le Til den go = de

mf

Him = mel = havn, }
Hyr = des Favn, } Bid = ne om, hvad os er gi = vet:

Se = jæs er vor Bei til Li = vet.

2.

Frelser Hæere,
Taf dig vare
For din Naade mod vor Fjend!
Tiden vinder,
Verden spinder,
Ewig dog bestaaer dit Ord;
Med dit Ord din Naade varer,
Er vort Værn mod alle Fjender.

3.

Drag de mange
Sjæle bange
Til dig ved din Helligaand;
Alle vegne
Døden segne
For din stærke Frelserhaand;
Føer os an paa Livets Veie,
Føer os ind til Livets Gie!

Th. W. Olsenburg
(f. 1805, d. 1842).

Nr. 38.

Aldrig er jeg uden Naade.

A. P. Beragreen
(1862).

♩ = 50 o: 55".

1. Al = drig er jeg u = den Na = de, Al = drig dog for =

u = den Na = de, Al = tid har jeg Suf og Vee,

Al = tid kan jeg Be = sum see.

2.

Altid trykke mine Synder,
 Altid Jesus Hjælp forkynder,
 Altid er jeg udi Trang,
 Altid fuld af Bøn og Sang.

3.

Nu i Sorrig, nu i Glæde,
 Nu i Fald og nu i Sæde,
 Ofte fuld af stor Uro,
 Altid fuld af Jesu Tro!

4.

Saa er Sorg til Glæde lantet,
 Saa er Driften mig istjænkent,
 Væst og fød i Livets Staal;
 Saadant er mit Levnets Maal.

5.

Men, o Jesu, jeg vil græde,
 Hjælp du til, at Troens Glæde
 Over Synd og Sorrig maa
 Altid Overvægten faae!

Th. Kingo.

Nr. 39.

Deilig er Jorden.

♩ — 72 3: 26".

(En tydt Folkemelodie.)

1. Dei = lig er Jor = den, Prægtig er Guds Him = mel, Skjon er

Sjæ = le = nes Pil = grims = gang! Gjen = nem de fav = re

Ni = ger paa Jor = den Gaae vi til Pa = ra = dis med Sang.

2.

Tider skal komme,
Tider skal henrulle,
Slægt skal følge Slægters Gang;
Aldrig forstummer
Tonen fra Himlen
I Sjælens glade Pilgrimsfang.

3.

Englene sang den
Først for Markens Hyrder,
Sjont fra Sjæl til Sjæl det lod:
Fred over Jorden,
Menneske, frejd dig,
Os er en evig Frelser fød!

B. S. Ingemann.

Nr. 40.

Her vil ties, her vil bies.

A. P. Berggreen
(1854).

♩ = 66 o: 31".

1. Her vil ti = es, her vil bi = es, Her vil bi = es, mit sva = ge Sind;
 Høst = ti = den end = tes, her maa da ven = tes, Her maa da ven = tes paa Foraars =
 vind! Her vil ti = es, her vil bi = es, Her vil bi = es, mit sva = ge Sind!

2.

Trange Tider langsomt skrider,
 Langsomt skrider, det har den Art;
 Dagene længes, Vinteren strenges,
 Vinteren strenges, og det er svart!
 Trange Tider langsomt skrider,
 Langsomt skrider, det har den Art!

3.

Kom, min Due, flyv at skue,
 Flyv at skue bag Gårdet hift,
 Om du derinde Klovspring kan finde,
 Klovspring kan finde, med Blad paa Kvist!
 Kom, min Due, flyv at skue,
 Flyv at skue bag Gårdet hift!

4.

Kom, min Due, lad dig skue,
 Lad dig skue med Olieblad!
 See, nu er Stunden næsten oprunden,
 Næsten oprunden, som gjør mig glad!
 Kom, min Due, lad dig skue,
 Lad dig skue med Olieblad!

Efter H. A. Brorson af N. F. S. Grundtvig.

Nr. 41.

So store Kors, des bedre Bønner.

♩ = 60 3/4 : 38".

A. P. Berggreen
(1860).

1. So stor = re Kors, des be = dre Bøn = ner, De sti = ge fra den ban = ge

Land; Og Herrens Na = de rigt be = løn = ner En = hver, der gav sig i hans

Haand. I No = den Da = vids Har = pe Klang, Og lif = ligt to = ned da hans Sang.

2.
So store Kors, des mere Længsel;
Paa vilden Sø vi see mod Land,
I Ørknens Ensomhed og Trængsel
Vi længes efter Kanaan;
Naar Duen her ei finder Ly,
Da maa den hjem til Arken tye.

3.
So store Kors, des mere blinker
Den Krone, som os smykke skal,
Naar Herren fra sin Throne vinker
Os hen blandt de Udvalgte's Tal;
Klenodiet, som der vi faae,
Gjør alle Verdens Trængsler smaa.

4.
Korsfæstede, lad Korset blive
Alt meer og mere kjær for mig;
Din gode Land mit Hjerte give
Den Tro, som hviler sig i dig,
Indtil Forsløsningstimen slaer,
Og Kronen over Korset staaer.

Efter det Tydske; — Wegels' Psög.

Mel. „Jeg vil min Herre love.“

♩ = 50 ∷ 55".

(Dansk Melodie?)

1. { Gud jeg vil mig glæ = de, Med ham hver Dag er Fæst; }
 { Blandt Glæ = de tog han Gæ = de, Den him = mel = send = te Gæst; }

mf

Hvor Je = sus Chri = stus træ = der i Høi = tids = sa = len ind, Der

in = tet Di = e græ = der, Der bleg = ner in = gen Kind.

2. Hvor fromme Hjerter glædes,
 Gaar Himmelsgjæsten ind,
 Ei blot hvor Psalmer kvædes
 Med fromt opløstet Sind;
 Selv Jordelivets Løner
 Guds Engle glæde kan,
 Den himmelske Forsoner
 Var Fryd til Sorgens Land.

3. Han, som forvædled Vandet
 Til Vind med hellig Haand,
 Vort Glædesvæld har blandet
 Med Himmellivets Aand;
 Forklaret har han Livet,
 Dets Sorger og dets Lyst,
 Han har os Glæden givet,
 Som boer i Englebryst.

4. O Jesu, lad vor Glæde
 Indvies dig til Fæst,
 Uhyrlig vær tilstede,
 Du himmelsendte Gæst;
 Saa skal vor Glæde være,
 O Herre, dig til Priis,
 Til dine Engle bære
 Os til dit Paradis!

B. S. Ingemann.

Nr. 43.

Mel. „Enhver, som troer og bliver døbt.“

(1524).

♩ = 66 3: 31".

1. { Hvor Gud mig fø = rer, er i Tro Og Haab mit Hjer = te
 I mig hans e = gen Kraft vil boe; Hvad kan han fra mig
 til = le, } Thi fat = ter jeg et tro = stigt Mod, For = di Guds
 til = le? }
 Dei er al = tid god, Da vift den al = ler = bed = ste.

2.

Hvor Gud mig fører, vil jeg gaae,
 Om Joden skulde brænde;
 Kan jeg det forud ei forstaae,
 Tilfældt jeg dog skal kjende,
 At det er idel Trofasthed,
 Hvor han mig fører op og ned;
 Det er min Troes Anker.

Dyr. Tydsk; — Monrads Psal. (1854).

Nr. 44.

Mel. „Paa dig jeg haaber, Herre from.“

♩ = 66 3/4 : 31".

(1560).

1. See, Mar = ken ta = ber nu sin Pragt, See, Sko = ven har sit
 Smuk = te lagt, Sin stol = te, grøn = ne Kro = ne; Den mun = tre
 Fugl Nu sø = ger Skjul Og glem = mer Glæ = dens To = ne.

The musical score is written for voice and piano. It consists of three systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment line. The second system continues the vocal line and piano accompaniment. The third system also continues the vocal line and piano accompaniment. The tempo is marked as 66 3/4 : 31". The key signature is one sharp (F#). The time signature is 2/4. The piano part includes a mezzo-forte (mf) marking.

2.
 Rundt om os er Forkrænkelse,
 Rundt om os idel Død vi see;
 Det er Naturens Orden.
 Til Jorden maa
 Tilbage gaae
 Alti det, som kom af Jorden.

3.
 Men, o der kommer Vaar igjen,
 Priis være dig, Oplivelsen
 See vi med Haab imøde!
 Lad Planter doe,
 Den af sit Fæ
 Igjen staaer op af Døde.

4.
 Saa kommer og for mig en Vaar,
 Da Legemet igjen opstaaer
 Af Gravens kolde Gjemme,
 Da skal mit Breyt
 I salig Lyft
 Nyt Liv igjen fornemme.

G. Kampmann.

Nr. 45.

Mel. „Jeg veed et evigt Himmerig.“

♩ = 50 o: 55".

(Folkelied).

1. Nat, Sovn og Lei = e, far nu vel, Det da = ges flux i D = ster; Til
 Bon, til Bon, min hjæ = re Sjæl, Suk til den Gud, dig trø = ster!

The musical score is written for voice and piano. It features two systems of staves. The first system has a vocal line and a piano accompaniment line. The second system also has a vocal line and a piano accompaniment line. The key signature is one sharp (F#), and the time signature is 3/4. The tempo is marked as ♩ = 50 o: 55". The lyrics are in Danish.

2.

O Lysets Fader, Livets Sol,
 Med Son og Mand tillige,
 See fra din høie Himmelsstol
 Ned til vort Jorderige!

3.

Lad Lyset i din Kirke boe,
 Lad Ordets Lys og Støtte
 Ledfage os i Christi Tro,
 Til vi til Himlen flytte.

4.

Oplys Du Kongens Sjæl og Sind,
 Hans Sværd som Lynild blide,
 Gjør hver hans fjende synlig blind,
 Du stadig Fred os give.

5.

Lys og, o Jesu, for min Fod,
 At jeg skal ikke falde,
 Men at jeg vogter Kjød og Blod
 For Syndens Gift og Galde!

6.

Lad dine Engle mig ved Haand
 Igjennem Verden lede,
 Og udi Sygdoms haarde Baand
 Mig Lagedom berede.

7.

Giv, jeg faaledes leve maa
 I hver en Tid og Lykke,
 Jeg kan mod Livets Aften faae
 Det evig lyse Smykke.

C. Kingo.

Nr. 46.

Mel. „Af Høiheden oprunden er.“

♩ = 66 3: 31".

(1599).

1. { Den mør = te Nat svandt ro = lig hen, Alt Her = rens Sol for
 I Mægt og God = hed li = ge stor, Al = vi = se Gud, du

mf

mig i = gjen Paa hoi = en Him = mel staa = ler. } Prais dig,
 ved dit Ord Os Tid og Stund til = maa = ler. }

Tak dig, Fa = der, Her = re! Dig til Æ = re Vil jeg

le = ve, Vil jeg hver min Dag hen = le = ve.

2.

Nu jeg i Jesu Christi Navn
 Begynder Dagen, og til Gavn
 Skal ogsaa den mig vorde.
 Det er Guds Bænk, hvad om mig stær,
 Det er Guds Bænk, hvad med mig stær,

Han, Herren, Gud, det gjorde.
 Amen, Amen,
 Herren raade, Herrens Naade
 Med os være!
 Ham for Alt stee Priis og Ere!

Thage Røtke,
 (f. 1731, † 1795).

Nr. 47.

Morgenstund har Guld i Mund.

$\text{♩} = 26 \text{ } \therefore 72''$.

A. P. Berggreen
 (1855).

1. Mor-gen-stund har Guld i Mund; For Nat-ten Gud vi lo-
 ve; Han lær-te os, i Je-su Navn, Som Bar-net i sin
 Mo-ders Favn, Vi Al-le fødte kan so-ve.

2.

Morgenstund
 har Guld i Mund;
 Vi til vort Arbeid ile,
 Som Englen glad i Skov og Bang
 Udflyver med sin Morgenlang,
 Gjenfødt ved Nattehvil.

3.

Gaa da frit
 Enhver til Sit,
 Og stole paa Guds Naade!
 Da faae vi Hyst og Hyfte til
 At gjøre Gavn, som Gud det vil,
 Paa allerbedste Naade.

N. F. S. Grundtvig.

Nr. 48.

Nu rinder Solen op.

♩ = 50 o: 55".

(Dansk Melodie, 1654).

1. { Nu rin = der So = len op Af D = ster = li = de, } Vær
 { For = gyl = der Klip = pens Top Og Bjer = gets Si = de; }

glad min Sjæl og lad din Stemme klin = ge, Stig op fra Jor = dens

Bo, Du dig med Tak og Tro Til Him = len svin = ge!

2.

Min Sjæl, vær frist og glad,
 Lad Sorgen fare!
 Dit Regens Blomsterblad
 Vil Gud bevare;
 Han vil idag mig give Kraft og Styrke,
 Jeg i mit Kald og Stand
 Min Gud og Fader kan
 Tilbørlig dyrke.

3.

Lad Synden ei idag
 Min Sjæl forblinde,
 At jeg min Guds Behag
 Kan ret befinde.
 Velsign mig, Herre Gud, ndaf det Høie!
 Gid jeg hver Dag og Tid
 I Dig og i min Fliid
 Mig lader nøie!

Th. Kingo.

Nr. 49.

Mel. „Kind nu op i Jesu Navn.“

♩ = 50 o: 55".

(1674).

1. Da-gen har fuld = endt sin Gang, Mærk og A = ger faae den
 2. In-gen Roes jeg har hos Gud, Skjøndt jeg gav mig den saa
 3. Af = ten = stjer = ne blid og fjen, Morgen = lys, før Da = gen

glo = de; De har baa = ret de = res Gro = de, Sjunget de = res Af = ten =
 gjer = ne. Je = sus, du min Af = ten = stjer = ne, Spred din Straa = le for mig
 hvi = ler! Fred min Sjæl, i = mens jeg hvi = ler! Vær mig aar = le op til

fang. Har og jeg min Gjer = ning fær = dig, Bæ = ret tro, mens Ly = set
 ud! Lad dens Glands mit Smyk = te væ = re! Dæk min Døst for Her = rens
 Bøn! Stigget Stj = en, et = ler tæn = der Du dit Lys paa Him = lens

var? Blev den Morgen = Dof = tet vær = dig, Som jeg frem for Her = ren bar?
 Vilt! Tro = en er jo al min Væ = re; Alt mit Haab af dig jeg fik.
 Blaa, Vi = ge = fuldt din Vei jeg fjen = der, Og min Tan = ke kan dig naae!

C. J. Bøge (f. 1791, d. 1853).

Nr. 50.

Nu hviler Mark og Enge.

♩ = 66 o: 31".

(1490).

1. Nu hvi = ler Mark og En = ge, Nu Al = le gaar til Sen =

ge, Nu slum = rer By og Land; Og I, min Sjæl og Løn = ge, Skal

nu til Af = sted sjun = ge, Hvad E = ders Skæ = ber tæf = tes kan.

2.
 Træt er jeg af at vaage,
 Luk Jer, I Drenge!
 Men over Liv og Sjæl
 Våg du i al din Raade,
 Og vogt dem vel fra Vaade,
 Du Vie over Israel!

3.
 O Jesu, du min Glæde,
 Du dine Binger brede
 Og sænke om mig ned.
 Vil Slangen mig omflynge,
 Saa lad din Engel synge:
 Det Barn er gjemt i Herrens Fred!

Efter Paul Gerhard af F. Hammerich.

Nr. 51.

Den lyse Dag forgangen er.

♩ = 60 3: 38".

(Dansk Folkemelodie, formentlig fra 16de Aarh.)

1. Den ly = se Dag for = gan = gen er, Og Nat = ten fal = der

paa; O Be = su Chri = ste, Her = re Hjer, Du hos os

bli = ve maa! Glæ = de os Gud i Him = me = rig.

2.
 Mens Dagen er til haarde Strid,
 Som Hver med sig jo veed,
 Er Natten stabt til Hvilen blid
 Og gi'er den Trætte Fred.
 Glæde os Gud i Himmerig!

3.
 Bevar os Gud i denne Nat,
 Den Ondes Raad afvend;
 I alstens Fare med os stat,
 Din Englevagt os send.
 Glæde os Gud i Himmerig!

4.
 Vi jaa i Morgen love dig
 Alt for din Raade mild,
 Og engang dig i Himmerig
 Vi evig prise vil.
 Glæde os Gud i Himmerig!

4. Chr. Sthen (1659); — 3.

Nr. 52.

Hvo veed, hvor nær mig er min Ende.

Bartb. Crasfelius.
(1715).

♩ = 50 3: 55".

1. { Hvo veed, hvor nær mig er min En = de? See Ti = den
Hvor let og snart kan det sig hen = de, At jeg mit

me = get ha = stigt gaaer; } Giv mig, o Gud, ved Je = su Tro i
Ban = dre = bud = skab faaer! }

*) *) eller:

Af = steds = ti = men Trost og No! Trost og No!

2.

I næste Nat maaskee du kalder
Min Sjæl hen i din Evighed,
Maaskee mit Legems Hytte falder,
Forinden Solens Rys gaaer ned;
Giv mig, o Gud, ved Jesu Tro
I Afstedstimen Trost og No!

3.

Lad da mit Endeligt kun komme,
Jeg gaaer tilfreds af Verden ud.
Min Frelser lever mig til Fromme,
Bed ham er du mig Naadens Gud,
Og giver mig ved Jesu Tro
I Afstedstimen Trost og No.

Nr. 53.

Lær mig, o Skov, at visne glad.

♩ = 72 3: 26".

A. P. Berggreen
(1849).

1. Lær mig, o Skov, at vis = ne glad, Som seent i Høst dit gu = le
Blad; Et be = dre Foraar kom = mer! Der grønt mit Træ skal her = ligt staae Og
si = ne dy = be Rod = der staae I E = vig = he = dens Som = mer.

2.

Lær mig, o lille Træfugl, du,
At svinge mig med freidig Hu
Til ubekjendte Strande!
Naar Alt er Vinter her og Vis,
Da skal et evigt Paradiis
Mig hieset aabent staae.

3.

Lær mig, du lette Sommerfugl,
At sonderbrøde tunge Skjul,
Som nu min Frihed twinger!
En Drm jeg fryder end paa Jord,
Snart flyve hoit med lette Flov
De gyldne Purpurvinger.

4.

Du, som fra Skjen smiler hift,
Min Herre, Frelser, Jesu Christ,
Lær mig at tvinge Sorgen!
Sving for mig Haabets grønne Flag,
Langfredag var en bitter Dag,
Men skjon var Paastemorgen!

Dehlsenschläger (f. 1779, d. 1850).

Nr. 54.

At sige Verden ret Farvel.

A. P. Berggreen
(1863).

♩ = 50 o: 55".

1. At si = ge Ver = den ret Far = vel I Li = vets Gry og Li = vets Kvæld, Er
 li = ge tungt at nem = me; Det lær = tes al = drig her paa Jord, Var,
 Se = jus, ei du i dit Ord Hos os, som du er hjem = me.

2.

D kom du, som engang jeg veed,
 Du i din Faders Herlighed
 Skal klart dig aabenbare!
 Var det i Gry, var det i Kvæld,
 Jeg skyndte mig med fort Farvel
 I Sky til dig at fare.

3.

Men kommer Døden førend du,
 Kom da ilen og kom i Hu,
 Hvor mørkt der er i Graven;
 Omftraal mig, saa jeg glemmer den,
 Saa Diet paa din syge Ben,
 Saa jeg kan see Gudshaven!

4.

Kom i den sidste Nattevagt,
 I en af mine Kjaeres Dragt,
 Og sæt dig ved min Side;
 Og tal med mig som Ven med Ven,
 Om hvor vi snart skal sees igjen
 Og glemme al vor Skide, —

5.

Før Døden med en iiskold Haand
 Gjør Skjel imellem Stov og Aand,
 Vortviser Hjertets Varme;
 Indflunre skal jeg da med Kyft,
 Som Barnet ved sin Moders Bryst,
 I dine Frelserarme!

H. F. S. Grundtoig.

Nr. 55.

Alt opreist Maanen staaer.

♩ = 50 o: 55"

A. P. Berggreen
(1828)

1. Alt op=reist Maanen staaer Bag for = te Sko = ve; Gøit Nat = ter = ga = len

staaer For Gud at lo = ve. Dens To = ner smel = te blødt Og to = ne læn = ge, Mens

Bæk = ten gri = ber født I si = ne Strøm = ge.

2.

O Nat! snart vil maafsee
Din lyse Maane
Mit blege Ansigt see
I Døden blaane!
Lad den da hvile smuk
Paa mig i Røden,
Og mod mit sidste Suk
Med Morgenrøden!

3.

O Dødens Engel! kom
Og stil min Længsel,
Bring mig for Herrens Dom
Fra Verdens Længsel.
Befignet er hans Navn,
Han hylt forlader.
Rung mig kun i din Favn,
Han er min Fader!

Efter Dødens Engle.

Nr. 56.

Haabet ogsaa blege Kinder.

♩ = 60 3/4 : 38".

A. P. Berggreen
(1849).

1. Haa = bet og = saa ble = ge Kin = der Far = ve

tan som Ro = sen blad; Trøst der boer i so = de

Min = der, Selv naar Ven = ner stil = les ad.

2.
 Aand, du kan ei Støvet glemme,
 Som var her din Barndoms Ven;
 Eyt da glad til Haabets Stemme:
 I forbindes skal igjen!

3.
 Flyver end til fjerne Linde
 Fuglen fra sin Nede her,
 Dog sit Træ den veed at finde
 Wellem alle Skovens Træer!

4.
 Find dig derfor i at favne
 Vennen din i Jordens Dal;
 Thi du skal dog atter favne
 Vennen din i Himlens Sal!

Efter Dehleschläger (i „Kirke-Psalmer“, 1845).

Nr. 57.

Udruft dig, Helt fra Golgatha.

♩ = 72 o: 26".

Niels W. Gade
(1856).

1. Ud = ruft dig, Helt fra Gol = ga = tha, Løft høit dit

ro = de Skjold; Thi Synd og Død du seer det

ja, An = gri = be mig med Vold. seer det

*) eller:

2.

Løft høit dit Glavind i din Harm
Mod dem, som trodse dig!
Nedstyrt dem med en vældig Arm
Fra Lyset og fra mig!

3.

Da stal jeg, sikker ved din Haand,
Ei fengte Døden meer,
Og glad seer da min frelstste Aand
Paa sit nedbrudte Leer!

Joh. Ewald (f. 1743; d. 1781).

Nr. 58.

Tænk, naar engang den Taage er forsvunden.

♩ = 50 3: 55".

A. P. Berggreen
(1856).

1. Tænk, naar en = gang den Taa = ge er for = svun = den, Som her sig
 jæn = fer o = ver Li = vet ned, Naar Da-gen hijt er e = vig klar op =
 run = den, Dg Hys om = straa = ler hvert af mi = ne Sjed!

2.
 Tænk, naar engang er løst hver jordist Waade,
 Besparet hvert „Hvorfor“, jeg grundet' paa,
 Men kunde ei med al min Grublen raade;
 Tænk, naar jeg Herrens Vel skal klart forstaae!

3.
 Tænk, naar engang med utildækket Dje
 Jeg ham skal see, hvem her jeg troede paa;
 Tænk, naar jeg hijt mit Knae for ham skal boie,
 Naar jeg med Tak skal for hans Throne staae!

4.
 Tænk, naar engang i Himlens høie Sale
 Jeg med den Ven, jeg her paa Jorden fandt,
 I Lyset om et evigt Liv skal tale
 Dg om det Liv, der som en Drøm forsvandt!

5.
 Tak, Jesus, denne Tante i mit Hjerte,
 Hvergang mig Veien synes lang og stem!
 Den sødt skal dæmpe hver en bitter Smerte
 Dg løkke Smilet gjennem Taarer frem!

W. A. Wegels.

Nr. 59.

„Kvinde, o din Tro er stor.“

A. P. Berggreen
(1856).

♩ = 72 o: 26".

1. „Kvin = de, o din Tro er stor, Skee dig, som du
vil = de!“ I det ri = ge Naar = dens Ord
Sprud = ler Vi = veds Kæl = de.

The musical score is written for piano and voice. It consists of three systems of staves. The first system has a treble and bass staff for piano accompaniment and a single staff for the voice. The second and third systems follow the same layout. The tempo is marked as ♩ = 72 o: 26". The key signature has one sharp (F#). The time signature is 2/4. The piano part features chords and moving lines in both hands. The voice part has lyrics in Danish. Dynamics include 'mf' (mezzo-forte).

2. Det var Herrens Ord engang
Til den Hedning-Kvinde,
Som, mens Klokkerne har Klang,
Aldrig gaaer af Minde.
3. Det er stadigt Herrens Ord
Til hvert Hjerter lille,
Naar han seer, dets Tro er stor
Til hans Dine milde.
4. Gjerne det ved Hunde smaa
Sig som Kvinden ligner,
Naar kun Smuler det kan faae,
Af hvad Gud velsigner.
5. Smuler af det Livets Brod,
Som fra Himlen kommer;
Det er Lagedom for Død,
Sæd til evig Sommer.

6. Syng da, Hjerter hvert, som troer
Paa Guds Son, den lille!
Ewig Tak for Trostens Ord:
Skee dig, som du vilde!
7. Naar det skeer, hvad Hjertet vil,
Som er Livets Sæde,
Da er Sorg og Død ei til,
Men kun Liv og Glæde.
8. Det vil og vor Fællemand,
Sorg og Død han hader,
Liv og Glæde lover han
Ewig hos sin Fader.
6. Selv er han det Livets Brod;
Hvo deraf vil æde,
Skal indgaae, trods Synd og Død,
Til vor Herres Glæde.

H. F. S. Grundtvig.

Nr. 60.

Den store, hvide Flok, vi see.

♩ = 50 o: 55".

Joh. Chr. Gebauer
(1852).

1. Den sto = re, hvi = de Flok, vi see Som tu = sind Vjer = ge,
 dæft med Sne, Med Skov om = kring Af Pal = me = Sving, For Thro = nen:
 hvo er de?

2. Det er den Heltestare, som
 Af him den store Trængsel kom,
 Og frelst opstod
 Ved Jesu Blod
 Til Himlens Helligdom!
3. Her gik de under stor Foragt;
 Men see dem nu i Lysets Pragt,
 I Thronens Glæds,
 Med Livets Krands,
 I Himlens Præstebragt!
4. Tidt var de stædt i haarden Nod,
 Tidt Taarers Strøm paa Kinden fald;
 Men Gud har dem,
 Strax de kom hjem,
 Aftørret i sit Skjod.

5. Nu holde de, hvor Liv er bedst,
 Hos ham en evig Lovfals Fæst;
 Og Jesus selv
 Ved Livets Elv
 Hjemfører Himlens Gæst!
6. Til Lykke, Ræmpe-Samling, ja,
 O tusindfold til Lykke da,
 At du var her
 Saa tro ifær,
 Og drog med Seir herfra!
7. Oploft din Røst, Alt er fuldbragt!
 Sving Palmen, sjung af himmelsk Magt:
 Priis være dig
 Evindeligt
 For Gud og Frelser sagt!

H. A. Brorson.

Nr. 61.

Amen raabe hver en Tunge.

♩ = 50 3/4 : 55".

A. P. Berggreen
(1859).

1. A = men ra = be hver en Tun = ge, A = men er min Himmel = sang,
 A = men skal jeg e = vig sijn = ge, A = men blandt Guds Harpers Klang.
 A = men! her er Li = vets Flod! A = men! af, hvor Gud er god!

2.

Amen! Jesus Christus raade,
 Amen er hans Aand og Ord,
 Amen er hans Kraft og Raade,
 Amen er hans Daab og Børd,
 Amen er hans Liv og Død,
 Amen! han har endt vor Nød!

3.

Amen siger nu tilfammen,
 Amen, Herren gøre saa,
 Amen, Jesu, svar nu Amen!
 Amen er dit Segl herpaa,
 Amen! siig: kom i min Kavn,
 Amen! ja, i Herrens Ravn!

H. Brorson (f. 1690; d. 1757).

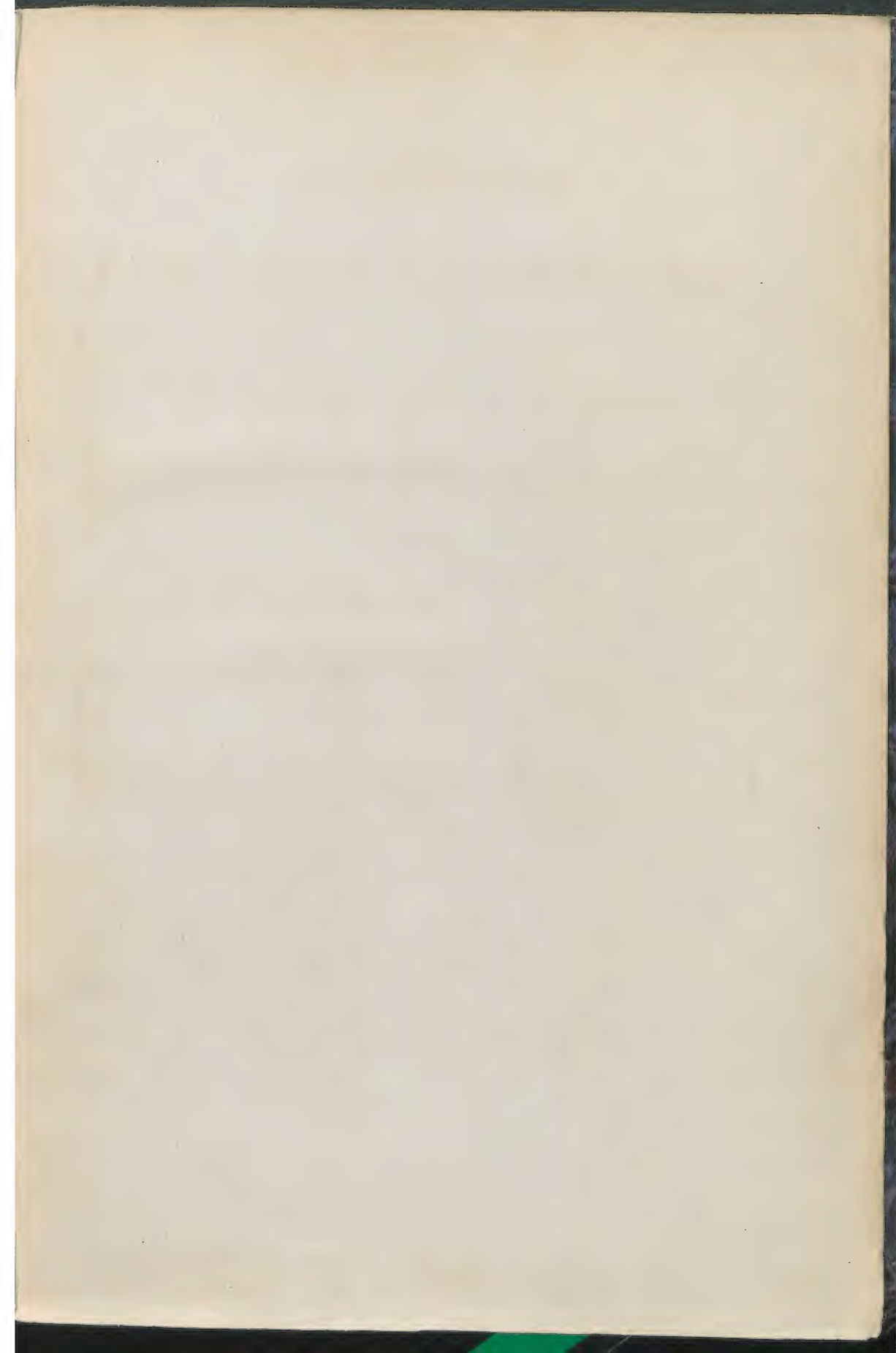
Indhold.

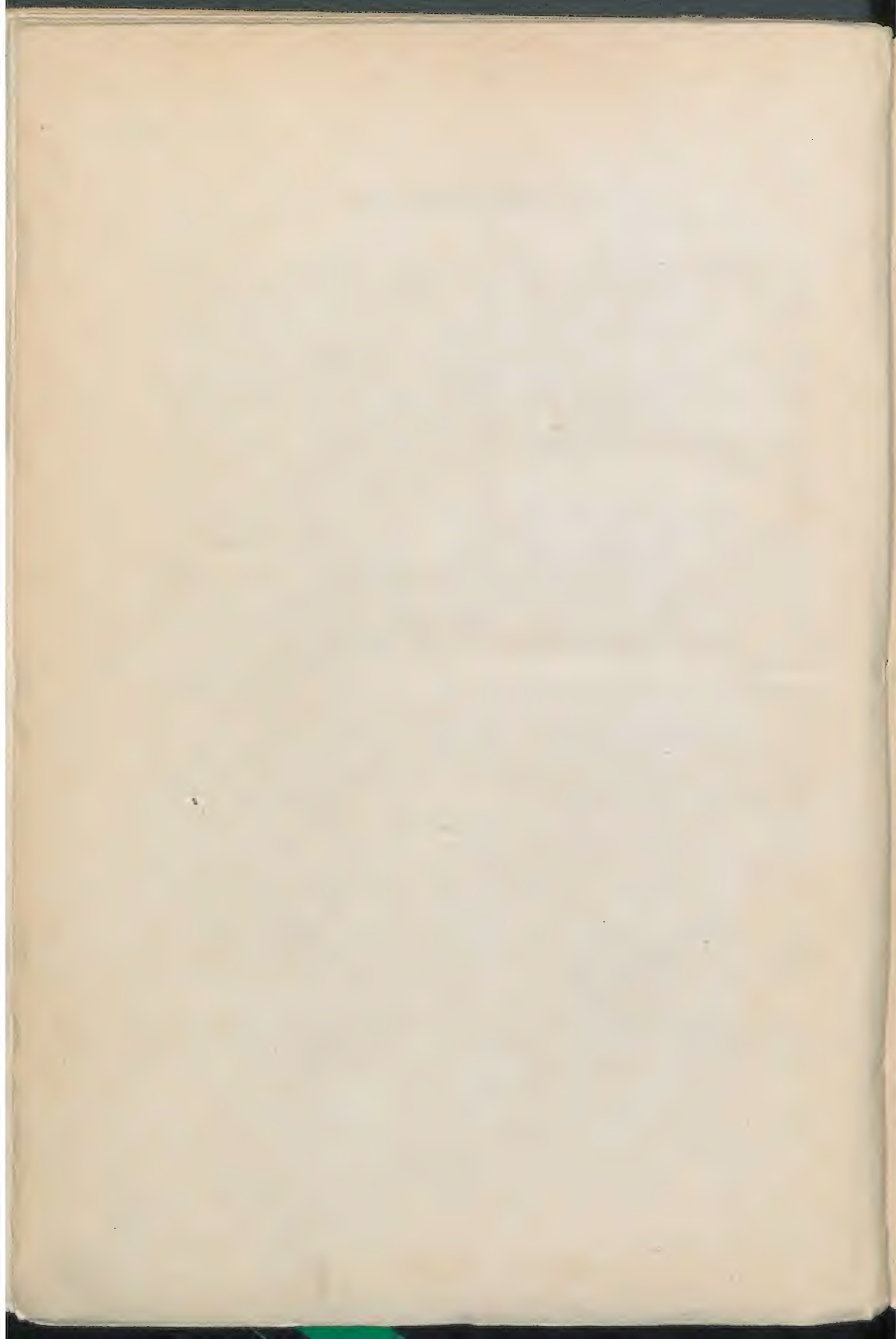
Nr.		Nr.
1.	Giv mig, Gud, en Psalmetunge	firsf.
2.	{ Mel. „Lover den Herre, den mægtige Konge“ }	tresf.
	{ Ps. Lovsinger Herren, den evige Konge }	
3.	Nu takker Alle Gud	firsf.
4.	Christne, synger høit i Chor	firsf.
5.	Til Himlen rækker din Mistandhed, Gud	tresf.
6.	Al, som en Drom er Ranges Liv	firsf.
7.	Op, al den Ting, som Gud har gjort . .	tresf.
8.	{ Mel. „O glade Budskab for mit Hjerte“ }	tresf.
	{ Ps. Vor Sjæl er dertil født og baaren }	
9.	{ Mel. „Hvad kan os komme til for Nød“ }	tresf.
	{ Ps. Giv, jeg, o Herre, følger dig }	
10.	Sorrig og Glæde de vandre tilhøbe . .	tresf.
11.	{ Mel. „Mig hjertelig nu langes“ }	tresf.
	{ Ps. Befal du dine Veie }	
12.	{ Mel. „Guds Godhed vil vi prise“ }	tresf.
	{ Ps. Fra Gud vil jeg ei vige }	
13.	{ Mel. „Jesus er mit Haab, min Trost“ }	tresf.
	{ Ps. Solen i sin klare Glands }	
14.	Hvo istsun lader Herren raade	tresf.
15.	{ Mel. „Guds Menighed, syng for vor Slæde“ }	tresf.
	{ Ps. Guds Engle i Flok, synger listig i Chor }	
16.	Nu kom der Bud fra Englechor	tresf.
17.	Lovet være du, Jesu Christ	tresf.
18.	Det kimer nu til Julefest	tresf.
19.	Et Barn er født i Bethlehem	tresf.
20.	Fra Himlen høit kom Budskab her . . .	tresf.
21.	Glæde Junt, deilige Junt	tresf.
22.	{ Mel. „Jeg raaber fast, o Herre“ }	tresf.
	{ Ps. Mit Hjerte altid vanker }	
23.	Deilig er den Himmel blaa	tresf.
24.	Den yndigste Rose er funden	firsf.
25.	Julen har Englesyd	tresf.
26.	I Jesu Navn	tresf.
27.	{ Mel. „O Gud, du fromme Gud“ }	firsf.
	{ Ps. Min Jesus han er mig }	
28.	Du Herre Christ	tresf.
29.	Med sin Alabasterkrukke	tresf.
30.	Jesus græder, Verden leer	tresf.
31.	Christ stod op af Døde	firsf.

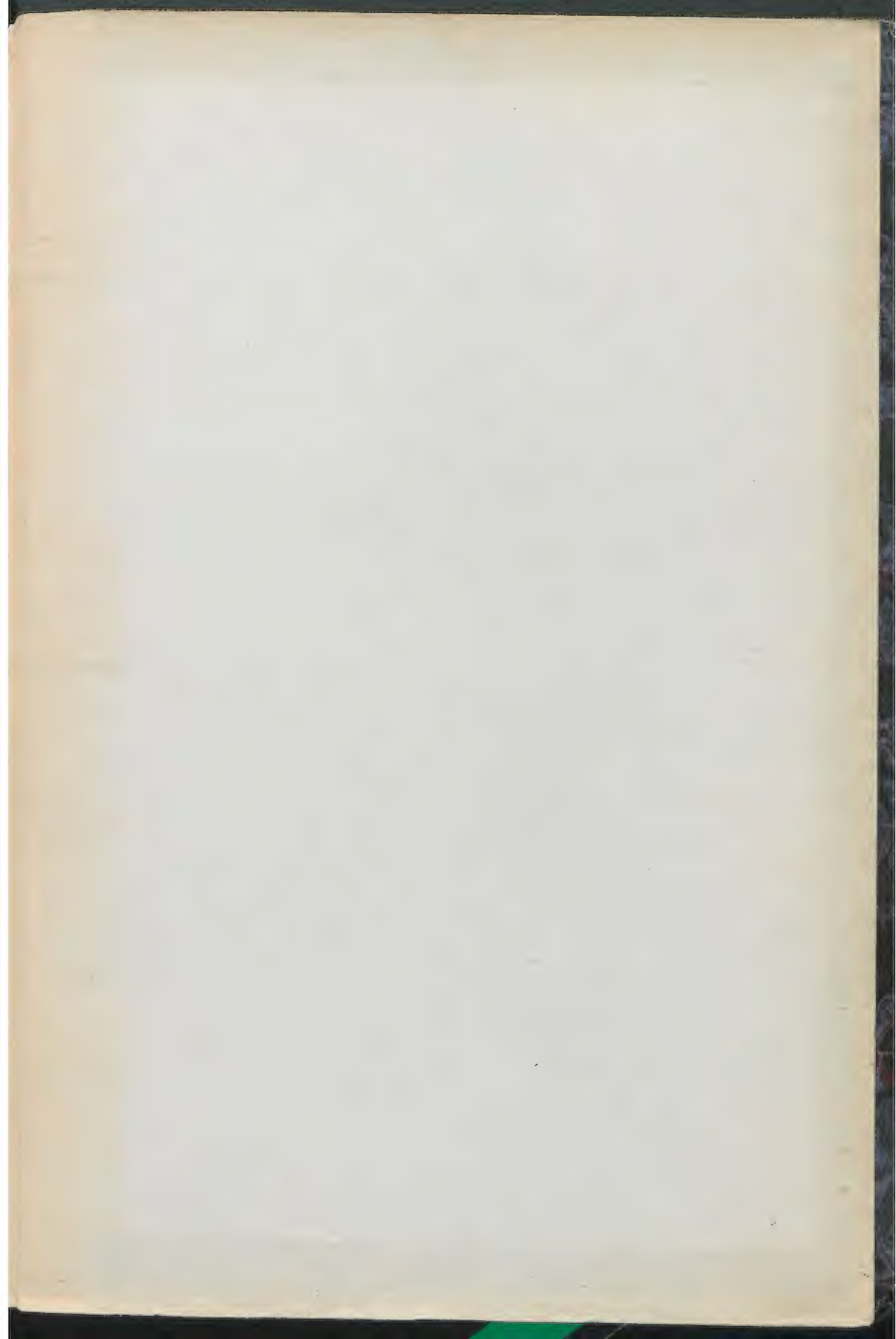
Nr.		Nr.
32.	{ Mel. „Jeg vil din Priis ndsninge“ }	firsf.
	{ Ps. I Døden Jesus blanded }	
33.	{ Mel. „Søde Jesus, vi er her“ }	firsf.
	{ Ps. Jesus lever, Graven brast }	
34.	Fryd dig, du Christi Brud	tresf.
35.	Vor Gud han er saa fast en Borg . . .	firsf.
36.	Vær velkommen, Herrens Aar	tresf.
37.	{ Mel. „Herre, jeg har handlet ilde“ }	tresf.
	{ Ps. Dybe, stille, Stærke, milde }	
38.	Albrig er jeg uden Vaade	firsf.
39.	Deilig er Jorden	tresf.
40.	Her vil ties, her vil bies	firsf.
41.	So større Kors, des bedre Vønner . . .	firsf.
42.	{ Mel. „Jeg vil min Herre love“ }	firsf.
	{ Ps. I Gud jeg vil mig glæde }	
43.	{ Mel. „Enhver, som troer og bliver døbt“ }	tresf.
	{ Ps. Hvor Gud mig fører, er i Tro }	
44.	{ Mel. „Paa dig jeg haaber, Herre from“ }	tresf.
	{ Ps. See, Marken taber nu sin Pragt }	
45.	{ Mel. „Jeg veed et evigt Himmerig“ }	firsf.
	{ Ps. Nat, Sovn og Læie, far nu vel }	
46.	{ Mel. „Al Hoiheden oprunden er“ }	firsf.
	{ Ps. Den mørke Nat svandt rolig hen }	
47.	Morgenskuud har Guld i Rind	tresf.
48.	Nu rinder Solen op	tresf.
49.	{ Mel. „Kind nu op i Jesu Navn“ }	tresf.
	{ Ps. Dagen har fuldendt sin Gang }	
50.	Nu hviler Mark og Enge	tresf.
51.	Den lyse Dag forgangen er	firsf.
52.	Hvo veed, hvor nær mig er min Ende .	tresf.
53.	Far mig, o Skov, at visne glad	tresf.
54.	At sige Verden ret Farvel	tresf.
55.	Alt opreist Maanen staaer	tresf.
56.	Gaaet og saa blege Kinder	firsf.
57.	Udruft dig, Helt fra Golgatha	tresf.
58.	Tænk, naar engang den Taage er for-	
	svunden	tresf.
59.	Kvinde, o din Tro er stor	firsf.
60.	Den store, hvide Flok, vi see	tresf.
61.	Amen raabe hver en Tunge	firsf.

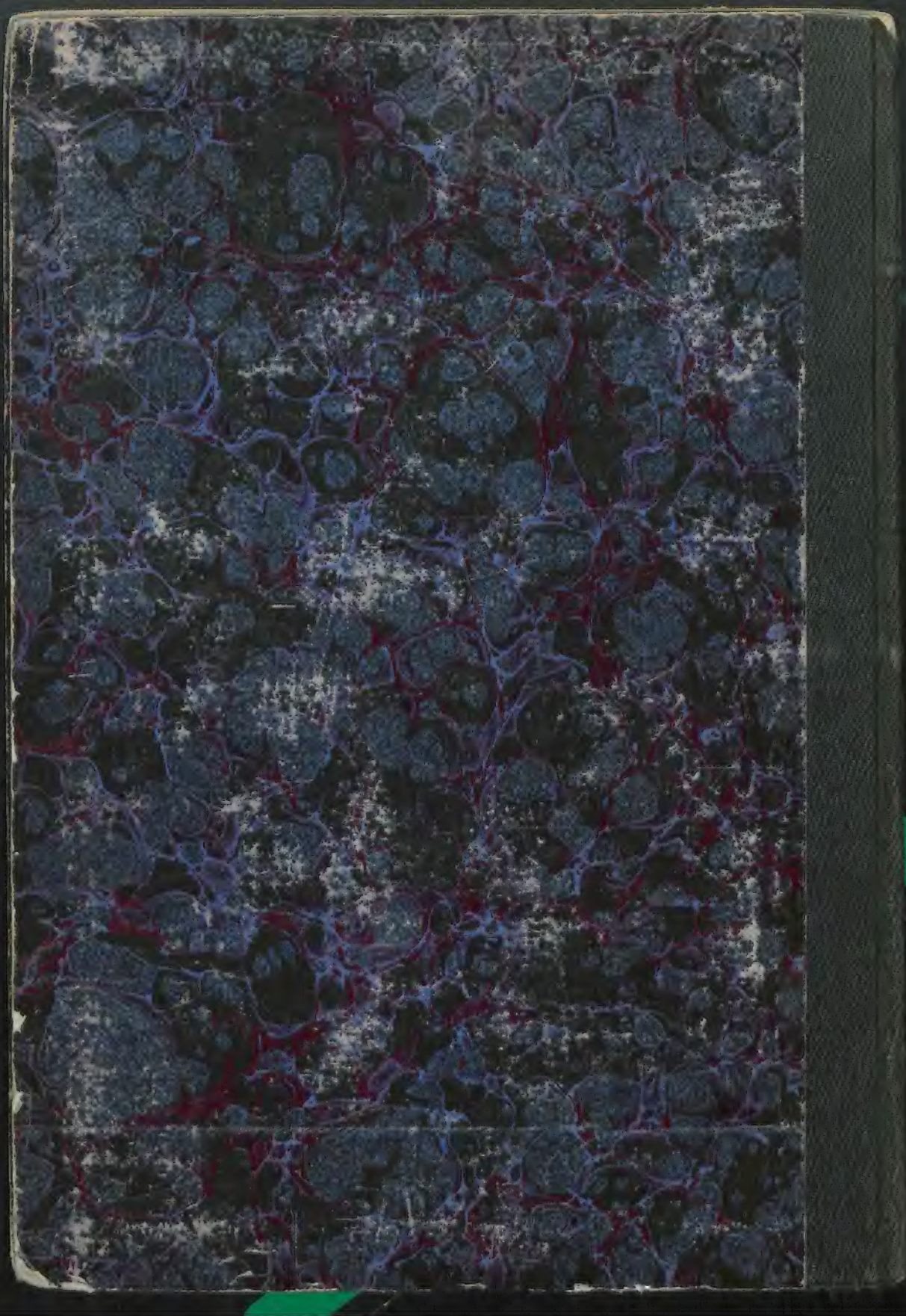
Num. 1. Ved de paa et Par Steber i den trestemmige Sats forekommende flirstemmige Accorder beled 3die Stemme.

Num. 2. Om de Tempore angivende Tal og Afvælsen af Fermaterne eftersees den firsf. Udsætning af Psalmeværter, 3die Udg. S. XVII-XIX (2den Udg. S. XV-XVII), og den tosf. Udsætning, 4de og 5te Udg. S. III-V (3die Udg. S. III-V).

Berggreen

Sanger del Valabing

9th

1864.

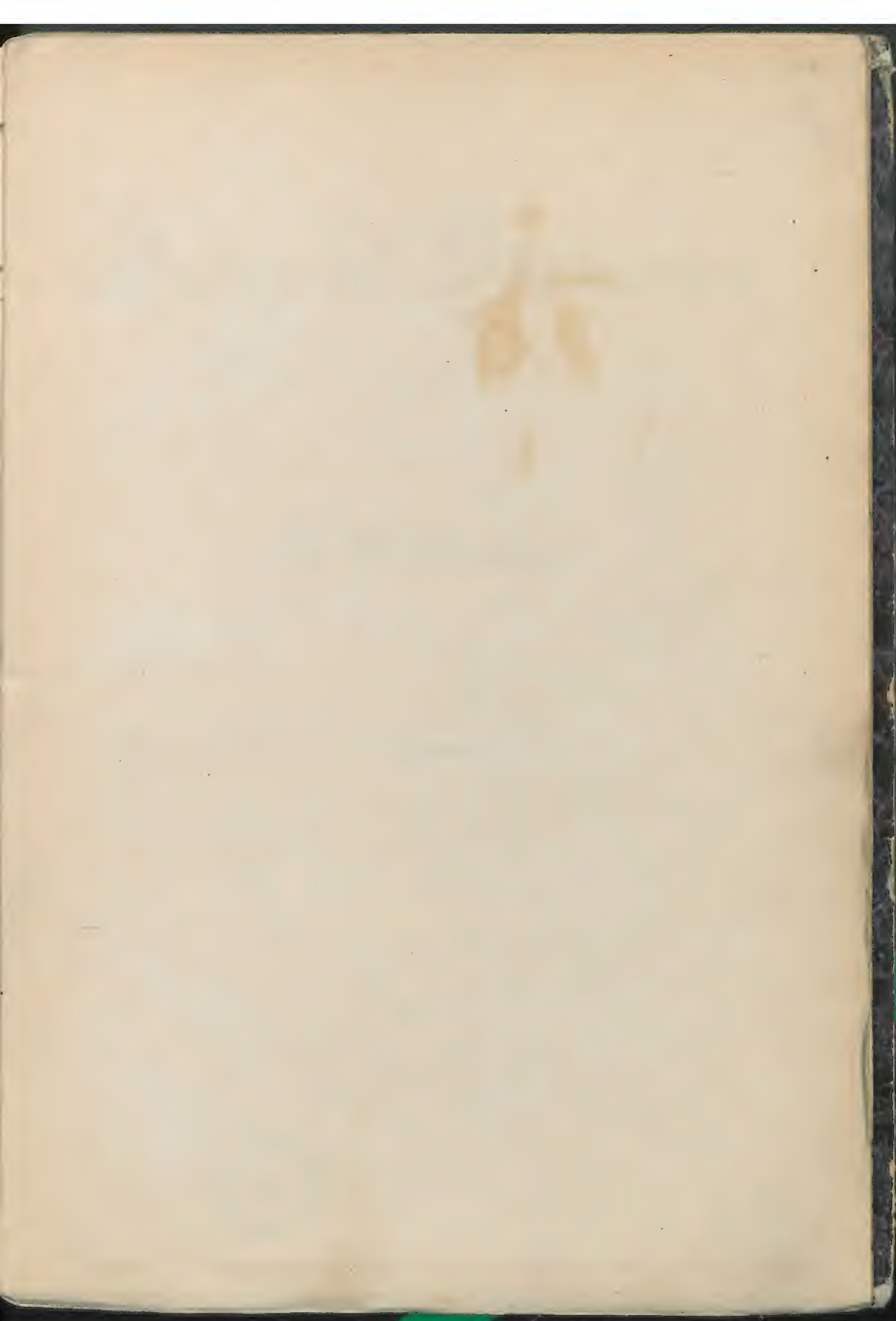
D 204

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313312

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

9de Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reijels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1864.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. B. Berggreen.

3die Samling

for Sopran, Alt, Tenor og Bas.

Koster fint heftet: 3 Mk. 8 St.

Kjøbenhavn.

G. M. Meisels Forlag.

Thielss Bogtrykkeri.

1864.

UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Nr. 1.

Andante.

Sjælens Frelse.

J. A. P. Schütz.

1. Sjæl, som fien = der Angst og Bæ = ven, Hjertets Gru og Tiv = lens

Svæ = ven Mellem Liv og e = vig Død! Sjæl, som un = der Ro = dens Torden

Bred dig som en Drm paa For = den! Pries din Gud! han saae din Nød!

p *mf* *p* *f*

2.
Slaven bæved for sin Dommer;
O, men Tidens Fylde kommer:
Slaven gaar til Frihed ud!
Anden seer, hvad Troen haaber,
Aandens Røst i Hjertet raaber:
Fader! kjære Fader, Gud!

3.
Træl er ei Guds barnet længer:
Sjælens Blik igjennemtrænger
Kjærlighedens Løndomsraad:
Gjennem Lovens Tavlerister
Aandens Frelseraad bortviser
Alle Børnesjæles Graad.

4.
Skaber! Frelser! Helliggjører!
Dig, kun dig vor Sjæl tilhører;
Vi har hørt dit glade Bud:
Gjennem alle Sjæles Rige
Gaar din store Himmelsrige,
Fader! kjære Fader, Gud!

B. S. Ingemann.

Nr. 2.

Chor af Th. Thaarups „Inle-Cantate.“^{*)}

Maestoso.

E. E. f. Wegle.

Fryd dig, Zi-on, du er Her-ren kjær! Snart er Nat-tens
 dy-be Mulk for-svun-den; Sky-fri er din Mor-gens
 tens dy-be
 Pur-pur kjær, Klar er Sand-heds Stjerne dig op-run-
 den; Her-rens Na-syn stu-er til dig ned! Her-rens Na-syn

f *pf* *mf* *p*

*) Dette er Cantatens 1ste Nummer; det 2det staaer under Nr. 26 i Skolefængenes 2det Hefte, 2den Udg.

stu = er til dig ned! Du om = straa = les af hans Her = lig =

mf Du om = straa = les af hans

hed, Du om = straa = les af hans Her = lig = hed, hans Her = lig = hed!

Her = lig = hed, Du om = straa = les af hans Her = lig = hed! *p* Her =

Her = rens Na = syn stu = er til dig ned, Du om = straa =

= rens Du om =

= les af hans Her = = = lig = hed, hans Her = lig = hed.

straa = les af hans

Nr. 3.

Føraars-Glæde.

Andante sostenuto.

Mendelssohn-Bartoldy.

p *piu animato.* *f*

O mil-de Fø-aars-luft! Nyt Liv Alt du stjan-ker, Nyt Liv Alt du

p *sf* *p*

stjan-ker, Brød Fø-dens Ven-ker, Snart spre-der sig Blomsters Duft, Snart

sf *p*

spre-der sig Blomsters Duft, Snart, snart spre-des Blomsters

3. St. Duft,

p *f*

p *ritard.* *f* *tempo lmo.*

Duft. O mil-de Fø-aars-luft! O mil-de Fø-aars-luft! Nyt Liv Alt du

f

ffian = ter, Nyt Liv Alt du ffian = ter, Brød For = dens Læn = ter, Snart, *pp*
 3. Si. Snart — —

f *pp*
cresc.
 snart spre = des Blom = sters Duft, Snart spre = des Blomsters Duft, — —
 3. Si. Snart, snart spre = des Blomsters
 3. Si. snart Snart, snart

cresc. ritard.
decresc.
 Duft, — — — — Snart spre = des Blomsters Duft. O mil = de
 spre = des Blomsters Duft,

pp
sf
 For = aars = lust! O mil = de For = aars = lust!
pp

Nr. 4.

Paa Børcher-Soen.

(Efter Gøthe.)

Mendelssohn-Bartoldy.

Allegro molto vivace.

1. St. Hvor er, Na-
 Drift Na-ring su-ger jeg, nyt Blod Du strømmer i mit Bryst;
 3. St. Hvor er, Na-

tur, du huld og god,
 2. St. Hvor er, Na-tur, du god, Og stjen-ter ja - lig Lyst, Og
 tur, du huld og god,
 4. St. Hvor er, Na-tur, du god,

stjen-ter ja - lig Lyst! Paa Bøl-ger = ne gaaer Baadens Dands Alt ef-ter Na-rens
 2. 3. 4. St. stjen-ter Lyst! Paa Bøl-ger = ne gaaer Baadens Dands Ef-ter

1. St. Og stj-om-vund-ne Bjer-ges Krands Er rundt om Sø-en lagt, Og
 Takt, 2. St. Og høi = e, stj-om-vundne Bjer- = = = ges Krands, Og
 cresc. 3. St. Og stj-om-
 Takt, Og stj-om-vund-ne Bjer-ges Krands, 4. St. Og stj-om-

fty = om = vund = ne Bjer = ges Krands Er rundt
 fty = om = vund = ne Bjer = ges Krands —
 om = vund = ne Bjer-ges Krands, fty = om = vund = ne Bjer-ges Krands
 vund = ne, fty = om = vund = ne Bjer = = = ges

om So = en lagt, Er om So = en
 — Er rundt om So = en lagt, Er
 — Er rundt om So = en lagt, Er rundt
 Krands Er rundt om So = en lagt, Er

lagt, Er rundt om So = en lagt.
 rundt om So = en lagt, dim. om So = en lagt.
 om So = en lagt, om So = en lagt. Af,
 rundt om So = en lagt.
 dim. pp

pp Af, hvi mon mit Bliſ fig ſæn = fer?
 hvi mon mit Bliſ fig ſæn = fer?
 p Er det gyld =

1. & 2. & 3. Er det gyld = ne Drommes Læn = ter? Gyld = ne Drom = me!

3. Er det gyld = ne Drommes Læn = ter?

ne Drommes Læn = ter?

Gyld = ne Drom = me! Gyld = ne

2. & 3. Al, hoi mon mit Blik sig læn = ter? Er det gyld = ne Drom = mes

Gyld = ne Drom = me! Gyld = ne

Drom = me!

Læn = ter? Er det gyld = ne Drom = mes Læn = ter?

3. Bort, du Drom!

Drom = me! p f

1. & 2. & 3. fjaa fjon du er! Bort, du Drom! fjaa fjon du er! Bort, du

p p f p

f

Drøm, saa stjon du er! Bort, du Drøm, saa stjon du er!
Bort, saa stjon du er!

f

a tempo

Frist Næ-ring su-ger jeg, nyt Blod Nu
Liv og Lyft er og saa her! Nyt Blod nu strøm-mer

1. St. Hvor er, Na-tur, du huld og god,
strømmer i mit Bryst;

2. St. Hvor er, Na-tur, du god, Og
3. St. Hvor er, Na-tur, du huld og god,

i mit Bryst; Hvor er, Na-tur, du god,

Og skænker sa-lig Lyft! Paa Bøl-ger-ne gaar

skæn-ter sa-lig Lyft, Og skæn-ter Lyft! Paa Bøl-ger-ne gaar Vaadens

p

Vaadens Dands Alt ef = ter Na-reus Takt, Dg fty = om = vund = ne Bjer = ges

Dands Ef = ter Takt, 2. Si. Dg hoi = e, fty = om = vund = ne Bjer = ges
cresc.

3. 4. Si. Dg fty = om = vund = ne Bjer = ges Krands,

Krands Er rundt om So = en lagt, Dg fty = om = vund = ne

ges Krands, 3. Si. Dg fty = om = vund = ne Bjer = ges Krands,
Dg fty = om = vund = ne, fty = om = vund = ne

Bjer = ges Krands Er rundt om

Bjer = ges Krands Er rundt om
vund = ne Bjer = ges Krands Er rundt om

So = en lagt, rundt om So = en lagt,

So = en lagt, Er rundt Er rundt om om
So = en lagt, Er rundt

Er rundt om Sø en lagt,
Sø en lagt, Er rundt om
Sø en lagt, dimin. p
om Sø = = = en lagt,
rundt om lagt, rundt om lagt.
Sø en lagt, rundt om lagt.
rundt om lagt.

Nr. 5—7.

Tre Folkeviser. *)

(Efter det Tydske.)

Nr. 5. „Flygt bort med mig.“

Mendelssohn-Bartholdy.

Andante.

1. Flygt bort med mig og vær min Vin, Og hvil dig ud her ved mit Bæst;
2. Og flyer du ei, saa døer jeg her, Og e = ne er du og for = ladt;
p p

*) Disse tre Viser danne et Heelt og skulle derfor følge uden Ophold efter hverandre.

Du i det Hjer-ne skal hos mig For Savn af Hjemmet sin-de Trøst,
Bli-ver du end i Fæ-dre-hjem, Er du dog som en Fremmed der,

f *p*

Du i det Hjer-ne skal hos mig For Savn af Hjem-met sin-de
Bli-ver du end i Fæ-dre-hjem, Er du dog som en Fremmed

f *p*

2. 3. og 4. Et. { For Savn af Hjem der
Er du dog som en en

Trøst.
der.

Attacca subito Nr. 6.

sin = de Trøst.
Frem = med der.

Un poco allegretto.

Nr. 6. „Kold Nimen faldt.“

Mendelssohn-Bartholdy.

1. Kold Ni-men faldt i den For-aars-nat, Den faldt paa de spæ-de Blom-ster

p

smaa, Og brat de fal = med', de fal = med' og vis = ned'! 2. En

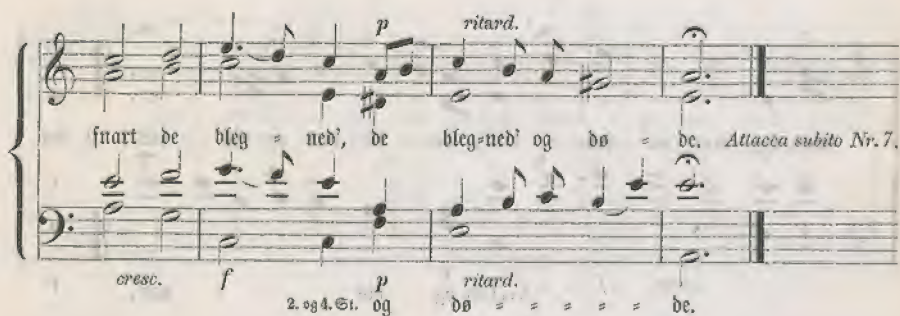
cresc. *f* 2. og 4. St. og *p* vis = = = ned'. *p*

Yng = ling hav = de en Bi = ge kjær, De flyg = ted hemm'ligt fra Hjem = met

hort, Det vid = ste ei Fa = der, ei Fa = der, ei Mo = der. 3. De

cresc. *f* 2. og 4. St. ei *p* Mo = = = = der. *p*

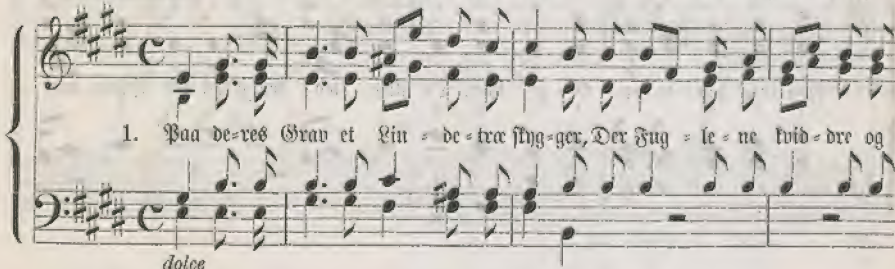
van = bred' om snart her, snart der, Men Euf = te de fandt ei paa no = get Sted, Og

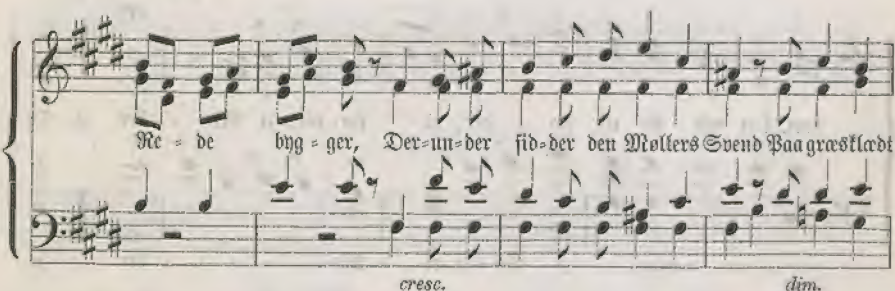

 snart de bleg = ned', de bleg = ned' og dø = de. Attacca subito Nr. 7.

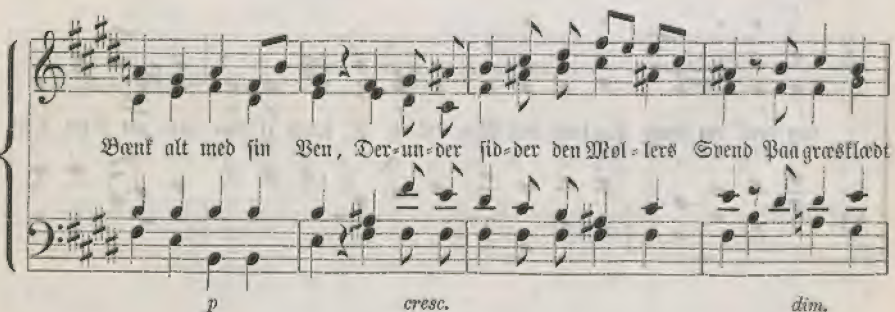
Assai sostenuto.

Nr. 7. „Paa deres Grav.“

Mendelssohn-Bartholdy.

 1. Paa de-res Grav et Lin = de træ byg-ger, Der Fug = le = ne lvid = dre og

 Re = de byg = ger, Der-un-der sid-der den Mollers Svend Paa græsflødt

 Bønt alt med sin Ben, Der-un-der sid-der den Mol = lers Svend Paa græsflødt

Bænk alt med sin Ven. 2. Saa sel = somt ful = ker Af = ten = vin = den, Og

p

Fug = le = ne syn = ge saa fød = t i Vin = den; De El = sten = de

cresc.

ta = le nu ei et Ord, De græ = de, men veed ei selv hvor = for, De El = stende

dim. *p* *cresc.*

ta = le nu ei et Ord, De græ = de, men veed ei selv hvor = for.

p *pp*

Nr. 8.

Allegro moderato.

Paa en Skovtaar.

Wald. Schütt.

1. Om du vil va-re stærk og fri, Stal du dig rig-tig jo-le, Og

aar-lig ta-ge Ti-mer i Na-tu-rens grønne Sko-le! Syng op med

Skovens Fug-le-hær! Spring ud om-kap med Lø-vet! Og lad saa Fi-le-

var-fets Trær Be-hol-de Sko-le-sto-vet!

2.

Vor Gaard er selv et Fjeldvært,
 Hvor vi skal slibes blanke,
 Hvor boglig Kunst og Stilevært
 Skal stærke Sands og Tanke;
 Hvor Tid og Flid maae Slag paa Slag
 Mod Mollethjulet skille; —
 Men hvor en Skovtur, som idag,
 Er Vand paa Skolens Mølle.

3.

Nu vil vi hjem og male fort,
 Og bruge vore Dage;
 Vor Kunst er lang og Livet kort,
 Og vi har langt tilbage!
 Endnu et Blif paa Blomst og Blad,
 Og lad saa Vognen rulle;
 Nu kan vi Skoven udenad,
 Og det var det, vi skulde!

Chr. Richardt.

Nr. 9—12.

De fire Aarstider.

Allegretto.

Nr. 9. Vaaren.

Wald. Schiøtt.

1. Velkommen, Smaa-blomster, i Væn=ge, Ro=de og gu=le og blaa! Jeg
 2. Velkommen, Smaa-fug=le, til=ba=ge, Sva=le og Lær=te og Stær! I=

p *mf*

har E=der sav=net saa læn=ge, Mens un=der Sne=en I laae.
 ta=li=ens mil=de=re Da=ge I Føl=ge med E=der er.

1. & 2. { Nu kommer med bro=ge=de Pragt!
 { Snart byg=ge I Re=den med Sang,

1. & 2. { Nu kommer med bro=ge=de Pragt, med bro=ge=de Pragt! Alt Græsset har lagt, Alt
 2. & 3. { Snart byg=ge I Re=den, snart bygge I Re=den med Sang, Og sødt paa min Sang, Og

fom = = mer med bro=ge=de Pragt! *mf* *f*
 byg = = ge I Re=den med Sang,

Græsjet har lagt Sit Tæp-pe paa Mar-ter og En = ge. Ei = a, ei = a, ei =
 født paa min Gang Vil Sko-ven den for mig gjen = ta = ge. Ei = a, ei = a, ei =

p

a! a! Vel-kommen, Smaa-blomster, i Bæn = ge!
 Vel-kommen, Smaa-fug-le til = ba = ge!

et = a! *riten.*

C. F. Visby.

Allegro moderato.

Nr. 10. Sommeren.

Wald. Schiøtt.

1. So-len brænder, men Sko-ven er sval; Did-hen jeg i Skyg-gen vil

p

so = ge. Der er saa luf = tig og. høi en Sal Mel = lem de

mæg = ti = ge Da = ge; Ha = vet rul = ler sin Bøl = ge for = bi, Længs med

p *mf*

Stræn = ten gaaer hø = li = ge Sti, Vin = den su = ser i Gre = ne.

f *p* Vinden

Vin = den su = ser i Gre = ne.

su = = = ser i Gre = ne.

2.

Kilden risler bag Bøstene frem,
 Sit Eventyr den os fortæller;
 Hvad den har seet i sit dybe Hjem,
 Sagte dens Mumlén os melder.
 Frem den brød mellem Stene og Grus,
 Læng er Veien den har fra sit Hús
 I det Andre af Jorden.

3.

Midt i Skoven sig aabner en Plet,
 Hvor Kornet i Luftningen vælger,
 Haren, som løb mig forbi faa let,
 Der mellem Sæden sig dølger.
 Bier furre og flyve affied,
 Hønning bringe til Kuben de med,
 Gjægen kuffer bag Grene.

C. H. Visby.

Allegro moderato.

Nr. 11. Esteraaret.

Wald. Schjøtt.

1. Som = mer = fug = le = ne, gu = le og rø = de, Flag = re i

mf

Flot = te fra Træ = et ned, Bol = tre sig o = ver Mar = ken den

f *mf* *cresc.*

o = de, Jo = res paa Høst = vin = dens Vin = ger af sted; Øb = let

f *mf*

raf = ter rød = men = de Kin = den, La = der sig kys = se af

f

Ø = sten = vin = den, Rød = mer end = me = re der = ved, Ja, rød = mer end =

ff

me = re der = ved.

2.

Markerne hvile, nøgne og bare,
 Stubbene vise de gule Straa,
 Svalerne samle sig tætte i Skare,
 Drage som Skyer henunder det Blaa.
 Huset gemmer Markerne Grode,
 Spurveene give hinanden Møde,
 : Hoppe ved Kaden omkring! :|

C. G. Visby.

Nr. 12. Vinteren.

Wald. Schiött.

Allegro.

1. Vis-tap-per han-ge fra Ta-get i Rad Og glim-re i So-lens

f

Straa-le; Pop-pe-len har ei et e-ne-ste Blad, Den smyktes af Ni-mens

mf

Raa-le; Dammen dæk-tes af Spei-let det kla-re,

p *f*

Ti-ste soomme der-un-der i Sta-re.

mf

2.
 Ude paa Veien med lystige Klang
 En Kane forbi mig iler;
 Bjælderne klinge; paa lydlose Bang
 Forresten kun Stilhed hviler.
 Sneen lægger sig tæt over Juren,
 Under Tappet nu slumrer Naturen.

3.
 Frosken er Jorden, saa kold er den Varm,
 Som Blomsterne nys har diet;
 Selv ikke Solen er længere varm,
 Til Død synes Alt indviet.
 Stormen sufer blandt knagende Stammer,
 Nordlysskjaeret paa Himmelen flammer.

4.
 Vinterens lange og eenfomme Nat
 Kun Stjernernes Iys opklarer,
 Et venligt Tegn, os paa Himmelen sat,
 At Nørfket ei evigt varer.
 Tiden ruller sin verlende Bølge;
 Vaaren altid paa Vint'ren vil følge.

C. H. Visby.

Nr. 13.

Chor af Oehlenschlägers Tragedie „Dronning Margareta.“

Andante con moto.

A. P. Berggreen.

1. Gud sig = ne Dan = ne = brog i Hel = te = vrinden, Og høit paa Vol = gen

ff

hvid! 3 Fa = rens Stund den faldt til os fra Him = len, Og

dol.

Skænt = te Seir i Strid, Og skænt = te Seir, og skænt = te Seir i Strid.

f *p*

Dens rø = de Dug be = ty = der Kamp og Styr = ke. Flyd, Blod paa G = rens Bud; Flyd,

ff *f* *mf* *ff*

Blod, paa G = rens Bud! I hvi = den Kors vi dyr = ke Den san = de Fre = dens Gud.

dol. *f*

2. Be = var, o Dan = ne = brog! Bort elst = te Ri = ge, Stærk ved Kar = to = vers

ff

End. I Fre = dens Da = ge di = ne let = te Hl = ge Kun

dol.

va-re Snek-kens Bryd, kun va-re Snek-kens Bryd, kun Snek-kens Bryd.

f *p*

Vai ly-stigt, vai ly-stigt til hver Fæst paa Kon-ge-bor-gen, Du fors-be-

ff *f* *mf*

tegn-te Flag! Du fors-be-tegn-te Flag! Og bort-vist al-tid Sor-gen Saa

ff *p*

kraf-tig som i Dag!

f

Nr. 14.

Andante maestoso.

Knud den Store.

a. P. Berggreen.

1. Kong Knud sad stor og mæg-tig paa sin Thro-ne; En Her-re, dra-be-
2. Men Knud sad taus og tau-fe-fuld i Sind; Ei blus-sed Ra-ben,

f *mf*

lig og stærk, som huld. Den dan-ske, bri-ti-ske, den nor-ske
som hans Pur-pur-flæ-de; Sorg-mo-de-lik han stot-ted Haand til

f *mf*

Kro-ne Var sam-men-smel-tet i hans Kro-nes Guld. Heit i hans
Kind, Og in-gen Deel han tog i Hof-fets Glæ-de, De found-ne

mf

hei-e Sal klang Harpens To-ne; Thi Skjaldens Varm var af hans I-dræt
Da-ges I-dræt faldt ham ind; Da mon-ne bit-tre Taa-rer Di-et

mf

fuld. I Kir = ken selv lod Hym = ner til hans G = re; Thi
 væ = de. „Alt“ ful = ted han, „min Gud! kan du for = gjet = te Min

f *p*

kraf = tigt han ud = bred = te Je = su Læ = = = re.
 Synd? kan du mit Reg = ne = bræt ud = stet = = = te?”

f

3.

Som Kongen nu saaledes trostløs sad,
 Med blege Kinder og med Graad i Diet,
 Mens henad Bænken i den lange Råd
 Guldhornet gik og Hvermand var fornøiet,
 Da treen en Skjald for Kongen frem, og kvad:
 „Min Herre! hvor er Den, som du ophøiet?
 Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande,
 Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande.“

4.

Taalmodig, uden Harm, hørte Knud
 Paa denne daarlige, forvovne Tale.
 Hvad Skjalden kvad, det raabtes snarligt ud
 Af hver en Ridder i de blanke Sale.
 Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,
 Bragt ned fra Borgen gennem grønne Dale
 Til hviden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
 Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

5.

Der Kongen sad, og talte saa til Havet:
 „Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;
 Med dig, o Sø! min Magt er jo begavet!
 Thi lyd din Herre, ei Du nærmeg dig!
 Dinølge kræver jeg saaledes avet,
 At til min Fod den aldrig vover sig.
 Thi jeg behersker Nordens stolte Lande;
 Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.“

6.

Men som sædvanligt gik den stille Bølge;
 Sin vante Bei den end bestandigt tog;
 Af sin Natur den Intet vilde følge;
 Det ene Bølgeflag det andet jog.
 Med Otte Niende kom brat i Følge,
 Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
 Ei til hans Fodder kun den op sig trængte,
 Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

7.

Da reiste Kongen sig, faae til hver Side,
 Brød rørt med Taarer høit saaledes ud:
 „I Sandhed, hver en Christen burde vide,
 Der Ingen mægtig er foruden Gud!
 Han grundet Jorden, han lod Havet glide
 Med evigt Røre ved sit stærke Bud.
 Han ene magter Jord og Hav at tvinge,
 Mod hans er al min Vælde saare ringe.“

8.

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
 Af Guld og Edelskæne tung og svar;
 Derpaa han sine Fjed fra Havet vendte,
 Og ydmyg Kronen hen i Kirken bar.
 Der knælte han, og hver en Synd bekjendte,
 Mens Angerstaaren trilled hed og klar.
 Paa den Korsfæstede med Martyrkviden
 Han Kronen satte; bar den aldrig siden.

Dødsensflåger.

Nr. 15.

Vilhelm Bisp og Kong Svend.

Andantino.

A. P. Berggreen.

1. At nær ved Kir-ken staa-er Slot, Det kan sig sag-tens foi-e; Men

Haand i Haand man Bisp og Drot kun fjel-dent seer for Di-e. Dog

Dan-mark faae som Ben hos Ben Vil-hel-mus Bisp og Konning Svend: De

Ben-ner e-ne lig-nes kan Ved Da-vid og hans So-na-than.

p *mf* *pp*

2.

Det ringed' efter hellig Skif,
 Det var en Nytaarsmorgen,
 Og Bispen ind i Kirken gik,
 Han gik derind med Sorgen.
 O vee! en Tiende saa ond
 Ham bar den aarle Morgenstund.
 Og Villum elskede Kong Svend,
 Som Jonathan sin Hjertensven.

3.

Der var en Blet paa Choret's Gulv,
 Den var saa rød at stue,
 Den kom, da Knud lod myrde Ulv*)
 Alt i den Kirkestue;
 Nu lavet var der rundt omkring
 Af Ulvens Son saa rød en Ring.
 Vel sørge maatte Kongens Ven;
 Thi Ulvens Son det var Kong Svend.

4.

Kong Svend han aylede sit Skind,
 Han lod sig Sværd omspænde;
 Han agted sig i Kirken ind
 Med Riddere og Svende.
 Derinde lod en Nytaarsfang;
 Men huult og mat fra Chor det klang.
 Om mørken Bisp og røden Flod
 De førte Mærke blege stod.

5.

Sig føie Stunder Kongen gav,
 Han vilde brat indgange;
 Men der stod Bispen med sin Stav
 I Messjeklæder lange.
 „Nei, gaf herfra, du Aldvætsmand,
 Og viid, du est i Kirkens Van!“
 Men Villum elsked dog Kong Svend,
 Som Jonathan sin Hjertensven. —

6.

Før Kirkedør Bisp Villum stod
 I Messjeklæder lange,
 Og Kongen laa i Taarsflod
 Saa angerfuld og bange.
 Han skjalv for Gud, som hæver Blod,
 Han skifted for den Herre god,
 Og, naar der skiftes saa paa Jord,
 Da vorder Fjend i Englehor.

7.

„Du Angerstaarer har udøst,“
 Saa monne Bispen tale,
 „Af Kirkens Van er du forløst
 Og Gud dit Sind husvæle!“
 Saa tog han Kongen i sin Favn,
 Velsigned ham i Jesu Navn.
 Og Villum elskedes af Svend,
 Som David af sin Hjertensven.

8.

Nu frygted Svend af Hjertens Grund
 Sin Gud, og tog sig vare,
 Og, der nu kom hans Tid og Stund
 Fra Verden at bortfare,
 Et Tegn man paa de Benner saae,
 Som Verden aldrig kan forstaae.
 At følges ad i Død og Grav,
 Det kalder Verden Galenskab.

9.

Og det var Nigets gode Mænd
 De ginge med den Døde;
 Den Bisp uddrog med Klerk og Svend
 Det Kongelliig at møde.
 Det blev saa underlig en Færd:
 Han mødtes med sin Herre kjær,
 Altsom hos Gud man tænke kan,
 At David mødte Jonathan.

10.

Han bredte ud sit Klædebon,
 Og knælede med Smerte,
 Mod Himlen løfted han sin Haand,
 Til Himmels Gud sit Hjerte.
 Han bad saa inderlig og tykt,
 At Engle hørte det med lyst,
 De Sjælen bar saa sagte hen;
 Hos Gud den fandt sin Hjertensven.

*) Ulv, Ulf Zarf, Kongens Fader.

N. S. Grundtvig.

Nr. 16.

Absalon.

Allegro moderato.

A. P. Hegggreen.

1. Herr Du = gis = lav er saa væl = dig en Mand, Han sam = ler de ven = di = ste

Si = de, Fem San = ge hun = dred, jeg si = ger for = sand, At brin = ge Herr

Sar = mer i Kni = de. Men vog = ter Jer, Ven = der! det bli = ver Jer Død! Til

Danmarks Frel = se blev Ab = sa = lon fød. Ham Gud ha = ver stæn = ket en

mf *f* *mf* *f* *mf* *ff* *mf* *cresc.* *ff* *mf*

ten.

Vi = spe = stav, Og Dan = ner = kon = gen et Sværd ham gav. De Sø = mænd paa

hur = ti = ge Ski = be ham føl = ge, Og Ry = gens Ry = stier dem dol = ge.

2.

3.

Paa Pindstøvel de gange iland,
 De hellige Messer at synge.
 Da kommer et Bud fra den hvide Strand:
 De Vender paa Volgerne gaa.
 Men Absalon raaber: „Til Skibene ud!
 Med Sværdet nu vilde vi tjene vor Gud!“
 Da hører man Varm og Vaabengum.
 Det Absalon er, ha, lad os fly!
 Da flye de Feige; men Havet bruser,
 Og mod hverandre dem knuser.

Paa Havet flyde femhundred Breg
 Og alle beladte med Bytte.
 Da raabe de Danste: „O Skønne Dag!
 Vor Seier os komme til Nytte!“
 De kaste i Volgen de blodige Liig;
 Men Absalon standser de vilde Strig.
 „Nei, Plyndring er ei for den danste Mand,
 Men skjenker nu Viin til Fokalernes Rand!“
 Da kommer man dem ved de hvimende Mæster,
 Og i skumrende Dyb dem kaster.

4.

De gamle Helte fandt deres Grav
 Med Oldtidens Aftenrøde.
 Dog stummer endnu det danste Hav,
 Og minder os om de Døde.
 Det synger heel tidt i Stormens Klang
 Om gamle Bedrifter en Vindefang,
 Og knuser de Feige med stolt Foragt,
 Men fører de Kæffe til Seier og Magt.
 Thi bringe da hver, som Helteene følger,
 En Skaal for de oprørte Volger!

J. L. Heiberg.

Nr. 17.

Tordenskjold.

Allegro.

A. P. Berggreen.

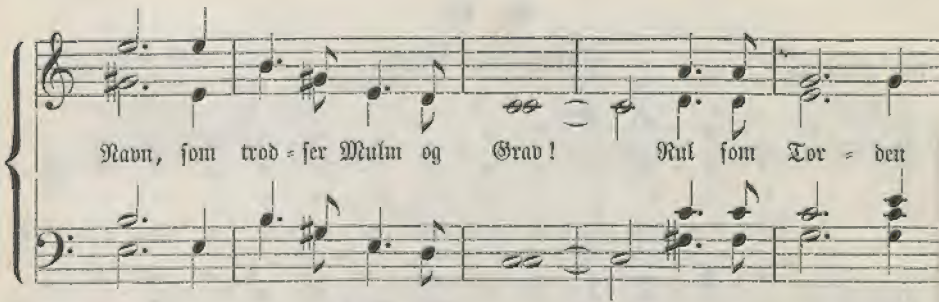
1. Hul hen = o = ver Fjeld og Dælt, Kæm = pe = jang om

ff

Nor = dens Felt! Sjung med et Nær = hun = dreds Røst

Sel = tens Navn fra Røst til Røst! Tor = den = skjold! dit

Kæm = pe = ry Dvs = ner stolt som Lyn i Sky; —

2.

Rast han floi paa Ønen hvid,*)
 Hjerde Fredrik saae hans Id:
 Enstig, naar han Sværdet fdang,
 Lykken sang hans Seiersfang.
 Hift med Fædersværd i Mund
 Svømmed han som Hval i Sund;
 Her gjenlød i Fjendehavn
 Under Flammebrag hans Navn.

3.

Danmark! glem ei stolte Syn!
 Over Hav foer Syn paa Syn —
 Tordner lod om Dannebrag —
 Det var Tordenskjold, der slog.
 Ton fra Marstrands gamle Bold
 Snilde Sagn om Tordenskjold!
 Kæmpen sprang som Fjister ind —
 Stod som Helt paa Borgens Tind.

4.

Ton fra Dyrskilens Havn,
 Store seiersstolte Navn!
 Her med Ild og Blod han skrev,
 Klippeland, dit Frihedsbrev —
 Norge! stolt du vidne kan:
 Han har frelst sit Fædreland!
 Tolvte Carl! du saae med Gru,
 Tordenskjold var stor som du.

5.

Norge! priss din Kæmpe bold!
 Danmark! priss din Tordenskjold!
 Sverrigs stolte Kæmpedrot!
 Favn ham høit i Himmelslot.
 Ven med Fjende bandt hans Arands:
 Trende Nigjer saae hans Glands —
 Ravn, som trodser Mulm og Grav!
 Kul som Torden over Hav!

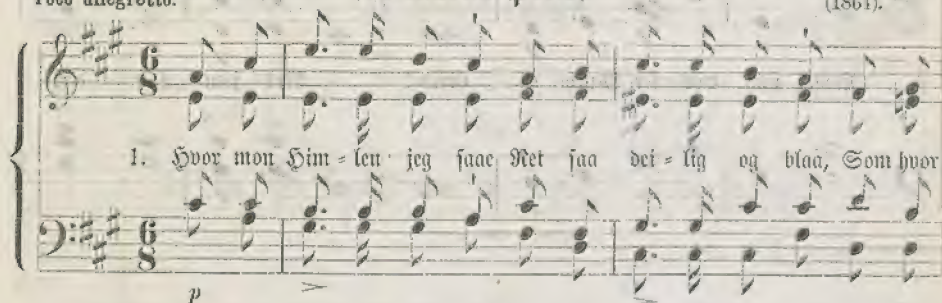
B. S. Ingemann.

*) Den hvide Øn var Navnet paa et af de første Skibe, hvorpaa Tordenskjold befalede.

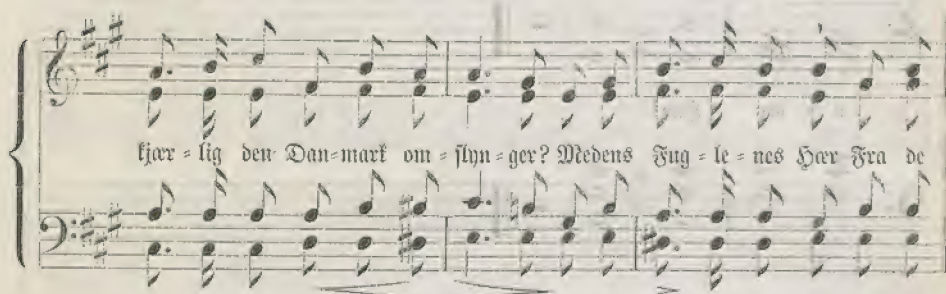
Nr. 18.

Poco allegretto.

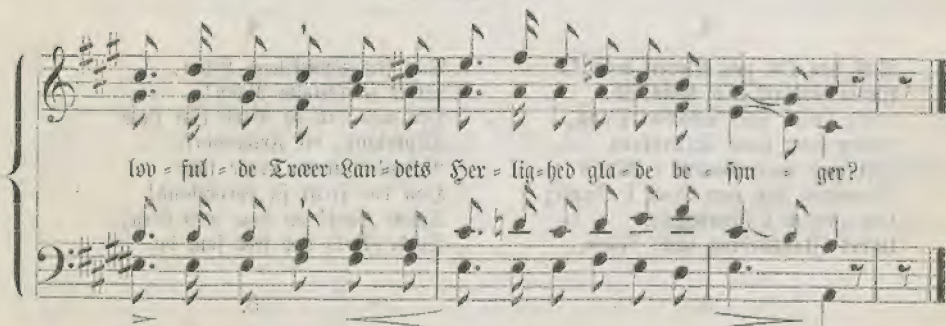
Danmarks Priis.

A. P. Berggreen
(1861).

1. Hvor mon Him - len jeg saa. Net saa dei - lig og blaa, Som hvor

Her - lig den Dan - mark om - slyn - ger? Medens Sug - le - nes Hær Fra de

lov - ful - de Træer Kan - dets Her - lig - hed gla - de be - slyn - ger?

2.
Mon det Lufsten jeg nod
Mere duftende fod
Selv i Sydens de høitpriste Lande,
End den Brise, der svag
Paa en Midsummersdag
Vifter mildt over Danmarks Strande?

3.
Og naar Skoven den staaer
I sin frodigste Vaar,
Blomsterhegnet med Kniist uden Pige,
Da jeg troer forsand,
At selv Heernes Land
For mit Fødeland Pladsen maa vige.

4.
Gjennem blomstrende Vang
Soger Bækken sin Gang,
Speiler Himmelen i sine Bøder;
Og hver Vandrer, den bod
En Drik, kjoelig og sod,
Høit det adle Væld priser og lover!

5.
Reiser Havet sin Kam,
Saa vredladent og gram,
Og mod Skjerne trodfigen flummer,
Ved det Syn stille stod
Flux den vildeste Flod,
Mod sit Leie sig angstelig trummer.

6.
 Dog sku atter derhen
 Og et Billed igjen
 For det undrende Blik det frembringer:
 Solen gyder sin Glands
 Over Volgernes Dands,
 Suetten spreder de snehvide Fingrer.

7.
 Som sit herlige Land
 Er den fri' danske Mænd,
 Arved Skatte fra kraftfulde Fædre;
 Hans uplettede Id
 I Fred som i Strid
 Danmarks Navn i Alverden skal hædre.

8.
 Derfor høve sig varm
 Hver en Dannemands Barm,
 Krands paa Krands han sit Fødeland binde,
 At høit hædret det maa
 Ubesnittet bestaae
 Og Palmen blandt Vandene vinde.

L. L.

Nr. 19.

Geordie.

Andantino.

(Støst Føllevise.)

1. Der stod et Slag høit op i Nord, Der var Re-bel - ler man - ge; Og
 Man - ge der sit Ba - ne - saar, Og Geor - die han blev fan - gen.

2.
 Den Mo gik op til Fængslets Dør,
 Der stod saa mangen Krobbling;
 Sin Kjole rød hun til dem gav,
 At de skuld' be'e for Geordie.

3.
 Og da hun kom i Hallen ind,
 Af Herrer var der mange;
 Og Alle stod med Hatten paa,
 Kun Geordie med Hat i Haanden.

4.
 Saa talde da en Hollands Lord,
 Hans Tale den lod ilde:
 „Vent blot en lille Stund endnu,
 Vi Geordie hænge ville.“

5.
 End talde der en Herre bold,
 Hans Tale den lod bedre:
 „Naar I femhundred Kroner gi'er,
 Er fri Der Hjertenskjære.“

6.
 Gav Kogle Guld, og Andre Solv,
 Og Andre Penge mange;
 Femhundred Kroner gav hun dem;
 Nu Geordie var ei Fange.

7.
 Op steg hun paa sin ædle Hest,
 Og red afsted med Geordie.
 Et Fugl paa Green sang da saa klart,
 Som Nidd'ren og hans Lady.
 Overfat af Ghelunngiden.

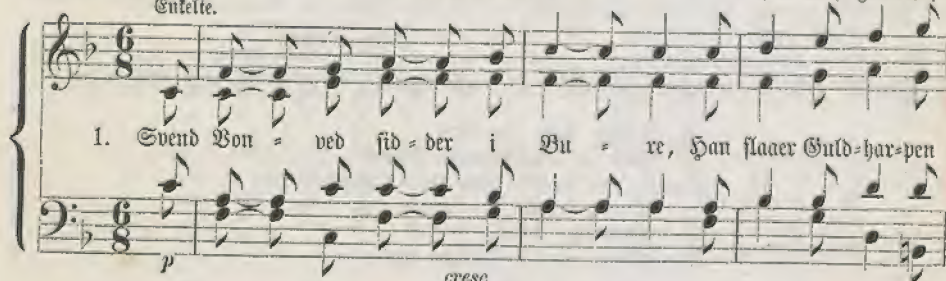
Nr. 20.

Svend Bonved.

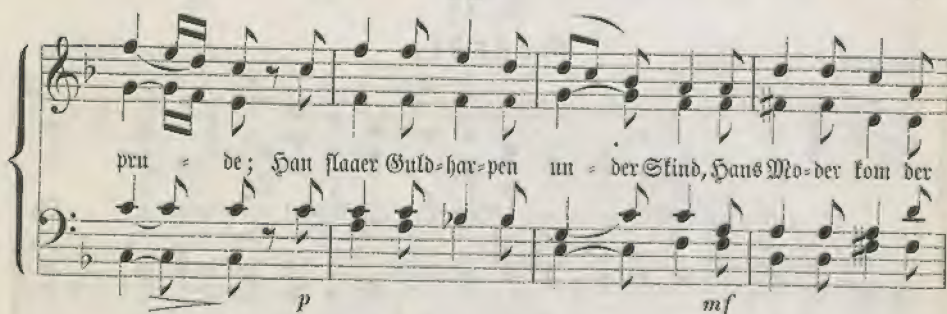
(Gl. dansk Folkevise.)

Con moto.

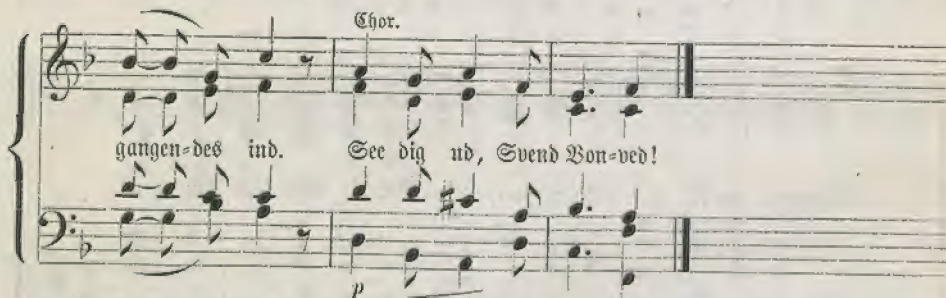
Eufette.

1. Svend Bon = ved sid = der i Bu = re, Han slaer Guld-har=pen

pru = de; Han slaer Guld-har=pen un = der Skind, Hans Mo=der kom der

Chor.
gangen=des ind. See dig ud, Svend Bon=ved!

2. Ind kom hans Moder Adelin,
Hun var sig vel en Dronning fin:
„Dg du skal dig udride,
Med andre Kæmper stride.“

3. Svend Bonved bandt Sværd ved Side,
Ham lysted nu at stride;
Saa selvom var hans Forde¹⁾
Ham Ingen møde torde.“

4. Hans Hælm den var saa blinkend',
Hans Spore den var klingend',
Dertil hans Hest saa springend',
Selv var den Herre saa svingend'.

5. Dg han rykked Sværd fra Side,
Ham lysted med Kæmper at stride.
Først vog han da Herr Thule selv,
Dg siden alle hans Sonner tolv.

6. Svend Bonved red for hoien Tind²⁾,
Han bad de Bøgt're lade sig ind;
Da Ingen ud til ham ginge,
Han mon over Muren springe.

7. Saa gik han udi Høienloft ind,
Han aad og drak den klare Vin;
Han slog Guldharpen saa længe,
At sønder ginge de Strænge.

8. Saa red han sig da op paa Land,
Dg fæstet' sig en Elievand;
Hendes Fader hed Kong Sigfred,
Dg hannem vog den Lindorm led.

¹⁾ Forde = Færd, Afsærd.

²⁾ Tind = Borgtind, Borg.

Nr. 21.

Agnete og Bjerghanden.

(Slesvigsk Folkevise.)

Andantino.

Enkelte Stemmer.

Chor.

1. Ag = ne = te gif u = de paa Mar = fen og græd, — Fug = le = ne

sempre p 4. Et. de

lyn = ge, — Da stod den Bjerghand og ly = bed' der = paa. Skjonne Ag = ne = te!

lyn = ge —

2.

"Agnete, Agnete! kom ad Bjerget til mig,
Det rødeste Guld det giver jeg dig."

3.

Agnete, hun gif Bjerget da toise¹⁾ omkring,
Saa gif hun sig ad Bjerget ind.

4.

Agnete var i Bjerget tre Gange tre Aar;
Hun længes saa saare at see grønne Fjord.

5.

Agnete sad ud' og sang Kullernebi²⁾;
Da hørte hun Englands Klokker at ring'.

6.

Agnete gif for sin Fæst'mand at staae:
"Maa jeg ind til Englands Kirke gaae?"

7.

"Ja vel maa til Englands Kirke du gaae;
Det røde Guld maa du ei tage paa.

8.

Og naar du kommer paa Kirkegaard,
Maa du ei slaae ud dit favre Guldhaar.

9.

Og naar du kommer paa Kirkegulv,
Maa du ei gaae med din kjær Moder i Stol.

10.

Og naar du hører den Høiestes Navn,
Saa maa du ei boie Kne til Jord."

11.

Agnete tog alt sit røde Guld paa,
Hun slog og ud sit favre Guldhaar.

12.

Den Tid hun kom paa Kirkegulv,
Saa gif hun med sin kjær Moder i Stol.

13.

Og da hun hørte den Høiestes Navn,
Da boied Agnete Kne til Jord.

14.

Den Tid da Messen den var forbi,
Da gif hun med sin kjær Moder hjem.

15.

"Agnete, Agnete! kom ad Bjerget til mig;
Dine smaa syv Søner græder for dig."

16.

"Lad græde, lad græde, lad dem græde,
men de vil!
Jeg nu ei mere hører dem til."

17.

Saa gav han hende en Syge saa krank;
Agnete hun døde i selvsamme Stund.

¹⁾ toise 3: to Gange. ²⁾ Kullernebi 3: Bispefulle.

Nr. 22.

Andantino.

Elveskud.

(Særoist Føllevise).

Enfeste.

1. Herr D-luf han ri=der saa vi = de, Alt til sit Bryllup at by

mf

Chor.

de. Men Dand fen den gaaer saa let i=gjen-nem Vin den.

sf *p*

2.
Der dandse fire, der dandse fem,
Den Elveskones Dotter vækker Haanden frem.

3.
„Velkommen, Herr D-luf, lad fare din Fig¹⁾,
Vi lidt og træd i Dandsen med mig.“

4.
„Jeg ikke tør, jeg ikke maa,
Imorgen skal mit Bryllup staae.““

5.
„Hør du, Herr D-luf! træd Dandsen med mig,
En Silkefjorte giver jeg dig.“

6.
„Jeg ikke tør, jeg ikke maa,
Imorgen skal mit Bryllup staae.““

7.
„Hør du, Herr D-luf, træd Dandsen med mig,
Et Hovedguld²⁾ saa giver jeg dig.“

8.
„Et Hovedguld kan jeg vel faae,
Men dandse med dig tør jeg ikke saa.““

9.
„Og vil du ikke dandse med mig,
Skal Sot og Sygdom følge dig.“

10.
Hun slog ham mellem hans Harde³⁾,
Og aldrig var han slagen værre.

11.
Men der han kom til Borgeled,
Der staaer hans Moder og hviler ved.

12.
„Hør du, Herr D-luf, hvor Sønnen min,
Hvi bar du nu saa bleg en Kind?“

13.
„Og jeg maa vel bære Kinden bleg,
For jeg haver været i Elveskonens Leg.““

14.
Og aarle om Morgen, Dag det var,
Da kom den Brud med Brudestar⁴⁾.

15.
Hun tog da op det Skarlagen rød,
Der laa Herr D-luf og var død.

16.
Og aarle om Morgen, Dag det var,
Der kom tre Liig af Herr D-lufs Guard:

17.
Herr D-luf og hans Fæstemo;
Hans Moder blev og af Sorgen død.

¹⁾ Fig o: Hæftværk.

²⁾ Hovedguld o: Hovedsmykke af Guld.

³⁾ Harde o: Stuldre.

Nr. 23.

Andante.

De to Kongeborn.

(Danst Folkedans.)

1. Der var to æ = de = li = ge. Kon = ge = born, De ga = ve hin =

p

an = den de = res Tro; Til = sam = men de kun = de ei kom = me; Det

Band var den = nem i = mod.

2.
„Hvis svømme du forstaaer, saa svøm
Henover den stride Strand;
For dig i Rygte jeg tænder Lys,
Saa du kan naae til Land.“

3.
Men der stod hos en arrig Gæst,
Den Terne som hørte de Ord,
Hun Lyset slukted udi Gæst,
Det voldte Ulykke stor.

4.
Den Bomsen gaaer med forrigsfuldt Mod
Hen til den bruisende Strand,
Og der fandt hun den Fiske god,
Han uylig var kommen til Land.

5.
„Fisket har jeg den lange Nat,
Men ingen Fiske faa't,
Men jeg har fundet den Kongesøn,
Han ligger i min Vaad.“

6.
Hun tog Guldkjæden af Halsen sin,
Gav Fiskeren den til Løn;
Derhos gav hun ham en Fingerring
Af Guld og meget skøn.

7.
Hun bad ham sige sin Moder Godnat,
Samt Fader og Søstende smaa.
Saa tog hun Bilet i sin Favn
Og fant til Havsens Bund.

Nr. 24.

Andantino.

Svend i Rosengaard.

(Dansk Folkevise.)

Entelte.

1. Dg hvor har du væ-ret saa læn-ge? Svend i Ro-sen-gaard? „Dg
jeg har væ-ret i Run-den, Kjer Mo-der vor!
ven-te mig seent el-ler al-drig!“

Chor.

2.
Hvorfor er dit Sværd saa blodigt?
Svend i Rosengaard!
„For jeg har dræbt min Broder,
Kjer Moder vor!
I vente mig seent eller aldrig!“

3.
Hvor vil du dig henvende?
„Seg vil af Landet reude.“

4.
Naar vil du komme tilbage?
„Naar vi see hvide Krager.“

5.
Naar see vi hvide Krager?
„Naar vi see sorte Svaner.“

6.
Naar see vi sorte Svaner?
Svend i Rosengaard!
„Naar vi see Fjedren synke,
Kjer Moder vor!
I vente mig seent eller aldrig!“

7.
Naar see vi Fjedren synke?
„Naar vi see Stenen flyde.“

8.
Naar see vi Stenen flyde?
„Naar vi see Havet brænde.“

9.
Naar see vi Havet brænde?
„Naar vi see Verdens Ende!“

Nr. 25.

Andantino.

Skön Rosamö.

(Svensk folksvisa.)

Soli. Tutti.

1. Det var skön Ro-sa - mö, Ror sig bort till fa-ger ö. Löt, löt och

Soli.

grönan skog. Och när hon kom till ö - na fram, Der fick hon se en svar-ter man.

Löt, löt och grö-nan skog.

2.
Der fik hon se uppå,
Hur som Svarter bar sig åt.
Han kunde hvarsken¹⁾ gå hell' stå,
Han låg i sand och åt på strå.

3.
»Tre år och månar fem
Har jag lågat²⁾ här med skam;
De bundo mig, de basta mig,
De kasta mig på öna hit.»

4.
Och jungfrun får sit spann³⁾
Uti svarta mannens hand.
Så stod han upp en riddare,
Och jungfrun börjar till att le.

5.
Det var den riddaren,
Tager jungfrun i sin famn;
Så bär han henne brådt till strand,
Och seglad' henne till fremmand' land.

¹⁾ hvarsken (hvarken) hvarfen. ²⁾ lågat (legat) o: liggat. ³⁾ spann, egentlig: saavibt man kan spande med fingrene; her: Greb, Tag.

Nr. 26.

Stolts Hilla.

(Svenst Gollertje.)

Andante.

Soli. *Tutti.*

1. Stolts Hil-la sil-ter i kammaren sin, — In-gen vet min sorg u-tan

Gud — Hon fäl-ler så mån-gen tår up-på kind. Den lef - ver al-drig

till, som jag kan kla-ga mi-na sor-ger.

p *f*

2.

«Och det var Hertig Hillebrand
Med honom så mån-de jag fly utaf land.

3.

Och när som vi kommo i rosande lund,
Der lyste Hertig Hillebrand hvila en stund.

4.

Och Hillebrand! Hillebrand! sof inte nu;
Jag hörer min far och mina bröder sju!

5.

Och Hillebrand tog mig allt uti sin famn:
Hilla lilla, Hilla! nämn icke mitt namn.

6.

Så slog han uti den första skar'
Mina bröder sex, och så min far.

7.

Saa mötte han i den andra flock
Min yngsta bror med gullgulan lock.

8.

Och Hillebrand! Hillebrand! stilla dit svärd;
Den döden min yngsta bror är ej värd.

9.

Jag hade ej förr utsagt dessa ord,
Sju sår lade Hillebrand ned til jord.*)

*) Naar en Ridders Ravn blev nævnet under Striden, bragte det ham Døden.

Nr. 27.

Sorgens Alagt. *)

Andante.

(Svenskt Folkevis.)

Soli.

p

1. Li-ten Ker-stin och hen-nes Mo-der de la-de gull i bår.

Tutti. *p*

Hvem bry-ter lóf-ven af lil - je - träd? *Soli.* Li-ten Ker-stin hon sör-jer sin

pf

Tutti.

fä-ste-man ur graf. I fröj-den E-der al - la da-gar.

p

2. Han klappade på dörren med fingrarna små: 7. Och när som de kommo fram till kyrkogård,
 »Statt upp, liten Kerstin, tag läsen ifrå!» Då började försvinna hans fagergula hår.
3. Och jungfrun hon mände så hastelig uppstå, 8. »Och se, sköna jungfru, hur månan upp-
 Så lätt tager hon den läsen ifrå. rann!»
4. Så satte hon honom på rödan gullskrin, Så hastelig den ungersven från henne för-
 Och tvädde hans fötter i klaraste vin. svann.
5. Och hanarna nu börja att gala; 9. Då satte hon sig ned allt uppå hans graf:
 De döde få ej längre hemma vara. »Och här skall jag sitta, tills Herren Gud
 mig tar.»
6. Och jungfrun hon steg upp och tog på 10. Då hördes henne svara den ungersven:
 sig sina skor; »Och hör du, liten Kerstin, gå hem igen!
- Så följde hon den ungersven öfver längan 11. För hvar och en tår, som du fäller på jord,
 skog. Min kista hon blifver så full utaf blod.
12. Men hvar gång du på jorden i hjertat är glad,
 Min kista hon blifver så full af rosors blad.»

*) Et Sidestykke til den danske Visse om „Midder Aage og Jomfru Elise“; s. Skolefængenes 3die Hefte, Nr. 21.

Nr. 28.

Andante con moto.

Suomis sång.^{*)}

f. Pacius.

ritard. e cresc.

1. Hör, hur herrlig sän-gen skal-lar Mellan Wäi-nös ru-no-hal-ler:

p *pp* *ritard. e cresc.*

a tempo *ritard.* *dim.* *a tempo*

Det är Suo - mis sång! Det är Suo - mis sång! Hör, de hö-ga lu-ror

2. 3. 4. St. Det är Suo-mis, är Suo - mis sång!

f *ritard.* *dim.* *p* *pp*

su - sa, Hör de dju-paströmmar bru - sa; Det är

3. St. Hör de hö-ga lu-ror su - sa, Hör de dju-paströmmar

molto riten. e dim.

Suo - mis sång! Det är Suo - mis sång!

bru-sa, Det är Suo - mis, är Suo - mis sång!

ff *molto riten. e dim.*

*) Finst Fæderlandsång. — Suomi o: Finland.

2.

Se! bland drifvor högt vid polen
Strålar klar midsommar-solen:

Det är Suomis sång!

Se! på himtens mörka båga
Nattens norrskens flammor låga:

Det är Suomis sång!

3.

Och de väna, blyga dalar,
Der en bäck bland blomstren talar:

Det är Suomis sång!

Och de skogbegrönte fjellar,
Lekande i stjerne-qvällar:

Det är Suomis sång!

4.

Öfver allt en röst oss bjuder,

Öfver allt en stämma ljuder:

Det är Suomis sång!

Bröder! eger du ett hjerta,

I dess tjusning, i dess smärta

Hör blott Suomis sång!

E. von Quanten.

Nr. 29.

Kommer ej våren?

Allegretto.

Text og Musik af E. G. Geijer.

I sol - glans än snö-kläd-da fäl - tet står, Ur gran-sko-gen drop-par
drif - vor-nas tår; Men jag hör li - ten fo - gel gläd-tigt slå, Han
Men fog-len han
quit-trar så gällt, jag kan det för-stå, Han frå - gar: kom-mer ej vå - ren?

Nr. 30.

Första aftonen i det nya hemmet.

Text og Musik af E. G. Geijer.

Andantino.

Jag vet en helsning me-ra kär, Än, verld! hvad du kan ge; Den

p *pf*

he-ter frid, Guds frid det är, Och der - om vil jag be. Kom då, o

pf *p*

frid! dröj¹⁾ i mitt tjäll²⁾, Blif bä-sta, bä - sta gä-sten min! Ty da-gen

cresc.

skri-der, det blir qväll, Och nat-ten bry-ter in, Ty da-gen skrider,

mf *p*

1) dövel. 2) So.

det blir qväll, Och nat-ten bry-ter in.

Nr. 31.

Norrländsk Folkvisa.

Andante.

1. Så ta-ger jag min bös - sa Och så min trog-na hund,
2. Jag är vel in-gen un-ger-sven, Fast jungfrun tyc - ker så;

dolce *riten.*

Och gån - gar mig se-dan I ro-sen-de lund, Der fog-lar-ne bland
Jag är vist sjelf-va Nec-ken I böl-jor-na blå, Som haf - ver sin

a tempo *p*

lil - jor - na de sjun - ga.
bo-ning un - der i - sen.

pp

Nr. 32.

Den bergtagna.

(Svenskt folksåge.)

Andantino.

Soli.

Tutti.

1. Och jung-frun hon skul-le sig åt ot-le-sån-gen gå; — Ti-den

p

Soli.

görs mig lång — Så gick hon den vä-gen, åt hö-ga ber-get

mf

Tutti.

låg. Men jag vej, att sor-gen är tung.

p

2.	4.
»Farväl, min kära fader! farväl, min hilda mor!	Hon klappade på bergadörn med fingrarna små:
Farväl, min kära syster! farväl, min kära bror!	»Statt upp, du höga Bergakung, drag läsen ifrå!»
3.	5.
Farväl, du höga himmel! farväl, du gröna jord!	Och upp steg Bergakungen, drog läsen ifrå,
Nu resar jag till berget, der Bergakungen bor.»	Och bjöd så den jungfrun in till sig att gå.

Nr. 33.

Dalkarls-Sång.

Tempo di marcia.

Otto Lindblad.

1. Jag vet ett land långt upp i hö-gan nord, Ej varmt och rikt som
2. När tve-drä-gts-an - den öf-ver jor-den far Och vä - cker hat i

sö-derns län-der, Men hjër-tan klap-pa der för fo-ster-jord, Och man-dom bor, ja
brö-der-s sin-nen, En Da-la-man sin ro i hemmet har Och lef-ver glad, ja

man - dom bor på Sil-jans grö-na strän - der; Och sko-gar su-sa der i
lef - ver glad i si-na sto-ra min - nen; Men blif-ver striden engång

dy-ster prakt, Och elf-var bru-sa der från trakt till trakt: Ett herr-ligt land, ett
al-var vârd, Då vå-gar han sitt ord och sist sitt svârd. Ett herr-ligt land, ett

decresc. *pp*

herr-ligt land, I go-de Da-la-män, I go-de Da-la-män! Och

f *pp*

I go-de Da-la-män! Och

hvem det lan-det en gång sett, han längtar dit, längtar dit i-gen.

f

G. Rydåus.

Nr. 34.

Con moto.

Kung Carl d. 12tes bild.

(Svensk Folkevisa.)

1. Kung Carl den Tolf-te var en lång Och väl-upp-väx-ter hjel-te, Den

semp. f e marcato.

man kund' se ej en-da gång Sitt kar-la-hjer-ta fäll-te. Hans ö-gon

vo - ro ö-för-skräckt', Lik-som på un - ga ör-nar; Hans

Hans ö-gon vo-ro oförskräckt', Lik-som på un-ga ör-nar; Hans

styf-ve näf - var knyt-tes käckt, Som rammar up - på björnar.

styf - ve näf-var knyt - tes käckt, Som ram - mar up-på björnar.

2.
Hans korta hår, som kämdes opp,
Afbildade en krona,
Som var åt en så dugtig kropp
En sirlig hufvudbona;
Hans armar, ben vor' full' af merg,
Hans skuldror utaf styrka,
Hans länder voro liksom berg,
Och marmorn i vår kyrka.

3.
Hans dräkt det var en Svensker rock
Af blått passabelt kläde,
Han hade elghuds köller ock,
Som aldrig låg i träde,
Och handskar utaf samma slag,
Som långt på armen räckte;
Tror knappt, manchetten satt i lag,
Den styfva kragen täckte.

4.
Ett tjockt gehäng, tre finger bredt,
Var spändt på blåa rocken,
En gruflig pamp, den mången sett
Nedsabla hela flocken,
Satt, dragen till en tredjedel,
I detta gula bälte:
Och ville ut, ge den sin del,
Som trotsat denne hjelte.

5.
Ett dunder hördes, när han gick
Med sina stöflar store,
Som sutto uti krigsmans skick,
Och föga blanke vore;
Han hade sporrar uppå dem,
Så stora, att de passa
Åt sådan fot och karla-lem,
Med sina kringlor hvassa.

Nr. 35.

Vårsång.

Allegretto.

Otto Lindblad.

Glad såsom fog-len i morgonstunden Hel-sar jag vå-ren i friska naturn,

mf

Lärkan mig ro-par, och trasten i Lunden, Är-lan på å-kern, och or-ren i furn,

p cresc. f

Är-lan på å-kern, och or-ren i furn. 2. & 2. Se, hur de bęc - kar

dol.

1. & 1. Se, hur de silf-ra-de

3. & 3. Se, hur de bęc - kar,

bęc-kar-na små Vän - li-ga armarkring tuf-vor-na slå,

dol.

små kring tuf-vor-na ar - mar slå,

silf-ra-de bęc-kar-na små Si-na ar - mar vän-lig kring tuf-vor-na

Se, hur de silf - ra - de bär - kar - na små Vän - lig ar - mar kring
slå, Hur de silf - ra - de

tuf - vor - na slå. Vän - li - ga bär - kar med to - ner - nas kla - ra,

mf Klin - gan - de våg vill jag fam - na, som I, Vå - ren den un - ga, och

cresc. fog - lar - nes ska - ra Vär - ka med sän - gen till skön har - mo - ni.

Nr. 36.

Bigennerchor af „Preciosa“.

C. M. Weber.

Moderato.

1. I Skov, i Skov, i Skov, i Skov, I fri = ste, grøn = ne Skov, I

Skov, i Skov, Hvor E = cho boer, Hvor E = cho boer, I Skov, hvor E = cho boer, I

Skov, hvor E = cho boer. 3. St. Der to = ner vor Sang mellem

Baldhorns Klang Saa ly = stig fra Buxt o = ver

*) 1ste, 2den og 4de St. kunne alle efterligne Klangten af Baldhorn, eller ogsaa kunne 1ste og 2den St. blot synge „La la“, og kun 4de St. efterligne Baldhornet.

tau - se Bang. Tra - rah, Tra-rah, Tra-rah, Tra-rah, Tra-rah, Tra-rah! Tra-rah, Tra-rah, Tra-rah!

mf *f* *p*

2.

|: Bed Nat, ved Nat, :|
 Bed rauneforte Nat,
 |: Bed Nat :|
 |: Vi slumre ei, :|
 |: Bed Nat vi slumre ei. :|
 De lurende Ulve omsnige os tyst,
 Ei Hundenes Bjæffen de høre med Lyst.
 Vauvau! Vauvau! Vauvau!

3.

|: Vor Jord, vor Jord, :|
 Den store, vide Jord —
 |: Vort Hjem! :|
 |: Den er vort Hjem, :|
 |: Den vide Jord — vort Hjem! :|
 Med Sang vi ombrage, saa Lysten gjentoner
 Og Dale og Kløfter og Stovenes Kroner.
 Halloh! Halloh! Halloh!

Efter det Tydste af C. J. Boye.

Nr. 37.

Aftenstemning.

Adagio.

F. L. W. Kunzen.

pp *mf*

Stil = le, stil = le, stil = le! Ratten søn = ker D = ver Sor = den Mørkets Søner,
 3. St. Rat = ten o = ver Sor = den nu sig søn = ker,

1. St. Stil = le, Rat = ten søn = ker D = ver Sor = den Mørkets Søner,

mf

Hyl = ler Al = ting ind. Stil = le, stil = le, Ratten søn = ker
 3. St. Stil = le, stil = le! Rat = ten o = ver

Hyl = ler Al = ting ind. Stil = le! Rat = ten søn = ker D = ver

D = ver Sor = den Mørkets Søn = ker, Hyl = ler Al = ting ind.
 Sor = den nu sig søn = ker,

Sor = den Mørkets Søn = ker, Hyl = ler Al = ting ind. By og

f *mf*

By og Land og Eng og Sko = ve, Sa selv Havets let = te Bo = ve
 Land og Eng og Sko = ve, Sa selv Ha = vets let = te Bo = ve

Snart vil so = ve ind. Savn og Sorg i Hjertets Bo, Al! kun

Snart vil so = ve ind. *mf* Savn og Sorg i Hjertets Bo, Al! kun

3 faae al=drig No! Savn og Sorg i Hjer=tets Bo, Al! kun 3 faae

3 faae al=drig No! Savn og Sorg i Hjer = = tets Bo, Al! kun 3 faae

al=drig No! Al=drig No, al=drig No, nei, al=drig No! Al=drig No, al=drig No!

No, nei, al=drig No! Al=drig No, al=drig No, al=drig No!

ppp

Nr. 38.

Modersmaalet.

Den danske Gammelrodde
„En deilig ung Moder.“

Andantino.

1. Vort Modersmaal er dei = ligt, det har saa mild en Klang; Hvor = ved skal jeg
 lig = ne og pri = se det i Sang? En hoi = baa = ren Som = fru, en
 æ = del Kon = ge = brud, Og hun er saa ung og saa yn = dig seer hun
 ud, Og hun er saa ung og saa yn = dig seer hun ud.

p *mf* *p* *mf* *poco tard.*

2. Hun lægger os paa Køben hvert godt og kraftigt Ord
Til Elskovs sagte Vønner, til Scirens stolte Chor;
Er Hjertet trangt af Sorgen og smulmer det af Lyst,
:Hun skænker os Tønen, som lette kan vort Bryst.:
3. Og om i Øst og Vest vi har sværmet og søgt
De soundne Tiders Blisdom, de fjerne Landes Klogt,
Hun lokker og hun drager, vi følge hendes Bud;
:For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud.:(*)
4. Og alle de Skjalde, hun skænkede' Ordets Magt,
De blev om hendes Sæde en stærk og trofast Vagt;
Hver Sang, som Folket kjender og lytter til med Lyst,
:Den blev en Ring i Brynjen, som dækker hendes Bryst.:
5. Hver kraftig Skjemt, der lokker paa Køben frem et Smil,
Den blev i hendes Kogger en hvass og sikker Pæl,
Hver Slægt, der kom fra Hjertet og som til Hjertet naaer,
:Det blev en Steen i Muren, der hegnar hendes Gaard.:
6. Og Havene rusle og stiftes om paa Jord,
Og vore Navne glemmes, som Sne, der faldt ifjor,
Og Slægt efter Slægt segner hen paa Kornens Bud! *
:Men hun er saa ung og saa yndig seer hun ud!:

E. Lemcke.

*) Det berøfter følgende Vers er udeladt; men jeg haaber i en 2den Udgave at kunne optage det!

Nr. 39.

Oehlschlägers Minde.

Digterens Melodie til
„Det var Ridder Herr Ruge.“

Andante.

Hver-gang vi os fry-der Ved di-ne Stranges Kvad,

Da er din Ri-sie for-in-den Mied-ro-de Ro-sen-blad.

No = de No = sen = bla = de Dit Lei = e væ = re skal, Og

he = le Dan = marks Ri = ge Har bredt dem for sin Skjæld.*)

H. Krosling.

*) See 3die Hefte af Skolefængene, Nr. 21, 6te Vers.

Nr. 40.

Andante. Amen. a. p. Berggreen.

Sopran.

Alt.

Tenor.**)

Bas.

p A = = = men, A = men, A =

p A = = = men, A = men, A = = = = = men, A =

poco

poco

**) Denne Linies Hoder læses en Octav dybere end forekrevet.

cresc.

men, A men, A men, A

cresc.

men, A men, A men,

pf

A men, A men, A

p poco cresc.

A men, A men, A men, A

decresc. e ritard.

men, A men, A men!

decresc. e ritard.

A men, A men, A men!

decresc. e ritard.

men, A men!

decresc. e ritard.

men, A men, A men!

Nr. 41.

Molto andante.

Amen.

A. P. Berggreen.

Sopran.

Alt.

Tenor.*

Bas.

p

A = = = = men,

A = = = = men, A = men, A = = = = = men,

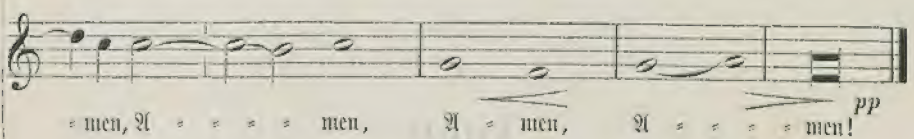
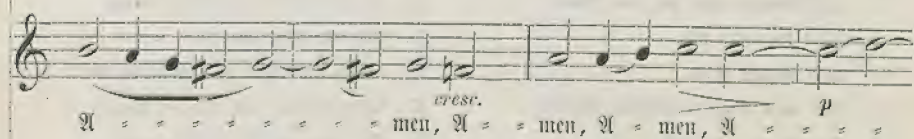
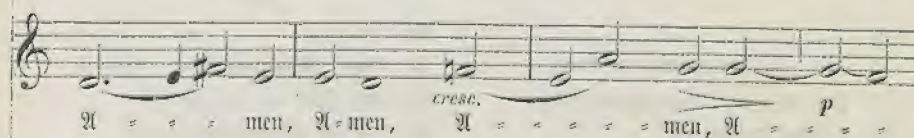
pf

A = = = = men, A = = men,

A = = = = men, A = = = = men, A = = men,

A = = = men, A = = = = men, A = men, A = men,

*) Denne Linies Noder læses en Octav højere end forekrevet.

Indhold.

Nr.

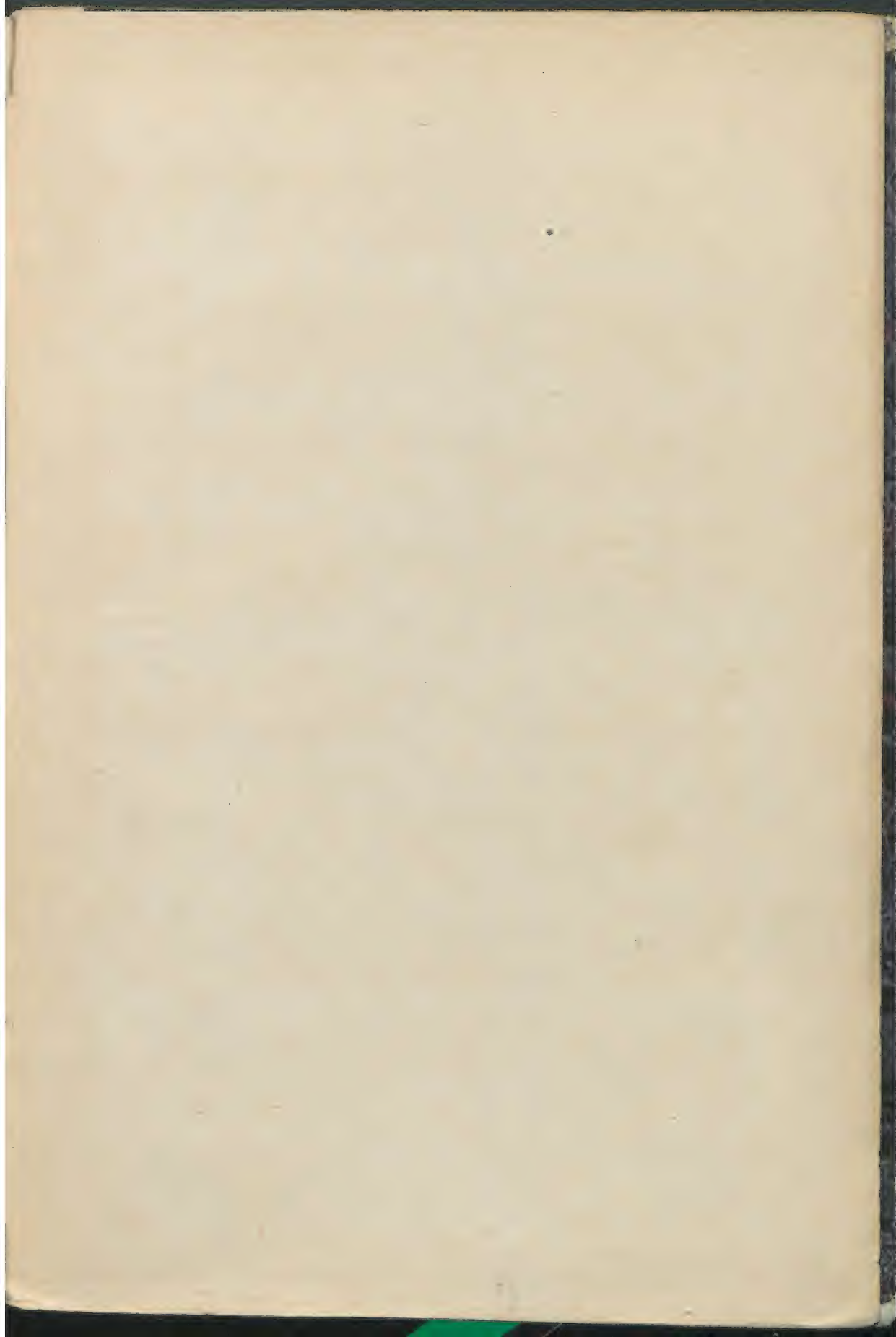
1. Sjæl, som kjender Angst og Væven.
2. Fryd dig, Zion, du er Herren Her.
3. O milde Foraarsluft.
4. Kristi Næring suger jeg, nyt Blod.
5. Flygt bort med mig.
6. Kold Rimen faldt.
7. Paa dervs Grav et Lindetræ flygger.
8. Om du vil være stærk og fri.
9. Velkommen, Smaaablenster, i Venge.
10. Sotou brænder, men Stoven er sval.
11. Sommerfuglene, gule og røde.
12. Tistapper henge fra Taget i Rød.
13. Gud signe Dannebrog i Heltorvrimlen.
14. Kong Knud sad stor og megtig paa sin
Throne.
15. At nær ved Riksen stander Slot.
16. Herr Bugislav er saa vældig en Mand.
17. Kul hen over Fjeld og Vælt.
18. Hvor mon Himlen jeg saae.
19. Der stod et Slag høit op i Nord.
20. Svend Bonved sidder i Bure.

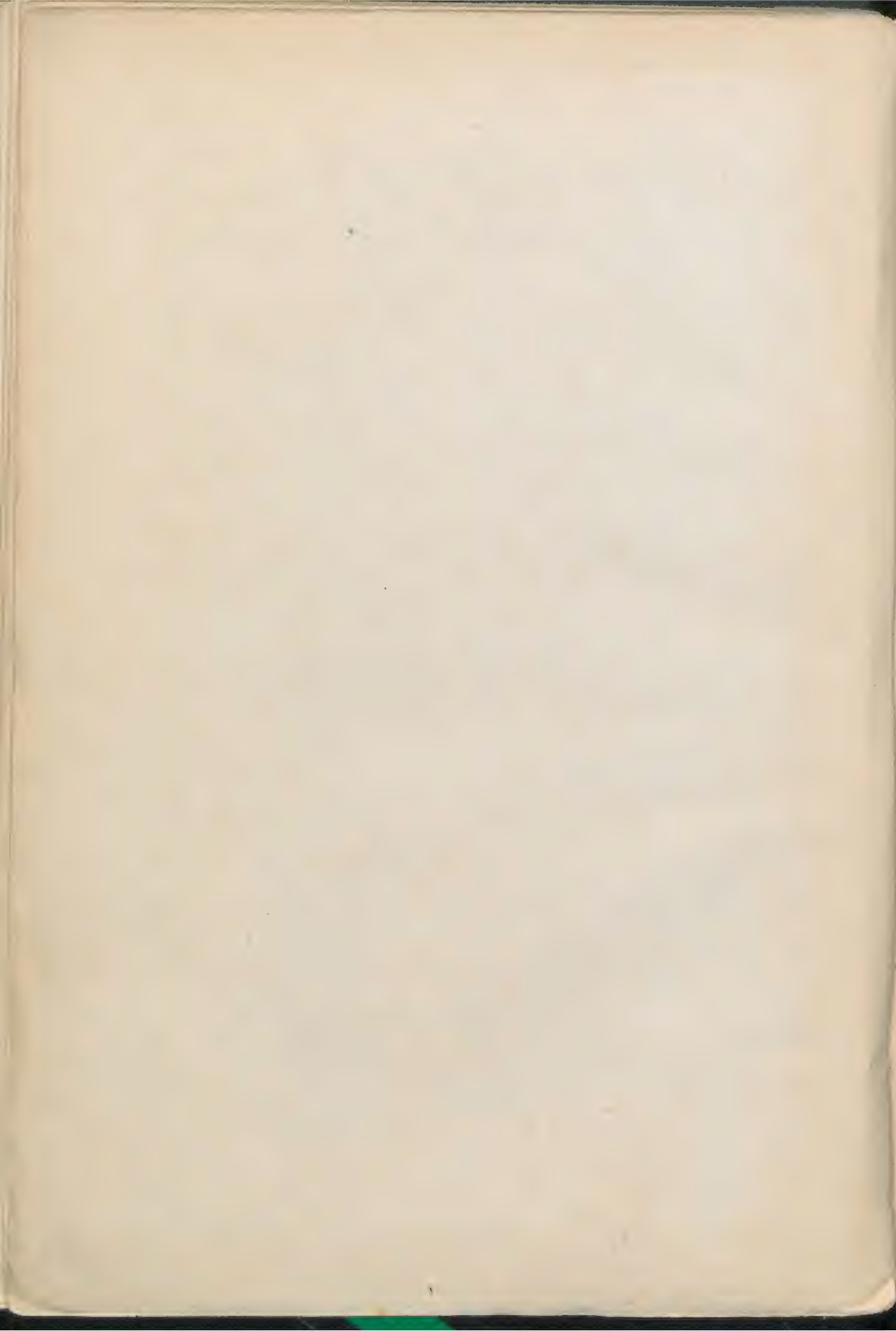
Nr.

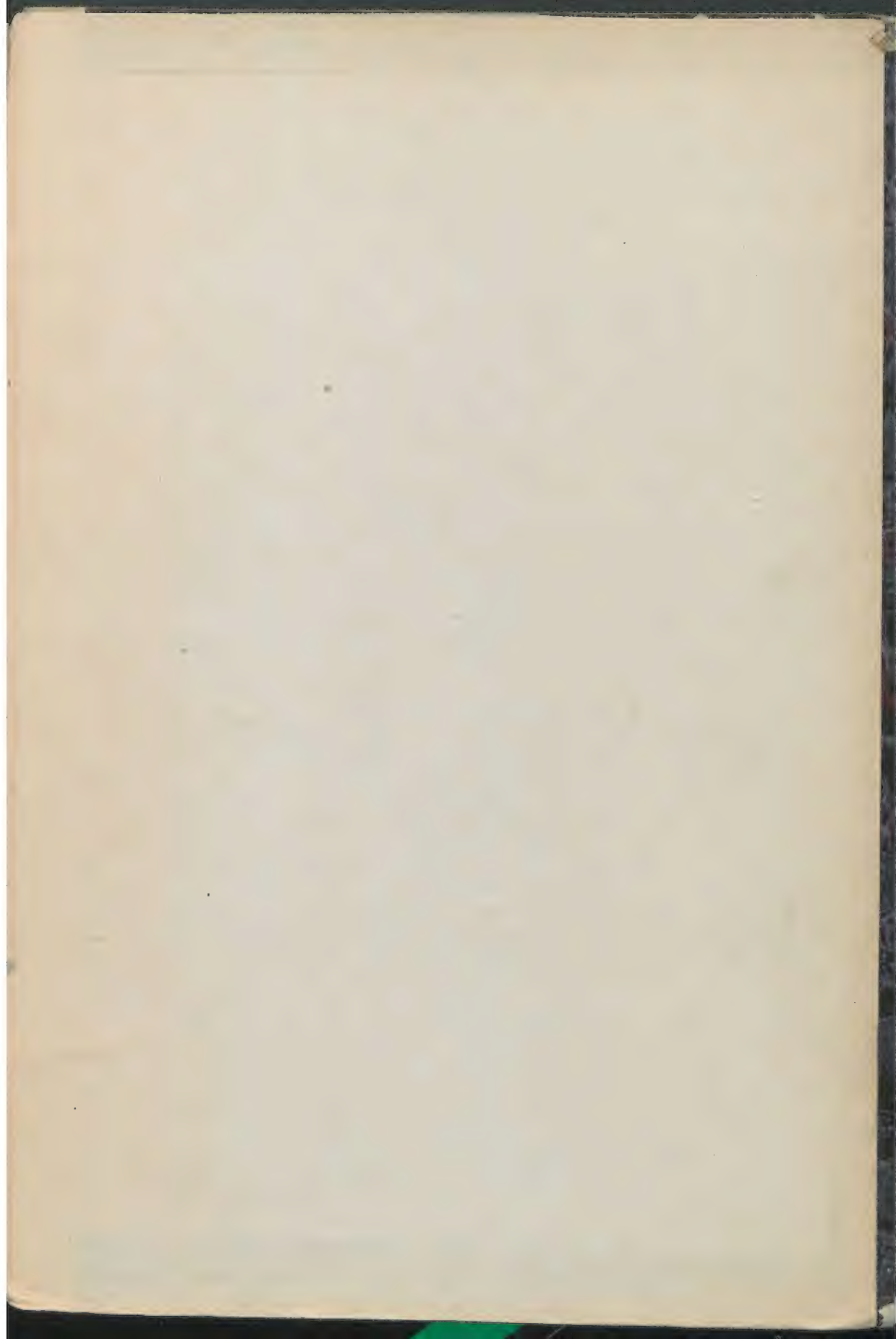
21. Agnete gik ude paa Marken og græd.
22. Herr Oluf han rider saa vide.
23. Der var to ædelige Kongebørn.
24. Og hvor har du været saa længe.
25. Det var skøn Rosamö.
26. Stolts Hilla sitter i kammaren sin.
27. Liten Kerstin och hennes Moder.
28. Hör, hur herrlig sången skallar.
29. I solglans än snöklädda fältet står.
30. Jag vet en helsning mera kär.
31. Så tager jeg min bössa.
32. Och jungfrun hon skulle sig åt ättesången gå.
33. Jag vet ett land långt upp i högan nord.
34. Kung Carl den Tofte var en lång.
35. Glad såsom foglen i morgonstunden.
36. I Stov, i friske, gröne Stov.
37. Stille, stille, Ratten sænker.
38. Bort Modersmaal er dristigt.
39. Hvergang vi os fryder.
40. Amen.
41. Amen.

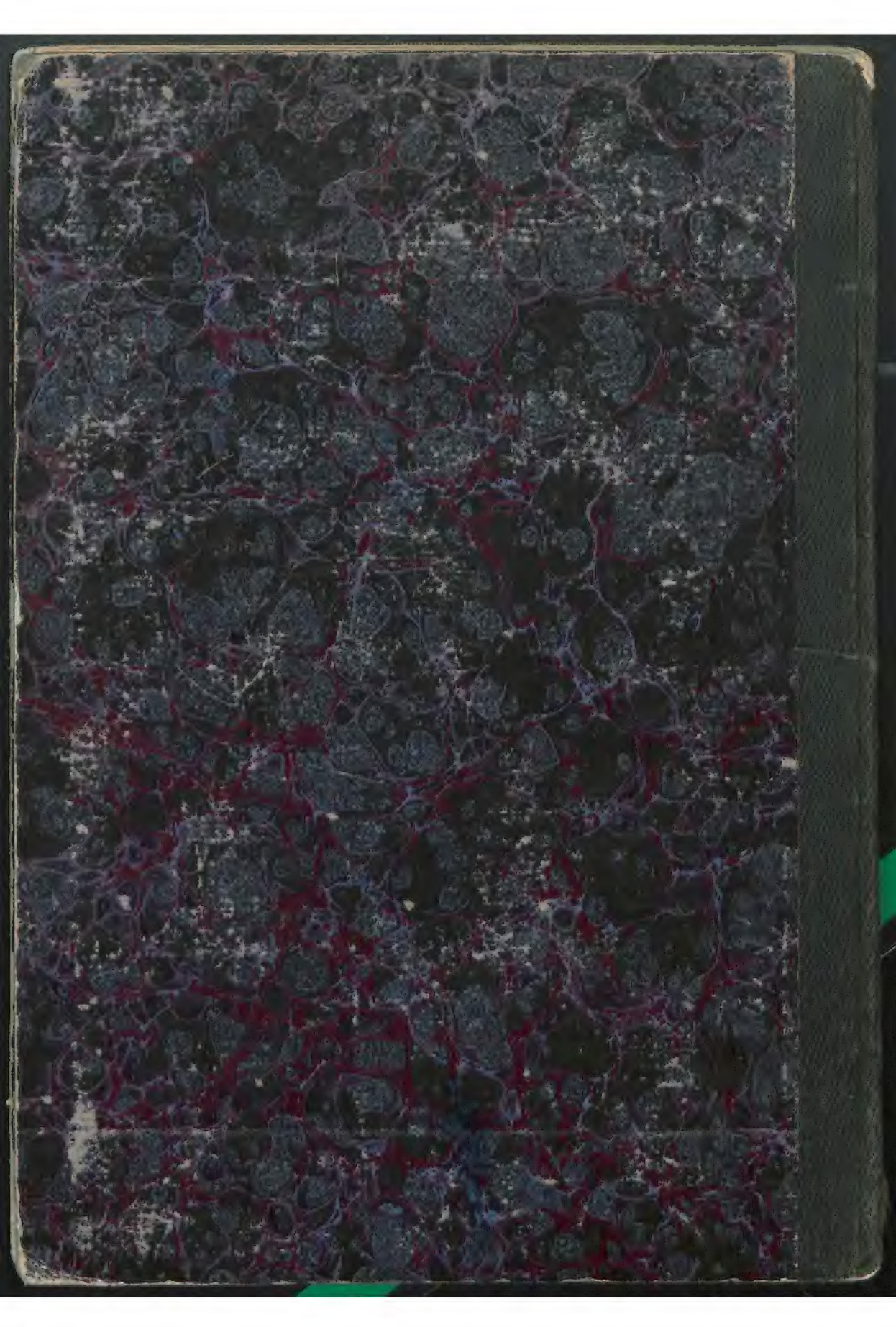
Bemærkelse.

Side 44, 7de System: Den 1ste Note i Sopranen skal være \bar{f} .

Berggren,

et al. Historisk

10. 11.

D 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313282

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. B. Berggreen.

10de Hefte.

Kjøbenhavn.

C. M. Reipels Forlag.

Thietes Bogtrykkeri.

1865.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

F o r o r d.

I den Tanke, at disse, af Enkelte blandt Folket i tro Hukommelse gjemte og i Tidernes Løb af dem til Forskjellige meddeelte Viser og Melodier, atter kunde blive Folkets mere almindelige Eieendom, naar Udbredelsen af dem lettedes, har jeg samtidig med nærværende Hefte ladet udgaae et særskilt lille Hefte, hvori kun Texterne indeholdes, nærmest med Hensyn til Landsby-skolerne, og efter derom af Lærere i Landsbysskoler yttret Ønske. I disse Skoler tør man nemlig ikke gjøre Fordring paa Nodestundskab hos Børnene*), og Anstaltelsen af et tilstrækkeligt Antal Sangbøger med dertil hørende Melodier er derfor forbunden med uhenfigtsmæssige Udgifter for Skolekassen. Medens nu blot Læreren behøver et Exemplar af nærværende Hefte, kunne Børnene forsynes med den lille særdeles prisbillige Textsamling. At Texterne maatte forkortes, gjorde ikke blot Pladsen nødvendig, men ogsaa Hensyn til dem, for hvem Samlingen er bestemt. Omkvædene, der gjentages til hvert Vers, ere kun satte ved det første og, for at adskille dem fra den øvrige Text, i Parenthes. En forhøiet Interesse giver det Sangen, naar Omkvædene synges i Chor, medens den øvrige Text synges kun af Een eller et Par.

For ikke at gjøre Optegnelsen af Melodierne mere broget, end nødvendigt, har jeg ikke antyndet alle de Delinger eller Sammentræninger af Noderne, som Versenes forskjellige Form medfører; men idet jeg med Varsomhed har læmpet Versene efter den rhythmiske Inddeling, som er den fremherskende i hver Vise, vil Underlægningen af Texten ikke være forbunden med nogen Vanskelighed. I flere Melodier vil man saaledes finde to Stavelser under een Note, hvad altsaa vil sige, at Noden maa deles i to lige Dele eller, hvor man finder det passende, f. Ex. en i istedetfor i . Dette er Noget, som for Folket falder af sig. Undertiden findes nogle juuaa Optakts-Noder, hvorunder ikke staaer nogen Stavelse; herved er antyndt, at disse Noder ikke væsentlig høre med til Melodiens Form, men ere nødvendige til enkelte Vers.

Tempo-Betegningen har jeg i dette Hefte angivet paa Dansk. Da de fremmede Kunstord imidlertid have en mere bestemt — om langtfra bestemt — Betydning, har jeg nedenfor sammenstillet disse med de brugte danske Udtryk.

Langsomt = Andante.

Lemmelig langsomt eller Noget langsomt = Andantino.

Ikke for langsomt (dog mere langsomt end hurtigt) = Andante con moto eller Con moto.

Ikke for hurtigt eller Ikke meget hurtigt (dog mere hurtigt end langsomt) = Allegretto.

Lemmelig hurtigt eller Liveligt = Allegro moderato eller Poco allegro.

Muntert = Allegro.

D. 2den April 1865.

A. P. S.

*) Imidlertid har jeg været i Landsbysskoler, hvor øvrige Lærere have vidst at finde Tid til at meddele Børnene en efter Omstændighederne ikke ringe Nodestundskab og Øvelse i at synge efter Noder (f. Ex. i Hals ved Halsborg, Hjortshøj ved Hårhøns).

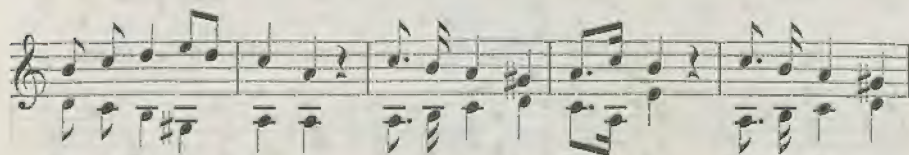
Mr. 1.
Folkevisen.

Zemmelig langsomt.

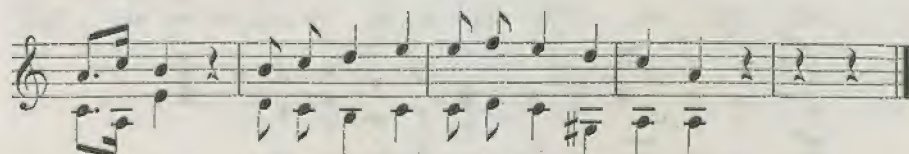
Mel. „Seg gif mig ud en Sommerdag at høre“.

1. Seg gif mig ud en Sommer=dag at hø = re Fug=le=sang, som

Hjer=tet kun=de ro = re, I de dy = be Da = le, Mel=lem Nat=ter=

ga = le Og de an = dre Fug=le smaa, som ta = le.

2.

Der sad en lille Fugl i Bogelunden,
Sødt den sang i Sommer=Aftenstunden
I de grønne Sale,
Mellem Rattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

4.

Den sang, som talte ndaf mit eget Hjerter,
Toner gav den al min Fryd og Smerte,
I de grønne Sale,
Mellem Rattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

3.

Den sang om Alt, hvad det er dybt at høre,
Allerhelst hvad Hjertet dybt kan vore,
I de grønne Sale,
Mellem Rattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

5.

Da mynned' jeg saa smaat i Aftenstunden:
Flyv, Guldbop! flyv rundt i Bogelunden,
I de grønne Sale,
Mellem Rattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

6.

Paa Folkets Modersmaal med Danmarks Tunge
Syng, som ingen andre Fugle sjunge,
I de grønne Sale
Mellem Rattergale
Og de andre Fugle smaa, som tale.

N. f. S. Grundtvig.

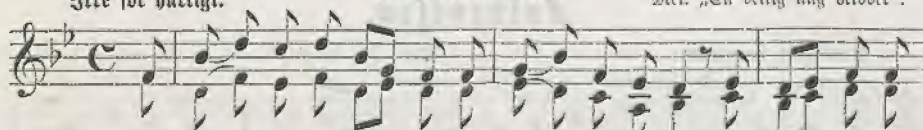

Nr. 2.

Modersmaalet.

Ikke for hurtigt.

Mel. „En deilig ung Midder“.

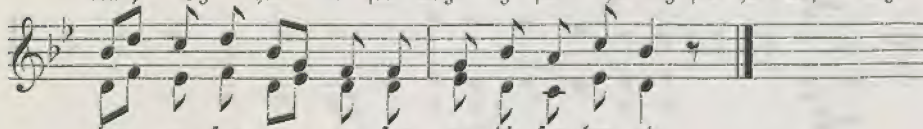
1. Vort Modersmaal er dei = ligt, det har saa mild en Klang; Hvor = med skal jeg

lig = ne og pri = se det i Sang? En hoi = baa = ren Jomfru, en æ = del Kon = ge =

brud, Og hun er saa ung og saa yn = dig seer hun ud, Og

hun er saa ung og saa yn = dig seer hun ud.

2. Hun lægger os paa Læben hvert godt og kraftigt Ord
Til Elfskovs sagte Bønner, til Seirens stolte Chor;
Er Hjertet trangt af Sorgen og smulmer det af Vøst,
[: Hun skjænker os Tønen, som lette kan vort Bryst. :]
3. Og om i Øst og Vest vi har søvmet og søgt
De suundne Tiders Visdom, de fjerne Landes Klogt,
Hun lokker og hun drager, vi følge hendes Bud,
[: For hun er saa ung og saa yndig seer hun ud. :]
4. De Fremmede, de tænkte at volde hende Sorg:
De bød hende Trældom i hendes egen Borg;
Men just som de meente, hun var i Vaand og Vast,
[: Da lo hun saa hjertelig, at alle Lænker brast. :]
5. Og alle de Skjalde, hun 'skjænked' Ordets Magt,
De blev om hendes Sæde en stærk og trofast Vagt;
Hver Sang, som Folket kjender og lytter til med Vøst,
[: Den blev en Ring i Brynjen, som dækker hendes Bryst. :]
6. Hver kraftig Skjænt, der lokker paa Læben frem et Smil,
Den blev i hendes Kogger en hvass og fikker Pæl,
Hvert Ord, der kom fra Hjertet, og som til Hjertet naaer,
[: Det blev en Steen i Muren, der hegnar hendes Gaard. :]
7. Og Marene rulle og skifte om paa Jord,
Og vore Navne glemmes, som Sne, der faldt ifjor,
Og Slægt efter Slægt segner hen paa Nornens Bud!
[: Men hun er saa ung og saa yndig seer hun ud! :]

E. Lembocke.

Nr. 3.

Svend Bonved.

Zemmelig hurtigt.

1. Svend Bon = ved sid = der i Bu = re, Han slaaer Guld = har = pen

pru = de, Han slaaer Guldhar = pen un = der Skind¹⁾, Hans Mo = der

kom der gan = gen = des ind. (See dig ud, Svend Bon = ved!)

2.

Ind kom hans Moder Adelin,
 Hun maatte vel være en Dronning sin:
 „Du skal dig, Svend Bonved, udride,
 Med andre Kæmper at stride.“

3.

Svend Bonved bandt Sværd ved Side,
 Ham lysted med Kæmper at stride;
 Saa underlig var hans Forde²⁾,
 Ingen Mand ham møde torde.

4.

Han ved i Dage, han ved i tre,
 Men ingen By han kunde see.
 „Eia“, da sa'e den unge Mand,
 „Er her ingen By i dette Land?“

5.

Han rider sig ad Veien fram!
 Der møder ham Herr Thule Bang,
 Herr Thule med sine Sonner tolv;
 De vare Alle Riddere bold'.

6.

Svend Bonved rykked' Sværd fra Side,
 Ham lysted med Kæmper at stride.
 Først vog³⁾ han da Herr Thule selv,
 Og siden alle hans Sonner tolv.

7.

Saa ved han frem for de Høie,
 Hvor Hyrden Fæet mon drive.
 „Hør, goden Hyrde! med dine Faar:
 Du give mig nogle vise Svar.

8.

Hvad er trindere end et Hjul?
 Og hvor da driffes den færesten Snul?
 Og hvor gaaer Solen til Sæde?
 Og hvor hvile dog Mands Fødder?

9.

Hvad opfylder alle Dale?
 Hvad klæder feirest i Kongesal?
 Hvo raaber høiere end Tranen?
 Og hvad er hvid're end Svanen?“

10. „Solen

¹⁾ Skulle den under sin Klædning. ²⁾ Forde o: Afserd. ³⁾ vog o: drækte.

10.

„Solen er trindere end et Hjul;
I Himlen holdes den færeste Vuul;
For Vest gaaer Solen til Sæde;
For Ost hviles død Mands Fodder.

11.

Dg Sneen fylder alle Dale;
Dg Manden klæ'er feirest i Kongesal;
Dg Torden raaber høi're end Tranen;
Dg Engle er hvid're end Svanen.”

12.

„Du haver raadet¹⁾ med vise Svar
Alt Det, jeg gav dig fore,
Dg nu troer jeg dig allerbedst,
At du vil vise mig Kæmper flest.”

13.

„Jeg viser dig til Sønderborg,
Der drikke de Kæmper Mjød uden Sorg,
Der finder du Ridder' og Kæmper fler',
Som sig tør fuldtvel værge.”

14.

Svend Bonved red for høien Tind,
Han bad de Bægt're lade sig ind;
Da Ingen ud til ham ginge,
Han mon over Muren springe.

15.

Han bandt sin Hest med Love²⁾,
Dg gik i Borgestuen ind;
Han satte sig der øverst til Bords
Dg taled' ikke et eneste Ord.

16.
Han drak og aad og fik sig Mad,
Dg ikke spurgte han Kongen ad.
Kong Vidrik taler til Kæmper fem:
„I binde mig denne galne Svend!”

17.

„Tag du kun fem og tag tyve til,
Du kom og selv udi det Spil!
En Udseling jeg kalder dig,
Foruden saa er, du binder mig.

18.

Kong Esmer, min kjære Fader,
Stolt Adelin, min Moder,
De mig det haardt forbøde,
Paa Skatke mit Guld at forøde.”

19.

„Var Esmer Koning din Fader,
Fru Adelin din Moder kjær,
Svend Bonved est du, Kæmpe stjern,
Dertil min kjære Søster søn.

20.

Dg vil du hos mig være,
Dig times skal Hæder og Ære,
Hvor du vil i Landet fare,
Mine Ridd're skulle paa dig vare.”

21.

Saa gik han ud i Høi-loft ind,
Han aad, og drak den klare Vin.
Saa slog han Guldharpen saa længe,
At sønder ginge alle de Strænge.

22.

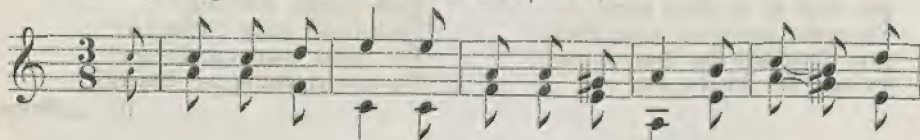
Saa red han sig da op paa Land,
Dg fæstet saa stjern en Lilievand;
Hendes Fader hed Kong Sigfred,
Dg hannem vog den Lindorm led.

¹⁾ raadet o: udtydet. ²⁾ Love o: Løng, Støb.

Nr. 4.

Temmelig hurtigt.

Sivard Snarensvend.

1. — Si = vard han slog sin Stif-fæ'er i = hjel, Alt for sin

Mo = ders Bed = ste; Og nu ly = ster Si = vard til Ho = ve at

ri = de, Og Ent = ken saa vil han fri = ste. (Saa ly = ste = sig

ren = der han, Graa = mand, un = der Si = vard.)

2.
Og det var Sivard Svaarensvend,
Gaaer for sin Moder at stande:
„Hvad heller skal jeg fra Eder ride,
Eller skal jeg til Hove gange?“

3.
„Og ikke skal du fra mig gaae,
Om Hesten dig bære kan;
Jeg dig skal give Hesten god,
Som Hofdrengene kalde Graamand.“

4.
De ledte frem den gode Hest.
Han binder op Hjelm sin berte¹⁾;
Saa binder Sivard Sværd ved Side, —
Det tvinger hans Moders Hjerte.

5.
Og hun fulgte hannem saa langt ad Ved²⁾,
I Hjertet var hende saa vee:
„Du vogte dig vel for Graamand, din Hest,
Han kan saa mange Sued.“

6.
„Og hør I det, min Moder kjær!
Og I tør³⁾ ikke saa tvide,
Men⁴⁾ I haver født saa rask en Søn,
Som vel sin Hest kan ride.“

7.
I femten Nætter og femten Dage,
Render han over Bjerge og Dale;
Og han kom for saa høit et Huus,
Men Porten var i Laas med alle.⁵⁾

8.
Dankning stander i høien Bern⁶⁾,
Og feer han nd saa vide:
„Hisset jeg feer en druffen Hofmand,
Sin Hest kan han vel ride.“

9.
Enten er det en druffen Hofmand,
Som kan sin Hest vel ride,
Eller Sivard, min Søstersøn,
Og han haver været i Stride.“

10.
Graamand han tog nu Mile for Land,
Og han sprang over de Linde⁷⁾;
Det frygted Fruer og Bomsfruer for,
Saa mange som der var inde.

11.
Kongen taler til sine Mænd:
„I gjøre Sivard godt;
Thi det vil jeg forfanden sige,
Han taalder ingen Spot.“

¹⁾ berte o: smuk, glimrende. ²⁾ ad Ved o: paa Vei. ³⁾ tør o: behøver. ⁴⁾ men o: medens, thi.
⁵⁾ med alle o: aldeles. ⁶⁾ Bern o: Bagtaarn. ⁷⁾ Linde o: Borgmure.

Nr. 5.

Turneringen.

Tæmmelig hurtigt.

1. De va = re syv og syv = find = sy = ve, Der de drog
 ud fra Hald, Og der de kom = me til Brat = tings =
 borg, Der flo = ge de de = res Tjald¹⁾. (Det don = ner un = der
 Ros²⁾, de dan = ste Hof = mand der de ud = ri = de.)

2.
 Kong Nilans stander paa høien Tind,
 Og seer han ud saa vide:
 „Ovi haver de Kæmper deres Liv saa fal³⁾,
 At dem lyfter her at stride?”

3.
 Og hør du, Sivard Snarensvend!
 Du haver vantet saa vide,
 Du friste⁴⁾ skal disse Kæmpers Baaben,
 Til dem under Tjalden ride.”

4.
 Og det var Sivard Snarensvend,
 Han ind under Tjalden treen:
 „I ere min Herre velkommen her,
 I Dannerkongens Mænd!

5.
 Er Rogen af Dannerkongens Mænd,
 Som Østien lyfter at ride,
 Han tøve ikke saa længe da,
 Han møde mig paa den Hede.”

6.
 De kasted' Tærning paa Tavelbord,
 Den Tærning randt saa vide;
 Og det faldt ungen Hr. Humble til,
 Han skulde med Sivard stride.

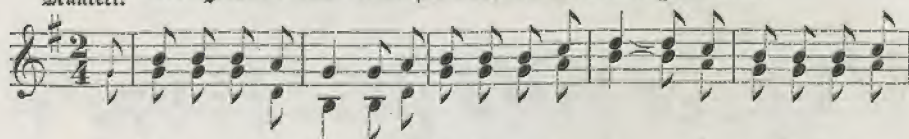
7.
 Det første Rid, de sammen red
 — De Hellede⁵⁾ baade⁶⁾ var stærke —
 Da sønder gik Humbles Sadelring,
 Hans Stjold sloi saa langt i Marke.

8.
 Det andet Rid, de sammen red
 — De var to Kæmper baade —
 Da brast begge deres Sædler i to,
 Og Humble fra Sadelbue.

¹⁾ Tjald o: Telt. ²⁾ Ros o: Hest. ³⁾ fal o: tilfals. ⁴⁾ friste o: prøve. ⁵⁾ Hellede o: Heste.
⁶⁾ baade o: begge.

Nr. 6.

Muntert. Kong Dideriks Kæmpers Færd i Birtings-Land.

1. — Kongen raa'er for Bor-gen Og saa for al = le Land, Og saa for man-gen

ra = ster Helt Med dra-gen Sværd i Haand. (Men Kon-gen raa'er for Bor = gen.)

2. Kong Diderik sidder paa Brattingborg,
Og seer han ud saa vide:
„Ingen veed jeg i Verden til,
Der være kan min Fige.“	9. De fatte deres Heste,
Paa Slottet ginge ind;
Og det vil jeg forfanden sige,
De vare saa vred' i Sind.
3. 3rd kom Kong Isalds Smaadrenge,
Og stedes han for Bord:
„Nu skulle I den Stat udgive,
Som lovet var igror.“	10. Meldte det Isald Konning,
Og taled' han et Ord:
„Hveden ere de tappre Svende,
Som staaer her for vort Bord?“
4. „„Stk skal jeg den Stat udgive,
Som jeg var førre vaan ¹⁾),
For skal jeg drage til Birtingsland,
Og drage mit Sværd af Spaan. ²⁾ “	11. Svared det Kongens Skjænter,
Som skjæntte Mjød og Viin:
„Tage vi vore hvasse Spjød,
Drive dem tilbage igjen!“
5. Hør du, Hvitting Hålfredsøn!
Du giv mit Ord vel Gjem:
Du skal drage til Birtingsland
Og føre os Statten hjem.	12. Det var Hvitting Hålfredsøn,
Han tog den Skjænter i Skjæg,
Han slog ham under Dret saa,
At Hjernen stamfed paa Bæg.
6. Jeg faaer ³⁾ dig Diderik Verlandsøn
Og dertil Diderik af Bern;
Det er de bedste Orlogsmænd ⁴⁾),
Som stride vil fuld gjerne.“	13. Det var Hvitting Hålfredsøn,
Gjorde sig deraf en Leg;
Han kasted det bøde Lig paa Bord:
„Her, pluk mig denne Steg.“
7. De fatte dem paa deres Heste,
De red saa langt af Led,
Det vil jeg forfanden sige,
De var i Hu saa vred.	14. Og frem treen Diderik af Bern,
Tog Sværd ved gyldne Kavle ⁵⁾);
Han hug paa Isald Konning,
At Odden stod i hans Kavle.
8. Kuren ⁶⁾ staaer paa Berne ⁶⁾),
Og han seer ud saa vide:
„Hisset seer jeg Kæmper tre,
Mig tukkes, de er fuld vrede.“	15. Frem treen Diderik Verlandsøn,
Og han hug sig en Ring;
Hug fyrretøve Kæmper ihjel;
Selv løb han inden omkring.
16. Saa red de ud af Birtingsland
Med dragne Sværd i Haande,
Og efter ligge de Kæmper døde;
Saa fik den Leg en Ende.

¹⁾ vaan o: vant til. ²⁾ Spaan o: Træ, Træstæbe. ³⁾ faaer o: fjer, giver. ⁴⁾ Orlog o: (efter gammel Betydning) Krig, saavel tilføes som tillands. ⁵⁾ Kuren o: Bagteren. ⁶⁾ Berne o: Bagttaarnet.
⁷⁾ Kavle o: Kaardestæfte.

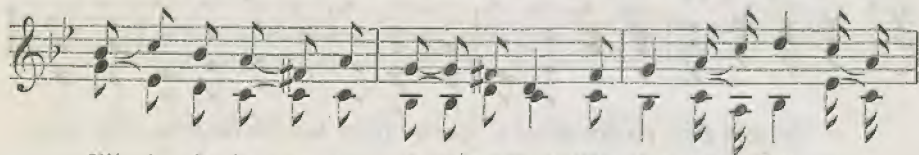
Nr. 7.

Vidrik Verlandsøn og Ulf van Bern.

Temmelig langsomt.

1. — Det var un-gen Ulf van Bern, Han gan-ger for Kon-gen at stan-de: —

„Vil-le I saa-ne mig af E-ders Mænd, Min Fa-der's Død at

hæv-ne?" (Det kla-ger den Svend, som fan-gen lig-ger paa He-den.)

2. Kongen ganger paa Gulvet frem
Med Solvkar i hviden Hænde:
„Hvilke af mine gode Hofmænd
Vil følge af Vand min Frænde?"	8. „Vedre var hannem hjemme at tove,
Og krybe under Torne saa stinde ³⁾ ;
Hans Fader stod mig ei Hug nden to,
Han selv staaer mig halv mindre." ⁴⁾
3. Det var Vidrik Verlandsøn,
Han gjorde deraf en Gammen:
„Det var, som drukke vi Mjød af Staaale,
Kunde vi komme sammen."	9. „Hør I, Konge af Brattens Vendel!
I holde Tand for Tunge;
Op saa voxer den unge Rakte ⁴⁾
Med hvasse Tænder i Munde."
4. Det var Vidrik Verlandsøn,
Han tænkte paa Hader og Ere:
„Skilke vi frem vort Sendebud,
Vi komme uftjaalne dere!" ¹⁾	10. De rede al ⁵⁾ den mørke Nat
Alt over den sorte Hede,
Der stinte Lys, som det var Dag,
Alt ud af Vaaben deres.
5. Det var ungen Hammer Graa,
Han løber Østen af By;
Hvert det Menneſte hannem saae,
Da sælde Lød og Lyd. ²⁾	11. Paa Birtings Hede de slog deres Fane,
En Løve man saae deri flyve;
Der var saa mangen uftylbig Mænd,
Som der maatte miste sit Liv.
6. Ind kom ungen Hammer Graa,
Og stedes han for Bord;
Han var fuld i Tunge,
Han soied saa vel sine Ord.	12. Det var Kongen af Brattens Vendel,
Gjennem gyldne Hjelmer han saae:
„Hvem er fremmest i Hoben i Dag,
Mens mit Folk salder mig saa fra?"
7. „Hil sidde I, Konge af Brattens Vendel,
De Andre vil jeg ikke nævne;
Imorgen kommer Ulf van Bern,
Sin Faders Død vil han hævne."	13. Det svared en af Kongens Kæmper,
Thi han vel Vidrik kjendte:
„Det er Vidrik Verlandsøn,
Han rører Mimring ⁶⁾ i Hænde."

¹⁾ Vi ville ikke lifte os paa dem; — dere o: der. ²⁾ De bleguede og tabte Mælet; — Lød o: Farve, Ansigtssfarve. ³⁾ stinde o: skarpe. ⁴⁾ Rakte o: Guld. ⁵⁾ al o: hele. ⁶⁾ Mimring, Ravnene paa hans Sverd.

14. Dertil svarede Kongen igjen,
Han saae gjenne Hjelmen hin trange:
„Seg strider ilde imod det Skjold,
Der skinner i Hammer og Tange.“

15. Det var Kongen af Brattens Bendel,
Han tog sin Hest med Spore,
Han red til Vidrik Verlandsøn,
Han vilde ham fælde til Jord.

16. Det var Vidrik Verlandsøn,
Og han sit Sværd uddrog;
Og det var Kongen af Brattens Bendel,
Han midt i sonder hug.

17. „Hør du, Konge af Brattens Bendel,
Lad det dig ikke fortrykke¹⁾:
Naar du falder af Sæden ned,
Da falder du i to Stykker.“

18. Saa glade red alle Kongens Mænd
Med Ulf van Bern fra Stævne;
Lakked han Vidrik Verlandsøn,
Hans Faders Død han hævned.“

¹⁾ fortrykke o: fortryde paa.

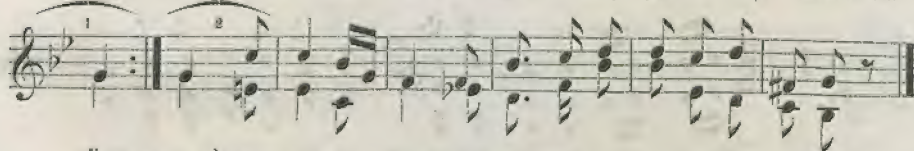
Nr. 8.

Greve Guncelin.

Zemmelig hurtigt.

1. { — Det var Gre = ve Herr Gun = ce = lin, Han ta = ler til Mo = der
„Seg vil ri = de mig op paa Land Og fri = ste Manddom

sin: min.“ } (Vel op før Dag! Vi kom = me vel o = ver den He = de.)

2. Saa red han sig til Brattensborg;
Han stodte paa Porten med Ståft:
„Er her nogen Kæmpe inde,
Som sagte vil med Magt?“

3. Det var da Herr Iver Blaa,
Han vendte sig i Vest:
„Hjælp nu Ulf og Asmer Grib!¹⁾
Jeg hører den Kæmpes trost.“²⁾

4. Det var Greve Herr Guncelin,
Han vendte sig i Øst:
„Hjælp nu, Jesu, Maria Son!
Jeg hører den Kæmpes Røst.“

5. Det første Rid, de sammen red,
— De Hællede baade var stærke —
Stak han saa Herr Iver Blaa,
Han drev saa langt i Mark.

6. „Hør du, Greve Guncelin!
Og vilt du lade mig leve,
Seg haver mig en Hæstemo,
Og den vil jeg dig give.“

7. „Ikke med din Hæstemo
I Egteskab vil jeg leve;
Giv mig Salenta, Søster din!
Med hende la'er jeg mig noie.“

8. Saa redte de til Bryllup,
Som de kunde allerbedst;
De bøde dertil de Kæmper,
Som de kunde allerflest.

9. De bøde Vidrik Verlandsøn,
Stærkt Vidrik udaf Bern;
De bøde hid Holger Danke,
For han vilde jvride saa gjerne.

10. De

¹⁾ Galdes for et Slags personlige Skjæsguder, som Hedningen Iver Blaa paataaler, i Modjærmning til den kristne Kæmpe Herr Guncelins Henvendelse i det følgende Vers. ²⁾ trost o: dristig.

10. De høde Sivard Snarensvend,
Han skulde for Bruden ride;
Saa kom Langbeen Riffer,
Han skulde hos Brudgommen sidde.

11. De bod' end Mester Hildebrand,
Han bar for Bruden Blus;
Og hannem fulgte de Kæmper tolv,
De druffe og gjorde godt Rums.

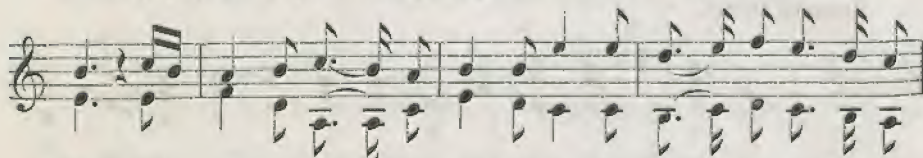
Nr. 9.

Hagbard og Signe.

Noget langsomt.

1. Kong Hag-bard og Her-re Kong Sig-vard De
hp = pe = de den = nem en

- Riv Alt om hin stol = ten Sig = ne lil; Der = for lod Hag-bard sit

- Riv. (Hvad hel = ler I vin = de mig el = ler end saa van en Mo.)

2. Det var Hagbard Konge-Søn,
Sig klæder i Skarlagenstind,
Og saa gaaer han i Hoieloft
Alt for stolt Signelil ind.
3. At den Stund de snakkede sammen,
Meente, de var ene To;
Ude da stod den falfste Terne,
Hun lybed' ¹⁾ saa vel derpaa.
4. Det var da den falfste Terne,
Tog over sig Raaben blaa;
Og saa gif hun til Hoieloft,
Som ²⁾ Sivard Konning laa.
5. Kong Sivard blev saa vred i Hu,
Han raaber over al sin Gaard:
„Nu vaagner op, alle mine Mænd,
Her er en Kæmpe saa haard.“

6. Saa toge de Hagbard Konge-Søn,
Satte hannem i Bolter nye;
Han vred dem sonder i letten Mag,
Som de havde været af Vly.
7. Det meldte da den gamle Terne,
Hun gav det onde Raad:
„I binde ham i Signelils Haar,
Han rører ei Haand eller Fod.“
8. De toge en Lok af Signelils Haar
Og bunde dermed hans Hænder;
Men hun var ham i Hjertet saa kjær,
Han rytted' dem ifte ifsonder.
9. Og der de komme ud til den Plan,
Hvor Hagbard sit Liv skuld' miste,
Han bad dem holde en liden Stund;
Han vilde der Gistoven friste.

¹⁾ lybede o: lyttede. ²⁾ som o: hvor.

10. „Hænge I op min Raabe rød;
I lade mig det først see.
Det maatte Kong Sivarð fortryde,
At jeg skulde hænge i Træ.“
11. Det var Hagbard Konge-Søn,
Han Diet over Hæl Skod,
Da stod al Signelils Bømrubmur
Udi en brændende Glod.
12. „I tage nu ned min Raabe rød,
Lader den paa Jorden ligge.
Og havde jeg ti Liv for eet,
Jeg vilde dem ikke tigge.“
13. Kong Sivarð ud af Binduet saae,
Han var saa bange i Hu;
Der seer han Hagbard hænge i Eg,
Og Signelils Buur i Lue.
14. „Og havde jeg det tilforn vidst,
At Kjærlighed var saa stærkt,
Jeg vilde de Edlinge ei adskilt
For hele Dannemark!“

Nr. 10.

Svend Feldings Kamp med Risen.

Muntert.

1. Svend Fel = ding han sid = der paa Hel = sing = borg, Og ro = ser han
af sin Færd; Han var sig baa = de mild og blid, Han
gjor = der sig med sit Sværd.

2. Svend Felding sig lover en Pilgrimsgang
Alt indtil Rom at gange;
Det lover hver dansk Pilgrim,
Alt han skulde didhen komme.
3. Han gjæstede sig en Hovedstad,
Den hedder Hovdingssø,
Og gjæstede han sig en stolt Bømrubmur,
Hun var saa ven en Mo.
4. Og alt da sad den stolte Bømrubmur,
Og syede hun Silkesøm;
For hver en Søn, alt der hun syede,
Hendes Dine runde i Strøm.
5. „Og hør I det, min stolte Bømrubmur!
Hvi sørges I saa saare?
I sig mig noget af Ederes Baande,
Jeg løser Jer af den Fæse.“
6. „Her er en Ruse paa vort Land,
Han vil vort Land forøde.
Han vil ei have anden Koft,
End Bømrubmur til Føde.“
7. „Og havde jeg Hest og Harnisk mig,
Min Ryg var ret tilmaade¹⁾,
Jeg vilde for Eder, min stolte Bømrubmur,
Med hannem bryde en Stage.“

8. Og

¹⁾ var ret tilmaade o: passede ret.

8. Og trehundred Heste de ledte frem,
Og de vare alle hvide;
Den første Svend Fjelding la'e Sadel paa,
Den bugned til Jord som en Tige.¹⁾
9. Kom gangendes da en Møllermænd
Saa listelig over den Mark:
„Men jeg har mig en broget Hest,
Er født udi Dannemark.“
10. „Og hør du, goden Møllermænd,
Du lad mig Hesten see;
Og ere forvist vi baade Danste,
Vi stride med Trollden led.“
11. Svend Fjelding gaar sig til Kirken hen,
Og lod han sig berette;
Saa lod sin Brynje han beslaae,
Vor Herre lod han i sætte.
12. „I tage nu hen det kronebde Sværd,
Jeg Intet kan dermed gjøre;
I hente mig hid en Studemast,
Den mægter jeg vel at føre.“
13. Det første Rid, de sammen red,
De Helledede baade var vrede,
Trolldens Hals brast fonder i to,
Hans Hoved drev langt i Hede.
14. Hans Hoved i ni, hans Ridg udi fem,
Hans Been i femten Stykker;
Svend Fjelding nu red til stolten Bomfru,
Hannem lysted da først at drifte.
15. Ud ginge da de Riddere ni,
De toge Svend Fjelding af Hest:
„Vi Land og Rige Eder antvorde,
Om Bomfruen I vil fæste.“
16. „Jeg haver mig en Bomfru fæst
I Østerlands Kongerige;
For Lønder syv af det røde Guld
Jeg vil hende ikke svinge.
17. I lade kun bygge et muret Huns
Foruden ved Hordingsø,
I spare der aldrig for danste Pilsgrim
Enten god Biin eller Brød.“
18. Der spares ikke for danste Hofmænd
Enten Biin eller fuld godt Brød.
De bede godt for Svend Fjeldings Navn;
Han er for langen²⁾ død.

¹⁾ Tige = Tævehund. ²⁾ for langen = for længsiden.

Nr. 11.

Herr Tonne.

Muntert.

1. Herr Ton-ne han ri-der af Als = ø ud, Han sø = rer sit Gla = vind

ryst¹⁾; En-ten det er til Lands el-ler Vands, Er han en Helt saa

trost²⁾. (Naa-der I vel de Nu = ner!)

¹⁾ ryst = stærk. ²⁾ trost = trostlig, modig.

2. Herr Tonne han rider i Rosenlund,
Alt bede ¹⁾ den vilde Hind;
Der moder hannem Dværgens Datter,
Hun hviler sig under en Lind.
3. Og saa slog hun de Runeslag,
Alt Harpen saa vel maatte klinge;
Den vilde Fugl, paa Kviste sad,
Forglemte sin Sang at synge.
4. Der blomstredes Mark, der lovedes Riis,
Det kunde de Runer saa vende.
Herr Tonne sin Ganger med Spore tvang,
Han kunde dog ikke undrende.
5. „Her sidder I, Dværgens Datter,
Og vil I være min Kjøre,
Alle de Dage, jeg leve maa,
Jeg vil Eder elste og ære.“
6. „Hør du, Ridder Herr Tonne!
Lad fare det Elstovens Vært;
Jeg haver mig en Fæstemand,
En Konning for alle de Dværge.“
7. Og det var Dværgens Datter,
Hun ganger i Bjerget ind;
Efter gaaer Ridder Herr Tonne,
Alt under Starlagensfind.
8. Men det var Dværgens Frue,
La'er hente ind Bøger fem;
Hun løste den Herre af Runebaand,
Hendes Datter havde bundet dem.
9. „Nu haver jeg dig af Runen løst,
De kan dig nu aldrig meer binde;
Det haver jeg gjort for Erens Styld,
Min Datter skal dig ei vinde.
10. End mere vil jeg for Eren gjøre,
For Elstoven og god Villie:
Jeg slyr dig en Fæstems,
En Rose over alle de Villier.
11. Den Jomfru hun sidder i Upsal,
Hun hedder stolt Ermelin;
Staalstang lukker hendes Bureddor,
Derfor ligger vilden Grib.
12. Der ligger Grib og der ligger Love,
Dertil de Bjørne hvide;
Men det er dig til Nykke lagt,
Alt du skal komme did.
13. Nu vil jeg give dig Sadel og Hest,
Og gylbue Sporer nye;
Du rider aldrig saa vild en Sti,
Du skal jo finde til By.
14. Og jeg skal give dig Klæder,
Med røde Guld lagt i Somme;
Skal give dig det røde Skjold,
Er lagt med Edelskene.“
15. Og frem gik Dværgens Datter,
Hun undte den Ridder saa vel:
„Jeg giver dig det gode Sværd,
Og Glavind blank dertil.“
16. Det var Ridder Herr Tonne,
Han rider til Upsals By;
Hans Skjold det skinner som røden Guld,
Hans Glavind det glimted i Sky.
17. Han vog ²⁾ de hvide Bjørne,
Han bryder den store Staalstang,
Og ud han tog den skønne Jomfru,
Som der havde ligget i Tvang.
18. Der han havde veiet ni Riddere,
Dertil haade Love og Bjørn,
Saa ganger han i Høieløst
For Ermelin hin skønne.
19. „Velkommen, Ridder Herr Tonne!
Til disse fremmede Lande.
Det vil jeg for Sanden sige,
Jeg har efter Eder længet.“
20. Det svared Ridder Herr Tonne,
Tog Jomfruen i sin Favn:
„Jeg aldrig vil dig forlade;
Det sver jeg ved Drottens ³⁾ Navn!“
21. Saa tog han den skønne Jomfru
Alt med hendes røde Guld;
Saa førte han hende til Danmark,
De bleve hinanden huld.

¹⁾ bede = jage. ²⁾ vog = dræbte. ³⁾ Drotten = Kristus.

Nr. 12.

Agnete og Havmanden.

Zemmelig langsomt.

1. Ag = ne = te hun staa = der paa Hol = me-gaards Bro, Da
kom der en Hav-mand fra Bun = den op — (Aa, ja,
ja!) Da kom der en Hav-mand fra Bun = den op.

2. "Dg hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig: Han stopped hendes Øren, han stopped hendes
Dg vil du nu være Alletjævesten min?" Saa førte han hende paa Holmegaards Grund. [Mund,

3. "O ja saamænd, det vil jeg saa, Agnete hun ind ad Kirkeøren kom;
Naar du ta'er mig med paa Havsens Bund." Der saae hun sin Moder, og vendte sig om.

4. [Mund, 11. "Dg hør du, Agnete, hvad jeg vil sige dig:
Han stopped hendes Øren, han stopped hendes Saa førte han hende til Havsens Bund. Hvor har du i otte Aar været fra mig?"

5. Der var de tilsammen i otte Aar; 12. "Dg jeg haver været paa Havsens Bund,
Sjv Sønnen hun ved den Havmand faaer. Sjv Sønnen jeg der med Havmanden fik."

6. Agnete hun sad ved Buggen og sang, 13. "Hvad fik du vel til Hæstens gave din,
Da hørte hun Holmegaards Klokker klang. Da han dig fæstede til Bruden sin?"

7. Agnete hun gænger for den Havmand at staae: 14. "Han gav mig da et prægtigt Guldbaand,
"Dg maa jeg mig udi Kirken gaae?" Det bindes ei bedre om Dronningens Haand."

8. "Da gjerne maa du til Kirken gaae, 15. Den Havmand ind ad Kirkeøren treen,
Naar igjen du kommer til Børnene smaa." Dg alle de smaa Billeder de vendte sig omkring.

16.
Hans Haar det var som det pureste Guld,
Hans Dine de vare saa taarefuld.

19.
„O tænk paa de Store, og tænk paa de Smaa,
Og tænk paa det Lille, som i Buggen laa.“

17.
„Og hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
Og dine smaa Børn de længes efter dig.“

20.
„Ret aldrig jeg tænker paa de Store eller Smaa,
Langt mindre paa det Lille, som i Buggen laa.“

18.
„Og lad dem længes, mens de længes vil,
Slet aldrig kommer jeg mere dertil!“

21.
Saa gav han hende en Syge saa fræk;
Agnete hun døde i fæltsamme Stund.

Nr. 13.

Havfruens Spaadom.

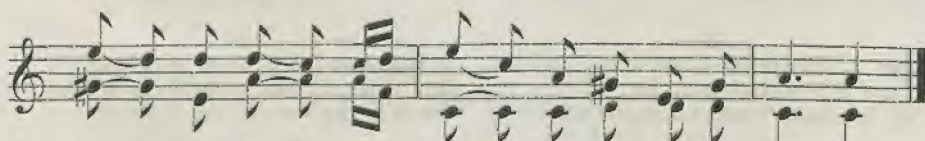
Temmelig langsomt.

1. Dan = kon = ning han la = der en Hav = fru = e gri = be, (Den

Hav = fru dand = ser paa Til = je) Og den la = der han i

Taar = net kni = be, For hun ik = te frem = med' hans Vil = je.

2.
Dronningen hedder¹⁾ paa Svende to:
„I bede den Havfru for mig indgaae,
For hun skal fremme min Villie.“

4.
Dronningen klapper paa Håndet blaa,
„Du sidde, Havfru, og hvile derpaa;
Thi du skal fremme min Villie.“

3.
Ind kom Havfruen og stodes for Vord:
„Hvad ville I, Dronning, hvi send' I mig Ord?
Sag kan ikke fremme Eders Villie.“

5.
„Ville I saa forraade mit unge Liv?
Her ligger under den hvasse Kniv!
Hure²⁾ stulde jeg fremme Eders Villie?“

6. „Bedst

¹⁾ hedder o: kalder. ²⁾ hure o: hvorledes.

6.

„Dg vedst du det, saa vedst du mere,
Du sig mig af min Skjæbne flere;
Saa kan du fremme min Villie.“

7.

„Beed jeg din Skjæbne og siger dig denne,
Du lader mig vist paa Ilden brænde;
Thi fremmer jeg nodig din Villie.“

8.

Du føder Sønner saa bolde tre;
Dit unge Liv forspilde de.
Saa fremmer jeg nu din Villie.“

9.

„Skal det mig for demnem ei bedre gaae,
Siig mig, hvad Skjæbne de skulle faae?
Saa kan du fremme min Villie.“

10.

„Den Ene skal Konning i Danmark være,
Den Anden skal Kronen af røde Guld bære.
Saa kan jeg fremme din Villie.“

11.

Den Tredie skal være saa vis en Mand;
Dit unge Liv lader du for ham.
Nu haver jeg fremmet din Villie.“

12.

Dronningen suober sit Hoved i Skind,
Hun gif i Kostet¹⁾ for Kongen ind;
Thi Havfruen fremmed' hendes Villie.

13.

„Hør I, allerhæreste Herre min,
I give mig denne Havfru fiin,
For hun haver fremmet min Villie.“

14.

„Jeg giver ikke den Havfru Liv,
Thi hun forraadte mine Snekter syv;
Da fremmed' hun ikke min Villie.“

15.

Dronningen fortnede som en Fjord,
Hun daaned' som død for Kongens Ord,
For Havfruen fremmed' hendes Villie.

16.

„Min Kjære, I tage det ikke saa nær!
Følg hende til Strande med dine Moer,
For hun haver fremmet din Villie.“

17.

Hun klædte den Havfru i Skarlagen rød;
Skjundt hun havde spaaet hendes egen Død,
Saa fremmede hun hendes Villie.

18.

Dronningen taler til alle sine Moer:
„I følge den Havfrue ud til Sø,
Thi hun haver fremmet min Villie.“

19.

Den Havfrue sættes paa Volgen hiin blaa,
Men Dronningen græd, og Ingen der lo.
Saa havde hun fremmet hendes Villie.

20.

„I tør²⁾ ikke græde, græd ikke for mig,
Dg Himmerigs Dør staaer aaben for dig.
Nu haver jeg fremmet din Villie.“

21.

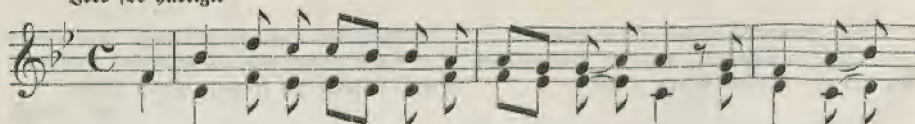
I Himmerig skal du bygge og boe;
Der fanger du først baade Hvile og No.
Nu haver jeg fremmet din Villie.“

¹⁾ Kostet = Hoieloft. ²⁾ tør = behøver.

Nr. 14.

Elvehøi.

Ikke for hurtigt.

1. Jeg lag = de mit Ho = ved til El = ve = høi, Mine Di = en de

fin = ge en Dva = le; Der kom to Vom = fru = er gan = gen = des fremt, De

vilde gjer = ne med mig ta = le. (Si = den jeg hen = de først saae.)

2.

Den Ene klapped mig ved Kind,
Den Anden mig hvisted i Dre:
„Baagn op, du favren Ungersvend!
Om du vil Dandsen vore.

3.

Baagn op, du favren Ungersvend!
Om du vil Dandsen vore;
Min Vomsfru vil en Bise kvæde,
Om I lyfter hende at høre.”

4.

Den Ene begyndte en Bise at kvæde,
Saa favert over alle Kvinder;
Og striden Strøm den stilles derved,
Som førre var vant at rinde.

5.

Striden Strøm den stilles derved,
Som førre var vant at rinde;
Alle smaa Fiske, i Floden foam¹⁾
De legte med deres Fimne.

6.

Alle de Fiske, i Floden foam,
De legte med deres Hale,
Alle smaa Fugle, i Skoven var,
Begyndte at kvædde i Dale.

7.

„Hør, du favren Ungersvend!
Og vil du hos os blive,
Da vil vi kjende²⁾ dig ramme³⁾ Runer,
Dertil at læse og skrive.

8.

Jeg skal kjende dig Bjørnen binde,
Og Vassfen⁴⁾ op til Eg,
Og Dragen med det meget Guld
Skal romme af Land for dig.”

9.

De dandsed ud og de dandsed ind
Alt i den Elvesfærd;
Alt sad jeg der og saae derpaa
Og stotted mig ved mit Sværd.

10.

„Hør, du favren Ungersvend!
Vil du ikke med os tale,
Da skal Sværd og hvassfen Kniv
Dit Hjerte lægge i Dvale.”

11.

Harde Gud ikke gjort min Lykke saa god,
At Hænen havde slaget sin Vinge,
Vist var jeg blevet i Elvehoi
Alt hos de Elkevinder.

12.

Thi raader jeg hver dannels Svend,
Som ride vil i Skove,
Han ride ikke til Elvehoi
Og lægge sig der at sove.

¹⁾ foam o: svaumede. ²⁾ kjende o: lære. ³⁾ ramme o: forstaae. ⁴⁾ Vasse o: Vildsviin.

Mr. 15.
Elveskud.

Ikke meget hurtigt.

1. Herr O = luf ri = der saa vi = = de, Mit
til sit Bryl = lup at by = = de. (Men Dand = sen den
gaaer saa let gjen = nem Lun = den.)

2.
Der dandse fire, der dandse fem,
Den Elvekonges Datter rækker Haanden frem.

3.
„Velkommen, Herr Oluf, lad fare din Fig ¹⁾),
Vi lidt og træd i Dandsen med mig.“

4.
„Jeg ikke tør, jeg ikke maa,
Imorgen skal mit Bryllup staae.““

5.
„Hør du, Herr Oluf! træd Dandsen med mig,
En Silkefjorte giver jeg dig.“

6.
„Jeg ikke tør, jeg ikke maa,
Imorgen skal mit Bryllup staae.““

7.
„Hør du, Herr Oluf! træd Dandsen med mig,
Et Hovedguld ²⁾ saa giver jeg dig.“

8.
„Et Hovedguld kan jeg vel faae,
Men dandse med dig tør jeg ikke faa.““

9.
„Dg vil du ikke dandse med mig,
Stal Sot og Sygdom følge dig.“

10.
Hun slog ham mellem hans Hænder ³⁾),
Dg aldrig var han slagen værre.

11.
Men der han kom til Vorgeled,
Der staaer hans Moder og hviler ved.

12.
„Hør du, Herr Oluf, Hjer Sonnen min,
Hvi bær du nu saa bleg en Kind?“

13.
„Dg jeg maa vel bære Kinden bleg,
For jeg haver været i Elvekonens Leg.““

14.
Dg aarle om Morgenens, Dag det var,
Da kom den Brud med Brudestar.

15.
Hun tog da op det Skarlagen rød,
Der laa Herr Oluf og var død.

16.
Dg aarle om Morgenens, Dag det var,
Der kom tre Fig af Herr Olufs Gaard:

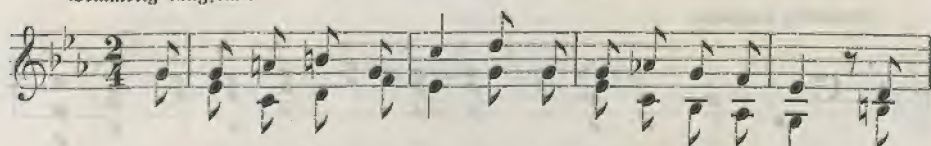
17.
Herr Oluf og hans Fæstems;
Hans Moder blev og af Sorgen død.

¹⁾ Fig 3: Hænder. ²⁾ Hovedguld 3: Hovedsmykke af Guld. ³⁾ Hænder 3: Skuldre.

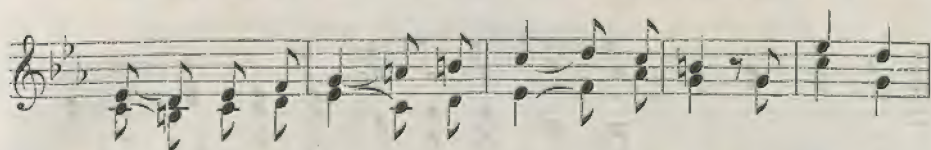
Nr. 16.

Kæmperne paa Dovrefjeld.

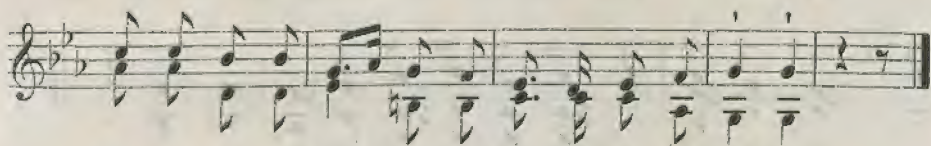
Zemmelig langsomt.

1. Paa Dov-re = fjeld i Nor = rig laa Kæm-pe = stot = ten bold, Dronning

In = ge = borgs Bro = dre al = le Tolv. (Men hvo skal

fø = re vo = re Nu = ner, naar vi det ik = ke selv maae?)

2.

Den Første kunde vende slug Beiret med sin
 Haand,
 Den Anden kunde stille det rindende Vand.

7.

Den Niende han bandt alle vilde Dyr i
 Skov,
 Den Tiende slet aldrig Sønnen sov.

3.

Den Tredie under Bandet foer vever som en
 Rist,
 Den Fjerde fattes aldrig Mad paa Dist.

8.

Den Ellvte bandt den Rindorm, i Græsset
 som den laa,
 Alt det, han vilde have, det kunde han faae.

4.

Den Femte han Guldharpn saa underlig mon
 slaae,
 At Alle maatte dandse, som horte derpaa.

9.

Den Tolvte han var sig saa viiser en Mand,
 Han vidste hvad der skete i fremmede Land.

5.

Den Sjette kunde blæse udi forgyldne Purr,
 At Alle, som det horte, derved maatte gru'.

10.

Det vil jeg Eder sige forvist og forsand:
 Deres Rige findes ikke i Norriges Land.

6.

Den Syvende han kunde sig under Jorden gaae;
 Den Ottende kund' dandse paa Volgen blaa.

11.

Sa, jeg vil Eder sige alt med et Ord,
 Deres Rige findes ikke paa denne Jord.

Nr. 17.

Ribold og Guldborg.

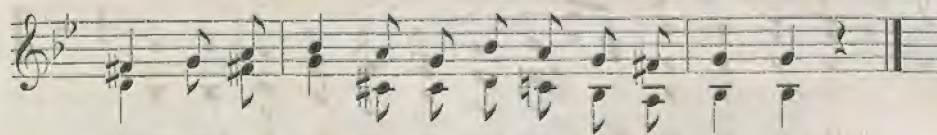
Temmelig langsomt.

1. Skjøn Guld = borg, I dra = ge af Lan = det med mig (Ud = i

Kon = dom.) „Dg skul = de jeg dra = ge af Lan = det med

dig?“ (Som du mig ha = ver lo = vet i min Ung = dom.)

2.

Der vogte paa mig de gjæveste Mænd;
Paa mig vogter Greven og alle dem.

6.

Liden Guldborg sig over Nægel saae:
„Hift seer jeg min Fader, ham være det maa!“

3.

Der vogte paa mig baade Fa'er og Mo'er,
Der vogte paa mig baade Søster og Bro'er.“

7.

Dg Ribold satte hende ved Pindens Rod:
„For alt det, du veed, ei du sige et Ord!“¹⁾

4.

Han løstede hende paa Gangeren graa,
Dg svøbte hende ind i sin Kappe saa blaa.

8.

Saa hug han ofte, saa hug han ni,
Saa hug han Kongen og alle de.

5.

Dankongen lader byde over al sin Gaard:
„Mine raske Hovmænd, drager Brynjen paa.“

9.

„O Ribold, o Ribold, du stille dit Sværd!
Beg taaler ei at see min Faders Ufærd!“

¹⁾ Naar Ridderens Navn blev nævnet under Striden, bragte det ham Døden.

10.

Da bredte han ud den Kappe saa blaa,
Saa fagtelig han la'e sig og dode derpaa.

11.

Hun løftede op hans fagre gule Haar;
Hun talte vel femten dødelige Saar.

12.

"Nu er jeg som eenlig Fugl paa Kvist,
Og alle mine Venner dem haver jeg mist!"

Nr. 18.

Den Dodes Igjenkomst.

Langsømt.

1. Det var en Tors-dag = af = ten, for Klok-ken slog Ni, Der

gik tre smaa Børn paa Kirke-gaard og græd.

2.

Den Ene græd Taarer, den Anden græd Blod,
Den Tredje græd sin Moder af sorteste Jord.

7.

Ind gik nu Maria for Guldborg at staae:
„Hvi handler du vel med Børnene saa?"

3.

[her?

„O, hør I, mine Smaa børn! hvad vil I mig
Maa jeg ei faae Lov til at ligge i No?"

8.

Og vilst du nu være en Stifmoder god,
I Himmerig skal du da sætte din Stol.

4.

„Vel maa du faae Lov til at ligge i No;
Men vi har en Stifmo'er, hun er os saa
haard."

9.

Men vilst du være en Stifmoder slem,
I Helvede skal du oprede din Seng!"

5.

Maria hun op for Vor Herre mon staae:
„Maa jeg ei hjem med mine Smaa børn nu
gaae?"

10.

Det svared Fru Guldborg, i Sengen hun laa:
„Alt skal dine Smaa børn jeg blive god!"

6.

[gaac;

„So, vel maa du hjem med Smaa børnene
Naar Hanen den gale, du for mig skal staae."

11.

„Nu har jeg ei Tid meer at tale med dig;
Thi Himmerigs Klokker de ringe efter mig."

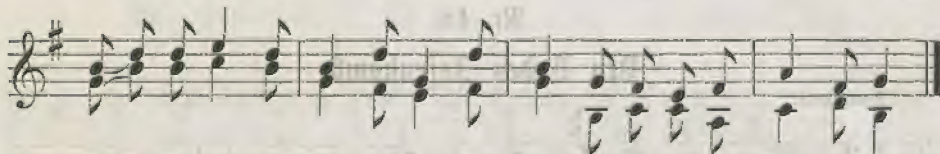
Nr. 19.

Den talende Strengelæg.

Temmelig langsomt.

1. Der boede en Mand ved Søn=der=bro, Der boede en Mand ved Søn=der=bro, Og

han sig hav = de Døt = tre to. (Det er saa faa=vert om Som = me = ren.)

2.

: Den Yngste var saa klar som Sol, :
Den Ældste var saa sort som Jord.

3.

: Og der kom Beilere til den Gaard, :
De beileb' til den yngste Maar.

4.

: Den Yngste gik Beilere til og fra, :
Den Ældste vilde Ingen ha'.

5.

: „D Søsterlil, nu hør mit Raad :
Nu ville vi til Stranden gaar.“

6.

: „Hvad skulle vi ved Stranden gjøre ; :
Vi have jo hverken at vadst' eller tørre.“

7.

: „Vi skulle toe os begge hvide, :
Saa ere' vi dog to Søstre lige.“

8.

: Den Yngste gik forud med udslaget Haar, :
Den Ældste bag efter med falske Raad.

9.

: Den Yngste satte sig paa bredden Steen, :
Den Ældste stød hende ud med sit Been.

10.

: „D kjære Søster, red mit Liv ! :
Mit røde Guldbaand vil jeg dig giv'.“

11.

: „Dit røde Guldbaand kan jeg vel faae, :
Men aldrig skal du Landet naae.“

12.

: „D kjære Søster, red mit Liv ! :
Min Fæstemand vil jeg dig giv'.“

13.

: „Din Fæstemand kan jeg vel faae, :
Men aldrig skal du Landet naae.“

14.

: Der kom to Spillemand ned til Strand ; :
De saae det Lig, var drevet i Vand.

15.

: Saa stak de af hendes gule Lof, :
Bandt den til deres Fiolestof¹⁾.

16.

: Saa stak de af hendes Fingre smaa ;
Der bandt de deres Strænge paa.

17.

: „Og lad os til den Gildesgaard gaar, :
Der som det store Bryllup mon staae.

18.

: Saa spillede den Første :
„Bruden hun er min Søster.“

19.

: Saa spillede den Anden :
„Brudgommen er min Fæstemand.“

20.

: Om Aft'nen sad hun paa Brudebænk ; :
Om Morg'nen laa hun paa Baal og var brændt.¹⁾ Fiolestof = Fiolinbue.

Nr. 20.

Jomfru Thorelille.

Langsømt.

1. Jom = fru Tho = re = lil = le gaaer sig i A = bild = gaard (Ud = i

De = su Navn), Hun van = der de Ur = ter, hun plan = ter og faaer. (Gud

un = de os Him = me = rig Al = le!)

2.

Saa stod der en Guds Engel og lydede der-
paa:
„Dg vil du med mig ind i Himmerige gaae?“

3.

Jomfru Thorelille faldt for Herren paa Knæ,
Dg hun bad godt for Kongen, som Kron' og
Scepter bær.

4.

Saa bad hun godt for Bonden, som ploier
og faaer:
„Herre Gud! giv, at vi derudaf Jøde faaer!“

5.

Saa bad hun godt for Børnene, i Skolen
monne gaae:
„Herre Gud du lade dem en god Værdom faae!“

6.

Saa bad hun godt for Thyndet, som tjener
for sit Brød:
„Herre Gud du hjælpe dem af al deres Nød!“

7.

Saa bad hun godt for Enker og faderløse Børn:
„Herre Gud du oplukke for dem Naadens
Dør.“

8.

Saa bad hun godt for Skibene, i Sundet
monne gaae:
„Herre Gud du lade dem en god Vind faae!“

9.

Saa bad hun godt for Fangerne, som er i
ganske Land:
„Herre Gud du afløse dem deres haarde Vaand!“

10.

Nu haver vi hørt Jomfru Thorelilles Sang;
Herre Gud, han give os en salig Afgang!

Nr. 21.

Engelens Budskab.

Langsomt.

1. Den Som = fru gik i No = gens = lund, (Gud raa =

del) Hun pluk = ked' de Blom = ster i sam = me Stund. (Gud

sen = de os af sin Raa = de!)

2.

Vor Herre han sidder i Himmerig,
Han taler til Englen saa trostelig.

3.

"Dg du skal ned til Jorderig,
At hente den Somfru hid til mig."

4.

Den Fugl han satte sig paa Vindeskift,
Han sang saa Meget om den Herre Christ.

5.

"Vor Herre Christ give, den Fugl han var min,
Jeg skulde hannem sætte i forgyldene Skrin."

6.

Vor Herre Christ give, den Fugl han var tam,
Jeg skulde hannem sætte paa forgyldene Stang."

7.

Den Somfru lukker op de Vinduer fem;
Men ikke vil Fuglen flyve ind af alle dem.

8.

Den Somfru gik ud saa klar som et Vand,
Hun lokked ad Fuglen med sin høire Haand.

9.

Han hilste hende saa snildelig:
„Imorgen skal du komme til Himmerig."

10.

"Dg skal jeg imorgen til Himmerig komme,
Da faaer jeg at skue min Frelser den fromme."

11.

Dg ud gik den Somfru saa rask og sund,
Igjen kom hun ind med Hælsot i Mund.

12.

"Min kjære Søster, du rede mig Seng!
Min kjære Moder, du følge mig til den!"

13.

Min kjære Broder, du hente mig Præst!
Min kjære Fader, du være mig næst!"

14.

Imellem at Klokken var fire og fem,
De fulgte den Somfru til hendes Seng.

15.

Imellem at Klokken var otte og ni,
Da døde den Somfru saa sagnetlig.

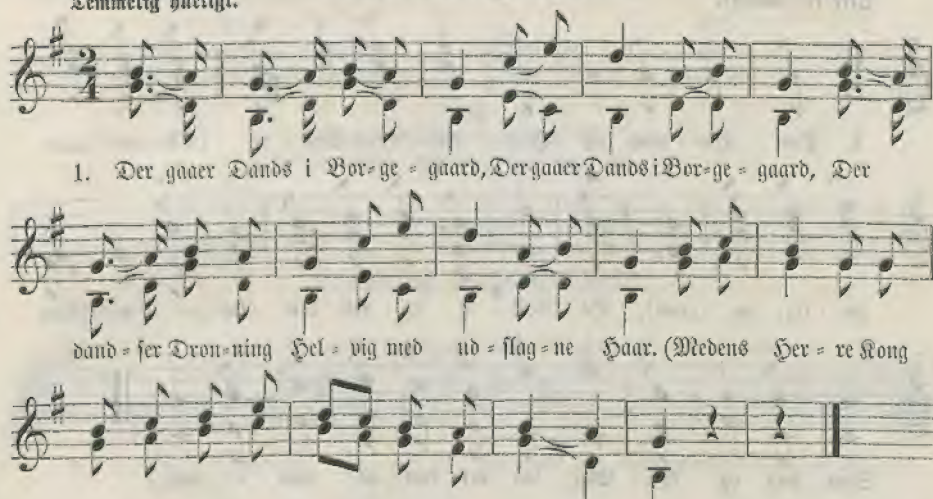
16.

Marie hun stod og klædte det Lig;
Men Englen førte Sjælen til Himmerig.

Nr. 22.

Valdemar og Tove.

Isemelig hurtigt.

1. Der gaar Dands i Bor=ge = gaard, Der gaar Dands i Bor=ge = gaard, Der

dand = ser Dron=ning Hel = vig med ud = slag = ne Haar. (Medens Her = re Kong

Bal = de = mar kan lo = ve dem baa = de!)

2.

Først dandser Dronningen, siden Tovelil,
Og saa derefter manges stolt Jomfrulil.

3.

Dankongen og Tovelil stander under Svale,
De havde saa meget om Dronningen at tale.

4.

„Christ give, at Dronningen hun var død!
Da skulde du bære Guldtronen rød.“

5.

De tænkte, de var ene to;
Der stod Dan=Dronning og lyded derpaa.

6.

Og Dronningen heder paa Svende to:
„I bede Jomfru Tovelil ind for mig gaae.“

7.

Ind kom Jomfru Tovelil og stedes for Vord:
„Hvad vil I, Dronning, men I sender mig Ord?“

8.

„Hør du, Tovelil, en Jomfru væn,
Hvad snaffed' du med min Herre i Væn?“

9.

„Det var alt om en Ridder, som mig bad,
Jeg spurgte Eders Herre til Raad.“

10.

„Nei, hør du, Tovelil! du farer med Tant;
Du snaffed alt Andet, jeg siger for sandt.“

11.

Kong Valdemar skulde i Veding fare;
Dronning Helvig skulde tage Landet vare.

12.

„I vogte mig Landet, til jeg kommer igjen;
Dertil Jomfru Tovelil, en Jomfru væn.“

13.

„Saavel skal jeg vogte hende og gjemme,
Alt som, Kong Valdemar, I selv var hjemme.“

14.

Dronning Helvig hun lader en Badstue hede,
Jomfru Tovelil hun skulde der først indtræde.

15.

Tovelille bad, de skulde Døren opslaae;
Men Dronningen bad dem gjøre Ild oppaa.

16.

Det kunde høres saa langt i Stræde,
Hvor Tovelille monne i Badstuen græde.

17.

Det kunde Dronningen høre over Borgegaard,
Hvor Tovelille fik en Død saa haard.

18.

Kong Valdemar kommer af Veding hjem,
Vorte var Tovelille, den Jomfru væn.

19.

Det fik Dronning Helvig, for Tovelil var død,
Det aldrig bar hun Guldtronen rød.

Nr. 23.

Esbern Snares Frieri.

Iffe for hurtigt.

1. Dan = Kon = ning og Herr Als = bjørn Sna = re (Sko = ven staaer
her = lig og grøn), De drif = fe Vi = nen den kla = re. (Den
Som = mer og den Eng saa vel kun = ne jam = men.)

2.

De drifte Mjød og de drifte Viin;
De snakked saa meget om liden Kirstin.

3.

"Dan-Konning! hør, hvad jeg siger Ber,
I give mig Kirstin, Eders Dotter kjær!"

4.

"Liden Kirstin hun er kun Aarene ti,
Eders Hofkla'er hun hverken kan skjær eller sje."

5.

"Liden Kirstin er ung, hun kan vel lære;
I give mig hende med Ere."

6.

Herr Asbjørn rider til Ribe By
Der kjober han Silke og Sindal¹⁾ ny.

7.

Han kjober Silke og Sindal rød,
Det sender han alt til den ædle Mo.

8.

Det første liden Kirstin hun Sommer sit,
Strøg ind til sin Fostermo'er hun gif.

9.

"Kjær Fostermo'er! I hende mig Raad:
Sommer hun blev mig sendt igaar."

10.

"Hør du, liden Kirstin! stik Sommer fra dig;
Hun er dig sendt til Spot, tro mig!"

11.

Liden Kirstin hun ganger i Konfammer ind,
Saa star hun Sommer alt efter sit Sind.

12.

Hun satte sig paa Sommerstol,
Hun søgte inod den klare Sol.

13.

Hun syede i hans Side-Som
Fisken, som strider i striden Strøm.

14.

Hun syede over hans Hærde
Femten Ridd're med dragne Svarde.

15.

Hun syede i hans Erme en Strands
Af femten Jomfruer i en Dands.

16.

"Nu er Sommer syet og staaen,
Christ give, den var nu hjembaaren!"

17.

Det svarede Jomfruens egen Svend:
"Saa gjerne bør jeg Sommer hjem."

¹⁾ Sindal, et Slags Silketoi.

18.
Det første Herr Asbjørn Sommer saae:
„Herre Christ signe de Fingre smaa!“

20.
„Hvad Andet skulde hun have til Sommeren,
End mig selv, en Ridder saa skøn!“

19.
Meldte det Sommerens egen Svend:
„Hvad gi'er I den Sommer til Sommeren igjen?“

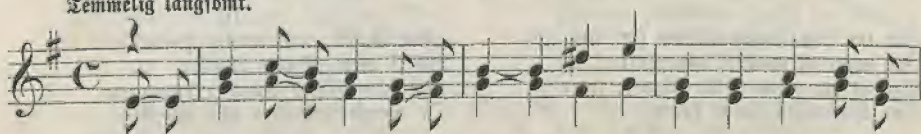
21.
Hjem kom den Sommerend, han sagde vel:
„Den Ridder vil have Eder selv.“

22.
„Seed Ridd'ren seile over Aa;
Ret aldrig skal han faae min Tro.“

Nr. 24.

Dronning Dagmars Død.

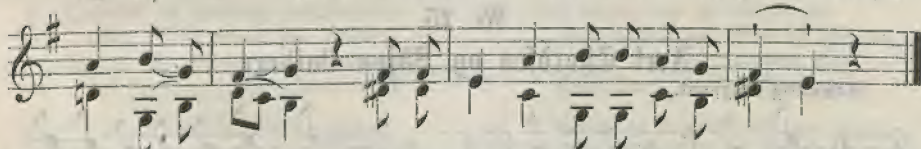
Zemmelig langsomt.

1. Dronning Dag-mar lig-ger i Ri-be fyg, Til Ring-sted mon de hen-de

ven-te; — Al-le de Fru-er, i Dan-mark e-re, Dem la-der hun

til sig hen-te. (Ud-i Ring-sted hvi-les Dronning Dag-mar.)

2.
„Vil Gud det have, det maa saa stee,
Og Døden stander mig fore,
I sende strax Bud til Skanderborg,
I finde min Herre dere.“¹⁾

5.
Dronning det Tavelbord sammen slog,
At alle de Dørniger sjunge:
„Forbyde det Gud Fader i Himmerig,
At Dagmar skulde døe saa ung!“

3.
Og det var den liden Smaadrenge,
Satte sig paa Gangeren rød;
End red han da langt hastiger frem,
End snaren Falk han fløi.

6.
Der Kongen drog af Skanderborg,
Da fulgte ham Hundrede Svende;
Og der han kom til Grindstied Bro,
Da red den Herre alene.

4.
Bud kom den liden Smaadrenge
Og stødtes for Kongens Vord:
„Dronning Dagmar mig haver til Eder sendt,
Gjerne talte hun med Eder et Ord.“

7.
Der var stor Ynk i Fjernerstue,
Der alle de Fjerner græde;
Dronning Dagmar var død i liden Kirstens Arm,
Da Kongen red op ad Stræde.

8. „Seg

¹⁾ dere o: der.

8.

„Jeg beder Eder alle, Fruer og Moer,
Jeg beder Eder hver og alle:
I bede en Bøn for Dagnars Sjel,
At hun maatte med mig tale.“

9.

Saa fulde de paa deres Knae,
Saa mange som der var inde.
Dem hortest deres Bøn og Kongens Graad,
Hav mon hende levende finde.

10.

Dronning Dagnar rejser sig op af Vaar,
Hendes Dine var blodige røde:
„O vee, o vee, min ædelig Herre!
Hvi gjorde I mig den Møde?“¹⁾

11.

Her tør dog Ingen røddes for mig;
Jeg haver ei andet Ondt gjort,
End at jeg mine Silke-Ørmer smaa
Om Søndagen haver snørt.

12.

Den første Bøn, der jeg Eder beder,
Den vide I mig saa gjerne:
Alle fredløse Mænd dem give I Fred,
Og lade alle Fanger af Færn!

13.

Den anden Bøn, der jeg Eder beder,
Den kommer Eder selv til Fromme:
I love²⁾ ei Vengerd efter mig!
Hun er saa beest en Blomme.

14.

I tage liden Kirstin til Eders Biv,
Hun er saa stolt en Bomfru;
Men gaaer det anderledes ihænde³⁾,
Da kommer I mig ihu.“

15.

„Hver den Bøn, I beder mig,
Jeg vider Eder saa gjerne;
Dog tager jeg aldrig liden Kirstin til Biv
Eller nogen Verdens Terne.““

16.

„Hør I det, min ædelig Herre!
Vil I mere af mig vide?
Der sidde Guds Engle i Himmerig,
De monne fast efter mig lide.“⁴⁾

17.

Dronningen sig over Die strøg,
Hendes Kinder gjordes saa hvide:
„Nu ganger Himmerigs Klokke for mig,
Jeg maa ikke lenger bide.“⁵⁾

¹⁾ Møde o: Moie, Besvær. ²⁾ love o: trolove. ³⁾ ihænde o: hændelsesvisis (?). ⁴⁾ lide efter o: længes efter. ⁵⁾ bide o: dvale.

Nr. 25.

Axel Chordsen og Skjøn Valborg.

Zemmelig langsomt.

1. De leg-te Guld-ta-vel ved bre-den Bord, I Glæ-de og Lyst med
al-le 1), De Fru-er toen-de med V-ren stor; Saa un-der-sig
Re-gen mon fal-de. (Chi Lyf-ten ven-der sig of-te om.)

¹⁾ med alle o: aldeles, overmaade.

2. Fru Inlli og Dronning Malfred
De legte Guldtavel med Ere;
Paa Gulvet gænger det Værn derved,
Det legte med Ebbe og Fære.
3. Paa Gulvet gænger det Værn saa ven,
Det leger med Ebbe og Blomme;
Da indkom Herr Axel Thordsen,
Han agter til Rom at komme.
4. „Kom vel ihu, min liden Brud,
I Dag monne jeg dig fæste;
Jeg vil nu reise af Landet ud,
Og fremmede Herrer gjæste.“
5. Herr Axel drager af Landet ud,
Hannem følger baade Tugt og Ere.
I Kloster sættes hans liden Brud,
At hun skulde Sønnen lære.
6. I Kloster var hun i elleve Aar,
Til Gud hendes Moder henkaldte;
Da tog hende Dronningen i sin Gaard,
For Alle hun hende udvalgte.
7. Herr Axel han tjener i Keiserens Gaard,
Forgylt saa var hans Spore;
Et Sværd han ved sin Side bar,
Og ridderlig var hans Fore¹⁾.
8. Opvoget²⁾ da Valborg Immersdatter
Som Lillien fejrest paa Kviste;
Blandt alle Jomfruer, i Landet er,
En skønnere ingen Mand vidste.
9. Og elleve vare de Ridd're skønne,
Til Valborg i Ere mon gille³⁾;
Den tolvte var Hagen, Kongens Son,
Han bad hende aarle og silde:
10. „I høre det, skøn Valborg siin!
Og vil I være min Kære,
Da tager jeg Eder til Dronning min,
Og Kronen den skal I bære!“
11. „I høre det, Hagen, Kongens Son!
Nei, det kan ikke saa gaae;
Jeg haver lovet Herr Axel i Væn,
Det gænger jeg aldrig fra.“⁴⁾
12. Da vred blev Hagen, Kongens Son,
Og vred saa gif han ud;
Der mødte hannem hans Skriftefa'er,
Han kaldtes Sortebro'er Knud.
13. „Hvi gænger min Herve saa sorgelig frem,
Hvorhen stænder hans Begjære?
Er hannem paakommen en Modgang slem,
Da sig han mig det here.“⁵⁾
14. „En Modgang stor er kommen mig paa,
Som tvinger mig allermost,
Stolt Valborg kan jeg ikke faae,
Herr Axel har hende fæst.“
15. „Og har Herr Axel skjønt Valborg fæst,
Han skal hende ei føre hjem;
I Sortebroders-Kloster hernæst
Der ligger deres Herkomst igjen.“⁶⁾
16. Herr Axel rider af Keiserens Gaard,
Hannem fulgte saa herlig en Skare;
Og alle de, udi Gaarden var,
De bad hannem Alle velfære
17. Nu aarle om den Morgentid,
Der Ottesang var til Ende;
Til Kirken skulde Herr Axel ride
Med Fastens sin den daane.
18. Og udenfor den Kirkegaard
Der traadte de Herrer fra Heste;
Derester de ind udi Kirken gaar
Med Frænder og Ridd're de bedste.
19. Der mødte dem Erkebisp'en selv
Med sølbunden Stav udi Hænde,
Og alle hans Ordensbrødre med,
Som deres Venstab skuld' vende.
20. Fremtraadte strax Sortebroder Knud,
Med Slægtetog udi Hænde;
Han læste den Arvetavle⁷⁾ ud,
At Axel var Valborgs Frænde.
21. Saa fulgte de dennem til Alteret hen,
Fik Haandklædet dennem i Hænde;
De løste det Bænd og var ei seer,
For Svenden var Jomfruens Frænde.
22. Det Haandklæde mellem dem skaaret blev,
Og hver af dem fik et Stykke.
Saa lever den aldrig i Verden saa gjæv,
Der selver kan raade sin Løkke.
23. Gud dennem forlade, som Marsag er,
At de ei sammen maage være,
Som have hinanden af Hjertet kjær,
Og elske i Tugt og Ere.

¹⁾ Fore (Førde) = Adfærd. ²⁾ gille = heile. ³⁾ here = her. ⁴⁾ flg. 20de Vers. ⁵⁾ Arve-
tavle = Slægtetegninger.

Nr. 26.

Den unge Kong Valdemars Død.

Langsomt.

1. Kong Val = de = mar ved ad Nef = næs paa Sagt, At

be = de¹⁾ de Dyr var i hans Agt, (Af, af, af!) At

be = de de Dyr var i hans Agt.

2.

Fra Griben de klapped og gjente til,
Baade Ræv og Hare kom i det Spil.

3.

Men der de kom til Ryldere Hoi,
Sig reisfe en Hind saa meget suog.²⁾

4.

Staalbuen spendt' Estil, lagde paa sin Kolv³⁾;
Han meente, den Hind skulde blive hans Maal.

5.

Frem sprang da Hinden for Kongens Veen,
Og efter kom Kolden, gjorde Kongen Meen.

6.

Nedsaldt da Kongen af Hesten saa brat,
Han sagde ei længe derefter Godnat.

7.

Al Lunden hørte, der Kongen raabte Av!
Sagtfolket med Graad til Riget sig gav.

8.

Og Bistene strax paa Dybet løb ud,
De turde ei bide det Sørgedud.

9.

Sorten Steen den sørged endog udi Nør,
Den Farve han havde ret aldrig før.⁴⁾

10.

Det spurgte hans Fader, Kong Valdemar Seir,
Det stak ham i Hjertet som et Spær.

11.

Hans Ringre de knaged, der han dem vred,
Af Sorrig han Tandterne sammen bed.

12.

„End mindes os“, sagde han, „Kys-Sagt⁵⁾;
Men her er faldet al Danmarks Magt.

13.

O Danmark! om du din Stade forstod,
Da maatte du græde det bare Blod.

14.

Herefter skal Nefsnæs finde den Vind,
At der sig ei bjerger kan Raa eller Hind.

15.

Hvor Nefsnæs før havde tusinde Træer,
Skal det henvie stærk Rude-Seir.

¹⁾ bede o: jage. ²⁾ suog o: smuk. ³⁾ Kolv o: Pæl. ⁴⁾ Sorgen var saa stor, „at selv Stene maatte røres derved“. ⁵⁾ — da Grev Henrik af Schwerin tog Valdemar Seir og hans Son til Fange (1223).

16.
For Øysten, man saae paa Refsnæs tilforn,
Heresfter neppe skal findes en Torn."

17.
Med Riget den Klage til Ringsted gif,
Sanct Bendtes Kirke det Konge-Rig fik.

Nr. 27.

Dandsen paa Riber Bro.

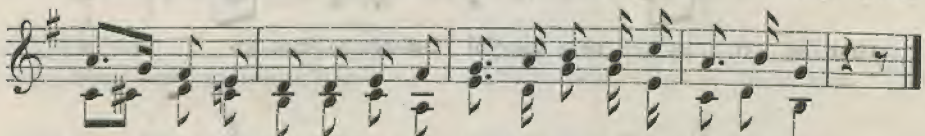
Lemmelig hurtigt.

1. — Der gaaer Dands paa Ri-ber Bro (Slot = tet det er vum = det), Der

dand = je 'de Ridd' = re med ud = hug = ne Sko. (For E = rik, Kon = ge hiin

un = ge, med dem, som va = re der, for han = nem saa dand = sed' de.)

2.
Lange da stod han Ranild Lange,
For han vilde udi Dandsen gange.

3.
„Var det ikke for mit fævre Haar,
Saa vist jeg med i Dandsen gaaer.

4.
Var det ikke for min Rosenkind,
Da skulde jeg træde den Dands omkring."

5.
Og Ranild Lange udi Dandsen traad,
Begyndte en Vise, og fore han kvad.

6.
Med Vise han kvad, saa let han sprang;
Og alle de Riddere efter ham sang.

7.
Op da stod hun Spendelsko¹⁾,
Og hun gav Ranild Lange sin Tro.

8.
Hendes Haar det var udi Silke slæt,
Hun traadte den Dands for Alle saa let.

9.
Og de dandsed dem paa Slottet ind
Med dragne Sværd under Skarlagen = Skind.

10.
Aldrig saae jeg en Ridderdands
Saa vinde Slotte med Rosenfrands.

¹⁾ Denne Tomsen maa antages at være den Samme, som den i næste Vise omtalte „Riden Kirstin“.

Nr. 28.

Ranild og liden Kirstin.

Lemmelig langsomt.

1. — Ranild beder læg = ge Sa = del paa Hest (Det er mig of = te

før = re sagt): „Hiin ri = ge Al = greve vil jeg gaa = ste.“

(End = og er jeg ud = lagt af Ben = ner og Fræn = der mi = ne.)

2.

Ranild kom 'der ridendes i Gaard;
Dg ude stod Algreven, svøbt i Maard.

6.

„Førend du brænder vort Gods til Meen,
Du tage din Fæstems, ride saa hen.“

3.

„Her stander I, Algreve, svøbt udi Skind!
Vilde I lade følge mig liden Kirstin?“

7.

De slog over hende den Raabe blaa,
Løstied hende paa Ranilds Ganger graa.

4.

Det meldte da hendes Moder hjer:
„Ikke haver du din Fæstems her.“

8.

„Skoven haver Dren og Marken Dine;
Liden Kirstin! vi ere af Landet drevne.“

5.

„Dg kan jeg ikke min Fæstems faae,
Jeg brænder op alt det Gods, I aa!“

9.

„Dg havde I ladet Kong Erik leve,
Da vare vi vel i Landet blevne.“

10.

Dg han slog hende ved Kinden rød:
„Jeg voldte dog ikke Kong Eriks Død.“

Nr. 29.

Marsh Stigs Døttre.

Langsømt.

1. Marsh Stig han ha = ver de Det = tre to, Saa frank en

Stjæb = ne mon = ne de faae. Den Eld = ste tog den Yng = ste ved

Haand — (Dg de fo = re vi = de om Ver = den.)

2.

Den Eldste tog den Yngste ved Haand,
Saa ginge de dem til Sverrigs Land.
Kong Byrge kom fra Stævne hjem —

3.

Kong Byrge kom fra Stævne hjem;
Marsh Stigs Døttre ginge hannem ud igjen¹⁾:
„Vi er Marsh Stigs de Døttre baade —

4.

Vi er Marsh Stigs de Døttre baade;
Saa gjerne bede vi om Eders Naade.“
„I skynde Eder snarlig af min Gaard —

5.

I skynde Eder snarlig af min Gaard!
Eders Fader vog min kjære Morbro'er.“
„Ikke maae vi udi²⁾ Kong Eriks Død —

6.

Ikke maae vi udi Kong Eriks Død;
Vi fare saa vide alt efter vort Brød.“
Den Eldste tog den Yngste om Haand —

7.

Den Eldste tog den Yngste om Haand,
Saa ginge de dem til Norges Land.
Kong Erik kom fra Thinge hjem —

8.

Kong Erik kom fra Thinge hjem;
Marsh Stigs Døttre ginge hannem ud igjen:
„Vi er Marsh Stigs de Døttre baade —

9.

Vi er Marsh Stigs de Døttre baade;
Saa gjerne bede vi om Eders Naade.“
„Dg kunne I brygge og kunne I bage?“

10.

„Vi have ei lært at brygge eller bage,
Ei noget sligt Embed' at mage;
Men vi kunne spinde Guldet det røde —

11.

Men vi kunne spinde Guldet det røde,
Det lærte os Moder, førend hun døde;
Vi Guld kunne spinde og væve i Lad —

12.

Vi Guld kunne spinde og væve i Lad;
Men aldrig bliver vort Hjerte glad,
Siden Fader og Moder ginge os fra.

13.

Siden Fader og Moder ginge os fra,
Da er vor Naabe palling³⁾ og graa.“
„Konning Erik meldte et Ord med Skjel —

14. Konning

¹⁾ igjen a: imøde. ²⁾ maae udi a: kunne for, være Skjold i. ³⁾ palling a: pjaltet, fattig.

14. ¹⁴
Koning Erik meldte et Ord med Skjel:
„Eders Fader jeg kjendte saa gjørligen ¹⁾ vel;
Han var en Mand til Mund og Haand —

15.
Han var en Mand til Mund og Haand,
Som findes kunde udi et Land.
Saa slog han over dem Skarlagen Skind —

16.
Saa slog han over dem Skarlagen Skind,
Saa fulgte han dennem i Feuerstuen ind;
Bad dem hverken sørge eller græde —

17. ¹⁷
Bad dem hverken sørge eller græde,
Han skulde dem være i Faders Sted.
Dg de vov Hjort og de vov Hind —

18. ¹⁸
Dg de vov Hjort og de vov Hind,
De vov sig selv med blegen Kind;
Dg saa vov de med Fingre snare —

19.
Dg saa vov de med Fingre snare
Guds hele hellige Englestare.
Den yngste Søster hun Væven affældte ²⁾ —

20.
Den yngste Søster hun Væven affældte,
Hun Dronningen gav den med megen Snilde;
„Var I vor Moder eller Søster kjære —

21.
Var I vor Moder eller Søster kjære,
Vi singe baade Lon og dertil Ære!“
Den ældste Søster blev syg og laa —

22.
Den ældste Søster blev syg og laa,
Den Yngste gaaer hende til og fra.
Den ældste Søster af Sorg hendøde —

23.
Den ældste Søster af Sorg hendøde,
Den Yngste lever efter med Sorg og Møde.
Gav Kongen hende sin unge Søn —

24.
Gav Kongen hende sin unge Søn,
Hun var hannem værd, den Jomfru skøn;
Saa leved' de da sammen med Æren.

¹⁾ gjørligen s: tydeligen. ²⁾ affælde s: tage Tøiet af Væven.

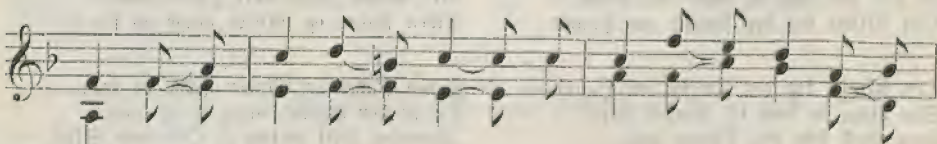
Nr. 30.

Den engelske Prindses Skibbrud.

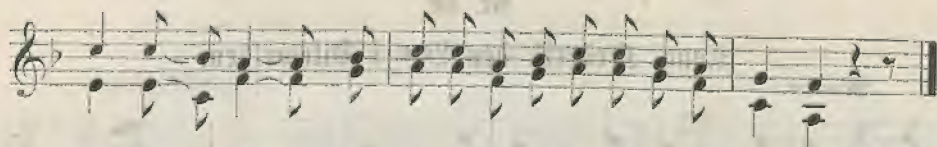
Ikke for hurtigt.

1. Den Kon = ges Søn af En = ge = land Hannem skin = ner

Guld paa hvi = den Hand, Og hannem skin = ner Guld paa

Sa = del = bu = e — (Men Bo-ren bla-ser Be-sten ind for Dan-mark.)

2.

Og hannem skinner Guld paa Sadelbue;
Han haver trolovet saa stolt en Jomfrue.
Den Kongesøn lader virke en Knar¹⁾ —

3.

Den Kongesøn lader virke en Knar,
Stig een kom aldrig paa Vandet forre.
Den Konge fulgte sin Søn til Strand —

4.

Den Konge fulgte sin Søn til Strand,
Og Ridd're og Svende skode hannem fra Land.
De var ikke kommet uden lidet fra Land —

5.

De var ikke kommet uden lidet fra Land,
Da blæste saa stort et Uveir paa Strand.
Saa kasted de ud deres Anker huld —

6.

Saa kasted de ud deres Anker huld,
Som tredive Vintre havde ligget i Skjul.
Og det stete langt for Midienat —

7.

Og det stete langt for Midienat,
Det stærke Tong var sønderraakt.
Det var stor Ynk at see derpaa —

8.

Det var stor Ynk at see derpaa,
Det Skib sloges alt i Stykker smaa.
Den Herre dog levende kom til Land —

9.

Den Herre dog levende kom til Land,
Gik forrigsuld hos den stormende Strand.
Og der kom gangendes en Roffedreng —

10.

Og der kom gangendes en Roffedreng,
Han gjorde den Herre saa stor en Meen.
Han havde med sig de Svende fem —

11.

Han havde med sig de Svende fem,
Herr Esko Frost red selv med dem.
Den Kongesøn randt Taare paa Kind —

12.

Den Kongesøn randt Taare paa Kind:
„Christ bedre't, jeg kom for Bøvhjerg ind.
Men var jeg kommet i Herr Bugges Læn²⁾ —

13.

Men var jeg kommet i Herr Bugges Læn,
Da havde mig rovet hverken Ridder eller Svend.
Vil Gud det, at jeg maa blive ilive —

14.

Vil Gud det, at jeg maa blive ilive,
Jeg skal det Kongen af Danmark tilskrive.
Det Første Herr Bugge de Tidende mon faae —

15.

Det Første Herr Bugge de Tidende mon faae,
Han sendte efter ham sine Sønner to,
Han sendte efter ham de Svende fem —

16.

Han sendte efter ham de Svende fem,
Lod hente ham strax til Hald, sit Hjem.
Herr Bugge undsik³⁾ den unge Herre —

17.

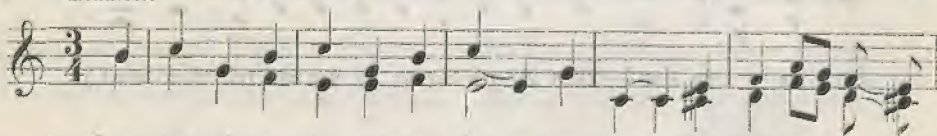
Herr Bugge undsik den unge Herre;
De Dauske lod ham til England føre,
Der blev de undfanget med Skjank og Vre.

¹⁾ Knar, et Slags Stibe. ²⁾ Læn s: Lehu. ³⁾ undsik s: modtog.

Nr. 31.

Kong Frederik den 2den i Ditmarsken.

Muntert.

1. Kong Fred=rik han sid=der paa Kol=ding=huus; Med Ridd're og

Even=de han drik=ker godt Rums. (De dit=mar=ste Her=er

ha=ve de=res Liv for=lo=ret.)

2.

Kong Fredrik han lader sig Klæder skjære;
Til han vilde synes en Kjøbmand at være.

3.

Kong Fredrik la'er skjære sig en Kappe graa;
Han folgte de Øxen baade store og smaa.

4.

Kong Fredrik han rider til Ditmarsken ind
Med fristen Mod og med Rosenskind.

5.

Og der var han saa i de Dage ni,
Baade Stader og Byer besaae han i de.

6.

Brat kom der da Bud fra Borgmester og Raad:
„Det er jo Kong Fredrik af Dannemarks Land.“

7.

„Og er det Kong Fredrik af Dannemark,
Da vilde vi hamnem forraade i Nat.“

8.

Men sildig om Aften, der Duggen faldt paa,
Den Pigelil ind for Kong Fredrik mon gaac.

9.

„Og er I Kong Fredrik af Dannemark,
Tag Eder vel vare i denne her Nat.“

10.

Kong Fredrik han sprang da til Gangeren rød;
Han red vift langt snarere, end Fuglen den fløi.

11.

„Jeg siger de ditmarske Herrer Godnat;
Jeg agter at komme til denne saa brat.“

12.

Og Fredrik han vandt sig det ditmarske Land,
Som siden Gud Herren gav hannem i Haand.

Nr. 32.

Tordenskjolds Vise.

Zemmelig hurtigt.

1. Jeg vil sjuu = ge om en Helt, Som var af den æg = te Velt,

Om en Her = re kjælt og hold, Om vor tap = pre Tor = den = skjold.

2. Han som Torden var i Krig,
Stridede saa tapferlig;
Imod Fjendens Magt og Bold
Var han ret en Tordenskjold.	8. Siden til Ostindien
Gjorde han en Reise hen;
Alle ham da Prisen gav,
At han stod sig meget brav.
3. Han var ikke feig og sth,
Han var født i Trondhjems By,
Raadmand Johan Besjel var
Den, som Helten kaldte Fa'er.	9. Han til sin Forfremmelse
Kom blandt Søkadetterne;
Styrmandskunsten lærte han,
Dette stod ham herlig an.
4. Da han vorte og var ung,
Var hans Skjæbne meget tung,
Thi han lidt uslyrlig var,
Hvilken Skjæbne flere har.	10. Han sig i Sørollen strev
Og Secondloitnant han blev.
Tordenskjold han fik nu Mod,
Thi hans Hu til Krigen stod.
5. Bogen han ei lære vil,
Saandværk sættes han da til;
Dette dog anstod ham ei,
Men han tog en anden Bei.	11. Jeg ikort fortælle vil:
Han i to Aars Tid steg til
Saadan høi og myndig Stand,
Saa han blev en Adelsmand.
6. Kongen var i Trondhjems By,
Der var Feilighed at flye;
Han da reiser uforsagt,
Kjøbenhavn stod i hans Agt.	12. Da i Landet ny var Fred,
Tordenskjold vil gaar afsted;
Udenlands han reisste da,
Men han kom ei langt herfra.
7. Første Gang blev han Lakai,
Dette myttede ham ei;
Han da Sted paa Holmen-fik,
For at lære Sømands Skik.	13. Han i Tydskland kom i Strid
I en uhyggelig Tid
Med en Oberst, som hed Stahl,
Der ham Livet kunst frastjal.
14. Saa, da Krigen Ende fik,
Hastig han af Verden gik;
Han i Holmens Kirke staaer,
Men hans Ære ei forgaaer.	

Nr. 33.

Oluf Strangeson og unge Hafburd.

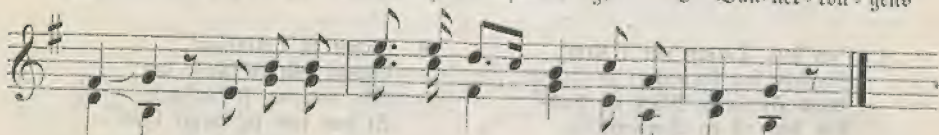
Ikke for hurtigt.

1. Det var O Oluf Stran-ge-son, Dg saa hiin un-ge

Haf-burd, Dg de tjen-te den-nem saa læn-ge 3 Dan-ter-ten-gens

Gaard. (Saa brænder de-res Gods in-de paa Ry-land.)

2.

Dg de tjente dennem saa længe
 Paa Dannerkongens Bedste;
 Men saa ypped de dennem en Trætte
 Om begge deres gode Heste.

3.

„Dg hør du, Oluf Strangeson!
 Alt hvad jeg siger dig;
 Dg du skal sægte med mig idag
 Hvad eller rende¹⁾ med mig.“

4.

„Dg hør mig da, du ungen Hafburd!
 Jeg vil ei med dig trætte;
 Din Moder var min gode Gudmo'er,
 Hun skal ei for os græde.“

5.

„Dg er min Moder din gode Gudmo'er,
 Dg siger du det med Skjel;
 Du aldrig blive en Dammemand liig,
 Foruden du dyfter med mig.“

6.

„Gud veed, det er mig saare imod,
 Alt jeg skal med dig stride;
 Men hedder jeg Oluf Strangeson,
 Skal jeg dig imorgen bide.“²⁾

7.

Om Morg'nen aarle til god Tid,
 Langt førre den Dag gjordes lys,
 Saa mange vare de sadlede Heste
 Alt for det Dyfte-Guus.

8.

Den første Dyft de sammen red,
 Deres Heste begyndte at lege;
 Dg der stod Fruer og stolte Jomfruer,
 De bleve i Rinder saa blege.

9.

Den anden Dyft de sammen red,
 Da hulede Hafburds Hest:
 „Saa mangen Dyft den, haver jeg reden,
 Jeg frygter, denne bliver mig værst.“

10.

Den tredje Dyft de sammen red,
 Dg da blev Hafburd saar³⁾;
 Dg der stod Fruer og stolte Jomfruer,
 De sadlede saa modige Taarer.

11.

Den fjerde Dyft de sammen red,
 Dg da blev Hafburd nær død;
 Dg der stod Fruer og Dronningen selv,
 De daaned under Skarlagen rød.

¹⁾ — i Dyfsløb. ²⁾ bide o: vente. ³⁾ saar o: såret.

12.
 Det var Oluf Strangeſon,
 Han tog ham i ſin Arm:
 „Du jatte dig nu paa min Feſt;
 Forlad mig al din Hærm.

13.
 Jeg beder dig for den overſte Gud,
 Forlad mig nu din Død;
 Gud veed, det er mig ſaae imod,
 At jeg ſaa mod dig brød.”

14.
 „Seg dig min Død tilgiver gjerne;
 Gud løſe ſaa vel vor Skide!
 Men det vil koſte dit unge Liv,
 Om min Fader det ſaaer at vide.”

15.
 Og det var Oluf Strangeſon,
 Slog op med hviden Haand:
 „Det give Gud i Himmerig,
 Jeg kunde Skoven naae!”

16.
 Og nu ligger ungen Haſturd,
 Ham rinder Blodet tildode;
 Og Oluf Strangeſon rider til Forfal,
 Han kan vel tjene ſin Føde.

17.
 Tak have Oluf Strangeſon,
 Han var ikke meget ſeen;
 Og han ved ſig af Landet ud
 Fra Kongen og alle hans Mænd.

Nr. 34.

Iver Lang og hans Søſter.

Ikke for langſomt.

1. — Der gaaer Dands paa Lof = = te (Bed Stran = de); Det
 hø = te Dan = kon = ning i Lof = = te. (Vel Den, der
 al = drig kom = mer i Baan = de!)

2.
 For da dandſer Herr Iver Lang,
 Den gjæveſte Ridder i dette Land.

3.
 Kongen la'er ſadle ſin Wanger graa;
 Han vilde ſee, hvo Dandſen traear.

4.
 „Hør du, Herr Iver, en Svend ſaa ſiin:
 Hvad gjør ſtolt Eſhelil, Søſter din?”

5.
 „Hun ſidder i Bure ſlaaer Guld-Lad,
 Har forrigfuldt Hjerte, er ſjelden glad.”

6. Dankongen

6.
Dankongen han taler til liden Smaadrenge:
„Hvor faae vi stolt Elselil at see udi Kon?“

7.
„Imorgen skal vies de Konner fem,
Stolt Elselil skal følge alle dem.“

8.
Dankongen han stiger til hoiien Hest,
Han rider til Kirken, som han kunde bedst.

9.
Stolt Elselil vendtes Alteret fra,
Det var det første, hun Kongen saae.

10.
Dankongen han taler til hende saa fro:
„Stolt Elselil! giver mig Eders Tro!“

11.
Stolt Elselil svarer af stor Harm:
„Jeg er en ærlig Ridders Barn.“

12.
Stolt Elselil taler til Terne sin:
„Du stifte med mig mi Klæder dine.“

13.
Den Terne ganger af Kirken saa prud,
Alles Dine følge hende ud.

14.
Dankongen tog Ternen ved sin Arm,
Løstede hende saa i forghdene Arm.

15.
Dankongen han red, den Terne han aag,
Stolt Elselil sig en anden Bei tog.

16.
Og der de kom i Rosens Lund,
Der lystede Dankonning at hvile en Stund.

17.
„Dagen er lang og Veien er trang,
Her vilde vi høre paa Englesang.“

18.
Hun tog af sig det Bliant¹⁾ smaa,
Der stod saa led en Nø og graa.

¹⁾ Bliant = et graat, glubende Siffetoi.

Nr. 35.

Ebbe Skammelsøn.

Langsamt.

1. — Skammel han boer sig nær i Thy, Han er baa = de rig og

god. — Hv = vi = ste haver han Søn = ner fem; De To gaader Verden i

mod. (For = di træ = der Eb = be Skam = mel = søn saa man = gen Sti vilb.)

2. De Tre de ere for længe døde,
De To de leve igjen.
Det vil jeg for Sanden sige:
De ere saa raske Hofmænd.
3. Den Ene hedder Ebbe Skammelfson,
Den Anden Peder hiin unge;
Det er stor Jnk at høre derpaa,
Hvor Skabnen blev dem tung.
4. Ebbe han sadled sin Ganger graa,
Han red sig under D,
Fæstet han stolten Adeluds,
Hun var saa væn en Mo.
5. Fæstet han Jomfru Adeluds,
Hun var en Villievaand,
Han førte hende til sin Moder hjem,
Og saa drog han af Land.
6. Peder, hans Broder, lader bygge et Skib,
Og seiler den salte Sø;
Seiler han sig til Nørre-Hjlland,
Til Ebbe Skammelfsons Mo.
7. „Hil fide 3, stolten Adeluds!
I gide mig Eders Tro:
Jeg Eder elste og ære vil
De Dage, jeg leve maa.”
8. „Hvorlunde skulde jeg Eder love
Med Eder at bygge og boe?
Det er Ebbe, Eders Broder,
Jeg haver givet min Tro.”
9. Det svared Peder Skammelfson,
Han stod udi Skarlagen smaa:
„Ebbe han tjener i Kongens Gaard,
Han spotter dig, mens han maa.”
10. Det svarede Ebbes Moder,
Hun var hannem ikke huld:
„Love du Peder Skammelfson,
Mens Ebbe er svigefuld.”
11. „Hør du, Peder Skammelfson!
Lov dig en anden Liv;
Jeg giver dog ingen Anden min Tro,
Imens din Broder har Liv.”
12. Det svarede Ebbes Moder,
Hun taled et Ord saa trøst:
„Jeg siger dig Sanden, stolt Adeluds!
At Ebbe han døde i Høst.”
13. Opstod stolten Adeluds,
Var smal som en Villievaand,
Saa gav hun Peder Skammelfson
Sin Tro med hviden Haand.
14. Og det var Ebbe Skammelfson,
Han vaagner af Sovne saa brat;
Stærke vare de Drømme for vist,
Han drømte samme Nat.
15. Opstod Ebbe Skammelfson,
Og bandt sit Sværd ved Side,
Saa bad han om Orlov paa stand
Hjem til sin Fader at ride.
16. Det var Ebbe Skammelfson,
Han kom saa vel til Sag,
At han kom til sin Faders Gaard
Den første Bryllupsdag.
17. Det var Ebbe Skammelfson,
Han kom til Borgeled;
Ude da stod den lille Smaadrenge
Og lænede sig derved.
18. „Hør du det, du lille Hofdrenge,
Hvad jeg her spørger dig ad!
Hveden¹⁾ er det meget Folk,
Som her gjør sig saa glad?”
19. „De have smykket din Broders Brud,
Nu ere de glade og frøe;
Din Broder og stolten Adeluds
De lade deres Bryllup boe.”²⁾
20. Saa fulgte de den unge Brud
I Brudehuset ind;
Det var Ebbe Skammelfson,
Var Sværd under Skarlagen-Skind.
21. Ebbe ind ad Døren treen,
Med draget Sværd i Haande,
Saa vog³⁾ han den unge Brud
For Sengen, der hun mon stande.
22. Saa tog han det blodige Sværd
Saa lønlig under sit Skind;
Saa gif han til Salen igjen
For Peder, sin Broder, ind.
23. Det var Peder Skammelfson,
Han treen over bredden Vord;
Ebbe, hans Broder, hans Hoved fløved,
Saa han faldt død til Jord.
24. Gud naade Unge og Gamle med,
Som saa skulle Bryllup gjøre!
Den Viin er sur, den Mjød er beeft,
Hvor Tidende sig man skal høre.

¹⁾ hveden o: hvorfra. ²⁾ boe o: berede. ³⁾ vog o: dræbte.

Gangerpiltten.

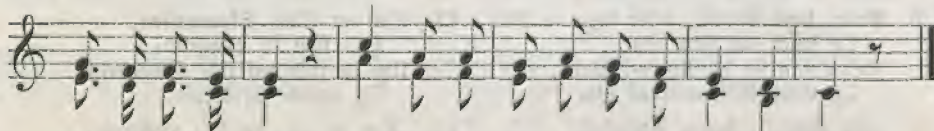
Munttert.

1. „Dg hör, du go = den Un-ger=svend! Jeg Ta = vel = bord med mig!“ „Jeg

ha = ver in = tet rs = de Guld At sat = te op mod dig.“ (For de spil = le = de,

for de spil = le = de, for, for de spil = le = de Guld = tør = nin = ger.)

2. „Saa sæt du op din gode Hat,
Dg fast om den er graa;
Jeg sætter op min Perlesnor,
Tag den, om du kan faae.“

3. Den første Gang Guldtaarning
Paa Tavelbordet randt,
Den Ungersvend han tabte,
Dg Jomfruen hun vandt.

4. „Dg hör du, goden Ungersvend,
Jeg Tavelbord med mig!“
„Jeg haver intet røde Guld
At sætte op mod dig.“

5. „Saa sæt du op din Kjortel,
Dg fast om den er graa;
Jeg sætter op min Kron' af Guld,
Dg saa dertil min Tro.“

6. Den anden Gang Guldtaarning
Paa Tavelbordet randt,
Den Jomfru hun slet tabte,
Den Ungersvend han vandt.

7. „Dg hör, du liden Gangerpilt!
Slynd du dig brat fra mig!
Mine solbundne Knive
Dem vil jeg give dig.“

8. „Dine solbundne Knive
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldtaarning vandt.“

9. „Dg hör, du goden Gangerpilt!
Slynd du dig brat fra mig!
En hvid Hest og en Sadel
Dem vil jeg give dig.“

10. „En hvid Hest og en Sadel
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldtaarning vandt.“

11. „Dg hör, du liden Gangerpilt!
Slynd du dig brat fra mig!
Mit Slot og mine Fæste¹⁾
Dem vil jeg give dig.“

12. „Dit Slot og dine Fæste
Dem faaer jeg, naar jeg kan;
Men jeg vil ha'e den Jomfru,
Jeg med Guldtaarning vandt.“

13. Den Jomfru staaer i Byrre,
Dg borsfer hun sit Haar:
„Gud bedre mig fattig Mo
For Giftermaal, jeg faaer!“

¹⁾ Fæste o: befæstede Borge.

14. „Men jeg er ingen Gangerpilt,
Endskjøndt det synes saa,
Jeg er den bedste Kongesøn,
I Verden leve maa.“

15. „Er du den bedste Kongesøn,
I Verden leve maa,
Da giver jeg dig her min Haand
Og saa dertil min Tro.“

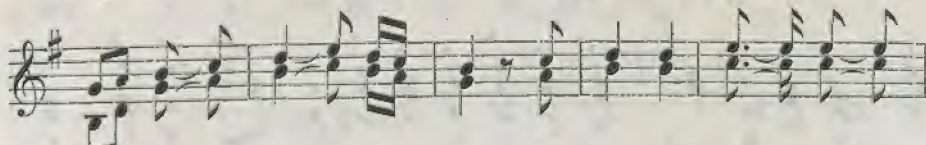
Nr. 37.

Hertug Frydenborg og liden Kirstin.

Zemmelig langsomt.

1. Hertug Fry = den = borg ta = ler til li = den Kir = stin, Hertug Fry = den = borg

ta = ler til li = den Kir = stin: „Dg vil du væ = re Al = ler =

fjæ = re = sten min?“ (Her = re = gud, hvad Sor = gen er tung!)

2.

Og Kongen taler til liden Kirstin:
„Hvad haver Hertug Frydenborg talet med dig?“

3.

„Han har ei talet Andet med mig,
End han vilde være Allerkjæresten min.“

4.

Og Kongen han taled til Svende fem:
„I tage Hertug Frydenborg og sætter ham i Børn.“

5.

De lagde Hertug Frydenborg paa en Døst,
Saa star de ham op som en anden Fisk.

6.

De star hans Hjerte i Stykkerne fem,
Og Jesu Navn stod i alle dem.

7.

De togte hans Hjerte i Mjød og Viin,
Saa bar de det ind for liden Kirstin.

8.

„Dg hvad er det for en underlig Ret?
Jeg synes mit Hjerte er blevet saa let.“

9.

Dertil da svared den Koffedreng:
„Det er Hertug Frydenborgs Hjerte i fem.“

10. „Er det

10.

„Er det Hertug Brydenborgs Hjerter saa skjönt,
Da skal det vist være min sidste Ret.“

11.

Viden Kirstin taled til Ternen sin:
„Dg du skal hente mig min Guldskande ind!“

12.

Viden Kirstin ud af Guldskanden drak,
Saa Hjertet det udi Livet sprak.

Nr. 38.

Greven og Kongedatteren.

Langsømt.

1. „Om al = le disse Bjer = ge va = re af Guld, Om al = le disse
Van = de var Viin, Langt hel = ler saa faae jeg, at stol = ten Vomfru Hun
var Al = ler = hjæ = re = sten min.“

2.

„Haver I, stolte Ridder! saa stor en Attraa,
Saa stor en Begjæring til mig,
Hvi rider I ei til min Faders Gaard,
I Vren at bede om mig?“

5.

Men nærvæd stod Vomfruens Fader prud,
Dg Lytted, og Lytted derpaa;
Han drog sit Sværd og med et Slag
Hug Ridderen Hovedet fra.

3.

„Jeg red hen til Eders Fader igaar,
Eders Fader mig svarede Neil!
Stolten Vomfru! tag Orlov af Eder selv,
Af Landet at drage med mig.“

6.

„Nu maa jeg vel sørge allenstund,
Saa Verden mig ganger imod;
Christ give! jeg var under sorten Muld
Begraven med Ridderen min!“

4.

De fatte sig baade ¹⁾ en Kvældstævne for,
En Stævne alt under den Lind;
De taled' saa Mangt den blide Nat,
Til Solen den skinnede paa.

7.

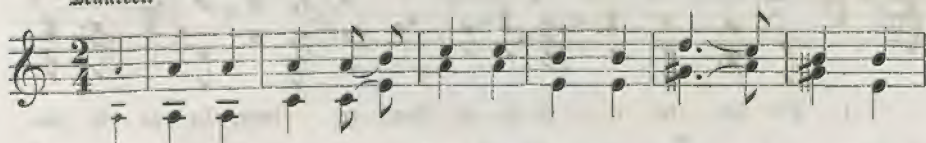
Dg Vomfru'n det blodige Hoved tog,
Tre Gange det kyste paa Mund:
„Jeg havde den Ridder af Hjertet kjær!“
Hun døde i selvsamme Stund.

¹⁾ baade 2: begge.

Nr. 39.

Herr Ole.

Muntet.

1. — Kon = gen spurg = te Dat = ter sin (Ma = tro = vi, Ma =

tro = vi!): „Hvem er vel Ei = er = man = den din?“ (Tur = re = lur = re

gjet gjet gjet, Tur = re = lur = re gjet gjet gjet, Tur = re = lur = re gjet.)

2.

„Herr Ole han er min Eiermand;
Og, kjære Fader, I gide mig ham.“

3.

Og Kongen smilte under Skarlagenkind:
„I beder Herr Ole gaane for mig ind.“

4.

Før halvt han havde talt det Ord,
Før var Herr Ole ind for Bord.

5.

Kongen taler til Svende tolv:
„I tager Herr Ole og lægger i Bolt!“

6.

„Det gjør ei dine Svende tolv,
At de skulde lægge Herr Ole i Bolt!“

7.

Herr Ole han drager ud sin Kniv:
„Var du ei Konge, det gjaldt dit Liv.“

8.

„Herr Ole, Herr Ole! stik ind din Kniv:
Sag gi'er dig min Datter, den Bennediv.“

9.

Herr Ole, Herr Ole! stik ind dit Sværd,
Sag gi'er dig min Datter, du er hende værd!“

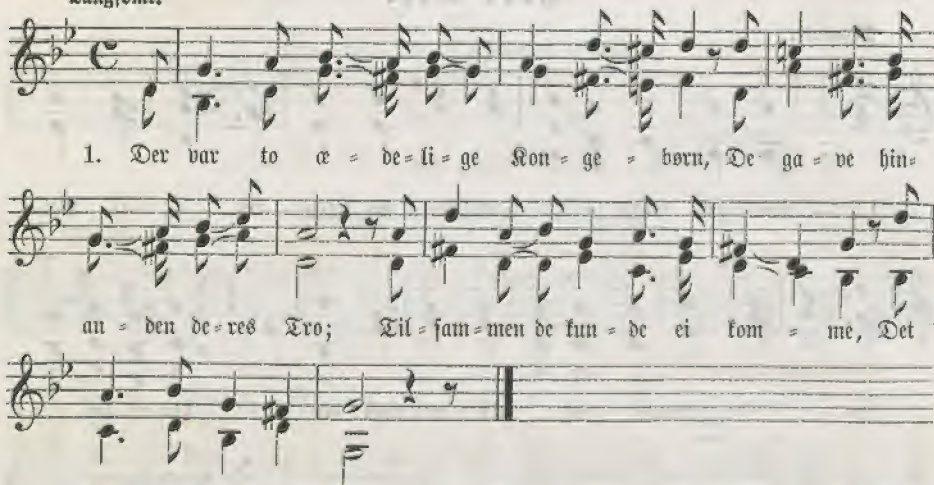
10.

Det fik Herr Ole, for han var ei ræd;
Derfor kom han i kongelig St.

Nr. 40.

De to Kongebørn.

Langsamt.

1. Der var to æ = de = li = ge Kon = ge = børn, De ga = ve hin =

an = den de = res Dø; Til = sam = men de kun = de ei kom = me, Det

Band var den = nem i = mod.

2.

„Hvis svømme du forstaaer, saa svøm
Genover den stride Strand,
For dig i Lygte jeg tænder Lys,
Saa du kan naae til Band.“

3.

Men der stod hos en arrig Gæst,
Den Terne, som horte de Ord,
Hun Lyset slukket ud i Gæst;
Det voldte Ulykke stor.

4.

Og ind da kom den liden Smaadrenge,
Og stedes han for Bord;
I Taler var han snild og freng¹⁾,
Han foied saa vel sine Ord.

5.

„Her sidder I, Fruer og Jomfruer Kjønn',
Og sommer de Somme smaa;
Men jeg faae ude en Kongesøn,
Som drukned i Bølgen blaa.“

6.

Og det var den Kongedatter bold,
Og hende randt Taarer paa Kind.
„Maa jeg nu gaae i den Urtegaard“,
Bad hun kjær Moder sin.

7.

„Gaa du dig i den Urtegaard,
Og pluk de Blomster smaa!
Men væk dog først din Søster op,
At hun kan med dig gaae.“

8.

„At, kjære Moder! Søster min
Kan ikke med mig gaae;
For liden hun er, veed ei Forskjel
Paa Græs og paa Lilier smaa.“

9.

Den Jomfru gaar med forrigsfuldt Mod
Hen til den brusende Strand,
Og der fandt hun den Fister god,
Som nylig var kommen til Land.

10.

„Og her, du goden Fistere!
Hvad jeg dig spørge maa:
Stig, faae du ikke en Kongesøn
At synke i Bølgen blaa?“

11.

„Jeg fisket har den lange Nat,
Men ingen Fiske faa't,
Men jeg har fundet den Kongesøn,
Han ligger i min Baad.“

¹⁾ freng s: fløgtig.

12.
 Hun tog Guldkjæden af Halsen sin,
 Gav Fisteren den til Løn;
 Derhos gav hun ham en Fingerring
 Af Guld og meget Fjøn.

13.
 Hun bad ham sige hendes Moder Godnat,
 Samt Fader og Søskende smaa.
 Saa tog hun Rigtet i sin Favn
 Og sank til Havsens Bund.

14.
 Den onde Tærne gid hun faae Be,
 Som Narfag gav dertil!
 Gid Alle de faae Spot og Spe,
 Tro Kjærlighed adstille vil!

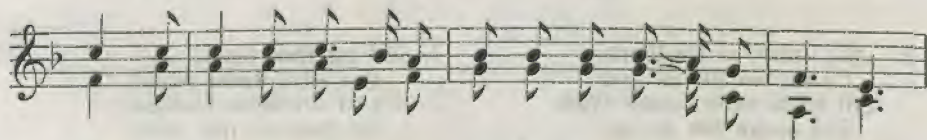
Nr. 41.

Urtegaarden.

Temmelig langsomt.

1. Jeg veed mig saa dei = lig en Ur = te = gaard, en Ur = te =

gaard, Paa hver en Si = de i No = ser hun staaer om Som = me =

ren, Om Som = me = ren.

2.
 Hun er alt som |: det stolteste Kloster; :|
 Derinde voger saa mange smaa Blos¹⁾ter :|
 |: Om Sommeren. :|

3.
 Derinde voger |: saa fager en Lind; :|
 Derinde spiller baade Hjort og Hind
 |: Om Sommeren. :|

4.
 Derinde voger |: en Rose saa rød; :|
 Derinde snuger en Rattergal fød
 |: Om Sommeren. :|

¹⁾ Blos^{ter} = Blomster paa Frugttræer.

Nr. 42.

Liden Engel.

Lemmelig langsomt.

1. — Det var li = den En = gel, Han vaag = ner om Mi = die =

nat Ud = af de stær = ke Drom = me; Dem si = ger han saa

brat. (Hvi mon = ne ik = ke Da = gen op = li = de!)

2. „Mig tyktes, at den Ulveung'
Dg saa den Ulv saa graa
Mit Hjerte havde i deres Mund
Saa vaagen som jeg laa.“

3. „Ei Under, liden Engel,
Det Eder drømmer saa;
I haver bortført mig med Vold,
Spurgt' ei mine Venner tilraad.“

4. Da indkom Solve Johnsen:
„Vil I fra Taffel stje!
Her kommer Gjode Lovmand
Paa fire Beie til By.“

5. Det var liden Engel,
Tog Malfred i sin Favn:
„I kjende os nu gode Raad
Udi vor Herres Ravn.“

6. „Tager I saa Eders Svende,
Som I har givet Brød;
Saa søge vi til Kirken,
Imens os trænger Rod.“

7. Det var liden Engel,
Han ind i Kirken reudte;
Og det var Gjode Lovmand,
De Hofmand efter sendte.

8. Det meldte Malfreds Moder,
Hun var hende ikke huld:
„I brande Maria Kirke op,
Bygge den igjen med Guld!“

9. Alben tog til at brænde,
Dg Luen legte fast ind;
Og det var liden Malfred
Hun blegned om hviden Kind.

10. Det var saa hedt paa Kirkegaard,
Alt som den stod i Brand;
Det var fast hed're i Kirken,
Alt som det Vly nedbrandt.

11. Det var liden Engel,
Tog Malfred i Armen sin:
„Den Død den est du aldrig værd,
Du Allerkjær'ste min!“

12. De fatte hende paa Skjolde,
Løstet' under hende med Sphd,
Saa løstet' de hende saa sorgendes
Af Kirkevinduet ud.
13. Det var liden Malsfred,
Han ganger om Kirkegaard,
Og skjædt var hendes Skarlaget,
Og brændt var hendes Haar.
14. Det var liden Malsfred,
Faldt ned paa sine Kne:
„Gid jeg maatte føde den Søn iaar,
Der Havn herover kunde faae!
15. I dag saa brænder Mariae Kirke
Og end saa rast en Mand;
Men aldrig kommer hans Eige
Igjen paa dette Land!”
16. Det var ei længer derefter,
End i den samme Høst,
Saa ganger hun sig i Bure
Og føder en Søn saa trøst.
17. Saa bare de ham i Kirke,
De chriftet' ham om en Nat,
De kaldte ham liden Engel
Og dulgte ham, mens de maatte¹⁾....
18. „Hør I, kjæreste Moder min,
I er vel svøbt i Maard,
Jeg ride mig vil under D
Og tjene i Kongens Gaard.”
19. „Rid du dig til Kongens Gaard,
Tjen der med Hæder og Ere!
Du mindes vel din Faders Død;
Jeg siger dig det aldrig mere!”
20. Han tjente saa længe i Kongens Gaard,
Til Kongen blev ham huld.
Naar andre Ridd're legte og loe,
Var han saa forrigfuld.
21. Mærked det Dannerkonning,
Han sørged' saa alletide:
„Og hør du, liden Engel!
Hvorfor bær du den Rvide?”
22. „Hør I, Dannerkonning!
Mig er saa Meget imod:
Min Morbroder slog min Fader ihjel,
Og bød mig aldrig Bod!”
23. „Vilt du dig ride op paa Land
Din Faders Død at hævne,
Jeg skal dig laane af mine Vænd
At følge dig til det Stævne.”
24. Det var liden Engel,
Han rider i grønnen Lund,
Der væbner han sine gode Vænd
Udi saa snar en Stund.
25. Det var liden Engel,
Han lader ad Veien stande:
„Hisset seer jeg den Kirke ligge,
Hvor min Fader led den Vaande.
26. Og hisset seer jeg den Borgegaard,
Der hvor min Morbro'er er inde.
Nu raade det Gud i Himmerig,
Hvad Bod her er at vinde!”
27. Befatte han den Steensue
Paa fire Veie omkring;
Selv var han, liden Engel,
Den fremmeste i den Ring.
28. „Lage vi baade Sølv og Guld,
Lade det tilfammen løbe,
Saa brænde vi denne Steensue af,
Vi formaae den nok at kjøbe.”
29. Der var hedt i Forstuen,
Og Blyet tog til at rinde;
End var der hed're i Stuen selv,
Da Ilden tog til at brænde.
30. Sagde det liden Engel,
Han faae sin Morbro'er brænde:
„Nu er dig timet den samme Nød,
Du lod min Fader kjænde.
31. Nu har jeg hævnat min Faders Død,
Brændt er Herr Gjødets Steensue,
Og selv er han, min Faders Bane,
Fortæret i samme Lue.”

¹⁾ maatte o: kunde.

Nr. 43.

R a m u n d.

Muntert.

1. Ra-mund var sig en be-dre Mand, Om han hav-de be-dre
Klæ=der. — Dronningen gav han-nem Klæ=der paa=stand Af Blaar-garn,
Bøst og Rø=der. „Saadant vil jeg ik=ke ha'e“, sag=de Ramund; „Saadant
staaer mig ik=ke bra“, sag=de Ra-mund den Un=ge.

2.

„Bøst og Blaargarn er værre end Ny¹⁾),
Det kan du give Tjenerne dine.“
Frokenen gav hannem Klæderne nye
Af Silke og Sammet²⁾ fine.
„Saadant vil jeg heller ha'e“, sagde Ramund,
„Saadant staaer mig meget bra“, sagde Ra-

3.

mund den Unge.
Ramund tæfter Skibene syv
Med udslagne Seil ved Strande;
Saa seiled' han sig over saltten Sø
Alt ind paa Bøtternes Lande.
„Nu er' vi komne her“, sagde Ramund,
„Foruden stor Besvær“, sagde Ramund den

4.

Unge.
Ramund gif sig ved saltten Søstrand,
Der saae han syv Bøtter stande.
„Tager jeg Ramund paa min mindste Haand,
Og tæfter hannem langt fra Lande.“
„Det gjør ikke ene du“, sagde Ramund,
„Komme maae I alle syv“, sagde Ramund den

5.

Unge.
Ramund tog til sit dyre Sværd,
Det han kaldte Dymlingen røde;
Han hug de syv Bøtter med en Færd,
Alt Blodet randt dennem tildøde.
„Der ligg' I alle syv“, sagde Ramund,
„Alt staaer jeg her endnu“, sagde Ramund den

6.

Unge.
Ramund gif sig i Bjerget ind
Til alle de Smaa-Trolde Søde;
Saa stride randt Taarer de Trolde paa Kind,
De monne for Ramund græde.
„Svi græder du for mig?“, sagde Ramund,
„Jeg græd aldrig for dig“, sagde Ramund den

7.

Unge.
Ramund ladede Skibene syv
Med Guld og edele Stene,
Og seiled saa over den saltte Sø
Hen ind paa Keiserens Lande.
„Nu er' vi komne her“, sagde Ramund,
„Nu har vi bedre lært“, sagde Ramund den

¹⁾ Ny o: et Slags grovt, uldent Løi, Filt. ²⁾ Sammet o: Fløiel.

8.

Ramund han gif sig i Boldhuset ind,
Der leged de Bold og Guldterning.
Alle forstræffedes for Ramunds Sind
Og for hans grumme Geberder.
„En vakker Leg er det“, sagde Ramund,
„Saaer jeg vel lege med?“ sagde Ramund
den Unge.

9.

Reiseren ndaf Vinduet saae
Med Angest og forrigfuld Mine:
„Hvo er den Mand, i Gaarden mon staae
Og der saa hærselig grine?“ —
„Det er mig; jeg har Øst!“ — sagde Ramund,
„Med dig at vov' en Øst“, sagde Ramund
den Unge.

10.

Ramund slog paa sit gode Sværd,
At Jorden hun gunged og rysted;
Fuglene daaned og faldt ned til Mark,
Som sjunge tilforn paa Kviste.
„Ret nu saa bli'r jeg vred“, sagde Ramund,
„Om du ei kommer ned“, sagde Ramund den
Unge.

11.

„Kære Ramund! du lade mig leve!
Jeg saae end aldrig din Ege;
Min yngste Datter vil jeg dig give
Og Halvparten af mit Rige.“ —
„Det ta'er jeg, naar jeg vil“, sagde Ramund,
„Og saa din Datter til“, sagde Ramund den
Unge.

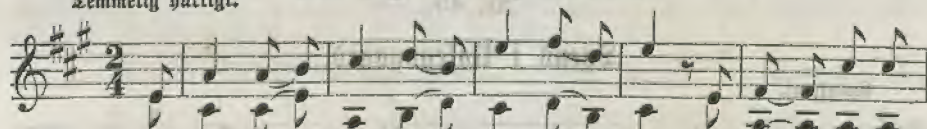
12.

Ramund tog til sin store Kniv,
Den han kaldte Dymlingen dyre,
Saa stelte han Reiseren ved sit Liv,
At Ho'det sloi femten Mile.
„Jeg meente, den ei bed“, sagde Ramund,
„Dog rinder Blodet ned“, sagde Ramund den Unge.

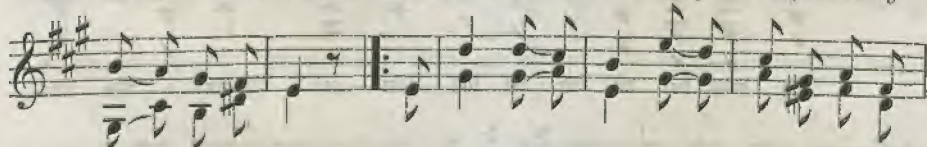
Nr. 44.

Den unge Herr Pedersøn.

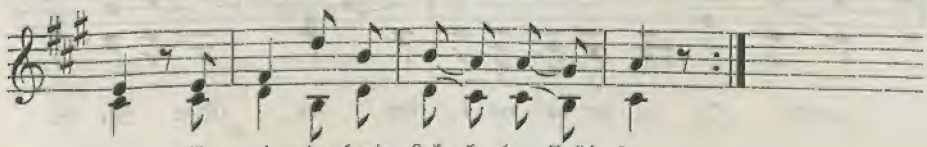
Zemmelig hurtigt.

1. Og det var den unge Herr Pe = ders = søn, Han vad = ste = de og

bør = ste = de sit Haar, Og saa gif han for sin Fo = ster = mo = der

hen, At vi = de, hvad Øst = te han stulb' faae.

2.

„Bist ikke saa døer du paa Sotteseng,
Ei heller bli'er du slagen i Krig;
Men vogt dig vel for de Bolger blaae,
For de vil forforte dit Liv.“

3.

Og det var den unge Herr Pedersøn,
Han gif sig ved Stranden alt ned;
Der lod han sig bygge saa kosteligt et Skib,
Det skønneste og bedste, som man veed.

4. Det Skib

7

4.

Det Skib det var udaf Baldnødtræ,
Og Masterne var ligesaa;
Men Vimpelen var af det rødeste Guld,
Som vaiede ovenpaa.

5.

Og der var baade Styrmand og Skippere,
Som styrede det Skib ud fra Land;
Men tilbage de glemte Gud Fader kjær,
Gud Søn og Gud den Helligaand.

6.

De sejlede een Dag, de sejlede i to,
De sejlede i Dagene fem;
Men da de kom ud paa det vildeste Hav,
Begyndte det Skib at stille staae.

7.

Det var baade Styrmand og Skippere,
Som kastede Guldtaarving over Bord;
For de vilde vide, hvem Synderen var,
Siden Synden den var bleven saa stor.

8.

Og det var den unge Herr Pedersøn,
Som nede i Kahytten laa:
„Gud naade mig arme, usle Mand!
Min Synd er bleven saa stor....“

9.

Om Nogen af Eder skal komme udi Land,
Og min Fostermoder spørger efter mig,
Da siig, jeg tjener i Kongens Gaard,
Saa sørger hun ikke for mig.

10.

Om Nogen af Eder skal komme udi Land,
Og min Kjæreste hun spørger efter mig,
Da siig, jeg ligger paa Havsens Bund,
Beder hende, at hun gifter sig.“

Nr. 45.

Svend i Rosensgaard.

Langsomt.

1. Og hvor har du været saa længe? (Svend i Rosens-

gaard!) „Og jeg har været i Lund = den, (Kjær Mo = der

vor! 3 ven = te mig seent el = ler al = dreig.)“

2.
Hvorfor er dit Sværd saa blodigt?
Evend i Rosensgaard!
„For jeg har dræbt min Broder,
Kjær Moder vor!
I vente mig seent eller aldrig!“

3.
Hvor vil du dig henvende?
„Jeg vil af Landet rende.“

4.
Naar vil du komme tilbage?
„Naar vi see hvide Krager.“

5.
Naar see vi hvide Krager?
„Naar vi see sorte Svaner.“

6.
Naar see vi sorte Svaner?
Evend i Rosensgaard!
„Naar vi see Hjedren synke,
Kjær Moder vor!
I vente mig seent eller aldrig!“

7.
Naar see vi Hjedren synke?
„Naar vi see Stenen flyde.“

8.
Naar see vi Stenen flyde?
„Naar vi see Havet brænde.“

9.
Naar see vi Havet brænde?
„Naar vi see Verdens Ende!“

Nr. 46.

M a i v i s e.

Liveligt.

1. Al = ver = dens Sla = ber mild og blid, (Hør det, som vi be = de!) Vi

pri = fe gla = de Aar = fens = tid. (Vær os Al = len = naa = dig Gud med Glæ = de!)

2.
Den Vinters Tvang drevst du af Land,
Lad Somm'ren blid gaar os til Haand!

3.
Befkommen hid Maimaaneds-Tid;
Gud glæd os med en Sommer blid!

4.
Vær Skov og Mark sig frøder smukt;
Valborg her Løv og Græs med Frugt.

5.
Den lille Lærkes liflig Klang
Dig lover med Maimaaneds-Sang.

6.
Thi bæse vi dig Mai i By,
Og love dig med Psalmer ny.

7.
Vi pløie i vort Ansigts Sved,
Og saae vort Korn i Jorden ned.

8.
Fremfor vor Hænders Gjerning vel!
Velsign os Gud til Liv og Sjæl!

9.
Giv Korn og Kjørn' paa Agrene
Til Brød og M i Kjælderne!

10. Giv

10.
Giv Frugt paa Træer i Haverne,
Til søden Most i Tønderne.

11.
Bed Bier giv Bøer og Honning sød
Til Eys og Røgedom, Mad og Mjød.

12.
Befign os og med Livets Frugt,
Med Faar og Fæ paa Marken smukt.

13.
Giv Mælk og Smør og Osten sød,
Befign os med Boghvedegrød.

14.
Befigne først og falken Vand
Med Silb og Fisk for Kvind' og Mand.

20.
Vor Konges og vort Landets Raad,
Gud vær med dem i Raad og Daad!

15.
Lad Hønen give Æg paa Fad,
Til Pandekag' og Æggemad.

16.
Bevar vor' Sjæls fra alstensk Rød,
Gjør Kaalen fed, og Dymen blød.

17.
Til Klæ'er giv Hør og Hamp og Uld,
Til Kroppens Stjul i Fæd' og Kuld.

18.
Dertil regjer os med din Aand,
Bed dine Engle gjør os Bistand!

19.
Bevar, o Gud! vor Konge vel,
Befigne ham til Liv og Sjæl!

Nr. 47.

Englegildet.

Muntert.

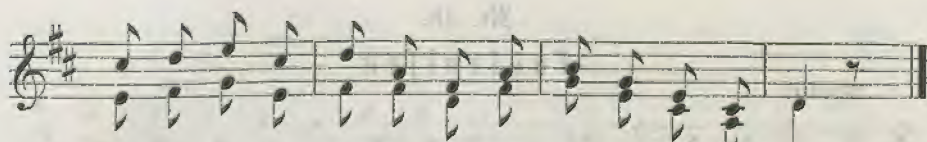
1. 3 Sto - ven fuld' være Gil - de Alt hos den gam - le Dren, Som

jo saa gjer - ne vil - de For - nøi - e si - ne Børn. Og

al - le Eng - le fjun - ge Og rø - re de - res Tun - ge, Saa -

snart som Vær = ken gi'er Sig = nal Af Na = bet's Fut = te = ral.

2. At byde Gæster mange
Den Hane skulde gaæ,
Han havde Been saa lange
Med krumme Sporer paa;
Han raabte: Kyk! kyk!
Tre Gange i hver By,
At byde alle Fugle smaa
Til Ørnens Gilde gaæ.
3. Den Tommermand, Herr Spætte,
Han skulde bygge Huns,
Dg Svalen Taget tætte
Med Skovens grønne Mos,
Dg Salen skulde pyntes,
Hvor Gildet skulde staae,
Med røde Sneglehuse
Dg fine Volsire blaae.
4. Dg Ravnen skulde ogsaa
Da være med som Præst,
Hans forte Kjøle viste,
At han var Kaldet næst;
Han var en høilærd Mand,
Klog over al Forstand,
Han holdt den bedste Prædiken,
Som høstes i vort Land.
5. Dg Støren skulde ogsaa
So være med som Degn,
Han kan saa deilig synge,
Skøndt han er meget klein.
Hans Sang den er en Lyst,
Han har en deilig Røst,
Han er saa reen i Mælen
Dg dertil let for Bryft.
6. Dg Storken skulde være Skaffer
Dg sætte Mad paa Bord,
Thi han var den iblandt dem,
Der var saa grumme stor.
Han havde lange Bene
Dg dertil tykke Laar,
At han ei skulde fald' omkuld,
Slaae Hædene i Laar.
7. Dg Skjænkere de havde,
Det var de smaa Graaspurv,
De tænkte ei paa Andet,
End tappe og bær' ind.
„Lad Kanden kuns gaæ om,
At den kan blive tom,
Vi den igjen skal fylde,
Vi tappe ei paa Stum!“
8. De havde og to Spillemand,
Dg de var' meget smaa,
Det var den lille Rattergal
Dg saa den Lærke graa.
De spillede Menuet,
Dg det gik nok saa net,
Til Alle udi Dandsen
Var bleven ganste træt.
9. Dg Uglen var til Gilde,
Hun drak sig ganste fuld,
Om Aftenen saa silde
Hun faldt i Græs omkuld.
Hun raabte med stor Klage:
I alle mine Dage,
Ja, alle mine Dage
Stor Rød jeg lide maa!
10. Dg Ørnen gik til hende
Dg sagde: „Hør min Ven!
Naar mener du, at du vel
Kan komme dig igjen?“
O vee, o vee, o Plage!
Jeg kan det godt forstaae,
At mine Levedage
De er nu ganste saa!

Nr. 48.

Englevisen.

Muntert.

1. Jeg vil = de gaar at spad = je = re Ved Skov og Mark og Ræ = re Og
ly = de paa Eng = le = jang, Som Eng = le saa ly = stig lyn = ger, Alt
Anf = ten der = ved flin = ger Nu ef = ter sin Vin = ter = tvang.

2. Alt først saa vil vi prise
Den smukke Værkes Vise;
Hun er saa frydefuld,
Og lover Gud saa aarle,
Det vi forsøve daarlig,
Naar rømt er Frost og Kulde.
3. Dernæst saa sukker Gjøgen
Og sætter sig paa Bøgen
Og synger, som han har lært.
Kvad bedre, om han maatte¹⁾,
Thi maa ham Ingen spotte,
Hver nyde lad sit Værd.
4. Og Duen sidder paa Rindkvist,
Hun sukker, hun har sin Rage mist,
Det gjør en dydig Biv;
Det Samme gjør en Dannemand,
Han elsker sin Hjerte-Villievand,
De leve uden Riv.
5. Og Turtelduen i Sorg og Tvang
Den bruger ingen større Vang²⁾.
Alt tie og sull³⁾ i Tide,
Det er en Christens Hovedværk,
I Haab og Stillehed at være stærk,
Alt taale, lide, bide⁴⁾.
6. Om Nattergal! jeg glemmer dig,
Du vredes viselig paa mig;
Dig bør den største Væ.
Saa Christe! dit Ord mig sødest er,
Blandt alle Sange fjern og nær
Det er min største Beggare.
7. Den Skade er en Skvalderpose,
Jeg kan hende ikke rose,
Hun har Bagvasters Sind;
I ærlig' Folks Væ' at fatte,
Paa hver Mands Væg at maffe⁴⁾;
Her staaes ei Mand eller Kvind.
8. Ved ei for mange Skade-Væg,
At Blommen ei sidder i dit Skjæg,
Agt: Tand for Tung' er god.
At høre og tie gjør Gammen,
Men Skaden sætter Folk tilhammen,
Og gjør stort Bedermød⁵⁾.
9. Vær Størt er du'lig om sin Føde,
Bægger meget Ukrud øde,
Føder Ungerne med Flid;
Sit Ægteskab han holder reen,
Det skal vi gjøre Hver og En,
Og vare paa vor Tid.

¹⁾ maatte o: formaarbede, kunde. ²⁾ Vang o: Stoi. ³⁾ lide o: vente. ⁴⁾ maffe o: sammenfatte
Ufandheder. ⁵⁾ Bedermød o: Sorg.

10. En Svanes Sang er meget sød,
Og allermost mod hendes Død.
Saa gaar det i Verden til:
Vi synge i Lyst og Glæde,
Men Døden er tilstæde,
Vil bruge snart sin Piiil.

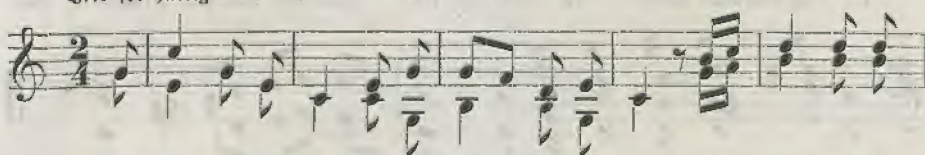
11. Tænk du kun paa dens søde Sang,
Naar du skal gaar den lange Gang,
At du kan fare i Fred,
Med Fryd og Glæde fare hen,
I Troen stærk, i Aanden reen,
Og komme til din Sted.

Hieronimus Justesen (1630).

Nr. 49.

Pivets Seilads.

Ikke for hurtigt.

1. Hvad vin-des paa Ver-dens det vild = som-me Hav? Al, tu = sin = de

Fa = rer i skum = men = de Trav! Man veed kun to Hav = ne, Be = hend = te af

Nav = ne, Den = e = ne vor Bug = ge, den an = den vor Grav.

2.

Fra Buggen til Graven maa krydses omkring
Blandt Haabets og Frygtens de stridige Ting,
Snart vippe vi oppe
Paa Vølgernes Toppe,
Snart nærmes vi Grunden i flyvende Spring.

4.

Saa hidser en Medbør det nedrige Sind,
Og puster i Hjertet Dumdriftighed ind;
Vil Farten kun søie
Vor Attraa, vort Die,
Strax blæses vi op af en ønskelig Vind.

3.

Der fristes Ustædigheds Ebbe og Flod,
En Bagt er saa ond, som en anden er god;
Hver Time i Glasjet,
Hver Streg paa Compasset
Forandrer, forhoier, fornædler vort Mod.

5.

Saa slipper Frygtagtighed Roret i Hast,
Naar Forstæbner dukker for Vølgernes Rast;
Naar Vindene susse,
Og Vandene bruse,
Saa strømmes vi strax for en knagende Masi.

6.

Dit Forsyn, o Fader! det fører os hjem;
Det styrer saa sikkert, hvor Søen er slem.
Vor Gidning kan feile;
Hvor vi end vil seile,
Selv stavne vi mere tilbage, end frem.

Ambrósus Stub (f. 1705; d. 1758).

Nr. 50.

Bræmsen og Fluen.

Ikke for hurtigt.

1. Tog Bræmsen Stod-ler og Spo-rer paa (Tra-nen trær paa Trommen), Saa

red han sig til Flu-ens Gaard (3 Torn og i Blom-men).

2.

Og da han kom til Fluens Gaard,
Stod Fluen ude, svøbt i Maar.

5.

Og naar jeg sidder paa Kongens Bad,
Saa sidder du paa Hestens Dag.

3.

Og hør du Flue saa faur og fin,
Vil du vel blive Allerkjær'sten min?

6.

Tog Bræmsen Fluen ved Vingebeen,
Slog hende ned i Kendersteen.

4.

Hvor kan jeg blive Allerkjær'sten din?
Du fattig er og jeg er riig.

7.

Op stod nu Fluen i Hu saa mod:
Og naar skal da vort Bryllup staae?

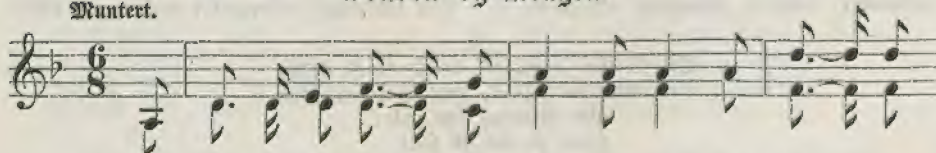
8.

Marie Dag, som falder i Høst —
Thi da er Bræmsen og Fluen flest.

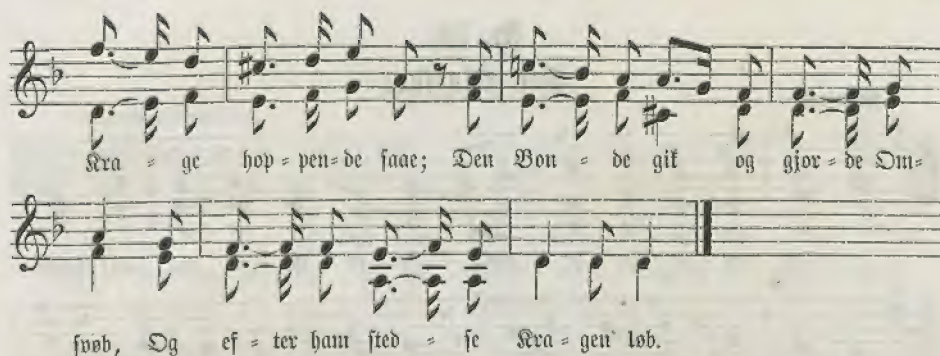
Nr. 51.

Bonden og Kragen.

Muntert.

1. Da Bon-den han vil = de ad Sto = ven gaee, Han der en

2. Da tænkte den bange Bonde ved sig:
Den Krage en Høx er visfelig.
Og Bonden han vendte til Byen igjen:
Seg troer den Krage vil bide En.
3. Men Konen hun svarte ham paa stand:
Naar hørte du Krager bide en Mand?
Med Bøsse han gif nu til Skoven hen,
Der saae han Kragen hoppe igjen.
4. Og Bonden satte Bøssen for sit Kne,
Saa skød han Kragen ned af det Træ.
Det rygtedes vidt og bredt om Land,
At Bonden var en saa drabelig Mand.
5. Og strax kom der Bud fra Bispe's Gaard:
Hvor blev den Krage, du skød i Gaar?
„Af Hovedet gjorde jeg Kirke-Knap,
Af Næbet saa gjorde jeg Tonde-Tap.
6. Med Hjædrene takked' jeg alt mit Huus,
Af Tællen jeg stobte mig tolv Pund Hus.
Af Skindet jeg syede mig tyve Par Sko,
Foruden to Tøfler, jeg stænkte min Mo'er.
7. Af Kjødet jeg salted mig Tønder og Kar,
Foruden en Steg, jeg forærte min Fa'er.
Af Skroget jeg bygte min Husbond et Skib,
Saa stolt som i Kongens Flaade det gif.
8. Af Tarmene snoede jeg Taffel og Reb;
Af Fodderne gjorde jeg Nøge-Greb.
Af Stjerten jeg gjorde de Hatte-Gevær,
Som Fruer nu bære i Solstins-Beir.
9. Nu skal den Krage ei bide mig meer.
Der meget Underligt i Verden skeer.
Om Nogen vil sige, at det er Tant,
Saa sværger jeg paa, at det er sandt.“

Nr. 52.

Ole Morske.

Munters.

1. Nu vil = le vi be = gnu = de en Vi = se paa = ny! Hvor = om? hvor = om? Alt om D = le Mors = ke og hans Ven = ne = viv, og hans Ven = ne = viv, og hans Ven = ne = viv. (Paa Sal = ten i Nor = ge faaer Dast D = le Mors = ke. *) D = le Mors = ke lig = ger krøn = pen paa Lof = te; San = de = lig, han skal her = ned, om der staaer no = get Raad der = til.)

2.
Ole Morske han skulde til Marked age, —
Hvad der? hvad der?
At kjøbe sin gamle |: graa Mær en Mage. :|
Paa Salten o. f. v.

3.
Ole Morske var kommen i saa godt et Lag
At spille Kort;
Atten Daler tabte han |: i det første Slag. :|
Paa Salten o. f. v.

4.
Ole Morskes Kone fik Mns derom; —
Hvad hun? hvad hun?
Hun efter stakkels Ole |: til Markedet kom. :|
Paa Salten o. f. v.

5.
Og sidder du her du forfyldte Hund! —
Hvad nu? hvad nu?
Du skal faae Stam |: paa dit Kallum. :|
Paa Salten o. f. v.

6.
Ole Morskes Kone, den arrige Gæst, —
Hvad hun? hvad hun?
Hun slog stakkels Ole, |: han fik Stam og Gast. :|
Paa Salten o. f. v.

*) Salten, et Fogderi i Nordlandene. — Maaſkee Etimavnet Morske er en Fordreielſe af Mosko, og tyder hen paa denne, ikke langt fra Saltens Fogderi liggende Ø, ſom Oles Hjemſtaavn.

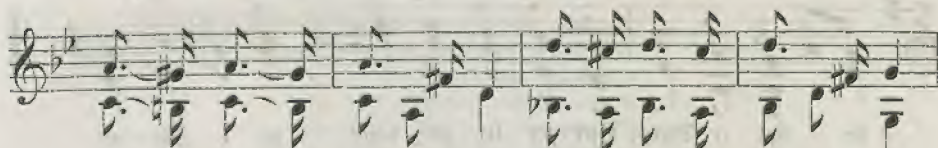
Nr. 53.

Uglevisen.

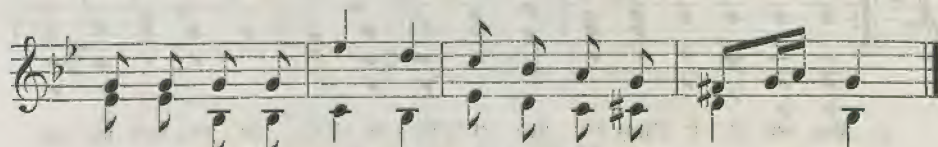
Temmelig langsomt.

1. { Seg saa een = lig gif en = gang Ud = i Mark og En = ge, }
 { Hør = te der en Ug = le sang; Stod og hvt = ted læn = ge; }

Tænk = te: hvad er det = te her? Mens jeg ik = te Ug = len seer,

Som saa vnt' = lig hy = ler, Som saa vnt' = lig hy = ler.

2.

Beg gif hen at søge op
 Denne arme Ugle;
 Da den sad i Skovens Top,
 Tænkte sig at stjule;
 Didhen jeg løb hastelig,
 Raabte høit: hvad skader dig?
 |: Mens du saadan hylr. :|

3.

„Beg veed ei, hvad Ondt jeg gjør
 Den graarngged' Krage;
 Beg veed ei, hvad Spurve-Kløer
 Har paa mig at rage;
 Alle er mig hadelig,
 Alle Fugle plukke mig;
 |: Maa jeg da ei hyle? :|

4.

Beg veed ei, hvad Ondt jeg gjør
 Udi Bondens Lade;
 Beg bevarer, som jeg ber,
 Alt hans Korn fra Skade;
 Beg opæder Musen graa,
 Beg dørfor ei Tak kan faae.
 |: O, jeg maa vel hyle! :|

5.

Derimod har Ratten godt,
 Thi naar den kan fange
 Musen paa sin Herres Slot,
 Da man til den ganger
 Med sød Mælk udi et Fad,
 Mens jeg lider Hunger, Had;
 |: Maa jeg da ei hyle? :|

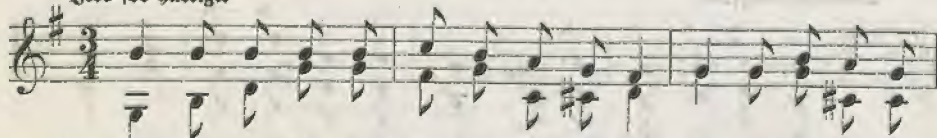
6.

Ratten er mit Søstend-Varn,
 Den har gode Dage
 Fremfor mig, det fremme Skarn;
 Beg maa staae tilbage;
 Den gaaer ud og den gaaer ind,
 Mens de plukke mig mit Skind;
 |: O, jeg maa vel hyle! :|

Nr. 54.

Det lille Bjerg.*)

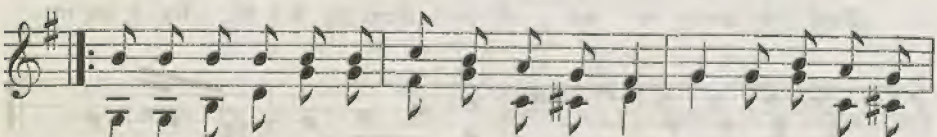
Alle for hurtigt.

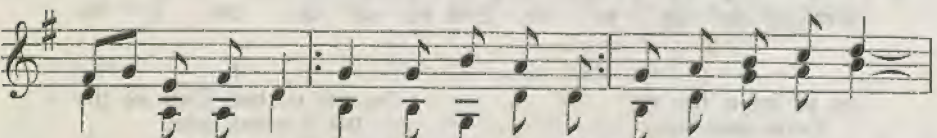
1. Langt ud' i Sto = ven. Iaa et lil = le Bjerg, Al = drig saae jeg saa

dei = ligt et Bjerg; Bjer = get lig = ger langt ud' i Sto = ven.

2. Paa det lil = le Bjerg der stod et lil = le Træ, Al = drig saae jeg saa

dei = ligt et Træ, Træ = et paa Bjer = get; Bjer = get lig = ger langt

ud' i Sto = ven.

3. Paa det lille Træ der sad en lille Green,
 Aldrig saae jeg saa deilig en Green —
 Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
 Bjerget ligger langt ud' i Stoven.

4. Paa den lille Green der sad en lille Kvist,
 Aldrig saae jeg saa deilig en Kvist —
 Kvisten paa Grenen, Grenen paa Træet,
 Træet paa Bjerget,
 Bjerget ligger langt ud' i Stoven.

*) Det 3die og alle følgende Vers begyndes fra Hjertagelses-Tegnet, og, efter som Versene udvide sig, synses den med |: | betegnede Takt saa ofte, som Ordenees Mængde fordrer.

5. Paa den lille Kvist der sad et lille Blad,
Aldrig saae jeg saa deiligt et Blad —
Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen,
Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.
6. Paa det lille Blad der var en lille Rede,
Aldrig saae jeg saa deilig en Rede —
Reden paa Bladet, Bladet paa Kvisten,
Kvisten paa Grenen, Grenen paa Træet,
Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.
7. I den lille Rede var et lille Eg,
Aldrig saae jeg saa deiligt et Eg —
Egget i Reden, Reden paa Bladet,
Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen,
Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.
8. Af det lille Eg der kom en lille Fugl,
Aldrig saae jeg saa deilig en Fugl —
Fuglen af Egget, Egget i Reden,
Reden paa Bladet, Bladet paa Kvisten,
Kvisten paa Grenen, Grenen paa Træet,
Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.
9. Paa den lille Fugl der sad en lille Fjer,
Aldrig saae jeg saa deilig en Fjer —
Fjeren paa Fuglen, Fuglen af Egget,
Egget i Reden, Reden paa Bladet,
Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen,
Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.
10. Af den lille Fjer der blev en lille Pude,
Aldrig saae jeg saa deilig en Pude —
Puden af Fjeren, Fjeren paa Fuglen,
Fuglen af Egget, Egget i Reden,
Reden paa Bladet, Bladet paa Kvisten,
Kvisten paa Grenen, Grenen paa Træet,
Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.
11. Paa den lille Pude laa en lille Dreng,
Aldrig saae jeg saae deilig en Dreng —
Drengen paa Puden, Puden af Fjeren,
Fjeren paa Fuglen, Fuglen af Egget,
Egget i Reden, Reden paa Bladet,
Bladet paa Kvisten, Kvisten paa Grenen,
Grenen paa Træet, Træet paa Bjerget,
Bjerget ligger langt ud' i Skoven.

Indhold.

Nr.

1. Folkevisen.
2. Modersmaalet.
3. Svend Bonved.
4. Sivard Snarensvend.
5. Turneringen.
6. Kong Dideriks Kæmpers Færd i Virlings-Land.
7. Vidrik Verlandsfæn og Alf van Fern.
8. Greu Guncelin.
9. Hagbard og Signe.
10. Svend Feldings Kamp med Alf.
11. Herr Tønne.
12. Agnete og Havmanden.
13. Havfruens Spaadom.
14. Elvehoi.
15. Elvestud.
16. Kæmperne paa Dovrefjeld.
17. Ribold og Guldberg.
18. Den Dødes Tjænkomsf.
19. Den talende Strængeleg.
20. Jomfru Thorekille.
21. Engelenes Budskab.
22. Valdemar og Love.
23. Esbern Snarens Frieri.
24. Dronning Dagmars Død.
25. Axel Thordsen og Skjæn Valborg.
26. Den unge Kong Valdemars Død.
27. Dandsen paa Riber-Brø.

Nr.

28. Raniid og Eiden Kirstin.
29. Marst Stigs Døtre.
30. Den engelske Prindses Skibbrud.
31. Kong Frederik den Anden i Ditmarsken.
32. Tordenskjolds Bise.
33. Oluf Strangefæn og Unge Hasburd.
34. Iver Lang og hans Søster.
35. Ebbe Stammeffou.
36. Gangerpiffen.
37. Hertug Frydenborg og Eiden Kirstin.
38. Greuen og Kongedatteren.
39. Herr Ole.
40. De to Kongebørn.
41. Urtegaarden.
42. Eiden Engel.
43. Ramund.
44. Den unge Herr Pedersfæn.
45. Svend i Rosensgaard.
46. Maivise.
47. Fuglegildet.
48. Fuglevise.
49. Livets Seilads.
50. Bræmsen og Huen.
51. Bønden og Krægen.
52. Ole Mørste.
53. Uglevise.
54. Det lille Bjerg.

Trykfeil i 9de Hefte.

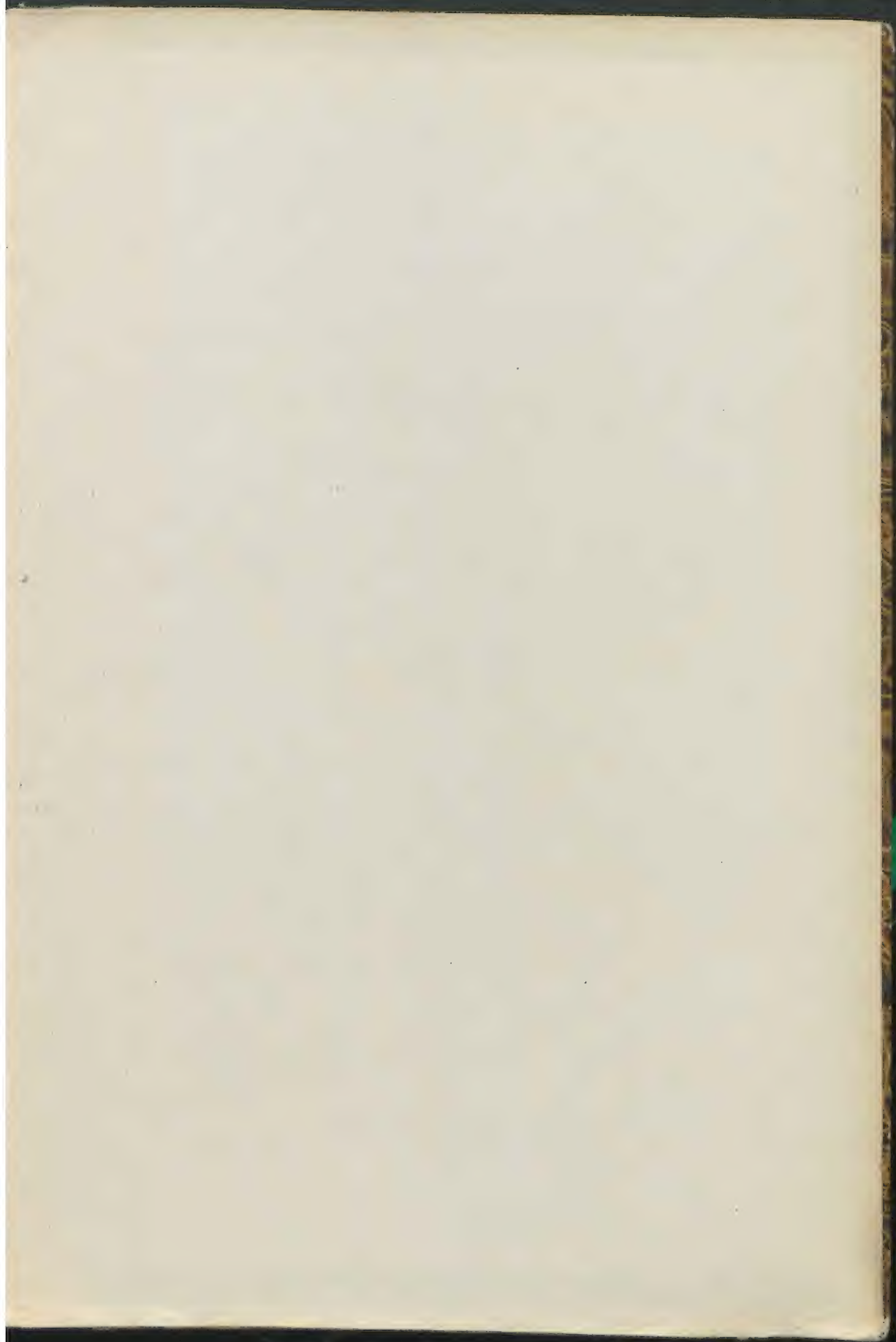
- S. 13: den halve Takt, der begynder 6te Modelinie rettes efter den halve Takt, der begynder Siden.
- 17, 2den Modelinie, 2den Takt: den 3die Note i Altten skal være \bar{a} .
 - 27, 2den Modelinie, 4de Takt: det andet \bar{es} i Tenoren rettes til \bar{c} .
 - 28: Krydset paa G-Trinet i de to sidste Modelinier udslettes.
- Nr. 16: Det som Fortegn i alle Modelinierne staaende Kryds udslettes; — i 7de og 8de Takt sættes Kryds foran \bar{c} erne i Tenoren; — i 9de Takt sættes Kryds foran den 2den Note i Discanten.
- S. 44, 7de Modelinie: den 1ste Note i Sopranen skal være \bar{f} .
- S. 57, 1ste Modelinie, 2den Takt: i Altten tilføies \bar{as} som en halv Note. Forfatterens Mærke skal være p. \bar{ph} .
- S. 60, i Numærkingen til Nr. 39 tilføies: og Nr. 27 i dette Hefte, 12te Vers.
- S. 63, 4de Modelinie, 4de Takt: det første \bar{d} rettes til \bar{f} .

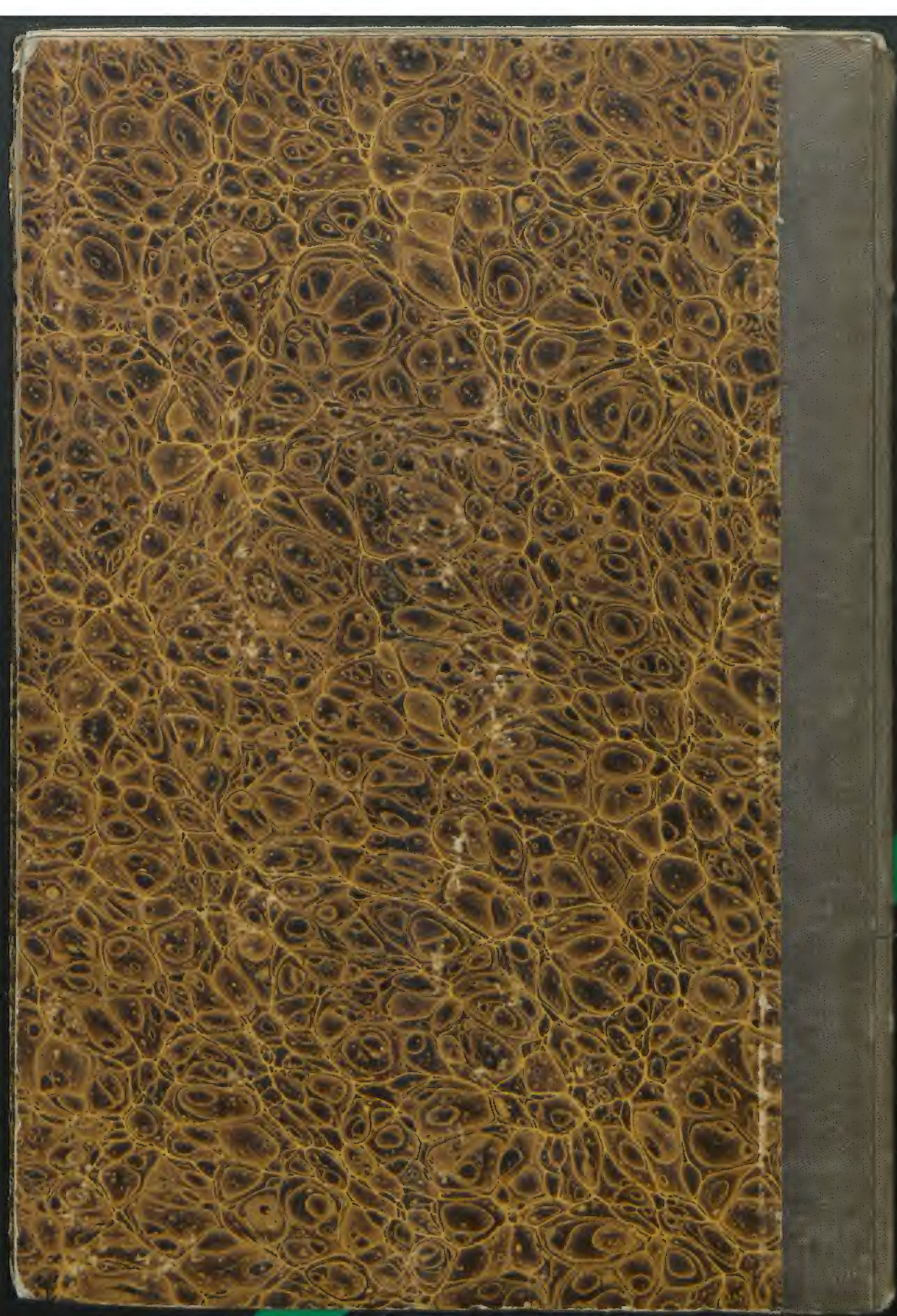
Rettelser i 9de Hefte.

- S. 13: den halve Takt, der begynder 6te Modelinie rettes efter den halve Takt, der begynder 5den.
- 17, 5te Modelinie, 2den Takt: den 3die Note i Altten skal være \bar{a} .
 - 27, 2den Modelinie, 4de Takt: det andet \bar{es} i Tenoren rettes til \bar{e} .
 - 28: Krubset for g i de to sidste Modelinier udslættes.
- Nr. 16: Krubset i Fortegningen udslættes i alle Linierne; — i 9de Takt sættes Kryds foran den 2den Note i Discanten; — i 7de og 8de Takt sættes Krubds foran \bar{ferne} i Tenoren.
- S. 57, 1ste Modelinie, 2den Takt: i Altten tilføjes \bar{as} som en halv Note.
-

THE JOURNAL

OF THE

Berggren

Kung. h. Skol. b. b. g.

H. 3. st.

1844

D. 201

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313290

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

11te Hefte.

Kjøbenhavn.

C. M. Reichels Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1871.

Handbook of the

History

of the

State

of the

of the

1871

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

3^{die} Samling

for Sopran, Alt og Bas.

Koster stibt heftet: 3 Mk. 8 Sk.

Kjøbenhavn.

C. M. Reihels Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1871.

Handbook of Liturgy

1888

Handbook of Liturgy

Handbook of Liturgy

Handbook of Liturgy

Handbook of Liturgy

Handbook of Liturgy

Handbook of Liturgy

Handbook of Liturgy

Nr. 1.

Den alseledsnærværende Gud.

Moderato.

J. A. P. Schulz.

1. For dig, som Alt = ting veed og seer, Er jeg ei skjult, hvor

end jeg er, Om og paa hur = tig Din = ge langt bort hen = o = ver

Land og Hav Mig Stor = men vil = de brin = ge.

2.

Om jeg til Firmanentet foer,
 For mig blandt Stjernehaars Chør
 I Lys og Glands at gemme;
 Saa er du der, og griber mig,
 Min Flugt vil mig bestjæmme.

3.

Og steg jeg for din Brede ned
 I Gravens mørke Gjemmested,
 Du er og der tilstøde,
 Du ogsaa der med Dommerstav
 Bestige vil dit Sæde.

4.

Gaf ei til Doms med os, o Gud!
 Naar vi vor Pligt og dine Bud
 Saa tidt ei Fyldest gjøre.
 Lad os i hellig Årefrygt
 For dig vor Vandel føre!

5.

Det, at dit Die Alt kan see,
 Som var, og er, og som skal see,
 Mig skænker Trost og Glæde;
 Thi Gud, som Altning seer og veed,
 Seer og, naar jeg maa græde.

Efter J. P. W.

Nr. 2.

Bøll.

Andantino.

J. A. P. Schulz.

1. Gud, naar du til Regnskab tal - der Mig, for hvad jeg her har gjort, Findes,

mf

af, i hver en Al - der Gi - vels Tilsvær tungt og stort;

f *p*

Skyld og Gjæld og Synd og Brø - de Man - ge, man - ge Tusind Pund — Al, hvor-

le - des tør jeg mo - de Frem for dig i Regnskabs Stund?

p

2.

For din Naade-Throne falder
Jeg med ydmyg Anger ned,
Beder, raaber og paafalder:
Herre, hav Taalmodighed!

Jesu, kom med dine Summer,
Og betal min Gjæld for mig,
Frels min Sjæl fra evig Kummer,
Bed mig ind i Himmerig!

Fra M. B. Landstads „Kirke-Salmebog“, 1861.

Nr. 3.

Guddoms = Ordet.

Andante.

J. A. P. Schulz.

1. Dit Ord, o Gud som Dug-gen kvæ-ger Den fæ-ge
Sjæl med Kraft og Fred. O lad i hvert et Hjer-te-
bæ-ger Din Balsom dryp-pe ned!

p

2.

Dit Ord, o Gud, er Sværd og Flamme!
Det gjennemtrænger Marv og Been.
Det veed at knuse, veed at ramme,
Var Hjertet end som Steen.

3.

Dit Ord, o Gud, er Østens Stjerne,
Det føre os til Kristus hen.
Enhver, som Ordet følger gjerne,
Vil finde Frelseren.

Efter C. J. Boye.

Nr. 4.

Guds Priis.

Moderato.

J. A. P. Schulz.

1. Gud, Verdens Sty-ter, Verdens Dommer, Hvor naa-dig du os i = hu-

mf *f*

tom-mer! Til e = vigt Liv i = gjen-nem Død, Det er den

mf

1ste St. Lov, os Al = magt bød.

Lov, os Almagt bød. Hvor naa-dig du os i = hu-kom = mer!

f

2.

Du skal ei Gravens Bytte være,
Min Sjæl; lovsyng den Herre Herre!
Gud tog vor Syndefylt paa sig,
Han levede og led for mig.
Min Sjæl, lovsyng den Herre Herre!

3.

Gud! lad dit Ord mig undervise!
I Evighed vil jeg dig prise.
Joer du min Fod paa rette Sti,
Og gjør min Sjæl fra Synden fri.
I Evighed vil jeg dig prise!

Efter J. F. v. Cronqk af E. Storm.

Nr. 5.
Hederosen.

Andante.

C. E. F. Weyse.

1. Drengen saae en Ro = se staae, Ro = se = lil paa He = den, Morgen =

p

ding paa Bladet laa; Dren = gen on = fted den at saae Og til den sig

stynd = se. Ro = se = lil, du Ro = se rød, Ro = se = lil paa He = den.

2.

Drengen sa'e: jeg bryder dig,
Roselil paa Heden,
Rosen sa'e: jeg stikker dig,
Saa du tænke skal paa mig,
Ei jeg vil det taale.
Roselil, du Rose rød,
Roselil paa Heden.

3.

Og den vilde Drenge nu brat
Roselil paa Heden,
Rosen værged sig og stat,
Men der hjælp ei Bøe, ei Af,
Den sig maatte boie.
Roselil, du Rose rød,
Roselil paa Heden.

Efter Goethe.

Nr. 6.

Kronning Volsmer.

Andantino.

Enfeste Stemmer.

C. E. F. Weyse.

1. Kronning Vol = mer dra = ger af = sted til Nagt, Dammem føl = ge

hun = dre = de Sven = = de; Dug = gen har sig paa Mar = ten lagt,

Sko = ven luf = ter sin grøn = ne Pragt, For tjo = lig Hil = sen at

Chor.

sen = de. Kon = gen er be = dro = vet, Kon = gen er taus;

Kon - gen er be - drø - vet, Kon - gen er taus.

2.
Könning Volmer han drager ad lønlig Sti
Under Løvet som stigger foroven.
Lyft ham søver en Stygge forbi,
Følge han vil, han naaer det Fri, —
Men Styggen svinder i Skoven.
: Kongen er bedrøvet, Kongen er taus. :

3.
Könning Volmer vanter ved Søens Bred,
Hvor i Sivene Skummet bruser.
Nærvæd hører han fjendte Fjed,
Vender sig snelt, kun et øde Sted
Han øined, hvor Vinden juser.
: Kongen er bedrøvet, Kongen er taus. :

4.
Könning Volmer vanter i Rosenstund
Under Aftnens Rose paa Himlen,
Blomsten ham dufter fra Kalkens Bund;
Kommer han atter ved natlig Stund,
Da lyser ham Stjernevrinten.
: Kongen er bedrøvet, Kongen er taus. :

6.
Det er tungt, naar Hjertene stilles ad,
Som da Volmer stiles fra Love!
Trost ei findes i Rosens Vlod,
Stjernernes Skinten, Duggens Bad;
Hvad hjælpe de grønne Stove?
: Kongen er bedrøvet, Kongen er taus. :

J. P. Heiberg.

Nr. 7.

Terzet af Ch. Thaarups „Inse-Cantate“ *).

Andante con moto.

dolce

C. E. F. Weyse.

Folk og Tyr - ste, knæ - ler ydmygt ned! Sto - ler ei paa

sei - er van - te Hæ - re! Tyr - ste = vel = de,

*) Dette er Cantatens 8de Nummer; det 2det staaer under Nr. 26 i Skolesangenes 2det Hefte, 2den Udg., og det 1ste i 9de Hefte, under Nr. 2.

Folks Lyf = sa = lig = hed & = ne staaer ved De = su Chri = sti Va =
p mf dim. p

re. Folk og Fyr = ste, ly = der De = su Bud, O da
f mf

fig = ner & = der Sandheds Gud! Folk og Fyr = ste
mf f

ly = der De = su Bud, O, da fig = = ner, da
p cresc.
 O, da fig = = ner, da

fig = ner & = der Sand = heds Gud.
mf

Nr. 8.

Paa Strandveien.

Moderato.

C. E. F. Weyse.

1. Kul = len = de hen = ad de sto = ve = de Bei = e, Kjo = re vi mun = tert og

mf

let. Træ = er = ne stov = le, me = dens de nei = e, Ef = ter os

Bla = de = ned Net. So = en er speil = klar, Van = de = ne blåe;

Stjer = ner = ne spil = le Med Glands der = paa.

2.

Kudstene smelde, Hestene springe.
 Mærker du, han vil forbi?
 Tværs over Sporet listig vi svinge —
 Beg er en Kudst med Genie!

Hestene vende;
 Træernes Lov
 Skjuler os naadig
 For Kvælm og Støv.

H. Herk.

Nr. 9.

I Skoven.

Poco allegretto.

C. E. F. Weyse.

1. Vin = den vis = ter, Vo = det skjel = ver, Træ = et dreg = ser fi = ne Dumm;

Dg den kla = re Sim = mel hørl = ver S = ver os et blaat Pan =

lun. Gjen = nem Luf = tens mil = de Strømme Synter Bar = men sag = te ned;

Dg Na = tu = ren som i Drom = me Er for = dy = bet i sin Fred.

poco cresc.

2.

Lad os lytte! hør, de synge!
 Sangen gjennem Løvet naaer.
 Søndagsklædt en munter Klynge
 Nede fjernt paa Veien gaaer.

Helligdagen aarle henter
 Byens Folk til Stovens Hjem;
 Og i Søndagsklæder venter
 Eng og Mark og Skov paa dem.
 H. Herh.

Nr. 10.
Birketræet.

Andantino.

C. E. F. Weyse.

1. „Hvi staaer du saa een = som, o Bir = te = træ! Paa He = den i

p

Bin = ter og Vind? „ O Jomfru! hvi væl = ger du Him = len til

Læ? Hvi er du saa hvid om Kind?

2.
„Jeg aldrig hviler bag Stov eller Hegn,
Derfor er jeg hvid om Kind!“
Mig aldrig forfrister den faldende Regn
Paa Heden i Vinter og Vind.

3.
„Min Sjæl er bedrovet, mit Haab bortveg,
Derfor er jeg hvid om Kind!“
See Maanen er dunkel og Solen er bleg
Paa Heden i Vinter og Vind.

4.
„Ak, Jorden har drukket min Veilers Blod,
Derfor er jeg hvid om Kind!“
Tartaren har myrdet ham ved min Rod
Paa Heden i Vinter og Vind.

C. Hauch.

Nr. II.

Svend Tveskjæg.

Andantino.

A. P. Berggreen.

1. { Hvor Sun = det bredd sig bel = ter Om Sjel = lands Blom = ster = lyst, }
 { Og Ve = gir Bol = gen væl = ter Skumflødt mod Ge = fions Bryst, }

mf

Saa stol = te = lig en Sci = ler Sig nær = mer un = der O, Hvor

f *p*

Kon = ge = bor = gen spei = ler Sig i den blau = fe So.

f *p*

2.

Fra Borgen Luren gjaalder,
 Der toner Strængespil;
 Kong Svend i Borgens Haller
 Et Gilde feire vil.
 Hans frækne Kæmper bænte
 Sig om det brede Bord,
 Mens Njoden de ijskænte,
 De vegle skjemtsomt Ord.

3.

Et Kvad i stemmer Skjalden,
 Og Eggeharpen slaar;
 Da tier Alt i Hallen,
 Ei Lyd til Dret naaer.
 Om Viggo, Drolf kvad Skjalden,
 Om Skuld's Forraderi, —
 Da triner ind i Hallen
 En Viking, hjæk og fri.

4.

„Hil sidde du herinde,
Kong Svend saa fredelig!
Zarl Sigvald dennefinde
Sin Hilsen sender dig,
Hans Langskib her er landet,
Han vilde veyle Ord
Med dig om Et og Andet,
Men ligger syg ombord.“

5.

Fulgt af den Ræmpefære
Til Stranden gaar han ned,
Han aner ingen Fære,
Saa trøgt er hvert hans Fjed.
Saa pilsnart Vaaden glider
Mod Visionsnecken hen.
„Nu jæg hvor Zarken lider?
Jeg gæfter ham som Ven.“

6.

Paa Volster Sigvald hviler,
Karst iler han nu hid,
Og lums i Skjægget smiler,
Men skjuler det med Flid.
Af Valgen Svend rev Sværdet,
Hans Die lynte Død;
Men Zarken usforfærdet
Med haanligt Smil udbrod:

7.

„Hvordan, min Drot! du agter
Dit Liv saa saare slet,
At Du for Alvor tragter
Med Staal at kjøbe det?
Slig Priis var alt for ringe,
Ja uhørt fast paa Jord;
En Drot bør ikke tinge;
Thi sværger jeg ved Thor:

8.

Hvis ei af Guld du eier
Saameget i dit Land,
At dermed du opveier
Dit Legeme paaftand,
Saa hoit jeg dig mon statte,
At ingen anden Priis
Formaaer mig at erstatte,
Min Konge, dit Forliis.“ —

9.

Tak være Danmarks Kvinder,
De guldbhaarfagre Moer!
For Danmarks Navn forsvinder,
Ei deres Hoes uddør!
De hengav gylbue Spange
Og Rembaand, Hovedguld,
Ja Fæstensring, skjøndt Mange
Var den af Hjertet huld.

10.

Da næste Vaar nu smiilte
Til Hertzas Moderbryst,
Kong Svend tilbageiilte; —
Hvo deler ei hans Lyft?
Da dusted Bogelunden,
Og Rattergalen sang;
Saa reent hver Sorg var svunden
Med eet fra Danevang.

11.

Og end, naar Baaren bygger
Hvert Aar paa Danmarks Dør,
Den altid bringer Smykker
Med til de danske Moer:
Fra Sydens Blomsterhave
En deilig Sommerflor,
For dem, som de bortgave,
De Piger i vort Nord!

H. P. Holst.

Morten Borup*).

Allegretto.

A. P. Berggreen.

1. 3 Skan = der = bor = rig En = ge, Alt ved den

blan = ke Sø, Der gaac de Pi = ger og Dren = ge Alt

flaac og ri = ve Ho.

2.

Og i de Knofes Klæffe
 En træster langt æbag,
 Han kan ei Skaaret strække
 Med sine tunge Drag.

3.

Naar Skaaret han færdigt haver,
 Han stryger ikke sin Lee;
 Han staaer og falder i Staver,
 Til Jorden han stivt monne see.

4.

Med Svøbestast saa krumpen
 Den Føged efter ham foer:
 „Hvad stader din dovne Krumpen?
 Hvi staaer du der og gloer?“

5.

„Saamænd da, strenge Herr Føged!
 Jeg stod og grundet oppaa
 Den Blomsterbrimmel saa broged,
 Hvor den kan komme fraa;

*) Om Morten Borup see 2det Hefte, 2den Udg., S. 57.

6.

Paa alle de fagre Blommer,
Jeg gaanger nu her og slaaer:
De falde hver evige Sommer,
Og reises igjen hver Aar.""

7.

„Da skal jeg din Slubbert lære
At tænke, naar du skal slaae;
Jeg skal din Ryg vel høre!
Den bli'er baade brun og blaa.“

8.

Den Foged løfter sin Svøbe;
Men Knofen kaster sin Vee:
Han giver sig til at løbe,
Og Fogden efter ham seer.

9.

Og, medens han staaer og gaaber,
Og tænker: hvor mon han vil hen?
Han Morten af Sigte taber;
De sees ret aldrig igjen.

10.

Som fremad Tiden mon lakke,
Herester vel en Snees Aar,
Det Huus oppaa Skolebakke
En anden Rector faaer.

11.

Magister og Doctor mon være
Den Rector, høilærd og from;
Han med stor Hæder og Ære
Fra Kolln i Tydskland tom.

12.

Og det er den selv samme Bonde,
Vi før udi Engen saae
Paa Græs og Blomster at grunde,
Istedet for dem at slaae.

13.

Begav det sig nuomtider,
Fra Vittenberg der opsteg
Hiint Eys, for hvilket omsider
Det romerfke Mærke bortveg.

14.

Da nu hiin sachsiste Morten
Den Mandboms Idræt bedrev,
Og fasted paa Kirkeporten
Mod Paven sit Feidebrev,

15.

Da flytter den danske fra Skolen
Til Kirken — den staaer der endnu —
Og drager i Præsteskjolen
Alt med saa glædeligt Hu.

16.

Han tjener sin Gud i det Høie
Derinde eet Aar eller to,
Til, mæt af Dage og Nøie,
Han gaaer til den evige Ro.

17.

Imellem Kirken og Skolen
Der sover den trofaste Svend,
Til Dommendags-Morgensolen
Ham vækker til Livet igjen.

St. St. Blicher.

Nr. 13.

De tvende Kirkefaarne.

Con moto.

A. P. Berggreen.

1. — Det var sig Herr A = ster Nyg, Hammen ly = ster i

Le = ding at gan = ge; Forst træ = der han i den Kir = te

li = den, At hø = re de Et = te = fan = ge.

2.

Murene var af det gule Leer,
Og Taget hiint forte Straa;
Det var sig Herr After Nyg
Mismoiet han saae derpaa.

3.

Det var sig Herr After Nyg,
Sit Hoved monne han boie;
Køftet det var saare lavt,
Og Kamperne vare saa høie.

4.

Bæggen var baade muggen og grøn,
Den havde saa dyb en Revne;
Tiden øder med skarpen Tand,
Saa lidet monne hun levne.

5.

Hør du, allertjæreste Hustru min,
Jeg siger dig det forsand:
Op skalst du bygge Kirken af ny,
Mens jeg er dragen af Vand.

6.

Taget du dække med røde Tegl,
Af Steen du opføre den Mure;
Ned da skal du rive saa brat
Det ufelig Kirkefyur.

7.

Hør du, kjære Fru Inge!
Gud haver velsignet dit Liv,
Føder du mig en Søn saa hold,
Da est du en Dannevir.

8.

Hør du, kjære Fru Inge!
Du est en Kvinde velbaarn,
Føder du mig en Søn saa hold,
Da bygge du Kirken et Taarn.

9.

Føder du mig en Datterlil,
Da sætte du kun et Spiir;
Ridderen kneiser saa strunt og stolt,
Men for Kvinden er Ydmyghed Siir."

10.

Det var sig Herr Afler Ryg,
Han beder sadle sin Hest,
Saa rider han udi Ledingsfærd,
Som til en Bryllupsfest.

11.

Det stod paa udi Uger,
Sa vel udi Maaneder ni;
Det var sig Herr Afler Ryg
Han fejred i alle de.

12.

Det var sig den gjevelig Heli,
Hannem lyfter nu hjem at fare;
Hjelmene var af hiint røden Guld,
Hannem fulgte saa sab'r en Skare.

13.

Det var sig Herr Afler Ryg,
Saa listelig da han lo;
Der han kom paa den grønne Bakke,
Da skued han Taarne to.

14.

Tal have stoltten Fru Inge,
Hun var sig en Dannevir;
Hun stænkte sin Husbond Søner to
Til Gammien og Tidsfordriv.

15.

Den første af de Søner to,
Ham kaldte han Esbern Snare,
Han blef saa stærk som den vilde Bæ,
Og mere snel end en Hare.

16.

Den Anden kaldte han Axel,
Han blef en Biskop from;
Han brugte sit gode danste Sværd,
Som Paven sin Stav i Rom.

17.

Hil være den Kæmpe, som seierrig
Hjemdrager med stoltten Skare,
Og finder i Buggen Tvillinger to
Som Axel og Esbern Snare!

Oehlenschläger.

Nr. 14.

Bægersang.

Andante con moto.

A. P. Berggreen.

1. Gjennem Mo-ser og ra-sen-de Siv vi gaar Med Bøsser og væl-di-ge

mf *f*

(Til sidste Vers.)

Stov-ler paa 3 Maane-skin. Men naar Da-gen ly-ser paa

p *f*

o-stre Døst, Kommer Fru-en med Viin ud-i høi-en Døst 3 Sol-skin.

2.
Til Høire, til Venstre man hører Kvald,
Og Vandet rødmer af Maagernes Fald
3 Maanestkin.

3.
Den stolte Svane, den hvide Fregat
Seiler høit gjennem Luft ubi dunkle Nat
3 Maanestkin.

4.
Men den tumler ned og mistet sit Bær,
Og med Roser glimre dens Liliefjær
3 Maanestkin.

5.
Sin krumme Hals den endnu engang
Vøster høit, og sjunger sin hule Sang
3 Maanestkin.

6.
3 de lodne Taster vi gjemte vort Rod,
Dhi nu sluktes alt over den sorte Stov
Vort Maanestkin.

7.
Men naar Dagen lyser paa oftre Døst,
Kommer Fruen med Viin ubi Høienløst
3 Solstkin.

Poul M. Møller.

Nr. 15.

Frederik den Syvendes Minde.

Andantino.

A. P. Berggreen.

(Decbr. 1863.)

1. Kong Fred = rit va' en Min = nest = ven, Han av = ted' it det
 sto = er Sti; Hans Un = der = da = ner va' ham nær, Vo'
 hen han drog, her hel = ler der.

2.

Saa uden Stolt aa uden Pragt,
 De Verdens hujest Er aa Magt,
 Na dog saa venle aa gemen! —
 Vo finder vi vel saadan jen!

3.

Han styrde gjennem Storm aa Træng
 De opryht Soer saa trofast hen,
 Na Noerpinnen holdt han fast
 Saa lang, inte hans Dje brast.

4.

Han sov saa tile for vos hen,
 Vor Landes Faer aa kjærre Ven,
 Da Herren tov ham i sin Havn
 Na forde ham i sikker Havn.

5.

Kong Fredrit har de frejle Sinn
 Mæst stært de kontrære Sinn;
 Nu har han niuet a Trejsens Land;
 Men Skibet staar, som han det fand.

6.

Nu overlader Styr aa Land
 Han te sin udbalt Eftermand;
 Gu gi ham Viisdom, Mo aa Kraft
 A styrer u' a Stormes Magt!

Af en Ronde i Kyrkirke Sogn i Angel.

Kong Valdemars Dagf.

Allegretto.

H. W. Gade.

1. Paa Sjølunds jag-re Sletter, Ved D=ster=so=ens Bred, Hvor Skoven Krandsje

p *mf*

flet=ter Om Engens Blomster=bed, Hvor Sol=ver=fil=den gli=der Nu ved Nu=

f *mf*

i=nens Fod, Der stolt i gam=le Ti=der En Kon=ge=bo=lig stod.

f *mf*

2.

I Borgens gylbne Sale
 Sig rørte muntret Liv,
 Der hørtes hjemtsjom Tale
 Og lystig Lidsfordriv.
 Kong Valdemar der bygged
 Saa fast sit Kongehuus,
 Som det hans Liv betrygged
 Til Verden sank i Gruus.

3.

Da røres Horn og Bue,
 Med Kongen Hingsten sprang,
 Og snos i Solens Rue,
 Og sig mod Skoven spang;
 Med lystig Jægerstare
 Paa hviden Ganger floi
 Den Konge tidt med Hare
 Henover Stub og Hoi.

4.

En hellig Paaskestemorgen,
 Da Ditesfangen lod,
 Og af Langfredagsforgen
 Den store Fryd frembrød,
 Bildt Bøgerhornet blanded
 Sin Lyd med Klerkers Sang,
 Og frygtløs Hare standed
 Midt i den Kirkegang.

6.

„Fra mine Fædre rattedes
 Mig gyldne Krone hen;
 Fra Pavens Troen bragtes,
 Den kan han faae igjen!
 Hvis her jeg evigt kunde
 Ved Sagten fryde mig,
 Jeg vilde ei misunde
 Vor Herre Himmerig.“

5.

Da freen mod vilde Skare
 Den Biskop, god og from,
 Bod i Guds Navn dem fare
 Langt fra hans Helligdom;
 Med Kirkens Van dem trued,
 Med Gud og Evighed;
 Men Kongens Harm oplued,
 Han svared stolt og vred:

7.

I Muld for længe siden
 Kong Baldemar er lagt;
 Men sølsomt gjennem Tiden
 Gaar Sagnet om hans Sagt.
 Tidt forser arme Bonde
 Sig end paa natlig Sti,
 Hvor Bøgere og Hunde
 Ham fuse vilbt forbi.

8.

Paa Gangeren den hvide,
 Med lustig Bøgerchor,
 Man seer da Kongen ride
 Saa bleg i Ratten der.
 Saalunde, mon man sig,
 Han høde maa med Nag,
 Og vente paa Guds Rige
 Og Dommens store Dag.

B. S. Ingemann.

Nr. 17.

Niels Ebbesen.

Allegro moderato.

Adam Ochterschlager.

1. Niels Eb = be = sen sid = der med Sorg i Sind Og Haand paa Kind, Han

for = ger i Næt = ter og Da = ge; Thi Dan = ske han var, og hans

Fæ = dre = ne = land Blev blo = digt ud = su = get af gru = som Ty = ran. Grev

Geert var de Dan = ne = mænds Bla = ge.

2.

Kjæf drage ved Natten tre Sæne og fem
 Saa tauke frem;
 Foran dem Niels Ebbesen drager.
 For Morgensol græder ved østlige Vig,
 Skal Hundene lude ved Blodhundens Vig;
 Det Byden Niels Ebbesen mager.

5.

Med Rastefulds Rædsel paa blege Kind
 Og Skræk i Sind
 Fortvivlende sees han sig vride;
 Nu Hsene blaane og Borthunden gjoer,
 Fæst Ravnene skrige, da Plageren døer,
 Og Gæsterne staae der saa hoide.

3.

Knap Dagkjeret tindrer ved Randers Vig,
 Da nærme sig
 Med Hlen de modige Byder.
 Med Hast de om svingrende Gæstefal stod;
 Nu Glæden berusede Gæster forlod,
 Da Ebbesen ind til dem bryder.

6.

De Byder foer hastig om over Land,
 Og alle Mand
 Sig samle med Baaben paa Thinge,
 Fra Aalborg og Vendsjøsfel ile de frem,
 Niels Ebbesen stilles i Spidsen for dem,
 Og kjætte de Baabene svinge.

4.

Niels Ebbesen farer ad Døren ind
 Med Hævn i Sind,
 Og frem mod Herr Greven han triner.
 „Blodgjerrige Hund, du gjør Verden ei Gavn;
 Du, Satan, og far til dit Hjem i Guds Navn!“
 Alt Sverdet mod Isen ham hviner.

7.

For Hesten blev gjort den tolvte Gang,
 Med Jammersang
 Seer Thydsten til Grædsen at finde;
 Thi mandig færed Byder ved Nat og ved Dag,
 Niels Ebbesen faldt i et standende Slag.
 Hver Dannemand hædre hans Minde!

J. H. Smidth.

Nr. 18.

Jägare-Sång.

Allegro.

O. Lindblad.

1. Hal-loh, hal-loh, hal-loh! I slum-ran-de lun-dar, I

f *mf*

spe-jan-de hun-dar! Hal-loh, hal-loh! I klip-por, som

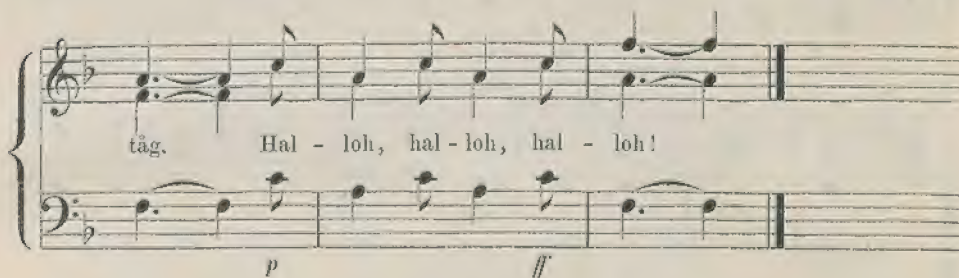
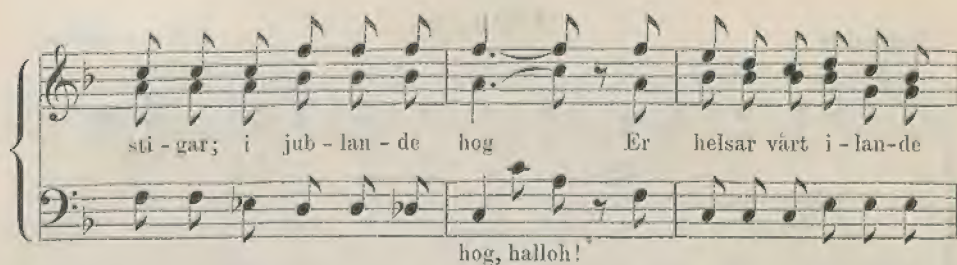
f *p*

sva-ren Ur-ljus-nan-de sva-ren, I vild-djur, som

f *p*

sprin-gen, I fog-lar, som svin-gen Kring Jä-ga-rens

f

2.

Halloh, Halloh!
I fredliga byar,
I tumlande skyar!
Halloh!
I blomstrande dalar,
I grönskande salar,
I klippiga nästen!
Det manar til festen;
Det sjunger i skogarnes innersta vrå:
Till jagten, till jagten; halloh!
Halloh!

3.

Halloh, halloh!
Hvad toner, som svalla,
Hvad echo, som skalla!
Halloh!
Demantprydda händer
Från klippor och stränder
At jägaren vinka,
Dryaderna blinka,
Diana framruser från trakt och till trakt,
At leda vår svärmande jagt.
Halloh!

4.

Halloh, halloh!
Långt sorgen försvinne
Från jägarens sinne!
Halloh!
Bland sjungande vindar
I björkar och lindar,
Bland blommande fjellar
I morgnor och qvällar,
Kring sjöar och berg går vårt herrliga lif
Med faran till tidsfördrif.
Halloh!

5.

Halloh, halloh!
Mod växer i barmen
Och kraft uti armen.
Halloh!
Och hoppet är läran,
Och mödan är äran
På jägarens bana,
Och grön är hans fana,
Och frisk är hans blick, såsom källan i lund.
Hurra för vort jägarförbund!
Halloh!

C. H. Säterberg.

Sippan.

J. C. F. Häffner.

Andantino.

1. { Här - old för den un - ga Flo - ra, Ni - ger blygt min knapp för
Vä - rens gry - en - de Au - ro - ra Med sin nek - tar fo - strat

dig } Sinekt af hen - nes ro - sen - fing - rar, Flo - ra
mig }

klä - der sig till brud, Och af bäs - kens silf - ver

sling - rar Skär - pet kring sin grö - na skrud.

2.

Ach! jag sjelf, som dig nu bädar
Hjertats vår i gladt behag,
Blott en morganskyt jag skädar
Af din njutnings långa Dag.

Nöjd at förutse din lycka,
Fort och lätt jag tynar af;
Går, när Strålarne mig trycka,
Tålig ned i stilla graf.

Nr. 20.

Min visa.

Allegretto.

Text og Musik af E. G. Geijer.

He - la verl-den løper, søgs det, kring, løper, søgs det kring; Jor - den

p He - la verl-den lø - per, søgs det, kring; Jor - den

sjælf lær dan-sa med i ring, lær dan-sa med i ring. Verldens barn och ha-sta

sjælf lær dan - sa med i ring. Verl - dens

Vil-ja ic - ke ra-sta, Och för-lö - pa sig för in - gen ting. Verld, tumla

barn för - lö - pa sig för in - gen ting. Verld, tumla

dig! Jag har min sang før mig, Jag har min sang før mig. I det

dig! Jag har min sang før mig. *dolce*

stil - la vill jag bo, Jag vill ha ro, Jag vill ha ro!

Nr. 21.

Bønnens Bessigheffe.

Andante.

L. v. Beethoven.

p 3 Se = ju Chri = sti Frel = jer = navn Di

p 3 Se = ju

vo = re Knektal hoi = e, Kun da vil

cresc. *p*

Gud i Fa = der = navn Os tjær = li = gen op =

1ste St. Kun Hd = myg = hed

hoi = e; 2den St. Kun Hdmig = hed ei dri = ver Spot Ved

3die St. Kun Hd = myg = hed *cresc.*

Se = sum Christ at kal = de Drot Til Guds, hans Fa = ders,

Se = re, Til Guds, hans Fa = ders Se = re.

2.

I Jesu Christi hulde Navn,
 Sog, o min Sjæl, din Hvile;
 Da Hjertet udi Livets Favn
 Kan lee ad Dødens Pile!
 Stol du paa Frelsernavnet trygt,
 See, Naadens Guns, paa Sandhed bygt,
 Skal trodse Helveds Porte!

3.

I Jesu Christi dyre Navn
 Saa bed nu alle Dage
 Den Helligaand, at til dit Gavn
 Han kjærlig vil det mage,
 At her du luttres meer og meer,
 Indtil du hieset klarlig seer
 Guds Son i Fadersarmen.

Efter Grundtvig af Wexels.

Nr. 22.

Den Christnes Haab.

Con moto.

L. v. Beethoven.

1. „O Grav, hvor er du mørk og kold, Hvor ræd = sel =

p

fuld din Skygge! Mod dig kan in = tet Sværd og Skjold Den

cresc.

1. St. O Gra = ven Alt maa slet = tes

mf

Stær = ke jelo be = træg = ge. 2. og 3. St. O Graven Alt maa slet = tes

f

nd; Hvo kan i Gra = ven pri = je Gud?

p

2.
Saalunde led i Israet
De mørke Klagesange,
Men Herren bød, og Hjsets Bøld
Brød frem i Straaler mange;
Min Frelser, Alt har du frembragt,
Du brød og Gravens skumle Magt.

3.
For mig er Døden ikke haard,
Skjøndt tidt den haardt mig saared,
Skjøndt jeg paa taase Kirkegaard
Har offret tunge Taarer;
Jeg veed det dog, bag Grav og Død
Fremgæther en herlig Morgenrød!

4.
Hift over Himlens Stjernehær,
Paa Fredens lyse Bange,
Hvor hos Gud Fader Solnen er
Og beder for de Mænge,
Der skal og vorde mig bered
Et lyst og saligt Blivested.

5.
Der skal jeg atter favne dem,
De forudgaaene Kjære;
Der skulle vi i Fredens Hjem
Forjamlet evig være,
Og skue klart, med luttret Sandt,
Vor Frelser i sin Gudsdomsglands.

Pastor Røndeisen.

Nr. 23.

Gjensyns-Haabel.

Andante con moto.

F. Mendelssohn-Bartholdy.

1. 3 Herrens Naad be- stemt det er, At vi fra Det, vi mest har kjær, Maa
2. 3 Rosens Knop dit Haab du seer, Op- syl- del- sen du troer alt nær; Du

stil- les, maa stil- les. Dog er os in- tet Gud saa svært Som det, fra
stuffer dig, du stuffer dig. Ud- fol- det den om Morgnen staaer, Men visner,

hvad vi ha- ve kjær, At stil- les, at stil- les, at stil- les.
for du Afstnen naaer; Du stufed dig, du stufed dig, du stuf- fed dig!

sf *p* *pp* *Verte*

3. Dog—naar vi stil = les maac paa Jord, Der Trost er i det Af=steds=ord, Som

p *mf*

Bennen si = ger til sin Ven, Det ri = ge Ord: vi sees i = gjen! Vi

f *p*

sees i = gjen, vi sees i = gjen, vi sees i = gjen!

Tilbeds efter det Andste.

pp

Nr. 24.

Jægerchor af „Coryanthe.“

Allegro marcato.

C. M. v. Weber.

1. { Nu glo=der Vjerget i Morgenpragt,
3 Stoven su=fer den muntre Jagt,

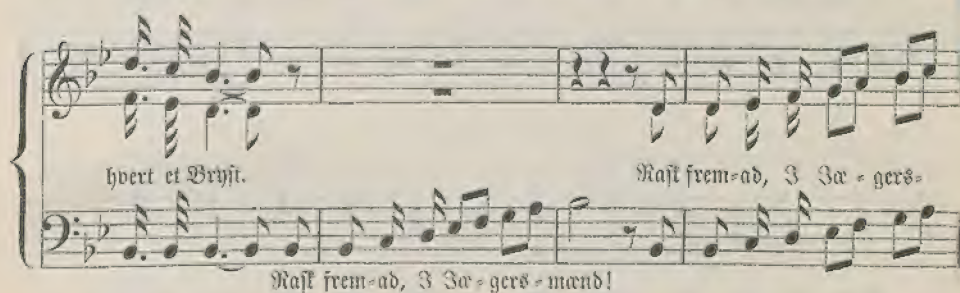
f

**)*

*) Balshornet efterlynes.

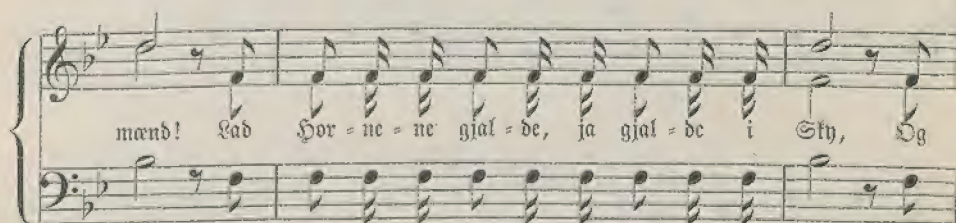

Nu Dagen græyer med frei-dig Lyt, Og høit sig hæ-ver

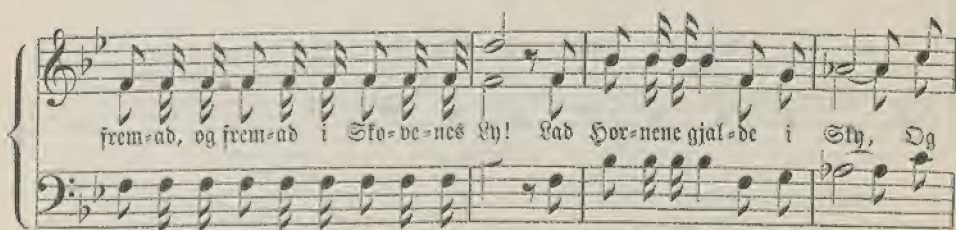

hvert et Bryjt. Rast frem-ad, 3 Bæ-ger-s-

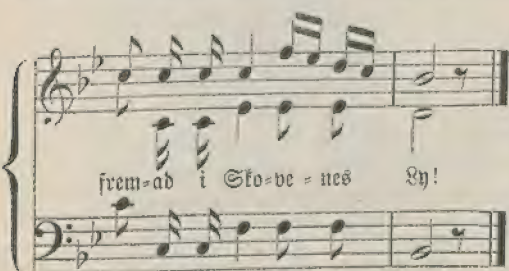
Rast frem-ad, 3 Bæ-ger-s-mænd!

mænd! Lad Hør-ne-ne gjal-de, ja gjal-de i Sky, Og

frem-ad, og frem-ad i Sko-be-nes Ly! Lad Hør-nene gjal-de i Sky, Og

frem-ad i Sko-be-nes Ly!

2.

Nu fejrer hurtigt det gylde Lys,
Og Pilen udsender Dødens Gys;
Den naaer til Ormens høie Bo,
Til Slangen dybt i Skovens Ro.
Rast fremad, 3 Jægersmænd!

o. s. v.

Oversat af p. pn.

Til Friheden.

Andante maestoso.

Grosk.

1. { Fri = hed, du det re = ne Hjer = tes dy = be Trang, }
 Du, hvis Navn a = le = ne Har en her = lig Klang, }

Døe = ler du ei gjer = ne Paa vor stal = fels Jord?

Er det kun i Stjer = ne = Him = len at du boer.

2.

Ja, hvor Herrens Flamme
 Har i Sjælen Bo;
 Hvor ved Fædres Stamme
 Hjertet hænger tro;
 Hvor der endnu ere
 Bolde Mænd, som kjælt
 Slaae for Ret og Ære,
 Boer den frie Slegt.

3.

Frihed, du det rene
 Hjertes dybe Trang,
 Du, hvis Navn alene
 Har en herlig Klang,
 Vi din Pries istemme,
 Frihed, stærk og sand,
 Som du her har hjemme
 I det danske Land.

Tilbeets efter det Tydste af p. pn.

Nr. 26.

Bed Solnedgang.

Allegretto.

Aug. Mühling.

1. End So-len paa Him-me-len lu = er 3 Af-te-nens glo = den = de

p

Skjer; Men snart du ei læn = ger den stu = er, Den

f

syn = ker bag Sko = ve = nes Træer.

2.

Fra Taarnet nu Klokkerne ringe
Til Hvile den majsomme Dag,
Og Hyrderne Hjordene bringe
3 Læ under stjermerne Tag.

3.

Nu Ploieren spænder fra Ploven
Og søger til hjemlige Bo,
Nu Fuglene tie i Skoven,
Og hele Naturen har Ro.

4.

Min Aften, o Himmel, du sende
Saa kvægende, rolig og støn,
Saa klar og ventlig som denne.
See, det er min eneste Bøn!

Efter det Tydste af p. pn.

Sang til Norges Flag.

Con moto.

L. M. Ibsen.

1. Mens Nord = ha = vet bru = ser mod fjeld = bhgt Strand Og stol = te Er = in = dringer
 væf = ter Om Fæ = dre = nes Ry, som til fjer = ne Land Det
 bar paa de nor = di = ste Sne = ler. Op, Nordmænd, sjuu = ger til
 Har = pens Slag En Sang for Nor = ri = ges un = ge Flag!

2.

Du Blomster af Palmen paa Friheds Grund,
 Skjon est du at stue trefarvet.
 Det hvide Kors i den røde Bund
 Det har du af Dannebrog arvet;
 Men Hjerterbladet, det mørkeblaa,
 Af Friheds Marv maatte først fremgaae. :

3.

Fra Himlen kaldt Dannebrogesfanen ned,
 Blev Tvillinglands = Snekkernes Smykke
 Og stod gjennem Sekler i Krig og Fred,
 Omstraalet af Hæder og Lykke.
 O Flag for Norrig! stand evig saa,
 Mist aldrig dit Hjerterblads hvide Blaa! :

C. N. Schwach.

Nr. 28.

Andante.

Kongen i Leire.

J. F. Reichardt.

1. Der var en Kon-ge i Lei = re, Heel tro = fast til sin Grav. Hans

Se = ste = mo, hin sei = re, Ham i Do = den et Guldhorn gav. Det

elst = te han saa saa = re; I hvert et Gja = ste = bud Hans

Di = c joem = med i Taa = re, Saa tidt han stak det ud.

2.

Og da sig nærmed hans Ende,
Uddelte han Stab og Vand
Til hver en Ven og Frænde;
Kun Hornet gjenste han.
Engang i Hostens Dage
Han sad ved Egebord
Med sine Kæmper sage
Paa Leire ved Sjøfjord.

3.

Der stod den gamle Brave,
Drak Rivets sidste Glod,
Og kasted den hellige Gave
I Sjøfjorens Skød.
Igennem dybe Taage
Han blak det synke seer;
Da jegned hans Dienlaage —
Drak ei en Draabe meer.

Efter Gothe af Ochlen schläger.

Vermelands pris.

Andantino.

Svensk Folkevise.

1. { Åck Ver - meland, du skö - na, du herr - li - ga land! Du
 { Ja om jag kom-me midt i det för - lof - va - de land, Till

mf *p*

kro - na för Sve - a - ri - kes län - der! } Ja, der vill jag
 Verm - land jag än - då å - ter - vän - der. }

f

lef - va, ja, der vill jag dö; Och en - gång i - från Vermland jag

poco riten. *mf* *a tempo*

ta - ger mig en mö, Så vet jag, att al - drig jag mig ang - rar.

f *p*

2.

Och Vermelands gossen han är så stolt
och glad,

Han fruktar för intet uti världen;
När konungen bjuder, så drager han
åstad

Bland kulor och blixtrande svärden.
Ja! vore det Ryssar till tusendetal,
Han ej dem alla fruktar, han vill ej
annat val,

Än dö eller segra med ära.

3.

Och skulle han ej strida med glädje och
med mod,

Och lifvet sitt våga, det unga?
Der hemma sitter moder och beder för hans
blod

Med bruden, den älskade, unga;
En Vermelands flicka, så huld och så skön!
För kung och land han strider, och hon
skall bli hans lön,

Ho kan honom då öfvervinna?

A. Fryxell.

Nr. 30.

Drottningens visa.

Andante.

Vermelandsk Folkevisc.

1. In - gen dyrk och in - gen nye - kel Kan upp - lå - ta det - ta
bröst; In - gen men - ni - ska finns det på jor - den, Som kan
gif - va mig nå - gon tröst.

2.

Alla mina glada dagar
Uti sorg förvandlat sig.
Här är ingen, som jag känner,
Fastän alla så känna de mig.

3.

När himm'lens klockor klämta
Sista timmer efter mitt lif,
Då blir mig den glädjen uppenbarad,
Som har varit fördolder för mig.

Finsk Folkesang.

Allegretto e risoluto.

(Fra Savolax.)

1. Skjult mel-lem Byr-re-ne lig-ger min Hyt-te, Dybt in-de i mit Soumis
 Hjem-ne Land, So-en frem-tit-ter bag Træ-er-nes Stammer, Morg'n'en sig
 spei-ler i dens stil-le Vand. Træ-la la la la la! Træ-
 la la la la la! Gjen-syd du gi-ve, mit Fin-lands Skov!

2.

Hjogen i Trætoppen sukker saa slittig,
 Priser sin Veilers Skjonhed høit i Sang;
 Hyrdernes Spil paa den fjerne Græsgang
 Fylder mit Øre med liflig Klang.
 |: Træla la la la la :|
 Gjensyd Du give mit Finlands Skov! :||

3.

Det er min Sjæls eget Sprog, jeg fornemmer,
 Hører jeg Hyrdens Suse, Foskens Rald;
 Selv kan jeg ei lægge Baand paa mit Hjerte,
 Echoet lofter jeg frem ved mit Rald.
 |: Træla la la la la :|
 Gjensyd Du give, mit Finlands Skov! :||

Nr. 32.

Ungarsk Nationalsang.

Andante.

A. Doppler.

1. Dig mit Fædre-land, til-hø-rer jeg med Sind og Sjæl!

El-sted jeg ei dig, hvem skul-de jeg da el-ste vel? See, dit

Vil-led gjem-mes i mit Hjertes Hel-lig-dom! Dog, i-fald du

tru-es, styr-ter selv jeg Templet om.

2. Ja, mit sidste Søl endnu skal være Hjertets Løst:
 Din Betsignelse, o Gud, du Hjernte Ungarsk Folk!
 : Men jeg siger Ingen det, hvor høit jeg elsker Dig, :
 Og al du det Kjæreste i Verden er for mig. :

3. Trofast følger jeg dit Fjød, som var du Stigge jeg,
 Dog ei blot inedens Solen skinner paa din Vej;
 : Men som Stiggen længe, nærmere mørkt Aften sig,
 Saa min Sorg vil voge, seer jeg Fæder true dig. :

4.
 Hvor Potaten dig til Ere løstes, gaar jeg hen,
 Bedet, at dig Lykens Glands omstraalet maa igien.
 : Sommer Bageret, Høndt Vinen den er bitterjød,
 Al, thi Taarer for mit Fædreland jo deri flød! :

Efter Alexander Petöfi.

Ungarsk Folkevise *).

Andante.

Un = gar = ste Folk, din Nød er haard! Hjen = den med

f mf

Old og Sværd dig slaar. Hvilken Haan du dog maa li = de,

Sonder = brud = te Skaar! Un = garns Folk, at, naar

p

Var = ges dog dit Saar? Du er jo knust som et

mf

*) Under de Kataklystiske Urofigheder i Slutningen af det 17de Aarhundrede blev denne Sang digtet og komponeret af en af Kataklystis Tilhængere, Beresfingi. Den dens Afslutning blev forbudt af Regjeringen.

Staar! Ormens Kloer dit Hjer-te sli = de; Ungarn du for = gaer!

Edu. Rembke.

Nr. 34.

Mazurek.

Vivace.

(Polsk Folkedands.)

1. Slaa med Hæ = le = ne Ma = zu = rer, Saa at Jun = ker der = af¹⁾ springe,
2. Sno Ver gla = de nu i Min = gen, Og med Blomster 3 Ver frandsfe!

1. Og du Ka = sta²⁾, let og ly = stig Med din Ven du nu dig svin = ge.
2. Sa, Ma = zu = re = ren kun le = ver, Naar han kæm = per, naar han dand = ser.

¹⁾ -- nemlig af de jernbeslaaede Stoulehæle. ²⁾ Kasta, Diminutiv af Katarzhua = Catharina.

De polske Legioners Sang^{*)}.

Allegretto.

Gajnski.

1. End har Po = len ei vi mi = stet, Thi end-nu vi le = ve;

p

Hvad os frem = med Vold fra = vri = sted', Vi med Sværdet frø = ve.

Før os, du, Dom = brow = sti! Lad os hjem = ad i = le

mf *cresc.*

Der med Føl = fet jam = les; Før vi vil ei hvi = le.

*) — som i Aaret 1807 kom tilbage til Polen med den franske Hær.

2.
Over Weichsel, over Warta
Bei vi let vil finde,
Og vi skal af Bonaparte
Lære Seir at vinde.
Høer os, o. s. v.

3.
Som Tjarnjetski kom til Posen
Hift fra Nordens Lande,
Komme vi at frelse Polen;
Her igjen vi stande! —
Høer os, o. s. v.

4.
Gamle Fader, vort til Taare,
Naaber til sin Datter:
„Pauker hører jeg! Vist Bore
Komme hjem nu atter!“
Høer os, o. s. v.

Efter Wybittski.

Nr. 36.

Allegro moderato.

Polsk Solsdattervise.

(fra Kædjen Ratibor.)

1. Brev kom fra Ma = jo = ren, Kri = ge = ren maa ly = de; Bort jeg
skal mar = sche = re, Bort jeg skal mar = sche = re, Op til Kri = gen bry = de.

2.
Med min gamle Moder
Maa jeg Afsted tage;
: Hift til Preussens Grændse :
Stal vi Alle drage.

3.
Hift til Preussens Grændse
Stal vi alle ile;
: Men de mørke Tanter :
Tungt paa Sindet hvile.

4.
Snart ved Ratibor skal
Krigstrompeten lyde;
: At, som Havets Bølge :
Blodet da vil flyde.

5.
Kampens Lue tændes
Da i alle Egne;
: Snart vil manges Kriger :
Fjernt fra Hjemmet blegne.

6.
Kampens Lue blusker
Blodred alle vegne;
: Snart vil manges Moder :
Se sin Son at fegne!

Julius Paludan.

Nr. 37.

Polsk Soldatervise.

Con moto.

1. Vil du ha = ve go = de Da = ge, Skal du Plads i Hæ = ren ta = ge!

Du kan troe, det er ei il = de, Hver Dag har man her = ligt Gil = de, —

Laa = rer nok!

2.

Naar de hverve sig Soldater,
 Love dristigt de Duktater;
 Siden g'et de noget Mindre,
 La'er dog og, maa du erindre, —
 Kun dit Liv!

3.

Karabinen de dig gibe;
 Høst du fri derfor gad blive;
 Men saa artigt de dig bede,
 Gode Stofke har de rede
 Til din Ryg!

4.

Sabel stal Soldaten have,
 Ana og Fod bli'er sat ilave;
 Om han nok saa strunt polterer,
 Bansteligst han dog marscherer
 Dem tilpas!

5.

Han paa Ordre strax stal „stille“,
 Kommer han da lidt for silde,
 Flaas hans Ryg med tunge Svøber,
 Medens blødende han løber
 Rakken ned!

6.

Slugte Kræfterne Krabaten,
 Styrter Hæsten med Soldaten,
 Kammerater hjælpe ikke,
 Ride fremad, la'e ham ligge,
 Skrige: Marsch!

7.

Riget findes, end det kjendes,
 Til en Feltstjær Bud der sendes;
 Han forordner da Rikstjen,
 Manden stryges ud af Risten —
 Og er fri!

8.

Trende Salver man nu styder,
 Og et Requiem der lyder;
 Rivet, fuldt af Savn, er omme,
 Og en Tambour slaer paa Tromme
 Ved hans Grav!

G. G. W. B.

Nr. 38.

Mazur.

Moderato.

(Polsk Folkevise.)

1. Vee os, vee, Ma = zu = rer, vee! Spurgtes for saa svar U = lyt = te:
 2. Som i = blin = de gif vi om, Tryg = ted ei for on = de Da = ge;

Vi af Thyd = sten flaa = ed see os, Mens vi drøm = te os saa tryg = ge,
 Da lod Her = rens stren = ge Dom, At os Thyd = sten skul = de pla = ge,

Vi af Thyd = sten flaa = ed see os, Mens vi drøm = te os saa tryg = ge.
 Da lod Her = rens stren = ge Dom, At os Thyd = sten skul = de pla = ge.
 G. G. B.

Landmandens Bølge.

Andante.

(Polsk Folkevise.)

1. Tidt har alt So = lens straa = len = de Du = e Da = ge = ne

p

smjkt med Glands saa rig; Hvi mon min Him = mels Ds fra sin

p

Du = e End ei vil ly = se ret for mig?

p

2.

Kornet saa kraftigt rundt om sig hæver,
 Snart sine A' det sætte vil;
 Markerne grønnes; af Tragt jeg hæver:
 Min Guede seer jeg Intet til.

3.

Nattergalsang fra Haverne klinger,
 Kvindenes hele Chor gi'er Svar,
 Skovfugleflaren muntret sig svinger;
 Ene for mig den Trøst ei har.

4.

Jorden nu dække Blomster saa mange,
 Vandflodens Rød er længst forbi;
 Rige paa Farver Engene prange;
 Al, ingen Blomst groer nær min Sti!

5.

Venlige Vaarsol, send mig din Straale!
 Hør en bekymret Faders Bøn!
 Marken med Taarer vaded' jeg Arme!
 Ragt mig dog ei mit Arbeids Løn!

G. G. W. B.

Nr. 40.
Tilbedelse.

Andante.

(Mährisk Folkesønge.)

1. Bjer = ge og Høi = e og stil = le Dal! Tan = ken 3

hø = ved fra Tor = dens Kval, Naar min Gang til E = der var,

Me = dens Maa = nen skin = ned klar.

2.
Stjernerne funkede ned til mig,
Himlen azurblaa hvalvede sig,
: Og som paa indviet Sted :
Aanded Alt en hellig Fred.

3.
Tidt mellem Bjergene vandred jeg,
Og gjennem Dalene gik min Vej;
: Tanken vendt mod Himmelen, :
Svandt umærket Tiden hen.

4.
Taus prisste Hjertet den Herre stor!
Alt slakte han ved sit blotte Ord!
: Altså, god, uendelig, :
Mægtig og saa naaderig.

5.
Himmelens Hvalving forkynder din Magt,
Rige Gaver din Godhed har bragt;
: Himlen, Jorden prise dig, :
Hjertet i Kjærlighed boier sig.

6.
Hele din Skabning paakalder dig:
Englen, som høit opfanger sig,
: Ormen, som i Stødet gaaer, :
Træet, som fængslet til Jorden staaer.

7.
Saaledes gaaer jeg i hellig Fred,
Herren paa Veien følger med;
: Vandrer jeg kun i hans Navn, :
Fører han mig til Himlens Havn.

Nr. 41.

En mährisk Skjæmtevis^e *).

Allegretto.

1. Hør nu lidt, I go = de Ven = ner! Sø = re Ting i Bohmen hæn = der:

Tænk Jer, de har øds = let læn = ge Af en Pung med in = gen Ven = ge.

2.

Videre de drive Spøgen:
 Trække Skjorten af en Nogen,
 Af en Fod de Skoen tage,
 Som var blottet alle Dage.

3.

Veenløs op i Linden kryber
 Efter Fugl, som ikke flyver;
 Armlos kaster Stene paa ham,
 Mens den Stumme raaber: slaa ham!

4.

Blind Mand sees fra Krattet lige,
 Død Mand hører, hvad de sige;
 Tandløs lystigt Nodder knækker,
 Og en Vid den Døde vækker.

Hr. Sm.

Nr. 42.

Hymne til Maria.

Adagio.

Enkelt Stemmer.

(Folkesang fra Ischia.)

1. Shuger høit i Chor til = sam = men: Hil Ma = ri = a, hil dig!

p

*) Sigeude Sange kaldes i Norge „bagvendte“ Viser.

A = men! Him-mel, Jord og Hav for = nem = me Glad din

Priis af hver en Stemme. Jublen = de i Fryd og Gam = men, Synger

Al = le nu til = sam = men: Hil Ma = ri = a! Hil Ma = ri = a!

ri = a! Hil Ma = ri = a, hil dig; A = men!

ritard.

2.

Ei kan stjernetladte Himmel,
Ei kan Eugens Blomstervrimmel,
Ei kan Solens lyse Straale
Med din Herlighed sig maale.
Derfor vi med Fryd og Gammen
Synge Alle nu tilfammen:
Hil Maria! o. s. v.

3.

O Maria, Dronning hoi!
Vi os Alle for dig hoi,
Af vort Hjertes hele Hylde
Vi med Kjærlighed dig hylde.
Lov og Priis dig værel! Amen!
Synger Alle nu tilfammen:
Hil Maria! o. s. v.

Efter det Italienske af p. pn.

Jesusbarnets Tilbedelse.

(Folketsang fra Palermo.)

Andante.

1. See, Je = sus = bar = net fød = tes I Fat = tig = dom saa stor; Ei

Svob, ei Ild til Bar = me Han fandt, da han kom til Jord. Ma = ri = a sig

poco cresc.

glæ = der, Men Sa = ta = naa græ = der, Da han til Ver = den er

p

kom = men, Som frel = ser os Hver og En.

2. Nu hvert et Afsyn straal'er,
 Thi Frelseren er født,
 Og hver en Blomst sig aabner,
 Thi Verden er ei forødt.
 I Hyrder, I Fromme,
 I Alle maac komme
 Herhid at tilbede Barnet
 I al dets Majestat.

3. „Gud, Væ i det Høie!“
 Saaledes Sangen lod,
 Og Englene med Palmes
 Vor Frelser Velkommen bod.
 Maria, hans Moder,
 Og Joseph, hans Fader,
 De knælede ned ved hans Kribbe
 Og tilbad det spæde Barn.

Efter det Italienske af p. pn.

Nr. 44.

Den hellige Jomfrues Preis.

Andante.

(Folkesang fra Lombardiet.)

1. Jom = fru hoi = e, For mit Di = e Straa = ler du, Ma =

sempre p

ri = a kjær! Du al = e = ne Er den Ne = ne;

Al = drig No = gen kom dig nær, Al = drig No = gen kom dig nær.

2.

Saligheden
 Helt fra Eden
 Ryser af dit Aasyn ud.
 Mere herlig,
 Mere hjertelig
 : Ingen er foruden Gud. :|

3.

Diets Stjerne
 Fra det Hjerne
 Bæfter Kjærlighedens Lyst.
 Dine Blikke
 Gjennemstikke
 : No som Pile høvert et Bryst. :|

4.

Dine Hænder
 Diet blænder,
 Straaler klart som Perlemaer.
 Ja, Guds Moder,
 Alle Goder
 : Gi'er du Hver, som paa dig troer. :|

5.

Dronning hoi!
 Dybt sig bøie
 For dig Himmel, Hav og Jord.
 I dit Hjerte
 For hver Smerte
 : Kjærlighedens Vindring boer. :|

Verte

6.

Salig Glæde
 Højt at træde
 Frem i Himlen, dig at see!
 Hjertet luer,
 Og jeg gruer
 : Ei for Dødens kolde Bæ. :

8.

Høit vi prise,
 Ære vise
 Dig for slig en Moder, Gud!
 Ja dig være
 Lov og Ære
 : For dit høie Skærbud! :

7.

Fri os Alle
 Fra at falde
 For vor Arvefjendes Rist!
 At jeg taber
 Ei min Skaber,
 : Dertil hjælper du forvist. :

9.

Dig slet Ære,
 Ewig Ære!
 Det, Maria, er vor Bøn.
 Gid dit Øre
 Ønstet høre,
 : Du, Maria, og din Søn! :
 Efter det Italienske af p. pu.

Nr. 45.

Den neapolitanske Baadførers Sang.

Andante.

1. Maanens Straa = ler Ha = vet be = sin = ne, Vandet be = væ = ge

p

Ben = li = ge Vin = de; Prover min let = te Sol = le, som ghu = ger,

f

Me = dens jeg syn = ger: San = ta Lu = ci = a!*) Prover min let = te

p *f*

Sol = le, som gyn = ger, Me = dens jeg syn = ger: Santa Lu = ci = a!

p *pf*

2.
 : Zephyr den milde
 Sagtelig jukter;
 Indigt paa Volgen
 Vaaden sig vugger; :
 : Damer og Herrer!
 Vaaden I hylde,
 Medens vi hylde
 Santa Lucia! :|

3.
 : Her under Seilets
 Skjærmende Vinge
 Maden vi sætte,
 Vinen vi bringe; :
 : Rivet vi nyde paa
 Speilklare Bode,
 Medens vi love
 Santa Lucia! :|

6.
 : Løber ei længer!
 Aften er herlig,
 Kjølige Lufstning
 Vinter saa kjærlik. :
 : Prover min lette
 Solle, som gynger,
 Medens jeg synger:
 Santa Lucia! :|

4.
 : Volgen den klare
 Binden den lette
 Vader en Somand
 Sorgen forgjette. :|
 : Saa han paakalder,
 Munter i Sinde,
 Sin Helgeninde,
 Santa Lucia! :|

5.
 **) : Skjonne Neapel,
 Byernes Smukke,
 Altid du smiler
 Stolt i din Rykke. :|
 **) : Her, hvor Naturen
 Dødel sig viser,
 Heilig jeg priser
 Santa Lucia! :|

Efter det Italienske af p. pn.

*) Santa Lucia, Neapels Helgeninde, efter hvem en af Stadens skønneste Gader, der gaar ned til Havet, bærer Navn. **) Synges langsommere. ***) I første Takt.

Nr. 46.

Slaget ved Alcader.

(Den 4de August 1578.)

(En gammel spansk Folkesang.)

Andante.

Enflette Stemmer.

1. An = sigt i = mod An = sigt sto = de Der de tven = de

tap = pre Hæ = re, Hiin blev fort af Kong Ma = lu = co, Den = ne for = te

Chor.
Kong Se = ba = sitan, Den Lu = si = ta = ner, Den Lu = si = ta = ner.

ta = ner.

2.

Ynglings=Modet i ham brænder,
 Og han higer efter Striden,
 Agter ikke Fjendens Mængde,
 Men til Angreb giver Tegnet
 |: Den Lusitaner. :

3.

Nu fra begge Sider lyder
 Skjufset med sin Tordensstemme;
 Under Pile-, Kugle=Regnen
 Mangen Helt til Jorden stræktes.
 : Den Lusitaner. :

4.

Snart de Maurers Landsedrag're,
 Splittede, paa Flugt sig give,
 Og som Seierherrer juble
 Kong Sebastians tappre Krig're, —
 |: Den Lusitaner. :

5.

Dog, til Straf for vore Synder,
 Seieren kun fort os glæded';
 For de Bagesle at værne,
 Vi for længe forud standsed'.
 : Den Lusitaner. :

6.

Nu til alle Sider sprede
 Sig de Portugisers Række,
 Medens Blodet af de Slagne
 Til en rædsom Sø sig samler.
 : Den Lusitaner. :|

7.

Kongen overalt man stuer,
 Døden i hans Fodspor følger;
 Sverdet blodigt, brudt er Landsen,
 Og hans stolte Ganger styrket.
 |: Den Lusitaner. :

8.

Thi med Brystet gjennemboret,
 Kan den længer ham ei bære,
 Og han Georg d'Albuquerque
 Om hans Ganger nu maa bede.
 |: Den Lusitaner. :|

9.

Gjerne Georg den ham giver;
 Kongen svinger sig i Sædlen,
 Men med Et man seer ham segne,
 Snart vist Dødens sikkre Bytte.
 |: Den Lusitaner. :

10.

Medens Død han bringer, søger
 Selv sin Død den Lusitaner,
 Raaber: „Nu er Timen kommen,
 Da en Død saa støn og herlig
 : Skal Livet krone!“ : *)

*) De sidste Verser gjengive et af Kong Sebastian ofte gjentaget Udsagn.

Nr. 47.

Fransk Byrdevise.

Allegretto.

(Fra Anvergue.)

Saa gla = de vi gaac Til Mark og til En = ge, Vor Gjer = ning der

pf

maa Rast fra Haan = den os gaac. Ved Ar = beid og Spog Vi

Vi = vet for = læn = ge, Ved Ar = beid og Spog Vi Sundhed vil faae.

Nr. 48.

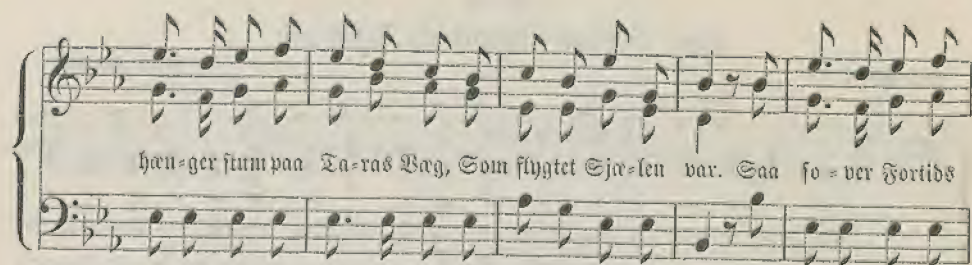
Taras Harpe.

Adagio.

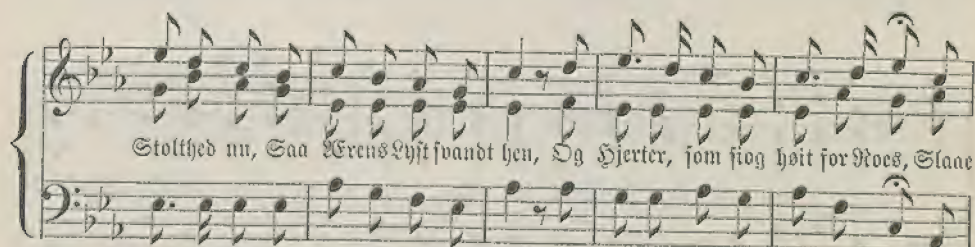
(Frsk Melodie.)

1. Den Har = pe, som i Ta = ras Hal Klang for = dum fuld og klar, Nu

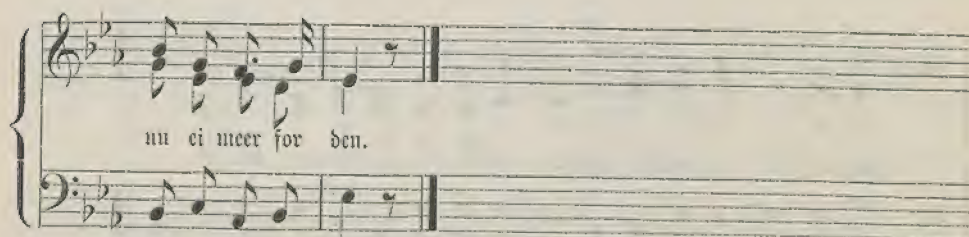
p

hæn-ger stum paa Ta-ras Dag, Som flygtet Sjø-len var. Saa so-ver Fortids

Stolthed nu, Saa Grens Lygt svandt hen, Og Hjerter, som fiog høit for Roes, Slaae

nu ei meer for den.

2.

Ei toner Taras Harpe meer
 For Helt og Frue mild;
 En enkelt Stræng ved Nattetid
 Dog stundom brister vild.
 Saa vaagner Frihed sjelden nu,
 Og hvis dens Suk end lod,
 Det var, naar harmfuldt Hjerte brast
 Til Tegn, den er ei død.

Efter Th. Moore af Chr. Thaarup.

Nr. 49.

Carl Edvard kommer til Skotland.

Con moto.

(Skotsk Folkevise.)

1. En Snef-ke fiolt er paa Bøl = gen blaa Med den æd = le = ste Un = gersvend

p

Der = den faac; Den Svend er faa bold, den Svend er faa fiin, Og Skotlands

Kro = ne han tal = der sin. Han er vel = kommen, Herren den bol = de.

p

2.

Hver Kvinde huer den Ungersvend vel,
 Han stjæler hvert Hjerter, han vinder hver Sjæl;
 Et Ord eller to af hans Mund er nok,
 Saa samles Hovdingen brat i Flok,
 Til at kæmpe for Herren, den bolde.

3.

Han er en Spire gjæv og god
 Af en reen og ædel Kongerod,
 Og Skotlands Hjerter allensind
 Sam sender Hilsen af hver Mund:
 Du er velkommen, Herre, du bolde!

— h.

Nr. 50.

Carl Edvard.

Moderato.

(Skotsk Folkevise.)

1. O, Charles er min Yndling, min Yndling, min Yndling, O, Charles er min

Yndling, den Ungerføvend prud. Det var en Mandag-Morgen, Jeg mindes det end

grant, At Charles kom til vor By Med mangen trofast Mand. 2. O,

Fine *ten.* *Dal segno al Fine.*

2.

O, Charles er min Yndling, den Ungerføvend prud.
 Og som han opad Gaden stred,
 Lydt Hoilands-Piben lod;
 Og alle Folk kom løbende
 Den unge Helt imod.

3.

O, Charles er min Yndling, den Ungerføvend prud.
 O, stærkt slog mangt et Hjerter der,
 Med Frygt og Haab i Løn:
 Og mangen Bon mod Himlen steg
 For ungen Kongesøn.

O, Charles er min Yndling, den Ungerføvend prud.

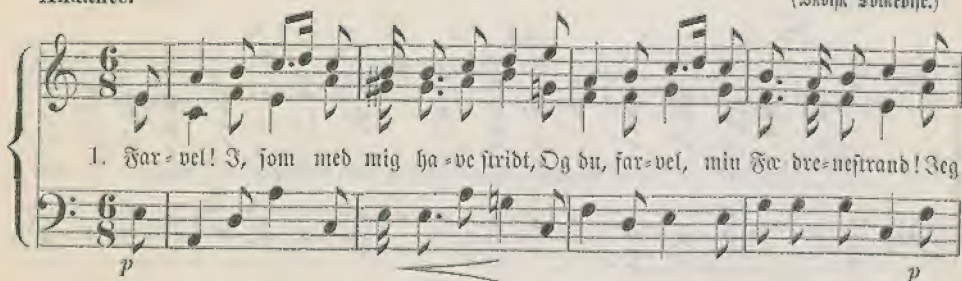
Svend Grundtvig.

Nr. 51.

Carl Edwards Farvel.

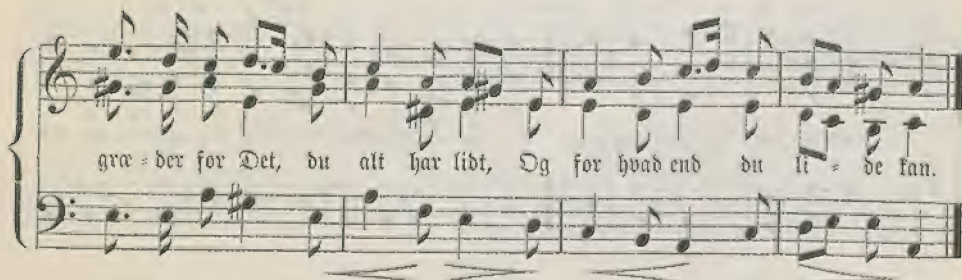
Andante.

(Skotsk Folkevise.)

1. Far-vel! I, som med mig ha-ve stridt, Og du, far-vel, min Fædre-strand! Jeg

p *p*

græ-der for Det, du alt har lidt, Og for hvad end du li-de kan.

2.

O Skotland! hvor var din Skjæbne dog ond!
 Nu er dit Navn kun en Ryd saa tom,
 Du herligste Plet paa Jordens Rund
 Er nu Forræderes Eiendom.

3.

Hvi faldt jeg ei i Eulodens Slag,
 Der faldt saa mangen Ridder stærk!
 O Skotland! at jeg skulde leve idag
 Og sene din Ydmygelses Værk.

4.

Saa far nu vel, du herlige Land!
 O, var jeg dog din Styrke og Trøst!
 Jeg aldrig i Evighed glemme dig kan,
 Skjøndt jeg er bantst langt fra din Kyst.

Abs.

Indhold.

Nr.

1. For dig, som Alting veed og seer.
2. Gud, naar du til Regnskab kalder.
3. Dit Ord, o Gud, som Duggen væger.
4. Gud, Verdens Styrer, Verdens Dommer.
5. Drengen saae en Rose staae.
6. Hovning Bolmer drager afsied til Jagt.
7. Folt og Fyrste, knaler ydmygt ned.
8. Mislende henad de fløvede Veie.
9. Vinden vifter, Føvet stæfver.
10. Hvi staaer du saa eensom, o Birketræ.
11. Hvor Sundet bredt sig bølter.
12. I Skanderborrig Euge.
13. Det var sig Herr Aften Ryg.
14. Gjennem Moser og raslende Siv vi gaae.
15. Kong Fredrik va' en Minnekvæn.
16. Paa Sjolunds fagre Sletter.
17. Niels Ebbsen sidder med Sorg i Sind.
18. Halloh! I slumrande lander.
19. Hårold før den unga Flora.
20. Hela verden løper, sågs det, kring.
21. I Jesu Christi Fjælsnavn.
22. O Grav, hvor er du mørk og kold.
23. I Herrens Raad bestemt det er.
24. Nu gløder Bjerget i Morgenpragt.
25. Frihed, du det rene.
26. End Solen paa Himmelen luer.

Nr.

27. Mens Nordhavet bruser mod fjeldbygt Strand.
28. Der var en Konge i Leire.
29. Aek Vermeland, du sköna, du herrliga land.
30. Ingen dyrk och ingen nyckel.
31. Skjult mellem Fyrrene ligger min Hytte.
32. Dig, mit Fædreland, tilhører jeg med Sind og Sjæl.
33. Ungarske Folt, din Rød er haard.
34. Slaa med Hælene, Mazurer.
35. End har Polen ei vi mistet.
36. Brev kom fra Majoren.
37. Vil du have gode Dage.
38. Vee os, vee, Mazurer, vee.
39. Tidt har alt Solens straalende Lue.
40. Bjerge og Høie og stille Dal.
41. Hør nu lidt, I gode Venner.
42. Synger høit i Chor tilsammen.
43. See, Jesusbarnet fødtes.
44. Zomfeu høie.
45. Naanens Straaler Havet bestinne.
46. Aufsig imod Aufsig stode.
47. Saa glæde vi gaae.
48. Den Harpe, som i Taras Sal.
49. En Snekke stolt er paa Volgen blå.
50. O, Charles er min Yndling.
51. Farvel, I, som med mig have stridt.

Trykfeil.

Nr. 1, 7de Takt, 2den Stemme:

læs:

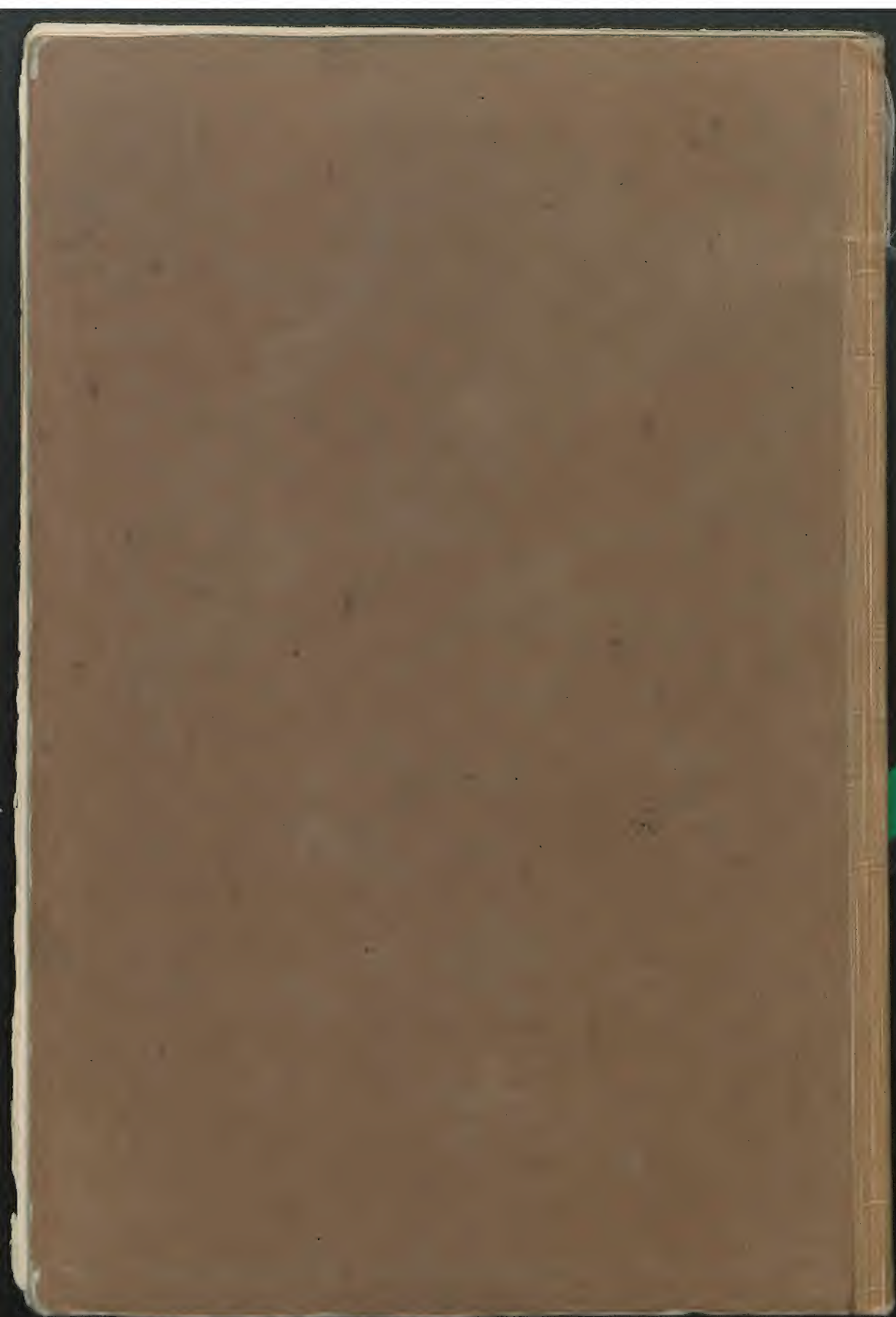

- 8, 7de — 3die — e rettes til d.
- 13, 6te — 3die — foran det sidste e sættes #.
- 29, 14de — 1ste — den sidste Note skal være ḋ.
- 41, 5te og 6te — 3die — den sidste Note i 5te og den første Note i
6te Takt skal være d.
- 46, i Overskriften: Alcader læs: Alcacer.

Nr. 6, 8, 9 og 10 ere aftrykte med Forlæggerens Tilladelse
(see Skolefangerens 7de Hefte, 1849).

A. P. Buggren

Sänge til Kærlighed.

13te Hefte.

1872

D. 204

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313274

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

4de Samling

for tre og fire eensartede Stemmer.

Koster stift heftet: 3 Mk. 8 St.

Kjøbenhavn.

E. M. Reihels Forlag.

Louis Reihels Bogtrykkeri.

1872.

THE HISTORY OF THE

REIGN OF

CHARLES THE FIRST

BY

JOHN BURNET

LONDON

PRINTED BY J. STURGEON

1704

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

12te Hefte.

Kjøbenhavn.

C. M. Reihels Forlag.

Senis Kleins Bogtrykkeri.

1872.

 Disse Sange ere vel nærmest bestemte for
to Sopran- og een eller to Alt-Stemmer;

men kunne ogsaa udføres af:

- 1) to Tenor- og een eller to Bas-Stemmer,
- 2) een eller to Sopran-Stemmer, en Alt- og en Bas-Stemme,
- 3) Sopran, Alt, Tenor og Bas.

Om den sidste Udførelsesmaade see det Nærmere i Forerindringen
til 5te Hefte, 2den eller 3die Udgave.

Hr. Syngelærer V. S a n n e

venligt tilegnet,

som et Udtryk af Glæde over hans Virksomhed i Skolens Tjeneste,

af

A. P. Berggreen.

The Edinburgh Review

For the Proprietors and the Public

Vol. 1. No. 1.

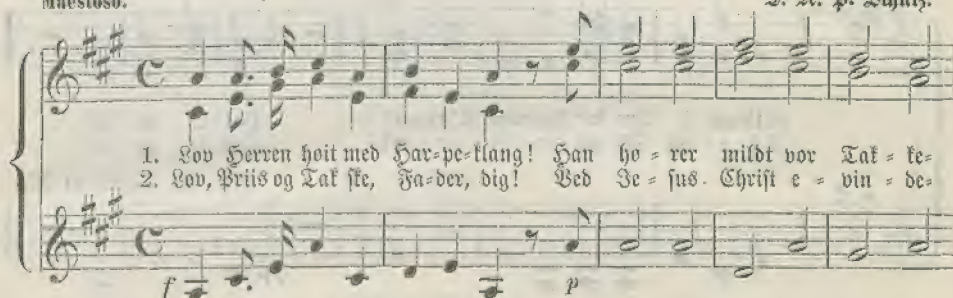

Nr. 1.

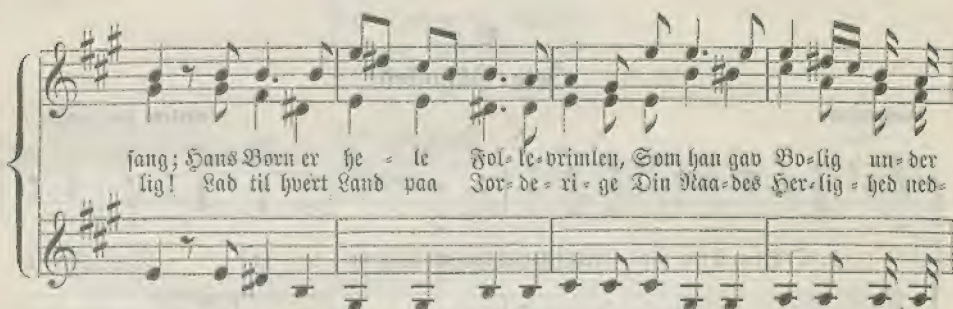
Lovsang.

Maestoso.

J. A. P. Schulz.

1. Lov Herren høit med Har-pe-klang! Han hø = rer mildt vor Tak = ke =
 2. Lov, Pries og Tak ste, Fa-der, dig! Ved Se = sus. Christ e = vin = de =

sang; Hans Børn er he = le Fol = le-brimlen, Som han gav Bo = lig un = der
 lig! Lad til hvert Land paa For = de = ri = ge Din Naa = des Her = lig = hed med =

Him = len; Hans Mis = kundhed vi fry = des ved Med
 sit = ge! Evt = sa = ligt er det Folk og trygt, Som

Tak og Pris i G = vig = hed. Syng, Brødre, høit i Lovsangsto = ne;
 kun sit Haab paa dig har bygt. Se = ho = vas sto = re Navn og G = re

Fald ned i Tro for Herrens Thro-ne! Hal = le = lu = ja!
 Til e = vig Tid høi = lo = vet væ = re! Hal = le = lu = ja!
 Efter det Tydste af X.
 pp

Nr. 2.

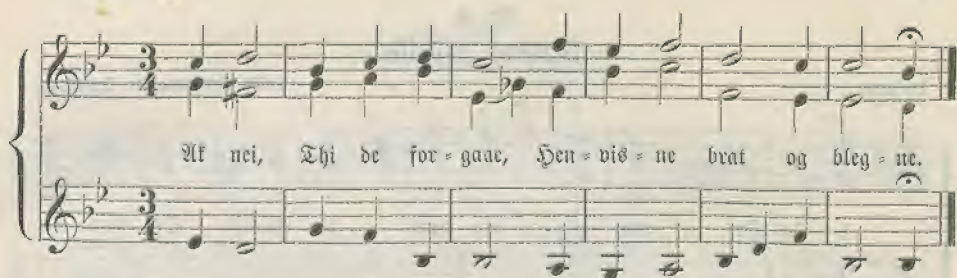
Jesu Skjønhed.

Andantino.

(Folketsang fra Franken.)

1. O Blomst fra Ma = zareth! Hvad kan vel dig be = teg = ne? Mon Ro = se
 p

og Lev = foi? Vi = ol og Glem = mig = ei? Al En = gens Pragt i Mai?
 p

2.

O hulde Himmelbarn!
 Med hvem skal jeg dig ligne?
 Den skønne Salomon?
 Haarfagre Absalon
 I Skjønheds Klædebon?
 Alt nei!
 Hver Deilighed
 Mod dig et Lig mon ligne.

3.

O søde Engleprinds!
 Hvo kaldes tør din Rige?
 Mon Cherub og Seraph?
 Mon de, Gud ellers gav
 I Himlen Hersteriad?
 Alt nei!
 Thi disse selv
 I Alt for dig maae vige.

4.

Der er ei Skjønhed til,
 Hos Idealet stillet; —
 Ei Jordens bedste Krands,
 Ei Himlens Stjernerands,
 Ei alt det Skabtes Glands;
 Thi see,
 Selv ere de
 Af Skjønhed kun et Billed.

Oversat af C. G. Br.

Nr. 3.

Herrens Lidelser.

Andante.

(Tydsk Folkesang fra Schlesien.)

1. Da Her = ren gif i den dunk = le Lund, Og kom = men
 var hans Li = de = stund, Da for = ged' baa = de Gres og
 Trær, For = di For = ræ = de = ren var nar.

2.
 De fjalste Bøder i Havens Gange
 Den Herre Jesus nu tog til Fange,
 Alt under Slag og Spot de voved
 At tornekrone det hellige Hoved.

3.
 De førte ham ind i Dommerens Gaard
 Og ud igjen med sviende Saar;
 Paa Kors de hængte den Herre god; —
 Det kænste Marias Hjertebod.

4.
 Da gjennem det Hjerte der gik et Sværd;
 Hun sagde: „Alt Gud, min Yndling kjær!
 Alt, al mit Hjertes Trost og Stat,
 Mit Barn, maa jeg forlade brat!“

5.
 Da sagde Jesus: „Og hør mig nu,
 Min kjæreste Lærling, Johannes, du!
 Antag min Moder, og før hende bort,
 At hun maa flue min Pinsel fort!“

6.
 Johannes sagde: „Alt Herre, ja,
 Hun skal mig følge fra Golgatha;
 Jeg trøster hende i Liv og Død,
 Som Barnet trøster sin Moder fød.“

7.
 Men Rædsel der gik over Jorden brat,
 Og Klipper revned, og Dag blev Nat,
 I Stormen bugned de høie Trær,
 Og alle Smaaafugle sad laus og kvar.

Overfæt af C. G. Br.

Nr. 4.

Taarnernes Magt.

Larghetto.

(Tydsk Folkesang.)

1. Der kom her-hid fra fremmed Egn En En-ke, hoit be - drø - vet;

Thi hen-des Barn, en el-sket Glut, Nys hav-de De - den rø-vet.

2.

Saa gik hun ud i grønne Mark,
Derude Trost at fange;
: Da kom det kjære Jesusbarn
Med hvide Børn saa mange. :

4.

Da Moderen nu faae sit Barn,
Hun var ei seen at kalde:
: „Hvad gjør du her, mit kjære Barn,
Saa eensom fra dem Alle?“ :

3.

Med hvide Klæder uden Plet
Var smykket Børnesloffen;
: Den lyfte som med Himmelglands
Og Glorier om Koffen. :

5.

„Al, Moder kjer, jeg savne maa
Endnu de Andres Glæde;
: I denne Staal jeg sankt skal
Hver Taare, som I græde. :|

6.

Er Taaren tørret af engang,
Og dulmet Eders Smerte,
: Først da dit Barn kan fange No
Og Glæde i sit Hjerte.“ :

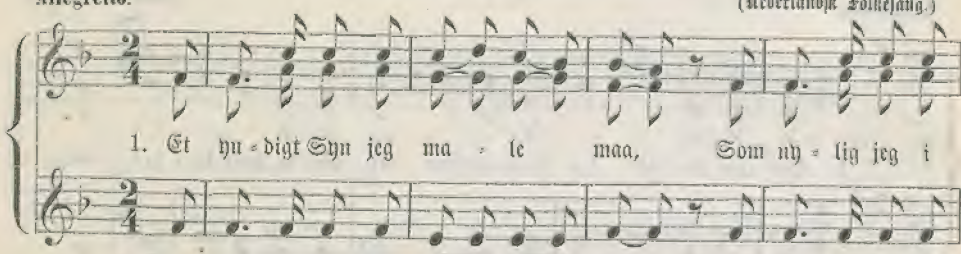
Oversat af C. G. Br.

Nr. 5.

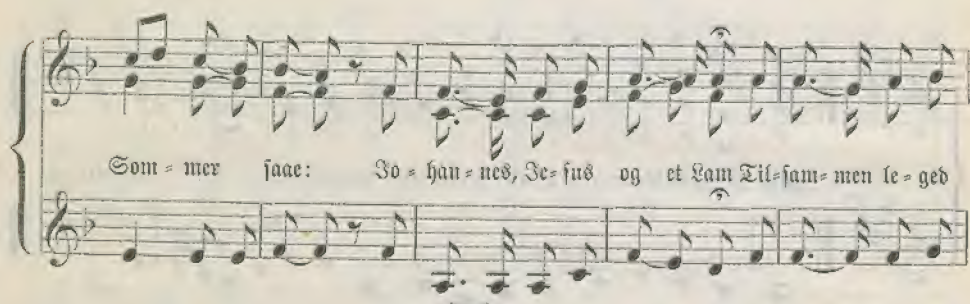
Den lille Jesus og Johannes.

Allegretto.

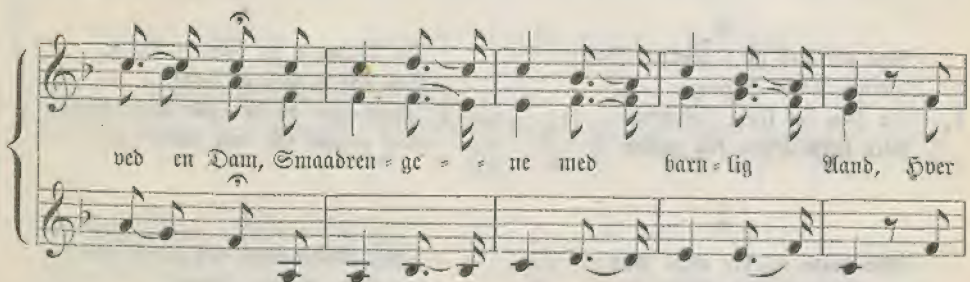
(Nederlandsk Folkesang.)

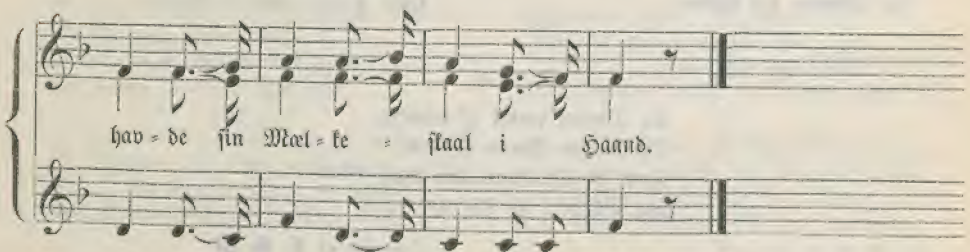
1. Et hu = digt Syn jeg ma = le maa, Som ny = lig jeg i

Som = mer faae: So = han = nes, Je = sus og et Lam Til = sam = men le = ged

ved en Dam, Smaadren = ge = ne med barn = lig Haand, Hver

hav = de sin Mael = te = staa i Haand.

2.

Smaa Barbeen havde de som Sne,
Og Kinder som Korat at see;
De søde, trinde Brødre smaa
Nu satte sig ved Dammen blaa,
Og Solen brændte, kan I troe,
Mens Faaret de malkede begge to.

3.

Den Ene klæde, og den Anden klæd,
Saa Faaret det blev taad og forvildret;
Og der var en Springen,
Og der var en Shngen,
Kroftoppene begge dansed omkring
Og tripped og hopped paa Engen i Ring.

4.

Da nu de meer ei dansed gad,
Saa skulde jo Lammet have Mad,
Og Jesus fødred det med Brød,
Johannes fastigt Græs det bød —
Begyndte ei Glæde i mit Liv
Meer yndig, end Fætternes Tidsfordriv.

5.

Saa tog Johannes med et Hop
Og satte Jesus paa Lammet op:
„Nu er den lille Mand til Hest!
At ride hjem det er nok bedst;
Derhjemme Møder sig ængster saa,
Hvi mon saa længe vi tøve maa.“

6.

Og Haand i Haand, til Fods, til Hest
De traved som de kunde bedst
Ad sandet Sti med Spring og Hop
Og under alle Slags Spilop;
Og Byens Børn i Flok kom frem
At see det lystige Tog komme hjem.

7.

Nu laved Maria en Havregrød
Med Sukker og Mælk saa sund og sød;
Saa madebde hun de Røllinger smaa,
Som Honen sine Kyllinger smaa;
Og trygt og godt sad begge der,
Som Blommen i Egget, hos Moder kjær.

8.

Saa lagde de sig paa Knaa og bad
Og sagde Vorherre Tak for Mad.
Maria gav dem, from i Hu,
Et Kors, dertil et Kys endnu,
Sang saa i Sovn dem begge To,
Mens Lammet i Stalden fandt ogsaa Ro.

Overfæt af C. G. Br.

Nr. 6.

Bilbedelse.

Andante.

(Mährisk Folkesang.)

1. Hjer = ge og Høi = e og til = le Dal! Tan = ken I

he = ved fra For = dens Kval, Naar min Gang til E = der var,

Me = dens Maa = nen sin = ued Klar.

2.

Stjernerne funkede ned til mig,
Himlen azurblaa hvælved sig,
: Og som paa indviet Sted :
Kanded Alt en hellig Fred.

3.

Tidt mellem Bjergene vandred jeg,
Og gjennem Dalene gif min Vej;
: Tanken vendt mod Himmelen, :
Svandt umærket Tiden hen.

4.

Taus priste Hjertet den Herre stor!
Alt stæbte han ved sit blotte Ord!
: Alviis, god, uendelig, :
Mægtig og saa naaderig.

5.

Himmelens Hvælving forkynder din Magt,
Rige Gaver din Godhed har bragt;
: Himlen, Jorden prise dig, :
Hjertet i Kjærlighed boier sig.

6.

Hele din Stabning paakalder dig:
Englen, som høit opsvinger sig,
: Drønen, som i Støvet gaaer, :
Træet, som fængslet til Jorden staaer.

7.

Saaledes gaaer jeg i hellig Fred,
Herren paa Veien følger med;
: Vandrer jeg kun i hans Navn, :
Fører han mig til Himlens Havn.

Nr. 7.

Søndagen.

Maestoso.

L. v. Beethoven.

1. Se, fra sit hoi = e Him = mel = hjem Vor Sondag træ = der
 fest = lig frem! Du, Her = rens Dag! af Morg = nens Glød Din
 Is = se far = ves pur = pur = rød! Du Her = rens Dag! af
 Morg = nens Glød Din Is = se far = ves pur = pur = rød!

2. Vær hilset, Hvilens stjerne Dag!
 Du gaar i Spidsen, stolt og frag,
 : Og paa din lyse Himmelvej
 De andre Dage følge dig. :

3. Velkommen hid i Høitidsfrud!
 Du gavmild spredter Glæde ud!
 : Til Kongens Slot, til Bondens Bo
 Du bringer Fred og stille Ro. :

4. O, løst mit Sind fra Stovets Gjem
 Didop til Fredens Himmelhjem,
 : Og giv, at engang hid jeg maa
 Paa Morgenrodens Vinger naae. :

Efter det Tydste af Hr. Sm.

Nr. 8.

Opstandessen.

Andante.

C. H. Graun.

1. Vak = tes op du skal af Gravens Do, Mit Stov, fra for = te

No. At = ter til = li = ve Vakt du af Guds skal bli = ve. Hal =

le = lu = ja! Hal = le = lu = ja!

2.

Droet, der blev faaet, nu Spire faaer,
 Ud Høstens Herre gaaer
 Sæden at finde,
 Regene vil han binde,
 |: Halleluja! :|

3.

Som af Dromme vakte op vi staae;
 Med Jesus da vi gaae
 Ind til hans Glæder,
 Modige Pilgrim græder
 |: Nu aldrig meer! :

4.

Ind i Helligdommen føres jeg,
 Min Frelser selv mig Bei
 Kjærligt nu viser
 Ind, hvor hans Navn man priser.
 |: Halleluja! :|

Efter Klopstock af S. Schandorph.

Nr. 9.

Vandrerens Aftenfang.

Andante sostenuto.

F. Kuhlau.

Un=der Skovens Top = pe Er Fred; Hvert Blad der=op = pe Har til

No lagt sig ned; Smaaflug=le = ne blunde i Sko = ven. Vi du kun,

Om en Stund So = ve, so = ve Skal du med; Vi du kun, Om en Stund

So = ve, so = ve Skal du med, So = ve skal du med, *pp ritard.* Efter Gothe af X.

So = ve skal du med.

Astenen.

L. de Call.

Andante.

{ Kom o-ver Mark og Van-ge, Du stil-le Af-ten ned; Kom, hilst af vo-re
 Nu fænt-ker Af-ten-ro-den Sig ned i Da-lens Bæ, Og So-lens sid-ste

Saa-ge, Saa skøn i al din Fred! } Trindt-om er thyt og stil-le; Af-
 Glo-den For-ghl-der Tag og Træ.

kun fra dunk-le Krat End ly-der Englens Tril-le, Der jhu-ger sit God-
 nat. Kom o-ver Mark og Van-ge, Du stil-le Af-ten ned; Kom, hilst af vo-re

San = ge, Saa skøn i al din Fred, Saa skøn, saa skøn i al din Fred. *sf*

Efter det Tydste af A.

Nr. II.

Fremad.

Allegro moderato.

A. Mühling.

Storm og Solstin maac Her paa Jord sig blande; Fremad lad os *mf*

gaac Hjæft med løf = = tet Pan = de; D = ver Sor = dens Bang *p*

D = ver Sor = dens

Gaaer vor Pilgrims gang Frem mod be = = dre Kan = = de. *p*

Bang Gaaer vor Pilgrims gang Frem mod

Overfat af A.

Nr. 12.

S a a b e t.

Andantino.

A. P. Berggreen.

1. Ung = lin-gen klyn-ger sig til Saa = = bet gjer = ne,

p. *cresc.*

Saa = bet han el = ster som sin Le = = de = stjer = ne; Mo = dig paa
*)

f. *p.*

Da = nen sted = se frem han i = ler, Saa, naar du smi =

f. *ten.*

*) eller:

el = ster

ler, *f* Haab, naar du smi = = = ler.

2.

Sorgende Yngling! under Savn og Smerte,
 Ofte med Mismod i dit unge Hjerte,
 Rader du Taaren ned ad Kinden trille,
 |: Uføet og stille. :|

3.

Styrk dig ved Haabet! See det huldt neddale
 Til den Betrængte med sin blide Tale,
 Ventlig dig vise med et Smil paa Læben
 |: Maal for din Stræben. :|

A. K. Baug.

Nr. 13.

„Myren murer i felle Vord“.

Moderato.

A. P. Berggreen.

1. My = ren mu = rer i let = te Vord, Den hvælver sin Tu = e i Stoven;

cresc.

p

Græs = set mellem dens Bæg = ge groer, Og Blom = sten nit = ker for = o = ven.

p

f

Vi = en fly = ver saa vi = de om, Den sam = ler saa flit = tig til Hu = se;

mf

p

Si = den byg-ger den Rum ved Rum Og la = der Storme = ne su = se.

2.

Svalen kommer med Leer og Straa
 Og seer ind ad Ruden fortrolig;
 Høit ved Tag, hvor du ei kan naae,
 Saa sniibt den fæster sin Bolig.
 Sneglen kryber saa langsomt frem,
 Dens Byrde er dog blandt de lette;
 Værlig bærer den Huns og Hjem,
 I Styggen vil den det sætte.

3.

Manden murer med Kalk og Steen,
 Han gjør sine Huse saa høie;
 Tiden gnaver, den er ei seent,
 Da synke Taarne og Floie.
 Et kun stander til evig Tid,
 Det synker i Gruns ingensinde:
 Sandheds Tanke og Fremtids Id
 Og Retfærdts lyfende Minde.

C. H. Visby.

Längtan till landet.

Andante.

O. Lindblad.

1. Vin-tern ra-sat ut bland vå-ra fjäl-lar, Drifvans blommer smälta ned och

dö, Him-len ler i vå-rens lju-sa qväl-lar, So-len kys-ser lif i

skog och sjö! Snart är som-marn här; i pur-pur - vå - gor,

Guld-be-lag-de, a-zur-skif-tan - de, Lig-ga än-gar - ne i

da - gens lu - gar, Och i lun - den dan - sa kul - lar - ne.

cresc.

2.

Ja, jag kommer! helsen, glada vindar!
 Ut till landet, ut till foglarne:
 Att jag älskar dem; till björk, till lindar,
 Sjö och berg: jag vill dem återse;
 Se dem än som i min barndoms stunder,
 Följa bäckens dans till klarnad sjö,
 Frastens sång i furuskogens lunder,
 Vattenfåglen lek kring fjärd och ö.

3.

Lyssna vill jag, huru vinden susar
 Ut i halfutsprukna björkars land,
 Spegla mig i sjön, der anden krusar
 Med sin köl det månbeblänsta sund,
 Och i famnen af naturen drömma
 Vårens dröm, som ingen tröttat än,
 Och min sorg i jagtens lund förglömma,
 Fri som skyn der uppå himmelen.

Herm. Säterberg.

Nr. 15.

Rings Drapa.

(Af „Frithiofs Saga“.)

B. Crusell.

Maestoso.

p

1. Sit - ter i hö - gen Hög - åt - tad höf - ding, Slagsvärd vid *cresc.*

Sit - ter i hö - gen Hög - åt - tad höf - ding,

p

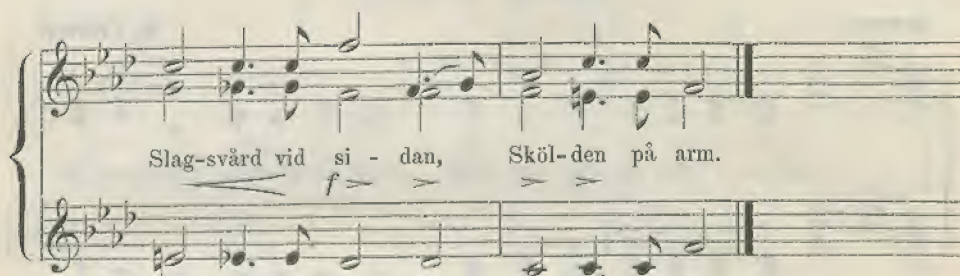
si - dan, Sköl - den på arm. Gan - ga - ren go - de

Slagsvärd vid si - dan, Sköl - den på arm.

f

Gnäg - gar der - in - ne, Skra - par med guld - hof Grund - mu - rad

graf. *p* Sit - ter i hö - gen, Hög - åt - tad höf - ding

2.

Nu rider rike
 Ring öfver Bifrost,
 Svinger för bördan
 Bågiga bron.
 Upp springa Valhalls
 Hvalfdörrar vida;
 Asarnes händer
 Hänga i hans.
 Nu rider o. s. v.

4.

Brage, hin gamle,
 Griper i guldsträng,
 Stillare susar
 Sången än förr.
 Lyssnande hvilat
 Vanadis*) hvita
 Barmen mot bordet,
 Brinner och hör.
 Brage o. s. v.

3.

Thor är ej hemma,
 Härjar i härnad,
 Valfader vinkar
 Vinbägarn fram.
 Ax flättar Frej kring
 Konungens krona,
 Frigg binder blåa
 Blommar deri.
 Thor är o. s. v.

5.

»Välkommen, vise
 Valhalla-arfving!
 Länga lär Norden
 Lofva ditt namn.
 Brage dig helsar
 Höfviskt med horndryck,
 Nornarnes fridsbud
 Nerifrån Nord!
 Välkommen, o. s. v.

E. Tegnér.

*) Freja.

Naturen og Hjertet.

Andante.

O. Lindblad.

Seer i Vaar jeg Fug= lens Fryd, Seer jeg Markens Blom= sterpryd,

Stil= le Liv, som der sig ro = = rer: Hæ= ver sig til.

f 3. og 4. St. Li= vet, som sig ro = rer:

ro = rer,

Gud mit Sind, Træn= ger Fred i Hjer= tet ind; Thi kun Fred jeg seer og

p hø = = rer. *f* Sid = der jeg en Som= mer=

3. og 4. St. Naar jeg, naar jeg,

kvæld
 sid = der en Sommer = kvæld 3. St. Ved et stil = = le Kil = de =
 Ved et stil = = le Kil = de =
 4. St. Ved et stil = le Kil = de =

væld,
 væld,
 Ho = rer Fug = len syn = ge, Da fo = ler, Sjæl, du sa = lig,
 væld,
 Ho = rer Fug = len syn = = = ge,

2. St. Da drømmer du saa
 ja = lig Fred, Drømmer sødt om Himlens Herlig = hed, Sa = lig,
 3. og 4. St. ja, sa = lig Fred, 2., 3. og 4. St. Og fo = ler sa = lig, mf

ja = lig Fred, Hvor ei Sorger, hvor ei Sorger me = re syn = ge. X?
 ja = lig Fred, > cress.

Nr. 17.

„Naar kommer Baaren vel?“

Allegretto.

D. Sanne.

1. „Naar kommer Baaren vel?“ Naar den fortblaa Svale kommer Dg be-

bu=der ne=re Sommer, Naar den kvid=ren=de ta'er Myggen, Der vil tum=le

sig i Styggen, Da kommer Baa=ren, Da kommer Baaren,

Da kommer Baa=ren, Da kommer Baa=ren.

2.

„Naar kommer Svalen da?“
 Naar den lille Fros i Kjeret
 Strækker Halsen op i Beiret
 Og med Tungen slaar paa Trommen:
 „Nu er tykke Fromand kommen!“ —
 Da kommer Svalen!

3.

„Naar kommer Froen da?“
 Naar den lange Stork er kommen
 For at putte Fros i Bommen,
 Og staar med de røde Hofer
 Ristende i brune Mofer —
 Da kommer Froen!

4.

„Naar kommer Storken da?“
 Naar først Sneppen hid er floiet
 Og staar, over Isen boiet,
 Borende sig der et Væger,
 Hvoraf den med Vand sig kvæger —
 Da kommer Storken!

5.

„Naar kommer Sneppen da?“
 Naar først komme blot de Dage,
 At rundtom paa Vhens Tage
 Støren bygger hoit sin Rede,
 Hvor godt Folk ham Plads berede —
 Da kommer Sneppen!

6.

„Naar kommer Støren da?“
 Det kan du jo nok begribe,
 Først der komme maa en Bibe!
 Først naar Viben, som en Blinker,
 Til Krmeen „fremad“ vinker —
 Da kommer Støren!

7.

„Naar kommer Viben da?“
 Naar først efter Vintertide
 Vintergjak af Sneen hvide
 Reiser sig med fine Blade
 Og gjør alle Hjerter glade —
 Da kommer Viben!

8.

„Naar kommer Gjakken da?“
 Naar Gudsader det behager,
 Vinker han den frem af Ager;
 Først naar hans Befaling falder,
 Først naar han paa Blomsten kalder —
 Da kommer Gjakken!

Carl Bagger.

Nr. 18.

Daniel Ranzau.

Allegro moderato.

C. E. F. Weyse.

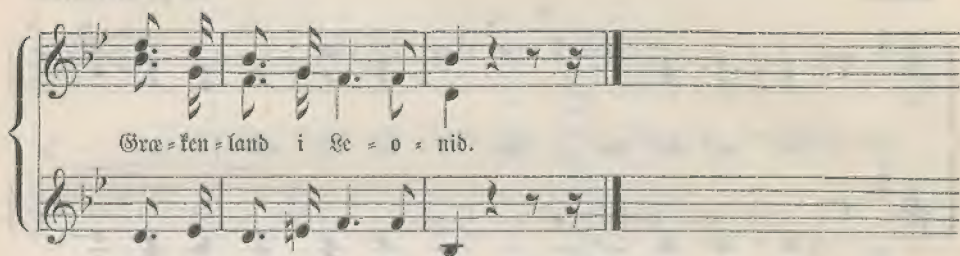
1. Hvi sjun = ges e = vigt om Spar = ta = ner, Som gjor = de Hjenden Pas = set

mf

trangt? Be = hø = ve vo = re vak = kre. Da = ner 3 Ti = den da at gaae faa

langt? Har Hel = te = kraft ei sat sit Stem = pel Paa e = gen

Daad, i e = gen Tid? Be = hø = ver Mo = det et Ex = em = pel Fra

2.

Beg sjunger om en Helt i Norden,
 Og Daniel Ranzau er hans Navn,
 Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.
 Alt tæned Magten lumst i Hulen
 Og vilde møttes af dit Blod;
 Men, Daniel i Lovetulen!
 Dig frelst Himlen og dit Mod.

3.

Leonidas stod uforskerdet
 Bag Bjerget med sin Flok og fired,
 Og styrted Perserne med Sværdet,
 Indtil han selv i Græsset bed.
 Men Daniel stod paa en Hede,
 Han intet Ly bag Klippen fandt,
 Og slog, til Svensker Græsset bede,
 Og slog, indtil han overvandt.

4.

O, kunde Harpens svage Toner
 Din Roes udbuldre med en Klang
 Af hine tredive Kanoner,
 Som vældig du fra Svensken tvang;
 O, dirred Strængen med en Brusen,
 Liig Skriget af den rædde Hær,
 Der veg, skjøndt fem og tyve Tusind
 For fire tusind danske Sværd!

5.

Beg sjunger om en Helt i Norden,
 Og Daniel Ranzau er hans Navn;
 Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.
 Leonidas stod uforskerdet,
 Han Heltebod bag Klippen fandt; —
 Men Daniel Ranzau stod bag Sværdet,
 Og brugte Sværdet til han vandt.

Oehlenschläger.

Nr. 19.
Nafleir.

Andante.

A. p. Berggreen.

1. Nu dæk = ker Nat = ten o = ver Alt med sin mør = fe

^{*)} Sty, Dg fra sit Dag = vært so = ver Trindt om os Stad og

cresc. *p*

Vy. Mens An = dre er til Sen = ge, Dg Alt om = ring os tyst,

p

^{*)} eller:

Dg fra sit Dag = vært so = ver

Syng op, I dan = ste Dren = ge! Lad Nat = ten gaac med Hyst!

mf

2.

Syng om de glade Dage
 I fjerne Fødestavn,
 Før Krigens Ild mon brage
 Og jog os fra dens Favn.
 Da hvesed vi kun Staalet
 Til Høst paa Eng og Vang;
 Paa Arnen blussed Vaalet
 Til Pigens Elstovsfang.

3.

Vi ved til Sommergilde
 Med Blomsterfrands om Hat,
 Vi spang de Piger milde
 Den lune Sommernat.
 Ei Timerne vi talte
 I Dands og munter Leg;
 Naar da Trompeten kaldte,
 Vi gjerne Sovnen sveg.

4.

Nu til langt andre Dands
 Trompeten kalder her;
 Blodrode er de Krands,
 Paa Slagets Mark vi bær'.
 Stor Riv er ved det Gilde,
 Vi her indbydes til;
 Med Hender heelt umilde
 Vi har alvorligt Spil.

5.

Men munter! Vort med Sorgen;
 Ei Helten sørges maa.
 Fryd dig i Nat! — i Morgen
 Kan Andet forestaae.
 Kun flygtig er din Glæde —
 Tag den i Flugten med!
 Snart Solen skal fremtræde,
 Og da til Hest! afsted!

St. St. Blicher.

Matten før Slaget.

A. P. Berggreen.

Andante.

1. Nu hvi-le man-ge træ-te ven-ner i Sønens Stjod, Og Næ-re-
sten der-hjemme drom-mer Om Et-stov fød. Her drommes kun om
Fjen-deres Fald Og Dan-stens Seir paa blo-dig Val.

2. I Morgen tænde vi for Fjenden
Det hebe Vaal.
Hæt op med Hyst! og kvæd forinden.
Vort Hærfemaal!
Naar Hanen galter Dagen frem,
Da sættes der for Huns og Hiem.

3. Langt bedre Krigerhjerterets Bloden
Paa Krens Seng,
End draabeviis at drikke Døden
Paa Sotteseng.
Langt bedre doe for Staal og Vly,
End feig til Straaded hjem at the.

(Eller 3die og 4de St. saaledes:

4. Snart skal nu Solen frem at falde
Til Hildurs Leg.
Væk op, væk op med Sang paa Halde
Til Sværdeleg!
Vi lysteligt til Legen gaae;
Lad falde saa, hvad falde maa!

5. †) Men Danmark staaer. Det er vort Losen,
Vor Seierstrands:
Ind under Kugleregnens Drosen
I Krigerdands!
Naar Sol gaaer ned bag Vesterbang,
Den horer Danstens Seierssang!

†) Synges ff.

St. St. Blicher.

Nr. 21.

Fredericia-Slaget.

Andante con moto.

A. P. Berggreen.

poco riten.

1. Sei:rens En:gel floi o = ver D Med Hølsang om Danstens Blod; Han

sempre ff

*a tempo**poc. rit.*

sang om her:li = ge Stor:daad, Men hans Binger drypped af Blod.

2.

Mægtigt traf Gjengjældens Sværd —
 De Meensbornes Holværk brast —
 Forraderflotten spredtes
 Men med Gud de Danste stod fast.

3.

Dyrt med Blod af Hæderens Mænd
 Blev Troslabens Seier kjøbt:
 Med Ild fra fyrrende Standsjer
 Blev i Dødsfæmpe Heltene dødt.

4.

Række Nye! Du Vn fra Guds Haand!
 Din Sjæl var til Seier fød —
 Dit Blik var Ild, som dit Hjerte,
 Og en Offerflamme din Død.

5.

Tusind tapre Danste med Lyjt
 Har blødt paa hiin Vrens Dag.
 Over Helt, som segned for Danmark,
 Gav sit Blod for hellige Sag.

6.

Tak, hver Sjæl, som flet gennem Ild
 For Sandhed og Ret — til Gud!
 Hav Tak, hver Helt, som til Livsdaad
 Drog med Seir af Flammerne ud!

7.

Guds er Vren! — Seiren han gav:
 Et Dømedagslag han slog!
 Med Fredericia-Slaget
 Staaer en Gudsdom i Tidernes Bog!

B. S. Ingemann.

*) eller: 3de og 4de St.

**) Til 7de Vers deles Noderne

saaledes:

Nr. 22.

Til Kong Christian den Niende.

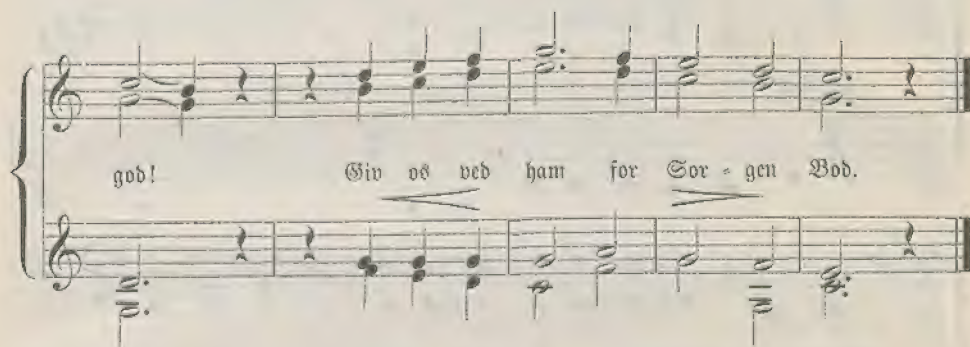
Andante con moto.

A. P. Berggreen.

1. Du, som kal= det blev til Thronen, For=di mod Danmark tro du blev;

Du, hvem Folket rak= te Kronen, Mens vilbt i Dan=ne=brog man rev,

Hør Dan=stes Bon: Be= skyt, o Gud, vor Kon= ge

2.

Hvor dit Scepter hen mon række,
 En Aarons Stav det vise sig,
 Og Velsignelsesernes Velke
 I Landet flyde rigelig!

Hør Danstes Bøn:

Beskyt, o Gud, vor Konge god!
 Giv os ved ham for Sorgen Bod!

3.

Gid du længe Thronen smykke!
 — Thi Retsind er en Pryd saa skjøn; —
 Gid dit Lands gjenbundne Lykke
 Snart blive maa dit Hjertes Bøn!

Hør Danstes Bøn:

Beskyt, o Gud, vor Konge god!
 Giv os ved ham for Sorgen Bod!

A. p. B.

Kongen i Leire.

Andante con moto.

C. E. F. Weyse.

1. Der var en Kon = ge i Lei = re, Der tro = fast til sin

Grav; Hans Fæ = ste = mo hlin fei = re Ham i

2. og 3. St. fei = re Ham i

Do = den et Guld = horn gav.

2.

Det elsked han saa saare;
 I hvert et Gæstebud
 Hans Dje svømmed i Taare,
 Saa tidt han stak det ud.

3.

Og da sig nærmed hans Ende,
 Uddeelte han Stad og Land
 Til hver en Ven og Frænde;
 Kun Hornet gjenkte han.

4.

Eugang i Hostens Dage
 Han sad ved Egebord
 Med sine Kæmper sage
 Paa Leire ved Issefjord.

5.

Der stod den gamle Brave,
 Drak Livets sidste Glod,
 Og kasted den hellige Gave
 I Issefjordens Skjød.

6.

Igjennem dybe Taage
 Han blunk det synke seer.
 Da segned hans Dientlaage —
 Drak ei en Draabe meer.

Efter Gothe af Oehlenschläger.

Nr. 24.

Den fattige Dreng med sin Søster.

(Engelsk Folkesang.)

Larghetto.

I Graven der hvi-ler min Fa'er, Min Mo'er under Ste-nen
 haard. Ei mind-ste Skilling vi har, U-lyt-te-lig
 om jeg gaaer. I fol-de Luft er vort Hjem, Og
 Hung-ren er stærk og bit-ter; Af, Her-re, jeg be-der
 Dem, Giv os et Ly i Nat.

p *mf*

Nr. 25.

Sangeren.

Larghetto.

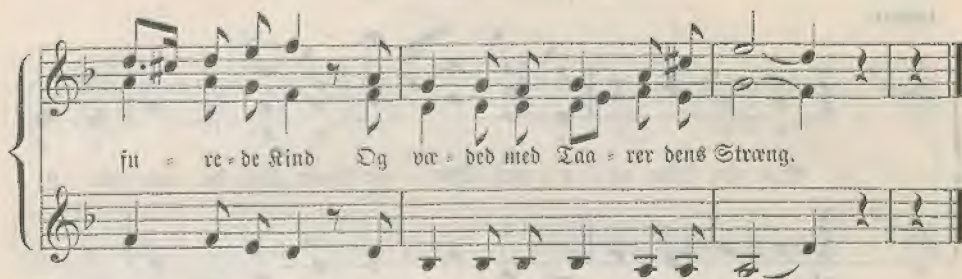
(Skotsk Folkevise.)

1. Læs Sæn-ge-ren sad, med Sorg i Hu, Han min-de-des For-tids

Lyft: Han el-sked sit Vand som en Yngling end-nu, Men Hæ-pen ei

læn-ger gav Trost. I Da-len var død hver Him-me-lens Vind, Og

Maa-nen var gaa-et Seng; Til Hæ-pen han hoi-led sin

2.

Som Ungersvend sang han for Wallaces Hær,
 Han sang i Kong Roberts Hal,
 Da Edvard svor, med engelske Spær
 Brat Skotland at tvinge til Fald.
 Nu Wallaces Kraft er brudt og forødt,
 Og Døden paa Robert har kaldt;
 Sorttjeldet er Hallen, hvor Kvadene lød
 Om Skotlands Helte, der faldt.

3.

Thi sad han saa taus og forrigfuld:
 Hans Fædreland bastet i Vaand,
 Og alle de Mænd i kolden Muld,
 Der førte dets Berge i Haand.
 Men tidt, naar Tusmørket tæt havde svøbt
 Sit Slør om hans Fædrenedal,
 Hans Harpe sukled, i Taarer døbt,
 Mens i Stormen han sang sin Kval.

Oversat af Carl Andersen.

Nr. 26.

En pøssk Soldatervise.

Andante.

1. Gjen-nem Skov og o-ver Bjer-ge Gaaer Sol-da-ten med sit

Var-ge, Gaaer Sol-da-ten med sit Var-ge.

2.

Laset Dragt mod Kulb ei dækker,
 : Ofte hungrig han sig lægger. :

3.

Bækkener og Trommer røres,
 : Krigstrumpetens Toner høres! :

4.

Nu i Række Kæmper stilles;
 : Broder da fra Søster stilles. :

5.

Gun i Krig ham ud maa sende,
 : Giver ham et Sverd ihende.

6.

Taaen rinder, men han trøster:
 : „Græd ei, græd ei, kjære Søster. :

7.

Vist om trende Aar tilbage
 : Vil jeg til min Hjemstavn drage.“ :

8.

Tiden gik, men end han tøver;
 : Det hans Søster snart bedrøver. :

9.

Atter høres Luur og Tromme,
 : Kæmper hjem fra Striden komme. :

10.

„Vær velkommen!“ hilser Pigen,
: „Er min Broder fjernt i Krigen?“ :

11.

„Ikke fjernt; paa Marken øde
: Findes du ham blandt de Døde. :

12.

Med en Steen til Hovedpude
Er hans Leie redt derude;
Rundt omkring ham Røve tude.

13.

Bed hans Side Hesten klager:
: Ravn og Krager haardt mig plager, :

14.

Mens jeg staaer her uden Døve,
: Jeg som forhen kun fik Høve.“ :

15.

Bedre hjemme Erter smage,
: End i Krigen Høns at tage. :

16.

Bedre hjemme Pleiten føre,
: End i Krigen Trommen høre. :

17.

Bedre hjemme Gjærder sætte,
: End i Krig marschere trætte. :

18.

Bedre hjemme Blod at lede,
: End i Krig om Liv at bede. :

19.

Bedre hjemme Korn at skære,
: End i Krigen Sværdet bære. :

20.

Der, mens Sværd med Sværde mødes,
: Mangt et Liv saa brat forødes. :

21.

Deilig Fryd, som Krig os lader,
: At i Blod til Ræ man vader! :

Bed Fr. H.

Invasiden.

Tempo di marcia.

(Polsk Folkevise.)

1. Paa mit Træ-been har jeg slæbt mig Frem et il-le rin-ge

Styk-le; Ved-re hav-de Rug-len dræbt mig, End at le-ve

i U-lyk-le, End at le-ve i U-lyk-le.

2.

Gud kun veed, hvad uforfærdet
Jeg har lidt, hvor Kinder blegned',
Medens modig jeg med Sværdet
: Stred, hvor tusind Rugler regned'. :|

3.

Hunger, Kuld jeg lidt har døiet,
Mens jeg, støttet til min Vandsø,
Forpost stod, imedens Diet
: Speided fra den høie Standsø. :|

4.

Mangen Fæstning tog vi modig;
Stolt sig Seiersraabet hæved;
At, men Kampens Bei er blodig,
: Tid i Rædsel Sjælen bæved! :

5.

Krøbling er jeg tidligt blevet,
End i Saaret Smerten brænder,
Glad jeg veed mit Navn dog skrevet
: Mellem Polens tappre Benner. :

6.

Hvi har Lykken, Gud gav Eder,
Rigmænd, døvet Eders Dre
For den Broder, som kun beder
: Om en Skjærv ved Eders Døre? :

7.

Høisind under fattig Koste
Haan til Kon vil Verden skænke;
Men Høndt fattig, stuffet ofte,
: Kan jeg lavt dog ikke tænke. :

Bed G. G. W. B.

Nr. 28.
 Afsskeden.

Andantino.

(Bohmisk Folkevise.)

1. Nu vi skul = le ud i Krig, ud i Krig; Hav det
 mf
 Godt her-hjem = me! In=den foi = e Tid gaaer hen, Vil I
 on = ste os i = gjen, Seent I vil os glem = me!

2.

Alt min Broder : har de dræbt, :
 Gylbue Moder kjære!
 Hvis jeg ogsaa falde maa,
 Hvo skal Eder og de Smaa
 En Beskytter være!

3.

Sadler sluz min : Ganger god :
 Alt, det maa nu være!
 Vort herfra jeg drage maa,
 Vort fra Moder, fra de Smaa
 Og min Hjertenskjære!

Bed Hr. Sm.

Morgonsång på sjön.

Andante.

1. Bøl-jan sig mindre rör, E - ol mindre hvi - ner, När han från
 stranden hör Vå-ra man - do - li - ner. Månen han ski - ner.

1. St. Vattnet glittrar lugnt och kallt;
 2 og 3. St. Vatt - net glit-trar lugnt och kallt! } Sy-rén, jas - mi - ner Sprida

4. St. Vatt - net glit-trar kallt;

1. St. Sprida vällukt öf-ver - allt.
 väl - lukt öf-ver - allt. } Fjär-ilm i guld och grönt

4. St. Fjär - ilm i guld och

Glimmar på blomman skönt; Ma - - - sken snart Krä - lar
grönt, Glim - mar på blomman;
ur sitt grus, Ma - - - sken snart Krä - lar ur sitt grus.
ten. p
f

2.

Trädet, med stilla sus,
Oss sitt skygd förklarar;
Gömt i sitt gröna hus
Sommarfåglen svarar.
Sin sång han parar
Med vår [lilla] †) mandolin,
Mellan små skarar
Af en svärm förströdda bin.
Fisken i lek och rom,
Dansar på böljan [om:] †)
†) Dagen snart klarnar, glad och ljus. :

*) Gåger 1ste St. för hoit, kan synges:

†) De indflyanrede Ord overspringes i 4de St.

- sken snart o. s. v.

Nr. 30.

Dendisk Folkedands.

Tempo di Minuetto.

Sva-le lil-le, Muntre vil-de, Siig, hvor er din Re-de?

Der hift op-pe I de Top-pe Der jeg har min Re-de.

Nr. 31.

Sømandens Aftenfang.

Larghetto.

(Nygræst Folkesang.)

Naar, Maa-ne, du paa Him-len staar, Er jeg end

fjern, saa er det dog, Som om i Hø-re Hjem jeg gaaer.

Nr. 32.

„Stakkels unge Knos.“*)

Adagio.

1. Staf = = fels un = ge Knos, u = = = den

Fa'er og Mo'er, Sn = = = tet Ly du

har, van = = = fer hjem = løb om.

2.

Uden Fa'er og Mo'er er du voxet op
Mellem Fremmede, langt fra Hodeegn.

3.

Du har ingen Fa'er, du har ingen Mo'er,
Du har ingen Bro'er eller Søsterlil;

4.

Ingen trofast Sjæl, ei en Hustru om,
Som med Kjærlighed dig modtage vil. —

5.

Han med tunge Skridt ned ad Gaden gaaer,
Bemod sprænge vil hans beklemte Byst.

6.

Mørket falder paa, Natten nærmer sig,
Ingen Dør dog vil aabne sig for ham.

7.

Alle see i ham kun en Røver vild,
Lukke Døren i, lukke Vinduet til.

8.

Alle frygte de, stænge Porten til;
Alle vise ham hen til Entens Hus.

9.

„Ak, luk op, luk op! Hør mig, Enke mild!
Ei jeg tænker paa, blive her et Aar;

10.

Ei en Uge jeg blive vil hos dig,
Sag ikkun en Nat Humsly søger her;

11.

Mens min vaade Dragt tørret bli'er hos dig,
Vil jeg spørge mig ved din Arnes Fred.

*) Nr. 32 - 35 rnsiste Folkesange.

Nr. 33.

„Ak, Moroso, du Kosak“.

Andante.

1. { Ak, Mo-ro = so, du Ko-sak, hvis Noes hver Mund for = tæl = ler, }
 Al = le i U = krai = na ved din Vortgang Taa = rer fæl = der; }

Modigst dog den stol = te Hær sin Helt saa mi = se vil = de; — Og Mo-ro = so

Hu-stru kan ei fi = ne Taa = rer stil = = le!

2.

Ud fra steile Bjerger til Kampen stolte Hær fremstrider,
 Og i Spidsen paa sin raske Hest Moroso rider;
 Han sit Hoved boier ned mod Hestens forte Manke,
 Sender til sin Hustru, til sit Hjem en kjærlig Tanke.

3.

Fjenden Skandser havde gravet hisset under Bjerget,
 Der Moroso fanget blev, forgjæves han sig vægged;
 Der Moroso fanget blev, og slug de bandt hans Hænder —
 Bandt hans Hænder, og at dommes bort de ham da sender.

4.

Paa en Trostol maatte nu Moroso ned sig sætte,
 De for Pengepungen med Dukaterne ham lette;
 Derpaa de Moroso tvang at sætte sig paa Jorden,
 Medens gridste de afforte Hellen Silkeffjorten.

5.

Bragte de Moroso da til Galgen hen, den hoie,
 Han til Afsted paa Ukraina hoile lod sit Die:
 „Alt Farvel, Ukraina! bort herfra jeg maa nu fare;
 Kjære Gud, mit Land, min Mo'er, min Hustru du bevare!“

Nr. 34.

„Beg vil saae min Hamp.“

Moderato.

1. Beg vil saae min Hamp saa tro = stigt I den Jord, som
 ei er ploet. Ah, ju = li! ah, ju = li!

pf *f*

2.

Kom da frem i rig'lig Mængde,
 Vox, min Hamp, bliv fin og deilig!
 Ah, juli! ah, juli!

3.

Paa den Hamp der sad en kost'lig
 Fugl med lysegule Fjædre.
 Ah, juli! ah, juli!

4.

Paa den Hamp der sad en kost'lig
 Fugl, en ung Kanarifugl.
 Ah, juli! ah, juli!

5.

Og dens Trille klang saa lystigt,
 Men den Hampen aad saa listigt.
 Ah, juli! ah, juli!

Nr. 35.

„Ned ad lille Mo'er Volga.“*)

Andante con moto.

1. Ned ad lil = le Mo = 'er Vol = = = ga, Ned ad

Da = len, den vidt = straf = = = te —

The musical score is written for piano in 2/4 time, featuring a melody in the right hand and a supporting bass line in the left hand. The key signature has two flats (B-flat and E-flat). The first system includes the lyrics '1. Ned ad lil = le Mo = 'er Vol = = = ga, Ned ad'. The second system includes the lyrics 'Da = len, den vidt = straf = = = te —'. Dynamics include piano (p) and crescendo/decrescendo hairpins.

2.

Blæste der saa frist en Kuling,
Kommende fra Flodens Udspring —

3.

Kommende fra Flodens Udspring;
Vølgerne i Gang den sætte.

4.

Alt hvad sig paa Vandet viser
Er en Baad kun i det Fjerne.

5.

Ingen man kan see i Baaden,
Kun de hvide Seil, som skinne,

6.

Og de Søfolks sorte Hætte,
Deres lyserøde Vælder.

7.

Agterud staar Skibets Jorer;
Klædt han har sig i sin Stadsdragt —

8.

Klædt han har sig i sin Stadsdragt,
I en fin, lancelbrun Raftan.

9.

Og sin Røst Kaptainen hæver:
„Nu vi ville roe, Børnlille,

10.

Nu vi ville roe, Børnlille
Ned ad lille Mo'er Volga.

11.

Bed Helenas Gaard vi lande
Paa Ivánovna at hilse.

*) En for det russiske Folk almindelig Maade at benævne denne Flod.

Nr. 36.
Canon. *)

Andantino.

Martini.

Klok-ken i Taar = net, klin = ger Gjennem den stil = le Luft,

Af = te = nens Skjo = ling brin = ger Ly = den med Blom = ster = dust,

Klok-ken i Taar = net klin = ger Gjennem den stil = le Luft;

brin = = = = ger Ly = den med Blom = ster = dust.

Af = te = nens Skjo = ling brin = ger Ly = den med Blom = ster = dust.

Klok-ken i Taar = net klin = ger Gjennem den stil = le Luft;

Num. Det over Tegnet $\frac{3}{4}$ staaende Tal viser, hvorledes Gjentagelsen finder Sted. Naar saaledes 1ste Stemme er kommen til $\frac{3}{4}$, gaaer den tilbage til det tilsvarende Tegn i 3die Nodelinie, synger indtil $\frac{2}{4}$, gaaer derfra til samme Tegn i 2den Nodelinie, synger til $\frac{1}{4}$ og sliger derfra op til samme Tegn i 1ste Nodelinie. Saaledes vedblives, indtil den sidst tiltraadte Stemme har gjennemfjunget Melodien, hvorefter Canonen — hvis ikke en længere Fortsættelse iforveien er aftalt — sluttes; hvorpaa i Nr. 38 og 39 følger Codaen.

Phoenix. *)

Con moto.

A. P. Berggreen.

1. Naar slobt et Folk i Af-magt syn-ker Dg bugner un-der Kummer

Aag, Naar brantne Gub-be Panden syn-ker, Dg den For-sag-te fal-des

flog! Da Skjalden so-ger Oldtids Slæg-ter Dg fin-der i Er-in-ning

*) Da de engelske Tropper efter Capitulationen 1807 toge Holmen i Besiddelse, stod et næsten færdigt Linieskib paa Stablen. De kunde ikke medtage det, men de ødelagde det, dels ved at vælte det, dels ved at oversæbe Tommeret. Alligevel lykkedes det senere, heraf at bygge et mindre Linieskib, som fik det betydningsfulde Navn Phoenix. Thi, ligesom de Gamle havde en Fabel om en Fugl af dette Navn: at den, naar dens Død nærmede sig, opbrændte sig selv, og derpaa fornyet fremskød af sin Afte, saaledes skulde Navnet her forudsige, hvad nu er gaaet i Opfyldelse, at en nyfaldt Flaade atter skulde jnykke den gamle Orlogshavn.

(Samling af „Fædrelandshistoriske Digte“, udg. af Fr. Fabricius, Kbhvn. 1836.)

Trost, Thi Modløs-he-den al-drig mæg-ter At næ-re Flammen i hans Bryst.

2.

Men naar et Folk, hvis liden Brimmel
Indskrænkes af et mægtigt Hav,
Fremdeles stoler paa den Himmel,
Som deres Fædre Kræften gav;
Naar raske Kriger ei forsager,
Men sliber tillidsfuld sit Spyd,
Og venter tryk de grumme Drager,
Da toner Sang og Harpelyd.

3.

Ei første Gang en ærlig Kæmpe,
I Haab til Gud af Hjertets Grund,
Forstod Uhyrets Harm at dæmpe,
Skjøndt Fraaden stod i glubste Mund.
Skarpt Spøret blinker, Diet flammer,
Hans Arm er stærk, og stærkt hans Mod:
I Edderbug han Dyret rammer,
Og Crocodillen døer i Blod.

4.

Og, maade for Magten Tappre fegne,
Hvo klage tør? De fare vel!
Langt større Held som Fri at blegne,
End leve brandemærkt som Træl.
Misundes Timur vel sin Vre,
Der slog en Fjerd med Bøddelvis?
Vil heller du ei Cocles være,
Som stred og jant paa Romerviis?

5.

Hurra! I danste Heste raske!
Gud Egir kjækt os haabe bød.
Flux stiger Phønix af sin Afte,
Den stolte Fugl er ikke død.
Den spredde sine hvide Vinger,
Sin Hals den hæver rank med Lyst,
I Rød den Dannebrogge svinger,
Og Volgen spiller om dens Bryst.

6.

Flyd ud paa Dybet som en Svane!
Vor Glædeshilfen følge dig!
Syng, bryst dig efter gammel Vane;
Dit Kors i Æther bade sig.
Vær Volgen, naar du den bedækker,
Naar Anterkloen Sandet slaaer:
Om Danmark mister sine Snekker,
Dag aldrig Dansens Mod forgaaer.

7.

Med Ildbogstaver Phønix skrive
Vi paa din kongelige Stavn;
Skjøndt sidste Fugl du ei skal blive,
Som flyder ud fra Njebenhaan.
Men Phønix er vor Røds paa Havet,
En kraftig Gris i vilde Sky,
Som, naar man troer, den er begravet,
Af Aften svinger sig paany.

Oehlenschläger.

Nr. 38. *)

C a n o n.

Allegretto.

C. E. F. Weyse.

Nu flink til Bo = gen! Nu læs, og læs paa = ny! Vær

mun = ter, vær mun = = ter som en Ryt = te = li = ty. Nu

flink, nu flink til Bo = gen! Nu læs, og læs paa = ny! Vær

flink til Bo = gen! Nu læs, og læs paa = ny! Vær

mun = ter, vær mun = = ter som en Ryt = te = li = ty.

mun = ter, vær mun = = ter som en Ryt = te = li = ty. Nu

Nu

*) Om Udførelsen af Nr. 38-41 see Anmærkning S. 49.

Sæt = te = li = ty, Sæt = te = li = ty, Sæt = te = li = ty,
 flink, nu flink til Bo = = gen! Nu læs og læs paa-
 flink til Bo = = gen! Nu læs og læs paa-

Sæt = te = li = ty, Sæt = te = li = ty, Sæt = te = li = ty, Sæt = te = li-
 ny! Vær mun = = ter, vær mun = = ter
 ny! Vær mun = = ter, vær mun = = ter

Coda.

ty, Sæt = te = li = ty, Sæt = te = li = ty. Nu flink, nu flink til
 som en Sæt = te = li = ty. Nu flink til
 som en Sæt = te = li = ty.

Vo-gen! nu læs og læs paa - ny! Vær mun - ter, vær

Vo - gen! nu læs og læs paa - ny! Vær mun - ter, vær

mun - ter som en Ryt - te - li - ty. Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li -

mun - ter som en Ryt - te - li - ty. Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li -

ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li -

ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li -

ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li - ty.

ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li - ty, Ryt - te - li - ty.

Nr. 39.
Canon.

Allegretto.

C. E. F. Weyse.

The musical score is written for a canon in G major, 4/4 time, by C. E. F. Weyse. It consists of four systems of staves. The first system has a single staff with the melody and lyrics: A b c d e f g h i f l m n o. The second system has two staves: the upper staff continues the melody with lyrics p q r f t u v x y z æ ø—See det er A B, and the lower staff provides a harmonic accompaniment with lyrics A b c d e f. The third system also has two staves: the upper staff continues the melody with lyrics G, Det er det he = = le A B G, and the lower staff continues the accompaniment with lyrics g h i f l m n o p q r f t. The fourth system has three staves: the upper staff continues the melody with lyrics A b c d e f g h i f l m n o p q r f, the middle staff continues the accompaniment with lyrics u v x y z æ ø—See det er A B, and the lower staff continues the accompaniment with lyrics A b c d e f.

A b c d e f g h i f l m n o

p q r f t u v x y z æ ø—See det er A B

A b c d e f

G, Det er det he = = le A B G.

g h i f l m n o p q r f t

A b c d e f g h i f l m n o p q r f

u v x y z æ ø—See det er A B

A b c d e f

t u v x y z æ ø, det er det he = le, det he = le A B C.

C, det er det he = le A B C.

g h i t l m n o p q r s t

Coda.

Det er det he = le, det he = le A B C,

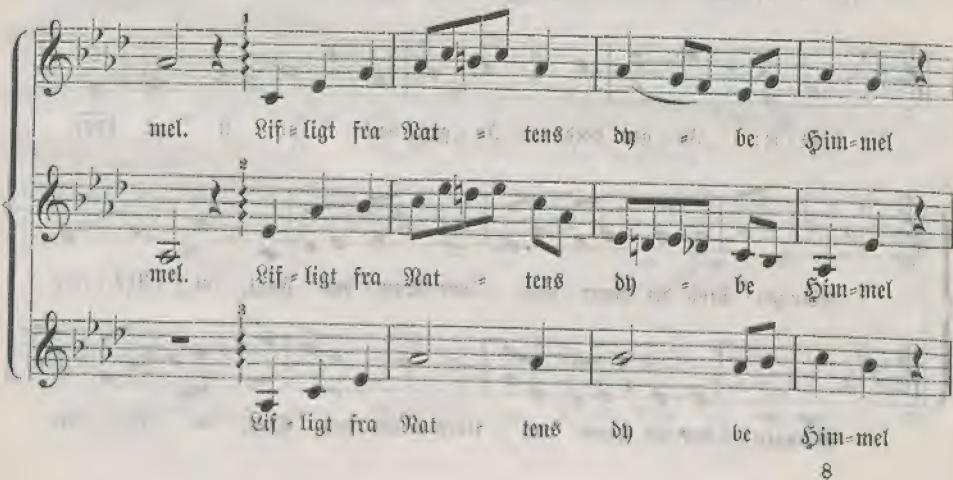
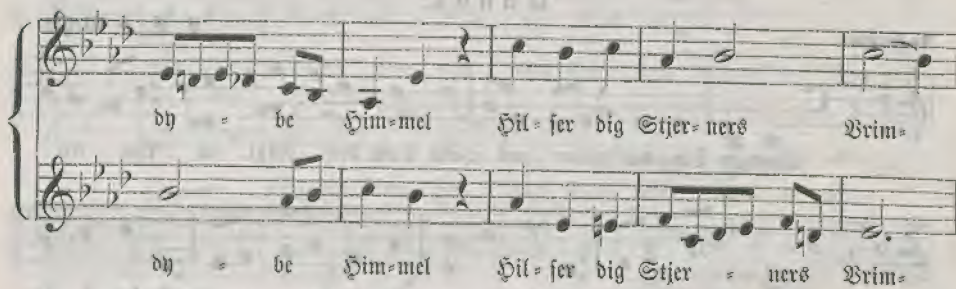
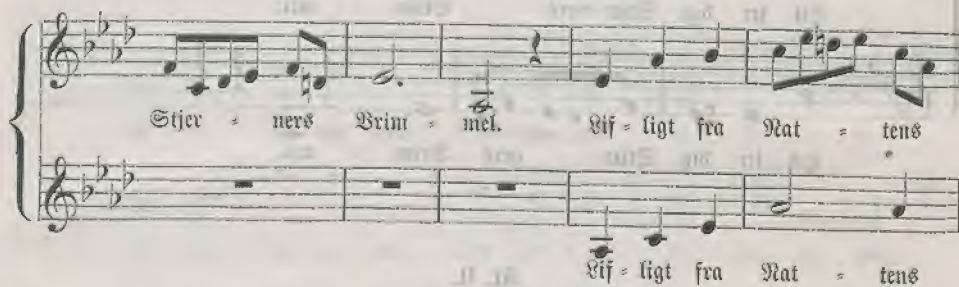
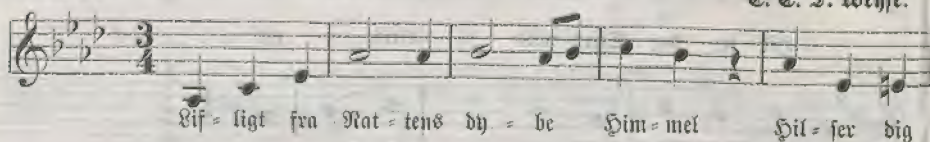
Det er det he = le A B C,

Det er det he = le A B C,

Nr. 40.
Canon.

Andantino.

C. E. F. Weyse.

Hil - ser dig Stjer - ners Brim - mel.

Hil - ser dig Stjer - ners Brim - mel.

Hil - ser dig Stjer - ners Brim - mel.

Nr. 41.

Canon.

Moderato.

C. E. F. Weyse.

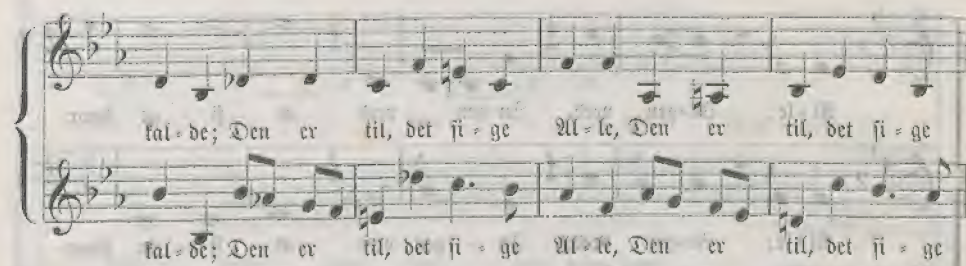
Mangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Pho - niz

tal - de; Den er til, det si - ge Al - le, den er til, det si - ge

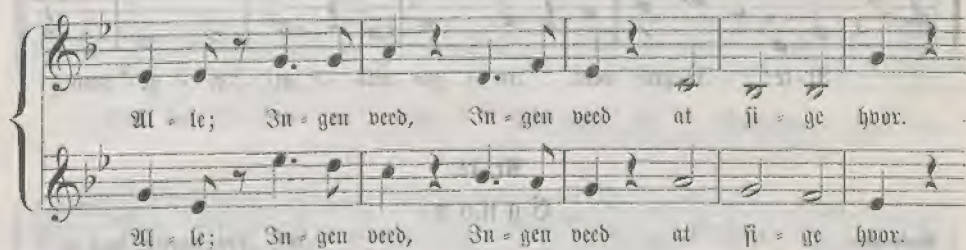
Al - le; In - gen veed, In - gen veed at si - ge hvor.

Mangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Pho - niz

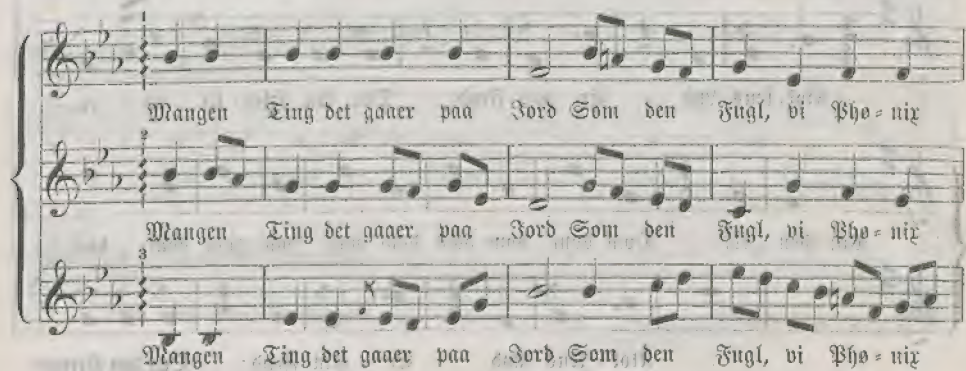
Mangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Pho - niz

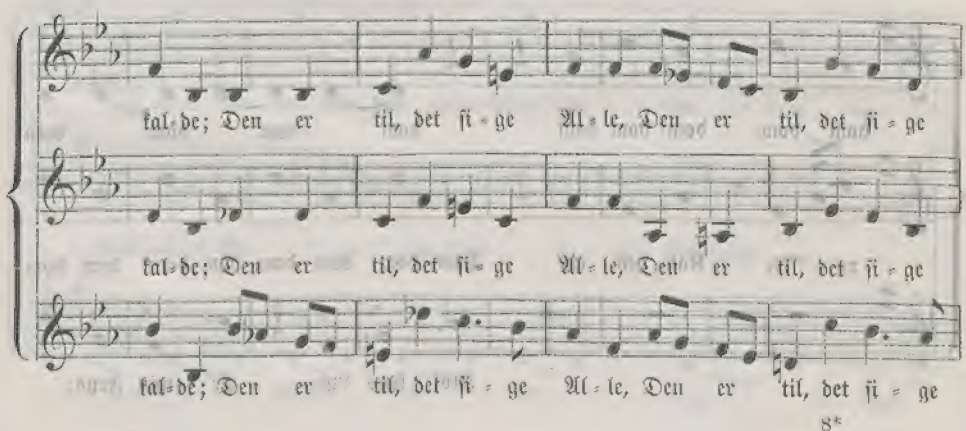
tal-de; Den er til, det si-ge Al-le, Den er til, det si-ge
tal-de; Den er til, det si-ge Al-le, Den er til, det si-ge

Al-le; In-gen veed, In-gen veed at si-ge hvor.
Al-le; In-gen veed, In-gen veed at si-ge hvor.

Wangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Pho-nix
Wangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Pho-nix
Wangen Ting det gaaer paa Jord Som den Fugl, vi Pho-nix

tal-de; Den er til, det si-ge Al-le, Den er til, det si-ge
tal-de; Den er til, det si-ge Al-le, Den er til, det si-ge
tal-de; Den er til, det si-ge Al-le, Den er til, det si-ge

Al = le; In-gen veed, In-gen veed at si = ge hoor.

Al = le; In-gen veed, In = gen veed at si = ge hoor.

Al = le; In-gen veed, In = gen veed at si = ge hoor.

Mr. 42.

C a n o n .

Moderate.

(Mcf. „Frà Martin, leva su.“)

Klot = lens Eyd Er min Fryd; Den kan Hjert tet re = re,

Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Klot = lens Eyd Er min Fryd; Den kan Hjertet

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

re = re, Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom

Klot = lens Eyd Er min Fryd;

dom dom dom dom Klot = tens Lyd

dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Den kan Hjer = tet ro = re, Kan den ei? Dom dom dom dom

Er min Fryd; Den kan Hjer = tet ro = re, Kan den ei?

dom dom dom dom dom dom.

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Klot = tens Lyd Er min Fryd; Den kan Hjer = tet ro = re,

dom dom dom dom dom dom

dom dom dom. Klot = lens Lyd Er min Fryd; Den kan Hjer = tet

Kan den ei?

dom dom.

re = re, Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom

Klot = lens Lyd Er min Fryd;

dom dom dom dom dom dom dom dom

Den kan Hjer = tet re = re, Kan den ei? Dom dom dom dom

Klot = lens Lyd

dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Er min Fryd; Den kan Hjer-tet ro-re, Kan den ei?

Klof-kens Eyd Er min Fryd; Den kan Hjer-tet ro-re,

Dom dom dom dom dom dom dom

Dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom. Klof-kens Eyd Er min Fryd; Den kan Hjertet

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

re re, Kan den ei? Dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom. Klok-kens Lyd Er min Fryd;

dom dom dom dom. Klok-kens Lyd Den

dom dom dom dom dom dom dom. Klok-kens Lyd Den

Den kan Hjer-tet re-re, Kan den ei? Klok-kens Lyd Den

er min Fryd, Za, Klok-kens Lyd Den er min Fryd! Dom dom

er min Fryd, Za, Klok-kens Lyd Den er min Fryd! Dom dom

er min Fryd, Za, Klok-kens Lyd Den er min Fryd! Dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom dom

dom dom dom dom dom dom dom dom.

dom dom dom dom dom dom dom dom.

dom dom dom dom dom dom dom.

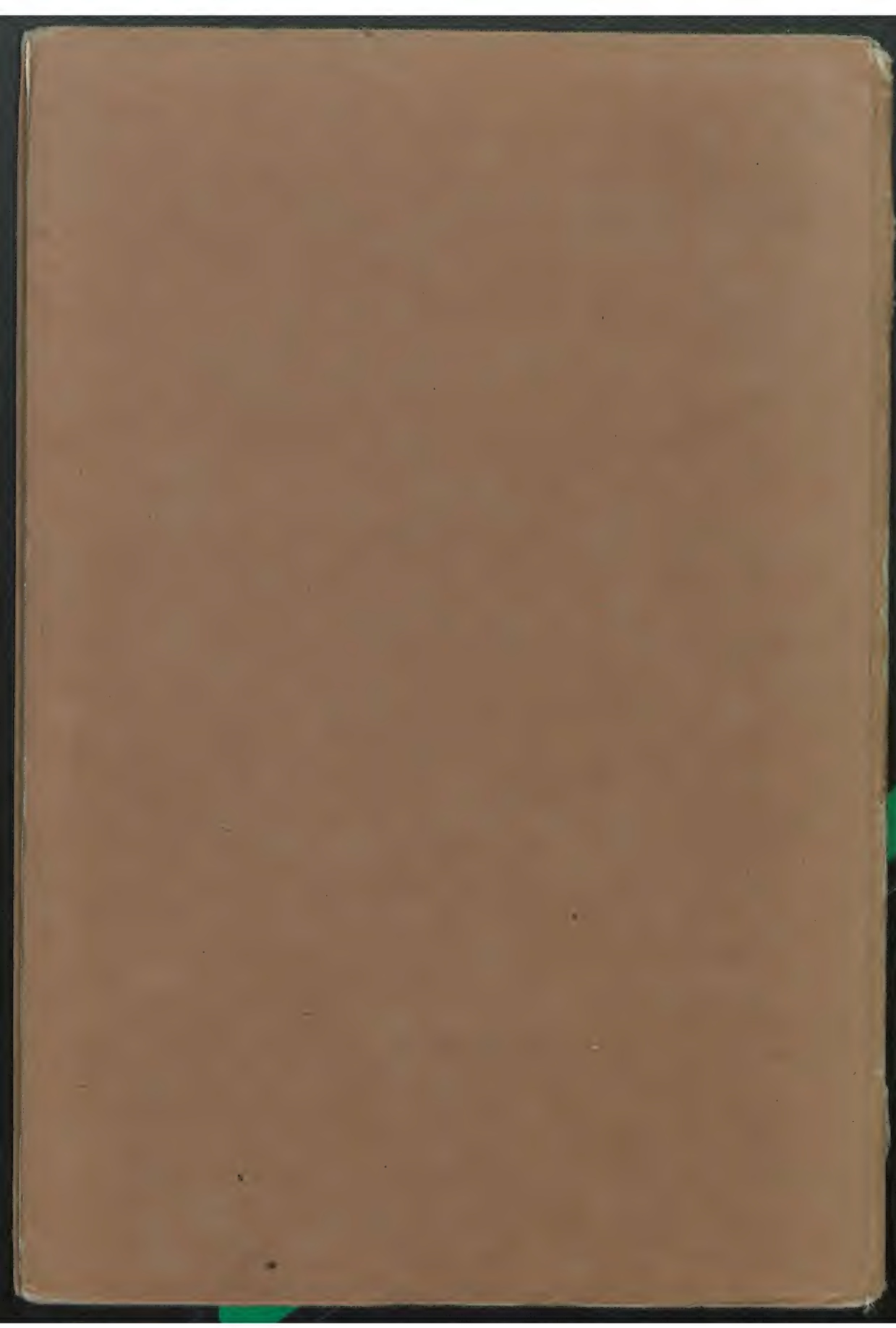
Indhold.

Nr.			Nr.		
1.	Lov Herren høit med Harpessang	treft.	22.	Du, som kaldet blev til Thronen	fjirst.
2.	O, Blomst fra Nazareth!	treft.	23.	Der var en Konge i Eire.	treft.
3.	Da Herren gif i den dunkle Lund	fjirst.	24.	I Graven der hoiser min Fa'er	treft.
4.	Der kom herhid fra fremmed Egn	treft.	25.	Lans Sangeren sad med Sorg i Hu	treft.
5.	Et yndigt Syn jeg male maa	treft.	26.	Gjennem Skov og over Bjerge	treft.
6.	Bjerge og Høie og stille Dal	treft.	27.	Paa mit Træben har jeg slæbt mig	treft.
7.	See, fra sit høie Himmelhjem	treft.	28.	Nu vi skulle ud i Krig	treft.
8.	Vaktes op du skal	treft.	29.	Bøljan sig mindre rør	fjirst.
9.	Under Skovens Toppe	fjirst.	30.	Smale lille	treft.
10.	Kom over Mark og Bange	fjirst.	31.	Naar, Maane, du paa Himlen staar	fjirst.
11.	Storm og Solstin maa	treft.	32.	Stalkels unge Knos	treft.
12.	Juglingen klynger sig til Haabet gjerne	fjirst.	33.	Al Moroso, du Kojat	treft.
13.	Nyren murrer i lette Jord	fjirst.	34.	Zeg vil faae min Kamp saa trofast	treft.
14.	Vintern rasat ut bland våra fjällar	fjirst.	35.	Ned ad lille Mo'er Volga	treft.
15.	Sitter i høgen	treft.	36.	Kloffen i Taarnet klinger	treft.
16.	Seer i Vaar jeg Fuglens Fryd	fjirst.	37.	Naar sloot et Fjolt i Aftmagt synker	treft.
17.	„Naar kommer Vaaren vel?“	fjirst.	38.	Nu stink til Bogen	treft.
18.	Hvi sjunges evigt om Spartaner	treft.	39.	A B C	treft.
19.	Nu dækker Ratten over	fjirst.	40.	Lifligt fra Rattens dybe Himmel	treft.
20.	Nu hoile mange trætte Venner	fjirst.	41.	Mangen Ting det gaar paa Jord	treft.
21.	Seirens Engle stoi over D.	fjirst.	42.	Kloffens Lyd	treft.

Nr. 29 er af Wellmans „Bacchanaliska Ordens-Capitlets Handlingar“.

A. P. Berggreen.

Touge til Skolebrug.

13. Jpbr.

1872

D 204

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313266

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

13de Hefte.

Kjøbenhavn.

C. M. Reihels Forlag.

Louis Kleins Bogtrykkeri.

1872.

Hande til Skolebrug

AF

A. E. H. H. H. H. H.

1877

1877

1877

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

3^{die} Samling

for to Stemmer.

Køster stift heftet: 3 Mk. 8 St.

Kjøbenhavn.

C. M. Reichels Forlag

Smaltes Strind Regio, Hori

1872.

Hande til Skolebrug

1884

af H. H. H.

3de udgave

1884

1884

1884

1884

1884

Mr. Rector P. J. Petersen

med Tak for hans utrættelige Bistand ved Udgivelsen af mit Folkesangsverk

venstabeligst tilegnet

af

A. P. Berggreen.

THE HISTORY OF THE CITY OF LONDON

By SAMUEL JOHNSON, ESQ.

IN TWO VOLUMES.

LONDON:
Printed by J. JOHNSON, in Pall-mall.

Nr. 1.

Vinteren.

Moderato.

J. A. P. Schütz.

1. Den Vin = ter er en flem De = spot, Han hol = der Huns som

Bot = ter, Og in = gen ny = bagt Pa = tri = ot Hans Sneffjelds Throne rol = ter.

2.

Thi Sne og Regn er hans Armees,
Og Storme er hans Garde,
Han giver Alle hvidt Kibne
Og hader grøn Eofarbe.

4.

Han er just ikke musikalst,
Et slet Capel I finde;
En Ravn, som striger hæst og falsk,
Er første Sangerinde.

3.

Han holder Hof paa aaben Markt
Og styer de lumre Bægge,
Og over Sø og Fjord og Fart
Han prægtig Bro kan lægge.

5.

Bed Nordpol residerer vel
Som helst hans Eminentse,
Dog har han og blandt Sveiges Fjeld
Sin Sommer-Residentse.

6.

O, gid han vilde blive der
Og staane vore Ryfter!
Thi hver en Gang han kommer her,
Alverden staaer og ryfter.

Efter Claudius af Rahbek.

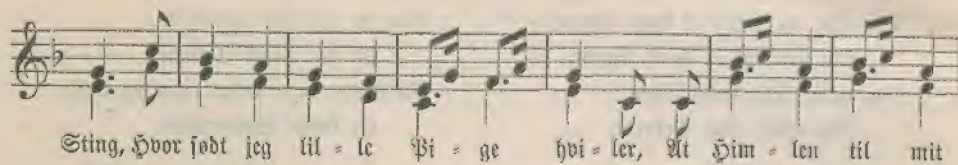
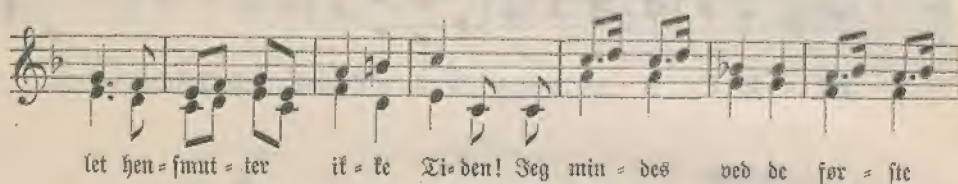
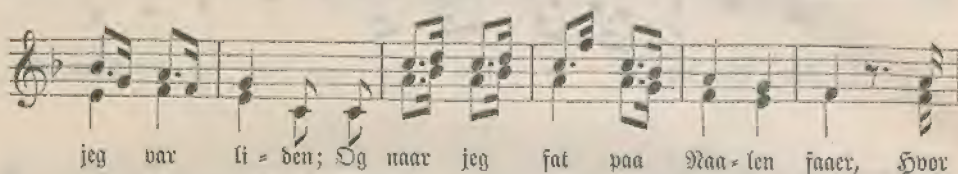
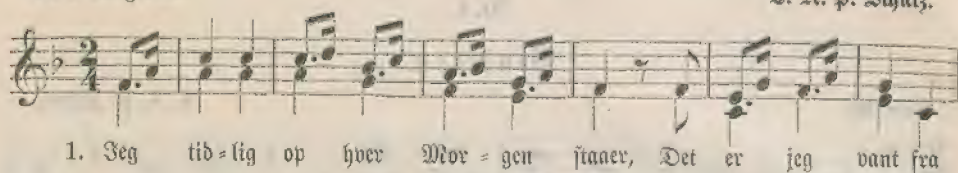

Nr. 2.

Pigen ved sit Sytøi.

Poco allegretto.

J. A. P. Schulz.

2.

I Kuld jeg ei til Dønen ther
 For der at gotte kjæle Arme:
 Thi naar jeg rast og slittigt her,
 Seg noies kan med ringe Varme.
 Saa deilig lang hver Aften er:
 Da kan jeg sthynde mig saa troligt,
 Og sidde ved min Dønt saa roligt;
 Og derfor har jeg Vintren kjær.

3.

Naar Vaaren kommer, hører jeg
 Mit lille Bord udi det Grønne,
 Og mener, det mig sinker ei,
 At skotte lidt til alt det Skønne.
 Da nyder jeg Naturen fro,
 Og talfer Gud den eiegode,
 Som satte mig paa denne Klode,
 Og lønner Fjeld med Sjælere.

P. H. Haste.

Nr. 3.

Negerens Klage.

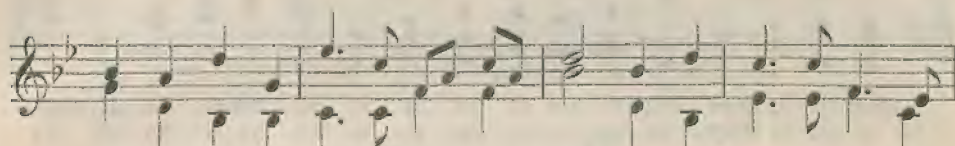
(Af Syngespillet „Peters Bryllup“.)

Moderato.

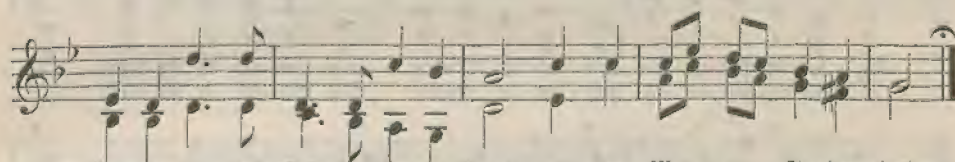
J. A. P. Schulz.

1. Jeg vil flye din Hoi = tids Fryd, Jeg vil n = hørt, een = som

græ = de; Ar = me Ne = gers Kla = ge = lyd Hør ei stur = re til din

Glæ = de. O, be = klag den sor = te Mand, Langt fra Mo og Fæ = dre = land.

2.

Hvad har stakkels Neger gjort,
 At den blanke Mand ham hader?
 Er han ond, for han er sort,
 Er Gud ikke Alles Fader?
 O, beklag den sorte Mand,
 Han er Træl i fremmed Land!

3.

Negres, Christnes, Alles Gud
 Bældig Blankes Hjerter røre,
 At en Brudgom fra sin Brud
 De ei meer til Trældom føre!
 O, beklag mig sorte Mand,
 Har ei Brud, ei Fædreland!

Th. Thaarup.

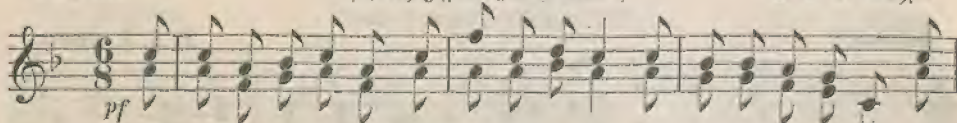
Nr. 4.

„Op! munter til Arbeid!“

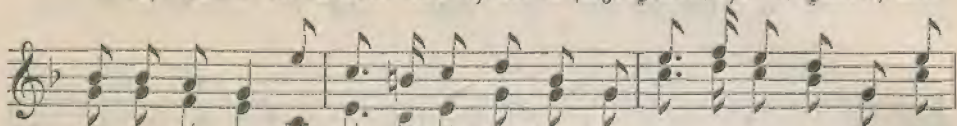
(Af Syngespillet „Sovebrønnen“.)

C. E. F. Weyse.

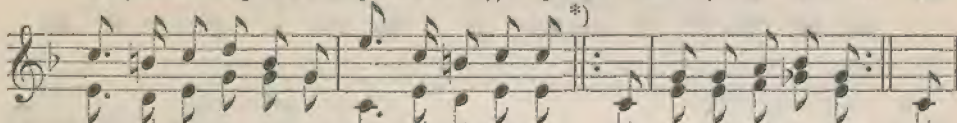
Allegretto.

1. Op! munter til Ar-beid! Alt So-len op-staaer, Alt Du=er=ne fur=re, alt
2. Op! munter til Ar-beid! Saa by=der os Pligt. Hvor-til har vi Hænder, und=

Bagt=ler=ne flaaer! Høit Lær=ken alt hæ=ver de dir=ren=de To=ner, Smaa=ta=gen til Sligt? Lad Fug=le=ne syn=ge, de kan jo ei An=det, De

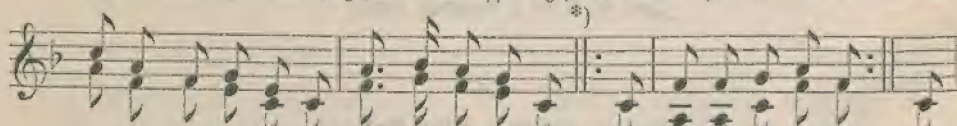
fug=le=ne syn=ge i Sto=ve=nes Kroner. Thi mun=ter til Ar-beid! Op
el=lers vift gjer=ne og gav=ne=de Landet; Thi mun=ter til Ar-beid! Op

mun=ter til Ar-beid! Alt So-len op-staaer. Alt Du=er=ne fur=re, alt
mun=ter til Ar-beid! Saa by=der os Pligt. Hvor-til har vi Hænder, und=

Bagt=ler=ne flaaer! Høit Lær=ken alt hæ=ver de dir=ren=de To=ner, Smaa=ta=gen til Sligt, Lad Fug=le=ne syn=ge, de kan jo ei An=det, De

fug=le=ne syn=ge i Sto=ve=nes Kroner; Thi mun=ter til Ar-beid! Op,
el=lers vift gjer=ne og gav=ne=de Landet; Thi mun=ter til Ar-beid! Op,

mun=ter til Ar-beid! Alt So-len op-staaer!
mun=ter til Ar-beid! Saa by=der os Pligt.

Oehlenschläger.

*) Den første Gang af nogle, den anden Gang af andre Stemmer.

Nr. 5.

Skjaldens Sang om Alf og Gyrithe.

(Af Tragedien „Hagbarth og Sique“.)

Allegretto.

F. L. H. Knutzen.

1. Du, som din Vo = lig har i = mel = lem Skjol = de, Som hæn = ge høit i

Be = ras Sal. Stig ned, o Har = pe, lad din Stemme ly = de, Vi

Ba = len til Ein = he = = ri = a!

2.

Af Heltens Dine blinkte Sjælen freidig?
Stært stod han som den lyse Klint,
Omkring hans Skuldre Stormene sig stødte,
De visted kun den tunge Lok.

3.

Da Jaac han den sortloiede Gyrithe,
Og Moen smelted Heltens Bryst,
Som Foraarsolen, naar dens Blik forbandler
Snebarken til en Laareflod.

4.

Men, al! hun blegned, som naar Solen silde
I Høsten, frosbt i Laagers Dragt,
Besøger Høstjords dunkle Velger.
Alfader tog den Yndige.

5.

Nu haged Alf at følge sin Veninde,
Men sthebe hæderløse Død.
Han frygted, at i Laagerne paa Graven
Kun skulde viste Tidslens Skjæg.

6.

Da stormed Hagbarth, liig Geierskagel,
Med Ornevinger paa sin Hælm;
Hans Skjold var blodigt, som den fulde Maane,
Bag Sværdet trued skumle Død.

7.

De stævned frem, høit følged deres Glavind,
Som Markens R i Høstens Vind.
Stærkt Bernet sang, fra Buerne fløi Pilen;
Gullbenet. Røvsfugl glæded sig.

8.

Røg Hjortens Tatter nu ved Gravens Side,
Røg Sværdet under Alfens Krus!
En Steen skal reise sig med Mos, og tale
Om Alf til Oldingssegene.

9.

Vi vandred tidt i Sigarskov tilfammen,
At fælde dunkelbrunne Hjort.
Nu hyle den henfarne Jægers Hunde
Og doe af Trostløb paa hans Grav.

10.

Dug dækker snart den grønne Høi; den glindser
Som Diet gennem Laageffær.
Men hijs paa Sten Alfes, Gyritthes Aander
Til Freia søve, Favn i Favn!

Oehlenschläger.

Nr. 6.

Skjalden synger for Sagbarth.

(Af samme Tragedie.)

Allegretto.

F. L. H. Kunzen.

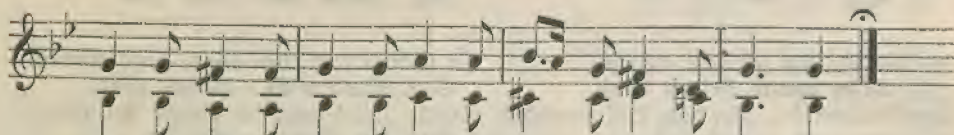
1. Min Hjelm er mig for blank og tung, Mit Skjold mig flet. be = stjer = mer; Jeg

fø = ler det, skjøndt jeg er ung, At snart sig Dø = den nær = mer. Jeg

hen det fryg = te = li = ge Staal paa Hel = tens Bau = ta = sic = ne. 3

Eun = den staaer en Nat = vi = ol, Der hvi = le mi = ne Be = ne.

2.

Jeg Livets bedste Rose brød,

Og Freia bære lovet!

Kom, kjære Død, nu i dit Skjød,

Nedlægger jeg mig mit Hoved.

Flyd, raske Fugl, frygt Reisen ei,

Stræk ud de Binger spæde;

Du flyver til en evig Mai,

Og til en evig Glæde!

Oehlenschläger.

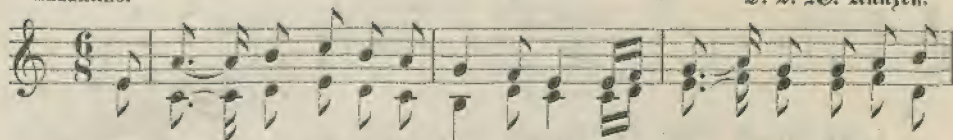
Nr. 7.

Havfruen.

(Af Tragedien „Correggio“.)

Andantino.

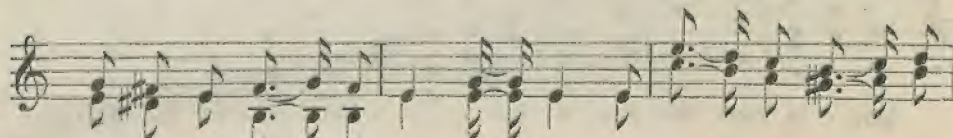
F. E. M. Kunzen.

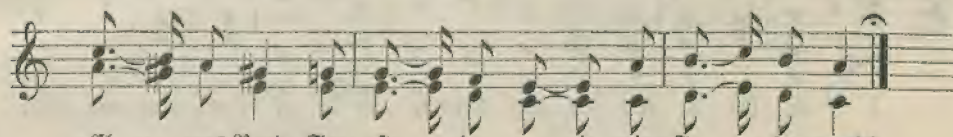
1. Den Hav = fru boer un=der hu = le Fjeld; En Pi = le-grim sid=der ved

Fos = sens Bæld. De Bol = ger stjål = le med Varm og med Stoi, Med

fue = hvi = de Skum fra Klip = pen hoi. Herr Pi = le-grim, styrt dig fra

El = vens Rand, Saa est du e = vig min Fæ = ste-mand!

2.

Jeg løser fra Begemet Sjælen dig;
 Det skal i Skoven du danser med mig.
 Herr Pilegrim, styrt dig ned, vær ei seen,
 Som Elfenbeen styler jeg hvidt dine Been;
 Dybt skal du hvile paa røden Korall,
 Og over dig nedbruser Fosfens Fald.

3.

Forfærd vil flygte den Vandringsmand;
 Han staaer som naglet, ei flye han kan.
 Den Havfru mild med et Guldhorn staaer;
 I Binden henviste de guldgule Haar.
 Han tørster, og tommer det Horn saa brat.
 Da føler han sig saa svag og mat.

4.

En Gysen ham farer i Marv og Blod,
 Thi han har drukket af Dødsens Flod.
 Han synker ned i de Blomsters Skjød;
 Der ligger den Pilegrim, bleg og død.
 Da bøvne de stummeende Volger op
 Og suger i Svælget den blege Krop.

5.

Fri har nu Sjælen hans Vig forladt,
 Nu svæver i Skoven den mangen Nat.
 I Vaar, naar stærkest er Fosfens Varm,
 Han danser med Havfruen i sin Arm;
 Da straalet Maanen fra Bøst og fra Green
 I Elven ned paa de sønne Been.

Øehlenschläger.

Nr. 8.

Bjergmændenes Sang.

Allegretto.

(Af Tragedien „Hugo von Rheinberg“.)

F. Anhlan.

1. En Gru-be staaer i Bjergets In-dre, Den har en mæg-tig Sol-ver-

green; De ly-se Dag saa ri-ge tin-dre Se-di-gent fra den

haar-de Steen. Men som et Spo-gel-se frem-træ-der Fru No-bold

i de hvi-de Klæ-der, Med Scep-te-ret af Død-ning-been, Med

Scep-te-ret af Død-ning-been.

2.

Gak ei derind, for Lusten renses,
 Den visse Død bag Skatten boer!
 Men ei det fromme Barfel endses,
 Den gridste Huger Intet troer.
 Med Lampen tændt, i sorten Troie,
 Han undersøger Gruben noie
 Medgleben af sin Rindesnor. :|

3.

Men neppe har mod Schachtens Side
 Sit skarpe Hugesjern han sat,
 For hisset alt han seer den Hvide,
 Og Lyset bl'et i Lygten mat.
 Paa Brystet sig den Vange kaster;
 Men fæle Spogels hurtig haster,
 Og vælter Dragen paa sin Stat. :|

4.

Gak ei paa de forbudne Veie,
 Indtræder du til Bjergets Aand!
 Et ærligt Hjerter ma du eie,
 Skal Skatten løses fra sit Vaand.

Thi Haabet er med Gru forbundet,
 Og Mangen har kun Døden fundet,
 Som greb med en vanhellig Haand. :|

Ochlen schläger.

Nr. 9.

Smaafigernes Sang

paa Moderens Fødselsdag.

Allegretto.

P. C. Krossing.

1. Der groer vist ei i Nord og Syd, I no = gen Bør = ne = ha = ve, En

Blomst saa skøn, som Mo = der = dyd For = tje = ner den til Ga = ve.

2.

Vi sad, en Krands at binde dig,
Og paa din Fæst at bringe,
Rundtom Smaablomster viste sig,
Men af! de var saa ringe.

4.

Da Taaren i vort Øie stod,
Vi saae med vaade Blikke,
At Moder er saa god, saa god,
Men Krandsen er det ikke.

3.

O, eied vi dog noget Skjont,
Som kunde Moder fryde,
Og blomstred evig friskt og grønt!
Men hvad kan Barnet byde?

5.

O Moder! hører Gud den Sang,
Som fromt til Gud sig vender,
Saa komme vi til dig engang
Og ei med tomme Hænder.

Chr. Wilster.

Nr. 10.

Lars Bagge.

Allegro moderato.

A. P. Berggreen.

1. Kling, Harpe, for den hoi-de Mand Med Dr-gel-lyd og Klof-fe-klang! Hvo

ijel=dent Hoi=mod vi=se kan, Ham løn=ner ei Guld, ham løn=ner

L'istesso tempo.

Sang. O Held mig, Held, at jeg sjun=ge kan! Min

Sang skal pri=se den Dan=ne=mand.

2.

Hvad tumler hist paa stumrigt Hav?
Det er et Skib, som skal forgaar.
Halvt opslugt af den vaade Grav
Det lader hid mod Stranden staae.
Hvo Menneſter blege, med ſidſte Mod,
Vil kæmpe ſig gjennem den brede Flob.

3.

Med Hyl ſig hen Orkanen ſvang,
Om Skibet hvint Storm fra Sky,
Og Skipperen fra Dækket ſprang,
Forfærdet ved de stærke Gn.
„Barmhertige Himmel! du os befri!
Hvo redder os Arme? Det er forbi!”

4.

Rast sthyder sig til Stranden der
 Fra Arelstad en Dorger huld;
 Sin Haand han løfter høit i Veir,
 I den en vægtig Pung med Guld:
 „Halvhundred Dufater jeg skænker den,
 Som vover at redde de arme Mænd!“

5.

Da kom en Sogut, flet og ret,
 Med beget Kofte, hærdet Haand,
 Hans Mine djærb, hans Gang var let,
 I Diet lued Heltens Aand.
 Han hørte til Mængden den Riges Ord,
 Og mærked, hisset den Rød var stor.

6.

Og drifstig flux, i Herrens Navn,
 I lette Fisserbaad han sprang,
 Og trodsed Storm og Bølgesavn,
 Og Baaden hen mod Braget tvang.
 Han voved sit Liv; men for Hines Rød
 Han agted ikke sin egen Død.

7.

Og muntert kæmped han sig frem
 Igjennem Skum og Storm og Flod,
 Og snarlig kom han ufsadt hjem,
 Og Alle frelst paa Stranden stod.
 Og neppe var Baaden i Sikkerhed,
 Saa brister alt Braget i Dybet ned.

8.

„Min Ven! tag hvad du har fortjent!“
 Udbrød den Rige fro paa Stand.
 Var det ei godt og ærligt meent?
 Ved Gud, det var en Dannemand.
 Men høiere monne dog Hjertet slaae
 I Guttens med begede Kofte paa.

9.

„For Guld jeg sælger ei mit Liv;
 Jeg fattig er, dog har jeg Brød.
 De Stakler dine Penge giv,
 Som misted Alt, som er i Rød.“
 Saa talte han med et hjerteligt Blik,
 Og vendte den Rige sin Ryg, og gik.

10.

Kling, Harpe, for den bolde Mand,
 Med Orgellød og Klokkelæng!
 Hvo saadant Høimod vise kan,
 Ham lønner ei Guld, ham lønner Sang.
 O Held mig, Held, at jeg sjunge kan,
 Udøbelig sjunge den Dannemand!

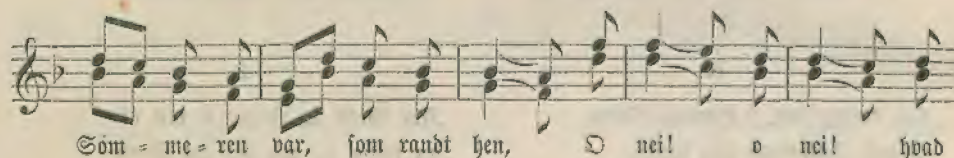
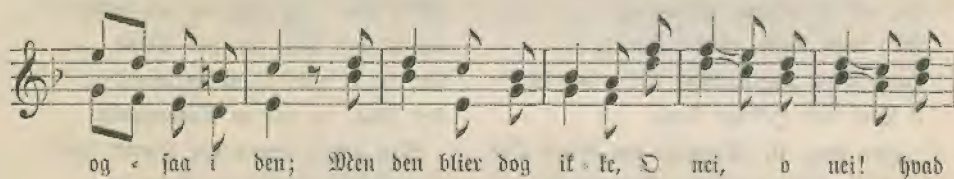
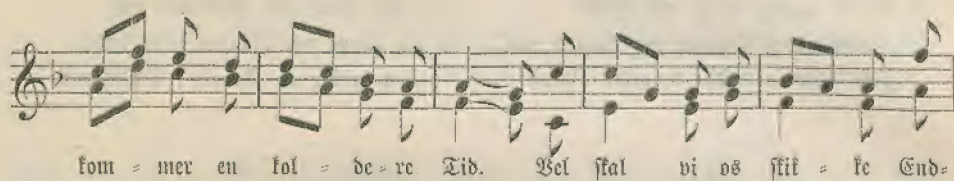
Oehlenschläger.

Nr. 11.

„Endnu har vi Sommer.“

Allegretto.

Søren Wedel.

2.

Bort Liv er, o Piger,
Et eneste Aar;
Vor Sommer bortviger,
Vor Vinter fremstaar.
Er Sommerens Dage
Først engang forbi,
At faae dem tilbage —

: O nei, o nei! Der er ingen Mulighed i. : | : O ja, o ja! med Fryd vi tilbage kan see. : |

3.

Ei Somren vi lade
Gaae ubrugt sin Gang,
Men nyde den glade
Med Dands og med Sang.
Naar Vintren saa kommer
Med Storm og med Sne,
Paa henrundne Sommer —

Chr. Pram.

Nr. 12.

„Livet er tidt ved et Blomsterbed signet.“

Andante.

(1796.)

1. Li = vet er tidt ved et Blom = ster = bed lig = net; Man = ge Slags Ur = ter i

Be = det der groe; Him = len dem al = le for os har vel = sig = net

Li = ge = fra Bug = gen til fil = dig = ste Ro.

2.

Ungdom og Ufkyld og Sundhed omringe
 Livets den yndigt frembrydende Dag.
 See, hvor de herlige Roser udspringe;
 Pluk dem og nyd dem, før Alder gjør svag!

3.

Salig, hvem Gud i sin Mistund har givet
 Een, ikkun een, men en redelig Ven!
 Evighedsblomsten forskjønner ham Livet;
 Held ham! i Himlen den spirer igjen.

4.

Brødre, saa lifligt de Blomster jo smile;
 O, vi vil nyde hver Art i vort Bed:
 Da skal vi let i Cypresseduft hvile,
 Og vore Dine sig lukke i Fred.

P. H. Haste.

Nr. 13.

Morgensang.

Andante.

V. Sæmme.

1. Naar So = len den stin = ner paa Gjen = bo = ens Dag, Naar al = le Smaa =

pi = ger af Sen = ge. Hvem, troer du, hort = so = ver Guds dei = li = ge Dag? Det

gjør kun de dov = ne = ste Dren = ge.

2.

Naar Rosen den aabner sit fagreste Blad
 Og spredter den Bellugt, den rummer,
 Da aabner Smaapigen sit Die saa glad,
 Saa frist af den deilige Slummer.

Friskrup.

Nr. 14.

Aftensang.

Andante.

V. Sæmme.

1. Godnat sang ny = lig den Sugl i Skov Og gjem = te sit Røst bag sin Vin = ge, Og

al = le Blomster, før sødt de sov, God = nat de maatte mig brin = ge, God =

nat der = op = pe, God = nat der = ne = de, God = nat du Fugl i din Re = de!

2.

Godnat nu vinker fra Himlen blaa
Den klare, den heilige Stjerne;
Saa vide monne dens Veie gaae,
Dg dog jeg fulgte den gjerne.
Godnat, I Toner fra Fuglebrimlen,
Godnat, du Stjerne paa Himlen!

Friskrup.

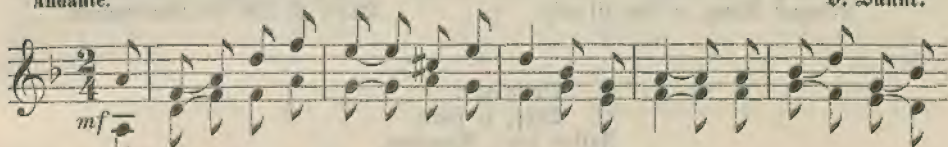
*) Er g for dybt for 2den St., kan den synges os med 1ste St.

Nr. 15.

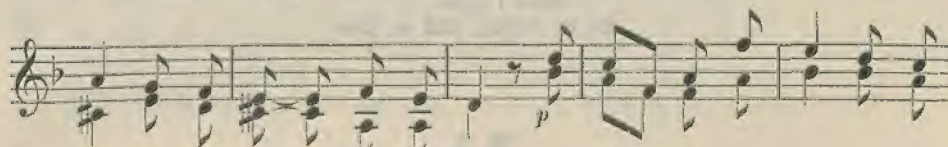
Savoyarddrenge's Sang.

Andante.

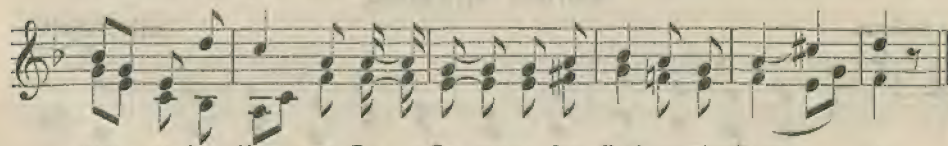
V. Sanne.

1. Jeg band = ser og drei = er paa min Li = re saa fro, Dg min lod = ne

Ben gaar paa Li = re og paa To; Men ei tan jeg glem = me De

Bjer = ge der = hjem = me Dg Ro = er = ne, som kjend = te min Stem = me.

2.

Dg tidt maa jeg holde mit Die paa Klem,
At ikke jeg skal synges mig Taarerne frem;
Thi hvor kan jeg smile
Dg hvor kan jeg hvile,
Naar jeg tænker paa de tusinde Mile!

3.

O, vinder jeg tilbage til Bjergene blaa,
Hvor sødt, hvor sødt skal jeg hvile paa Straa
Dg juble og tralle; —
Men skulde det falde,
Gud veed, om jeg træffer dem Alle!

Christian Richardt.

Nr. 16.

„Klokkeklang, Fuglesang.“

Andantino.

Vald. Schjøtt.

1. Klok = ke = klang, Fug = le = sang Klin = ge høit hver paa sin Blis; Barn, syng du

Og = saa nu Høit din kjær = re Skæ = bers Priis.

2.

Bøn og Sang
Mangen Gang
Var den allerbedste Veie
Til din Gud
Og hans Gud:
Kommer Smaa, o kom til mig.

3.

Har du kjær
Gud, da lær
Tidlig synge alldenstund,
At du veed
Han ei kjed
Blie'r af Tak fra Barnemund.

3.

Tidlig lært
Sang, ei svært
Falder den i Alderdom.
Og i Nød
Som i Død
Er du trostlig, glad og from.

— ?

Nr. 17.

Barnets Aftenang.

Andante.

Vald. Schjøtt.

1. Snart jeg Vi = et lus = ter Tæt ved Mo = ders Kind, Hen = des

Arm mig vug = ger, Mens jeg slum = rer ind.

2.

Deilig er Guds Himmel,
Som i Drøm jeg seer;
Søstres glade Brimmel
Rundtomkring mig leer.

3.

Over alle Kloder
Er der Veg og Fæst —
Hos min søde Moder
Er dog allerbedst.

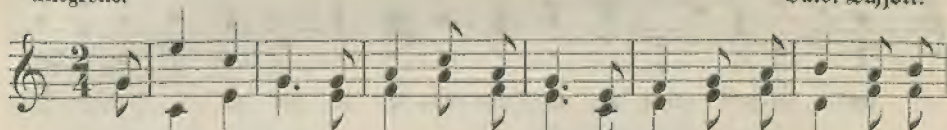
F. J. Hansen.

Nr. 18.

Mopsen ved Maden.

Allegretto.

Vald. Schjøtt.

1. En Mop = pe sad en = gang ved et Fad Med Her = ter og Po = stei og

an = den Mad, Da kom der en Kat, der var ful = ten og ma = ger; Den

ste = le = de mildt til de dei = li = ge Sa = ger.

2.

Det mærkede Moppen, og strax gav den Hals,
„Hvi lurar du? Maden er ikke tilfals.
Førlængere Gæster slet ikke jeg lider,
Pak af i en Fart, før jeg kommer og bider!“

4.

Da Katten var gaaet, stod Moppen en Stund
Og tænkte: Hvor jeg er en tapper Hund!
Da kom der en Pude, en størnuget Fætter,
Den saae og den aad de deilige Netter.

3.

Da Katten det hørte, blev den grumme fortaht;
Nær var den af Angest traadt ud i en Pyt.
Den hvidstød: „Saa er det vel bedst jeg for =
trækker,
Endstjødnt det er haardt, naar Maden er læfker.“

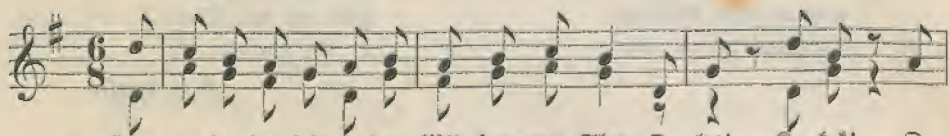
5.

Hvad Moppen end gjøede, den ændsed' det ei:
„Den betlende Kat jog du nylig sin Dei;
Da var du for gjerrig til Maden at bele,
Nu har du til Straf derfor mistet det Hæle!“

Julius Gerson.

Nr. 19.

Fuglesang.

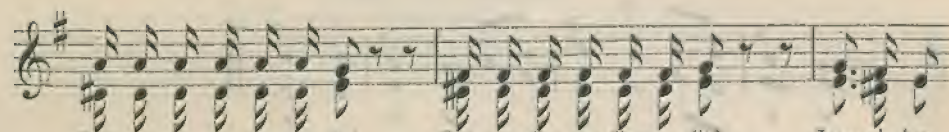
1. Hvor er det dog født i den Mid-som-mer-Skov, O lyt! Ku-kuk! O

lyt! Ku-kuk! Naar al-le Smaa-fug-le de syn-ge i Hob,

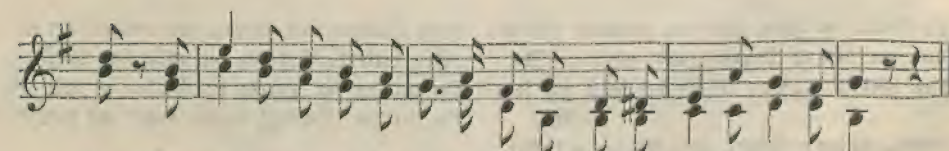
lyt! Ku-kuk! O lyt! Ku-kuk! Drossel og Bog-fin-ke, Kuk-ker og Stær,

Rvir-re-lir-re-lir-re-lit! Rvir-re-lir-re-lir-re-lit! Hver i den

To-ne, han li=der i=sær, Rvirre-lir-re-lir-re-lit! Rvirre-lir-re-lir-re-

lit! See der-for gaaer jeg saa tidt i den Skov, kommer al-tid glad der-fra!

2.

Den Smaafugl, den synger saa liflig en Sang,

O lyt! o. f. v.

Før altid den synger af Hjertetrang,

O lyt! o. f. v.

Længsel og Kjærlighed, Bemod og Lyst

Kvirrelirrelit o. f. v.

Komme saa dybt fra det soulmende Bryst,

Kvirrelirrelit o. f. v.

Se derfor gaaer jeg saa tidt i den Skov,

Kommer altid glad derfra.

4.

Og føler du Kummer, da visler paa Stand —

O lyt! o. f. v.

Et hjemmefødt Sangvæld og slukker dens Brand;

O lyt! o. f. v.

Søger din Fryd en deeltagende Ven,

Kvirrelirrelit o. f. v.

Strax fra din Sang han dig svarer igjen:

Kvirrelirrelit o. f. v.

Den frie Flugt og det fribaarne Kvad

Maa vel sagtens følges ad.

3.

Den Smaafugl synger; for det er dens Sprog, Den Smaafugl, den synger saa godt som den kan,

O lyt! o. f. v.

Og lytter du ikke, saa synger den dog,

Men lyt! o. f. v.

Thi hvis du agter med Øre og Sans —

Kvirrelirrelit o. f. v.

Flyver den snildt i dit Hjerter ind,

Kvirrelirrelit o. f. v.

Og Skovens Jubel opfylder den Braa,

Hvor en Skovens Sanger boer.

5.

O lyt! o. f. v.

Og fryder jo dog baade Kvinde og Mand,

O lyt! o. f. v.

Toner i Bryttet er bedre end Guld,

Kvirrelirrelit o. f. v.

Gier du dem, var din Skjæbne dig huld;

Kvirrelirrelit o. f. v.

Men deel dem ogsaa da kjærlig med Hver,

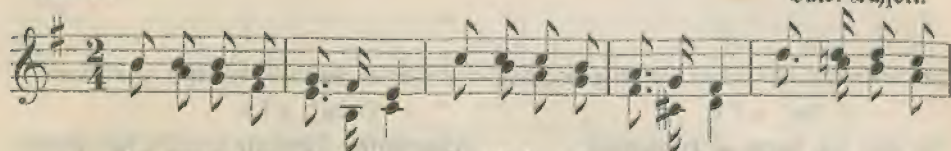
Som en Hjertesang har kjær.

Digtet og komponeret af C. Schiik.

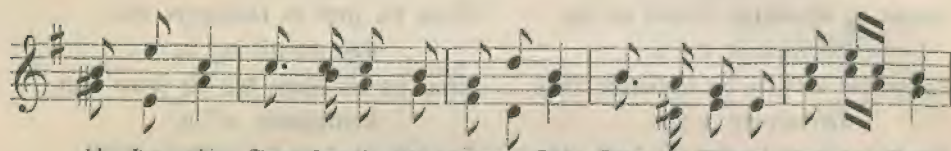
Snemanden og Børnene.

Moderato.

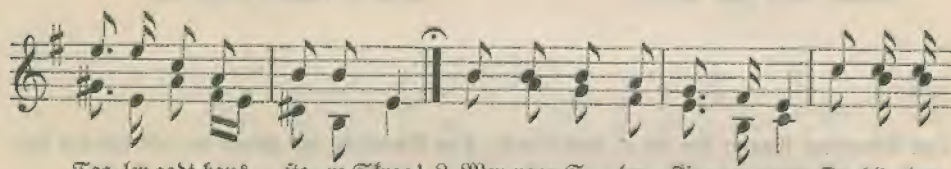
Vald. Schjott.

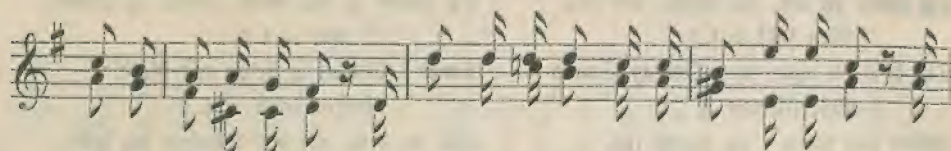
1. See engang den tyl = le Mand! In = tet han os gjo = re kan; Han jeer vred og

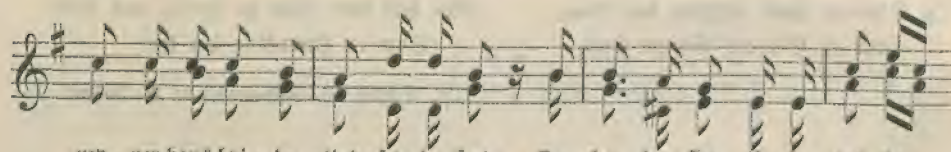
bi = ster ud, Fry = ser ei paa nog = ne Gud; Ruld og Sneens hoi = de Snog

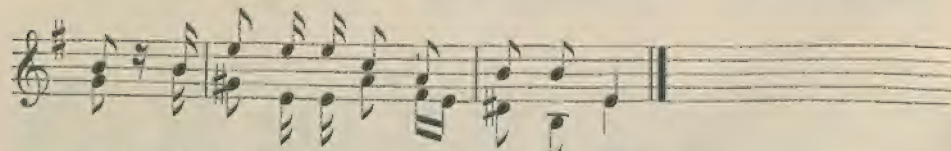
Taa = ler godt hans sto = re Skrog! 2. Men naar So = len skin = ner varm, Da blir han

baa = de us = sel og arm, Da fal = de hans Di = ne af Ho = ve = det ud, Da

rev = ner hans hoi = de, glind = sen = de Gud, Da kan han slet ik = ke hol = de

Stand: Da bli = ver han til det ba = re Vand.

(Af „Et Hundrede Digte for Børn“,
udgivne af J. C. Brøchner.)

Nr. 21.

Kjølstadgutt'en.

Allegretto.

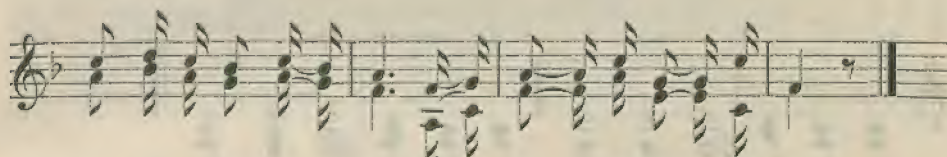
(Norsk Folkevisc.)

1. { Jeg tjen-te paa Kjølstad i = fjor Med me = gen Sorg og Møi = e; }
 { Tidt syn-tes mig No-den var stor; Men jeg maat = te la'e mig nøi = e, }

Jeg sat = te min Tid til Gud, Og til in = gen an = den Mand: Til

Baa = ven jeg slip = per vel ud, Bort fra den slem = me Mand!

2.

Og Alle viist sigte det vil:
 Paa Kjølstad er slemst at være;
 Længste Dag strækker ikke til,
 Selv om Aft'nen paa Arbeid vi ere.
 Vi færdes langt ud paa Nat;
 -- Er det ikke en gruelig Mand? --
 Saa er det med ham ei blot fat;
 Thi Kvinden er værre end han.

4.

Derpaa rygger Kællingen op
 Og kaster paa sig Kjolen;
 Derefter saa ta'er hun en Køl
 Og slænger sig paa Stolen.
 „Mine Piger, staae nu op!
 Alt er Klokken slaget Tre,
 Kog først Kællingen, os den saa op,
 Og passer siden vort Fæ!“

3.

Om Morgnen saa flyver han op
 Og Løiet paa sig kaster;
 Derefter han ta'er sig en Sup,
 Og saa til Uhret kaster:
 „Mine Gutter, staae flux dog op,
 Nu er Klokken henimod Tre;
 Saa reis Eders doovne Krop,
 Og jørg for Dgene.

5.

Nu er jeg saa inderlig glad,
 Nu har jeg tjent ud Aaret;
 Sid paa Blotshjerg Manden han sad,
 For han drog mig saa tidt i Haaret.
 Jeg ofte tog Foden i Hand,
 Naar Noen den blev mig for stor;
 Farvel da, du Kjølstadmand,
 Nu jeg bliver hjemme hos Mo'er!

Nr. 22.

Ola Grumstulen.

Moderato.

(Norsk Folkevise.)

2.

∴ Ola Grumstulen havde en gammel graa Ged; ∴
 Na, kjæreste Karen! Gjør Pølsen ret fed.
 For imorgen skal Ola Grumstulen gifte sig.

3.

∴ Ola Grumstulen havde en halv Skjæppe Malt; ∴
 Na, kjæreste Karen! Du brygge op Alt.
 Thi imorgen skal Ola Grumstulen gifte sig.

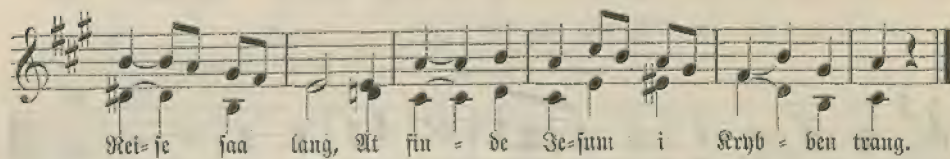
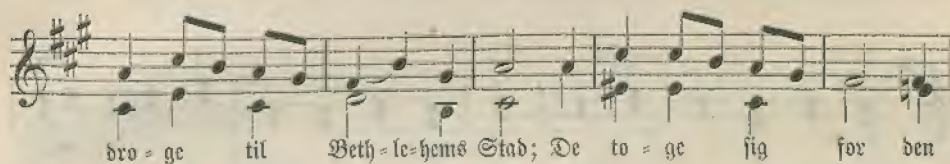
Aam. ¹) Solum, i Nærheden af Skien. ²) Graaten, et Jisterleie, en Miis Bei fra Solum.
 ³) Blehr (ubt. Blær), en Rjodmand, der boede i Graaten. — Disse Vers ere et Brudstykke af en Spottevis.

Nr. 23.

Julevise.

Andantino.

(Østerrigsk Folkemelodie.)

2.

En Stjerne dem viste til Jodeland
Og hen til den himmelske Frelsermand;
Og Barnet de funde, deilig og kjær,
Hos Oxe og Åsen i Stalden der.

4.

Saa drog de hjemad til deres Land
Og prisede Gud, deres Stabermænd;
Lad os ogsaa falde Herren til Fod,
Ham prise af hele vor Hu og Mod!

3.

Og ned de fulde paa deres Knae,
Da Barnet de monne for Die see;
Og Røgelke, Myrrha, røden Guld
De offred den Herre saa freydefuld.

5.

Alt for den Stjerne fra Jacob Klar,
For Kvisten af Israhel aabenbar,
For Kilden, som sprang af Naade stor,
For Herren over alt Englechor!

6.

Og synge som Kongerne hjertensglad
En freydefuld Sang udi allen Stad,
Indtil vi hos ham, vor Glæde kom fra,
Kan synge evigt Hallelujah!

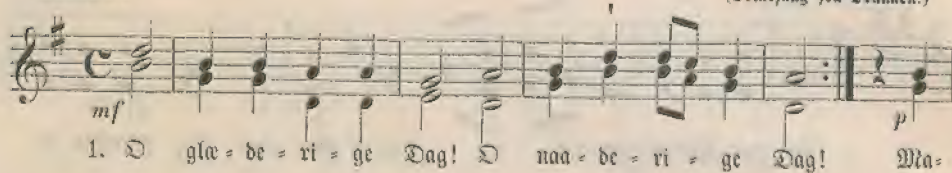
Ol. dansk Folkevise.

Nr. 24.

Julevisse.

Andantino.

(Folkesang fra Franken.)

2.

: Det Barn er Son af Gud,
 Med Almagt rustet ud. :
 Saa lad os Barnet prise,
 Det Lov og Hre vise
 : 3 Bethlems ringe Stald. :

3.

: Og Engle stoffes stal
 Om det i Tusindtal, :
 Det lille Barn at ære
 Som deres Gud og Herre
 : 3 Bethlems ringe Stald. :

Oversat af C. G. Br.

Nr. 25.

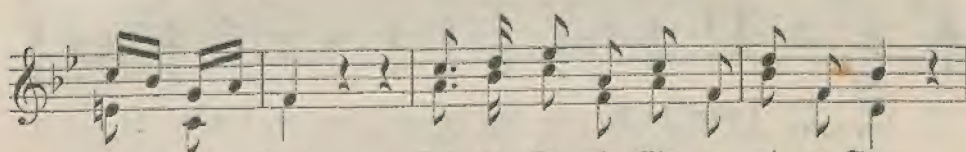
Alpejægeren.

Andante.

(Schweihervise.)

Tid = lig, mens Stjerner end-nu paa Himlen staae, Ta = ger jeg Bø = sen,

gaer paa Dag. Gud, be = flyt min Liv og mi = ne Smaa.

I skal ei for Fa = der græ = de! Her = ren al = tid

er os nær, Og snart I Fa = der at = ter seer, Og snart I

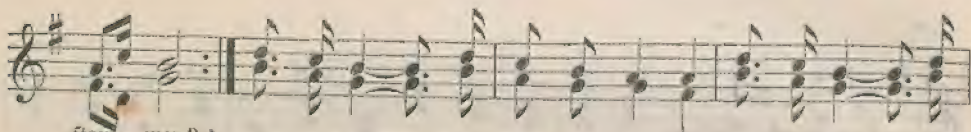
Fa = der at = ter seer

Schweizisk Hyrdevise.

Andantino.

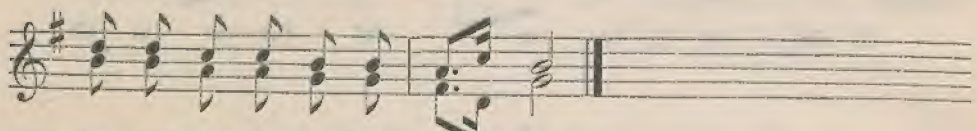
1. { Gi = ves der en Ting Vel paa For = dens Ring, Me = re Høn end Hyr = de =
Hver Gang Baa = ren grøer, Mæ = den sig for = nyer, Og de jub = le Al = le =

stam = men? } Naar jeg Sug = le = fan = gen hø = rer, Hjer = tet sig i
jam = men.

Bry = stet rø = rer; Thi saa kom = mer hid Snart den gylb = ne Tid,

Lov og Græs af Jord frem = fø = rer.

2.

Har til Mai vi stridt,
Bruiser overlydt
Sang og Klang i vore Egne!
Klokker af Metal
Over Bjerg og Dal
Klinge lystig alle vegne.
Lifligt Tonerne de føre
Smukt harmonisk til vort Øre;
Allemand er Gjest
Ved den glade Fæst,
Lukker Bindu'r op og Døre!

3.

Selv en eensom Stund
I en Sommerlund
Hører med til Hyrdehytten;
Som i bedste Seng
Han paa grønne Eng
Strækker sorgløs sig i Styggen.
Drommende med aabent M
Høre Fuglestaren stoe,
Saa at Stovens Sang
Gjalder trindt af Sang —
Hvad kan Hjertet meer fornøie?

Øversat af C. G. Br.

Nr. 27.

Schweizeren.

Andantino.

Fr. Silcher.

1. Jeg stod paa Stras-borgs Vold, Sol = dat i frem = med
2. Midt i den mør = ke Nat De kom og greb mig

Sold: Da lød et Al = pe = horn hen o = ver Van = det, Jeg
fat: Af Strømmen op de = fi = sket mig i = gjen Dg

maat = te svømme hjem til Fæ = dre = lan = det; Men galt det gik!
før = te flux mig til Cap = tai = nen hen. Det bliver min Død!

3.

Imorgen tidlig alt
Jeg bliver for Fronten kaldt;
Kan lidet nytter da min Bøn,
Jeg faaer da min bestemte Løn —
Det veed jeg vel!

4.

I Brødre, alle Mand!
Ihag I see mig sidste Gang.
Hiin Hjrdebærg, hvis Alpetone klar
Hid over Vandet Aftenvinden bar,
Han Skylden har!

5.

I Brødre, end min Nød;
Giv mig en let og hurtig Død!
Skyd til og gjør kun Pinen kort,
At snart mit unge Liv kan flygte bort!
Det er min Bøn!

6.

O Gud! hør du mig!
Dg tag min arme Sjæl til dig!
Giv den din høie Himmels Ro,
Dg lad mig evig hos dig boe!
Forglem mig ei!

Efter det Tydste af Hr. Sm.

Nr. 28.

Ryflerens Morgensang.

Andantino.

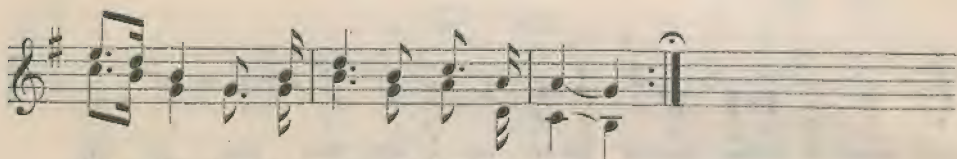
(Ejndst Folkemelodie.)

1. Morgen = rød! Morgen = rød! Vars = ler du mig tid = lig Død?

Snart i = gjen Trom = pe = ten fal = der, Da maa = stee i Kam = pen

fal = der Jeg og man = gen Kam = me = rat.

2.

[: Suble vi, :]

At, den Fryd er snart forbi!

[: End igaar af Hingsten baaret,
Er idag man syg og saaret,
Og imorgen lagt i Grav. :]

3.

[: At, saa fort :]

Evinder Livets Skjønhed bort,

[: Praler du med friske Rinder,
Der som Rødt og Purpur skinner,
Tro mig, Rosen blegner snart! :]

4.

[: Og hvad er :]

Mandens Væst og Glæde her?

[: Under Kval og piint af Sorgen,
Slid og Slæb fra tidlig Morgen
Er hans Lod til fene Kveld. :]

5.

[: Jeg paa dig, :]

Herre, vil fortrøste mig!

[: Uforfærdet vil jeg stride;
Skulde jeg saa Døden lide,
Nu, saa døer en Fædresmand! :]

Efter Wilh. Hauff af Hr. Sm.

Nr. 29.

„Den Skrædder har en Muns“.

Moderato.

(Dansk Folkesang.)

1. Den Skrædder har en Muns, Den Skrædder har en Muns, Den

Skræd-der har en Muns, Pi pi pi, Muns.

2.

8.

: Hvad gjør han med den Muns? :

: Hvad kjober han for den? :

Hvad gjør han med den Muns? Pi pi pi, Muns.

Hvad kjober han for den? Pi pi, for den?

3.

9.

: Han trækker af dens Skind, :

: Han kjober sig en Bukt, :

Han trækker af dens Skind. Pi, Museskind.

Han kjober sig en Gjede-, Gjedebukt.

4.

10.

: Hvad gjør han med det Skind? :

: Hvad gjør han med den Bukt? :

Hvad gjør han med det Skind? Pi, Museskind.

Hvad gjør han med den Gjede-, Gjedebukt?

5.

11.

: Han laver sig en Sæk, :

: Saa rider han i Krig, :

Han laver sig en Sæk. Pi, Musesæk.

Saa rider han i Muse-, Muse-Krig,

6.

12.

: Hvad gjør han med den Sæk? :

: Hvad gjør han i den Krig? :

Hvad gjør han med den Sæk? Pi, Musesæk.

Hvad gjør han i den Muse-, Musetrig?

7.

13.

: Sin Mont han gjemmer der, :

: Han slaaer dem Alle „dødt“, :

Sin Mont han gjemmer der. Pi, pi, sin Mont.

Han slaaer dem Alle „mause-, mause-dødt!“

*) Kan synges tostemmig af de to øverste Stemmer.

Nr. 30.

Smaa børnenes Afstemsang.

Andantino.

(Fra Hjerlingdommet Berg.)

1. Min lil = le Seng staaer redt, ja den staaer redt, Med blo = de Bol = fire
 bredt; I den vil jeg so = ve, Og Gud vil jeg lo = ve, For =
 di han vog = ter tro, han vog = ter tro Min stil = le Nat = te = ro.

2.

Beg sover rolig ind,
 — Ja rolig ind —
 Med Tak og Fred i Sind!
 Fra Himlen behænde
 Han Engle vil fende,
 Som trygt mig skjærme vil
 — Mig skjærme vil —
 Og mildt mig dække til!

3.

Naar Solen leger Tit,
 — Ja, leger Tit —
 Da vække de mig blidt,
 Af Sengen jeg springer,
 Som havde jeg Vinger,
 Med Priis og Tak til Gud
 — Med Tak til Gud —
 Og til hans Englebud!

Efter det Tydste af Hr. Sm.

Nr. 31.

Valdhornet.

Allegretto.

Nr. 32.

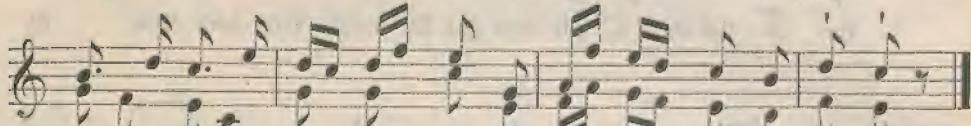
Ebletræet.

Moderato.

(Egns Folkemelodie.)

1. En ven-lig Vært med Aa-syn mildt Jeg har for-ny-lig gjæstet, Et

ghdent Eble hang som Stilt Paa lan-ge Green be-jæ-stet.

2.

Det var det gode Ebletræ,
Hos hvem jeg nys har været,
Med søden Rost i grønne Bo
Det har mig venlig nærret.

4.

Der kom en let, bevinget Hær
Hans grønne Huns at gjæste,
Som hoppet om, holdt Gilde der
Og foidred paa det Bedste.

3.

Jeg fandt en Seng til Hvile mild
Med Maatter, bløde, tykke,
Og Værten dækket selv mig til
Alt med sin kjole Skygge.

5.

Jeg bad ham gjøre Regning op —
Han ryttet Toppen bare;
Gid Himlen vil fra Rod til Top
Den gode Vært bevare!

Efter L. Uhland af S. Schandorph.

Nr. 33.

Tiden hastig gaaer.

Andantino.

1. Pluk dog No-sen! saa-re fort Frist og rød den staaer.

Rast ei no-gen Ti-me bort; Ti-den ha-stig gaaer!

2.

Nyd og vilt paa hver din Vej,
Mens du det formaaer,
Hvad kan møde, veed du ei;
Tiden hastig gaaer!

3.

Hør og lyt mit Venneraad:
Vist i Ungdoms Aar!
Opsæt ei en ædel Daad;
Tiden hastig gaaer!

Efter Gleim af S. Schandorph.

Nr. 34.

Den gjenopstandne Kukkuk.

Con moto.

(Tydsk Folkevise.)

1. Op i et Træ en Kuf = kuf — Sim sala = dim bam = ba sa = la = du sa = ladim —

Op i et Træ en Ku = kuf fad.

2.

Da kom saa ung en Jægers —
Sim saladim o. f. v.
Da kom saa ung en Jægers — mand.

3.

Han fjød den arme Kukkuk —
Sim saladim o. f. v.
Han fjød den arme Kukkuk — død!

4.

Da nu et Nar forgangen —
Sim saladim o. f. v.
Da nu et Nar forgangen — var:

5.

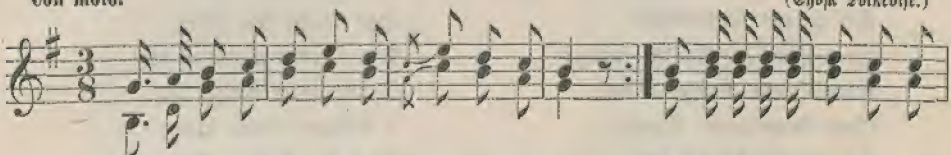
Da blev den arme Kukkuk —
Sim saladim o. f. v.
Da blev den arme Kukkuk — levende*)

Nr. 35.

Fuglesangen.

Con moto.

(Tydsk Folkevise.)

1. Fug = le = ne i Gran = sto = ven tal = de paa mig, Kal = de med deres mun = tre Sang

Paa mig saa mangen en Gang Fug = le = ne i Gran = sto = ven tal = de paa mig.

2.

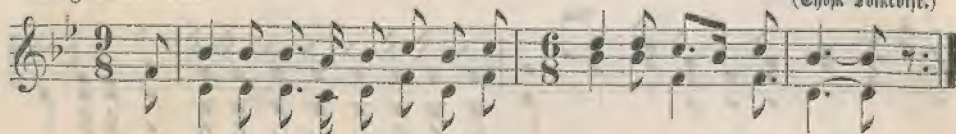
Fuglene ved fjøle Væt kalde paa mig,
Kalde med deres Sang saa sødt,
Hvor jeg kan hvile saa blødt,
Fuglene ved fjøle Væt kalde paa mig.

*) Det sidste Ord siges i Chor.

Jægersang.

Allegro moderato.

(Thyds Folkedigt.)

1. { Af = fied til Jag=ten vi dra=ge I , gennem Skov og Krat!
 { Det snart vil So=ten for = ja = ge Den stjer=ne = kla = re Nat.

Smaa = fug = le = ne i Sko=ven Alt vaag=ne op paa = nh, Og

Lar = ten kvid = drer for = o = ven Sin Mor = gen = sang i Sky.

2.

3.

En Jægers festlige Glæde
 Opfylder heelt mit Byst!
 Den lille Hind at bede,
 Det er min bedste Lyst!
 Hvor Hjort og Raadhr springer,
 Hvor Bøssen bruger Mund.
 Hvor Jægerhornet klinger,
 Der aander frit jeg kun.

Og rap maa Jægeren fare
 Alt over Stof og Steen;
 Den lille bevte Hare
 Den bruger sine Been.
 Paa Mosket trætte vi sove,
 O, det gaar herligt an!
 I Kildens kjelige Bøve
 Vi spale Kildens Brand.

4.

Af Solen alt forghyldes
 De ranke Træers Top,
 Og Luften listligt fylles
 Af Fuglestemmer op.
 Afsted, I muntre Venner!
 Til Jagt i Lund og Krat!
 Af, hurtigt! Dagen ender,
 Og Lyset slukkes brat

Efter det Tydste af Hr. Sm.

Nr. 37.

Tænker er' frie.

Allegretto.

1. Mi-ne Tæn-ker er' fri! Men No-gen dem raa-der! De su = se for =

bi Som nat = li = ge Gaa-der. Det In-gen dem fjen = der, Ei Fjen = der, ei

Ben = ner. Der er Sand = hed der = i: Mi-ne Tæn-ker er' fri.

2.

Jeg tænker, hvad jeg vil,
Dg hvad der mig lystet!
Min Hu er paa Spil
I Bøster og Aften!
Rundt Tænkerne fare
I myldrende Skare!
Der er Sandhed deri:
Mine Tænker er' fri!

3.

Dg spærres jeg ind
I Mørke og Fængsel,
Ei kues mit Sind,
Ei stilles min Vængsel!
Med bryder hver Tanke
Hver Muur og hver Skranke:
Ud flyver den — thi:
Mine Tænker er' fri!

4.

Thi vil som en Mand
Jeg Sorgen forjage,
Dg aldrig forsand
Med Griller mig plage!
At lee og at skjemte
Med Hjertes beklemte,
Det kan vi nok — thi:
Vore Tænker er' fri!

Efter det Tydste af Hr. Sm.

Nr. 38.

Skytten.

Andantino.

B. A. Weber.

1. Med sin Piiil og Bu = e D = ver Bjerg og Bang, Og ved Mor-gen =

lu = e Skyt = ten gaaer sin Gang, Lal = le = ra Lal = le = ra Lal = le =

ra = Lal = le = ra la Lal = le = ra = ra!

2.

Gleuten højt sig løfter,
 Skyen er dens Slot,
 I de dybe Kloster
 Der er Skytten Drot.

3.

Altid ham tilhører,
 Hvad hans Piiil kan naae,
 Hvad paa Jord sig rører
 Og i Luftens Blaa.

Efter Schiller af S. Schaudorff.

Nr. 39.

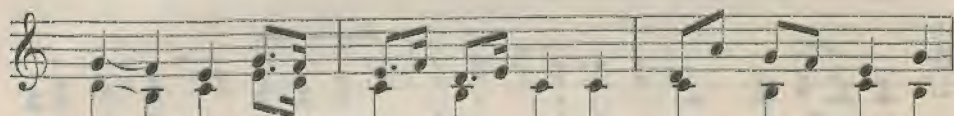
Aften sang.

Andante.

C. F. Bøller.

1. Fuld = bragt har vi vort Dag = værk nu, Alt som vi bedst for =

maae = de; Nu tør vi gaae med frei = dig Du Til

Hvi = le ved Guds Naa = de; Nu sæn = fer Nat = ten

mildt sin Sky, Og der er tyst i Mark og By.

2.

Naar du har gjort din Gjerning tro,
 Som Gud dig gav hernebe,
 Da kvæge sødt dig Nattens Ro
 Alt efter Dagens Hede;
 Paa Himlen Aftenstjernen staaer
 Og om en bedre Hvile spaaer.

3.

Og rebes saa dit Hvilested
 I Ly af Grønsværdække!
 Hvi stirrer du i Graven ned,
 Af Dødens Mørke skrækket?
 Guds Røst dig atter kalde kan
 Til Liv i Evighedens Land.

Efter Vers af x.

Nr. 40.

Soldaten.

Andante.

Fr. Sildher.

1. Med dem = pe = de Hvirv = ler Trom = mer = ne gaar, — At skal vi da al = drig til

Ste = det naar? At han kan faae No i sin Ri = ste. — Seg troer, mit

Hjer = te vil bri = ste! Seg tro = er mit Hjer = te vil bri = ste.

2.

Jeg havde i Verden en eneste Ven,
 Ham er det man bringer til Døden hen;
 Med klingende Spil gennem Gaden,
 Og jeg er med i Paradis.

3.

For sidste Gang stuer han nu Guds Sol,
 — Der sidder han alt paa Dødens Stol;
 De binde ham fast til Pælen,
 — Forbarm dig, Gud, over Sjælen!

4.

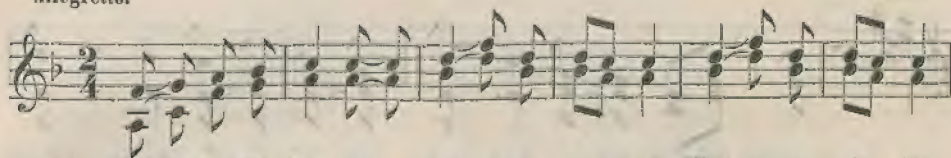
Paa engang sigte de alle Ri;
 De Otte styde jo reent forbi;
 De rysted paa Haanden af Smerte,
 — Kun jeg traf midt i hans Hjerte!

H. C. Andersen.

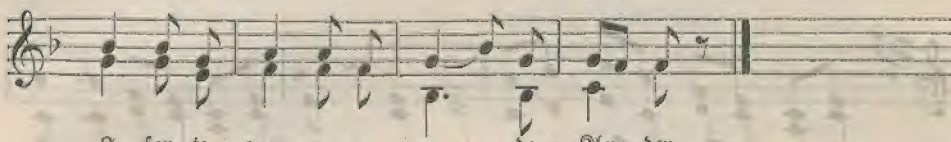
Nr. 41.

Dendisk Skjemtevisé.

Allegretto.

1. Dag vor var=me Don sig Myg=ge=ne glæ=der, Myg=ge=ne glæ=der,

I = for=te grøn = ne og rø = de Klæ = der.

2.

I vor Dam de kvækkende |: Frøer sig fornøier, :|
Pynted' med graae og grønne Trøier.

3.

Dag vort Stuur de Smaaspurve |: travle bygge :|
Sladdre om Korn og om Landmandens Lykke.

4.

I vor Lade høres |: Musene pibe; :|
Det vil paa Korn vist til Foraaret knibe.

5.

I vor Hvedemark sig |: Vagtelen fryder; :|
„Lyff'lig, lyff'lig!“ steds det lyder.

6.

Paa vor Tagryg fire |: Katte sig lægge; :|
Blommekjerner for Musene knække.

7.

Og i vore Stærkasser |: Stærerne spille: :|
„Vi skal imorgen til Polsegilde!“

8.

Over vor Bratmark |: Nøctenerne*) kjøre; :|
De til Kirkesjen**) Bogtjære føre.

*) Tubbysgerne af Byen Nøcten. **) Kirkesjen = Marked.

Skotsk Folkevise.

Larghetto.

1. En lil = le Fugl kom til vor Dør, Den

sang saa sødt ve = mo = digt, Og al = tid lod det,

nu som før: „Ve, ve mig for Prinds Char = lie!“ D,

da jeg hør = te Fug = lens Kluf, Flod mi = ne stil = le

Taa = rer; Jeg blot = ted' Ho' = det med et Suk; Thi

høit jeg el = sked' Prinds Char = lie.

2.

Beg kvad: min Fugl, min kjønne kjønne Fugl,
 Hvad mon de Ord bethyder?
 En gammel Sang, som du har læst?
 Saa sørgeligt den lyder!
 „D nei“, sang lille Fugl, „o nei!“ —
 Beg floi fra aarle Morgen,
 Gjennem Storm og Regn gik min vei —
 O, ve mig for Prinds Charlie!

4.

Bildt Stormen hylede, Nat faldt paa
 Og skjulte Bjerg og Dale;
 Og veed du, hvor den Fyrste laa,
 Hvis Hjem var gyldne Sale?
 Ved lave Buks, henstrakt paa Muld,
 Svøbt i en hoilandst Kappe,
 Kun Hærmet slet mod Nattens Kulde.
 O, ve mig for Prinds Charlie!”

3.

Forklædt, som Fremmed slatter han
 Omkring paa egne Høie;
 Ham true Fæder overalt,
 Han Savn og Rød maa døie.
 Gaaar jeg ham saae i Dalen hist,
 — Mit Hjerte nær var bristet —
 Saa bleg han var og syg forvist,
 O, ve mig for Prinds Charlie!

5.

Men Rødhjølere*) Flok nu nærmere sig,
 Og Fuglen op blev stræmmet:
 „Ei længer her jeg tøve vil,
 Bort maa jeg nu fra Hjemmet!”
 Et Dieblif den svævende
 Sig hviste paa sin Binge,
 Da lod til Afsted end dens Sang:
 „O, ve mig for Prinds Charlie!”

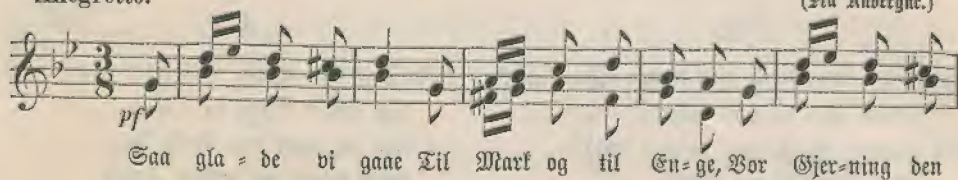
*) De engelske Soldater.

Nr. 43.

Fransk Folkevise.

Allegretto.

(Fra Auvergne.)

Nr. 44.

Pifferari = Sang.

Larghetto.

(Neapel.)

lu = ed; M = drig man flu = ed Him = lens Du = e i flig en

Glands. Men den, som mest mon flin = ne, Lod D = ster = lan = dets

Vi = = se did Wei = en sin = de.

2.

Da saae man ikke Fjender her paa Jorden,
 Men Faaret græssed trygt ved Lovens Side.
 Ja, uden Fare
 Riddenes Slave
 Saae man lege med Leopard,
 Og Bjørn og Ulv tilsammen
 Med Kalv og Lam de levede i Fryd og Gammen.

3.

Og alle Faar de stued og til Hyrden;
 Men Englen, mere fraalende end Solen,
 Gik dem imøde;
 Ordene lode:
 „Lægger hver en Belymring bort!
 Nu kommer glade Dage;
 Thi Paradiis til Jorden er vendt tilbage!”

Overfæt af p. pn.

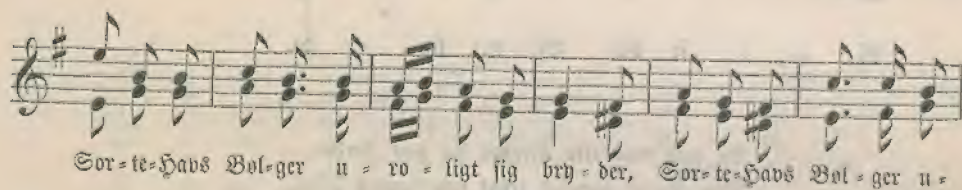
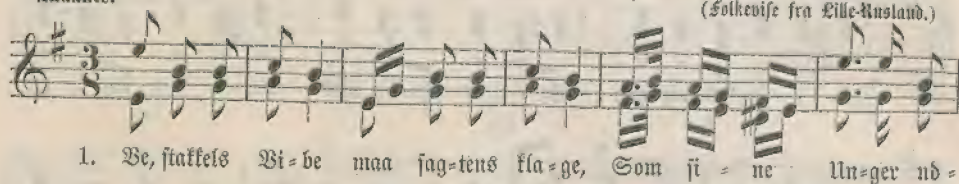
Ann. De saa kaldte Pifferari (af Pifarro o: en Pibe, Fløite) komme i Juletiden fra Landet ind til Byerne med deres Sættepiber og Stalmeier, for at synge og spille for Madonnabillederne.

Nr. 45.

„Ve, stakkels Vibe“.

Andante.

(Solkevise fra Lille-Nusland.)

2.

Kornet det gulned, Been det meied,
 Gøstfolket Ungerne tage fra Veiet.
 „Kivit, kivit!“ o. f. v.

3.

Rougjerrig Maage griber nu Viben:
 Angest den skriger: Væk med dig, Maage!
 „Kivit, kivit!“ o. f. v.

4.

Maagen med „kjo, kjo“ svarer den Vibe:
 Skrig ikke, Vibe, jeg ellers dig dræber.
 „Kivit, kivit!“ o. f. v.

5.

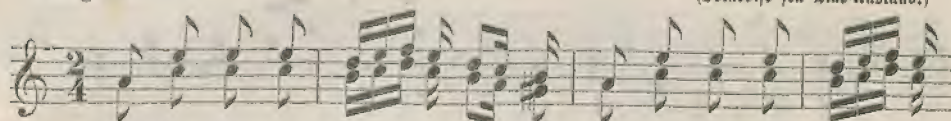
Maa jeg ei skrige, angstelig slagre,
 Mine smaa Unger har de mig rovet.
 „Kivit, kivit!“ o. f. v.

Nr. 46.

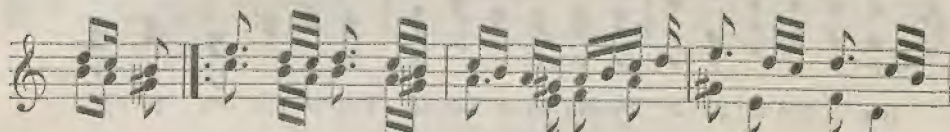
„Åk, hvor galt er dog det gaaet“.

Allegretto.

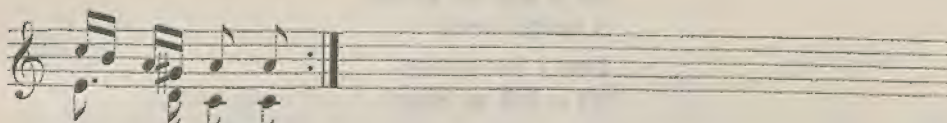
(Folkvisse fra Lille-Rustad.)

1. Åk, hvor galt er det dog gaa = et! Korn har jeg slet = ik = ke

saa = et, Dog = hve = den er veent mis = lyt = ket, Bis = sent lig = ger

he = le Styk = ket.

2.

Nabo ploied', Nabo saaebe,
 Og det grønnebes og groede;
 : Beg ei ploied', jeg ei saaebe.
 : Naa vel være slet tilmode. :|

3.

Nabo kan sin Flid nu takke
 for de mange fulde Stakke;
 : Mens min Mark er ganske ode;
 Ei et Straa, et Korn til Fødel :|

Nr. 47.

Foraaret.

Andantino.

(Mährisk Folkevisse.)

1. Baa = ren nu sig nær = mer, So = len yn = dig jmi = ler,

Fug = le kvid = dre gla = de, Bu = sten sty = der Bla = de, Dug = gen paa dem hvi = ler.

2.

Kommer, Venner, kommer!

Vil I med mig kjærligt

I det Frie træde,

Hvor i Foraarsglæde

Alt er friskt og herligt?

3.

Ud i Lunden vandre

I den kjole Stygge;

Under Sang og Tale

Mangt et Billede male,

Og vor Fremtid bygge?

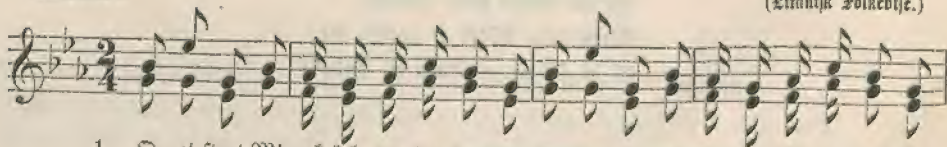
Bed p. pn.

Nr. 48.

„O, et stort Mirakkel“.

Andantino.

(Litauisk Folkevisse.)

1. O, et stort Mi = rak = kel er der han = det, Sø = en er ved Sommertid til = fros = sen.

Hvor skal jeg min bru-ne Gan-ger vande, Hvor min Spand af Lin-de-træ vel sthl-le? —

2.

Laima*) har en Solstinsdag nu givet.
Og paa Soen Isen er optøet.
Der min brune Ganger vil jeg vande,
Vil min Spand af Lindetræ der sthle.

49.

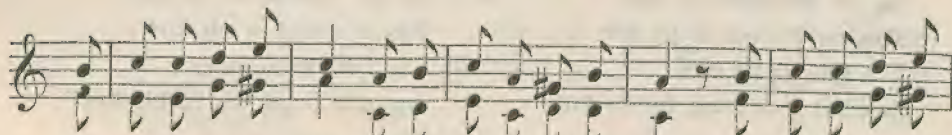
Den Forsadde.

Andante.

(Finsk Folkevise.)

Af, ve mig ar-me Staf-fel, For-lad-te lil-le Dreng,

Som Fug-len un-der Him-len Jeg ei-er in-tet Hjem, Som Fug-len un-der

Him-len Jeg ei-er in-tet Hjem!

*) Laima, Pyffens, den huslige Pyffes Gubinde.

Nr. 50.

Haren.

Con moto.

(Finsk Folkevise.)

1. Ha-ren, den væd-re lil-le Tyr, Sprang afsted paa det hoi-e Bjerg:

Hvor-for vil man, Hvorfor vil man Sa-ge med Hun-de mig stak-kels Kræ?

2.

Zeg har ei gaaet i din Mark,
Zeg har ei af din Havre spiist.
: Hvorfor vil man :
Zage med Hunde mig stakkels Kræ?

4.

Og min Mund har Korsets Form,
Opret mine Øren staae.
: Hvorfor vil man :
Zage med Hunde mig stakkels Kræ?

3.

Zeg om Sommeren er graa,
Men om Vinteren er jeg hvid.
: Hvorfor vil man :
Zage med Hunde mig stakkels Kræ?

5.

Og mit Blod det er lidt tykt,
Sødt og fastigt er mit Kjød.
: Hvorfor vil man :
Zage med Hunde mig stakkels Kræ?

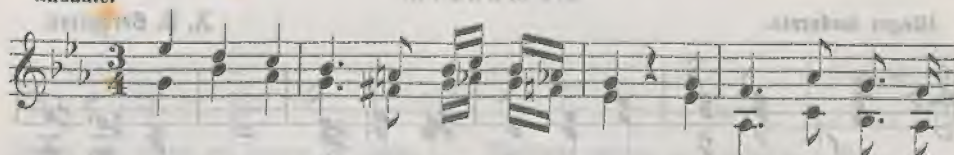
6.

Blade spiser jeg med Kyft,
Sneen stille maa min Tørst.
: Hvorfor vil man :
Zage med Hunde mig stakkels Kræ?

Nr. 51.

Nygræsks Folkesang.

Andante.

Blad = ri = ge No = sers Skøn = ne Krands, Til Pryd for Baa = ren

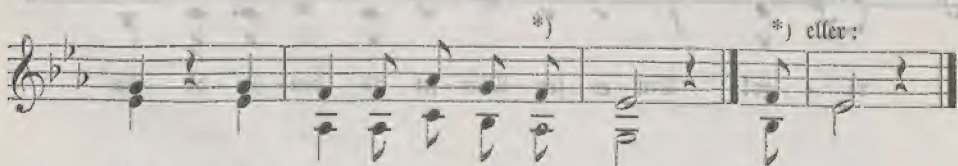
flæt = tet, Blom = ster = nes Flok, Be = sy = rer's Dands, Selv

Sol og hul = de Maa = ne, Ei de = res Skønhed glæ = de kan; —

Træl = bun = det er vort Land; Ei de = res Skøn = hed glæ = de

kan; — Thi Træl = bun = det er vort Land.

Nr. 52.

Sømanden.

Allegro moderato.

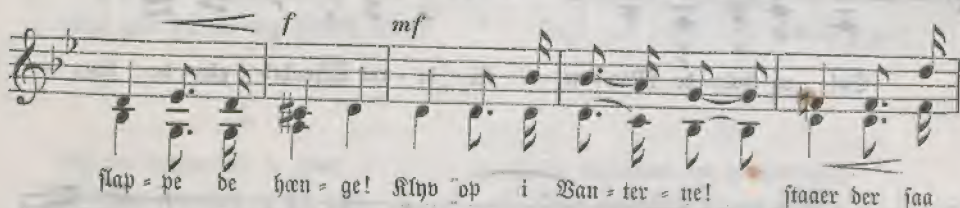
A. P. Berggreen.

1. Sku = den hun vug = ger paa bru = sen = de Sø; Sei = le = ne

ly = ste = ligt kna = ge og bra = ge. Hal ind i Skjød = er = ne!

flap = pe de hæn = ge! Klyb op i Van = ter = ne! staaer der saa

ra = ge! Tru = er fra Mær = set ad bru = sen = de Sø.

2.

Forhen mig syntes vel Vandet saa skönt:
Maanen den skinnede klart ned i Bældet,
Stjernerne faae gjennem Bogenes Kroner,
Kammene trippede rundt om paa Hjeldet,
Gasen den graa gif og nippede Grønt.

5.

Morsomt det var da i Krat og i Bang:
Blakke heelt glubende Vasse tidt stanged**)
Thren den brummed', saa Klipperne runged',
Drengene Folen paa Bakkerne fænged',
Lytted', mens Piger sit „Ha, drev hjem!“ sang,

3.

Hjemme som Dreng saa taalmodig jeg sang
„Vissefuld“ tidt for min Broder den lille;
Og fra den Kilde, som risled' fra Bakken,
Hented' som Børn vi om Aftenen silde
Vandet i Spande saa mangen en Gang.

6.

Tidlig med Solen alt Drengen opstod,
Klavrede vildt om i Egenes Toppe,
Plyndrede Skovduens Rede deroppe;
Driftig og smidig saa kunde han hoppe,
Gjærder og Grøfter ei standsed' hans Fod.

4.

Sødt toned Rattergalsangen i Rund;
Ude i Lykken der hoppede Biben,
Drengen bagefter med Salt*) den at fange;
Gubben sad grublende, smoged' af Biben;
Pigen bag Vust rækked' Knsen sin Mund.

7.

Dog vilde ikke jeg blytte med nu:
Seilene svulme, raft skyer min Skude.
Lougene pibe, og Stormene tude,
Bølgerne stumme og bruse derude!
Spred dine Vinger, min Skude! flyv du!

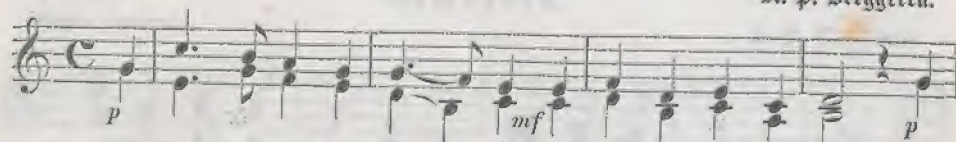
Efter den i det bornholmske Længemaal
skrevne Sang af J. C. S. Espersen.

*) — for at lase det paa Fuglens Gale. **) Blakke o: den blakkede Ro; Vasse o: den graablakkede Ro.

Aranienborg.

Andante.

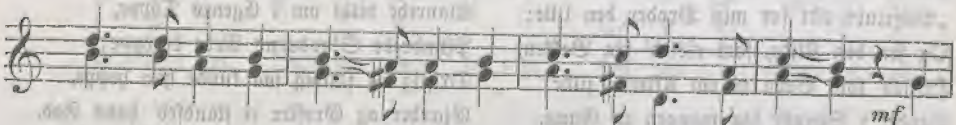
A. P. Berggreen.

1. Du, Van-bringsmand ved Sø en, D, stands din ra = ste Gang! Vend

his = set dig mod Ø = en, Og hør min Min = de = sang! Vend

der = hen di = ne Tan = ker, Din Væng = sel og din Sorg! Paa

hi = ne gu = le Van = ker Stod for en Rid = der = borg.

2.

I længstforvundne Dage
Var den i Glands og Magt,
Nu er der knapt tilbage
Ruiner af dens Prag.
Men i de gamle Tider
Da var den høi og stor,
Og saaes til alle Sider,
Og knejsede fra Nord.

3.

Den ikke moune være
For nogen Viking bygt.
Urania til Ære
Den reisste sig saa trøgt.
Fra Menneskenes Brimlen
Ved Havet skilt den laa,
Og heved sig mod Himlen
Og mod de Stjerner smaa.

4.

Den fromme Ridder trængte
 Sig ei i Ledingsfærd,
 Paa Væggen bort han hængte
 Sit Harnisk og sit Sværd.
 Fra Vorden og dens Sammer.
 Han gjerne flugte gad,
 Naar i sit stille Kammer
 Ved Midnatstund han sad

5.

Da høved han sit Die
 Alt i den Nat saa lang,
 Og spored i det Høie
 De lyse Stjerner's Gang,
 Og Stjernerne hans Rygte
 Bar over Land og Sø,
 Saa Konger selv besøgte
 Ham paa den lille Ø.

6.

Men Stjernerne de blinket
 Til andre Lande hen.
 Hans Stjæbne bort ham vinket,
 Han kom ei meer igjen,
 Alt længst de stolte Mure
 Er sjunket hen i Gruus,
 Og Ploven monne sure,
 Urania, dit Huus.

J. L. Heiberg.

Nr. 54.

Thomas Thaarup.*)

Andante.

A. P. Berggreen.

1. Goo hvi = ler her i fri = ste Grav Paa stil = le Lands-by =

fir = fe = gaard? For = ladt den gam = le Van = dringsstav Nu sto = vet

i hans Kam = mer staaer.

2.

Thi, uden Biv og uden Børn
 Vor Gubbe hen ad Veien kom,
 Og ene til den faste Tjørn
 Han støttede sin Alderdom.

Var han en Bonde? Bønder bar
 Hans Kiste til hans Hvilested:
 Dog smilte Dagen selvblaaklar,
 Og Egnens Piger fulgte med.

*) Forfatteren til de nationale Syngespil „Høstgildet“ og „Peters Bryllup“, Han var født den 18de August 1749 i Kjøbenhavn, levede sine sidste Aar i Smidstrup, en Bondeby i Nærheden af Hirschholm, i hæderligt Forhold til den Stand, som han saa smukt har skildret i ovennævnte Stykker. Han døde den 11te Juni 1821.

4.

Et ædelt Ved i grove Bark!
 Ei Bonde, skjøndt han selv det strev,
 Kornblomsten vorte paa hans Mark,
 Violon i hans Overdrev.

8.

Og medens Fisserleiet staaer
 Paa Danmerkyst ved Havets Tang,
 Og mens en Vaad i Volgen gaaer,
 Forglemmes ikke Ewalds Sang.

5.

Slet var hans Høft ved Leens Klang;
 Han agted ei Pomonas Skat,
 Naar Værten i hans Fællede sang,
 Og Stjernen blinkede i hans Nat.

9.

Men heller ei forglemmes din,
 O Thaarup! aldrig skal den døe,
 Saalænge Lust ved Leens Hvitt
 Saaer Kryder af det friske Ho.

6.

Men stolt og rørt hans Stemme løb,
 Du ædle Bondestand, for dig,
 Da Fredrik Trællelenten brød,
 Og Frihedstøtten reiste sig.

10.

Tag Harpen ned af Hyttens Søm,
 Hang den i Kirken, som en Stat;
 Lad Toner, som en hellig Drom,
 Gjennembevæge den hver Nat.

7.

Skjønt bandt en hedenfaren Skjald
 Udbodeligheds Krands af Siv,
 Da Heimod trodsed Stormens Gjalb,
 Og fælske Brodres dyre Liv,

11.

Nu er han med sin Schulz*) hos Gud
 Fra Himlen lyder begges Røst,
 Naar Andagts hymnen brhyder ud,
 Og styrker Haabet i vort Bryst.

Oehlenschläger.

*) Schulz, den herlige Componist, som satte Musiken til de foranmeldte Syngepsalmer og til Taarups Hymne „Gud Jehovah! vi prise dig“ (s. 1ste Hefte af Skolefangene) og flere andre Hymner.

Thomas Kingo.

Allegretto.

A. P. Berggreen.

mf 1. Der sid = der en Væ = ver i Stan = ge = rup By, Han *p*

væ = ver saa aar = le og sil = de, Ret drif = tig han sid = der i

fat = ti = ge By, Mens Spo = ler = ne rul = len = de tril = le; Ved

Si = den der sid = der i Af = te = nen seen Og Mor = ge = nen aar = le, ved

Rof og ved Teen, Hans Hu = stru for Gud og Al = ver = den.

2.

Da Kloffen forkyndte med festlige Klang
 Den hellige Zuledagsgammen;
 Hvi gaaer da den Husbond saa ene sin Gang?
 Vil ei de lovprise tilsammen?
 Al, hjemme opsendes en Takkebon fød;
 Thi Herren velsignede Hustruens Stjod,
 Hun svøber en Dreng i sin Krybbe. —

5.

Og engang, da Kloffen i Slangern By
 Indbød til at prise den Høie,
 Da ginge de Gamle saa froe under Sky
 Med himmelske Taarer i Die;
 Thi da var det Thomas, der talte med Alen
 Som viet Gudstjener i Fædrenehjem,
 Hvor Pogen løb om med sin Rangle.

3.

I Hillerød stander en kongelig Hal,
 Hvor Viisdom man lærer i Sale;
 Begavede Dreng, saa mange i Tal,
 Der lytte til Mesterens Tale.
 Sin Rejseflo vendte ung Thomas didhen,
 Og Barnekjap red han ei mere igjen,
 Den hvile hos Slangern-Bæver.

6.

Og, før han befale Gud Herren sin Aand,
 En Hyrde han blev for saa Mange,
 En Bispestav førte han mægtig i Haand,
 Gudsfrøgtig paa Stjerne trange.
 Sin Krumstav han førte saa bold og saa brav,
 Den lagde man hædrende ned paa hans Grav,
 Der pryder den smukt over Mulden.

4.

Gud traad han i Hvalvingens hellige Chor,
 Og sang med den barnlige Stemme;
 Sad sluttig og stille ved Horerens Bord,
 Og dygtigen monne han nemme.
 Den arme, omvandrende Skoleelev,
 Der mættet af Nigmands Vældighed blev,
 Er snarlig Høistolens Udvalgte.

7.

Men Noget ei lægges i Muld og i Grav,
 Som evigt vil aande og virke:
 Den hellige Psaltere, henrykt han gav
 At synges i Danmarks Kirke;
 Et Sædel man prisste sin Gud med hans Ord,
 Og end, hvor der Gudsfrøgt i Hjerterne boer,
 Man røres og hæves af Ringo.

Nikolaj Krossing

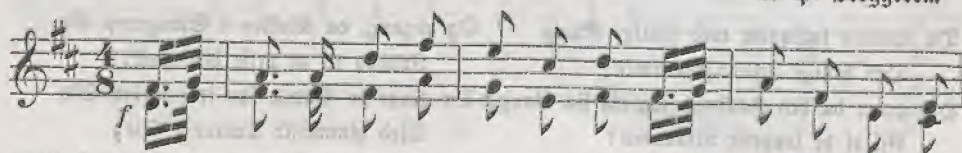
Nr. 56.

1844 3. udg.

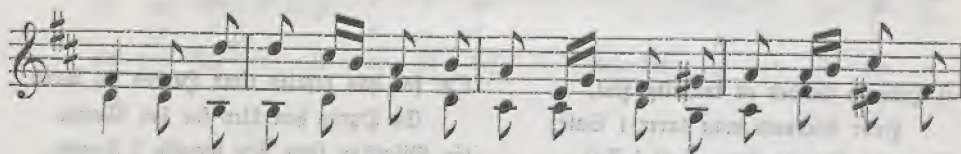
Ole Vind.

Allegretto.

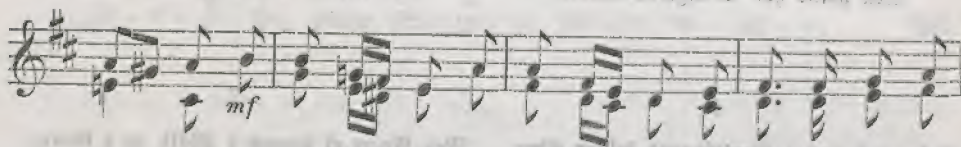
A. P. Berggreen.

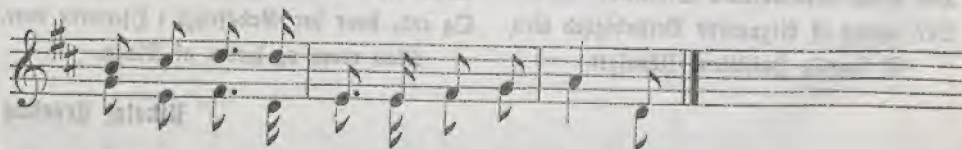
1. Og det var Me - ster D - le Vind, Alt med den skar - pe

Tun - ge, Med Aan - dens Sværd han træng - te ind Paa Gam - le og paa

Un - ge; Det træng - te ind til Marv og Been, Og, ram - te det en

Gjer - te - steen, Da maat - te Og - en klin - ge.

2.

De Hofmænd ginge spobste ind
 Alt paa de høie Stole,
 Og dobbest ivrigt udi Sind,
 Da prækede Herr Ole.
 Han præked om de bløde Skind,
 Hvori sig Daarer svøbe ind,
 Om Mænd i Kongens Gaarde....

3.

Og der kom Bud fra Kongens Gaard.
 — Nu gjælder det Herr Ole!
 En dygtig Tak for Sidst I faaer
 Nok fra de høie Stole! —
 Og da han kom for Kongen ind:
 „God Dag, vor Præst! nu, Mester Bind
 Nu skal Guds Ord til Høve!“

4.

„Nei, ellers Tak, høibaarne Drot!
 Det gjør slet ingen Gode,
 Jeg siger sandt, og har Kalot,
 Men ingen Hofmandsnode;
 Man har for Ordsprog herfjellands:
 Hvad vilde Spurv i Trauebands?
 Og Ugle mellem Krager?“

5.

Men det var sjerde Christian,
 Og nu tog han til Orde:
 „I er en dygtig Præstemand,
 Og præked, som I burde.
 De Hofmandsnoder lee vi ad,
 Tag tre Kalotter, om I gad,
 Og Sandhed vil vi høre!“

N. F. S. Grundtvig.

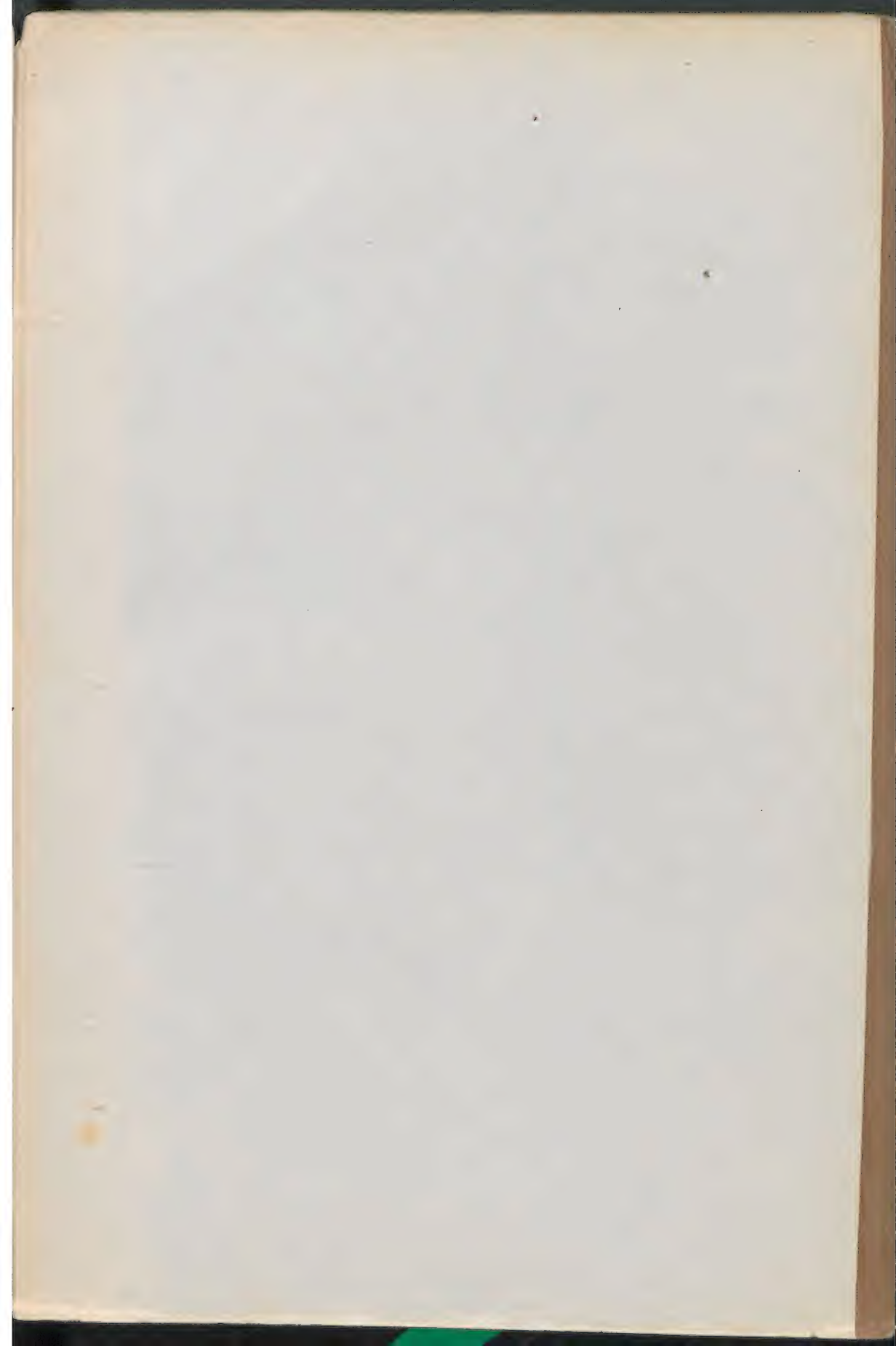
Indhold.

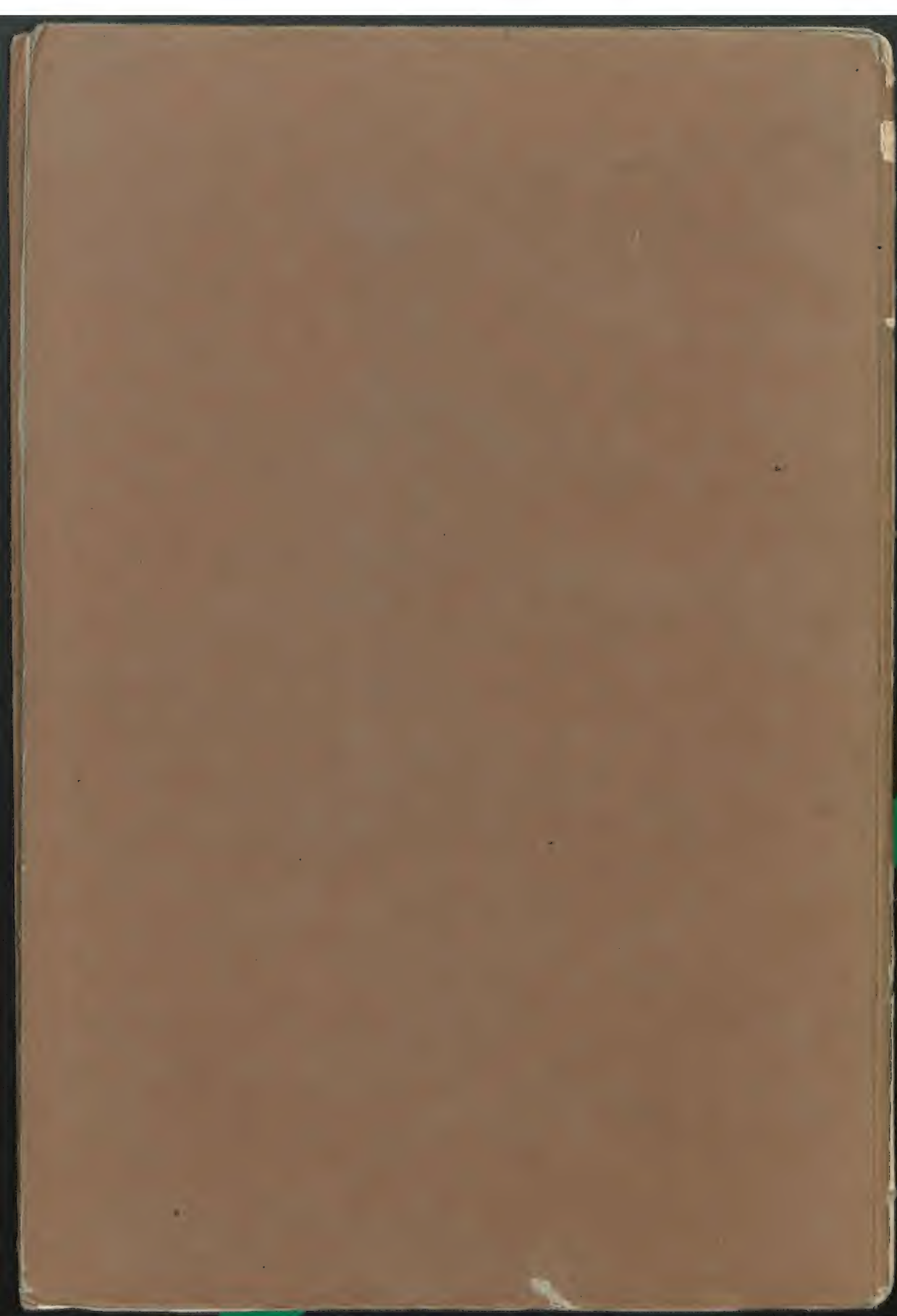
Nr.

1. Den Vinter er en flem Despot.
2. Jeg tidlig op hver Morgen staaer.
3. Jeg vil flye din Gøitids Fryd.
4. Op, munter til Arbeid.
5. Du, som din Bolig har imellem Skjolde.
6. Min Hjem er mig for blaat og tung.
7. Den Havfru boer under hule Fjeld.
8. En Grube staaer i Hjergets Indre.
9. Der groer vist ei i Nord og Syd.
10. Kling, Harpe, for den kolde Mand.
11. Endnu har vi Sommer.
12. Livet er tidt ved et Blomsterbed lignet.
13. Naar Selen den skinner paa Gjenboens Tag.
14. Godnat sang nylig den Fugl i Skov.
15. Jeg danser og dreier paa min Vire saa fro.
16. Klokkelang, Fuglesang.
17. Snart jeg Diet luffer.
18. En Moppe sad engang ved et Fod.
19. Hvor er det dog sødt i den Midsommer-Skov.
20. See engang den tykke Mand.
21. Jeg tjente paa Kjolstad issor.
22. Ole Grumstulen havde saa lang en Brudsfærd.
23. De Helligtrekonger saa hjertensglad.
24. O glæderige Dag.
25. Tidlig, mens Stjerner endnu paa Himlen staae.
26. Giv os der en Ring.
27. Jeg stod paa Strassborgs Vold.
28. Morgenrod, Morgenrod.

Nr.

29. Den Strædder har en Mund.
30. Min lille Seng staaer tædt.
31. Hør lissigt Gjalb.
32. En venlig Vært med Nafn mildt.
33. Pluk dog Rosen! saare tort.
34. Op i et Træ en Kulluf.
35. Fuglene i Granstovene kalde paa mig.
36. Afsted til Jagten vi drage.
37. Mine Tanter er' fri'.
38. Med sin Piil og Bue.
39. Fuldbragt har vi vort Dagsværk nu.
40. Med dampede Hvirvler.
41. Bag vor varme Duv sig Myggene glæder.
42. En lille Fugl kom til vor Dør.
43. Saa glæde vi gaar.
44. Da hist i Bethlehem vor Frelser fødtes.
45. Ve, stakkels Bibe maa sagtens klage.
46. Al, hvor gæst er det dog gaet.
47. Vaaren nu sig nærmer.
48. O, et stort Mirakkel er der handet.
49. Al, ve mig arme stakkel.
50. Haren, den vævre lille Fyr.
51. Bladrige Rosers stjerne Krands.
52. Studen hun vugger paa brufende Sa.
53. Du Vandringsmand ved Soen.
54. Hvo hviler her i friste Grav.
55. Der sidder en Bæver i Slangerup By.
56. Og det var Mester Ole Vind.

J. L. Thompson

Lance Lt Colonel

14 fpts

1876.

3.294

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130014313258

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

Indeholdende:

Sange ved Underviisningens Begyndelse og Slutning,
og ved de sig nærmende Højtider,

for

tre eensartede Stemmer.

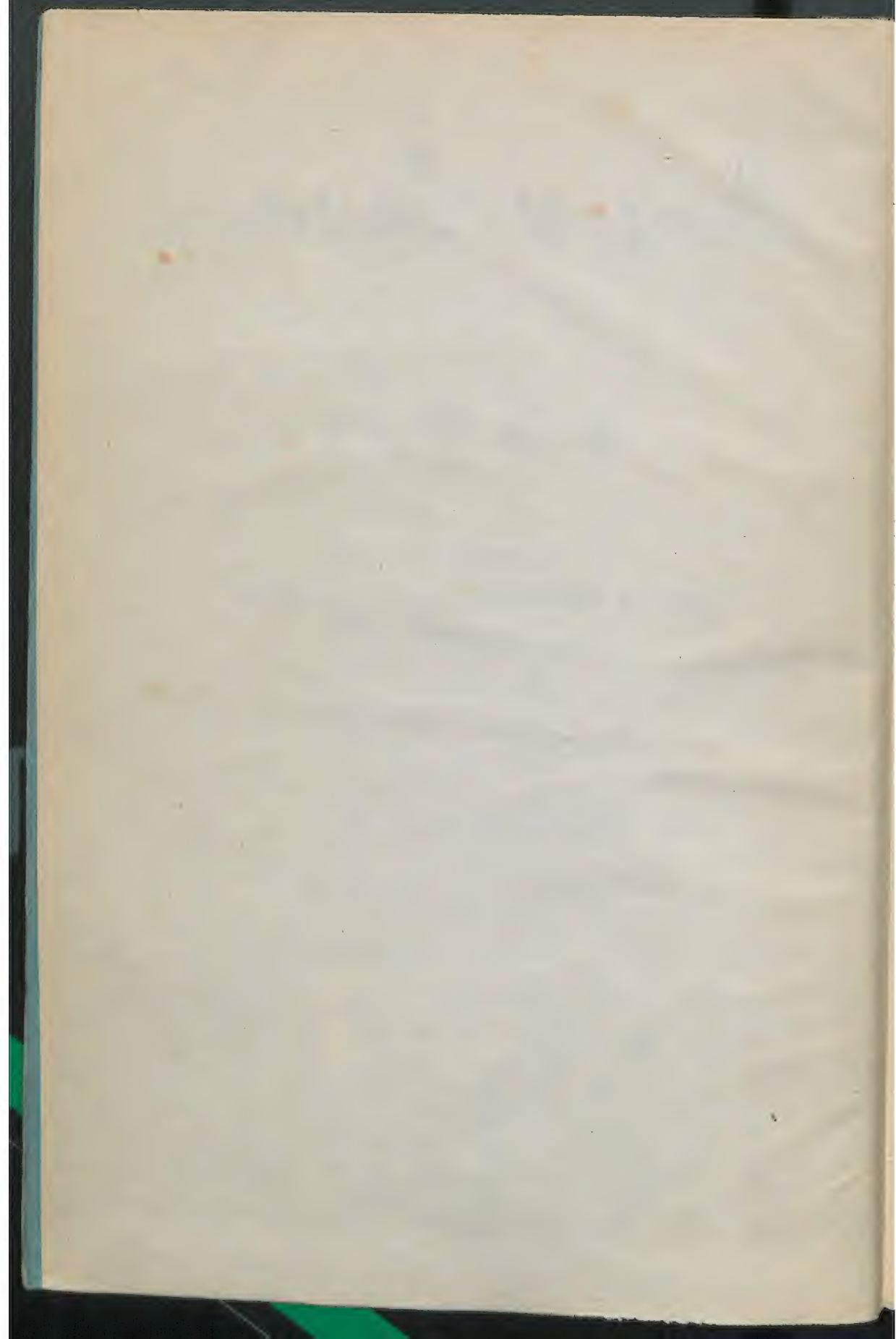
Koster stibt heftet: 1 Krone 20 Øre.

Kjøbenhavn.

C. A. Reihels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1876.

Forord.

Det er en sunt Skik, der findes Sted i de fleste Skoler, at begynde og slutte Underviisningen med en Psalme eller en anden religiøs Sang. Jeg har derfor i længere Tid gaaet med den Tanke, at samle saadanne Sange, som kunde være anvendelige hertil, og har jeg nu efter en opmuntrende Tilskyndelse bragt dette Hefte istand. Jeg har inddeelt Sangene saaledes:

- I. Sange ved Underviisningens Begyndelse.
- II. Sange ved dens Slutning.
- III. Sange, som kunne bruges ved begge Lejligheder.
- IV. Sange ved de sig nærmende Højtider.

Valget er naturligviis overladt til Læreren, ligesom de muligviis nødvendige Forkortelser af enkelte Sange. Hertil bemærkes endnu, at da Underviisningen undertiden ophører ved Middagstid, og undertiden ved Aftentid, maa dette jo ogsaa gjøre Forskjel i Valget.

Underligt nok har jeg glemt at sætte Navnstallet ved alle Weyfes Melodier, saaledes som jeg har ved de andre. Dette er berigtiget i Rettelserne.

A. P. B.

Sange til Skolebrug,

udgivne

af

A. P. Berggreen.

14de Hefte.

Kjøbenhavn.

C. A. Reihels Forlag.

Thieles Bogtrykkeri.

1876.

I.

Nr. 1.

Morgenstund har Guld i Mund.

A. P. Berggreen (1855).

1. Mor = gen = stund Har Guld i Mund; For Nat = ten Gud vi so = =
 ve; Han lær = te os i Je = su Navn, Som Bar = net i sin
 Mo = ders Favn Vi Al = le sødt kan so = = = ve.

2.

Morgenstund
 Har Guld i Mund;
 Vi til vort Arbejd ile,
 Som Fuglen glad i Skov og Bang
 Udflyver med sin Morgenfang
 Gjenfødt ved Nattehvil.

3.

Morgenstund
 Har Guld i Mund,
 Og Guld betyder Glæde;
 Og glædelig er hver en Dag,
 Som leves til Guds Velbehag,
 Om end vi maatte græde.

4.

Sol opstaaer
 Og Sol nedgaar
 Naar den har gjort sin Gjerning;
 Gud give os at sinne saa
 Som Himmels, skøndt af de smaa,
 Da vandt for os Guldstærning.

H. S. Grundtvig.

Nr. 2.

Vaagn og bryd i Lovsang ud.

Fr. Juersom (1846).

1. Vaagn og bryd i Lovsang ud, Vaagn hver Sjæl paa Jord, som so = ver,
 Him = lens Eng = le! tak = fer, lo = ver, Pri = fer med os Li = vets Gud!
 Tak for Da = gen, som op = rin = der, Tak for Him = mel = ly = set hiit,
 Tak for Gra = vens Sej = er = vin = der, Tak, o Gud for Je = sus Christ!

2.

Tak for Aanden, du os gav,
 Som ej Nat, ej Dag udslukker!
 Tak for Aanden, som oplukker —
 Sprænger mægtig Sjælens Grav!
 Tak for Livet, som henfarer!
 Tak for det, som varer ved!
 Livets Herre og Forklarer,
 Tak og Priis i Evighed!

B. S. Ingemann.

Nr. 3.

Jeg vil din Priis udsjunge.

Nic. Herrman (d. 1561).

1. { Jeg vil din Priis ud = sjun = ge I den = ne Mor = gen =
 Gud, med Røst og Tun = ge Af gan = ste Hjer = tens

stund, } Grund. } Jeg, be = der in = der = lig, Du vil min Synd til =

gi = ve, Hvor-med jeg her i Li = ve Saa tidt for = tør = ner dig.

2.

Du vil for al Ting raade,
 Og al Ting du formaaer,
 Du veed bedst Vej og Maade,
 Hvordan det bedst tilgaaer;
 Til dig staar al min Lid,
 Du vil mig vel bevare,
 Og frelse af al Fare
 I al min Levetid.

H. Chr. Sthen.

Nr. 4.

Mel. „Af Højheden oprunden er“.

Ved Ph. Nicolai (1599).

{ Nu jeg i Je = su Chri = sti Navn Be = gyn = der Da = gen,
{ Det er Guds Bærf, hvad om mig steer, Det er Guds Bærf, hvad

og til Gavn Skal og = saa den mig vor = = de. }
med mig steer, Han, Her = ren, Gud det gjor = = de. }

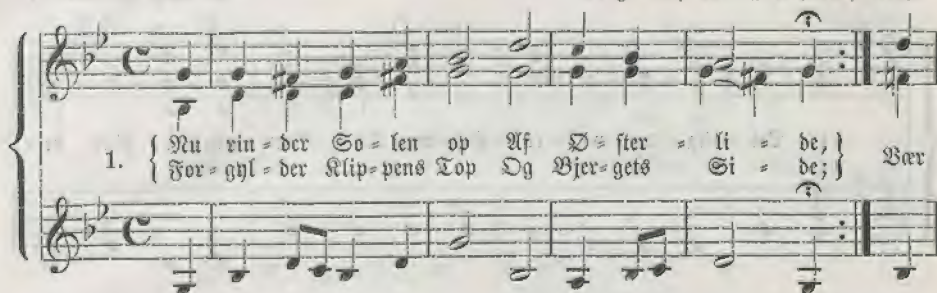
A = men, A = men, Her = ren raa = de! Her = rens Naa = de

Med os væ = re! Ham for Alt stee Priis og Æ = re!
Vfsg.

Nr. 5.

Nu rinder Solen op af Østerlide.

En gl. dansk Mel. (f. „Astræa“, 1654).

1. { Nu rin = der So = len op Af Ø = ster = li = de, }
 { For = ghl = der Klip = pens Top Og Bjer = gets Si = de; } Ver

glad, min Sjæl, og lad din Stem = me klin = ge! Stig op fra For = dens

Bo, Du dig med Tak og Tro Til Him = len svin = ge!

2.

O Gud, min Tærv og Træng
 Du bedst jo kjender,
 Tilmed er Lykkens Gang
 I dine Hænder;
 Og hvad mig tjener bedst i hver en Maade,
 Du det tilførm jo seer;
 Min Sjæl, hvad vil du meer?
 Lad Gud kun raade!

Th. Kingo.

Nr. 6.

Mel. „Jeg veed et evigt Himmerig“.

Gl. dansk Folke-melodie.

1. Vel = sig = net væ = re Her = rens Ravn, Som mig i Nat be =

va = red! En Dag end = nu, min Sjæl til Gavn, Du

naa = dig for mig spa = red.

2.

Jeg styrket nu ved Nattens Blund
Gaaer af mit Sovestammer,
Dg haaber, af min ringe Mund
Du Tak og Priis annammer.

3.

Lad Bøn og Arbejd lykkes vel,
O fromme Gud og Fader!
Giv, at jeg sørger for min Sjæl,
Dg afstyer, hvad du haader.

4.

Giv mig, min Gud, en trofast Haand,
Et godt og ventligt Dje,
Et kjærligt Hjerter og en Aand,
Som længes mod det Høje!

M. B. Landsfad.

Nr. 7.

Mel. „Jeg vil min Herre love“.

f. Rindes Chbg. (1801).

1. { Dig e = vig, Gud, stee De = re I høj = e Him = mel =
Som Bog = ter vil = de væ = re For os paa den = ne

chor, } Nu fri = der Nat = ten for = te, Og Da = gen stum = der
Ford!

til, Lad dem nu bli = ve her = te, Som os be = drø = ve vil!

2.

O Jesu, Morgenstjerne!
 Vort Liv udi din Vold
 Befale vi saa gjerne,
 Vær du vor Sol og Skjold!
 O Hjerterader fromme!
 Os Alle Hjælp betee,
 Og lad til dig os komme,
 En evig Dag at see!

Af W. A. Wegels' „Christelige Psalmer“ (1859).

Nr. 8.

Mel. „O du store Sejerherre“.

Mel. fra Begyndelsen af 18de Aarh.

1. { Sø = de Gud, mit Hjer = tes Glæ = de, E = vig Hæ = re
At du med din Hjælp til = ste = de Var i den = ne

væ = re dig! Nat hos mig! Tak for Søvn og ro = lig Hvi = le,

Tak for = di mig gif for = di Al = le on = de

Mag = ters Vi = le, Saa at jeg er frelst og fri!

2.

Nu vil jeg dig overgive
 Sjæl og Legem, Fader blid!
 Bliv du min og lad mig blive
 Din idag og al min Tid!
 Dan mit Hjerter til din Volig,
 Herre Gud, o dan det saa,
 At det over Alting trolig
 Dig i Sandhed elste maa!

M. B. Landstad.

Nr. 9.

Mel. „Hvert et Lys i Livets Nat“.

A. P. Berggreen (1870).

1. Vaagn, min Sjæl, af Sov-nen op! Seer du ej, hvor Da-gen sty-der
 Si-ne Straaler frem og bry-der Ly-set hist paa Skippens Top? Li-vel
 sig paa Vor-den ro-rer Med for-ny-ed' Kræf-ter nu; Kom din
 Gud og Sa-lig-gjø-rer Med for-ny-et Tak i-hu!

2.

Gud stee Tak af Hjertensgrund,
 Som har mig saa vel bevaret,
 At mig ej er vederfare
 Noget Ondt til denne Stund!
 Dig, o Gud, jeg anbefaler
 Nu mit Legem og min Sjæl,
 Du min Trost og Husvæler,
 Som forstaaer at gjøre vel.

M. B. Landstad.

Nr. 10.

I Jesu Navn.

Dansk Mel. (1632).

I Je - su Navn Bør al vor Gjer - ning ske, Om
 den skal vor - de os til Held og Gavn Og ej til For - der - vel -
 se. Al den I - dræt, Som be - gyn - des i
 det, Frem til det Go - de gaar, Ind - til den Maa - let

naer, At for Le-gem og for Sjæl, Der-ved frem-mes kan vort

Vel, Og Gud der-af G-re faaer.
Af en ubetjendt Forf., 1645.

(Til samme Melodie.)

Velformen hid
 I Jesu Christi Navn
 Du, Nytaarstid, oprind os god og blid
 Til vor Sjæls og Regems Gavn.
 Gid at iaar
 Fredens Sol os opgaaer,
 Omstinner Jordens Bold
 Med Lys saa mangefold;
 Gid, i Herrens Frygt vi maae
 Jordens rige Frugter faae,
 Og fra Syndens Veje gaae!

Th. Kingo.

(Til samme Melodie.)

O Jesu, som
 Udi Landsflygtighed
 Paa Jorden var, Foragt og Fattigdom
 Her i Verden for mig led!
 O kom ihu,
 At, Forløser, jeg nu
 I Verden fremmed er,
 Har ikke hjemme her.
 Tænk paa mig og hjælp mig frem,
 Med din Naade mig ej glem,
 For mig til mit rette Hjem!

Th. Kingo.

Nr. 11.

Vor Gud han er saa fast en Borg.

Luther (1529).

Vor Gud han er saa fast en Borg, Han kan os

vel be - va - re; Han var vor Hjælp i al vor

Sorg, Vort Værn i al vor Fæ - re; Den gam - le

Fien - de led Er nu for Al - vor vred, Stor Magt og

Ar = ge = list Han sam = ler mod os vift, Ei Sor = den

har hans Ei = ge. Culher.

(Til samme Melodie.)

Gud Helligaand, vor Trostermand,
 Du Sandheds klare Kilde,
 Som spreder Lys i Mørkets Land
 Med dine Straaler milde,
 Kom hid du høje Gæst,
 Velsign vor Pintsefest,
 Flyv, Himmelsdug, ind
 Dybt i vor Sjæl og Sind
 Med Lys fra Livets Rige!

Christensen.

(Til samme Melodie.)

Vi bede: hjælp os, Jesu Christ,
 Du vil os jo bønføre,
 Lad Verden ej ved Magt og Rist
 Til Tvebragt os forføre;
 Lad os med villig Aand
 Overandre rakte Haand
 Og aldrig bryde Fred;
 Lad Broderenighed
 Beständig blandt os herfæ!

Abrahamson.

Nr. 12.

Lysets Engel gaar med Glands.

C. E. F. Weyse.

1. Ly = sets En = gel gaar med Glands Gjennem Himmel = por = te;

For Guds Engels Straalekrands Flygter al = le Natens Skygger for = te.

2.

Sol gaar over Verden ud
Med Guds Lys i Dje:
Seer, vor Herres Sendebud
Gaar paa gyldne Stjer i det Høje.

4.

Sol seer ind i Slot og Braa,
Seer paa Drot og Tigger,
Seer til Store, seer til Smaa,
Kysker Barnet, som i Vuggen ligger.

3.

Englen spreder over Jord
Glandsen fra Guds Himmel;
I sin Raabes Straaleflor
Favner han Alverdens glade Brimmel.

5.

Os han ogsaa favne vil,
Englen i det Høje;
Os han ogsaa smiler til,
Englen med Guds Himmelglands i Dje.

6.

Os har og Vor Herre kjær,
Ingen Sjæl han glemmer;
I hvert Solglimt Gud er nær
Og vor glade Morgensang fornemmer.

B. S. Ingemann.

Nr. 13.

I Osten stiger Solen op.

C. E. F. Weyse.

1. I Osten stiger Solen op, Den spreder Guld paa

Stj, Gaar o' ver Hav og Bjergetop, Gaar o' ver Land og By.

2.

Den kommer fra den fjerne Kyst,
Hvor Paradiset laa;
Den bringer Lys og Liv og Lyst
Til Store og til Smaa.

3.

Den hilser os endnu saa smukt
Fra Edens Morgenrød,
Hvor Træet stod med evig Frugt,
Hvor Livets Bæld udflod.

4.

Den hilser os fra Livets Hjem,
Hvor størst Guds Lys oprandt
Med Stjernen over Bethlehem,
Som Ostens Vise fandt.

5.

Dg med Guds Sol udgaar fra Ost
En himmelsk Glæde paa Jord,
Et Glimt fra Paradisets Kyst,
Hvor Livets Abild groer.

6.

Dg alle Stjerner neje sig,
Hvor Ostens Sol gaar frem:
Den synes dem hiin Stjerne lig,
Der stod ved Bethlehem.

7.

Du Soles Sol fra Bethlehem!
Hav Tak og Lov og Pris
For hvert et Glimt fra Lysets Hjem
Dg fra dit Paradiis!

B. S. Ingemann.

Nr. 14.

Morgenstund har Guld i Mund.

C. C. f. Weyse.

1. Mor = gen = stund har Guld i Mund: Mor = gen = sol Guds

Rigdoms Væld op = luf = ter; Glad i gylde = ne Mor = gen = stund Fat = tigst

Fugl i Straale = ha = vet duf = ter.

2.

Morgenstund gjør Kinden rød;
Morgenluft Guds Sundhedsbrønd, omsuser:
Livets Vel i Morgenglød
Strømmer ud igjennem Himmelsluser.

3.

Op i friske Morgenstund!
Kryd dig, Sjæl, som Fuglen i det Høje!
Fattigst Sjæl er rüg og sund
Med Guds rige Herlighed for Dje.

B. S. Ingemann.

Nr. 15.

Nu vaagne alle Guds Fugle smaa.

C. C. F. Weyse.

1. Nu vaag = ne al = le Guds Fug = le smaa, De fly = ve fra Re = den og

fjnn = ge; De pri = se Vor Her = re saa godt de for = maae: De

tal = le for Li = vet og Ly = jet med sloj = ten = de Tum = ge.

2.

Nu kvibdrer Svale paa Kirketag
 Og Spurven ved Mennekers Huse;
 De syng: Godmorgen! de syng: Goddag!
 De syng: Gudsfred! Gud sleet Lov! og
 i Lusten henjuse.

3.

Smaaflugens Sang vor Herre forstaaer,
 Han kjender hver Sjæl i sit Rige,
 De fattiges Lovsang han ikke forsmaaer;
 Han seer, hvad de maallose Skabninger
 alle vil sige.

4.

Os seer du ogsaa, du kjære Gud!
 Du horer vor Røst i din Himmel;
 Naar Fuglene slagrer af Kederne ud,
 Du horer Smaabornenes Priis i din
 jublende Brimmet.

B. S. Ingemann.

Nr. 16.

Nu titte til hinanden.

C. C. f. Weyse.

1. Nu tit = te til hin = an = den de fav = re Blomster smaa; De mun = tre

Fug = le kal = de paa hver = an = dre; Nu al = le For = dens Børn de = res

Dj = ne op = slaar, Nu Sneg = len med Huns paa Ryg vil van = dre.

2. Den kjære Gud og Staber den mindste Dren er nær,
 Han føder Fugl og Markens Lilje klæder;
 Dog Menneffenes Børn har han allermeest kjær;
 Gud aander paa Djet, naar det græder.

3. Guds Søn var selv et Barn, og paa Krybbestraa han laa,
 Hans Bugge stod paa Jord foruden Gænge.
 Guds Himmeriges Fryd har han lovet de Smaa
 Og Blomster fra Paradisets Enge.

4. Guds Søn har os saa kjær, han er Børnevennen stor,
 Han bærer Barnet op til Gud paa Armen;
 Han Storm og Hav betvang, da han vandred paa Jord;
 Men Børnene leged ham ved Barmen.

5. O du, som os velsigned og tog i Favn de Smaa,
 En Morgen see vi dig i Paradiset!
 Du lærte os til Gud vore Dine opslaae —
 Evindeligt være du lovpriset!

B. S. Jagemann.

Nr. 17.

Mel. „Con, søde Strænge, tolk med Eders Klang“.

C. E. f. Wense.

1. O Fa - der, du, som bær-ger Blomstens Blad Med Duggens Bad, Og

la - der Vel - lugt ud-gaae fra dens Kro-ne; Den lil - le Fugl, som

fly - ver un - der Sky, Du gi - ver Ly - Du stu - er og til

Var - met fra din Thro - ne.

2.

Vi gaae saa glade til vort Kærested,
Og du er med;
Dit Bje følger os hen til vort Sæde.
Og hver en Dag, til Vøn og Arbejd brugt,
Du giver Frugt,
Bort Legem Bært og vore Sjæle Glæde.

3.

O, lad os ligne dine Blomster smaa
Og ydmygt staae,
Og som en Duft skal vore Bønner stige.
Den lille Fugl, der synger til din Lov
I grønne Skov -
Som han, din Priis vi vil i Sang udfige.

II.

Nr. 18.

Mel. „Kind nu op i Jesu Navn“.

Sløst Mel. (Kingos „Andel. Sjungehor“, 1674).

1. Da-gen har fuld-endt sin Gang, Mark og A-ger faae den

glo-de; De har baa-ret de-res Gro-de, Sjun-get de-res Af-ten-

sang. Har og jeg min Gjer-ning fær-dig, Væ-ret tro, mens Ly-set

var? Blev den Mor-gen-lof-tet værdig, Som jeg frem for Her-ren bar.

2.

Ingen Noes jeg har for Gud,
 Skjondt jeg gav mig den saa gierne.
 Jesus, du min Aftenstjerne,
 Spred din Straale for mig ud!
 Lad dens Glands mit Smykke være!
 Dæk mit Brost for Herrens Blik!
 Troen er jo al min Tre;
 Alt mit Haab af dig jeg fik.

C. J. Boye.

Nr. 19.

Brodre og Søstre, vi skilles nu ad.

En dansk Follemelodie.

1. { Bro = dre og Sø = stre, vi stil = les nu
 Far nu med Je = sus for = nøj = et og

ad, } Hver si = ne lov = ti = ge Vej = = e.
 glad }

2.

Gjem nu Guds Død i Hjerter og Sind,
 Luk ikke Verdens Udhjerd derind,
 Jesus lad Hjerterne eje!

3.

Amen, ja Amen skal være vor Sang,
 Det vil vi svinge med frydefuld Klang,
 Alle Guds Børn tilfammen.

Nr. 20.

Den lyse Dag forgangen er.

Gl. dansst Folkelmelodie fra Skutn. af det 16de Aarh.

1. Den ly = se Dag for = gan = gen er, Og Nat = ten fal = der

paa; O Je = su Chri = ste, Her = re kjær, Du hos os

bli = ve maa! Glæ = de os Gud i Him = me = rig!

2.

Bevar os, Gud, i denne Nat,
 Den Ondes Raad afvend;
 I alstens Fare med os stat,
 Din Englevagt os send.
 Glæde os Gud i Himmerig!

3.

Vi saa i Morgen love dig
 Alt for din Raade mild,
 Og engang dig i Himmerig
 Vi evig prise vil.
 Glæde os Gud i Himmerig!

Nr. 21.

Mel. „Nu velan, vær frisk tilmode“.

Joh. Sjøp (1642).

1. { Den = ne Dag er nu for = sun = det, So = lens Skin har
Der = i = mod har os om = vint = det Den = ne mor = te,

os for = ladt, } Lad, o Gud, dit Ly = ses Skin Ly = se
fol = de Nat; }

for min Sjæl og Sind, Og mit Hjer = te ret an = tæ = de

Og af Kjær = lig = hed det bræn = de.

2.

O du Sjælens Trost og Glæde,
O du Herlighedens Glands,
Vær i Nat hos mig tilstede,
Og med Engle mig omstænds!
Om end Dagen viger brat,
Bliv hos mig i Mulm og Nat,
Lad din Naade mig omfavne,
At jeg ej min Gud maa savne!

Dpr. Tydsk.

Nr. 22.

Mel. „Herre, jeg har handlet ilde“.

Joh. Crüger (165—).

1. { Stil = le, stil = le, o mit Hjer = te! Fred nu hvi = le
Slutt er Da = gens ly = se Hjer = te, Stjer = nen smi = ler

o = ver dig!
bli = de = lig; } Endt er Da = gens Kamp og Møj = e,

Snart sig luk = te skal mit Dj = e.

2.
Snart sig lukke skal mit Dje
I en sød og rolig Slund.
Fader vor hift i det Høje,
Vær hos mig i Mørkets Stund!
Lad din Engel hos mig vaage
Og bortvisse Nattens Taage.

3.
Tak, o Gud, for Lys og Varme!
Tak for Raaden, du mig gav;
Tak, at du mig Udsle, Arme,
Fører trygt paa Livets Hav!
Tak for Gaver i det Indre,
Tak for Glæder i det Mindre!

4.
O, gid jeg dig maatte prise
Som min Gud og Frelser blid;
O, gid jeg mig maatte vise
Som dit Barn til evig Tid!
Gid mit Hjerter og min Tunge
Lov og Tak dig altid sjunge!

fr. Wegelsen.

Nr. 23.

Dagen gaaer med raske Fjed.

C. C. f. Wegse.

1. Da = gen gaaer med ra = ste Fjed, Da = gens Børn maa i = le,
Da = gens

Af = ten = ro = den brin = ger Fred, Nat = tens Stjer = ner Hvi = le.

2.

Lykken glæffer Store, Smaa,
Leger med Guldtærning.
Lykkeligst at hvile paa
Er fuldendte Gjerning.

3.

Lidt dog Store, Mindre Smaa
Kan tilgavns fuldbringe;
Viljen seer vor Herre paa,
Giver Kraften Vinge.

4.

Lykkens lunefulde Spil
Leger ej med Sjæle;
Alting føjes som Gud vil —
Her er trygt at dvæle.

5.

Blomst skal bære Frugt engang,
Høst skal følge Sommer;
Dag er ej saa travl og lang,
Aftenstund dog kommer.

6.

Lad ved Dag kun op og ned
Lykkens Tærning rulle!
Fandt ved Kveld kun Sjælen Fred,
Gik det, som det skulde.

B. S. Ingemann.

Nr. 24.

Der staaer et Slot i Vesterled.

C. E. f. Weyse.

1. Der staaer et Slot i Ve = ster = led, Læ = ket med

gylt = ne Skjøl = de; Did gaaer hver Af = ten

So = len ned Bag Ro = sen = sty = er = nes Bol = de. Det

Slot blev ej med Hæn = der gjort, Ma = ge = løst staaer det

synst = ket; Fra Jord til Him = mel naaer dets Port; Vor

Her = re selv det har byg = get.

2.

Fra tusind Taarne funtler Guld;
 Porten skinner som Rabet;
 Med Straalestotter underfuld
 Sig Vorgen spejler i Havet.
 Guds Sol gaaer i sit Guldslot ind,
 Skinner i Purpurklæder.
 I Rosensky paa Vorgens Lind
 Staaer Lysets Banner med Hæder.

3.

Solenglen svinger Lysets Flag,
 Vandrer til fjerne Lande;
 Ham følger Liv og Lys og Dag
 Bag Nattens brusende Bunde.
 Liig Solen farer Livet hen,
 Gaaer til Forklaringskysten:
 Med Glands opdækker Sol igjen
 Fra Paradiset i Østen.

B. S. Jagemann.

Nr. 25.

Til vor lille Gjerning ud.

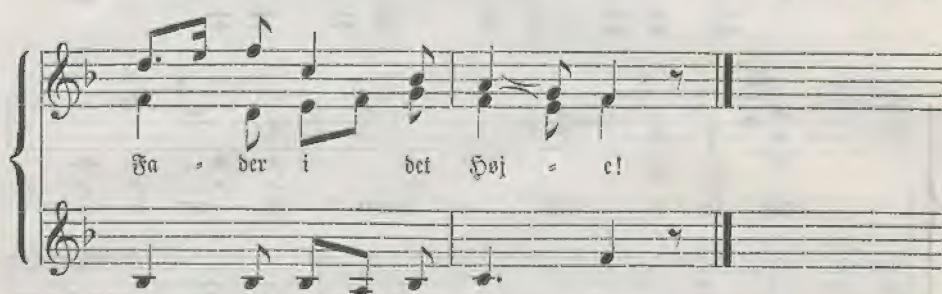
C. E. F. Weyse.

1. Til vor lil = le Gjer = ning ud Gif vi Smaa fuld =

glæ = de; Vil = jen faae den hjæ = re Gud,

Hjælp os som vi ba = de. Nu er

Da = gens Lys ud = slutt, Lyst er snart vort

2.

Du, som viser Dag og Nat
 Sol og Stjerner Beje;
 Livets underfulde Stat
 Gav du os i Eje.
 I hver Varnesjæl paa Jord
 Har du lagt en Kjerne
 Til en Blomst med himmelsk Flor,
 Herlig som en Stjerne.

3.

Lad den Kjerne underfuld
 Vøge i vort Indre,
 Naar der skinner Sol paa Muld,
 Og naar Stjerner tindre!
 Lad det Fæs opvøge smukt
 Med din Børnevrimmel,
 Til at bære evig Frugt
 I din høje Himmel!

B. S. Ingemann.

Nr. 26.

I fjerne Kirketaarne hist.

C. E. F. Weyse.

1. 3 fjer = ne Kir = ke = taar = ne hist Nu Af = ten =

flot = ter = ne rin = ge. Snart so = ver li = den

Fugl paa Kvist Med Ho = ve = det un = der sin Vin = ge. Nu

sam = les Fræn = der fjont i = gjen, Som Fug = le = un = ger paa

Ore = ne; Men Den, som har slet in = gen Ven, Han

sid = der ved Kvæld al = e = ne.

2.

Snart ruller ud den stille Nat
 Som Styggeflor over Himlen,
 Og Den, som sidder meest forladt,
 Seer op imod Stjernebrinten.
 Og gjennem Himmelsfloret ud
 Der skinne Dine fuldklare:
 Mildt seer den klare, store Gud
 Hverned med sin Stjerneflare.

3.

Han seer til sine Børn da vist,
 Han seer til Høje og Ringe,
 Selv til den lille Fugl paa Kvist
 Med Hovedet under sin Vinge.
 Til dem, som sove, seer han hen,
 Han vugger Fuglenes Grene;
 Og den, som har slet ingen Ven,
 Han lader ej sidde ene.

4.

Det Barn, der synes meest forladt,
 Gud Fader selv vil bevare:
 Han sender i den stille Nat
 Til Vorden sin Engleflare.
 De sprede deres Vinger ud,
 Naar alle Dine sig lukke.
 Selv vaager hele Verdens Gud
 Ved Skabningens store Bugge.

B. S. Ingemann.

Nr. 27.

Bliv hos os, naar Dagen helder.

C. C. F. Weyse.

1. Bliv hos os, naar Da = gen hel = der, Du kjæ = re

Fa = der og Gud! Bliv hos os, naar Mør = ket væl = = der Af

Nat = tens Slu = ser ud.

2.

Henspred over Dal og Høje
Dit Stjerneklædedans Flig!
Saa lukke vi trygt vort Dje
Og slumre sødt hos dig.

3.

Bliv hos os, og vi vil drømme
Om Englebornenes Fred;
Din Aand gennem Himmelstrømme
Vil fuse til os ned.

4.

Og Kongen i Livets Rige
Vil favne alle de Smaa;
Paa Englenes Himmelstige
Skal Barnefjæle gaar.

5.

Bliv hos os, naar Dagen helder,
Du kjære Fader og Gud!
Og Paradiset vælber
Af Natens Sluser ud.

B. S. Jagemann.

Nr. 28.

Saa vil vi nu sige hverandre Farvel.

A. P. Berggreen (1868).

1. Saa vil vi nu si = ge hver = an = dre Far = vel Og on = ste: Guds
 Fred o = ver E = der! Guds Fred med os Al = le i Gry og i
 Kveld, Saa = man = ge, som hjer = te = lig be = de, At Chri = stus, Guds
 Son, Maa va = re vor Kon, Naar vi skal af Ver = den ud = van = dre!

2.

O hjælp os, Gud Fader, o hjælp os, Guds Son,
 Saa glade vort Lob vi fuldende!
 Gud Helligaand, himmelske Trøster ilon,
 Lad Kjærligheds = Luerne brænde,
 At vi kan med Lyft
 Og Mod udi Vryft
 Saa kæmpe, at Kronen vi vinde.

En Folkesang.

III.

Nr. 29.

Nu takker, Alle, Gud.

Joh. Crüger (1649).

1. Nu tak = ker, Al = le, Gud, Og pri = ser højt hans Na =
 Gan sty = ver Alt, hvad steer, Til Gavn og e = vig Baa =

de! } Han fra vor Fød = sels = stund har ført os fa = der =
 de, }

lig, Og os vor Lærv og Trang Til = deelt faa vi = je = lig.

2.

Den eviggode Gud
 Han giv os herester
 Til Legem og til Sjæl
 Fred, Sundhed, Held og Kræfter;
 Men fremfor dette Alt
 Han giv, at vi maae
 Ved Tro og Kyndighed
 I Naade hos ham staae!

3.

Dig, Fader, evig steer
 Lov, Tak og Priis og Ære!
 Din Son, din Helligaand
 Højslovet evig vare!
 Du Kraftens, Naadens Gud,
 Som altid var og er,
 Velsign al Jordens Slægt
 Og Hver af os især!

Efter det Tydske; — G. Kampmann.

Nr. 30.

Du, Herre Christ.

A. P. Berggreen (1852).

1. Du, Her-re Christ, Min Frelser est, Til dig jeg haa=ber e = ne; Seg

troer paa dig, O bliv hos mig E = vin = de = lig Alt med dit Ord det re = ne!

2.

Zeg være vil,
O Jesu mild,
Hvor du mig helst vil have;
Zeg luffer ind
I Sjæl og Sind
Dig, Herre min,
Med al din Naadegave!

3.

Da veed jeg vist,
O Jesu Christ,
Du vil mig ej forlade;
Du siger saa:
Kald du mig paa,
Hjælp skal du faae,
Og Intet skal dig staa!

4.

Giv os, o Gud,
Vi paa dit Bud
Maae leve saa tilfammen,
At vi hos dig
Evindelig
I Himmerig
Kaa faae din Glæde! Amen!

J. Chr. Sthen.

Nr. 31.

Søde Gud, din Engleskare.

V. A. G. Samne (1873).

So = de Gud, din Eng = le = ska = re Al = le di = ne Smaa be =

va = re! Ja, for = lad os, Ja = der mil = de, Hvad vi gjor = de, som var

il = de! Hjælp os, faa vi vor = de from = me, Saa vi i din Him = mel

kom = me, Smile sødt i Eng = le = favn; Hor du os i Be = fu Ravn!

N. J. S. Grundtvig.

Nr. 32.

Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud.

J. P. E. Hartmann (1852).

1. Til Him = le = ne ræk = ker din Mi = skund = hed, Gud, Din Tro = fast = hed

naer di = ne Sky = er; Din Ret = færd = haand o = ver Vjer = ge = ne

ud Er strakt, o = ver Da = le og By = er.

2.

3.

Som Himlenes Favn er din Kjærlighed, Gud, Hvor dyrebar er dog din Miskundhed, Gud,
 Som Havenes Dyd dine Domme; Hvor Menneskebornene bygge!
 Til Frelsen fører du Sjælene ud, I Mulm er Kjærlighedsvingen bredt ud,
 Vil Skabningens Suk ihukomme. Vi stule os under dens Skygge.

4.

Du kvæger i Ørken den tørstende Sjæl,
 Du hjerger den bevende Dug;
 Hos dig er Livets det evige Væld,
 Og Lys i dit Lys skal vi stue.

H. S. Ingemann.

Nr. 33.

Op, al den Ting, som Gud har gjort.

A. P. Berggreen (1844).

1. Op, al den Ting, som Gud har gjort, Hans Her = lig =

hed at pri = se! Det Mind = ste, han har skabt, er

stort, Og kan hans Magt be = vi = se.

2.

Gif alle Konger frem i Nåd,
 I deres Magt og Vælde,
 De mægted' ej det mindste Blad
 At sætte paa en Nælde.

3.

Det mindste Græs jeg undrer paa
 I Skove og i Dale;
 Hvor skulde jeg den Viisdom faae,
 Om det kun ret at tale.

4.

Op, stemmer alle Folk paa Jord
 Med Frydetoner sammen:
 Halleluja, vor Gud er stor!
 Og Himlen svare: Amen!

H. A. Brorson.

Nr. 34.
 Løver Gud.

N. W. Gade (1839).

1. Lø = ver Gud! — I Barn = doms stil = le Hr = te = gaard han

ført os har, Le = det til sin Kund = skabs Ril = de,

Hvor den strøm = mer reen og klar.

2.

Løver Gud! — Hvorhen vi træde,
 Hver en Blomst, hver Suglerøst
 Gav han Magt til os at glæde,
 Saa vi aldrig savne Lyst.

3.

Løver Gud! — Vi vante roligt
 Ved hans Haand i Verden ud!
 Alt omkring os er fortroligt,
 Alt er skjönt, — vi gaae med Gud.

E. Aarestrup.

IV.

Nr. 35.

Det kimer nu til Julefest.

C. Rolfe (1850).

1. Det ki = mer nu til Ju = le = fest, Det ki = mer
 for den høj = e Gæst, Som steg til la = ve Hyt = ter
 ned Med Nyl = aars = Ga = ver: Fryd og Fred.

2.

D, kommer med til Davids By,
 Hvor Engle stunge under Sky;
 D, ganger med paa Marken ud,
 Hvor Hyrder hore Nyl fra Gud!

3.

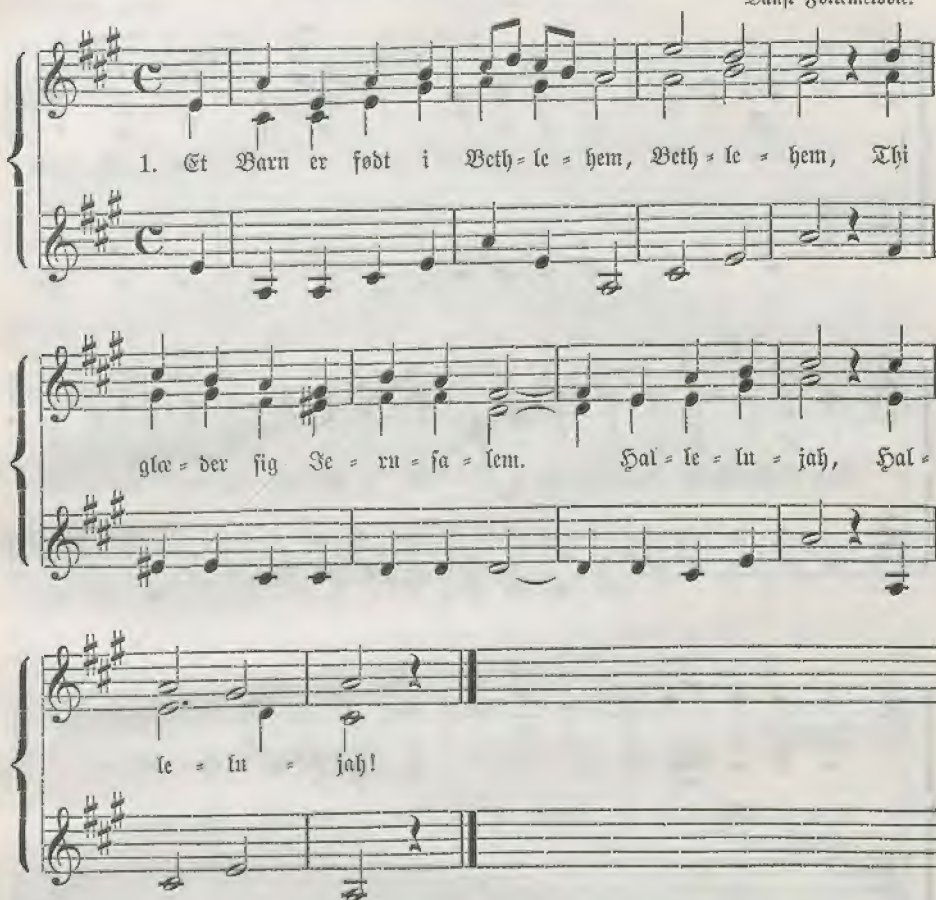
Og lad os gaae med stille Sind
 Som Hyrderne til Varnet ind
 Med Glædestaarer takke Gud
 For Miskundhed og Naadebud!

Efter Luther af N. J. S. Grundtvig.

Nr. 36.

Et Barn er født i Bethlehem.

Dansk Folkelied.

1. Et Barn er født i Beth-le-hem, Beth-le-hem, Thi
gle-der sig Se-ru-fa-lem. Hal-le-lu-jah, Hal-le-lu-jah!

2.

En fattig Jomfru |: sad i Løn :|
Dg fødte Himlens Kongesøn.
|: Hallelujah! :|

3.

Han lagdes i et |: Krybberum, :|
Guds Engle sang med Fryd derom
|: Hallelujah! :|

4.

Dg Østens Vise |: offred der :|
Guld, Røgelse og Myrrer stjer,
|: Hallelujah! :|

5.

Forvunden er nu |: al vor Nød; :|
Dg er idag en Frelser fød.
|: Hallelujah! :|

H. F. S. Grundtvig.

Nr. 37.

Stille Nat, hellige Nat.

Mich. Hagdn. ?

1. Stil = le Nat, hel = li = ge Nat! Tav = se er nu Li = vets Varm;

Rum de From-me, de hel = li = ge To Daa = ge kjær = ligt for Bar = nets Ro.

Sov i Ma = ri = as Arm, Sov i Ma = ri = as Arm!

2.

Stille Nat, hellige Nat! —
 Hyrderes Flok lytted glad,
 Da det lod i Engles Chor:
 Eder en Frelser er født paa Jord,
 [: Høst i Davids Stab!:]

3.

Stille Nat, hellige Nat! —
 Jesu Christ! Kjærlighed
 Blidt omfavner din Varnemund;
 Da, med dig slog Frelsens Stund,
 [: Kom til Jorden Fred!:]

Efter det Tyvende af A. P. B.

Nr. 38.

Julen har Englelyd.

A. P. Berggreen (1852).

1. Du = len har Eng = le = lyd, Vi med Fryd Os barmhertig paa Gud Fa = der For =

la = der; Vi var i Nød saa læn = ge, Dog hør = te han vor Bøn, Han

veed, hvortil vi træn = ge, Vor Frelser blev Guds Son; Thi vil vi Al = le sjun = ge Med

Hjer = te og med Tun = ge Et Gæ = re væ = re Gud For sit Du = le = bud!

2. Det i en salig Tid
Kom han hid;
Til Levende og Døde
Gjensløde
De Dødt, der søer saa vide
Til alle Tider hen
Om ham, som tog vor Avide
Og gav os Fryd igjen;
Gik ned for os i Døden
Som Sol i Aftenrøden,
Og stod i Morgengry
Op for os paany.

3. Sorg er til Glæde vendt,
Klagen endt,
Vor Glæde skal hver Tunge
Udsjunge.
Syng med Guds Englefare
Paa Jesu Fødselsdag
Om Fred i Sjælesfare,
Gud Faders Velbehag,
Som vil al Sorgen vende
Til Glæde uden Ende,
Vær os paa Børnevæis
Ind i Paradis!

Danst = catholisk; — N. F. S. Grundtvig.

Nr. 39.

Dejlig er den Himmel blaa.

A. P. Berggreen (1858).

1. Dej = lig er den Him = mel blaa, Lyt det er at see der =
 paa, Hvor de gyld = ne Stjer = ner blin = ke, Hvor de fini = le,
 hvor de vin = ke, Os fra For = den op til sig.

2.
 Det var midt i Jule = Nat,
 Hver en Stjerne glimted mat,
 Men med Gæt der blev at skue
 En saa klar paa Himlens Bue,
 Som en lille Stjerne = Sol.

3.
 Stjernen ledte vise Mænd
 Til vor Herre Kristus hen;
 Vi har og en Ledestjerne,
 Og naar vi den følge gjerne,
 Komme vi til Jesus Christ.

4.
 Denne Stjerne lys og mild,
 Som kan aldrig lede vild,
 Er hans Guddomsord det klare,
 Som han lod os aabenbare
 Til at lyse for vor Fod.

H. S. Grundtvig.

Nr. 40.

Kom, lad os nu paa Borneviis.

A. P. Berggreen (1873).

1. Kom, lad os nu paa Borneviis I stem me Jesu barnets Priis! Og

han, som spæd i Krybden laa, Vil ej vor Talke-sang forsmæde. Priis og

Være være dig, Du Guds barnet fra Himme-ri! Ho-si-

an-na, Ho-si-an-na, Ho-si-an-na! Synge vi Guds Søn!

2.

Vi synge højt med Engles Chor
 Hans Priis, som i det Høje boer;
 Med ham kom Fred til Jord idag,
 Og Gud i os har Velbehag.
 Priis og Være være dig,
 Du Guds barnet fra Himmerig!
 Hosanna! Hosanna! Hosanna!
 Synge vi Guds Søn!

Efter det Svenske.

Nr. 41.

Jesus er mit Liv i Live.

Joh. Schop (1641).

1. { Je = sus er mit Liv i Li = ve, Je = sus dø = det har min
Du for mig dig vil = de gi = ve I den stør = ste Sjæ = le =

Død, } For min Sa = lig = hed at frem = me, Dod du dig saa dybt be =
nød; }

frem = me; Tak og Æ = re tu = sind = fold Sæt dig der = for, Je = su hold.

2.

Uden Skyld du blev anklaget,
At jeg skulde sikkert boe;
Grunst du blev med Uret slaget,
At jeg skulde nyde Ro;
For med Gud mig at forløse,
Dod du dig med Dorne krone;
Tak og Ære tusindfold
Sæt dig derfor, Jesu bold!

3.

Tak og Priis af Sjæl og Hjerte,
Jesu, for din Angst og Nød,
For hvert Saar, hver Spot og Smerte,
For din jammerfulde Død,
For dit Sult og dine Klager,
For de tusindfoldte Plager,
For hvad Sjæl og Legem led
Tak og Priis i Evighed!

Efter det Tydske af Fr. Koffgaard.

Nr. 42.

Jesu, dine dybe Vunder.

Franz Follmeselodie (1542).

Je = fu, di = ne dy = be Vun = der Seg de = mo = dig
 Og min rør = te Sjæl be = grun = der, Hvi du vil = de

ten = ler paa, } Af, du led jo Alt for mig!
 ti = de saa! }

Al = drig vil jeg glem = me dig, Dig, som bar min Syn = de = bro =

de, Da du gif din Død i = mø = de.
 Efter det Tydste af H. C. Arctander.

Nr. 43.

Paa sit Kors i Dodens Smerte.

1. Paa sit Kors i Do=dens Smer=te Hæn=ger med van=smaeg=tet Hjer=te

Frel=se=ren, Guds e=gen Søn; Selv den e=vig=go=de Fa=der

Ham til Do=den o=ver=la=der, Hø=ver tabs hans An=gest=ben.

2.

Han for Verdens Synd maa lide
 Al den Marter, al den Kvide,
 Taale Spot og Saar og Vaand.
 Af! han selv var Livets Kilde;
 Men han døer, og doe han vilde,
 Lydig han opgav sin Aand.

3.

Af din Naade giv mig Kræfter,
 At jeg steds dig herefter
 Maa bekjende redelig;
 Du, som atter bød mig leve,
 Dig til Hæd lad mig leve,
 Og i Døden prise dig!

Efter B. G. Sparre af Ribe.

Nr. 44.

Christ stod op af Døde.

A. P. Berggreen (1852).

1. Christ stod op af Dø = de I Paa = ste = Mor = gen = ro = de! Thi

syn = ger lydt og sjæ = le = glad Hans Men = nig = hed i

al = len Stad: Væ = re væ = re Gud i det Høi = e!

2.

Christ stod op af Døde!
 Afsonet er vor Brøde!
 Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Væ re væ re Gud i det Høje!

3.

Christ stod op af Døde!
 I Himlen vi ham møde!
 Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Væ re væ re Gud i det Høje!

H. J. S. Grundtvig.

Nr. 45.

Nu ringe alle Klokke mod Sky.

C. C. f. Wegse.

1. Nu rin = ge al = le Klot = ter mod Sky; Det fi = mer i fjer = ne

Ri = ger. Hver Son = dag = Mor = gen højt paa = ny Stor

Gle = de mod Him = len fti = = ger.

2.

Det toner med Lov og Priis og Bon
 Fra Jord mod Paradiishaven;
 Det var en Søndag = Morgen skøn
 Vor Frelser stod op af Graven.

3.

For os han vandred i Gruben ned;
 Han gik til de Dødes Rige.
 Til Livet med stor Herlighed
 Han vilde for os opstige.

4.

Al Verdens Glæde begravet laa;
 Nu frydes vi alle Dage;
 Den Glæde, Søndagsfolen faar,
 Den har i Verden ej Mage.

5.

Der sad en Engel paa Gravens Steen
 Blandt Liljer i Urtehaven;
 Han peged med sin Palmegreen,
 Hvor Jesus stod op af Graven.

6.

Dg der blev Glæde paa Jorderig,
 Siig Glæden i Engles Himmel:
 Livsløngen løstet op med sig
 Til Livet sin Børnevrimmel.

7.

Guds Børn skal holde med Engle Bøn
 Med Jubel i Paradiisshaven;
 Det var en Søndag-Morgen skøn,
 Vor Frelser stod op af Graven.

H. S. Ingemann.

Nr. 46.

Gud Helligaand! o kom.

Ege. Barnekow (1861).

1. Gud Hel-lig-aand! o kom! Med Klar-hed fra det Høj = e! Driv

Sor-gen fra vor Sjæl Og Laa-gen fra vort Dj = e!

2.

Dys op vor Synd som Dyd,
 Guds Raades Dyd som Solen!
 Vejled som Maanestien
 Os blid til Raadestolen!

3.

Neddæmp hos os al Løvel
 Om Jesu Tro og Love,
 Indgød den Kjærlighed,
 Som aldrig skal henføde!

4.

Za byg og bo hos os;
 Thi vilde du bortflytte,
 Da var vor Fred forbi,
 Og vi blev Fjendens Bytte!

Efter det Engelse af H. F. S. Grundtvig.

Nr. 47.

Naturen holder Pintsefest.

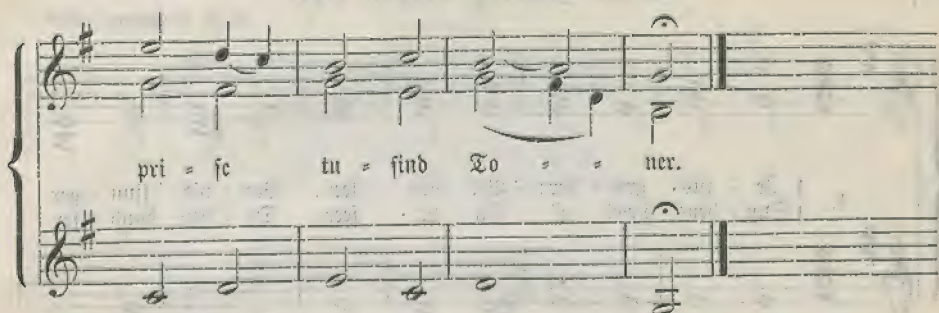
A. P. Berggreen (1844).

1. { Na = tu = ren hol = der Pint = se = fest, I blom = ster =
 { Og Lun = den, som den kan det bedst, For = tæl = ler

vir = ket Smukt = = fe, } Nu Baa = rens Vind har
 om sin Lyk = = fe. }

rin = get ind Dens Fæst i Sko = vens Kro =

ner; Guds Aan = des Magt har Li = vet vakt, Sam

2.

I trange Svøb var Bladet svøbt,
 Til Døden overgivet;
 Med Skjens Vandbad blev det døbt,
 Da sprang det ud til Livet.
 Til Kraft og Haab
 Jeg fik min Daab,
 Guds Aand, du var tilstede;
 O, lad min Tro
 Med Lovet groe,
 Bevar dens Sommerglæde!

3.

Af Haabets grønne Maj jeg vil
 Min Pintelovsal bygge
 Mod Skyregn og mod Dagens Ald,
 Med Hvile og med Skjyge.
 Om Kjærlighed
 Dag Gravens Bred
 Med reen og evig Luc,
 Om Glæden hvi
 Hos Jesum Christ
 Mig synger Skovens Duc!

C. J. Boye.

Nr. 48.

Jesús græder, Verden leer.

A. P. Berggreen (1852).

1. { Je = sus græ = der; — Ver = den leer, Van = vid sjun = ger
Syn = dens Træl ej Dy = bet seer, Dø = den dand = ser

mel = lem Gra = ve; } Sja = len sig i Væn = fer glæ = der;
med sin Sla = ve; }

Ver = den leer; Men Je = sus græ = der!

2.

Enden kommer; — Ve, o Ve!
Fangne Sjæl, afryst din Rante!
Kan du Jesu Graad ej see?
Kan du paa din Fred ej tanke?
Græd forgjæves, Verdens Dommer,
Ve da, Ve, naar Enden kommer!

3.

Jesús græder; smelt, hvert Bryst,
 Vaagn, hver syndig Sjæl, som sover;
 Væb, o Verden, i din Lyst!
 Dig din Fjæfser græder over.
 Brister, brister, Mørkets Kjæder!
 Smelt, hvert Hjerte; Jesús græder!

B. S. Ingemann.

(Til samme Melodie.)

1.

Christus staaer ved Nedrons Bæk;
 End er Tid at gaae tilbage.
 Blomsten vaagner op med Stræk,
 Dybe Sut fra Busten klage,
 Gviiste gennem Nattens Vinde:
 Mørket haver Ondt i Sinde!

2.

Al Naturen har ham kjær;
 Tidt han gik i Mark og Skove,
 Frydede Guds Blomsterhær
 Ved dens Herlighed at love.
 Nu den gyser ved hans Fare,
 Vil saa gjerne ham bevare.

3.

Christus over Nedron gaaer;
 Kjerlig al vor Nød han vejer
 Mod den Kval, ham forestaaer;
 Kjerligheden vinder Sejer!
 Alt han lader Gud bestikke;
 Spares kan han, — vil det ikke.

C. F. Bøge.

Nr. 49.

Et Aar vi saae henvinde.

A. P. Berggreen (1844).

1. Et Aar vi saae hen = svin = de, Et nyt vi see op =

rin = de; Kom, la = der os frem = træ = de Med

Taf = le = sang og Glæ = de.

2.

Hvor har du, Gud, din Naade
 Mod os saa overmaade
 Hver Morgen villet vise!
 Derfor vi nu dig prise.

3.

Du paa din Vej os føre,
 Velsigne, hvad vi gjøre,
 Som Naadens Sol du glæde
 De Gamle med de Spæde!

4.

Din Aand i Alt os drive
 Og Vidnesbyrd os give!
 Den os med Naade pryde
 Til vi os hjemme fryde!

5.

Giv os til Nytaarsgave,
 Hvad vi nu bedet have!
 O, du vort Liv i Live,
 Os i din Haand vi give.

Efter det Tydste.

(Eil samme Melodie.)

1.

Vaagn op, min Sjæl og Psalter!
Træd frem for Herrens Alter,
Dit Offer at frembære
For Gud med Tak og Ære.

2.

Du sagde: Sov, Barnlille,
Trods dem dig stude ville,
Lad Hjertet ikke grue;
Min Sol du vist skal stue.

3.

Du holdt, hvad du tilfagde:
I Fred som jeg mig lagde,
Kan jeg igjen fremtræde,
Ved Dagens Lys mig glæde!

4.

Du vil et Offer have,
Her bringer jeg min Gave:
Min Bøn med Sang og Psalter
Jeg lægger paa dit Alter!

5.

Du Gaven ej foragter,
Thi Hjertet du betragter
Og veed, at jeg i Lide
Ej bedre har at give.

6.

Saa vil du og fuldende
Dit Værk og Engle sende,
Som mig idag mod Fare
Kan skjærme og bevare!

Efter P. Hørfard.

Indhold.

I.

- Side 1. Morgenstund.
- 2. Vaagn og bryd i Lovsang ud.
 - 3. Jeg vil din Priis udsjunge.
 - 4. Nu jeg i Jesu Christi Navn.
 - 5. Nu rinder Solen op.
 - 6. Betsignet være Herrens Navn.
 - 7. Dig, evig Gud, stee Vre.
 - 8. Gode Gud, mit Hjertes Glæde.
 - 9. Vaagn, min Sjæl, af Sovnen op.
 - 10. I Jesu Navn.
 - 12. Vor Gud han er saa fast en Borg.
 - 14. Vhjets Engel gaar med Glæds.
 - 15. I Osten fliger Solen op.
 - 16. Morgenstund har Gud i Mund.
 - 17. Nu vaagne alle Guds Fugle smaa.
 - 18. Nu titte til hinanden de fagre Blomster smaa.
 - 19. O Fader, du, som kvæger Blomstens Blad.
 - 57. Vaagn op, min Sjæl og Psalter.

II.

- 20. Dagen har fuldenbt sin Gang.
- 21. Brødre og Søstre, vi stilles nu ad.
- 22. Den lyse Dag forgangen er.
- 23. Denne Dag er nu forsvundet.
- 24. Stille, stille, o mit Hjerter.
- 25. Dagen gaar med raske Fjed.
- 26. Der staar et Slot i Besterled.
- 28. Til vor lille Gjerning ud.
- 30. I fjerne Kirketaarne hist.
- 32. Bliv hos os, naar Dagen helder.
- 33. Saa vil vi nu sige hverandre Farvel.

III.

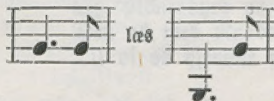
- Side 34. Nu talter, Alle, Gud.
- 35. Du, Herre Christ.
 - 36. Gode Gud, din Englefare.
 - 37. Til Himlene rækker din Miskundhed, Gud.
 - 38. Op, al den Ting, som Gud har gjort.
 - 39. Løve Gud! — I Barndoms stille.
 - 13. Vi bede, hjælp os, Jesu Christ.

IV.

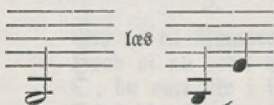
- 40. Det kimer nu til Julefest.
- 41. Et Barn er født i Bethlehem.
- 42. Stille Nat, hellige Nat.
- 43. Julen har Englelyd.
- 44. Dejlig er den Himmel blaa.
- 45. Kom, lad os nu paa Børnevæis.
- 46. Jesus er mit Liv i Live.
- 54. Jesus græder, Verden leer.
- 55. Christus staaer ved Redrons Bæ.
- 11. O Jesu, som udi Landslygtighed.
- 47. Jesu, dine dybe Vunder.
- 48. Paa sit Kors i Dødens Smerte.
- 49. Christ stod op af Døde.
- 50. Nu ringer alle Klokker mod Sky.
- 51. Gud Helligaand, o kom.
- 52. Naturen holder Pjintsefest.
- 13. Gud Helligaand, vor Trøstermand.
- 11. Velkommen hid.
- 56. Et Har vi saae henvinde.

Rettelser.

Side 9, 6te Nodelinie, sidste Takt:

- 11, 4de — 2den - :

Melodierne Side 14—18 og 50 comp. 1837; Mel. S. 19 comp. 1841; Mel. S. 25, 26, 28, 30 og 32 comp. 1838.

